

# ТЕРИ ГУДКАЙНД КАМЪКЪТ НА СЪЛЗИТЕ

Част 4 от „Мечът на истината“

Превод от английски: Весела Димова, 1998

[chitanka.info](http://chitanka.info)

*На моите родители Натали и Лео*

*Бих желал да изразя благодарността си на издателя Джеймс Френкел, който направи всичко възможно тази книга да бъде отпечатана; на британския си издател Кар Оуклин за нейната подкрепа и насърчение; на приятелите си Бони Морето и д-р Доналд Шасберггер за помощта им и на Кейт Паркинсън за художественото оформление на книгата.*

Тери Гудкайнд

## ПЪРВА ГЛАВА

Рейчъл притисна куклата още по-силно до гърдите си и втренчи поглед в тъмното нещо, което я наблюдаваше от храстите. Или поне й се беше сторило, че я наблюдава. Не бе съвсем сигурна, защото очите, които като че ли я гледаха, се сливаха с останалата част на тъмната фигура и тя ги зърваше за миг само когато върху тях попадеше по някой лъч светлина; тогава те проблясваха като златисти пламъчета.

Рейчъл бе виждала доста горски животни: зайци, еноти, катерици и какви ли не още, но това тук изглеждаше доста по-голямо. Колкото нея, а може би дори още по-голямо! Мечките са тъмни на цвят, може би е мечка?

Обаче сега тя не се намираще в гората, а в градината на Двореца. И тъй като никога преди не бе стъпвала на подобно място, нямаше представа дали там живеят същите животни. Добре поне, че Чейс беше с нея. Иначе сигурно би умряла от страх. Рейчъл знаеше, че с него е в безопасност. Чейс бе най-смелият мъж, когото познаваше. И все пак като че ли малко се боеше. Чейс винаги казваше, че тя е най-храброто момиченце на света и Рейчъл не искаше той да си помисли, че се е уплашила от някакъв си заек.

Може би наистина беше точно това — голям заек, изкачил се на камък. Или нещо подобно. Но зайците имат дълги уши. А може пък наистина да е мечка? Тя лапна крачето на куклата си.

Плъзна поглед надолу по пътеката, през красивите цветни парцели, оградени с ниски, потънали в увивни растения огради, през зелените поляни, чак до там, където бяха застанали Чейс и магьосникът Зед, увлечени в разговор. До тях се виждаше каменна маса, върху която бяха подредени трите кутии. Дватамата ги гледаха и умуваха какво да ги правят. Рейчъл се радваше, че отвратителният Мрачен Рал не успя да се добере до кутиите и че никога повече нямаше да убива хора.

Тя извърна глава, за да види дали черното нещо в храстите не се е приближило до нея. Но него го нямаше. Внимателно се огледа

наоколо, но от тъмната фигура нямаше и следа.

— Къде ли се е дянал, а, Сара? — прошепна детето.

Куклата не ѝ отговори. Рейчъл захвапа крачето ѝ по-силно и се запъти към граничния надзирател. Краката ѝ искаха да хукнат натам, но тя не можеше да си позволи Чейс да я помисли за страхлива, затова положи всички усилия да ги удържи. Нали за него тя бе най-храброто момиченце на света. Това ѝ вдъхваше смелост. Хвърли поглед през рамо, без да спира, и огледа още веднъж пътеката зад себе си, но отново не видя и следа от тъмното нещо. Може би то живееше в бърлога и сега се бе прибрало в нея? Рейчъл едва се сдържаше да не хукне с всички сили.

Когато стигна до Чейс, вдигна ръчички и го стисна здраво за крака. Той разговаряше със Зед, а тя знаеше, че не е прилично да прекъсваш чужд разговор. Затова реши да изчака и отново загриза крачето на Сара.

— Какво ще стане, ако просто затвориш капака? — попита Чейс.

— Всичко е възможно! — Зед вдигна нагоре тънките си като вейки ръце. Вълнистата му бяла коса бе прилежно сресана надолу, но въпреки това тук-там стърчеше по някой друг кичур. — Не мога да кажа нищо със сигурност. Това, че знам какво представляват кутиите на Орден, не означава, че имам представа какво трябва да се направи с тях сега, след като Мрачният Рал отвори едната от тях. И си получи заслуженото — магията на Орден го уби. Но в същото време тази магия може да унищожи целия свят! Може да убие и мен! Или дори да стори нещо още по-лошо!

Чейс въздъхна.

— Добре, но, от друга страна, не можем просто да ги оставим така, нали? Трябва да направим нещо?

Магьосникът се намръщи и замислено погледна кутиите. След като тишината се проточи повече от минута, Рейчъл прецени, че моментът е настъпил, и дръпна Чейс за ръкава. Той я погледна.

— Чейс...

— Чейс? Нали знаеш правилата? — Той сложи ръце на хълбоците си и извърна глава, опитвайки се да придобие строг вид. Вместо да се уплаши, Рейчъл се разсмя. — Ти си моя дъщеря само от няколко седмици, а вече нарушаваш правилата. Казах ти вече, че



трябва да ме наричаш „татко“. На нито едно от моите деца не е позволено да ме нарича „Чейс“. Ясно?

Рейчъл се усмихна и кимна.

— Да, Че... татко!

Той затвори очи и поклати глава. После се наведе към нея и зарови ръка в косата ѝ.

— Какво има?

— Там между дърветата се е скрило някакво голямо животно. Може би е мечка или нещо по-голямо. Мисля, че трябва да извадиш мечка си и да отидеш да видиш.

Лицето на Чейс грейна.

— Мечка? Тук вътре? — засмя се той. — Това е градината на Двореца, Рейчъл. Тук не може да има мечки! Може би е било просто сянка. Понякога сенките придобиват доста странни форми.

Тя поклати глава.

— Не, Че... татко. Не беше сянка. То ме гледаше!

Той се усмихна и отново разроши косата ѝ, след което притисна с едрата си ръка главичката ѝ към крака си.

— Тогава стой плътно до мен и няма от какво да се боиш!

Тя захапа крачето на Сара, без да отделя главата си от крака му. Сега, когато усещаше голямата му ръка върху себе си, дори се осмели отново да огледа градината.

Тъмното нещо, спотаено зад една от оградите, изведнъж напусна прикритието си и се стрелна към тях. Рейчъл стисна зъби, захапвайки с всичка сила крачето на куклата си, тихичко изхлипа и задърпа Чейс за крачолата. Но той тъкмо питаше нещо Зед и сочеше кутиите.

— Ами това, този камък, скъпоценност или каквото е там, то откъде се взе? От кутията ли изпадна?

Зед кимна.

— Да, но не искам да изказвам предположения какво е, докато не съм напълно сигурен. Или поне не на глас.

— Татко — изплака Рейчъл, — то идва към нас.

Той я погледна.

— Добре, ти само не го изпускай от очи, следи го вместо мен — каза той и отново се обърна към магьосника.

— Какво искаш да кажеш? Да не би да смяташ, че има връзка с разкъсването на воала, разграничаващ отвъдния свят от нашия?

Зед се намръщи, потърка голобрадото си лице с клечестите си пръсти и погледна черния камък, оставен до една от кутиите.

— Точно от това се страхувам!

Рейчъл потърси с очи тъмното нещо зад една от оградите, където го бе забелязала за последен път. Изведнъж видя две протегнати нагоре ръце и се вцепени. То бе съвсем близо.

Ясно видя лапите, които завършваха с нокти — остри, дълги и извити нокти!

Вдигна глава и внимателно разгледа екипировката на Чейс, за да е сигурна, че е достатъчно добре въоръжен. Най-напред погледът ѝ се спря върху ножовете — десетки ножове, закачени на колана му. След това се плъзна към меча, препасан напъряко през гърдите му, към тежката брадва, която се поклащаше на кръста му, и към странните, подобни на тояги неща, в единия край на които имаше топка с остри шипове. Накрая фиксира и арбалета на гърба му. Дано да са достатъчни, помисли си тя.

Всички тези опасни оръжия обикновено стряскаха хората. Черното нещо обаче очевидно не се впечатли особено, защото продължаваше да се приближава. Магьосникът не носеше дори нож! Беше облечен в най-обикновена жълтеникава роба. Пък и бе толкова кльощав! Не едър и силен като Чейс. Но магьосниците можеха да правят магии. Това нещо сигурно се страхуваше от магии.

Магия! Рейчъл си спомни магическата огнена пръчка, която магьосникът Гилер ѝ беше дал. Бръкна в джоба си и я потърси с пръсти. Може би Чейс щеше да има нужда от помощта ѝ. Тя за нищо на света не би позволила онова същество да нарани новия ѝ баща! Щеше да бъде много смела!

— Ами ако е опасно? — попита Чейс.

Зед го погледна изпод вежди.

— Ако е това, което си мисля, и ако попадне в чужди ръце, думата „опасно“ съвсем няма да е достатъчна, за да опише онова, което ще се случи.

— Тогава може би трябва да го заровим някъде. Или просто да го унищожим.

— Не можем! Може да ни потрябва.

— Тогава да го скрием.

— Вече мислих за това. Проблемът е къде. Всичко трябва да се обмисли внимателно. За да разбере какво трябва да се направи с тоя камък и с кутиите, е най-добре да взема Ейди и двамата с нея да отидем в Ейдиндрил, за да се поровим из пророчествата.

— А дотогава? Докато разбереш какво трябва да се направи?

Рейчъл погледна към тъмното нещо, което бе съвсем близо до тях, от другата страна на оградата, която минаваше зад тримата. То се повдигна на нокти, главата му щръкна нагоре, а очите му се впериха в Рейчъл. Тя видя как лицето му се разтяга в усмивка, при което пред погледа ѝ блеснаха два реда дълги остри зъби. Дъхът ѝ секна. Осъзна, че раменете му се тресат от смях. Очите ѝ всеки миг щяха да изскочат от орбитите си. Сърцето пулсираше в ушите ѝ.

— Татко — едва прошепна тя.

Чейс дори не я погледна. Само ѝ направи знак с ръка да мълчи. Нещото прекрачи оградата и в следващия миг се озова пред тях. Очите му не слизаха от Рейчъл. Изведнъж се втренчи в Зед и Чейс. Изсъска, след това се наклони напред, без да престава да се смее.

Рейчъл задърпа крачолата на Чейс и събра цялата си енергия, за да може гласът да излезе от гърлото ѝ:

— Татко... то идва.

— Добре, Рейчъл. Зед, все пак не разбирам...

Нещото нададе пронизителен вой и се хвърли към тях. Беше невероятно бързо, прелетя като неясно тъмно петно. Рейчъл изпищя. Чейс се обърна в момента, когато то замахна срещу него. Във въздуха проблеснаха остри нокти. Чейс падна на земята, а нещото продължи към Зед.

Магьосникът размаха ръце. От пръстите му излязоха светкавици, които блъснаха тъмната фигура, отскочиха от нея и се стовариха върху близките камъни, разбивайки ги на парченца. Зед също падна на земята.

Нещото се изхили гръмко, обърна се към Чейс, който се опитваше да извади брадвата си, и заби нокти в него. Рейчъл изпищя отново. Това същество беше по-бързо от всички други животни, които някога бе виждала. Ноктите му профучаха край нея като вятър.

Тя с ужас осъзна, че Чейс сигурно е ранен. Нещото избди брадвата от ръката му и отново се изхили ужасяващо. То причиняваше болка на нейния Чейс. Рейчъл стисна огнената пръчка в ръката си.

Спусна се напред и я заби в гърба му. Изкрещя магическите думички, за да я задейства: „Огън за мен!“

Съществото пламна. Нададе смразяващ кръвта вой и се обърна към нея. От широко отворената му паст бълваше огън, който то се опитваше да потуши със зъби. Продължаваше да се смее, но очевидно вече не му бе особено забавно. Рейчъл настръхна от ужас. Обвитото в пламъци същество се наведе напред и тръгна към нея. Тя отстъпи назад.

Чейс изпъшка и хвърли едната от странните тояги към нещото. Острите шипове полетяха към гърба му и се забиха в рамото му. Съществото се обърна към Чейс и се изхили гръмогласно, след което изви ръка назад и извади боздугана от тялото си. После отново се хвърли към граничния надзирател.

Зед беше успял да се изправи. Измежду пръстите му бълваше огън, чиито пламъци обгръщаха съществото от всички страни. То не преставаше да се хили. Изведнъж огънят загасна и от тялото му се заизвива дим. Съществото беше невредимо. Чейс се изправи, облян в кръв. Рейчъл се разплака. Граничният надзирател издърпа една стрела от колчана си и моментално я изстреля. Тя се заби в гърдите на съществото. То посегна и я измъкна, без да престава да се смее. Чейс се хвърли напред с изваден меч. Съществото се отмести светкавично и граничният надзирател не го улучи.

Зед успя да го повали в тревата. Чейс застана пред Рейчъл и я избута назад с ръка. В другата ръка стискаше меча си. Черното същество отново се надигна и ги огледа един по един.

— Вървете! — извика Зед. — Но не тичайте, нито стойте на едно място!

Чейс стисна Рейчъл за ръката и двамата тръгнаха заднишком. Зед ги последва. Съществото престана да се хили и отново ги изгледа, мигайки в недоумение. Чейс едва си поемаше дъх. Ризницата и кафявата му кожена туника под нея бяха раздрани. Рейчъл продължаваше да плаче, ужасена от вида му. От рамото му капеше кръв, която се спускаше по лицето ѝ. Тя не искаше да го боли, толкова много го обичаше. Стисна Сара и огнената пръчка още по-силно.

Зед спря на място.

— Продължавайте да вървите! — извика той на Чейс.

Черното нещо фиксира Зед с поглед и се озъби насреща му. То отново се изхили с отвратителния си смях и с отскок се втурна към магьосника.

Зед вдигна ръце. Същестото потъна в облак пръст и прах и се издигна във въздуха. От всички страни към него полетяха сини светкавици и то с трясък се строполи на земята, като все още не преставаше да вие и да се смее.

След това нещо стана. Рейчъл не можеше да каже със сигурност какво, но видя с очите си как същестото спря с разперени ръце и като че се опита да побегне. Но краката му не помръдваха. То виеше и се гърчеше, но напразно. Беше като залепено за земята. Ръцете на Зед описваха кръгове във въздуха и след малко се протегнаха напред. Земята потрепери като ударена от гръм. Появиха се светкавици, които се стовариха върху същестото, което не преставаше да се хили. След миг се чу пукане като от чупене на клони и то се насочи към Зед.

Магьосникът тръгна. Същестото спря на място и се намръщи. Зед също спря, простирайки ръце напред. Към същестото се понесе огнено кълбо, което издаваше страхотен шум и нарастваше застрашително. То се стовари върху нещото толкова силно, че от удара земята потрепери. Синьо-жълтата светлина бе ослепителна и Рейчъл закри очите си с ръка, като продължаваше да върви заднишком. Огненото кълбо обви черното същество в съскащи пламъци.

Не след дълго нещото успя да се измъкне от огнения капан. От тялото му се издигаше дим. Раменете му се тресяха от смях. Пламъците угаснаха, само тук-там във въздуха прехвърчаха искри.

— По дяволите! — каза магьосникът и се обърна.

Рейчъл не знаеше какво точно означава „по дяволите“, но беше чувала Чейс да казва на Зед, че това не са думи, които трябва да чуват детски уши. Това последното също не ѝ беше много ясно.

Вълнистите бели коси на магьосника се бяха разхвърчали във всички посоки и стърчаха на кичури.

Рейчъл и Чейс стояха на пътеката между дърветата съвсем близо до вратата на Двореца. Зед се движеше заднишком към тях, а тъмното същество не го изпускаше от погледа си. Щом магьосникът спря, то тръгна след него.

Зед издигна пред него огнена стена. Замириса на дим, чуваше се бумтене. Нещото премина безпрепятствено през огнената стена. Зед

издигна втора. То премина и през нея.

Когато магьосникът отново тръгна, съществото се спря край една ниска, обгърната в лиани ограда и се втренчи в него. Изведнъж дебелите стъбла на растението сами се стрелнаха към него и започнаха да се удължават. Увиваха се около тялото му, стягайки го в здрава хватка. Зед успя да настигне другите двама.

— А сега накъде? — попита Чейс.

Зед се обърна. Имаше уморен вид.

— Да се опитаме да го затворим в градината.

Нещото се опитваше да разкъса с остриите си нокти здравите стъбла, които го бяха стегнали здраво. Тримата се втурнаха към вратата. Чейс и Зед захлопнаха тежките метални крила.

От другата страна се чу вой, след това силен трясък. Един огромен зъб пробива металната плоскост и Зед отскочи назад, падайки на земята. Чейс протегна ръце и натисна с цялата си тежест.

От другата страна се чуваше страхотно стържене на нокти по метална повърхност. Чейс беше плувнал в пот и кръв. Зед се изправи и му се притече на помощ.

Един нокът се пъкна между двете крила и се плъзна надолу. Скоро се показа още един. Рейчъл чуваше чудовищния смях на съществото. Чейс, напрегнал всички сили, буташе здраво и пухтеше от усилието. Вратата поддаде и изскърца.

Магьосникът се отдръпна и протегна ръце напред, разперил пръсти, сякаш опитвайки се да избути въздуха. Скърцането престана. Съществото нададе още по-силен вой.

Зед сграбчи Чейс за ръкава.

— Изчезвайте!

Чейс се дръпна от вратата.

— Това ще успее ли да го задържи?

— Едва ли. Ако тръгне към вас, вървете. Не бягайте и не стойте на едно място — това привлича вниманието му. Кажете го на всеки, когото срещнете по пътя си.

— Зед, какво е това?

Отново се чу мощен трясък и още един огромен нокът пробива вратата. Рейчъл запуши уши.

— Тръгвайте! Веднага!

Чейс я грабна с една ръка през кръста и се затича по коридора.

## ВТОРА ГЛАВА

Докато гледаше как ноктите раздират металната врата, Зед неволно докосна с пръсти камъка, скрит в тайния вътрешен джоб на робата му. Обърна се и видя как граничният надзирател отнася Рейчъл надолу по коридора. Чейс не беше направил и стотина крачки, когато едното крило изхвърча заедно с пантите от рамката на вратата, при което се чу ужасен трясък. Здравите метални панти се строшиха, все едно бяха направени от глина.

Зед отскочи миг преди обкованата със злато метална врата да полети през коридора, стоварвайки се върху една от здравите стени от полиран камък. Вдигна се облак прах, примесен с метални стружки. Зед се извърна на пети и хукна да бяга.

Съществото изскочи от Градината на живота и се втурна след него. Тялото му беше същински скелет, покрит със съсухрена обгоряла кожа. Приличаше на труп, изсушаван с години под слънчевите лъчи. Тук-там имаше разкъсвания, от които стърчеше по някоя и друга бяла кост. Това очевидно не го смущаваше ни най-малко; то беше същество от отвъдния свят и всички тези деликатности на земния живот му бяха чужди. По тялото му не се виждаше нито капка кръв.

Ако успееш да го разрежеш на парчета, вероятно щяха да съумеят да го спрат. Но то беше ужасно бързо. А магията на Зед очевидно не представляваше особена заплаха за него. То бе създадено чрез Субстрактивна магия и Адитивната потъваше в тялото му като в гъба.

Може би Субстрактивната щеше да го победи, но Зед не я владееше. През последните няколко хилядолетия не се бе родил нито един магьосник с дарба за нея. Тук-там се срещаше по някой, който проявяваше желание да я овладее — Мрачният Рал бе пример за това. Но никой не се бе родил с дарбата за нея.

Не, магията на Зед нямаше да може да спре съществото. Или поне, помисли си магьосникът, не директно. Но може би все пак имаше някакъв начин?

Зед продължи да върви заднишком, докато съществото го наблюдаваше с мигащи, объркани очи.

„Сега е моментът, мислеше си той, докато не се движи.“

Зед се съсредоточи и започна да нагнетява около себе си въздух, превръщайки го в плътна маса. Толкова плътна, че да може да повдигне тежката метална врата. Беше изморен; всичко това му струваше доста усилия. Започна да избутва въздушната стена към вратата, която се повдигна и се стовари върху съществото. В коридора се вдигна облак прах. Повалено на земята, съществото нададе вой. Зед се запита дали вие от болка или от гняв.

Тежката метална врата се надигна, разхвърчаха се парчета дърво и метал. Съществото я държеше с една ръка във въздуха и се хилеше. Около врата му все още се виждаха разкъсаните стъбла на лианата, която го бе овързала отвън в градината.

— По дяволите! — промърмори Зед. — Нищо на този свят не се постига лесно.

Той продължи да върви заднишком. Съществото пусна вратата и тя се стовари на земята. Тръгна след тях. Явно беше започнало да схваща, че хората, които вървят, и онези, които тичат или стоят на едно място, са едни и същи. Този свят му беше непознат. Зед трябваше да измисли нещо, преди да е научило още за него. Само да не беше толкова изморен!

Чейс заслиза по едно широко мраморно стълбище. Зед го последва с бърза крачка. Ако беше сигурен, че съществото не преследва Чейс или Рейчъл, би тръгнал в друга посока, отклонявайки по този начин опасността далеч от тях. Но то можеше да си е избрало точно тях. А Зед не искаше да оставя Чейс сам срещу него.

По стълбището се зададоха мъж и жена в дълги бели роби. Чейс се опита да ги върне обратно, но те не го послушаха.

— Продължавайте да вървите! — изкрещя им Зед. — Не тичайте! Връщайте се обратно или сте мъртви!

Те го изгледаха с недоумение.

Съществото се приближаваше към стълбището, чуваше се потропването и стърженето на ноктите му по мраморния под. Учестеното му дишане и неизменният отвратителен, късащ нервите смях отекваха в ушите на Зед.



Мъжът и жената забелязаха тъмното нещо и се вцепениха, сините им очи се ококориха. Зед ги настигна и ги накара да се върнат обратно. Дватама едновременно хукнаха надолу през глава, прескачайки през три стъпала. Зад тях се развяха русите коси и белите им роби.

— Не тичайте! — изкрещяха едновременно Зед и Чейс.

Съществото, привлечено от внезапното движение, се изправи на задните си крака. Изкиска се зловещо и се спусна към стълбището. Магьосникът се опита да го спре с въздушна топка, която го уцели в гърдите и го накара да отскочи крачка назад. Но това го забави само за миг и изобщо не го впечатли. То надзърна между перилата от дялан камък в горния край и забеляза тичащите надолу хора.

Без да престава да се кикоти, прескочи перилата и се озова на пет-шест метра от бягащите бели фигури. Чейс светкавично притисна главата на Рейчъл към рамото си и тръгна обратно нагоре. Беше наясно какво ще последва, но не можеше да направи нищо.

Зед ги чакаше горе.

— Побързай, докато вниманието му е насочено другаде!

Последва кратка схватка и също толкова кратки писъци. Из стълбището отекна ужасният смях. По белия мрамор плисна кръв, която едва не опръска бягащия нагоре Чейс. Рейчъл бе заровила лице в рамото му и го стискаше здраво за врата, но не издаде нито звук.

Зед беше силно впечатлен от нея. Той никога не беше виждал толкова малко момиченце, което така добре да използва мозъка си. Тя беше умна. Умна и смела. Сега вече разбираше защо Гилер я беше използвал, за да скрие последната кутия на Орден от Мрачния Рал. Ето така постъпват магьосниците, помисли си Зед, използват хората, за да си свършат работата.

Тримата се затичаха по коридора, но щом съществото се появи на площадката в горния край на стълбището, забавиха крачка и отново тръгнаха заднишком. То се ухили и пред тях се показаха два реда окървавени зъби; в безсмъртните му черни очи за миг попадна лъч слънчева светлина, прокраднал се през високия тесен прозорец на тавана, и те проблеснаха в златисто. Съществото примигна срещу светлината, облиза кръвта от ноктите си и се спусна след тях. Те забързаха надолу по следващото стълбище. То ги последва, като от

време на време се спираше и се оглеждаше объркано, очевидно разколебано дали преследва точно тях.

С едната си ръка Чейс носеше Рейчъл, а в другата стискаше меча си. Зед гледаше да върви между тях и съществото, което се катереше по стените, дращейки с нокти по гладките камъни, раздираше окачените по тях пана и не преставаше да ги следва.

В коридора имаше богато орнаментирани трикраки масички от орехово дърво. Съществото се блъскаше в тях, захвърляше ги накъдето му видят очите и се хилеше, когато някоя ваза, оставена върху тях, се разбиваше с трясък в пода. По килимите плисна вода, разхвърчаха се цветя. Съществото се приближи на подскоци към един изключително скъп синьо-жълт танимурански килим и го раздра с нокти, като се заливаше от смях. Миг след това се изкатери с невероятна скорост по стената, чак до самия таван. Пълзеше като паяк с увиснала надолу глава и не ги изпускаше от очи.

— Направо невероятно! — прошепна Чейс.

Зед само поклати глава. Тримата се озоваха в огромния централен коридор на Народния дворец. Таванът тук беше висок повече от петнадесет метра, с много сводове, поддържани от високи колони. Изведнъж съществото скочи от тавана на коридора, по който вървяха преди малко, и се спусна към тях.

Докато то летеше напред, Зед прати по него светкавица. Не улучи. Огънят се блъсна в каменната стена и след миг угасна, оставяйки след себе си петно от черни сажди.

Чейс най-после успя да го уцели. Мечът се стовари със страхотна сила върху ръката на съществото. За пръв път то зави от болка. Строполи се на пода и се скри зад една колона от сив мрамор на зелени ивици. Отсечената ръка остана на пода и се замята в гърчове, опитвайки се да докопа нещо.

В просторния коридор се втурнаха войници с мечове в ръце. Тракането на ризниците и оръжията им закънтяха под високия сводест таван, стъпките им отекнаха по плочките около езерото за отдавания, което те наобиколиха. Войниците на Д'Хара бяха жестоки и безмилостни, а когато ставаше въпрос за враг на Двореца, ставаха неудържими.

Зед ги погледна и през главата му премина странна мисъл. Ако само преди няколко дни го бяха открили в някой от коридорите на

Двореца, те незабавно щяха да го отведаат при предишния Господар Рал, за да бъде убит; днес те бяха верни поданици на новия Господар Рал, на внука на Зед, Ричард.

При вида на войниците магьосникът изведнъж се сети, че Дворецът е пълен с народ. Следобедното отдаване бе свършило току-що. Макар и без една ръка, съществото можеше да удави в кръв всичко наоколо. Можеше да убие няколко десетки хора, преди още да разберат какво става. А когато пък се осъзнаеха и хукнеха да се спасяват, щеше да унищожи много повече. Трябваше да изведат навън всички.

Войниците се скупчиха около магьосника и го погледнаха със строгите си очи — очи вечно търсеци, нащрек, готови да направят всичко, за да отстранят причината за безредиците в Двореца. Зед се обърна към командира — мускулест мъж в кожени дрехи с излъскан нагръдник, върху който се четеше буквата „Р“. Това беше символът на Дома Рал. На ръкавите му бе отбелязан военният му чин. Под лъскавия шлем гледаха две напрегнати сини очи.

— Какво става тук? — попита командирът. — Проблем ли има?

— Изведете всички навън. Грози ги голяма опасност.

Лицето на командира почервения.

— Аз съм войник, а не овчар.

Зед стисна зъби.

— Първото задължение на войника е да защитава хората. Ако ти не изведеш всички оттук, командире, ще се погрижа наистина да станеш овчар.

Юмрукът на командира се удари в гърдите му за поздрав, а гласът му изведнъж стана благ — беше осъзнал кому бе дръзнал да възрази.

— На вашите заповеди, магьоснико Зорандер! — Гневът му се изля върху войниците. — Изкарайте всички навън! Веднага! Разпръснете се! Да не остане нито един човек!

Войниците се заеха незабавно да изпълняват заповедта и започнаха да изтласкват изплашените хора към вратите. Зед се надяваше, че ще имат достатъчно време, за да изкарат всички, а след това заедно да хванат съществото и да го насекат на парчета.

Докато магьосникът обмисляше следващия си ход, то изскочи иззад колоната, където се беше спотаило, и като стрела премина през залата. Врълетя върху изплашената тълпа, която войниците се

опитваха отчаяно да изтикат навън, и повали мнозина на земята. В миг настана суматоха, чуваха се викове и стенания, над които се извисяваше отвратителният смях на съществото.

Част от войниците атакуваха, но то ги отблъсна и те отстъпиха назад, облени в кръв. Това се повтори и със следващите, които се притекоха на помощ на другарите си. Сред гъстата тълпа от паникьосани хора войниците не можеха да размахват мечовете и брадвите си и съществото продължи да проправя кървава пътека през телата. За него тежко въоръжените войници не представляваха голяма заплаха от останалите хора. То с лекота разкъсваше всичко живо по пътя си.

— По дяволите! — изруга Зед и се обърна към Чейс. — Стой близо до мен! Трябва да го изведем оттук. — Той се огледа. — Ей там. Езерото за отдавания!

Те се спуснаха към квадратното езеро, разположено под един отвор във високия покрив, през който влизаше светлина. По колоната в единия ъгъл на езерото танцуваха слънчеви отблясъци. Върху голям тъмен камък посред водата имаше звънец. Около него в плиткото, далеч от хаоса навън, спокойно плуваше портокалова рибка.

В главата на Зед започна да се оформя идея. Съществото, както стана ясно, не се боеше от огън; пламъците можеха само да го поопърлят и тялото му да задими. Магьосникът се абстрахира от виковете на ранените и умиращите и протегна ръце над водата, за да отнеме топлината ѝ и да я подготви за онова, което смяташе да направи с нея. Над повърхността се образуваха проблясващи вълнички горещ въздух. Магьосникът ги задържа там, увеличавайки температурата, като гледаше да я държи малко под точката на възпламеняване.

— Щом се покаже — каза той на Чейс, — ще го хвърлим във водата.

Чейс кимна. Зед се радваше, че граничният надзирател бе човек, на когото не трябваше да се обяснява надълго и нашироко. Той умееше да си запълва времето по-пълноценно, вместо да задава излишни въпроси. Чейс пусна Рейчъл на пода.

— Стой зад мен! — каза ѝ той.

Тя също не задаваше излишни въпроси. Кимна и стисна здраво куклата си. Зед видя, че още стиска в ръчичка огнената пръчка. Наистина беше смело момиченце. Магьосникът се обърна към

тътнешият коридор, вдигна ръка и изпрати към вилнеещата тъмна фигура огнени стрели. Войниците отскочиха назад.

Съществото се изправи и завъртайки се, изплю една откъсната ръка на пода. Огънят докосна тялото му. Блъвна дим. То се изкикоти срещу магьосника, който, облян в слънчева светлина, стоеше неподвижен край езерото.

Войниците продължаваха да изтласкват хората навън, макар те вече да нямаха нужда от окуражаване. Зед изпращаше към съществото огнени кълба, като ги търкаляше по пода. То ги отстраняваше от пътя си и те угасваха. Магьосникът беше наясно, че огънят не е заплаха за съществото, но искаше да отклони вниманието му. Така и стана.

— Не забравяй! — каза той на Чейс. — Във водата!

— Няма да имаш нищо против, ако умре, след като падне вътре, нали?

— Ни най-малко.

Дращейки с лапи по каменния под, съществото се носеше към тях. Ноктите му оставяха дири, зад гърба му се вдигаше пушилка, примесена с каменни отломки. От време на време Зед го замерваше с шепи концентриран въздух, които го поваляха на земята. Така задържаше вниманието му върху себе си, като в същото време се опитваше да го забави, за да могат да го хванат. То всеки път се изправяше на крака и яростно се втурваше напред през глава. Чейс приклепна, леко наведен напред, в готовност. В ръката си вместо меч стискаше боздуган с шест остриета.

Съществото направи невероятен скок във въздуха, насочвайки се към магьосника, и се приземи с вой пред него, преди той да успее да отреагира. Повален на земята, Зед се опита да изгради пред себе си плътна въздушна стена, за да се спаси от хищните нокти. Острите зъби яростно се стрелваха към гърлото му.

Човек и звяр се вкопчиха един в друг и се претърколиха. Когато съществото излезе отгоре, Чейс замахна с боздугана и го удари по главата с все сила. То се извъртя към него и граничният надзирател го цапардоса втори път в гърдите, като по този начин го принуди да пусне Зед. При удара се чу изпукване на кости. Но съществото не се впечатли ни най-малко от това.

То извъртя единствената си ръка и сграбчи Чейс за краката, след което го дръпна силно към себе си. Граничният надзирател се строполи

по гърди на пода и простена глухо. Зед се опитваше да дойде на себе си. Рейчъл заби огнената пръчка в гърба на съществото и то изведнъж пламна. Зед го заля със силна въздушна струя, опитвайки се да го блъсне във водата, но то се бе вкопчило здраво в Чейс. През пламъците проблясваха свирепи черни очи. Устните се разтегнаха в грозна усмивка.

Чейс издигна с две ръце боздугана си и го стовари право в гърба на силното същество, което най-последно се строполи в езерото. От допира на пламък и вода се чу съскащ звук.

В същия миг Зед възпламени въздуха над водата, като използва предварително събраната топлина за да подхранва горенето. Магьосническият огън изсмука цялата топлина от езерото, което след броени секунди се превърна в блок лед. Когато топлината повече не можеше да подклажда горенето, огънят загасна. Изведнъж настъпи тишина. Чуваха се единствено стенанията на ранените.

Рейчъл падна върху Чейс, гласът ѝ трепереше:

— Чейс, Чейс, добре ли си?

Той я прегърна и се повдигна, опитвайки се да седне.

— Добре съм, мъничката ми!

От един поглед Зед се убеди, че не е съвсем така.

— Чейс, вземи Рейчъл и идете да седнете на ей онази пейка. Аз ще трябва да помогна на хората, а гледката няма да е подходяща за детски очи.

Той знаеше, че обоснована по този начин, молбата му ще свърши повече работа, отколкото, ако кажеше на Чейс, че не иска да му се мотае насам-натам с всичките си рани, за които в момента не можеше да се погрижи. Все пак Зед се изненада, когато Чейс се съгласи без никакви възражения.

Командирът и осем от неговите хора се приближиха забързано към Зед. Неколцина от тях бяха оцапани с кръв; по металния нагръдник на единия се виждаха следи от свирепи нокти. Всички скришом гледаха към замръзналото в езерото същество.

— Добре се справихте, магьоснико Зорандер! — Командирът се усмихна почтително и кимна. — Има още живи. Дали няма да можете да направите нещо за тях?

— Ще се заема. Командире, накарай хората си да насекат на парчета това нещо тук, преди да е измислило начин да разтопи леда.

Командирът ококори очи.

— Искате да кажете, че е още живо?

Зед измърмори нещо в смисъл, че наистина е живо.

— Колкото по-скоро се заемете с тази работа, толкова по-добре, командире.

Войниците вече бяха извадили брадвите си в очакване на заповед за действие. Командирът кимна с глава и те се хвърлиха към езерото.

Той сниши глас:

— Магьоснико Зорандер, какво е това нещо?

Зед хвърли бърз поглед към Чейс, който бе напрегнал слух. Задържа погледа му в своя.

— Смехавец.

Чейс не реагира по никакъв начин; всъщност граничният надзирател рядко показваше чувствата си. Зед се обърна към командира.

Сините очи на едрия мъжага бяха широко отворени.

— Смехавците са на свобода? — прошепна той. — Не... вие сигурно се шегувате, магьоснико Зорандер.

Зед се вгледа в лицето на мъжа. По него видя белези, на които не бе обърнал внимание до момента, белези, придобити в опасни битки. Войниците на Д'Хара рядко участваха в друг вид битки. Това беше мъж, научен да скрива страха си. Дори пред лицето на смъртта.

Зед въздъхна. Не беше спал от много дни. След като се бяха появили четворките, преследващи Калан, и тя си бе помислила, че Ричард е мъртъв, тя бе влязла в Кон Дар, Кървавата ярост, и бе убила нападателите си. Тя, Чейс и Зед бяха вървели три дни и три нощи, за да стигнат до Двореца, за да може Калан да получи отмъщение. Нямаше начин да бъде спрян Изповедник, попаднал в Кон Дар, тази древна сплав от много магии. След това тримата бяха заловени и не след дълго намериха Ричард жив. Всичко се бе случило едва вчера, но на Зед му се струваше, че е било преди векове.

Мрачният Рал се беше мъчил цяла нощ да пусне в действие магията на Орден, а те, безпомощни, го бяха наблюдавали. Той загина едва тази сутрин, като отвори погрешната кутия. Уби го Първото правило на магьосника, приложено от Ричард. Всъщност това доказваше, че Ричард притежава дарбата, въпреки че той самият не вярваше в това. Единствено човек, който притежава дарбата, можеше

да приложи Първото правило на магьосника срещу магьосник с таланта на Мрачния Рал.

Зед хвърли поглед към езерото, където войниците продължаваха да секаят на парчета тялото на съществото.

— Как се казваш, командире?

Мъжът застана мирно, горд от проявеното към него внимание.

— Главен командир Тримак. Първи отряд на Дворцовата стража.

— Първи отряд ли? Какъв е този отряд?

Мъжът се изпъчи още повече.

— Ние сме стоманеният обръч около самия Господар Рал, магьоснико Зорандер. Две хиляди силни мъже. Унищожаваме всеки, дръзнал да погледне с лошо око Господаря Рал.

Зед кимна.

— Главен командир Тримак, човек с твоя ранг знае, че едно от задълженията му е да пази в тайна онова, което вижда и чува.

— Тъй вярно!

— В случая се изисква точно това. Поне засега не бива да казваш на никого, че знаеш нещо за съществото.

Тримак въздъхна тежко.

— Разбирам!

Той погледна към хората, нападали по пода.

— А какво ще правим с ранените, магьоснико Зорандер?

Зед уважаваше войници, които изпитваха загриженост към невинно пострадали в битка. По време на боя командирът не им бе обърнал никакво внимание, защото това се изискваше от поста му, а не защото бе коравосърдечен. Той трябваше да бъде в първите редици.

Зед се запъти към хората, Тримак не се отделяше от него.

— Знаеш ли, че Мрачният Рал е мъртъв?

— Да, видях новия Господар Рал, преди да отлети с червения дракон.

— Всички ли ще служат на Ричард така, както са служили досега на Господаря си?

— Той е Рал, нали?

— Рал е!

— И притежава дарбата?

— Притежава я!

Тримак кимна.



— Ще му служат, до последния човек. Ничие лошо око няма да попадне върху него!

Зед го погледна.

— Той не е господар, комуто се служи лесно. Твърдоглав е.

— Той е Рал, което значи точно това.

Зед се усмихна, въпреки че искаше да остане сериозен.

— Освен това ми е внук, но още не го знае. Всъщност той дори не знае, че е Рал. Още по-малко, че е Господарят Рал. Най-вероятно няма да му хареса особено постът, който ще трябва да заеме. Но един ден ще има нужда от вас. Ще го приема за лична услуга, главен командир Тримак, ако проявиш към него повече разбиране.

Очите на Тримак внимателно оглеждаха залата, нащрек за нова опасност.

— Бих жертвал живота си за него!

— Мисля, че на първо време проявеното разбиране ще свърши по-добра работа. Ричард смята себе си за горски водач. Всъщност той по рождение, по кръв е водач, но не горски. Но не иска да го разбере. Не желае да има нищо общо с тези неща, но така или иначе, вече се е сблъскал с тях.

Най-после на устните на Тримак се появи усмивка.

— Не се тревожете! — Той спря и се обърна към магьосника. — Аз съм войник от армията на Д'Хара. Служа на Господаря Рал. Но Господарят Рал също трябва да ни служи. Аз съм стомана срещу стомана. Той трябва да е магия срещу магия. Без стоманата Господарят може и да оцелее, но без магията ние със сигурност няма. А сега бихте ли ми казал какво прави смехавецът тук, как е излязъл от отвъдния свят?

Зед въздъхна и след малко кимна с глава.

— Вашият предишен Господар Рал се занимаваше с опасна магия. С магия от отвъдния свят. Той разкъса воала между двата свята.

— Проклет глупак! Трябваше да се грижи за нас, а не да ни отваря пътя към света на вечния мрак. Някой трябваше да го убие.

— Този някой вече се появи и уби Мрачния Рал. Ричард!

Тримак изръмжа.

— Тогава значи Господарят Рал вече е започнал да ни служи.

— Преди няколко дни твоите думи щяха да прозвучат като предателство.

— Нима има по-голямо предателство от това да искаш да отведеш живите при мъртвите?

— Вчера щеше да си готов да убиеш Ричард, за да предпазиш Мрачния Рал от него.

— Вчера и Ричард щеше да е готов да ме убие, само и само да се добере до врага си. Но сега ние ще служим един на друг. Само луд може да обърне гръб на бъдещето.

Зед кимна и го удостои с малка, но сърдечна усмивка, знак на уважение. Но само след миг магьосникът присви очи и се наведе към събеседника си:

— Ако воалът е разкъсан, командире, и Пазителят се разхожда на свобода, всички ни ще сполети еднаква съдба. Не само Д'Хара, но и целият свят ще бъде унищожен. От пророчествата разбрах, че Ричард най-вероятно е единственият, който може да възстанови воала. Запомни това, нито един лош поглед не бива да го застига!

Очите на Тримак бяха леденостудени.

— Стомана срещу стомана! За да бъде той магия срещу магия!

— Добре. Значи правилно си ме разбрал.

## ТРЕТА ГЛАВА

Вървейки, Зед оглеждаше мъртвите и умиращите. При вида на толкова много болка сърцето му се късаше. Болка, причинена от едно-единствено същество от отвъдния свят. Ами ако се появят още?

— Командире, изпрати някой от хората си за лечители. Ранените са повече, отколкото мога да поема.

— Веднага, магьоснико Зорандер!

Зед кимна и се зае с ранените. Войниците се бяха разпръснали. Някои изнасяха трупове, много от които на техни другари. Други се опитваха да утешават ранените, докато им бъде оказана съответната помощ. Зед докосваше челата им, за да разбере какви са пораженията и да прецени кои рани се нуждаеха от уменията на лечител и кои изискваха по-сериозна помощ.

Докосна челото на един млад войник, който се мъчеше да си поеме въздух през клокочещата в гърлото му кръв. Онова, което усети, го накара да подскочи. Плъзна поглед надолу по тялото на момчето и видя огромна дупка, зееща в нагръдника му, от която стърчаха ребра. Зед едва се съдържа да не повърне. Тримак коленичи от другата страна на другаря си. Магьосникът стрелна с поглед командира, който кимна разбиращо. На войничето му оставаха не повече от няколко мига живот.

— Върви при другите — тихо му каза командирът, — аз ще остана с него.

Зед продължи нататък, а Тримак хвана ръката на младежа и започна да му разказва някакви успокоителни лъжи. Три жени с дълги кафяви поли с множество огромни джобове по тях пристигнаха тичешком. Строгите им лица дори не трепнаха при ужасната гледка. Без да губят нито минута, те започнаха да вадят от големите си джобове бинтове и билки, да превързват и зашиват рани, да дават лекарства. Повечето поражения не бяха сериозни и жените се справяха без особени затруднения. Зед помоли една от трите, която му се стори най-строга, да отиде да погледне Чейс, който все още седеше с

отпусната върху гърдите глава на пейката, където го бе оставил магьосникът. Рейчъл се бе свила на земята пред него, притисната в крака му.

Зед и другите две лечителки сновяха между хората, помагаха, където това бе възможно, и отминаваха мълчаливо, където вече нищо не можеше да се направи. Една от лечителките го извика. Беше се навела над жена на средна възраст, която се опитваше да я отпрати при другите ранени.

— Моля ви — говореше ранената с тих глас, — помогнете на другите, аз съм добре, трябва само да си почина малко. Моля ви, вървете при другите!

Зед прибра полите на дългата си, напоена с кръв роба и коленичи до нея. Тя се опита да го отпрати с ръка, докато с другата притискаше корема си, за да не изскочат вътрешностите ѝ през ужасната рана.

— Моля ви, тук има толкова други хора, на които трябва да се помогне.

Зед повдигна вежди. Лицето ѝ бе мъртвешки бледо. През челото ѝ минаваше фина златна верижка със син камък. Той толкова пасваше на цвета на очите ѝ, че човек можеше да го вземе за трето око. Камъкът му се стори познат и магьосникът се запита дали е възможно да е онова, за което си мисли, или е просто най-обикновена дрънкулка. Отдавна не бе виждал някой, който да носи Синия камък по призвание. Жена на нейната възраст със сигурност нямаше откъде да знае какво представлява той.

— Аз съм магьосникът Зедикус Зу'л Зорандер. А ти коя си, дъще, че си позволяваш да ме поучаваш?

Лицето ѝ пребледня още повече.

— Простете ми, магьоснико...

Тя се поуспокои, щом Зед сложи пръсти на челото ѝ. Болката се вряза в тялото му с такава сила, че дъхът му секна и той инстинктивно дръпна ръка. Едва сдържа внезапно бликналите в очите му сълзи, предизвикани от болката. Вече нямаше никакво съмнение — тя наистина носеше Камъка по призвание. Окачен на челото, този Камък с цвета на очите на онзи, който го носи, беше знак за способност да се гледа не само с физическите очи.

Една ръка се протегна и го сграбчи грубо за робата.

— Магьоснико! Ще се погрижиш първо за мен!

Зед чу зад себе си нечий отвратителен глас и се обърна.

— Аз съм лейди Ордит Кондейтит де Дакидвич, от рода Баргейлас. Тази никаквица тук е моя прислужница. Ако беше толкова бърза, колкото се изисква от нея, сега нямаше да страдам така. Без малко да загина заради тази ужасна повлекана! Ще се погрижиш първо за мен! Не мога да чакам нито миг повече!

Зед хвърли бегъл поглед към жената и веднага разбра, че раните ѝ изобщо не са сериозни.

— Простете, милейди! — Той демонстративно постави пръсти върху главата ѝ. Нищо страшно, както и предполагаше. Леко натъртени ребра, няколко повърхностни охлузвания по крака и ръката.

— Е? — Ръката ѝ стискаше сребърното колие на врата ѝ. — Магьосници! — намусено промърмори тя. — Безполезни твари, мен ако питат. А и тези некадърници войниците! Сигурно пак са били заспали по постовете си. О, Господарят Рал ще бъде уведомен незабавно! Е, какво става с моите рани?

— Милейди, страхувам се, че не мога с нищо да ви помогна!

— Моля!? — тя го сграбчи грубо за яката. — По-добре се постарай да можеш, че иначе аз ще се постарая Господарят Рал да забучи тъпата ти глава на кол. Да видим тогава как ще ти помогне нефелната ти магия!

— Разбира се, милейди! Ще направя всичко, което е по силите ми.

Зед откъсна парче плат от ръкава на скъпата ѝ сатенена рокля и отново постави ръка на челото на жената със Синия камък. Тя простена при опита му да отстрани част от болката ѝ и да ѝ вдъхне малко сила. Неравномерното ѝ дишане се поуспокои. Без да сваля ръката си, Зед приложи някои дребни магически трикове, за да облекчи режещата болка. В същия миг се чу крясъкът на лейди Ордит:

— Роклята ми! Той ми съсипа роклята!

— Съжалявам, милейди, но не можех да рискувам ръката ви да загnoi. По-добре да загубим една рокля, отколкото една ръка. Не е ли така?

— Ами, да, сигурно...

— Десетина-петнайсет шева ще са достатъчни — каза той на лечителката, която му се притече на помощ и коленичи между двете жени. Строгите ѝ сиво-сини очи фиксираха за секунда незначителните

одрасвания по тялото на лейди Ордит, след което се спряха върху магьосника.

— Сигурна съм, че вие най-добре знаете какво трябва да се направи, магьоснико Зорандер — каза тя с равен глас.

Единствено погледът ѝ му подсказа, че е разбрала истинските му намерения.

— Какво? Ще позволиш на твоите некадърни помощнички да вършат работата вместо теб?!

— Вижте, милейди, аз съм стар човек. Ръцете ми треперят, пък и никога не съм бил особено добър в бродериите. Страхувам се, че може да ви причиня повече щети, отколкото да ви помогна. Но щом настоявате, мога да опитам.

— Не! — озъби се тя. — По-добре остави на нея!

— Чудесно — каза той и погледна лечителката. По лицето ѝ не можеше да се прочете нищо, но бузите ѝ пламнаха.

— Страхувам се, че има много малка надежда за тази жена, раните ѝ са ужасни, а като се има предвид и болката, която изпитва... Имате ли още корени от акация в джобовете си?

Лечителката учудено повдигна вежди.

— Да, но...

— Чудесно — побърза да я прекъсне той, — мисля, че две кубчета ще са достатъчни.

— Две кубчета? — отново повдигна вежди тя.

— Дори не си помисляйте да пестите на мой гръб — изкрещя лейди Ордит. — Ако не стигат за всички, тогава някой по-маловажен ще трябва да бъде лишен. Аз заслужавам пълна доза.

— Точно така! — Зед погледна лечителката. — Дайте ѝ пълна доза. Три кубчета, но счукани, в никой случай цели!

Лечителката ококори очи, устните ѝ повториха невярващо и без глас: „Счукани?!“

Зед я стрелна с поглед и кимна настоятелно. Тъглчетата на устата ѝ се извиха в едва сдържана усмивка.

Акациевите корени облекчаваха болките от малки рани, но само ако бъдат погълнати цели. Достатъчно беше едно малко кубче. Счукани, щяха буквално да прогорят вътрешностите на уважаемата дама и тя щеше да прекара по-голямата част от следващата седмица в усамотението на едно много деликатно място.

— Как се казващ, драга? — попита Зед лечителката.

— Кели Хайлик.

— Каж ми, Кели — уморено въздъхна Зед, — има ли още много хора, които се нуждаят от неоценимата ти помощ?

— Не, сър, Миди и Анали току-що прегледаха последните.

— В такъв случай би ли отвела лейди Ордит някъде, където тя няма да... където ще се чувства по-комфортно.

Кели хвърли поглед към жената, на чието чело Зед все още държеше ръката си. Задържа очи върху дупката в корема ѝ, после вдигна глава обратно към магьосника.

— Разбира се, магьоснико Зорандер. Предполагам, че вече сте много изморен. Ако искате, по-късно можете да наминете при мен. Ще ви направя стенадинов чай. — На устните ѝ отново се появи лека усмивка.

Зед не можа да се въздържи и също се усмихна. Освен като освежително средство стенадиновият чай се използваше и за приготвяне на любовен еликсир. По блясъка в очите на лечителката Зед разбра, че тя майсторски приготвя отварата.

Той ѝ смигна.

— Може и да намина.

При всеки друг случай магьосникът би се замислил сериозно над предложението ѝ. Тя определено беше симпатична жена. Но точно сега това бе последното, за което можеше да се мисли.

— Лейди Ордит, как се казва прислужницата ви?

— Джебра Бивинвиър. Напълно безполезно създание. Безочливо и мързеливо.

— Успокойте се, повече няма да ви се наложи да търпите непристойното ѝ поведение. Ще ѝ е необходимо доста време, докато се възстанови. Пък и вие много скоро ще напуснете Двореца.

— Да напусна Двореца ли? Какво искаш да кажеш? — Тя навири нос. — Нямам никакво намерение да го правя.

— Това място вече не е достатъчно безопасно за толкова високопоставена дама като вас. Ще трябва да напуснете в името на собствената си сигурност. Както сама казахте, войниците са поспаливи некадърници. По-добре ще е да заминете.

— Е, аз просто не възнамерявах...

— Кели — погледна я той строго, — моля те, заведи лейди Ордит някъде, където ще можеш да се погрижиш по-добре за нея!

Кели помъкна огромното туловище на лейди Ордит навън, преди да е успяла да създаде нови главоболия на магьосника. Зед се усмихна топло на Джебра и отстрани полепналите по лицето ѝ къси кичури руса коса. Тя продължаваше да притиска с ръка ужасната рана на корема си. Зед почти бе успял да спре кръвотечението, но това нямаше да подобри нещата. Излезлите от тялото ѝ органи трябваше да бъдат върнати по местата им.

— Благодаря ви, сър, сега вече се чувствам много по-добре, ако ми помогнете да се изправя, няма повече да ви безпокоя.

— Лежи си спокойно, дете — каза той нежно. — Трябва да поговорим.

Строгийт му поглед накара струпалите се наоколо зяпачи да отстъпят назад. Войниците разбраха намека и се постараха да разпръснат тълпата.

Устните на младата жена трепереха, гърдите ѝ се повдигаха неравномерно. Тя едва събра сили да кимне.

— Ще умра, нали?

— Не искам да те лъжа, дете. Раната ти е на ръба на възможностите ми, дори и да бях добре отпочинал. Сега обаче нямаме достатъчно време, за да мога да отдъхна както трябва. Ако не направя нещо, и то веднага, ще умреш. Ако обаче опитам и се окаже, че раната ти е по-сериозна, отколкото предполагам, и е извън възможностите ми, краят ти ще дойде по-бързо.

— Колко ми остава?

— Не зная точно, може би няколко часа, може и цяла нощ. Мога поне да успокоя болката ти, за да прекараш в спокойствие последните си мигове

Тя затвори очи. В ъглите им напиреха сълзи.

— Никога не съм предполагала, че ще ми е мило за живота.

— Заради Камъка на прозрителя, който носиш ли?

Тя рязко отвори очи.

— Вие знаете? Разпознали сте Камъка? Знаете какво съм?

— Да, знам. Минаха много години, откакто хората веднага разпознаваха Прозрителя по Камъка на челото му. Но аз съм стар. И си го спомням. Заради него не искаше да ти помогна, нали? Защото се



страхуваше от онова, което можеш да ми причиниш, когато ме докоснеш?

Тя едва успя да кимне с глава.

— Но изведнъж установих, че обичам живота.

Зед я погали по рамото.

— Точно това исках да чуя, дете. Не се тревожи за мен. Аз съм магьосник от Първия орден, а не просто някой начинаещ самохвалко.

— От Първия орден? — прошепна тя с широко отворени очи. — Не знаех, че все още има такива. Моля ви, сър, не рискувайте живота си от съчувствие към мен.

Зед се усмихна.

— Рискът няма да е кой знае колко голям, ще изпитам само малко болка. Казвам се Зед.

Тя се замисли за миг; после свободната ѝ ръка се вкопчи в неговата.

— Зед,... ако имам право на избор... бих избрала да се боря за живота си.

Той се усмихна и погали студеното ѝ, плувнало в пот чело.

— В такъв случай ти обещавам, че ще направя всичко, наистина всичко, което е по силите ми.

Тя кимна и стисна още по-силно ръката му. Сякаш в нея се съдържаше единственият ѝ шанс.

— Можеш ли да направиш нещо, Джебра, което да отстрани болката от виденията ти?

Тя прехапа долната си устна и поклати глава. Очите ѝ отново се напълниха със сълзи.

— Съжалявам — прошепна тя едва доловимо. — Може би не бива да...

— Тихо, дете — успокой я той.

Магьосникът си пое дълбоко въздух и я хвана за ръката, притискаща корема ѝ. Внимателно постави дланта на другата си ръка върху очите ѝ. Ставаше въпрос за нещо, което не можеше да се оправи отвън. Трябваше да се бръкне отвътре, чрез собствената ѝ мисловна болка. Това можеше да я убие. Можеше да убие и него.

Той напрегна сили и освободи съзнанието си. Болезненият пристъп отне въздуха от дробовете му. Не можеше да си позволи да прахосва нито грам енергия, за да се опита да си поеме дъх. Стисна

зъби и напрегна мускулите си. А все още дори не се бе приближил до болката от раната в корема. Трябваше да се справи с болката от виденията ѝ, да я преодолее, а след това да се концентрира върху другата рана.

Невъобразимата болка всмука съзнанието му в черна бездна. Около него затанцуваха виденията ѝ. Той можеше само да гадае какво означават те, но болката им си беше съвсем истинска. От здраво стиснатите му очи закапаха сълзи; цялото му тяло започна да се тресе, докато се мъчеше да се справи с неописуемата болка. Знаеше, че не може да си позволи да ѝ се даде. Направеше ли го, с него бе свършено.

Емоциите на виденията ѝ го зашеметяваха все повече, докато той потъваше дълбоко в съзнанието ѝ. Точно под повърхността на възприятията му изплуваха рояк мрачни мисли, които се впиха с остри нокти във волята му, опитвайки се да го завлекат в бездната на безнадеждността. Към тях се прибавиха и собствените му болезнени спомени, за да се слоят с преживяванията на Джебра, трупани по време на изпълнения ѝ със скръб живот. Зед успя да запази разсъдъка и свободната си воля и да ги отклони от бездънния поток на горчивината и страданието единствено благодарение на големия си опит и упоритостта си. Най-последно магьосникът се добра до спокойната, бяла светлина в самия център на съществуването ѝ. Наслади се на сравнително слабата болка от страховитата рана в корема ѝ. Реалността трудно можеше да се мери с въображението, където болката понякога се разрастваше до неописуеми размери.

Студеният мрак на вечната нощ изтласкваше угасващата топлина на живота на Джебра от светлия център на спокойствието, нетърпелив да отнеме завинаги духа ѝ. Зед повдигна тъмната завеса, за да даде възможност на дарбата си да стопли духа ѝ с живот и енергия. Мракът отстъпи пред силата на Адитивната му магия, която, заедно със загрижеността му за запазването на живота ѝ, придърпа обратно изхвъркналите навън органи и те заеха местата си, отредени им от Създателя. Зед все още не смееше да отдели дори частица от енергията си, за да облекчи болката ѝ. Главата на Джебра се отметна назад. Тя закрепя в агония, чиито безжалостни зъби Зед усети да се впиват и в него. В корема му пулсираше нейната болка. Той се разтресе от мощната ѝ сила.

Когато преодоляха най-страшното, Зед най-сетне отдели мъничка част от магията си, за да притъпи болката. Джебра се отпусна на пода и простена с облекчение, което той също почувства да се разлива в тялото му. Концентрира потоците магия в правилната посока и довърши лечението. С помощта на дарбата си накара раната ѝ да се затвори, като остави тъканите сами да се съединят и плътта да зарасте. Всичко си дойде на мястото. Кожата ѝ се изопна така, сякаш никога не беше разкъсвана. След като всичко бе готово, на Зед му остана само да излезе от съзнанието ѝ. Нещо толкова опасно, колкото и влизането. Още повече, че силата му бе почти изчерпана, след като я беше вложил почти цялата в Джебра. Вместо да губи ценно време в разсъждения колко е опасно връщането обратно, той побърза да се потопи отново в болката.

Около час по-късно Зед се намери паднал на колене, свит на кълбо, ревящ неутешимо. Джебра седеше до него, положила главата му на рамото си и го прегръщаше. Веднага щом осъзна, че се е върнал, Зед се стегна и след малко вече се бе посвестил. Огледа коридора. Хората бяха изтласкани на достатъчно разстояние, за да не чуват крясъците им. Което не бе особено трудно, тъй като никой нямаше особено желание да се окаже близо до магьосник, способен да причини някому болка като тази, от която Джебра бе крещяла до припадък.

— Готово! — каза Зед с едва сдържана гордост в гласа. — Не било чак толкова страшно. Мисля, че вече всичко е наред.

Джебра се засмя тихичко с треперещ глас и го прегърна още по-силно.

— А винаги са ме учили, че няма магьосник, който да може да излекува един Прозрител.

Зед събра сили да размахва във въздуха кокалестия си пръст.

— Обикновен магьосник наистина не би могъл, скъпа моя. Но аз съм Зедикус Зу'л Зорандер, магьосник от Първия орден.

Джебра изтри една сълза от бузата си.

— Не разполагам с нищо ценно, с което бих могла да ти се отплатя. Освен с това.

Тя разкопча златната верижка, свали я от челото си и я пъкна в ръката на Зед.

— Моля те, приеми моя скромнен дар.

Зед погледна верижката със Синия камък.

— Много мило от твоя страна, Джебра Бивинвиър. Трогнат съм. — Зед се почувства виновен, задето бе позволил подобна мисъл да се загнезди в съзнанието ѝ. — Верижката е прекрасна и бих я приел със смирена благодарност. — Той приложи съвсем мъничко сила и Камъкът се отдели от чашката си на верижката. След това ѝ го подаде; верижката му беше достатъчна. — Това стига за отплата. Запази си Камъка; той ти се полага по призвание.

Тя стисна Камъка в ръката си, кимна и целуна Зед по бузата. Той прие ласката ѝ с усмивка.

— А, сега, скъпа моя, имаш нужда от почивка. Използвах доста голяма част от силата ти, за да оправя нещата. Вярвам, че след няколко дни в леглото ще си като нова.

— Страхувам се, че освен от болката, ти ме лиши и от работа. Трябва да си намеря някакво препитание. — Тя погледна окървавените дрипи, останали от зелената ѝ рокля. — Работа, с която да се храня и обличам.

— Как така си носила Камъка, след като си била слугиня на лейди Ордит?

— Малцина знаят какво представлява този Камък. Лейди Ордит нямаше представа. Нейният съпруг, дукът, беше наясно. И се възползваше от услугите ми. Но жена му никога не би позволила сред хората, които работят за него, да има жена, така че той бе принуден да ме назначи за нейна прислужница. Наистина това не е най-почтеното занимание за един Прозрител, но в Баргейлас върлува глад. Семейството ми знаеше за моите способности и вратите на дома ми се затвориха за мен заради виденията, които мога да имам за тях самите. Преди да умре, баба пъкна този Камък, който принадлежеше на нея, в ръката ми и ми каза, че ако аз го нося, ще бъде голяма чест за нея.

Джебра притисна юмука, в който стискаше Камъка, до бузата си.

— Благодаря ти — прошепна тя, — че не го прие. Че прояви разбиране.

Зед усети нов пристъп на чувство за вина.

— И значи тоя дук те взе при себе си и започна да те използва, както намери за добре?

— Да, преди дванайсетина години. Като прислужница на лейди Ордит присъствах почти винаги на всякакви срещи и събирания. След това дукът идваше при мен и аз му разказвах какво съм видяла в съперниците му. С моя помощ той преумножи властта и богатството си. Всъщност вече никой не знае нищо за Камъка на прозрителя. Дукът презираше хората, които не се вслушват в древната мъдрост. Присмиваше се на невежеството на противниците си, като ме караше да нося Камъка открито на челото си. Освен всичко останало трябваше да наглеждам и лейди Ордит. Това осуети опитите ѝ да остане вдовица. Оттогава насам тя се радва на всяка възможност да отсъства от дома си. Няма да скърби много за мен; задържах се на работа при нея толкова години единствено благодарение на дука. Ако зависеше от лейди Ордит, отдавна да ме е уволнила.

— Защо е толкова недоволна от теб? — ухили се Зед. — Наистина ли си такава, каквато те описва — мързелива и безочлива?

Джебра отвърна на усмивката му, в ъглите на очите ѝ се появиха ситни бръчици.

— Не съм. Всичко е заради виденията. Понякога, когато получавам видения... всъщност няма смисъл да ти го обяснявам, нали сам почувства част от болката, докато ме лекуваше. Макар и не толкова силно, както я усещам аз, струва ми се. Та заради болката не можех да изпълнявам задълженията си към нея.

Зед потърка голобрадото си лице.

— Е, щом и бездруго нямаш работа, защо не поостанеш тук, в Двореца, докато се възстановиш. Мисля, че имам известно влияние в определени среди.

Удивен от истинността на думите си, Зед извади от вътрешния джоб на робата си една кесия. Разклати я и монетите в нея зазвъняха.

— Това е за джобни, а може да остане нещо и за заплата, ако си съгласна да си намериш нов работодател.

Тя взе кесията и я претегли на ръка.

— Ако това вътре е мед, е крайно недостатъчно. Освен ако този работодател не си ти, разбира се — каза тя и се приближи към него. В очите ѝ проблясваха едновременно сърдити и весели пламъчета. — Ако пък е сребро, е твърде много.

Зед каза простичко:

— Злато е.

Тя примигна, изненадана от отговора му.

— Но, общо взето, няма да работиш за мен.

Джебра се вторачи в кесията, пълна със златни монети, след това вдигна очи към магьосника.

— А за кого тогава?

— За Ричард. Новия Господар Рал.

Тя пребледня и енергично поклати глава, раменете ѝ потръпнаха. Бързо пхна кесията в ръцете на Зед.

— Не. — Лицето ѝ беше станало още по-бледо, тя отново поклати глава. — Не, съжалявам. Не искам да работя за него. Не.

Зед се намръщи.

— Той съвсем не е лош човек. Всъщност дори има добро сърце.

— Знам.

— Знаеш кой е?

Тя заби поглед в скута си и кимна.

— Знам. Видях го вчера. В първия ден на зимата.

— И си получила видение за него?

Гласът ѝ беше слаб и изпълнен със страх.

— Да.

— Джебра, трябва да ми разкажеш всичко. До най-малката подробност. Моля те. Много е важно!

Тя го погледна изпод вежди, задържа дълго погледа си върху него, след това отново сведе очи и прехапа долната си устна.

— Беше вчера, по време на сутрешното отдаване. Когато чух звънеца, отидох на един от площадите за отдавания и го видях да стои прав, забил поглед в езерото. Забелязах го, защото носеше Меча на Търсача. И защото е висок и красив. А също и защото не бе коленичил като останалите. Стоеше прав и гледаше прииждащите хора. Когато се приближих към него, погледите ни се пресякоха. Само за миг. Силата, извираща от него, спря дъха ми. Един Прозрител може да долови определени типове сила, като например дарбата, струяща от някой човек. — Тя вдигна поглед към Зед. — И преди съм виждала хора с дарба. Виждала съм техните аури. Те излъчват същото като теб; усеща се топлината, благородството им. Твоята аура е красива. При него беше различно. Вярно, имаше нещо от тази красота, но примесена с нещо друго.

— Насилие — внимателно подхвърли Зед. — Нали е Търсач.

Тя кимна.

— Може би, не знам; никога не съм виждала друг като него. Но мога да ти кажа какво точно усетих. Имах чувството, че съм потопила лицето си в леденостудена вода, без да съм успяла да си поема въздух предварително. При мен е различно. Понякога изобщо не мога да получа видение за някого. Друг път става, без да го искам. Не мога да определя кога ще се случи. Ако човекът срещу мен е в беда, аурата му се вижда по-ясно и виденията ми са съвсем ярки. Неговата аура блестеше като светкавица по време на буря. Той изпитваше огромна емоционална болка. Като животно в капан, което се опитва да прегризе собствения си крак, за да се освободи. В него вилнееше ужасът от това, че е принуден да измени на приятелите си, за да ги спаси. Не го разбирах. Струваше ми се, че в това няма никакъв смисъл. Яви ми се образът на една жена. Много красива, с дълги коси. Може би беше Изповедник, макар че не знам дали това е възможно. Аурата му излъчваше толкова силна пареща болка за нея, че инстинктивно посегнах към лицето си. Очаквах кожата ми да е пламнала. Дори и да не бях на отдаване, пак щях да коленича, повалена от изгарящата болка, излъчваща се от него. Тъкмо се канех да стана и да отида при него, за да се опитам да го успокоя, когато видях да се приближават две Морещици, които бяха забелязали, че не е коленичил. Той не почувства страх, но все пак падна на колене, отчаян от ужасното предателство, което трябваше да извърши. Успокоих се, когато го видях да коленичи; мислех, че всичко ще свърши с това. Бях благодарна, че се докоснах само до аурата му, а нямах истинско видение. Не исках да имам видение за този мъж. — Тя отмести погледа си, очевидно потънала в спомена за преживяното.

— Но това не беше всичко, нали?

Очите ѝ възвърнаха погледа си.

— Не, не беше. Помислих си, че най-страшното е минало, но онова, което последва, далеч надхвърляше видяното до момента.

Джебра потърка ръцете си една в друга.

— Тъкмо пеехме отдаването към Татко Рал, когато той изведнъж се изправи. На лицето му грееше усмивка. Беше разрешил загадката, която го измъчваше. Беше подредил и последното парченце в разбърканата мозайка. Аурата му беше изцяло изпълнена с лицето на жената и с неговата любов към нея. — Тя поклати глава. — Горко на

онзи, който се осмели да застане между тях двамата. С него ще бъде свършено, преди да има възможност да разбере какво става.

— Казва се Калан — каза Зед с лека усмивка. — И после?

Джебра скръсти ръце.

— Тогава започна видението. Видях го да убива човек. Не мога да кажа как го направи. Нямаше кръв, но човекът умря. После видях убийтия — беше Мрачният Рал. Видях, че той е баща на Ричард, но Ричард не знаеше това. Така разбрах, това е синът на Мрачния Рал, този, който съвсем скоро щеше да стане новия Господар Рал. Аурата се раздираше от противоречия. Обикновен простосмъртен щеше да стане владетел.

Зед сложи ръка върху рамото ѝ, за да я успокои.

— Мрачният Рал искаше да управлява света чрез ужасна магия. Ричард успя да го спре и по този начин спаси много хора от мъчения и смърт. Макар убийството да е нещо ужасно, по този начин Ричард спаси живота на много хора. Не бива да се страхуваш от него заради това.

Тя поклати глава.

— Не. Онова, което ме стресна, дойде по-късно. Двете Морещици се изправиха, тъй като той очевидно се канеше да си тръгне по време на отдаването. Едната вдигна своя Агиел и го насочи към него. С изненада видях, че на врата на Ричард също има Агиел — червен, същия като на другите Морещици. Той го стисна в юмрука си и го насочи напред. Каза им, че ако не го пуснат да мине, ще ги убие. Аурата на насилието около него ми отне дъха. Той копнееше да се опитат да го спрат. Двете усетиха предизвикателството и го оставиха на мира.

Когато той се обърна и се наклони да си върви... се появи още видения. — Тя притисна ръка към сърцето си, по бузите ѝ се стичаха сълзи. — Зед... моите видения не винаги са ясни. Понякога не разбирам какво означават. Веднъж имах видение за един земеделец. Видях как някакви птици кълват него и семейството му по коремите. Не знаех какво означава това. Оказа се, че долетяло ято косове и изкълвали току-що засетите от него ниви. Той успя да ги засее наново и запази реколтата си. Но ако не беше го направил, семейството му щеше да гладува. — Тя изтри сълзите си. — Понякога не мога да разбера какво означават виденията ми, нито пък дали показват какво



ще се случи; не всичко става, както съм го видяла, — Тя разтърси глава. — Но друг път всичко става точно както ми е било показано. Мога да преценя дали видението ми ще се сбъдне.

Зед я потупа по рамото.

— Разбирам, Джебра. Виденията са вид пророчество, а аз най-добре знам колко объркани могат да бъдат пророчествата. Какво беше видението ти за Ричард? От онези, които объркват, или от другите, ясните?

Тя го изгледа втренчено.

— В него видях всичко. Имаше от всички видения, които някога съм имала, от най-обърканите до най-ясните; от най-малко вероятните до абсолютно сигурните. Нахлуха в главата ми наведнъж. Никога преди не ми се беше случвало подобно нещо. Обикновено идва по едно видение и съвсем точно мога да определя дали е истинско и какво означава, или е неразбираемо и не може да се каже дали ще се сбъдне. Виденията ми за този мъж се изсипаха върху ми като порой. Преминаха през тялото ми като мощна буря. И всяко от тях носеше болка, страдание и опасност.

Онези, най-ясните, за които знаех, че са истински, бяха най-ужасни. Едното бе свързано с нещо, висящо около врата му. Не можех да определя какво, но виждах, че е нещо, което ще му причини много болка и ще го отдели от онази жена... Калан, нали така каза, че ѝ било името... ще го отдели от всички, които той обича. Ще го заключи дълбоко някъде.

— Ричард беше хванат от Морещица и измъчван от нея. Може би това си видяла — прекъсна я Зед.

Джебра енергично тръсна глава.

— Не ставаше въпрос за миналото, а за бъдещето. И болката не беше причинена от Морещица. Беше различна. Сигурна съм.

Зед кимна замислено.

— Какво друго видя?

— Видях го в пясъчен часовник. Беше паднал на колене в долната половина, крещеше от болка, върху му се сипеше пясък, но нито една песъчинка не го докосваше. Надгробните плочи на всички хора, които обича, бяха наредени в горната половина на часовника и той не можеше да стигне до тях през пясъка. От сърцето му стърчеше дръжката на нож, забит смъртоносно от собствените му треперещи

ръце. Преди да разбере какво става после, ме връхлетя друго видение — те не винаги се появяват в хронологичен ред. Ричард беше облечен в прекрасна червена дреха, украсена със златни копчета и брукат. Лежеше по очи... с нож, забит в гърба. Беше мъртъв, но в същото време и не беше. Собствените му ръце се протягаха, за да го обърнат, но преди да видя мъртвото му лице, получих ново видение. Най-страшното от всички. Най-силното. — В очите ѝ отново се появиха сълзи и тя зариди тихо. Зед я стисна за рамото, за да я окуражи. — Видях как плътта му гори. — Тя посегна да изтрие сълзите си, тялото ѝ леко потръпваше. — Той крещеше. Дори усетих миризмата на горяща плът. Не можах да видя какво бе причинило изгарянето му, но след малко нещо се отдели от тялото му и докато Ричард все още беше в безсъзнание, успях да забележа, че е белязан. Жигосан.

Зед преглътна с мъка.

— Можа ли да видиш знака върху тялото му?

— Не. Но знам със сигурност какво представляваше: знака на мъртвите, на Пазителя на отвъдния свят. Ричард беше белязан от Пазителя!

Зед се опита да успокои треперещите си ръце, да възстанови дишането си.

— Имаше ли други видения?

— Да, но не толкова силни и не ги разбрах. Втурвах се в главата ми толкова бързо, че не можех да ги различавам, чувствах само извиращата от тях болка. След това Ричард си тръгна. Докато Морещиците стояха с гръб към мен, загледи в него, аз изтичах до стаята си и се заключих вътре. Останах в леглото си много часове, плачейки неутешимо от видяната болка. Лейди Ордит блъскаше по вратата, викаше ме, но аз ѝ казах, че съм болна, и накрая тя си тръгна сърдита.

Плаках, докато не ми останаха сълзи. Бях видяла добродетелността на този човек и плачех от страх пред злото, което протягаше към него отвратителните си ръце. Макар виденията ми да бяха толкова различни, все пак си приличаха. Те всички бяха пропити от едно и също чувство: опасност. Опасността притиска този човек отвсякъде, обгръща го така, както водата обгръща рибата. — Джебра се посъвзе малко, докато Зед седеше мълчаливо срещу нея, без да сваля поглед от очите ѝ. — Ето защо не искам да работя за него. Дано

добрите духове винаги са с мен! Не желая да имам нищо общо с опасностите, които са навсякъде около този мъж. Не желая да имам нищо общо с отвъдния свят.

— Може би ще успееш да му помогнеш с твоята дарба, ще можеш да му подскажеш как да избегне опасността. Всъщност точно на това се надявах, когато ти предложих да работиш за него — тихо каза Зед.

Джебра избърса сълзите с opakото на ръката си.

— За всичкото злато и сила на дука не бих се съгласила да работя за Господаря Рал. Вярно, че не съм страхливка, но не съм и героиня, нито пък съм си загубила ума. Не пожелах да ми върнеш вътрешностите на мястото, за да ги видя отново разкъсани, и то заедно с душата ми.

Зед тихо наблюдаваше как Джебра се мъчи да се овладее, да превъзмогне страха от ужасните видения. Тя въздъхна дълбоко. Сините ѝ очи най-сетне се спряха върху неговите.

— Ричард е мой внук — каза той направо.

Тя затвори очи.

— О, добри духове, простете ми — тя закри устата си с ръка и остана така дълго, без да знае какво да направи; след това отвори очи, веждите ѝ бяха свити в ужас. — Зед... толкова съжалявам, че ти разказах всичко това. Прости ми. Ако знаех, никога нямаше да го сторя. — Ръцете ѝ трепереха. — Прости ми, о, моля те, прости ми!

— Истината си е истина. И аз няма да ти обърна гръб само защото си я видяла. Джебра, аз съм магьосник; знам, че Ричард го грози голяма опасност. Точно затова те помолих за помощ. Воалът, делеящ ни от отвъдния свят, е разкъсан. Съществуването, което те изкорми, е дошло в света на живите именно през този процеп. Ако той продължава да се уголемява, Пазителят ще избяга през него. Ричард е направил неща, за които в пророчествата пише, че могат да бъдат направени само от онзи, който единствен е способен да съшие разкъсания воал.

Той вдигна кесията със злато и бавно я пусна в скута ѝ. Джебра я проследи с очи. Магьосникът отдръпна ръката си, докато жената не отделяше очи от кесията, сякаш тя бе някакъв страшен звяр.

— Много опасно ли ще бъде? — попита тя с глух глас. Когато очите ѝ се вдигнаха, Зед се усмихна.

— Не повече от следобедна разходка из Двореца.

Ръката ѝ инстинктивно се стрелна към корема, където доскоро зееше ужасната рана. Очите ѝ се плъзнаха по огромните пусти коридори, сякаш търсеха път за бягство или се взираха за скрит нападател. Тя заговори, без да го поглежда.

— Баба ми беше Прозрител. Веднъж ми каза, че виденията винаги ще ми носят единствено страдание. И че няма да мога да направя нищо, за да променя това. После добави, че ако някога ми се удаде възможност да ги използвам в името на доброто, не бива да се колебая. Това щяло да облекчи товара ми в известна степен. Каза ми го в деня, когато сложи Камъка в ръката ми. — Джебра взе кесията и я върна на Зед. — Не бих го направила за всичкото злато на Д'Хара. Но ще го направя за теб.

Зед се усмихна и я погали по бузата.

— Благодаря ти, дете. — Той постави кесията обратно в скута ѝ, монетите извъняха. — Задръж това, ще ти потрябва. Ще имаш много разноски. Каквото е останало вътре, е твое. Такова е желанието ми.

Тя кимна в знак на съгласие.

— Какво се иска от мен?

— Е, най-напред и двамата трябва да се насним добре. Ти имаш нужда от няколко дни почивка, за да възстановиш силите си. А след това те чака път, лейди Бивинвиър — той се усмихна, виждайки как тя повдига едната си вежда. — Сега и двамата сме скапани. Утре, след като се наспя, имам да свърша нещо много важно. Преди да тръгна, ще мина да те видя и ще поговорим още малко. Но искам да те помоля от този момент нататък да носиш Камъка си така, че да не се вижда. Не е добре да показваш дарбата си пред сенките на мрака.

— Доколкото разбирам, новият ми работодател също ще ме използва под прикритие. Това не е особено достойно.

— Тези, които биха те разпознали в настоящия момент, едва ли ще се полакомят за златото ти. Те са агенти на Пазителя и искат много повече от това. Ако те открият, ще ти се прииска изобщо да не те бях спасявал.

Тя примигна, след което кимна разбиращо.

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Зед се подпря на коляно и се изправи. След това подаде ръка и на Джебра. Както очакваше, тя не можеше да върви без чужда помощ. Той я подхвана внимателно, а тя смутено се извини за притеснението. Зед се опита да я развесели, като ѝ каза, че е готов да измисли какво ли не, само и само да изпита удоволствието да обвие ръка около кръста на хубава жена.

Хората постепенно възвръщаха нормалния си ритъм на живот, но все още си шушукаха притеснено, оглеждайки с бързи погледи огромните помещения в Двореца, който явно вече не беше толкова сигурно място за живеене.

На всички ранени бе обърнато необходимото внимание, трупове бяха изнесени. Слугини в рокли от груб плат със свити сърца се опитваха да изчистят кръвта с парцали, които топяха в кофи с червена вода. Навсякъде обикаляха войници. Зед направи знак на командира Тримак да се приближи.

— Всъщност с радост бих се махнала от това място — каза Джебра. — Тук видях аури, които превърнаха сънищата ми в кошмари.

Когато командирът тръгна към тях, Зед каза:

— Виждаш ли нещо в този мъж?

Тя изгледа изпитателно Тримак, който пътъом се осведоми за разположението на войниците си.

— Слаба аура. Дълг. — Тя сбърчи чело. — Винаги се е чувствал обременен от дълга си. Таи надежда, че поне отсега нататък ще има възможност да изпитва гордост от работата си. Тази информация полезна ли ти е?

Зед се усмихна.

— Да. Виждаш ли нещо друго?

— Не. Само слабата му аура.

Магьосникът замислено закима с глава, след това внезапно се оживи.

— Между другото, защо една толкова хубава жена като теб все още не си е намерила подходящ съпруг?

Тя го погледна с крайчеца на околото си.

— Имах трима кандидати. Докато стояха коленичили пред мен, видях в леглата им други жени.

Усмивката му грейна.

— А те попитаха ли защо им отказваш?

— Не съм им отказвала. Просто ги шамаросах така, че свят им се зави.

Зед се разсмя, Джебра не издържа и също започна да се смее.

Тримак се приближи и застана мирно пред тях.

— Главен командир Тримак, за мен е удоволствие да ви представя лейди Бивинвиър — Тримак кимна галантно. — Както ние с вас, така и уважаемата дама се грижи нито един лош поглед да не застига Господаря Рал. Бих искал, докато е в Двореца, да ѝ бъде осигурена постоянна плътна охрана. Господарят Рал има нужда от помощта ѝ. Никак не би ми било приятно животът ѝ да бъде изложен на опасност още веднъж, както това се случи днес.

— Докато е в Двореца, ще е в пълна безопасност. Като бебе в ръцете на майка си. За мен е чест! — Той се обърна и направи някакъв знак през рамото си. В същия миг дванайсетина войници се втурнаха презглава към него и се строиха в редица, готови да изпълнят всяка негова заповед. Застанаха мирно, без дори да си поемат дъх. — Това е лейди Бивинвиър. Всеки от вас трябва да е готов да жертва живота си за нея.

Дванайсет здрави юмука се стовариха едновременно върху дванайсет стоманени нагръдника. Двама поеха Джебра от Зед. В едната си ръка тя здраво стискаше Камъка. Кесията със златото потъна в един от джобовете на дългата ѝ зелена пола, по която се виждаха засъхнали петна кръв.

Зед се обърна към мъжете:

— Тя ще има нужда от подходящо жилище и добра храна. Погрижете се никой да не я безпокои. Ще пускате при нея единствено мен. — Той се вгледа в изморените ѝ сини очи и каза: — Почини си добре, дете, ще дойда да те видя утре сутринта.

Тя едва събра сили да се усмихне.

— Благодаря ти, Зед.

Когато войниците я отведоха, магьосникът се обърна към Тримак.

— В Двореца има една жена, някоя си лейди Ордит Кондейтит де Дакидвич. И без такива като нея Господарят Рал си има достатъчно главоболия. Искам я далеч оттук, и то още преди залез-слънце. Ако откаже да си тръгне, кажете ѝ, че може да избира — или карета, или примка на врата.

Тримак се усмихна съучастнически.

— Лично ще се заема!

— Ако ти е известно в Двореца да има други подобни особи, спокойно можеш да им направиш същото предложение. Нов господар, нови порядки.

Зед не можеше да вижда аури, но бе сигурен, че ако Джебра бе тук, щеше да види как цялото същество на Тримак грейва.

— На някои промяната не им се нрави особено, магьоснико Зорандер.

В тези тъй просто изречени думи се криеше дълбок смисъл.

— В Двореца има ли някой, който да е с по-висок чин от твоя? Имам предвид освен Господаря Рал?

Тримак кръстоса ръце зад гърба си и се огледа.

— Има един човек на име Демин Нас. Той е командващият на четворките. Може да дава заповеди на всички освен на Господаря Рал.

При спомена за Демин Нас Зед въздъхна тежко.

— Той е мъртъв.

Тримак кимна и в движението му Зед като че ли долови облекчение.

— В подножието на Двореца, в сърцевината на така нареченото плато, има разположени военни части от около трийсет хиляди войници. По време на битка техните главнокомандващи ме надвишават по ранг. Но тук вътре думата на главния командир на Дворцовата стража е закон. Някои от пълководците, които познавам, ще приемат на драго сърце промяната, други не.

— Ричард ще си има достатъчно грижи с магията — имам предвид магията от отвъдния свят, — за да има време да потушава евентуални бунтове. Упълномощавам те, командире, да направиш онова, което сметнеш за необходимо, за да овладееш ситуацията. Изпълни достойно дълга си!

Тримак кимна и продължи:

— Макар да има един-единствен покрив, Народният дворец всъщност представлява цял град. Тук живеят хиляди. През него минават и заминават всякакви хора — търговци със стоката си, вехтошари с безкрайните си върволици багаж. Никой не отива единствено на изток, към полетата Азрит. Пътищата, които водят насам, са като артерии, по които се влива кръв в сърцето на Д'Хара — Народния дворец.

Вътре в самото плато има два пъти повече помещения, отколкото в Двореца. Като при всеки голям град волята на огромното множество, живеещо там, е сила, която никой владетел не би искал да види изправена срещу себе си. Затова предлагам да се затворят вътрешните порти, като по този начин се отдели Дворецът от платото. Подобно нещо не е правено от неколкостотин години насам и със сигурност ще разтревожи жителите на Д'Хара. Но съм готов да посрещна притеснените погледи. Единственият друг път, по който може да се стигне до самия Дворец, при положение че бъдат затворени вътрешните порти, е изсеченият в скалата, който се намира откъм източната страна. За да се осигурим и от тази страна, бих вдигнал моста, който свързва Двореца с него. Дори след като бъдат взети всички тези предохранителни мерки, остават още хиляди хора, живеещи в самия Дворец. Всеки от тях може да се окаже потенциален бунтовник. Нещо по-лошо, тук вътре има хиляди добре обучени войници, много от които под ръководството на хора, които не бих желал да поглеждат Господаря Рал с лошо око. Имам чувството, че новият Господар не прилича много на онзи Рал, когото те познават. Това означава, че промяната едва ли ще е по вкуса им.

Д'Хара е огромна империя. Хранителните запаси пътуват дълго, за да стигнат дотук. Може би е време някои от военните подразделения да бъдат изпратени да наглеждат сигурността на пътищата, по които се движат провизиите, особено южните, онези откъм Дивото, където съм чувал, че имало размирици. Може би ще бъде разумно броят на войниците от Дворцовата стража да се увеличи трикратно. Това, струва ми се, е възможно, ако подбера войници сред онези, на които имам доверие.

Зед се вгледа в лицето на Тримак, чийто поглед шареше непрекъснато наоколо.



— Аз не съм войник, но онова, което казваш, ми звучи логично. Дворецът трябва да бъде укрепен възможно най-добре. Как ще го направиш, е твоя работа.

— В такъв случай сутринта ще ви представя списък на онези пълководци, на които може да се има доверие. И друг — с имената на проблемните.

— Защо на мен?

Тримак не сваляше твърдия си поглед от него.

— Защото подобни заповеди трябва да излязат от устата на човек, който притежава дарба.

Зед поклати глава, мърморейки:

— Магьосниците не бива да управляват хората. Не е редно!

— Но в Д'Хара е така. Магия и стомана. Искам да осигуря безопасността на Господаря Рал. А за тази цел ми се струва, че е необходимо да се направи онова, което казах.

Зед се загледа някъде в далечината. Изведнъж почувства как тялото му едва се крепи под огромната тежест на натрупаната умора.

— Знаеш ли, Тримак, че съм се борил и съм убивал магьосници, които са се опитвали да си присвоят властта по нечестен начин?

Когато не получи отговор, Зед се обърна с лице към събеседника си и очите му се сблъскаха с твърдия поглед на командира.

— Ако можех да избирам, магьоснико Зорандер, бих служил на онзи, който приема властта като задължение, а не на другия, комуто тя се полага по наследство.

Зед въздъхна и кимна с глава.

— Значи утре сутринта ще получа този списък. Има и още нещо, най-важното: искам Градината на живота да е под постоянна охрана. Именно оттам излезе смехавецът. Страхувам се да не го последват и други. Една от вратите има нужда от поправка. Поставете плътна охрана навсякъде околоръст. Прати толкова войници, че между тях да има място само колкото да извадят оръжието си. Никой, абсолютно никой не бива да бъде пускан вътре. Освен мен, Ричард или друг по наша заповед. Всеки, който се опита да влезе, да се счита за враг на Господаря Рал. Дори и да е градинарят, който твърди, че отива да плеви лехите. Можеш да бъдеш абсолютно сигурен, че всеки, който иска да влезе в Градината, е предател.

Тримак удари с юмрук по бронираната си гръд.

— Ще се борим до последния човек, магьоснико Зорандер!

— Добре. Господарят Рал може би ще има нужда от онова, което се намира вътре в Градината. Засега не смея да пипам нищо там. Има някои много опасни неща. Отнеси се към този въпрос с необходимата сериозност, командире. Може да се появят още смехавци. А може да се случи и нещо още по-лошо.

— Кога?

— Не предполагам, че първото същество от отвъдното ще се появи толкова скоро. Мислех си, че ще мине година. Или поне няколко месеца. Това, че Пазителят е пуснал един от помощниците си толкова скоро, е доста притеснително. Нямам представа за кого е било изпратено. Твърде вероятно е да не е търсело конкретна жертва. Да е убивало просто всеки, изпречил се на пътя му. На Пазителя не са му нужни сериозни основания, за да убива. Аз трябва да напусна Двореца утре сутринта, за да се опитам да разбера малко повече за всичко това, преди да бъдем изненадани отново.

Тримак го погледна притеснено.

— Знаете ли кога ще се върне Господарят Рал?

Зед поклати глава.

— Не. Мислех, че ще има време да му кажа някои неща; неща, които трябва да знае. Но май ще се наложи да изпратя да му съобщят, че го чакам в Ейдиндрил, за да решим заедно какво да правим. Той е в голяма опасност, без да го знае. Събитията ме изпревариха. Нямам представа каква ще бъде следващата стъпка на Пазителя, но вече знам колко опасен би могъл да бъде той. Това, че той проникна тук още преди да бъде разкъсан воалът, означава, че съм се проявил като пълен глупак и невежа.

Ако Ричард се върне неочаквано или нещо се случи с мен... помогни му. Той все още се мисли за горски водач, а не за Господаря Рал. Сигурно ще те приеме скептично. Предай му, че аз съм казал да ти се довери.

— Ако наистина не желае да ми има доверие, нима бих могъл да го убедя да го стори?

Зед се усмихна.

— Предай му от мое име, че всичко, което казваш, е вярно. Вярно като крастава жаба.

Тримак ококори очи и го погледна недоверчиво.

— Искаш главният командир на Първи отряд на Дворцовата стража да говори на Господаря Рал такива детинщини?

Зед се покашля. Лицето му стана сериозно.

— Това е код, командире. Ричард ще разбере.

Тримак кимна, но не изглеждаше особено убеден.

— Време е да се залавям за работа. Ще видя какво може да се направи по охраната на Градината на живота. Нека думите ми не ви обиждат, но ми приличате на човек, който има нужда от почивка. — Командирът хвърли поглед към множеството слуги, които продължаваха да почистват кръвта от мраморния под. — Сигурно не е лесно човек да се справи с толкова много ранени?!

— Така е. Благодаря, командире. Ще последвам съвета ти.

Тримак отдаде чест с юмрук до гърдите си, но усмивката, внезапно разтегнала устните му, развали намерението му да изглежда строг и сериозен. Накани се да тръгва, но се спря. Напрегнатите му сини очи се спряха върху магьосника.

— Искам да ти призная, магьоснико Зорандер, че за мен е голямо удоволствие, че в Двореца най-послед се появи човек с дарба, който предпочита да прибира вътрешностите на хората обратно в коремите им, вместо да ги изважда. Никога досега не бях виждал нещо подобно.

Зед не се усмихна. Само каза с тих глас:

— Съжалявам, командире, че не можах да направя нищо за онова момче.

Тримак кимна с тъга в очите.

— Знам, че това, което казваш, е вярно, магьоснико Зорандер. Вярно като крастава жаба.

\* \* \*

Зед проследи с поглед Тримак, който обиколи залата и събра войниците си. Магьосникът вдигна ръка и погледна златната верижка, увита около клечестите му пръсти. Въздъхна тъжно. Така постъпваха магьосниците — използваха хората. В този случай за най-черната работа. Той извади от дълбокия си вътрешен джоб черния камък с форма на сълза. Мътните ги взели всички духове — помисли си той — заради онова, което понякога е принуден да прави един магьосник. Той

обгърна с пръсти чашката, в която допреди малко бе стоял Синият камък, и натисна вътре другия. От двете му ръце бликна сила, която се събра в един общ поток и залепи черния камък в чашката. С надеждата, че навярно греши, Зед извика в мислите си болезнения спомен за отдавна мъртвата си съпруга. Съзнанието на Джебра бе разклатило спомените му и магьосникът се усети притиснат от тях. Когато една сълза се изтърколи по бузата му, той потопа пръст в нея и полагайки всички усилия, затвори рязко вратата на спомена. Усмихна се при мисълта, че магьосниците трябваше да използват дори себе си и че ужасният спомен поне докара след себе си и няколко сладостни, които да неутрализират мъката му.

Прокара влажния си пръст по камъка и той грейна като кехлибар. Сърцето му подскочи. Сега вече нямаше съмнение, знаеше какво държи в ръката си. Примирен с мисълта за онова, което трябваше да се направи оттук нататък, той хвърли магьосническата си мрежа. Заклинанието му щеше да скрие истинската същност на камъка от всички освен от Ричард. Нещо повече, дори щеше да привлече вниманието на Ричард към черния камък. Види ли го веднъж, той щеше да го запомни завинаги.

Зед хвърли поглед към Чейс, който лежеше на една мраморна пейка недалеч. Единият му крак се бе свлякъл надолу. Рейчъл седеше на пода с глава, опряна в коляното му, и ръчички, обвити около пресеца му. Другият крак на граничния надзирател лежеше върху пейката. Бинтованата му ръка бе отпусната върху челото.

Зед въздъхна и се запъти към тях. За миг се запита какво ли щеше да прави граничният надзирател сега, когато границата вече я нямаше. Магьосникът се приближи до тях.

Чейс се обади, без да сваля ръка от очите си.

— Зед, стари приятелю, ако още веднъж ми доведеш някоя безскрупулна, мускулеста вещица, преоблечена като лечителка, която да ми излива в гърлото подобна помия, воняща на триста дяволи, така ще ти извия врата, че ще трябва да вървиш с гърба напред, за да видиш къде стъпваш.

Зед грейна в усмивка. Вече бе сигурен, че е избрал подходящата лечителка.

— Наистина ли лекарството беше толкова отвратително, Чейс?  
— попита Рейчъл.

Той леко повдигна ръка от челото си и я погледна.

— Ако още веднъж ме наречеш Чейс, ще имаш възможност сама да се убедиш.

— Да, татко — широко се усмихна тя. — Наистина съжалявам, че трябваше да изпиеш това ужасно лекарство. — Изведнъж лицето ѝ стана сериозно. — Толкова се изплаших, когато те видях целия в кръв.

Той избоботи нещо под мустак.

Рейчъл го погледна крадешком.

— Ако следващия път ме послушаш и извадиш мечата си, когато ти кажа, вероятно това няма да се повтори и няма да се налага да пиеш ужасни лекарства.

Зед се удиви на детинската невинност, с която Рейчъл остро, но напълно заслужено укори Чейс. Граничният надзирател се понадигна с ръка, застинала във въздуха на няколко сантиметра от главата му и стрелна с поглед момиченцето. Зед отдавна не бе виждал някой да полага такива огромни усилия да не се засмее. Рейчъл сбърчи нос и виждайки престорено строгото лице на Чейс, избухна в смях.

— Дано добрите духове бъдат милостиви към твоя бъдещ съпруг — каза Чейс — и дарят горкия нещастник с още няколко спокойни години, преди да спреш погледа си върху него.

Рейчъл се намръщи.

— Какво означава това?

Чейс пусна и другия си крак на земята и стана от пейката. Вдигна Рейчъл и я сложи в скута си.

— Ще ти кажа. Означава, че се появи едно ново правило. Кое би било добре никога да не нарушаваш.

— Добре, татко, обещавам. Какво е то?

— Отсега нататък — каза той и се намръщи, доближавайки лице до нейното, — ако имаш да ми казваш нещо важно, а аз не ти обръщам внимание, трябва да ме изриташ. С всичка сила. И да продължиш да ме риташ, докато не се обърна към теб. Разбра ли?

Тя се усмихна.

— Да, татко.

— Не се шегувам. Наистина трябва да го направиш.

Тя кимна енергично.

— Обещавам, Чейс.

Едрият мъж затвори очи и я притисна до себе си така, както тя стискаше куклата си. Зед преглътна буцата в гърлото си. Точно в този момент наистина се мразеше. А от онова, което трябваше да направи, направо му прилоша. Накрая събра смелост и застана на едно коляно пред момиченцето. Засъхналата кръв бе втвърдила робата му над коленете.

— Рейчъл, искам да те помоля за една услуга.

Тя кимна.

— Каква услуга, Зед?

Той вдигна ръката си със златната верижка, на която се поклащаше черният камък.

— Това тук принадлежи на един човек. Би ли го носила у себе си за известно време? Би ли го пазила? Някой ден Ричард може да дойде и да го вземе от теб, за да го занесе на истинския му собственик, но нямам представа кога ще стане това.

Свирепите орлови очи на Чейс гледаха така, както Зед си бе представял погледа на мишката, миг преди да бъде изядена от котката.

— Зед, толкова е красиво. Никога не съм носила у себе си по-прекрасно нещо.

— Освен че е красиво, то е и много важно, Рейчъл. Толкова важно, колкото кутията, която магьосникът Гилер ти даде.

— Но Мрачният Рал е мъртъв, нали ти така ми каза. И вече няма да може да ни стори нищо лошо.

— Така е, дете, но въпреки всичко това, което ти казвам, е истина. Справи се чудесно с кутията и затова мисля, че е най-добре именно ти да носиш верижката, докато човекът, комуто тя принадлежи, дойде да си я вземе. Дотогава не бива да я сваляш от врата си нито за миг. Не позволявай на никого да я докосва, дори само на шега. Това не е нещо, с което човек може да си позволи да се шегува.

Щом Зед спомена кутията, Рейчъл изведнъж стана сериозна.

— Обещавам ти, че ще я пазя като очите си, Зед, щом твърдиш, че е толкова важно.

— Зед — изсъска ядосано Чейс и притисна главата на Рейчъл към себе си, за да не чуе какво ще каже на магьосника, — би ли ми обяснил какво правиш? Дали е същото, което си мисля?

Зед го погледна строго.

— Опитвам се да направя така, че нито едно дете по света да не сънува кошмари. Никога.

Чейс стисна зъби.

— Зед, не искам...

Магьосникът го прекъсна:

— Чейс, откога ме познаваш?

В очите на граничния надзирател блесна пламъче, но не каза нищо.

— Откакто ме познаваш, да си ме виждал някога да причинявам зло някому, още повече на дете? Да си спомняш някога да съм подлагал някого на излишен риск?

— Не — отговори дрезгаво Чейс. — И нямам желание да присъствам на първия път, когато го правиш.

Гласът на Зед остана все така твърд.

— Ще трябва да приемеш, че знам какво правя. — Очите му отскочиха към мястото, където смехавецът бе нападнал хората. — Онова, което видяхме днес, е само бледа сянка пред другото, което предстои. Ако воалът между двата свята не бъде възстановен, ще се сблъскаш с толкова страдание и смърт, колкото никога не си си представял, че съществува. Правя онова, което съм длъжен да сторя като магьосник. В качеството си на такъв разпознах това малко момиченце, също както Гилер го бе разпознал преди мен. Тя е мъничка вълничка над спокойно езеро. Родена е за големи дела. Докато по-рано днес бяхме в гробницата на Панис Рал, за да се убедим, че я зариват добре, имах време да разгледам някои от руните по стените, преди да бъдат унищожени. Те бяха на високод'хариански — език, който не разбирам особено добре. Но и малкото, което успях да разчета, ми бе достатъчно, за да разбера, че надписите представляват указания за влизане в отвъдния свят. Нали видя оная каменна маса в Градината на живота? Всъщност тя представлява жертвен олтар. Мрачният Рал я е използвал, за да пътува до отвъдния свят, да преминава границата.

— Но той е мъртъв. Какво...

— Той е убивал деца и е принасял в жертва на Пазителя на отвъдния свят невинните им души, за да го пусне той във владенията си. Разбираш ли какво ти говоря? Той е продал душата си на Пазителя. Което означава, че Пазителят е имал достъп до хора от света на живите. Щом е успял с един, значи е опитал и с други. А сега воалът е

разкъсан. Идването на смеха е сигурно доказателство за това. Много от най-старите пророчества говорят за това, което ще се случва отсега нататък. А също и за Ричард. Който и да ги е писал, се е надявал Ричард да помогне, когато му дойде времето. Убеден съм, че пророчествата ще му бъдат от голяма полза в борбата с Пазителя. Но през последните няколко хиляди години се случиха толкова неща, че смисълът на думите се обърка. Страхувам се, че Пазителят дълго и упорито се е трудил над това да го замъгли още повече. Неговото най-силно оръжие е търпението. Той разполага с цялата вечност и затова няма къде да бърза. Вероятно отдавна е оплел в мрежите си мнозина от света на живите — хора, магьосници, Мрачния Рал например, които постепенно са започнали да му служат. Това, че точно сега се нуждаем толкова много от пророчествата, а не останаха магьосници, които могат да ги разчетат, не е случайно. Нямам представа накъде е отправил поглед Пазителят, какво ще предприеме оттук нататък.

Очите на Чейс все още пламтяха, но огънят в тях бе различен.

— Каж ми с какво мога да помогна? Какво да направя?

Зед се усмихна тъжно и потупа едрия мъжага по рамото.

— Искам да научиш това дете да бъде като теб. Зная, че е умна. Направи я своя ученичка. Научи я да си служи с всички оръжия, които познаваш. Научи я да бъде силна и бърза.

Чейс въздъхна и кимна.

— Ще направя от нея един истински малък войник.

— Утре сутринта тръгвам на път. Най-напред ще отида да взема Ейди, след което двамата ще заминем за Ейдиндрил. Бих искал да отидеш в селото на Калните. Взemi най-добрия кон и бързай колкото можеш. Ричард, Калан и Сидин тръгнаха тази нощ с дракона, което означава, че утре ще бъдат там. На теб ще ти е нужно много повече време, за да изминеш същото разстояние, затова не губи нито минута. Каж на Ричард и Калан незабавно да тръгват към Ейдиндрил. Предай им, каквото ти казах за огромната опасност, която ни грози. След това може би ще трябва да заведеш това дете на сигурно място. Ако все още някъде има такава.

— Мога ли да направя още нещо?

— Най-важното е да намериш Ричард. Беше глупаво от моя страна да си мисля, че ще имаме достатъчно време. Изобщо не биваше да го изпускам от погледа си. — Зед замислено потърка голобрадото си



лице. — Може би ще намериш начин да му кажеш, че аз съм му дядо, а Мрачният Рал му бе баща. Това ще му осигури достатъчно време да се успокои, преди да се срещнем.

Зед повдигна вежда и се усмихна.

— Знаеш ли как го наричат Калните? Ричард Избухливия. Представяш ли си! Точно него! Един от най-спокойните хора, които познавам. Но се страхувам, че Мечът на истината е разкрил и друга страна от характера му.

Чейс го погледна успокоително.

— Едва ли ще се разсърди, като разбере, че си негов дядо. Той те обича.

Зед въздъхна.

— Може би, но не мисля, че ще му стане приятно да научи кой е истинският му баща. Да разбере, че съм крил от него истината. Джордж Сайфър го отгледа и двамата наистина се обичаха много.

— Вярно е, и нищо не би могло да промени този факт.

Зед кимна. Вдигна верижката в ръката си.

— Ще ми се довериш ли?

Чейс изгледа магьосника изпитателно за миг, след това намести Рейчъл коленете си.

— Дай да сложа това на вратлето ти.

След като Чейс закопча верижката, Рейчъл стисна камъка в малката си ръчичка и наведе глава, за да го разгледа.

— Обещавам ти добре да се грижа за него, Зед, заради теб.

Магьосникът я погали по косата.

— Сигурен съм, че ще се грижиш добре.

Той сложи по един пръст на двете ѝ слепоочия. Остави магията да се влее в нея, за да може тя да почувства колко е важна верижката. Внуши ѝ, че не бива никога на никого да говори за нея, нито да обяснява откъде я има. Убеди я, че трябва да я пази така, както бе пазила кутията на Орден. Махна пръстите си от главицата ѝ и тя се усмихна. Чейс я вдигна и я сложи права на пейката до себе си. Разгледа безбройните ножове на колана си и избра най-малкия. Отвърза кожения му калъф и го извади. Вдигна го пред лицето ѝ.

— След като вече си моя дъщеря, ще трябва да носиш нож също като мен. Но не искам да го използваш, преди да съм те научил как.

Може да се порежеш. Аз ще те науча да си служиш с него, без да се нараниш. Ще ти покажа как да се защитаваш с него. Разбра ли?

Рейчъл грейна.

— Ще ме научиш да бъда като теб? О, Чейс, толкова искам!

Докато закачваше ножа на кръста ѝ, той промърмори:

— Не знам дали ще ти бъда особено добър учител, щом не мога да те науча дори да ми викаш „татко“ вместо „Чейс“.

Тя се усмихна свенливо.

— За мен „Чейс“ и „татко“ е едно и също.

Той поклати глава и си позволи широка усмивка. Зед се изправи и приглади полите на робата си.

— Чейс, ако имаш нужда от нещо, главният командир Тримак ще се погрижи. Вземи колкото хора са ти необходими.

— Нямам нужда от никого. Когато бързам, не обичам други да ме бавят. Освен това ми се струва, че баща и дъщеря на път биха привличали по-малко внимание. Нали това е целта? — Той погледна камъка на врата на Рейчъл.

Зед се усмихна, оценявайки колко бързо схваща граничният надзирател.

— Ще тръгнем заедно и ще се разделим там, където пътят се отклонява за към Ейди. Имам да свърша набързо още някои неща сутринта, след което можем да тръгваме.

— Добре. Малко почивка сигурно няма да ти е излишна, преди да потеглим.

— Напълно си прав.

Зед изведнъж разбра защо е толкова уморен. Досега си казваше, че е защото не бе спал от дни, но изведнъж си даде сметка, че не е от това. Причината се криеше в това, че вече месеци наред се опитваха да спрат Мрачния Рал. И сега, когато вече беше решил, че всичко е свършило, че най-накрая са спечелили, се оказа, че са в началото на пътя. Но сега насреща си имаха не просто опасен магьосник, а самия Пазител на отвъдния свят. Зед беше наясно с повечето правила в схватката с Мрачния Рал — имаше представа как действат кутиите на Орден, с колко време разполагат. Сега обаче не знаеше почти нищо. Пазителят можеше да ги победи още в следващите пет минути. Магьосникът се почувства напълно безпомощен. Въздъхна мислено.

Всъщност не, знаеше някои неща; просто трябваше да се съсредоточи и да намери решение на проблема.

— Между другото — каза Чейс, докато пристягаше колана с ножа на кръста на Рейчъл, — една от лечителките на име Кели ме помоли да ти предам една бележка.

Той се облегна назад и бръкна в джоба си. След като порови малко вътре, извади малко парченце хартия. Подаде го на магьосника.

— Какво е това? — попита Зед.

На листчето беше написано: „Западно крило, северен коридор, трети ред“. Докато Зед се взираше в него, Чейс продължи:

— Каза, че можеш да я намериш там. И освен това ме помоли да ти предам, че ѝ се е сторило, че имаш нужда от почивка, и че ако отидеш при нея, ще ти запари стенадинов чай, но слаб, за да можеш да се напиш добре. Това говори ли ти нещо?

Зед се усмихна и стисна листчето в ръка.

— Горещо-долу, — Той замислено прехапа долната си устна. — Ти също си почини. Ако мислиш, че раните няма да те оставят да заспиш, мога да накарам някоя от лечителките да ти свари малко...

Чейс бързо вдигна ръка.

— Не! Ще си спя съвсем добре.

— Чудесно. — Зед плесна лекичко Рейчъл по рамото, потупа Чейс по ръката и тръгна да се отдалечава. — Някога да сте виждали Ричард облечен в червено? С червена дреха, украсена със златни копчета и брокат?

Чейс се изсмя.

— Ричард? Зед, ти почти си го отгледал. Би трябвало да знаеш по-добре от мен, че той няма такава дреха. Има една официална дреха, но тя е кафява. Та Ричард е горски водач. Той обича цветовете на гората. Никога не съм го виждал да носи червено. Защо питаш?

Зед не обърна внимание на въпроса му.

— Като го видиш, предай му, че съм казал никога да не облича нищо червено. — Той размаха пръст пред Чейс. — Никога! — Много е важно, не забравяй да му предадеш. Никакви червени дрехи!

Чейс кимна.

— Разбрано.

Той винаги знаеше кога да спре да задава въпроси.

Зед се усмихна на Рейчъл и я прегърна, след което им обърна гръб и се отдалечи надолу по коридора. Запита се дали ще може да си спомни къде има някоя трапезария. Вечерята сигурно отдавна беше минала.

Изведнъж се сети нещо: та той не знаеше къде отива. Не беше се погрижил да си осигури място за нощувка. Е, няма значение, каза си веднага след това, в Двореца сигурно разполагаха със стаи за гости. Нали самият той посъветва Чейс да си потърси нещо такова. Зед можеше да направи същото. Разтвори юмрука си и погледна смачканото парченце хартия. Насреща му се зададе представителен мъж с добре поддържана прошарена брада, облечен в официална златиста роба. Зед го спря учтиво.

— Простете, господине, имате ли представа къде е... — Той погледна листчето, — къде е „източното крило, северен коридор, трети ред“?

Брадатият мъж почтително кимна с глава.

— Разбира се, сър. Това са покоите на лечителите. Не е далеч. Позволете ми да ви придружа донякъде, а нататък ще ви обясня как да се оправите сам.

Зед грейна в усмивка. Изведнъж му се стори, че май не е чак толкова скапан.

— Благодаря ви, толкова сте любезен!

## ПЕТА ГЛАВА

Когато сестра Маргарет се изкачи по каменната стълба и зави по коридора, една възрастна слугиня с парцал и кофа в ръце я забеляза и падна на колене. Сестрата се спря за миг, колкото да докосне приведената глава на възрастната жена.

— Нека бъде с теб благословията на Създателя.

Слугинята вдигна глава и лицето ѝ се набръчка в широка, беззъба усмивка.

— Благодаря, Сестро, ти също бъди благословена.

Маргарет се усмихна в отговор и проследи с поглед жената, която продължи да мъкне тежката кофа по коридора. Горкичката, помисли си Сестра Маргарет, вече е полунощ, а все още е на крак. Но и самата тя бе будна и отиваше по работа. Усети, че нещо я подръпва около раменете. Погледна се и видя, че от бързане бе закопчала накриво горните три копчета на роклята си. Оправи се, преди да отвори тежката дъбова врата, водеща към черния мрак навън. Един войник от охраната я забеляза и се втурна към нея. Тя вдигна книгата, която държеше в ръка, за да прикрие прозявката си. Войникът спря пред нея.

— Сестро, къде е Прелатът? Пророкът е бесен, крещи непрекъснато, че иска да я види. Направо тръпки ме побиват, само като си помисля колко е ядосан. Къде е тя?

Сестра Маргарет изгледа войника продължително изпод вежди, докато накрая той се сети какво би трябвало да направи и се поклони дълбоко пред нея. Когато войникът се изправи, тя продължи към крепостта. Той я следваше по петите.

— Прелатът няма да наруши почивката си само защото Пророкът прави циркове.

— Но той ѝ отправи специална покана.

Сестрата спря и скръсти ръце върху книгата, която носеше.

— А ти би ли искал да си на мястото на онзи, който хлопа на вратата на Прелата посред нощ само защото Пророкът я бил извикал?

Луната освети преbledнялото му лице.

— Не, Сестро.

— Достатъчно е, че една Сестра бе изкарана от леглото си заради глупавите му прищевки.

— Но вие нямате представа какво говори той, Сестро. Крещеше, че...

— Достатъчно — предупреди го тя тихо. — Нима трябва да ти напомням, че ако дори една дума, излязла от неговата уста, докосне езика ти, ще загубиш главата си.

Той се хвана за гърлото.

— Не, Сестро. На никого не бих казал и дума от онова, което съм чул. Освен на Сестра.

— Дори и на Сестра не бива. Нито една негова дума не бива да докосва езика ти. Никога.

— Простете ми, Сестро — каза той с извинителен глас. — Просто никога преди не го бях чувал да крещи по този начин. Никога преди не бях чувал гласа му, освен когато вика някоя Сестра. Думите му направо ме хвърлиха в паника. Никога не съм го чувал да говори такива неща.

— Той е намерил начин гласът му да достига до нас през обръча. И преди се е случвало. Не знам как го прави, но успява. Ето защо войниците от охраната му полагат клетва никога да не повторят нито дума от онова, което той казва. Каквото и да си чул, най-добре го забрави още преди да сме приключили този разговор, освен ако не искаш да ти помогнем да го забравиш.

Войникът поклати глава, твърде ужасен, за да може да каже каквото и да било. Тя не искаше да го плаши, но не можеше да си позволи риска утре той да седне на чаша бира с приятели и да изпее всичко. Пророчествата не биваше да стигат до ушите на простосмъртните по никакъв повод. Тя внимателно положи ръка на рамото му.

— Как се казваш?

— Боец Кевин Анделмиър, Сестро.

— Ако ми обещаеш, боец Анделмиър, че докато си жив, ще си държиш езика зад зъбите, ще се постарая да бъдеш преместен другаде. Явно не си подходящ за длъжността, която заемаш.

Той падна на колене.

— Хвала на вас, Сестро, с радост бих се изправил срещу цяла орда жители на Дивото, вместо да чуя отново гласа на Пророка. Кълна се в живота си!

— Така да бъде. Върни се на поста си. В края на дежурството предай на капитана си, че Сестра Маргарет е заповядала да бъдеш назначен другаде. — Тя докосна главата му. — Нека е с теб благословията на Създателя.

— Благодаря ви, Сестро, толкова сте добра.

Тя продължи по коридора вътре в крепостта, стигна до малката колонада в дъното му и свърна надолу по витата стълба към осветения с факли коридор, водещ до покоите на Пророка. На вратата имаше двама пазачи с копия в ръце. Те се поклониха едновременно.

— Чувам, че Пророкът е проговорил.

Тя усети върху себе си две студени тъмни очи.

— Така ли? Не съм чул подобно нещо — каза единият пазач и попита другия, без да изпуска от погледа си Сестрата: — А ти?

Другият се облегна на копието си и поклати глава. Потърка брадата си с опакото на ръката:

— Няма такова нещо. Вътре си е тихо като в гроб!

— Онова момче горе ли ви каза нещо? — попита първият.

— Толкова време мина, откакто Пророкът за последен път успя да пробие обръча и да извика някой друг освен Сестра. Момчето никога досега не е чувало гласа на Пророка, това е всичко — каза Сестра Маргарет.

— Искате ли той никога повече да не чуе гласа му? Нито пък да може да каже какво е чул?

— Не е необходимо! Той ми се закле да мълчи, а аз се разпоредих за преместването му.

— Заклел се. — Мъжът направи кисела физиономия. — Та какво е една клетва — празни приказки. Няма по-сигурно нещо от клетвата на острието.

— Нима? Трябва ли да смятам в такъв случай, че и вашата клетва за мълчание е само „празни приказки“? Да се погрижа ли да си осигурим мълчанието ви по „по-сигурен“ начин? — Сестра Маргарет се вгледа в тъмните му очи, докато накрая той не издържа на погледа ѝ и наведе глава.

— Не, Сестро. Моята клетва е достатъчно сигурна.

Тя кимна.

— Чул ли е някой друг крясъците му?

— Не, Сестро. Веднага щом Пророкът започна да вика, проверихме целия район, за да сме сигурни, че наоколо няма никой — нито от персонала, нито който и да било друг. Когато се убедихме, че всичко е чисто, сложих постове на изходите и наредих да повикат Сестра. Той никога преди не е викал Прелата, винаги само Сестри. Реших, че ще е по-добре някоя Сестра, а не аз, да прецени дали трябва да се наруши покоят на Прелата посред нощ.

— Правилно си решил.

— Сега, след като си тук, Сестро, време е да обиколим другите постове — лицето му помръкна, — за да сме сигурни, че никой нищо не е чул.

Тя кимна.

— И се погрижете боец Анделмиър да е достатъчно внимателен, за да не падне съвсем случайно от някоя крепостна стена и да си счупи врата. В противен случай ще си имате работа с мен.

Войникът избоботи нещо под мустак.

— Но ако го чуете да изрича дори една-единствена дума от онова, което е чул тази нощ, моментално повикайте някоя Сестра.

Когато стигна до средата на коридора от другата страна на вратата, тя усети обръча и спря. Притисна книгата с две ръце към гърдите си и се съсредоточи, за да открие процепа. Не след дълго го намери и се усмихна; представляваше мъничка дупка в тъканта на силовото поле. Вероятно бе човъркал в нея с години. Тя затвори очи и възстанови повреденото място, използвайки енергия, която нямаше да му позволи да направи отново същото. Бе силно впечатлена от изобретателността и настойчивостта му. Е, всъщност какво ли друго му оставаше?

Свещниците в просторните му покои бяха запалени. На една от стените висеше огромно пано, подовете бяха покрити с красиви синьо-жълти килими. Рафтовете на библиотеката бяха полупразни, самите книги се въргаляха из цялата стая: по столовете и канапетата, на купчини на пода, край любимия стол на Пророка, близо до студеното огнище.

Сестра Маргарет се приближи до елегантното писалище от полирано дърво в единия ъгъл на стаята. Седна на стола пред него и



отвори книгата, която носеше със себе си. Прелисти я набързо, докато стигна до края на написаното. Пророкът не се виждаше никъде. Вероятно бе в градината. Двете крила на вратата, водеща към малката градина, зееха отворени и през тях влизаше топъл въздух. От едно чекмедже на писалището тя извади мастилница, перо и малка кутийка с фин пясък и ги сложи до отворената Книга на пророчествата.

Когато Сестра Маргарет вдигна глава, той стоеше в полумрака до градинската врата и я гледаше. Бе облечен в черна мантия, чиято качулка закриваше главата му. Стоеше неподвижен, с кръстосани пред гърдите си ръце. Изпълваше рамката на вратата не само с ръста, но и с присъствието си.

Тя отвори мастилницата.

— Добър вечер, Натан.

Пророкът направи три бавни, тежки крачки и излезе от полумрака в осветеното пространство на стаята, като същевременно отметна назад черната си качулка, под която се видя дълга, права бяла коса, докосваща широките му рамене. Около врата му се виждаше горната част на метална яка. Мускулите на силното му, гладко избръснато лице се напрегнаха. Белите му вежди надвиснаха страховито над дълбоките тюркоазеносини очи. Той беше изумително красив, макар да бе най-възрастният мъж, когото тя някога беше виждала. Освен това доста шантав. Или просто достатъчно умен, за да иска всички да го смятат за луд. Тя не знаеше кое от двете е вярно. Никой не знаеше. Наистина бе опасен човек.

— Къде е Прелатът? — попита Пророкът с дълбок, заплашителен глас.

Тя взе перото.

— Полунощ е, Натан. Нямам намерение да будя Прелата само защото така ти е скимнало. Всяка Сестра може да запише пророчествата ти. Защо просто не седнеш и да започваме.

Той се приближи до писалището и се наведе към нея.

— Не си играй с мен, Сестро Маргарет, това е важно.

Тя го стрелна с поглед.

— Ти също не си играй с мен, Натан. Има ли смисъл да ти напомням, че каквото и да направиш, ще загубиш? А сега, след като и бездруго съм станала от леглото си, защо просто не приключим работата, за да мога да поспя поне малко след това.

— Повиках Прелата. Наистина е важно.

— Натан, все още разчитаме пророчества, които си ни продиктувал преди година. Вероятно няма да е толкова фатално, ако сега го продиктуваш на мен, а тя го прочете утре сутринта или другата седмица, или дори догодина.

— Не става въпрос за пророчество.

Гневът ѝ избухна.

— Нима си ме вдигнал от леглото посред нощ само за да ти правя компания?

По устните му се разля широка усмивка.

— Имаш нещо против ли? Нощта е прекрасна. Ти си достатъчно красива, макар и малко чепата. — Той килна главата си на една страна. — Не искаш, а? Е, след като така и така си дошла и аз трябва да правя пророчества, не би ли искала да ти разкажа за твоята смърт?

— Създателят ще ме прибере, когато реши. Ще оставя нещата в негови ръце.

Той кимна, забил поглед някъде над главата ѝ.

— Сестро Маргарет, би ли се погрижила да ме снабдиш с жена? Напоследък нещо ми е самотно.

— В задълженията на Сестрите не влиза да ти осигуряват блудници!

— О, но преди го правеха, когато им предавах пророчествата си.

Преднамерено старателно тя остави перото на писалището.

— И последната от тях избяга още преди да успеем да поговорим с нея. Избяга полугола и почти напълно луда. Как е успяла да се промъкне покрай охраната, все още е загадка за нас. Ти обеща да не споделяш с нея пророчествата си. Да, Натан, обеща. Още преди да я намерим, тя вече бе успяла да разкаже на други хора какво си ѝ казал. Слухът направо възпламени града. Избухна истинска война. Загинаха близо шест хиляди души. Единствено заради онова, което бе споделил с онази млада жена.

Престорено притеснен, той повдигна бялата си вежда.

— Наистина ли? За пръв път чувам!

Тя си пое дълбоко въздух и каза с тих глас, опитвайки се да овладее гнева си.

— Натан, лично аз ти повтарям това вече трети път!

Той сведе тъжно глава.

— Съжалявам, Маргарет.

— Сестра Маргарет!

— Сестра! Ти? Ти си прекалено млада и хубава, за да си Сестра.

Убеден съм, че си просто послушница.

Тя се изправи.

— Лека нощ, Натан. — Тя затвори книгата и се наклони да я вземе отново в ръцете си.

— Седни, Сестро Маргарет — гласът му отново стана дълбок и заплашителен.

— Виждам, че нямаш какво да ми кажеш, затова имам намерение да отида да поспя.

— Не съм казал, че нямам какво да ти кажа. Казах, че няма да правя пророчество.

— Щом нямаш видения и няма да правиш пророчество, защо изобщо ме викаш?

Той отпусна ръце и постави длани върху писалището, накланяйки се към нея.

— Седни или няма да чуеш нито дума от устата ми!

Маргарет се запита дали не е време да използва яката, но реши, че ще е по-лесно и по-бързо, ако просто му достави малко удоволствие, и затова се отпусна обратно върху стола.

— Добре, сядам, какво имаш да ми казваш?

Той се наклони още повече, очите му станаха огромни.

— В пророчествата се появи разклонение — прошепна той.

Тя не усети кога е станала на крака.

— Кога?

— Днес. Именно днес.

— Тогава защо ме викаш чак сега, посред нощ?

— Извиках те веднага щом разбрах.

— Но защо си толкова притеснен? Ако си разбрал току-що, си могъл да изчакаш до сутринта. Не за първи път се случва да се появи разклонение.

Той поклати бавно глава и се усмихна.

— Не и като това.

Никак не й се искаше тя да го съобщи на останалите. Никой нямаше да се зарадва на подобна новина. Освен, разбира се, Уорън. Той щеше да е доволен да получи поредното парченце, което да

подреди в мозайката на пророчествата. Но никой от останалите нямаше да се зарадва. Това означаваше години работа.

Сред множеството пророчества съществуваша такива, които започват с „ако“ и „тогава“. Те отпращат към няколко възможности и се разпростират по всички разклонения на съдбата, предричат събитията във всяко едно разклонение, защото дори и едно пророчество не винаги знае кое от възможните събития ще се случи.

Когато се появи подобно пророчество и посочи кое е правилното разклонение, т.е. когато една от възможностите се осъществи, тогава се казва, че пророчеството се е разклонило. Всички останали пророчества, отнасящи се за другите разклонения, от този миг нататък се считат за грешни. Самите те продължаваха да се разклоняват като короната на дърво, изпълвайки вярното пророчество с объркваща, противоречива и неистинна информация. Веднага щом се появи подобно пророчество, трябваше да се проследят определените за истинни пророчества до възможно най-далеч, след което да се елиминират. Това бе наистина огромна работа. Колкото по-надалеч се намираще едно събитие от мястото на разклонението, толкова по-трудно ставаше да се прецени дали то идва от грешен или от верен клон. Още по-лошо: изключително трудно беше да се определи дали две последователни пророчества, следващи едно след друго, вървят заедно или ще се сбъднат с хиляда години разлика помежду си. Понякога събитията сами помагаша да се отгатне дали пророчествата са подредени хронологично. Но това ставаше много рядко. Колкото по-далеч от мястото на разклонението се намираще въпросното пророчество, толкова по-трудно беше да се определи дали е в хронологична връзка с някое друго. Работата можеше да отнеме години, като дори и тогава не е сигурно дали е разчетено всичко или само малка част от него. Така никой не можеше да каже със сигурност дали си има работа с истинско пророчество или с идващо от грешно разклонение. По тази причина имаше хора, които смятаха, че, в най-добрия случай, на пророчествата не може да се вярва напълно или, в най-лошия, че те са напълно безполезни. Но ако същите тези хора разберяха, че се е появило разклонено пророчество, нещо повече, ако можеха да определят кое е правилното и кое грешното разклонение, те биха се сдобили с наистина безценен помощник.

Тя се отпусна обратно на стола си.

— Колко важно е разклоненото пророчество?

— Става въпрос за сърцевинно пророчество. Не би могло да съществува по-важно от него.

Десетилетия. Не години, щеше да отнеме десетилетия. Сърцевинните пророчества засягаха всичко и всички. Тя потръпна вътрешно. Да се занимаваш с подобно пророчество бе като да вървиш в непрогледен мрак. Докато гнилият плод на грешното разклонение не бъде отстранен, не можеше да се вярва на нищо. Тя вдигна глава и се вгледа в очите му.

— И ти знаеш кое точно е разклоненото, нали?

Той се усмихна гордо.

— Знам и грешното, и правилното разклонение. Знам онова, което вече се е случило.

Е, това поне беше нещо. Тя усети как потръпва от вълнение. Ако Натан можеше да ѝ каже кое разклонение е правилното и кое е грешното и ако можеше да определи вида на всяко разклонение, това наистина би било безценна информация. Щом пророчествата не бяха хронологично подредени, нямаше как просто да се тръгне по едно разклонение, но това все пак беше добро начало: поне знаеха откъде да започнат. Нещо повече, бяха научили за него в момента, в който се бе разклонило, а не години след това.

— Добра работа си свършил, Натан.

Той се ухили като дете, похвалено от майка си.

— Придърпай един стол по-наблизо и ми разкажи за разклонението.

Натан цял сияеше, докато преместваше стола към писалището. Отпусна се тежко на него, скимтейки като кученце, на което са дали да си играе с пръчка. Тя се надяваше да не се налага да изтръгне пръчката от устата му.

— Натан, можеш ли да ми кажеш какво гласи разклоненото пророчество?

Очите му заблестяха дяволито.

— Сигурна ли си, че искаш да знаеш, Сестро Маргарет? Пророчествата са опасни. Последния път, когато казах едно на красива жена, загинаха хиляди хора. Нали ти самата ми го каза.

— Натан, моля те. Късно е. Нещата са сериозни.

Лицето му помръкна.

— Не помня точните думи.

Тя му вярваше; когато ставаше дума за пророчества, в главата на Натан думите изплуваха бавно. Тя сложи ръка върху рамото му.

— Това е разбираемо, знам, че е трудно да се помни всяка дума. Просто се опитай да ми го преразкажеш, доколкото можеш.

— Добре, да видим какво ще излезе. — Той заби поглед в тавана и потърка голобрадото си лице. — Пророчеството говореше нещо за един човек от Д'Хара, който ще затъмни света, като преброи сенките.

— Много добре, Натан. Можеш ли да си спомниш още нещо? — Тя беше сигурна, че той помни всичко, дума по дума. Но просто обичаше да му се молят. — Това би ми било от огромна помощ.

Той я погледна за миг и кимна.

— С първия лъх на зимата преброените сенки ще избуят. Ако наследникът на мъстта на Д'Хара преброи сенките правилно, неговата сянка ще затъмни света. Ако ги преброи грешно, животът му е обречен.

Наистина беше разклонено пророчество. Днес бе първият ден на зимата. Тя нямаше представа какво означава то, но знаеше за съществуването му от по-рано. То бе от онези, които се изучаваха дълго и бе предизвикало множество спорове долу в подземията. Както и тревоги кога ще се появи.

— И по кое разклонение е тръгнало пророчеството?

Той я погледна тъжно.

— По най-страшното.

Пръстите му нервно си играеха с едно от копчетата на робата му.

— Нима ще бъдем затъмнени от сянката на наследника на Д'Хара?

— Би трябвало по-внимателно да се вслушваш в пророчествата, Сестро. Ето как продължава натам: „Ако той загуби, светът ще потъне в още по-дълбокия мрак на долните страсти, които ще нахлуят през дупката. Надеждата за спасение ще бъде тънка като бялото острие на родения за Истината.“

Той се наклони към нея и прошепна:

— Единственият, който изпитва такива долни страсти, е Господарят на хаоса.

Тя зашепна молитва.

— Нека Създателят ни приеме в светлината си.

Натан се усмихна насмешливо:

— Пророчеството не казва нищо за това, че Създателят ще ни се притече на помощ, Сестро. Ако търсиш закрила, по-добре тръгни по правилното разклонение. По този начин Той ти е дал искрица надежда, че ще успееш да се защитиш от онова, което предстои.

Тя приглади полите на роклята си.

— Натан, не разбирам какво означава това пророчество. Не можем да тръгнем по правилното или грешното разклонение, ако не разбираме какво означава. Ти каза, че знаеш кой път накъде води. Ще ми кажеш ли? Ще ми кажеш ли по едно пророчество от двете разклонения, за да можем да ги последваме?

— Отмъщението, направлявано от Господаря, ще унищожи всички врагове. Ще се развихрят ужас, безнадеждност и отчаяние. — Той я погледна крадешком изпод вежди. — Това е пророчеството от грешното разклонение.

Тя се запита възможно ли е истинското пророчество да е по-лошо от това.

— А кое е от правилното разклонение?

— Най-близкото до мястото на разклонението казва: Сред всички само един, роден с дарбата да носи Истината, ще остане жив, след като се вдигне заплахата на сянката. Тогава ще дойде още по-непрогледната тъмнина на мъртвите. За да остане поне искрица надежда за живот, родената в бяло трябва да бъде принесена в жертва на народа си, за да го дари с радост и щастие.

Маргарет се замисли над двете пророчества. Нито едно от тях не ѝ звучеше познато. Първото ѝ се струваше достатъчно разбираемо. Едва ли щеше да се случи нещо страшно, ако тръгнеха по грешното разклонение. Второто бе по-неясно, но може би не бе невъзможно да бъде разчетено с малко повече усилия. Стори ѝ се, че това е пророчество за Изповедник. Изразът „родената в бяло“ означаваше Майката Изповедник.

— Благодаря ти, Натан. Това означава, че би било по-лесно да тръгнем по грешното разклонение. Другото, правилното, е по-трудно за следване, но след като имаме това пророчество, което да ни сочи пътя, може би ще успеем да го разгадаем. Просто ще трябва да търсим пророчества, отдалечаващи ни от това събитие. Тя по някакъв начин

трябва да донесе щастие на своя народ. — Устните ѝ се разтеглиха в лека усмивка. — Звучи ми като че ли ще се омъжва или нещо подобно.

Пророкът примигна срещу нея, после отметна назад глава и нададе вой. Изправи се на крака, заливайки се от смях, и продължи да се смее, докато накрая се закашля и задави. Обърна се към нея с почервено лице.

— Ах вие, безмозъчни горделивки! Как само щъкате насамнатам и си придавате вид, че вършите нещо кой знае колко смислено, че знаете какво вършите! Всички вие, Сестрите! Напомняте ми на двор, пълен с кокошки, кудкудякащи една през друга така, сякаш разбират от сложни математически формули! Хвърлих зърното на пророчеството в краката ти и ти започна да кълвеш най-напред в пръстта, а после и по чакъла!

За първи път, откакто бе станала Сестра, тя се почувства като пълен невежа и нищожество.

— Натан, стига толкова. Разбрах те.

— Идиоти! — изсъска той.

Спусна се към нея толкова бързо, че тя се стресна. Още преди да се е усетила, от пръстите ѝ се стрелна сила, която го повали на колене. Той се хвана за гърдите, опитвайки се да си поеме дъх. Маргарет овладя силата си почти в същия миг и веднага съжали, че е реагирала по този начин.

— Приеми моите извинения, Натан. Но ти ме изплаши. Добре ли си?

Той придърпа стола към себе си, опита се да стане, като се подпираше на него. Едва си поемаше дъх. Кимна. Тя остана на мястото си, без да каже нито дума повече, притеснена от случилото се, в очакване той да се съвземе.

На устните му се появи тъжна усмивка.

— Изплаших те, казваш? А искаш ли наистина да разбереш какво е страх? Искаш ли да ти покажа едно истинско пророчество? Не да ти го кажа с думи, а да ти го покажа? Да ти покажа как точно е предвидено да се сбъдне? Никога досега не съм показвал пророчество на Сестра. Всички вие уж ги изучавате, мислите си, че можете да ги тълкувате, сваляйки смисъла от думите, но всъщност нищо не разбирате. Това не е начинът, по който те действат.

Тя се наведе напред.



— Какво искаш да кажеш с това, „не е начинът, по който действат“? Нали пророчествата са за това — да предричат, и точно това правят.

Той поклати глава.

— Само отчасти. Те се правят от хора с дарба, от такива като мен: пророци. Правят се, за да бъдат четени и разбираани посредством дарбата от хора, които я притежават, като мен, а не да бъдат подръпвани оттук-оттам от такива като теб, в които има само някаква си сила.

Докато той идваше на себе си, възвръщайки величествената си осанка, тя не свали поглед от лицето му. Никога не бе чувала подобно нещо. Не беше сигурна дали говори истината, или просто излива гнева си. Но ако все пак бе истина...

— Натан, всичко, което ми кажеш или покажеш, би ми било изключително полезно. Ние всички се борим в името на Създателя. Неговата кауза трябва да победи. Силите на Безименния винаги са се опитвали да ни накарат да замлъкнем. Да, наистина бих искала да ми покажеш пророчеството по начина, по който е предвидено да се сбъдне, ако можеш.

Той се изправи и я погледна пламенно. След малко каза меко:

— Добре, Сестро Маргарет. — Наведе се към нея, изражението му бе толкова сериозно, че тя почти остана без дъх. — Гледай ме в очите — прошепна той. — Опитай се да потънеш в тях.

Втреченият му поглед я погълна, всичко пред очите ѝ стана наситено синьо, докато в един миг ѝ се стори, че гледа направо в безоблачно синьо небе. Сякаш той отнемаше целия въздух от дробовете ѝ.

— Ще ти повтора пророчеството от правилното разклонение, но този път ще го направя така, както би трябвало да го видиш. — Тя почувства как отлита нанякъде. — Сред всички само един, роден с дарбата да носи Истината, ще остане жив...

Думите избледняха и наместо това пророчеството ѝ се яви като видение. Погълна я изцяло. Сестра Маргарет вече не беше в Двореца, беше потънала в самото видение.

Видя красива жена с дълги коси, облечена в бяла копринена рокля: Майката Изповедник. Видя как другите Изповедници падат убити от четворки, изпратени от Д'Хара, усети нечовешкия ужас на

всичко това. Видя как в ръцете на Майката Изповедник издъхва най-добрата ѝ приятелка и сестра Изповедник. Почувства скръбта ѝ. След това Майката Изповедник се изправи срещу човека от Д'Хара, същия, който бе изпратил четворките да унищожат Изповедниците. Той бе красив мъж в бели дрехи. Стоеше пред три кутии. За изненада на Маргарет всяка кутия хвърляше различен брой сенки. Мъжът с белите дрехи извършваше някакви ритуали, правеше ужасни заклинания, заклинания с магията на отвъдния свят, направени посред нощ, продължаващи чак до изгрев слънце. Когато видя слънцето да изгрява, Маргарет вече знаеше, неизвестно откъде, че това се бе случило днес. В същия този ден.

Мъжът в бяло привърши приготовленията. Застана до кутиите. Усмехнат, той протегна ръка и отвори средната кутия, онази, която хвърляше две сенки. От нея заструи светлина, която го обля, и той засия в цялото ѝ великолепие, но миг по-късно блисна мощна вълна от сила, магията от кутията го завъртя и изтръгна живота от тялото му. Беше избрал грешната кутия; даде живота си на магията, над която искаше да властва.

Маргарет видя Майката Изповедник с един мъж. Мъж, когото обича. Долови щастието ѝ. Беше радост, каквато жената не бе изпитвала никога преди. Сърцето на Маргарет туптеше бясно. Видението се отнасяше за нещо, което се случваше сега, в същия този момент.

Изведнъж мисълта на Маргарет бе всмукана от мощна вихрушка. Тя видя всичко да потъва във война и смърт. Видя смърт, донесена от Пазителя на отвъдния свят в света на живите с такава похотлива страст, от която кръвта замръзна в жилите ѝ.

Пророчеството отново я запрати някъде напред. Видя огромна тълпа. На голяма платформа в центъра ѝ стоеше Майката Изповедник. Всички хора бяха в приповдигнато, празнично настроение. Това бе радостното събитие, за което говореше пророчеството от правилното разклонение. Онова, което трябваше да се изпълни, за да бъде спасен светът от царството на вечния мрак. Сестра Маргарет се остави на празничното настроение на тълпата. Почувства как в душата ѝ покълват зрънцата на надеждата, запита се дали мъжът, когото Майката Изповедник обича, е същият, за когото щеше да се омъжи. И дали това е щастливото събитие, за което говореше пророчеството,

което трябваше да донесе радост на хората. От цялото си сърце искаше да е така. Но нещо не беше наред. Горещата радост на Маргарет изведнъж охладня и само след миг през тялото ѝ минаха ледени тръпки. С нарастващо притеснение видя, че ръцете на Майката Изповедник са вързани, а до нея стои друг мъж, не онзи, когото тя обича. Този тук бе с черна качулка, с огромна брадва в ръце. Притеснението на Маргарет прерасна в нечовешки ужас. Една ръка блъсна Майката Изповедник на колене, сграбчи я за косата и залепи главата ѝ на пъна. Косата ѝ бе къса, а не дълга и разкошна като преди миг, но Маргарет знаеше, че става въпрос за същата жена. От затворените очи на Майката Изповедник се стичаха сълзи. Бялата ѝ рокля проблясваше на силната слънчева светлина. Маргарет не можеше да си поеме дъх.

Огромната брадва се издигна във въздуха. Острието блесна на слънцето и се стовари тежко върху ешафода. Маргарет изохка. Главата на Майката Изповедник се изтърколи в прахта. Тълпата крещеше неистово от радост. От обезглавеното, безжизнено тяло, което се строполи на земята, бликна кръв. Около него се събра локва бистра кръв, която боядиса бялата рокля в червено. Толкова много кръв! Тълпата крещеше въодушевено.

Маргарет изхлипа. Още малко и щеше да повърне. Залитна напред и Натан я хвана в последния момент. Не можеше да стои на краката си, плачеше и стенеше. Той я притисна бащински до себе си, сякаш бе изплашено малко момиченце.

— Ах, Натан, нима това е събитието, което ще донесе радост на хората? Това ли трябва да стане, за да бъде спасен светът на живите.

— Да — тихо каза той. — Почти всички пророчества от правилното разклонение също се разклоняват. За да бъде спасен светът на живите от Пазителя на отвъдния свят, всяко събитие трябва да си дойде на мястото. В това пророчество хората трябва да ликуват пред смъртта на Майката Изповедник, защото по другото разклонение се стига до вечния мрак на отвъдния свят. Защо е така — не знам.

Маргарет се бе сгушила в силните му плещи и неудържимо плачеше.

— О, Създателю, имай милост към бедното си дете, дай му сила.

— Когато става въпрос за борба с Пазителя, няма място за капчица милост.

— Ах, Натан, чела съм пророчества за хора, които ще умрат, но тогава всичко е било само думи. А сега картината прониза сърцето ми като стрела.

Той я потупа по гърба, все още притискайки я до себе си.

— Знам. О, колко добре го знам!

Маргарет се изправи, бършейки сълзите си.

— Това ли е вярното пророчество, дошло след разклонението днес?

— Да.

— Всеки път ли виждаш така пророчествата?

— Да. Така ми се явяват. Както ти показах току-що. Чувам и думи, но те са, за да бъдат записани, така че онези, които не бива да виждат пророчеството, да не могат да зърнат истинската картина. Които обаче са призвани да я видят, ще могат да го сторят, щом прочетат думите. Никога досега не бях показвал някому пророчества.

— Тогава защо го показва на мен?

Той спря върху нея тъжните си очи.

— Маргарет, ние сме във война с Пазителя. Би трябвало да знаеш колко е сериозно това.

— Винаги сме били във война с Пазителя.

— Мисля, че този път е по-различно.

— Трябва да кажа на другите. Трябва да им кажа какво можеш да им покажеш. Трябва да ни помогнеш да разгадаем пророчествата.

— Не. На никой друг няма да покажа онова, което показах на теб. Независимо от болката, която вероятно ще поискат да ми причинят. Няма да го направя. Никога вече, на никоя друга Сестра няма да покажа това, което показах на теб.

— Но защо?

— Защото вие не сте създадени да ги виждате. Вие трябва само да ги четете.

— Но това не може...

— Повярвай ми, не трябва да ги виждате, също както често ми повтаряте, че обикновените хора не са създадени да ги чуват.

— Но пророчествата биха могли да ни помогнат.

— Ще ви помогнат толкова, колкото помогнаха на онова момиче, на което веднъж разказах едно. Или на хилядите, които загинаха впоследствие. Точно както вие ме държите тук като затворник, за да не

могат другите да чуват онова, което не е създадено за техните уши, така и аз би трябвало да държа всеки друг, освен пророците, в плен на собственото му невежество. Такава е волята Му, а той ни е дал дарбата и всичко останало. Ако Той искаше, щеше да ви даде заедно с дарбата и това. Но не е.

— Натан, ако не аз, другите ще се опитат да те принудят да им разкриеш пророчествата.

— Няма да го направя. Независимо от всичко, което биха могли да ми причинят. По-скоро ще умра в ръцете им, отколкото да го направя — той наклони глава към нея. — А те не биха опитали, освен ако ти не им кажеш.

Тя го погледна и за първи път го видя по различен начин. В Двореца се считаше, че няма по-непочтен човек от него. Той бе единственият, комуто никога никой не смееше да вярва. Всички останали казваха истината за дарбата и способностите си и всички знаеха, че Натан лъже, знаеха, че не им казва всичко, което знае. Тя винаги се бе питала какво ли знае той. На какво е способен.

— И дума няма да излезе от устата ми за онова, което ми показва. Докато съм жива.

Той затвори очи и кимна.

— Благодаря ти, дете.

Някои Сестри биха го наранили, ако ги наречеше така. Но не и тя. Тя се изправи и приглади роклята си.

— На сутринта ще разкажа на хората в подземията, че се е появило разклонено пророчество. Ще им разкажа и пророчествата и от лъжливото, и от правилното разклонение. Ще им кажа да направят всичко, което е по силите им, за да ги разгадаят.

— Така и трябва да бъде.

Тя прибра в чекмеджето писалката, мастилото и кутийката с пясък.

— Натан, защо искаше Прелатът да дойде? Не си спомням да си я викал някога преди.

Когато вдигна глава, тя срещна студения му поглед.

— Това също, Сестро Маргарет, не е нещо, което би трябвало да знаеш. Би ли искала да ми причиниш болка, за да ме принудиш да ти кажа?

Тя взе Книгата с пророчествата от писалището.

— Не, Натан, не бих ти причинила болка.

— В такъв случай би ли предала на Прелата едно съобщение?

Тя кимна и избърса сълзите, които все още пареха в очите ѝ.

— А ще пазиш ли и тази тайна, докато си жива. Ще ми обещаеш ли, че няма да кажеш за това съобщение никому другиму освен на Прелата?

— Щом така желаеш, макар че не виждам смисъл от това. Можеш да се довериш на Сестрите...

— Не, Маргарет, чуй ме. Когато става въпрос за война с Пазителя, не бива да се доверяваш на никого. Аз поемам огромен риск, като се доверявам на теб и на Прелата. Не вярвай на никого — Сбърчените му вежди му придаваха страховито изражение. — Само онези, на които се довериш, биха могли да те предадат.

— Добре, Натан, какво е съобщението?

Той я изгледа изпитателно. Най-накрая тихо прошепна:

— Кажи ѝ, че камъкът е в езерото.

— Какво означава това?

— Достатъчно те изплаших за тази вечер, дете. Не поставяй душата си отново на изпитание.

— Сестра Маргарет, Натан — каза тя меко. — Не съм „дете“, а Сестра Маргарет. Моля те, отнасяй се към мен с нужното уважение.

Той се усмихна.

— Прости ми, Сестро Маргарет.

Понякога, когато я погледнеше, по тялото ѝ пробягваха тръпки.

— О, и още нещо, Сестро Маргарет!

— Какво е то?

Той протегна ръка и избърса една сълза от бузата ѝ.

— Наистина не знам нищо за смъртта ти.

Тя въздъхна с облекчение.

— Но знам нещо важно, което е свързано с теб. Нещо наистина важно във войната с Пазителя.

— Ако то ще ми помогне да донеса в света светлината на Създателя, кажи ми го.

Той сякаш потъна в себе си, отправи към нея далечен поглед.

— Скоро ще дойде времето, когато ще се сблъскаш с нещо. Ще търсиш отговора на един въпрос. Не зная какъв е въпросът, но когато

имаш нужда от помощ, за да откриеш отговора, ела при мен, ще мога да ти помогна. Това също не бива да казваш на никого.

— Благодаря ти, Натан. — Тя се протегна напред и докосна ръката му. — Нека бъде благословен синът на Създателя.

— Не, благодаря, Сестро. Не искам от Създателя нищо повече.

Тя го погледна изненадано.

— Защото те държим заключен тук ли?

Усмивката се върна на устните му.

— Има много различни видове затвори, Сестро. Що се отнася до мен, мисля, че благословиите Му са покварени. Единственото по-лошо нещо от това да те докосне Създателят, е да те докосне Пазителят. Затова не искам нищо.

Тя дръпна ръката си от него.

— Въпреки това ще се моля за теб, Натан.

— Ако толкова си се загрижила за мен, освободи ме.

— Съжалявам, но не мога да го направя.

— Искаш да кажеш, няма да го направиш.

— Както искаш го разбирай, но ще трябва да останеш тук.

Най-накрая той се извърна настрана. Тя тръгна към вратата.

— Сестро? Ще ми уредиш ли посещение? Ще ми намериш ли жена, която да остане при мен една-две нощи?

Болката в гласа му почти я разплака.

— Мислех, че си надживял тези неща.

Той бавно се обърна към нея.

— Ти имаш любовник, Сестро Маргарет.

Тя се смая. Откъде ли знаеше? Не, не можеше да знае, сигурно просто предполага. Тя беше млада и привлекателна според някои. Разбира се, че ще се интересува от мъже. Да, той сигурно само предполага. Но все пак нали никой нямаше представа за способностите му. Той бе единственият магьосник, комуто не можеше да се вярва за онова, което твърдеше, че може да прави.

— Със слухове ли се занимаваш, Натан?

Той се усмихна.

— Кажи ми, Сестро Маргарет, ти планирала ли си предварително деня, когато вече ще си твърде стара за любов? Кога точно, Сестро Маргарет, човек решава, че повече няма необходимост от любов?

За миг тя застина на място безмълвна, засрамена.

— Ще отида лично в града, Натан, и ще ти намеря жена, която да прекара с теб известно време. Дори ако трябва да платя за това от собствения си джоб. Не мога да ти обещаая, че ще бъде по твой вкус, тъй като не знам точно какво ти смяташ за красива жена, но можеш да бъдеш сигурен, че няма да е глупава, защото ми се струва, че цениш това повече, отколкото би си признал.

Тя видя как от крайчеца на окото му се стича сълза.

— Благодаря ти, Сестро Маргарет.

— Но, Натан, обещавай ми, че няма да й разкажеш нито едно пророчество.

Той леко кимна.

— Разбира се, Сестро, кълна се в думата си на магьосник.

— Наистина те моля, Натан. Не бих искала да се чувствам отговорна за нечия смърт. Последния път загинаха не само мъже, но и много жени. Не бих понесла мисълта, че съм допринесла с нещо за това.

Той повдигна вежди.

— Дори ако някоя от тези жени бе останала жива, щеше да носи в утробата си син, който щеше да се превърне в безмилостен тиранин и след време щеше да избива и измъчва десетки и стотици хиляди невинни хора, включително и жени и деца? Дори и тогава ли, Сестро Маргарет, ако имаш шанса да унищожиш това разклонение на едно ужасно пророчество?

Тя стоеше срещу него изумена, без да може да помръдне от мястото си. Най-накрая успя да мигне.

— Натан — прошепна тя, — да не би да искаш да кажеш...

— Лека нощ, Сестро Маргарет — той се обърна и потъна в самотата на малката си градина, като пътьом метна на главата си черната качулка.



## ШЕСТА ГЛАВА

Вятърът я връхлиташе с всичка сила и развяваше лудо свободните краища на дрехите ѝ. След цялата бъркотия предишния ден Калан бе доволна, че поне се сети да върже косата си на опашка. Тя се бе вкопчила в Ричард, сякаш от това зависеше животът ѝ, и бе прилепила обърнатото си настрани лице в гърба му, стискайки здраво очи.

Ето пак същото чувство — сякаш изведнъж натежава, а стомахът ѝ се свива на топка, която бавно слиза надолу. Дали не се бе разболяла? Страхуваше се да отвори очи; знаеше какво става обикновено, когато се появи това чувство на тежест. Ричард ѝ извика да погледне нещо. Тя леко отвори очи и се опита да надзърне предпазливо през мигли. Както и очакваше — светът бе някъде далеч долу и при това изкривен под невероятен ъгъл. Главата ѝ веднага се завъртя. Защо трябваше този дракон да се накланя толкова много всеки път, когато завива? Калан почувства как тялото ѝ е прилепнало плътно за червените люспи. Така и не можеше да си обясни как все още не е паднала. Ричард се бе опитал да ѝ обясни това явление, като ѝ даде пример с кофа вода, която ако въртиш над главата си, няма да се разлее. Калан никога не бе въртяла кофа вода над главата си и не бе съвсем убедена, че водата няма да се разлее. Тя погледна с копнеж към земята под себе си и видя какво ѝ сочеше Ричард — селото на Калните. Когато мощните крила на Скарлет загребаха въздух и огромното ѝ туловище се завъртя спираловидно надолу, Сидин нададе въодушевен вик от мястото си в скута на Ричард. В момента, в който драконът се спусна надолу към земята, буцата в стомаха на Калан изведнъж тръгна нагоре. Тя изобщо не можеше да се начуди как може това да им харесва. Летенето очевидно им доставяше удоволствие. Доставяше им огромно удоволствие!!! Ричард и Сидин седяха на гърба на Скарлет с разперени във въздуха ръце, заливах се от смях и се забавляваха като две малки момченца. Е, единият наистина бе малко момченце и вероятно имаше право да се държи така. На лицето ѝ изведнъж се появи усмивка и в

следващия миг тя също избухна в смях. Не защото се радваше, че е лети с дракон, а защото виждаше колко щастлив е Ричард. Беше готова да лети всеки ден по този начин, само и само да може да го вижда толкова засмян и щастлив. Тя протегна ръце и го целуна по тила. В отговор той я стисна за краката. Калан се вкопчи в него още по-здраво и за миг дори забрави, че ѝ е лошо.

Ричард извика на Скарлет да се приземи на площада в селото. Слънцето вече почти бе залязло и жълтеникавите тухлени постройки, наредени в кръг около площада, хвърляха красиви отблясъци. Калан вече усещаше сладките миризми, носещи се откъм готварските огньове. Огромната сянка на Скарлет накара хората да се разбягат във всички посоки, търсейки прикритие. Жените зарязаха готвенето, мъжете правенето на оръжия. Всички закрещяха в паника. Калан се надяваше да не ги изплашат чак толкова, макар да знаеше, че последния път, когато Скарлет се бе появила в селото, на гърба ѝ пътуваше Мрачният Рал, който търсеше Ричард. И като не го намери, изби много невинни хора. Калните нямаха представа, че Мрачният Рал е принудил насила Скарлет да го разкарва насам-натам, след като бе откраднал яйцето ѝ. Разбира се, дори и без Мрачния Рал появата на Скарлет означаваше смъртна заплаха. Самата Калан би се втурнала с всички сили накъдето ѝ видят очите, ако срещне на пътя си червен дракон. Червените бяха най-страшните от всички видове дракони. И никой не можеше да си представи, че при среща с червен дракон ще си мисли за нещо друго, освен как да го убие или пък да избяга, за да спаси кожата си. Никой освен Ричард. Кой друг освен Ричард би се опитал да се сприятели с червен дракон? Той дори изложи живота си на смъртна опасност, за да измъкне яйцето ѝ от плена на Рал, за да я убеди да му помогне. Така от ден на ден двамата се сприятелиха за цял живот, макар Скарлет да промърморваше от време на време, че все някой ден ще го изяде. Калан подозираше, че това си е някаква закачка между двамата, понеже виждаше, че Ричард се смее винаги когато тя каже нещо подобно. Или поне се надяваше да е само закачка — но май не беше съвсем сигурна. Тя погледна надолу към селото с надеждата, че ловците няма да започнат да стрелят по тях с отровни стрели, преди да са видели кой язди червения дракон.

Сидин изведнъж позна родната си къща. Той сочеше възбудено и крещеше на Ричард нещо на езика на Калните. Ричард не разбираше и

дума от онова, което му говореше малкият, но се усмихваше и кимаше и радостно разрошваше с ръка косите на детето. Калан и Ричард се вкопчиха за шиповете по гърба на Скарлет, когато тя се спусна косо към земята. Щом се приземи, всичко потъна в прах. Ричард вдигна момченцето на широките си рамене и се изправи върху гърба на Скарлет. Бръснещият студен вятър разнесе облаците прах и зад тях се видя плътен обръч от ловци с извадени лъкове, заредени с отровни стрели. Калан притаи дъх.

Сидин се усмихна широко и размаха ръчички над главата си, както му бе казал Ричард, а Скарлет наведе глава, за да могат Калните да видят кой е на гърба ѝ. Удивени, ловците предпазливо отпуснаха лъковете. Калан си пое дълбоко дъх, когато видя мускулите на ръцете им да се отпускат. Един мъж в дрехи от еленова кожа излезе напред. Дългата прошарена коса падаше свободно върху раменете му. Беше Пилето. Загорялото му лице изразяваше искрено удивление.

— Аз съм, Ричард! Върнах се! С твоя помощ победихме Мрачния Рал! И успяхме да си върнем обратно сина на Савидлин и Веселан!

Пилето обърна очи към Калан, която му преведе думите на Ричард. Лицето му грейна в усмивка.

— Вашият народ ви приветства с отворени обятия.

Жените и децата се тълпяха зад гърбовете на ловците. Тъмните им, пригладени с кал коси не скриваха изненадата от лицата им. Скарлет наведе огромното си туловище и Ричард се плъзна ловко през рамото ѝ. В едната си ръка държеше Сидин, а с другата помогна на Калан, която ликуваше вътрешно от удоволствието да усеща твърда земя под краката си.

Веселан разбута тълпата и се спусна към новодошлите. По петите ѝ бързаше Савидлин. Тя крещеше името на сина си, който разтвори широко ръчички и буквално скочи в прегръдките ѝ. Веселан се опитваше да прегърне наведнъж сина си, Ричард и Калан, като същевременно плачеше през смях. Савидлин успя да се докопа до гърба на момчето си и погледна двамата с мокри от сълзи очи.

— Той бе смел като истински ловец — каза Калан. Савидлин кимна един-единствен път, но жестът му бе изпълнен с гордост. За миг спря очи върху Калан, след което приятелски я плясна по бузата.

— Сила за Изповедник Калан.

Калан го плесна в отговор и също го поздрави, след което той я прегърна така, че костите ѝ изпукаха. Когато свърши с нея, намести наметалото си от кожа на койот, каквото носеха всички старейшини, и се обърна към Ричард. Поклати глава в недоумение, след което го удари здравата през лицето като израз на огромното си уважение към неговата сила.

— Сила за Ричард Избухливия.

Калан си помисли, че би било по-добре да не го бе правил. По погледа на Ричард разбираше, че го боли главата. И то още от предишния ден. Беше се надявала да му мине, след като добре се наспаха в пещерата на Скарлет. Сидин си бе играл с малкото драконче, докато накрая едва гледеше от умора, след което се гушна между двамата и заспа като къпан.

Тъй като не бе спала от дни, Калан си мислеше, че ще заспи моментално, но всъщност установи, че не иска нито за миг да свали очи от Ричард. Накрая сложи глава върху рамото му, хвана ръката му между двете си длани и заспа с усмивка на лицето. Всички имаха нужда от почивка. Ричард на няколко пъти се буди, облян в студена пот, преследван от кошмари. И макар да не бе казал нито дума, тя познаваше по очите му, че главата още го боли. Той не остана длъжен на Савидлин и го удари подобаващо в отговор.

— Сила за Савидлин, моя приятел.

След като се поздравиха, засвидетелствайки уважение към душите си, Савидлин се успокои и запърха наоколо от щастие, ухилен до уши. Ричард и Калан се поздравиха и с Пилето, след което Ричард се обърна към тълпата.

— Този смел и благороден дракон на име Скарлет — провикна се той достатъчно силно, за да го чуят всички, макар че никой не разбираше думите му — ми помогна да убия Мрачния Рал и да отмъстя за убитите от нашия народ. Скарлет ни доведе тук, за да можем да върнем Сидин на родителите му час по-скоро и да не прекарат те още една ужасна нощ в очакване. Скарлет е мой приятел, което означава, че е приятел и на народа на Калните!

Докато Калан превеждаше, хората се споглеждаха втрещени. Добре че поне ловците се изпъчиха наперено, чувайки, че враг на народа на Калните е бил убит от техен човек — па макар и само по

признание, не по кръв. А Калните уважаваха силата. За тях да убиеш враг на народа им, се считаше за проява на сила.

Скарлет сведе глава и наостри уши. Едно огромно жълто око се намръщи срещу Ричард.

— Приятел! Червените дракони не са приятели на хората. Всички се страхуват от нас!

— Ти си ми приятел — усмихна се Ричард, — а аз съм човек. — Скарлет изсумтя и пусна струйка дим срещу него.

— Пуф! И въпреки това някой ден ще те изям.

Усмивката на Ричард стана още по-широка. Той посочи Пилето.

— Виждаш ли този човек? Той ми даде свирката, която ми помогна да спася яйцето ти. Ако не беше неговата свирка, змейовете щяха да изядат чедото ти. — Той погали яркочервената ѝ муцуна. — А то наистина е едно прекрасно малко драконче.

Скарлет килна на една страна главата си, примигвайки с голямото си жълто око срещу Пилето.

— Така като го гледам, от него ще излезе доста мизерна закуска. — Тя погледна крадешком Ричард и в гърлото ѝ заклокочи сподавен смях. — Всъщност дори цялото село да изям, пак няма да е кой знае какво. Ще си създам повече главоболия, отколкото полза. — Тя доближи главата си до него. — Щом са твои приятели, Ричард Сайфър, значи са и мои приятели!

— Освен това, Скарлет, този мъж, на когото е свирката, се казва Пилето, защото обожава съществата, които летят.

Люспестите вежди на дракона се повдигнаха.

— Така ли? — Тя извърна глава към Пилето, оглеждайки го отново от главата до петите. Близостта на огромната червена глава накара неколцината Кални около Пилето да отстъпят няколко крачки назад. Но самият той не помръдна от мястото си.

— Благодаря ти, Пиле, че помогна на Ричард. Той спаси малкото ми чедо. Калните хора няма защо да се страхуват вече от мен. Давам драконската си дума!

Пилето погледна Калан, която превеждаше, усмихна се на Скарлет и се обърна към своя народ.

— Както Ричард Избухливият каза, този благороден дракон, Скарлет, вече е приятел на Калните хора. Тя може да ловува из нашите земи, без да бъде заплаха за нас, нито ние за нея.

Сякаш всички се въодушевяха. Ако един народ има дракон за приятел, това е белег на силата му. Хората закрепяха радостно. Скарлет се включи във веселбата, като вдигна нагоре глава и изпрати в небето огромен пламък, от който всичко наоколо затрептя. Това въодушеви още повече хората.

Калан забеляза, че Ричард гледа някъде встрани. Тя проследи погледа му и видя малка група ловци, застанали близо един до друг. Никой от тях не се радваше. Калан разпозна водача им. Беше същият, който преди време обвини Ричард, че е докарал нещастие в селото им, обвини го за смъртта на онези, които Мрачният Рал уби.

Докато продължаваха радостните викове и крясъци, Ричард даде знак на Скарлет да се приближи към него. Тя наведе глава, той залепи лице в ухото ѝ. Тя го изчака да свърши и дръпна главата си назад, като ги изгледа с огромното си жълто око. Накрая кимна.

Ричард свали костената свирка от врата си и я подаде на Пилето.

— Ти ми даде тази свирка като дар, но ми каза, че тя никога няма да ми е от полза, защото единственото, на което мога да се науча, е да викам едновременно всички птици. Струва ми се, че добрите духове са пожелали именно това. Твоят подарък ми помогна да спася всички от Мрачния Рал. Помогна ми да спася Калан. Благодаря ти.

Щом изслуша превода, Пилето се усмихна. Ричард прошепна на Калан, че ще се върне след малко, и се метна на гърба на Скарлет.

— Почитаеми старейшино, двамата със Скарлет бихме искали да ти направим един малък подарък. Предлагаме ти да дойдеш с нас в небето, за да видиш къде летят твоите обичани птици — Ричард протегна ръка на Пилето.

Старейшината изчака Калан да привърши с превода и погледна Скарлет. Червените люспи блестяха на превалящото следобедно слънце и се повдигаха и отпускаха в ритъма на дишането ѝ. Опашката се простираше чак до тухлените къщи отвъд площада. Драконът разтвори криле и лениво ги протегна. Пилето погледна към Ричард, който все още стоеше с протегнатата ръка. Калан се засмя на момчешката усмивка, която изведнъж грейна по лицето на старейшината. Той пое подадената му ръка и скочи на гърба на Скарлет.

Докато драконът набираше височина, Савидлин се приближи до Калан. Хората нададоха одобрителни възгласи при вида на огромния

дракон, на чийто гръб се бе възкачил уважаваният от всички старейшина. Но Калан не забелязваше Скарлет, тя виждаше единствено Ричард. Тя чу смеха на Пилето, когото драконът отнасяше високо в небето. Надяваше се той да продължи да се смее и след като направят завой.

Савидлин я погледна.

— Ричард Избухливият е рядко срещан човек.

Тя се усмихна и кимна. Погледът ѝ се плъзна към мъжа, чието лице бе строго и сериозно.

— Савидлин, кой е този човек?

— Чандален. Той обвинява Ричард, задето Мрачният Рал дойде в селото и изби мнозина от Калните хора.

В съзнанието ѝ моментално изплува Първото правило на магьосника: хората са готови да повярват на всичко.

— Ако не беше Ричард, сега Мрачният Рал щеше да властва над всички нас. Същият онзи Рал, който изби толкова много невинни хора.

Савидлин сви рамене.

— Не всеки, който има очи, вижда. Помниш ли старейшината, когото ти уби, Тофалар? Той бе негов чичо.

Тя му кимна разсеяно.

— Извини ме за малко.

Калан се запъти през площада, като същевременно освободи вързаната си на опашка коса. Тя все още бе заслепена от откритието, че Ричард я обича и че не може да бъде наранен от магията ѝ. Беше ѝ трудно да повярва, че тя, един Изповедник, е възможно да отпие от еликсира на любовта. Това беше противно на всичко, на което винаги я бяха учили. Единственото, което ѝ се искаше, бе двамата с Ричард да се скрият някъде и тя да го целува и прегръща, целува и прегръща, чак докато остаряят. Не можеше по никакъв начин да позволи този мъж, Чандален, да причини нещо лошо на Ричард. Сега, когато тя и онзи, когото обича, можеха по някакъв магически начин да бъдат заедно, тя нямаше да позволи да се случи нищо, което би могло да разруши щастието ѝ.

Само при мисълта, че някой може да нарани Ричард, Кон Дар, Кървавата ярост, се надигаше в нея. До момента, в който я извика, мислейки си, че Ричард е убит, Калан не знаеше нищо за съществуването на Кон Дар, нямаше представа, че магията ѝ може да

го направи. Оттогава насам я бе приела като част от себе си, точно както през целия си живот бе чувствала магията си на Изповедник.

С ръце, кръстосани пред гърдите, Чандален гледаше как тя се приближава към него. Ловците му го бяха заобиколили, облежнати на забитите си в земята копия. Явно току-що се бяха прибрали от лов; мускулестите им тела все още бяха покрити с лепкава кал. Лицата им изглеждаха спокойни, но очите им бяха нащрек. През раменете им се виждаха праметнати лъкове, от едната страна на коланите им висяха колчаните със стрели, а от другата — дългите им ножове. Някои бяха опръскани в кръв. По раменете и главите си бяха втъкнали трева, за да не се отличават от заобикалящия ги тревист пейзаж. Калан се спря пред Чандален и се вгледа в тъмните му очи.

Поздрави го с плесница.

— Сила за Чандален!

Той отвърна поглед от нея и без да сваля скръстените си ръце, изви глава встрани и се изплю. След това свирепите му очи отново се вгледаха в нейните.

— Какво желаш, Изповеднико?

По покритите с кал лица на ловците се прокраднаха мънички зловни усмивчици. Земята на Калните вероятно бе единственото място, където се считаше за обида да не ти ударят плесница при поздрав.

— Ричард Избухливият пожертва много повече, отколкото изобщо би могъл да си представиш, за да спаси народа ни от Мрачния Рал. Защо го мразиш?

— Вие двамата донесохте много нещастия на моя народ. И ще продължавате.

— Нашият народ — поправи го тя. Разкопча ръкава на ризата си и го нави до рамото. След това я пъкна пред очите му. — Тофалар ме намушка с ножа си. Този белег ми остана от него, когато се опита да ме убие. Направи го, преди аз да го убия. Не след това. Сам причини смъртта си, като ме нападна. Не аз се нахвърлих върху него.

Чандален премести безстрастния си поглед към очите ѝ.

— Чичо никога не е бил добър с ножа. Жалко.

Калан стисна зъби. Вече нямаше връщане назад.

Тя целуна върховете на пръстите си, като не сваляше погледа си от очите му. Протегна напред ръка и допря пръстите, които бе



целунала, до бузата му — там, където преди това го бе ударила. Ловците започнаха гневно да си шушукат и да изваждат копията си от земята. Лицето на Чандален се сгърчи в яростна гримаса. Това беше най-тежката обида за един ловец. Чандален й бе показал неуважението си, като не отговори на поздрава й с плесница. Това обаче не означаваше, че не уважава силата й изобщо, а само че няма желание да го показва. Като долепи целувката си до мястото, където по-рано го бе плеснала в знак на уважение, Калан му даде да разбере, че взима назад предишните си чувства. Целувката означаваше, тя че повече не изпитва уважение към силата му и че го поставя на едно ниво с някое глупаво дете. С други думи, тя бе равностойна на публично поругаване на честта му.

Това беше безспорно твърде опасна постъпка, но още по-опасно според традициите на Калните бе да покажеш слабостта си пред врага. Това беше покана към него да дойде нощем в къщата ти и да те убие, докато спиш. Защото покажеш ли слабостта си пред врага, повече нямаш право да се биеш открито с него. Представата за чест изискваше открито предизвикателство на силата. И тъй като тя го бе обидила пред другите, честта изискваше от него да й отвърне по същия начин.

— Отсега нататък — каза тя, — ако искаш уважението ми, ще трябва да го заслужиш.

Здраво стиснатият юмрук на Чандален се стрелна назад към ухото му, засилвайки се за удар.

Калан вирна брадичката си нагоре.

— Е, може би най-последно си решил да покажеш уважение към силата ми?

Погледът му отскочи към нещо зад гърба й. Ловците му се сепнаха и с неохота забиха копията си в земята. Калан се обърна и видя около петдесетина мъже с опънати лъкове. Всички стрели сочеха Чандален или някой от деветимата му бойци.

— Е — озъби й се той, — значи не си чак толкова силна. Щом караш другите да ти пазят гърба.

— Свалете оръжията — извика тя на мъжете, — не искам нито един от вас да вдига лъка си в моя защита срещу тези ловци. Никой. Това касае единствено мен и Чандален.

Лъковете с неохота се отпуснаха, стрелите се плъзнаха обратно в колчаните.

Чандален отново скръсти ръце.

— Въпреки това мисля, че не си толкова силна. Щом ще се скриеш зад Меча на Търсача.

Калан стовари ръката си върху неговата и го стисна с всички сила. Той замръзна на място, а очите му се разшириха. Ако един Изповедник поставеше по този начин ръката си върху някого, това беше открита заплаха и Чандален възприе жеста ѝ точно така. Колкото и да беше дързък, той все пак знаеше добре, че не бива да помръдва нито мускул от тялото си; знаеше, че колкото и да е бърз, не може да изпревари мисълта ѝ, а това бе всичко, от което тя имаше нужда.

Гласът ѝ бе нисък съсък.

— През последната година съм убила повече хора, отколкото ти можеш да се похвалиш, че си убил през целия си живот. Ако някога се опиташ да причиниш нещо лошо на Ричард, ще те убия — Тя се приближи още по-близо. — Ако някога се осмелиш да изкажеш на глас подобна мисъл и тя достигне до ушите ми — ще те убия. — Тя изгледа бавно и продължително деветимата ловци. — Ръката ми винаги ще бъде приятелски протегната към всеки един от вас. Ако обаче нечия ръка се протегне към мен с нож, ще убия онзи, който е посегнал, както убих Тофалар. Аз съм Майката Изповедник, не си мислете, че не мога да го направя. Или че няма да го сторя. — Тя отново ги обиколи с поглед и изчака всеки да ѝ даде знак, че е разбрал. Най-накрая строгите ѝ очи се върнаха върху Чандален. Стисна ръката му още поздравно. Той преглътна и след малко също кимна. — Това касае само нас двамата. Нямам намерение да занимавам Пилето. — Тя дръпна ръката си от неговата. В далечината се мярна огромната фигура на дракона, който се връщаше. — Ние се борим за едно и също нещо, Чандален. И двамата искаме само доброто на Калните. Към тази част от теб изпитвам уважение.

Тя го плесна съвсем лекичко по бузата. Но не му даде възможност да отвърне на поздрава ѝ, нито пък да откаже. След това бързо се обърна с гръб и се отдалечи. Лекото плясване му възвръщаше част от честта в очите на другите и би изглеждал като истински глупак, ако я нападнеше сега. Беше дребен жест, но той показваше на всички, че е играла честно. Калан възнамеряваше да остави на хората му да

преценят доколко честна е била неговата игра. Да нападнеш жена не бе достойна постъпка.

Но, от друга страна, тя не беше жена в истинския смисъл на думата; тя бе Изповедник. Въздъхна дълбоко, когато отново застана до Савидлин и проследи с поглед кацането на дракона. До него стоеше Веселан, която все още притискаше Сидин здраво до себе си. Той от своя страна явно не искаше нищо повече от това да стои в прегръдките на майка си. Калан потръпна само при мисълта какво би могло да му се случи.

Савидлин се обърна към нея и повдигна вежда.

— От теб би излязъл добър старейшина, Майко Изповедник. Можеш дори да даваш уроци по чест и водачество.

— Ще ми се да нямаше нужда от подобни уроци.

Савидлин избоботи нещо в знак на съгласие. Наоколо се вдигнаха облаци прах, донесени от крилата на дракона. Калан закопчаваше ръкава си, когато двамата мъже скочиха на земята.

Лицето на Пилето бе леко позеленяло, но усмивката му грееше на устните. Той потупа с уважение червените люспи на дракона и със сияещ поглед се обърна към жълтото око, което го наблюдаваше. Калан се приближи към него и той я помоли да предаде на Скарлет думите му.

Тя се усмихна и вдигна поглед към огромната глава над нея. Две гигантски уши се сведоха надолу, за да я чуят.

— Пилето ме помоли да ти предам, че никой друг не му е оказвал толкова голяма чест. Каза, че си го дарила с друг поглед към живота. От днес нататък ако ти или твоето малко драконче имате нужда от място, където да се скриете, при неговия народ винаги сте добре дошли. Тук ще сте в безопасност.

На муцуната на Скарлет се изписа гримаса, която вероятно би трябвало да представлява нещо като драконска усмивка.

— Благодаря ти, Пиле. Радвам се, — Тя обърна глава към Ричард. — Вече е време да тръгвам. Мъничкото ми остана доста дълго време самичко и сигурно вече е гладно.

Ричард се усмихна и я погали по гърба.

— Благодаря ти, Скарлет. За всичко. Благодаря ти, че ни показа малкото си. То е по-красиво дори и от теб. Грижи се и за двама ви. Бъди свободна.

Скарлет разтвори уста и остриите ѝ, черни в краищата нокти се плъзнаха навътре. Чу се как нещо изпраця. След малко в лапата ѝ се появи парче от зъб. Бе само парче наистина, но дълго цели петнайсет сантиметра.

— Драконите също притежават магия — каза тя. — Дай си ръката.

Той протегна ръка към нея, а тя пусна парчето в разтворената му длан.

— Доколкото разбрах, ти май имаш таланта непрекъснато да се забъркваш в неприятности. Пази това. Ако някога изпаднеш в голяма беда, извикай ме с него и аз ще дойда. Но внимавай, защото то ще ти помогне само веднъж.

— Как да те извикам?

Главата ѝ се доближи до неговата.

— Ти притежаваш дарбата, Ричард Сайфър. Просто го стисни в ръката си и ме повикай. Аз ще те чуя. Но запомни — когато си в голяма беда.

— Благодаря ти, Скарлет, но аз не притежавам никаква дарба.

Скарлет отметна назад глава и избухна в смях. Земята се разтресе. Люспите по врата ѝ затрепериха. Когато смехът ѝ постепенно заглъхна, тя извърна леко глава и го изгледа с жълтото си око.

— Ако ти не притежаваш дарбата, то тогава никой не я притежава. Бъди свободен, Ричард Сайфър.

Цялото село наблюдаваше мълчаливо смаляващата се в златистото небе фигура на червения дракон. Ричард обви с ръка кръста на Калан, придръпвайки я към себе си.

— Надявам се за последен път чувам подобни нелепици — че съм притежавал някаква си дарба — измърмори той. — Наблюдавах те отгоре. — Той посочи с брада към отсрещната страна на площада. — Ще ми кажеш ли каква беше цялата тази история с онзи приятел?

Чандален се правеше, че не я забелязва.

— О, не беше нещо важно!

\* \* \*

— Дали ще можем някога да останем насаме? — престолено свенливо попита Калан. — Подозирам, че в противен случай няма да издържа и ще започна да те целувам пред всички.

Над импровизираното тържество се спускаше сумрак. Светлината бе оскъдна и скоро съвсем щеше да изчезне. Ричард огледа старейшините, наметнати с кожите си от койот, които се бяха събрали под навеса, покрит с трева. Всички грееха в усмивки и разговаряха оживено. Там бяха и съпругите им, както и няколко деца. Край навеса се спираха хора, които приветстваха двамата със завръщането, усмихваха се и си разменяха леки потупвания. Хлапетата отсреща гонеха кафявите кокошки, които не искаха нищо друго, освен да си намерят спокойно местенце за през нощта. Кокошките кудкудякаха и притеснено приплескваха с криле, опитвайки се да избегнат малките ръчички. Калан се чудеше как издържаха тези деца голи в студа. Жени в празнични дрехи разнасяха плетени подноси с хляб от тава, гланцирани глинени паници с печени чушки, оризови питки, варен фасул, сирене и печени меса.

— Нима се надяваш да ни оставят да се измъкнем, преди да сме им разказали цялата история за голямото си приключение?

— Какво голямо приключение? Всичко, което си спомням, е, че през цялото време бях изплашена до смърт и че се бях забъркала в повече неприятности, от колкото можех да се измъкна. — Сърцето ѝ се сви, когато си спомни как бе научила, че Ричард е пленен от Морещица. — И мислех, че си умрял.

Той се усмихна.

— Наистина ли не знаеш? Та нали точно това е приключение — да си в голяма опасност.

— Имах толкова приключения, че ми стигат до края на живота ми.

Ричард сякаш изведнъж потъна в себе си.

— На мен също.

Погледът ѝ се спря на червения кожен Агиел, който висеше на златна верижка около врата му. Тя се пресегна и взе парченце сирене от един поднос. Лицето ѝ грейна. Доближи сиренето до устата му.

— Може би ще успеем да си измислим история, която да звучи като истинско приключение. Някакво кратко приключение.

— Нищо против — каза той и гризна от сиренето, което тя държеше пред устата му.

В следващия миг го изплю в ръката си и направи кисела физиономия.

— Отвратително! — прошепна той.

— Така ли? — Калан помириса останалото в ръката й парченце и си гризна съвсем мъничко. — Е, аз и бездруго не обичам сирене, но не ми се струва по-гадно от обикновено. Не мисля, че е станало по-отвратително.

Ричард все още се мръщеше.

— Аз пък мисля точно обратното.

Калан замълча за миг, след това се намуси.

— Вчера ти не хареса и сиренето в Двореца. А Зед твърдеше, че нищо му няма.

— Нищо му няма ли? Имаше вкус на мърша. Аз обичам сирене и забелязвам подобни неща. Мога да различа лошото сирене от хубавото.

— Е, аз пък мразя сирене. Може би започваш да придобиваш някои от моите навици.

Той зави една печена чушка в парче хляб от тава и се ухили кисело.

— Не мога да си представя по-ужасна съдба.

Докато му се усмихваше в отговор, тя видя да се приближават двама ловци. Гърбът й настръхна. Ричард забеляза реакцията й и също се изправи на мястото си.

— Тези двамата са от хората на Чандален. Какво ли искат? — Тя му смигна. — Бъди добро момче, не искам повече приключения.

Без да се усмихне и без да каже нищо, Ричард се обърна към приближаващите мъже. Те спряха пред нея в края на площадката. Забиха върховете на копията си в земята и се облегнаха на тях, хващайки ги с две ръце. Гледаха я с присвити очи, стегнали устни в не особено враждебни усмивки. Този, който стоеше по-близо, премести лъка на рамото си и протегна отворена длан към нея.

Калан погледна в ръката му. Знаеше какво означава отворена длан, поднесена към някого без оръжие. Погледна го смутено.

— Чандален одобрява ли това?

— Ние сме ловци от групата на Чандален, а не негови деца — каза ловецът, без да прибира ръката си.

Калан остана така още известно време, след което сложи своята длан върху неговата. Усмивката грейна на лицето му. Той леко я шляпна по бузата.

— Сила за Майката Изповедник Калан. Аз съм Приндин. А това е брат ми Тосидин.

Тя плесна Приндин и му пожела сила. Тосидин протегна отворената си длан към нея. Тя го удари със своята. Тосидин я плесна по бузата с пожелание за сила. Имаше хубава усмивка, също като тази на брат си. Доста учудена от приятелското му отношение, тя отвърна на поздрава и плесницата му. Погледна Ричард. Братята забелязаха накъде отмества очи тя и повториха ритуала и с него.

— Искаме да ти кажем, че днес ти говори със сила и достойнство — каза Приндин. — Чандален е труден човек, мъж, с когото не е лесно да се познаваш, но в никакъв случай не е лош. Той обича силно народа ни и единственото, което иска, е да пази хората от всякакви неприятности. Точно това и правим — защитаваме народа си.

Калан кимна.

— Ние с Ричард принадлежим към народа на Калните.

Братята се усмихнаха.

— Старейшините го обявиха пред всички. Ние ще защитаваме и двама ви така, както бихме защитавали всеки друг от нашия народ.

— А Чандален готов ли е за това?

Двамата се усмихнаха широко, но никой не отговори. Измъкнаха копията си от земята, готови да си вървят.

— Кажете им, че според мен имат чудесни лъкове — каза Ричард.

Тя го погледна и видя, че очите му са втренчени в братята. Щом Калан преведе, двамата кимнаха и се усмихнаха.

— Ние сме отлични стрелци!

Безизразният поглед на Ричард не слизаше от двамата.

— Кажете им, че стрелите им ми се струват доста добре изработени. Попитай ги дали мога да видя една.

Калан се намръщи, преди да преведе думите му.

Когато чуха, братята се усмихнаха гордо. Приндин извади една стрела от колчана си и я подаде на Ричард. Калан забеляза, че старейшините се бяха умълчали. Ричард повъртя стрелата в ръка. Все още с безизразно лице, той огледа края ѝ, след това я обърна и се взря в плоския метален връх. После я върна.

— Чудесна изработка.

Докато Приндин пъхаше стрелата обратно в колчана, Калан му преведе думите на Ричард. Той плъзна ръка нагоре по копието си и леко се облегна върху него.

— Щом умееш да стреляш с лък, каним те да дойдеш утре с нас.

Преди Калан да е успяла да преведе думите на Приндин, Савидлин се обърна към нея:

— Когато бяхте тук предишния път, Ричард каза, че е трябвало да остави лъка си у дома, в Западната земя, и че той много му липсвал. За да го изненадам, направих един лък за него, за деня, когато двамата отново се върнете тук. Това е подарък, задето ме научи как да правя покриви, които не текат. Лъкът е у дома. Искан да му го подаря утре. Кажу ми това. Предай му още, че ако приеме поканата им, бих искал да го придружа заедно с някои от моите ловци. — Той се усмихна. — Ще видим дали е толкова добър, колкото нашите стрелци.

Братята се усмигнаха широко и кимнаха въодушевено. Като че бяха убедени в изхода на подобно състезание. Калан преведе на Ричард думите на Савидлин.

Ричард бе изненадан и трогнат.

— Калните хора правят едни от най-добрите лъкове, които някога съм виждал. Чест е за мен, Савидлин. Много щедро от твоя страна. С огромно удоволствие бих те взел със себе си утре. — Той се ухили. — Ще покажем на тези двамата как се стреля.

Когато чуа края на превода, братята се засмяха.

— Тогава до утре — каза Приндин и двамата си тръгнаха.

Ричард ги изгледа мрачно.

— Каква беше тази история със стрелите? — попита Калан.

Накрая той я погледна.

— Попитай Савидлин дали мога да разгледам стрелите му и ще ти покажа.

Савидлин му подаде колчана си, а Ричард извади няколко стрели и заровичка сред тези, които бяха с тънки заострени дървени върхове. Калан знаеше, че са отровни. Ричард извади една с плосък метален връх, а останалите върна в колчана.

Подаде на Калан стрелата.

— Кажу ми какво виждаш.



Тя я повъртя в ръка, както бе видяла, че прави той. Нямахте представа какво би трябвало да разбере от това движение, така че огледа края и върха.

Накрая сви рамене.

— На мен ми прилича на най-обикновена стрела. Не по-различна от всяка друга.

Ричард се усмихна.

— Не по-различна от всяка друга ли? — Той издърпа още една и вдигна малкия заоблен връх пред очите ѝ. После повдигна вежда. — Нима ти прилича на тази?

— Ами, не. Върхът на тази тук е малък, тънък и заоблен. А на другата е метален. Като този на Приндин.

Ричард бавно поклати глава.

— Не, не е като на Приндин. — Той върна стрелата с облия връх обратно в колчана и взе първата, като я обърна с края към Калан. — Виждаш ли тук? Къде минава тетивата? През тази вдлъбнатина. Това говори ли ти нещо?

Калан се намръщи и поклати глава.

— Някои стрели завършват със спираловидно подредени пера, така че стрелата да се завърти. Има хора, които си мислят, че това увеличава силата на удара. Не знам дали е вярно или не, в случая е без значение. Стрелите на Калните завършват с пера, които не са подредени спираловидно. Това ги прави устойчиви при летенето. Те нанасят удара в същото положение, в което са били изстреляни.

— И все пак не мога да разбера каква е разликата между тази стрела тук и онази на Приндин.

Ричард пъкна нокътя си във вдлъбнатината накрая.

— Тетивата минава ето оттук, вдлъбнатината е обърната вертикално. Когато стрелата е поставена в лъка, за да бъде изстреляна, тя е в такова положение. А сега виж острието. Забелязваш ли, че и то е обърнато вертикално? Също като вдлъбнатината накрая. Острието и тетивата лежат в една и съща повърхност. Всичките стрели на Савидлин са като тази. Това е така, защото ги използва за улов на едри животни, глигани и елени например. Ребрата на животните са вертикално подредени, също като остриетата. Така стрелата преминава по-лесно между ребрата, без да бъде спирана от тях.

Ричард се наклони към нея.

— Стрелите на Приндин са по-различни. Остриетата им са завъртени на деветдесет градуса. Когато стрелата е сложена в лъка, острието е хоризонтално. Тези стрели не са направени, за да минават през ребрата на животното. Остриетата са поставени под такъв ъгъл, защото той отива на лов за друго. За нещо, което е с хоризонтални ребра. За хора.

Калан усети ръцете ѝ да настръхват.

— Защо го правят?

— Калните яростно защитават своите земи; те не допускат често чужденци във владенията си. Предполагам, че Чандален и неговите хора са точно онези, които пазят границите на своите земи от чуждо присъствие. Те може би са най-свирепите ловци сред Калните, също и най-добрите стрелци. Попитай Савидлин дали са добри с лъковете.

Калан преведе въпроса му. Савидлин се изкикоти.

— Никой от нас не е успял да победи хората на Чандален. Дори Ричард Избухливият да е много добър стрелец, той ще загуби. Но те са достатъчно деликатни, да не унижават останалите ловци. Не парадират с победите си. Ричард може да бъде спокоен, утре ще прекара един чудесен ден. Те ще го научат да стреля по-добре. Ето защо пожелах аз и хората ми да отидем с тях. Ловците на Чандален винаги ни учат на нещо. Сред Калните хора е прието победителите, по-добрите, да се грижат за победените, да изпитват чувство на отговорност към тях. Да ги научат на нещо повече. Кажи му, че няма начин да върне думите си назад сега, когато вече е приел предизвикателството.

— Винаги съм бил на мнение, че всекиму е полезно да научава нови неща — каза Ричард. — Няма да се откажа.

Сериозният му вид я накара да се засмее. Ричард също се засмя и обръщайки се назад, придърпа раницата към себе си през пода, за да извади отвътре една ябълка. Разряза я на две, извади семките и ѝ подаде половината. Старейшините нервно се размърдаха на местата си. В Средната земя червените плодове се считаха за отровни, създадени от зла магия. Те не знаеха, че в Западната земя, там, откъдето идваше Ричард, хората ядяха червени неща като ябълки. Веднъж вече го бяха виждали да яде ябълка, когато ги бе накарал да повярват, че не може да си вземе жена от тяхното село, защото е ял отровните семки на ябълката и може да отрови бъдещата си съпруга.

Въпреки това старейшините се изпотиха от напрежение, гледайки го как яде червените плодове.

— Какво правиш? — попита го Калан.

— Първо си изяж ябълката, а след това ще те помоля да ми превеждаш.

Когато свършиха, Ричард стана и направи знак на Калан да застане до него.

— Уважаеми старейшини, завърнах се в селото, след като дълго се борих да предпазя народа ни от заплахата, надвиснала над него. Сега, когато всичко свърши, бих искал да поискам вашето разрешение за нещо. Надявам се, че ме смятате за достоен за онова, за което ще ви помоля. Бих искал вашето позволение да взема Кална за своя съпруга. Както виждате, научих я да яде ябълки също като мен. Нито аз, нито ябълката ще ѝ навредим. Тя от своя страна също не би могла да ми навреди, макар че е Изповедник. Ние искаме да сме заедно и да бъдем венчани от своя народ.

Калан едва успя да довърши превода и с усилие се въздържа да не се хвърли в прегръдките му. Очите ѝ горяха от напирещите в тях сълзи и се покашля, за да може да се доизкаже. Прегърна го през кръста, за да се подкрепи.

Лицата на старейшините изведнъж грейнаха от изненада. Пилето се усмихна широко.

— Мисля, че започвате да се научавате да бъдете Кални хора — каза той. — Нищо не би ни зарадвало повече от това да ви направим една хубава сватба.

Ричард не изчака превода и така целуна Калан, че дъхът ѝ спря. Старейшините и жените им избухнаха в аплодисменти.

За нея беше много важно това, че щяха да се женят сред Калните. Тук тя се чувстваше като у дома си. При предишното им идване, търсейки помощ в борбата си срещу Мрачния Рал, Ричард показа на Калните как да правят покривите на къщите си така, че да не текат. Бяха станали приятели, бяха се борили заедно. В чест на общите им преживявания, на жертвите, които Калан и Ричард бяха направили за народа на Калните, те бяха провъзгласени за Кални.

Пилето стана и прегърна бащински Калан, сякаш искаше да ѝ каже, че разбира всичко, през което тя е минала, и е доволен, че най-после е намерила щастието си. Тя пророни няколко сълзи на рамото му,

докато той я притискаше силно до себе си. Приключението им я бе извело от бездните на отчаянието и прага на смъртта до висините на радостта. А всичко бе свършило едва вчера. Струваше ѝ се невероятно, че наистина са преминали през целия този ад.

Колкото повече напредваше тържеството, толкова по-силно желаше Калан да остане насаме с Ричард. Той беше прекарал като затворник цял месец и се бяха срещнали едва предишния ден. Още не бе имала възможност дори да си поговори с него. Или да го нацелува до насита.

Децата танцуваха и играеха около огньовете, а възрастните се трупаха около големите факли, ядяха, разговаряха и се смееха. Веселан седна до Калан, прегърна я и ѝ прошепна, че ще ѝ ушие чудесна сватбена рокля. Савидлин я целуна по бузата и потупа Ричард по рамото. Тя с мъка отделяше очите си от сивите очи на Ричард. Не искаше да отвърне поглед от него. Никога.

Ловците, които бяха придружавали Пилето и Ричард в деня, когато Пилето се бе опитал да го научи да вика различните птици със свирката, се суетяха край навеса на старейшините. Всичко, което Ричард бе успял да направи през онзи ден, бе да се научи да издава звука, с който да вика всички птици наведнъж, но по никакъв начин не успяваше да извика отделните видове. Цял ден ловците се бяха смели от сърце.

Сега, когато всички се бяха събрали отново, Савидлин накара Ричард да разкаже как е използвал свирката в долината със змейовете. Стотици хиляди гладни птици се бяха нахвърлили върху мухите кръвопийци и бяха предизвикали невъобразим хаос. Ричард бе използвал момента, за да спаси яйцето на Скарлет.

Пилето се смееше гръмогласно, макар да чуваше историята за трети път. Савидлин с грейнало лице потупваше Ричард по гърба, ловците също се смееха и се удряха в бедрата. Самият Ричард не можа да сдържи смеха си, като виждаше как те реагират при превода на Калан.

Калан се смееше, защото виждаше Ричард да се смее.

— Мисля, че открийме приключението, което напълно ги задоволява.

Тя се замисли за миг и се намръщи.

— Но как така Скарлет се е приземила близо до змейовете, без те да ви забележат?

Ричард извърна поглед и за миг замълча.

— Кацна в съседната долина, от другата страна на хълмовете около Огнения извор. Стигнах до яйцето през пещерата.

Той не я погледна. Калан прибра кичур коса зад ухото си.

— И наистина ли имаше звяр в пещерата? Шадрин?

Той въздъхна дълбоко и се загледа в далечината.

— Имаше и Шадрин. И други същества.

Калан сложи ръка на рамото му, а Ричард я взе в своите и я целуна.

— Мислех си, че там и ще си умра, съвсем сам. Мислех си, че никога повече няма да те видя. — Той се опита да прогони спомена и полегна назад, опирайки се на лакът, като й хвърли дяволита усмивка. — Чудовището ми остави няколко белега, които още не са зарасли, но за да ти ги покажа, ще трябва да си сваля панталоните.

— О, така ли? — засмя се гърлено Калан. — Може би ще е най-добре да хвърля едно око... за да се убедя, че всичко е наред.

Все още без да откъсва поглед от очите му, Калан изведнъж осъзна, че всички старейшини ги гледаха. Лицето й пламна. Тя грабна една оризова питка и бързо отхапа, мислейки си с облекчение, че за щастие не разбираха езика им. Надяваше се, че другите не се доловили значението на погледите, които двамата с Ричард си разменяха. Упрекна се и си каза, че би трябвало да обръща повече внимание на това къде се намира. Ричард отново се изправи на мястото си. Калан посегна към малка паница с печени ребра, които приличаха на глигански, и я взе в скута си.

— Ето, опитай от това!

Тя хвърли един поглед към мястото, където се бяха струпали жените. Взе в ръце парчето оризова питка и се усмихна.

— Чудесни са.

Жените закимаха доволно. Калан отново погледна Ричард, който бе забил поглед в паницата с ребрата. Лицето му бе бяло като платно.

— Вземи я — прошепна той.

Калан се намръщи и вдигна паницата от скута му, оставяйки я зад себе си. След това се сгуши до него.

— Ричард, какво става?

Той продължаваше да гледа втренчено към скута си, сякаш лицето бе все още там.

— Не знам. Погледнах към месото, почувствах мириса му. Веднага ми прилоша. Сякаш видях пред себе си мъртво животно. Сякаш се канех да ям от някакво животно, проснато мъртво пред мен. Как могат хората да ядат мъртви животни?

Калан не знаеше какво да каже. Той изглеждаше зле.

— Мисля, че знам какво имаш предвид. Веднъж, когато бях болна, ми дадоха да ям сирене. Повърнах всичко. Те си мислеха, че ще е добре за мен, и продължиха да ми носят сирене и през следващите дни. И всеки път аз го повръщам. Накрая се оправих. Ето защо и до ден днешен не обичам сирене. Може би и с теб става нещо подобно, защото в момента имаш главоболие.

— Може би — каза той едва. — Прекарах прекалено много време в Двореца. Там не ядат месо. Мрачният Рал не обича — не обичаше — месо, така че в Двореца месо изобщо не се сервираше. Може би просто съм отвикнал да ям месо.

Той хвана главата си с ръце и прокара пръсти през косата си, а тя го погали по гърба. Първо сирене, сега месо. Хранителните му навици бяха започнали да стават странни като тези на... на магьосниците.

— Калан... съжалявам, но имам нужда да се скрия някъде, където е по-тихо. Главата ми направо ще се пръсне от болка.

Тя докосна челото му. Бе студено и влажно. Ричард като че ли щеше да припадне всеки миг. Сърцето ѝ заби тревожно.

Тя извика на Пилето:

— Ричард не се чувства добре. Има нужда от тишина. От място, където никой няма да го безпокои. Това нали няма да обиди никого?

Отначало Пилето си помисли, че се досеща защо искат да останат насаме. Но миг след това видя мъката, изписана по лицето на Ричард, и усмивката му замръзна.

— Отведи го в къщата на духовете. Там е тихо. Никой няма да ви безпокои. Ако сметнеш за необходимо, извикай Нисел. — После пак се усмихна. — Може би е прекарал твърде много време на гърба на дракона. Благодаря на духовете, че ме дариха със съвсем кратък полет.

Тя кимна, но не можа да намери сили да се усмихне. Набързо пожела на останалите лека нощ, взе раниците и на двамата и помогна

на Ричард да се изправи. Той бе стиснал здраво очи, веждите му се бяха сгърчили от болка. Пристъпът като че поотмина. Той отвори очи, пое си дълбоко въздух и тръгна заедно с нея през площада.

Между къщите падаха дебели сенки, но луната се бе вдигнала високо в небето и осветяваше пътя им достатъчно ясно. Шумът от празненството постепенно стихна, върху сухата земя отекваха само тежките стъпки на Ричард.

Той тръгна по-изправен.

— Вече съм по-добре.

— Често ли те боли главата?

Усмивката му проблесна на лунната светлина.

— Всички знаят за моите главоболия. Баща ми ми е разказвал, че някога и майка ми е имала същия проблем. Понякога болката е толкова силна, че чак ти се повдига. Но сега е по-различно. Никога преди не съм изпитвал подобна болка. Като че ли нещо се опитва да излезе от главата ми. — Той взе раницата си от гърба ѝ и я метна на рамото си. — Боли повече от обикновено.

Двамата излязоха от тясната пътека между къщите и се озоваха на широката поляна, по средата на която бе разположена къщата на духовете. Тя се издигаше там самотна, от керемидения ѝ покрив, който Ричард бе помогнал на Калните да си построят, се отразяваше лунната светлина. През комина се виеше дим.

Отстрани пред прага имаше ниска ограда, върху която се бяха подредили няколко кокошки. Те се стреснаха и отвориха очи, когато Калан бутна вратата и пантите изскърцаха. Щом двамата отминаха, те отново се успокоиха.

Ричард се отпусна тежко пред камината. Калан извади едно одеяло и го сви под главата му, след като го накара да легне. Той закри с длан очите си, а тя седна на пода с кръстосани крака.

Не знаеше какво да прави.

— Мисля, че ще е най-добре да извикам Нисел. Може би само лечител би могъл да ти помогне.

Той поклати глава.

— Ще се оправя. Просто трябваше да се скрия от този шум. — Той се усмихна, без да сваля ръка от очите си. — Забелязала ли си как не ни върви с празненствата. Все нещо се случва.

Калан се опита да си припомни всички събирания, на които бяха присъствали заедно.

— Май си прав — каза тя и го погали по бузата. — Единственото разрешение е просто да си оставаме само двамата.

Ричард я целуна по ръката.

— Това би ми било напълно достатъчно.

Тя обви с ръце огромната му длан и се наслади на топлината му, като не сваляше поглед от умореното му лице. В къщата на духовете цареше мъртвешка тишина, чуваше се само пукането на огъня. Калан се заслуша в тихото равномерно дишане на Ричард.

След малко той свали ръка от челото си и се загледа в нея. В очите му играеха светли пламъчета, отразени от огъня. Имаше нещо в тези очи; нещо, което съзнанието ѝ се опитваше да ѝ подсказе. Заприлича ѝ на някого, когото бе срещала преди, но на кого? Някъде в дълбините на съзнанието ѝ някакъв глас прошепна едно име, но толкова тихо, че тя не можа да го чуе. Отметна кичура коса, паднал върху челото му. То вече не бе толкова студено.

Той се изправи.

— Току-що ми хрумна нещо. Поисках от старейшините разрешение да се оженим, а не съм питал теб самата.

Калан се усмихна.

— Вярно е, не си ме питал!

Той изведнъж се смути, погледът му се залута нервно насам-натам.

— Наистина беше глупаво от моя страна, извинявай. Нямах право да постъпвам така. Надявам се не ми се сърдиш. Сигурно не се е получило особено добре. Никога преди не съм правил нещо подобно.

— Нито пък аз!

— Пък и предполагам, че това не беше най-романтичният начин за предложение за женитба. Трябваше да го направя на някое красиво място.

— Там, където си ти, за мен е най-романтичното място на света.

— Сигурно ти изглеждам като пълен глупак, след като ти искам ръката, повален от такова ужасно главоболие?

— Ако не го направиш в най-скоро време, Ричард Сайфър — прошепна тя, — ще те накарам насила.



Очите му най-накрая намериха нейните. Погледна я така, че ѝ секна дъхът.

— Калан Амнел, ще се омъжиш ли за мен?

За своя най-голяма изненада тя установи, че не може да промълви нито дума. Затвори очи и целуна нежно топлите му устни, по бузата ѝ се изтърколи сълза. Ръцете му се плъзнаха към нея, обгръщайки я здраво. Тя, останала без дъх, се дръпна назад. Най-сетне възвърна гласа си.

— Да. — Отново го целуна. — Копнея за това от все сърце. Да!

Тя отпусна глава на рамото му. Той нежно я погали по косата, а Калан остана така — притихнала, заслушана в дишането му и в лекото пукане на съчките в огъня. Ричард нежно я прегърна и обсипа челото ѝ с целувки. Нямаше смисъл от повече думи. В неговите ръце тя се чувстваше на сигурно място.

Тя даде воля на болката си: болката да го обича повече от собствения си живот и от мисълта за мъченията, които е изтърпял при Морещицата, преди да успее да му каже колко много го обича; болката от мисълта, че никога няма да може да го има, защото тя е Изповедник и силата ѝ може да го унищожи; болката от неизмеримата ѝ нужда от него, от невъобразимата ѝ любов. Скоро вместо болка, в душата ѝ се настани радостта от бъдещето: чакаше я цял един живот с него. Невероятното въодушевление, обзело я при тази мисъл, я изпълни. Тя се притисна в него, изпита желание да се слее с него, да бъдат едно цяло.

Усмихна се. Ето какво означаваше да се омъжи за него: да се превърне в неразделна част от него, както Зед ѝ бе казал веднъж — да намери другата половина от себе си. Когато най-сетне отвори очи, видя, че по лицето му се е изтърколила сълза. И двамата избърсаха лицата си. Тя се надяваше сълзите му да означават, че демоните най-после са го напуснали.

— Обичам те! — прошепна Калан.

Ричард я притисна още по-здраво към себе си. Пръстите му се плъзнаха надолу по гърба ѝ.

— Чувствам се ужасно неловко, задето не мога да измисля никакви по-силни думи от „обичам те“ — каза той. — А те ми се струват напълно недостатъчни, за да изразят онова, което чувствам към теб. Съжалявам, че не съществуват други, по-силни думи за това.

— На мен са ми напълно достатъчни.

— Тогава обичам те, Калан. Хиляди пъти, милиони пъти те обичам. Завинаги.

Тя чуваше пукането на огъня и туптенето на сърцето на Ричард. Ритъма на собственото си сърце. Той леко я залюля в прегръдките си. Искаше ѝ се да останат така завинаги. Неусетно светът бе станал прекрасен.

Ричард я хвана за раменете и я отдалечи от себе си, за да може да я види по-добре. На лицето му грейна щастлива усмивка.

— Не мога да повярвам, че си толкова красива. Никога не съм виждал такава красота — Той плъзна ръка по косите ѝ. — Толкова се радвам, че не те послушах и не отрязах косата ти. Имаш прелестна коса. Никога не я подстригвай.

— Аз все пак съм Изповедник, ако си забравил. Косата е символ на силата ми. Освен това сама не бих могла да я отрежа. Само друг човек може да го стори.

— Добре. Аз не бих го направил никога. Обичам те такава, каквато си, с цялата ти сила и всичко останало. Никога не позволявай на никого да ти отреже косата. Харесах я още когато те видях за първи път в Еленовата гора.

Тя се усмихна при спомена за първата им среща. Тогава Ричард ѝ бе помогнал да избяга от четворката, преследваща я по петите. Бе спасил живота ѝ.

— Имам чувството, че това е било преди много, много години. Ще ти липсва ли този живот? Ще ти бъде ли мъчно за обикновеното, безгрижно ежедневие на горски водач? — Тя се усмихна закачливо. — Ще тъгуваш ли по самотата си?

Ричард се ухили широко.

— По самотата си ли? Не и с такава съпруга като теб. Но за горския водач — може би да, мъничко. — Той извърна глава и се загледа в огъня. — Мисля, че за добро или за зло, аз съм истински Търсач. Нося Меча на истината и всички отговорности, които вървят с него. Мислиш ли, че ще си щастлива като жена на Търсач?

— С теб бих била щастлива и в сламена къщурка! Но, Ричард, страхувам се, че аз все още съм Майка Изповедник и също имам отговорности.

— Е, вече знам какво означава това да си Изповедник. Знам, че когато докоснеш някого, той става друг човек, че неговото аз бива изместено от абсолютна, магическа отдаденост единствено и само на теб, на твоите желания, че по този начин можеш да накараш всеки да ти признае истината за престъпленията си, а също и че той прави всичко, което пожелаеш. Какви други отговорности освен това носиш?

— Струва ми се, че не съм ти разказала всичко за Майката Изповедник. Преди това нямаше толкова голямо значение, защото никога не съм смеела да се надявам, че един ден ще бъдем заедно. Мислех, че това е невъзможно. Че дори и да победиш по някакъв начин Мрачния Рал, след това ще искаш да се върнеш в Западната земя и никога повече няма да те видя.

— Искаш да кажеш, че не си ми казала всичко за онова, дете си повече от кралица?

Тя кимна.

— Централният съвет на Средната земя в Ейдиндрил се състои от представители на повечето от важните страни в нея. Сам по себе си Централният съвет в една или друга степен управлява цялата Средна земя. Макар отделните кралства в нея да са независими, те са подчинени на този Съвет. Така чрез Конфедерацията на страните се защитават общите им цели и се поддържа мирът. Така хората повече говорят и по-малко се бият. Ако някоя от страните нападне друга, това се счита за нападение срещу Конфедерацията и тогава всички заедно се борят срещу нападателя. Крале, кралици, управници, търговци, всякакви хора идват в Централния съвет, за да изложат исканията си, независимо от какъв характер са те — търговски договори, гранични споразумения, договори, скрепени с магия — списъкът на исканията и желанията им е безкраен.

— Разбирам, подобно нещо съществува и в Западната земя. Тамошният Съвет ръководи почти по същия начин. Само че Западната земя не е толкова голяма, там няма отделни кралства, а само области, които се управляват самостоятелно, но имат свои представители в Града на елените. Когато брат ми беше съветник, а после и Първи съветник, бях наясно какво става в коридорите на властта. Виждах съм съветници от различни краища на Западната земя да пристигат с всякакви молби. Като горски водач аз ги превеждах до Града на елените и ги връщах там, откъдето идваха. От разговорите ни по пътя

научавах доста. — Ричард скръсти ръце. — И така, каква е ролята на Майката Изповедник във всичко това?

— Ами, значи, Централният съвет управлява Средната земя... — тя се покашля, за да прочисти гърлото си и заби поглед в скута си. — А Майката Изповедник... стои начело на Централния съвет.

Ръцете му се отпуснаха покрай тялото.

— Искаш да кажеш, че управляваш всички крале и кралици? Всички страни? Че стоиш начело на Средната земя?

— Ами... да, в известен смисъл, струва ми се. Нали разбираш, не всички страни имат представители в Централния съвет. Някои са твърде малки, като например кралството на кралица Милена — Тамаранг, като народа на Калните и още някои магически места — страната на нощните дребосъчета например. Майката Изповедник е застъпник на тези страни, тя представя техните искания, а Съветът ги одобрява. Той разполага с достатъчно сила, за да наложи решенията си. В такива случаи Майката Изповедник се явява единствен защитник на онези, които нямат глас. Другият проблем е, че много от страните често изпадат в разногласия. Някои дори са в перманентна вражда, от поколения насам. Съветът често се оказва в безизходно положение, когато управниците или представителите на подобни враждуващи страни започват да дърпат чергата всеки към себе си, нередко в ущърб на общите интереси на Средната земя. А Майката Изповедник действа единствено от позицията на защитник на тези общи интереси.

Без някой, който да стои начело, различните страни в Централния съвет ще започнат да си съперничат, борейки се за повече власт. Майката Изповедник се противопоставя на тези егоистични желания, тъй като има по-широк поглед върху нещата и се ръководи само от принципите на всеобщото благо. Майката Изповедник е върховен арбитър на истината, а чрез магията си тя е и върховен арбитър на властта. Думата на Майката Изповедник е закон.

— Значи ти разпореждаш на всички крале и кралици какво да правят?

Тя се вкопчи в ръката му по-здраво.

— Аз, както и повечето от Майките Изповедници преди мен, оставяхме Централния съвет да взема сам решенията си относно това как да вървят нещата в Средната земя. Но ако се появят разногласия по някой въпрос или пък се стигне до съгласие, което е в ущърб на страна

без глас в Съвета, тогава аз или която и да е Майка Изповедник заставаме пред тях и казваме какво трябва да се направи.

— И винаги постъпват така, както ти им наредиш?

— Винаги.

— Но защо?

Тя пое дълбоко въздух.

— Ами те знаят, че ако не признават върховната власт на Майката Изповедник, ще останат сами и ще бъдат уязвими за силните си съседи, които се борят за власт. Това би довело до война, която би продължила до момента, в който най-силният подчини всички по-слаби. Точно така е станало по времето на бащата на Мрачния Рал, Панис Рал, в Д'Хара. Всички са наясно, че в крайна сметка е в техен интерес да имат независим върховен ръководител на Съвета, защото той няма да поддържа интересите на нито една отделна страна.

— Това обаче не се отнася за интересите на най-силните. За да бъдат и те под твое разпореждане, се изисква нещо повече от здрав разум и добро сърце.

Тя кимна с усмивка.

— Ти разбираш прекрасно игрите на властта. Прав си. Те знаят, че ако проявят достатъчно смелост да освободят на воля амбициите за власт, аз или който и да е друг Изповедник може да отнеме властта им с помощта на магия. Но има и още. Майката Изповедник винаги е подкрепяна от магьосниците.

— Мислех, че магьосниците не искат да имат нищо общо с властта?

— Точно така е, наистина не искат. Заплахата от тяхната намеса го прави ненужно. Магьосниците наричат това парадокс на властта: ако притежаваш власт и имаш готовност, способности и желание да използваш, не изпитваш необходимост да се възползваш от нея. Всички страни знаят, че ако не се обединят и не използват безпристрастното управление на Майката Изповедник, зад нея винаги стоят магьосниците, готови по всяко време да дадат всекиму урок за това, че е бил алчен или е действал неразумно. Всичко е една сложна, фино изтъкана мрежа от отношения и ако аз не съм там и не се намесвам от време на време, слабите, беззащитните и миролюбивите постепенно ще бъдат стъпкани, а останалите — въввлечени във войни, които ще продължат дотогава, докато оцелеят единствено най-силните.

Ричард се замисли над думите ѝ и лицето му отново придоби мрачно изражение. Калан се загледа в трептящите отблясъци на огъня върху лицето му. Знаеше за какво си мисли: за това как тя само с един жест бе накарала кралица Милена да падне на колене пред нея, да целуне ръката на Майката Изповедник и да ѝ се закълне във вечна преданост. Щеше ѝ се да не се бе налагало да показва пред него властта си, нито пък страха си, но онова, което бе направила тогава, бе неизбежно. Има хора, които се подчиняват единствено на чуждата сила. Когато се наложи, един водач трябва да показва тази своя сила. В противен случай би бил свален от власт.

Когато най-сетне той вдигна глава, лицето му беше сериозно.

— Чакат ни проблеми. Всички магьосници са мъртви; те са се самоубили, преди да те изпратят да търсиш Зед. Заплахата, стояща зад гърба на Майката Изповедник, вече не съществува. Мъртви са и останалите Изповедници. Уби ги Мрачният Рал. Ти си последната. Ти нямаш никой на своя страна. Ако нещо се случи с теб, няма кой да заеме мястото ти. Зед каза, че ще се срещнем в Ейдиндрил. Той вероятно също знае нещо. Доколкото познавам хората, които разполагат с някаква власт, като започнеш от съветниците в моята родна земя, дори от моя брат, минеш през кралиците и стигнеш до Мрачния Рал, всички те ще гледат на теб като на препятствие по пътя си. Ако искаме да запазим Средната земя цяла, Майката Изповедник трябва да управлява. А за това ще ти е необходима помощ. Ние двамата с теб сме създадени да служим на истината. Аз ще ти помогна. — Устните му се разтегнаха в усмивка. — Щом тези съветници са се страхували да направят заговор срещу Майката Изповедник, да ѝ създават неприятности, защото тя е имала зад гърба си магьосници, само почакай да видиш ужаса в очите им, когато се срещнат с Търсача.

Калан лекичко го погали по лицето.

— Ти си рядко срещан човек, Ричард Сайфър. Стоиш до най-могъщия човек в Средната земя и въпреки това ме караш да се чувствам така, като че дължа цялото си величие само на теб.

— Аз съм просто човек, който те обича с цялото си сърце. Това е единственото величие, до което искам да доживея — Ричард въздъхна. — А всичко беше толкова по-просто, когато бяхме само двамата в гората и аз ти готвех на огъня. — Той я погледна косо. — Нали пак ще ми позволяваш да ти готвя, Майко Изповедник?

— Не мисля, че на мадам Сандерхолт това ще ѝ хареса. Тя не допуска никого в кухните си.

— Имаш си готвачка?

— Е, не че съм я виждала някога да готви нещо, като се замисля. Тя просто ходи насам-натам, наглеждайки поверените ѝ територии с дървена лъжица в ръка, кара се на висок глас, опитва храната и непрекъснато навиква готвачите, помощниците им и всеки, който ѝ се изпречи на пътя. Мадам Сандерхолт е главният готвач. Когато слизам в кухните ѝ да стотвя нещо, тя все ми се кара. Казва, че е по-добре да се заема с нещо друго. Плашела съм хората ѝ. Казва, че всеки път, когато се появявам там, за да я помоля за някакъв съд или нещо друго, всички се разтрепервали и не можели да се оправят цял ден. Затова гледам да не го правя често. Макар че готвя с удоволствие.

Калан се усмихна при спомена за мадам Сандерхолт. Бяха минали месеци, откакто не се бе прибирала у дома.

— Готвачи — тихичко повтори Ричард. — На мен никога никой не ми е готвил. Винаги съм го правил сам. — Усмивката се върна на устните му. — Е, все пак се надявам мадам Сандерхолт да ми отдели едно кътче, ако реша да ти приготвя нещо специално.

— Обзалагам се, че съвсем скоро тя ще е готова да изпълни всяко твое желание.

Той стисна ръката ѝ.

— Ще ми обещаеш ли нещо? Че един ден ще се върнем заедно в Западната земя и ще ти покажа някои от най-красивите места в Еленовата гора, места, за съществуването на които знам единствено аз. Толкова мечтая да те заведа там.

— Толкова бих искала — прошепна Калан.

Ричард се наведе напред, за да я целуне. Миг преди устните му да стигнат до нейните, преди ръцете му да я обгърнат, през тялото му премина пронизваща болка. Главата му се отпусна върху раменете ѝ, той застана с глас. Калан ужасена го притисна до себе си, след това го сложи да легне. Той стискаше главата си с ръце, без да може да си поеме дъх. Обзе я паника. Ричард се сви на кълбо, извъртайки се настрани.

Калан се наведе над него и го прегърна през раменете.

— Отивам да извикам Нисел. Ще се върна колкото се може по-скоро.

Той успя само да кимне.

Калан изхвърча през вратата в спокойната нощ. Накъсаното й дишане разхвърля странни рисунки в черния леден въздух. Погледът й отскочи към ниската стена до прага. Лунната светлина хвърляше върху нея сребристи отблясъци.

Кокошките ги нямаше.

Отзад дебнеше нещо черно и неподвижно.

То леко се раздвижи и под лунната светлина за миг проблеснаха искрящи златисти очи.



## СЕДМА ГЛАВА

Черното нещо показа глава и започна да драска с нокти по стената. Изкикоти се тихичко със смях, от който по цялото тяло на Калан преминаха ледени тръпки. Тя се вцепени. Въздухът застина в гърлото ѝ. То представляваше черно пространство, открояващо се на лунната светлина. Очите му проблеснаха за миг, след което потънаха в морето на нощта.

Мозъкът ѝ работеше трескаво, мъчейки се да свърже онова, което вижда, с онова, което би могла да знае за някакво подобно същество. Искаше ѝ се да побегне, но не знаеше накъде. Към Ричард или надалеч от Ричард? Макар вече да не виждаше очите, чувстваше присъствието им като леден полъх върху лицето си. От гърлото ѝ се изтръгнаха едва доловими звуци. Черната фигура с виещ смях скочи върху стената.

Тежката врата зад нея се отвори и се удари силно в стената на къщата на духовете. В същия миг Калан чу характерния звук от изваждането на Меча на истината. Черната глава се обърна към Ричард. Очите отново засвяткаха. Ричард сграбчи Калан за ръката и я бутна обратно в къщата. След това трясна вратата.

Калан чу виещ смях, след това нещо се блъсна с трясък във вратата. Тя скочи на крака и извади ножа си. Чуваше се свистенето на меча, шумът от борещи се тела, блъскащи се от време на време в къщата. Също и ужасния виещ смях.

Калан блъсна вратата с рамо и се изтърколи навън. Докато се изправяше на крака, видя как нещо черно и дребно се спуска към нея. Замахна с ножа си, но не улучи. То летеше към нея, но преди да успее да я стигне, Ричард го ритна така, че нещото отхвъркна назад и се стовари върху ниската стена. Мечът на истината разсече лунната светлина. Острието се вряза в стената. Във въздуха изригна фонтан от тухлени отломки и хоросан. Черното същество виеше от смях. Ричард дръпна Калан и в същия миг нещото прелетя покрай нея. Този път тя успя да го намушка с ножа си и усети как разсича нещо с твърдината

на кокал. Един нокът се стрелна на милиметри от лицето ѝ. След него се чу и свистенето на меча. Не улучи.

Ричард дишаше тежко, вирайки се в тъмнината. Сянката се появи внезапно, изникна от празното пространство и го повали на земята. В прахта се претърколиха две черни фигури. Калан не можеше да различи Ричард и нападателя му. Изпод ноктите на съществото бълваше прах, загребван от земята в опитите да се докопа до Ричард.

Ричард изпъшка и запрати съществото в стената. То скочи бързо отгоре ѝ и застана неподвижно, очите му хвърляха златисти отблясъци на лунната светлина. Отвратителният кикот не спираше. Двамата заотстъпваха. Съществото изведнъж замлъкна, гледайки ги как се движат заднишком.

Във въздуха се посипа дъжд от стрели. Само за секунда десетина се забиха в черното тяло. Нито една не пропусна. След още миг последва нова серия. Съществото едва си поемаше дъх от смях. Бе застанало до стената, цялото надупчено като черен игленик.

Калан ахна, като видя как то хвана цял сноп стрели, стърчащи от гърдите му и ги издърпа. След това се озъби и отново избухна в клокочещ смях. Калан не можеше да разбере защо то стои неподвижно върху стената. В черното му тяло се заби нова серия стрели, на които то изобщо не обърна внимание и най-спокойно скочи на земята.

Една черна фигура с копие в ръка изтича напред. Скрито в сянката на стената, съществото изведнъж се нахвърли върху бягащия човек, който го видя и изпрати по него копието си. С невъзможна бързина съществото се хвърли настрани и улови летящото във въздуха копие със зъби. Смеейки се, го счупи на две. Ловецът бързо отстъпи назад, а съществото сякаш в същия миг изгуби интерес към него и отново се извърна към Ричард и Калан.

— Какво, по дяволите, прави това нещо? — прошепна Ричард. — Защо спря? Защо само ни наблюдава?

Тя изведнъж прозря отговора на въпросите му и от това я побиха тръпки.

— Това е смехаец — прошепна повече на себе си, отколкото на него. — О, нека добрите духове ни закрилят, това е смехаец. — В същия миг закрепва към ловците: — Махайте се! Веднага! Но вървете! Не тичайте!

Те отвърнаха на виковете ѝ с още един безсмислен залп от стрели.

— Да тръгваме, хайде! — каза Ричард. — Между къщите, където е тъмно.

— Ричард, това нещо вижда в тъмното по-добре, отколкото ние с теб през деня. То идва от отвъдния свят.

Той не изпускаше от поглед смехавеца, който стоеше в огряното от лунна светлина пространство край къщата на духовете.

— Добре, какво да правим?

Тя поклати глава.

— Не знам. Но не тичай и не стой на едно място. Това привлича вниманието му. Мисля, че единственият начин да го убием е да го разсечем на парчета.

Той ѝ хвърли бърз поглед, очите му искряха от гняв на лунната светлина.

— Какво мислиш се опитвах да направя?

Калан огледа тясната пътеката, към която се бяха насочили.

— Може би все пак наистина е по-добре да минем оттук. Може би ще успеем да му се измъкнем. Ако ли не, поне ще го отведем далеч от другите.

Смехавецът ги гледаше как се отдалечават, но не след дълго заподскача след тях, като едва си поемаше дъх от смях.

— Нищо на този свят не се постига лесно — промърмори Ричард.

Минаха заднишком по тясната пътечка между гладките хоросанени стени. Смехавецът ги следваше по петите. Калан видя тъмната група на ловците, които не ги изпускаха от очи, чу бесния ритъм на сърцето си.

— По-добре да беше останала в къщата на духовете. Защо не ме послуша, там щеше да си на сигурно място?

Тя разпозна гневните нотки в гласа му, извиращи от магията на меча. По ръката ѝ, вкопчена в ризата му, се стече нещо горещо и влажно. Тя погледна надолу и видя, че ръката му е обляна в кръв.

— Защото те обичам, глупчо. И да не си посмял никога повече да искаш от мен подобно нещо.

— Ако се измъкнем живи оттук, ще те науча да ме слушаш.

Те продължиха заднишком по виещата се пътека.

— Ако се измъкнем живи оттук, може и да опиташ. Какво стана с главоболието ти?

Ричард поклати глава.

— Не знам. В един миг едва си поемах дъх от болка, в следващия всичко отмина. Веднага след това почувствах присъствието на онова нещо. Чух отвратителния му смях.

— Може би просто си си внушил, че усещаш присъствието му, защото си го чул да се смее?

— Не знам. Може и така да е било. Но беше най-странното усещане, което някога съм изпитвал.

Тя го дръпна за ръкава и го поведе по една странична пътека. Стана още по-тъмно. Луната огряваше ярко стената от лявата им страна. Калан изведнъж видя тъмната фигура на чудовището да се изкачва по обяната в лунна светлина стена като огромен черен бръмбар. Сърцето ѝ спря да бие.

— Невероятно! — прошепна Ричард.

Тя не можа да каже нищо. Зад тях се появиха факли. Ловците се приближаваха. Опитваха се да оградят нападателя.

Ричард се огледа.

— Ако тези хора направят опит да го хванат, то ще ги избие до крак.

Двамата стъпиха в осветената част на пътеката.

— Калан, не мога да допусна това да се случи. — Той хвърли поглед надясно, към една групичка ловци, които приближаваха с факли в ръце. — Иди при тях. Скрый се.

— Ричард, няма да те...

Той я срязва по средата на думата.

— Прави каквото ти казвам! Веднага!

Тонът му я накара да подскочи и да отстъпи назад с неохота. Ричард стоеше неподвижен, огрян от лунна светлина. Стискаше с две ръце меча, чийто връх опираше в земята. Вдигна поглед към висящия от стената смехавец, който отново започна да се смее, сякаш внезапно разпознал фигурата пред себе си.

Съществуването отпусна ноктите си и тежко тупна на земята.

Калан видя гневно стиснатите челюсти на Ричард, който се бе втренчил в неясната тъмна фигура, носеща се насреща му, потънала в облак прах. Върхът на меча не се помръдваше от земята.

„Не, това не се случва в действителност, помисли си тя, просто е невъзможно. Не и след като най-после всичко си дойде на мястото. Та това нещо тук може да убие Ричард.“ Наистина можеше да го убие. И всичко да рухне. От тази мисъл дъхът ѝ спря. Кървавата ѝ ярост на Изповедник се надигна. Цялото ѝ тяло потръпна.

Смехаецът скочи към Ричард. Върхът на меча се стрелна напред, пронизвайки носещата се във въздуха черна фигура. Калан видя как от гърба на съществото изхвъркна почти половин метър от стоманеното острие на меча, проблясащо на лунната светлина. Смехаецът отново нададе ужасяващия си смях. Ноктестите му пръсти се впиха в меча и започнаха да се плъзгат напред. Ричард замахна с всичка сила. Смехаецът се свлече надолу и се удари в стената. В следващия миг обаче бе отново на крака и веднага скочи към Ричард, който вече замахваше с меча. Калан почувства как я облива вълна от паника, примесена с гняв. Без да осъзнава какво прави, тя вдигна ръка и насочи юмрука си срещу нещото, което се опитваше да убие Ричард — мъжа, когото тя обичаше; единствения, когото някога щеше да обича. Смехаецът почти го бе докопал, мечът бе завършил движението си. Калан усети огромен прилив на сила. Невероятна сила. Освободи я. От юмрука ѝ се стрелна призрачна синя светлина, от която всичко наоколо потъна в ослепително светлосиньо. Мечът и сините светкавици, освободени от юмрука на Калан едновременно се стовариха върху смехаеца. Той се взриви и наоколо се посипа дъжд от безкръвни черни парчета плът. Калан беше виждала Меча на истината да прави това и друг път. Сега обаче не бе съвсем сигурна кое бе причинило експлозията — мечът или синята светкавица, излязла от пръстите ѝ.

След трясъка на гръмотевицата, последвала светкавицата, настъпи гробна тишина, в която тя усети как ушите ѝ зазвъняха.

Изтича към Ричард и го прегърна. Той се бе навел и едва си поемаше въздух.

— Добре ли си?

Той я прегърна със свободната си ръка и кимна. Тя остана в прегръдките му един безкраен миг, докато ловците не ги наобиколиха с факлите си. Всички се радваха и говореха нещо на висок глас. Ричард прибра меча в ножницата. На светлината на факлите тя видя дълбок

прорез върху ръката му, близо до рамото. Откъсна парче от ризата му и превърза кървящата рана.

Обърна се към ловците, които стискаха здраво в ръце лъковете и стрелите си.

— Всички ли са добре?

Чандален застана в осветеното от факлите пространство и каза на Калан:

— Знаех си, че пак ще ни създадете неприятности.

Тя го погледна изпитателно, след това просто благодари на хората, задето се опитаха да им помогнат.

— Калан, какво беше това? — попита Ричард, като все още едва дишаше. — И какво, по дяволите, направи ти?

Тя го прегърна през кръста.

— Мисля, че се казва смехавец. А що се отнася до това, какво направих, мисля, че не съм съвсем сигурна.

— Смехавец ли? Какво е...

Ръцете му се стрелнаха нагоре към слепоочията, очите му рязко се затвориха. Падна на колене. Калан не можа да го удържи. Савидлин, който стоеше до него, протегна ръце да го хване, но преди да успее да го задържи, Ричард падна по очи пред краката му. Нададе болезнен вик.

— Савидлин, помогни ми да го отнесем в къщата на духовете и изпрати някой да доведе Нисел. Моля те, кажи да побързат.

Савидлин извика на един от хората си да изтича за лечителката. Самият той с помощта на двама други ловци повдигнаха Ричард. Подпрян на копието си, Чандален не помръдваше от мястото си.

Осветената от факли процесия тръгна обратно към къщата на духовете. Савидлин и другите двама, които носеха Ричард, влязоха вътре. Калан не се отделяше от тях. Сложиха Ричард да легне срещу огнището и пъхнаха под главата му сгънатото одеяло. Савидлин нареди на мъжете да излязат, но самият той остана при Калан.

Тя коленичи до Ричард и с треперещи ръце докосна челото му. Беше леденостудено и плувнало в пот. Ричард като че бе изпаднал в безсъзнание. Тя прехапа устни и се опита да не заплаче.

— Нисел ще му помогне — каза Савидлин. — Ще видиш. Тя е добра лечителка. Ще знае какво трябва да се направи.

Калан едва успя да кимне с глава. Ричард бълнуваше и главата му се мятеше насам-натам, сякаш търсеше положение, в което болката да не е толкова силна.

Двамата се умълчаха. Савидлин пръв наруши тягостната тишина.

— Майко Изповедник, какво беше онова, което направи? Откъде се появиха тези светкавици?

— Не съм съвсем сигурна. Знам само, че беше част от магията ми. Нарича се Кон Дар.

Савидлин я погледна изпитателно, след това сви колене и ги обгърна с ръце.

— Не знаех, че Изповедниците могат да хвърлят светкавици.

Тя също го погледна.

— И аз самата го разбрах едва преди няколко дни.

— А какво беше онова черно нещо?

— Мисля, че най-вероятно е създание от отвъдния свят.

— Оттам, откъдето преди дойдоха хората-сенки ли?

Калан кимна.

— Какво търси тук?

— Съжалявам, Савидлин, не мога да ти отговоря на този въпрос. Но ако се появят още като него, кажи на хората, че трябва да се отдалечат от него. В никакъв случай да не стоите на едно място, нито пък да тичате. Само вървете и елате да ме извикате.

В настъпилата тишина той се замисли върху думите ѝ.

Вратата най-сетне се отвори и в стаята влезе прегърбена фигура, придружавана от двама мъже с факли.

Калан скочи на крака и се спусна да я посрещне. Стисна ръцете ѝ.

— Нисел, благодаря ти, че дойде!

Нисел се усмихна и я потупа по рамото.

— Как е ръката ти, Майко Изповедник?

— Напълно излекувана, благодарение на теб. Нисел, нещо не е наред с Ричард. Има ужасни главоболия...

Нисел се усмихна отново.

— Знам, дете. Ей сега ще видим какво става.

Един от мъжете, които дойдоха с Нисел, ѝ подаде платнена торба, а тя коленичи до Ричард. Нещо в торбата изтропа, когато Нисел я пусна на земята. Тя каза на мъжете да държат факлите по-близо до

Ричард. Свали окървавената превръзка и натисна с палците си раната, за да я отвори. Погледна лицето на Ричард, за да разбере дали е усетил нещо. Не беше.

— Ще се погрижа най-напред за раната.

Тя я почисти и се приготви да я шие, а Калан и тримата мъже я наблюдаваха в пълна тишина. Факлите пукаха и съскаха, осветявайки вътрешността на почти празната къща с потрепващата си светлина. Черепите на предците, подредени на полицата край камината, наблюдаваха Нисел заедно с останалите.

Като мърмореше нещо сама на себе си, тя приключи с шевовете, намаза раната с мехлем, който миришеше на борова смола, и я превърза с бинт. Порови в торбата си, след това отпрати мъжете, които я придружаваха. На минаване Савидлин докосна Калан по рамото съчувствено и каза, че ще се видят сутринта.

След като мъжете си тръгнаха, Нисел вдигна глава от торбата си и погледна Калан.

— Чувам, че ще се омъжваш за него.

Калан кимна.

— Мислех, че не можеш да имаш любим, защото си Изповедник, защото силата ти ще го унищожи... когато ще създавате деца.

Калан се усмихна на възрастната жена.

— Ричард е много специален човек. Той притежава магия, която го предпазва от силата ми.

Двамата бяха обещали на Зед, че никога няма да разкриват истината. Никой не биваше да знае, че любовта му към нея е онова, което го пази от силата ѝ.

Нисел се усмихна, а старческата ѝ длан докосна ръката на Калан.

— Радвам се за теб, дете.

Тя отново се наведе над торбата си, докато най-накрая извади оттам една шепа малки глинени бутилчици, запушени с тапи.

— Често ли получава такива главоболия?

— Каза ми, че понякога главата го боли много, но този път било различно, боли го повече, сякаш нещо се опитва да излезе от главата му. Никога досега не бил изпитвал подобно чувство. Мислиш ли, че можеш да му помогнеш?

— Ще видим.



Нисел отпуши няколко от шишенцата и ги поднесе под носа му едно след друго. Едно от тях най-накрая успя да го събуди. Нисел го подуши, за да види кое е. Кимна и промърмори нещо, след което отново заровичка в торбата си.

— Какво става? — избоботи Ричард.

Калан се наведе и го целуна по челото.

— Нисел ще се опита да направи нещо за главоболието ти. Само си лежи спокойно.

Ричард изви гръб и отново стисна очи, сякаш опитвайки се да изгони болката. Притисна треперещите си юмруци до двете си слепоочия.

Лечителката натисна брадичката му надолу с пръсти, принуждавайки го да си отвори устата. След това с другата си ръка сръчно напъха вътре няколко листенца.

— Кажи му да дъвче. Да не спира да дъвче.

— Нисел казва да дъвчеш листата; ще облекчат болката.

Ричард кимна и превивайки се от болка, падна на една страна, като същевременно се опитваше да дъвче листата. Калан прокара пръсти през косата си, чувствайки се напълно безпомощна. Щеше й се да можеше да направи нещо повече за него. Непоносимо й бе да го гледа как се мъчи.

Нисел изсипа някаква течност от един мях в широка купа и започна да бърка, изсипвайки вътре прах от друг буркан. Двете с Калан помогнаха на Ричард да седне и да изпие сместа. Когато свърши, той легна обратно. Дишаше тежко и неравномерно, но продължаваше да дъвче листенцата.

Нисел се изправи.

— Отварата ще му помогне да заспи.

Калан също стана и Нисел сложи в ръката й малка торбичка.

— Ако пак го заболи силно, дай му да дъвче още от тези листенца. Ще го облекчат.

Калан се приведе леко напред, за да не стърчи много над старицата.

— Нисел, знаеш ли какво му е?

Лечителката отвори малкото шишенце и подуши съдържанието му, после го поднесе под носа на Калан. Миришеше на люляк и женско биле.

— Духът — каза тя просто.

— Духът ли? Какво искаш да кажеш?

— Това е болест на духа му. Не на кръвта, не на тялото, нито пък на дишането. На духа.

Калан нямаше представа какво означава всичко това, но знаеше, че не е нещо, което би искала да чуе.

— Ще се оправи ли? Ще могат ли твоите билки и листенца да го излекуват?

Нисел се усмихна и я потупа по ръката.

— Много би ми се искало да присъствам на сватбата ви. Няма да се откажа. Ако това не помогне, ще опитам и друго.

Калан я хвана за ръка и я поведе към вратата.

— Благодаря ти, Нисел.

Калан видя, че Чандален стои до ниската стена пред къщата. Някои от неговите хора стояха наблизко в тъмнината. Приндин беше най-близо до къщата на духовете. Тя отиде при него.

— Би ли изпратил Нисел до къщата й, моля?

— Разбира се — каза Приндин и като хвана почтително лечителката под ръка, двамата се изгубиха в нощта.

Калан и Чандален си размениха по един дълъг поглед, след това тя се приближи към него.

— Оценявам онова, което ти и твоите хора направихте тази вечер за нас. Благодаря ти.

Той продължи да я гледа с безизразно лице.

— Не пазя вас, а своя народ от вас. От това, което бихте могли да му причините за в бъдеще.

Калан изтупа раменете си.

— Дори и така да е, ако се появи нещо подобно, не се опитвайте да го убивате сами. Не искам никой от Калните хора да загине. Включително и ти. Ако видите нещо подобно, не бива да стоите на едно място или да тичате. Направите ли го, сте мъртви. Единственият изход е да дойдете да ме извикате. Не се опитвайте да се справите сами. Разбра ли? Елате да ме извикате.

Лицето все още беше безизразно.

— И ще хвърляш още светкавици?

Калан го изгледа хладно.

— Ако се наложи.

Тя се запита дали би могла да го направи отново. Нямаше никаква представа как стана първия път.

— Ричард Избухливият не се чувства добре. Може би утре няма да е в състояние да стреля заедно с теб и хората ти.

Той се усмихна самодоволно.

— Така и предполагам, че ще се опита да си намери някакво извинение.

Калан стисна здраво зъби и си пое дълбоко въздух. Нямаше намерение да стои тук и да си разменя обиди с този глупак. Искаше да се върне вътре при Ричард.

— Лека нощ, Чандален.

Ричард все още лежеше по гръб и дъвчеше листата. Тя седна до него и с радост установи, че изглежда малко по-свеж.

— Тези неща започват да стават по-вкусни.

Калан погали челото му.

— Как се чувстваш?

— Малко по-добре. Болката ту се появява, ту отшумява. Мисля, че листата помагат. Само дето от тях ми се вие свят.

— По-добре е да ти се вие свят, отколкото да те боли, нали така?

— Да. — Той отпусна длан на ръката ѝ и затвори очи. — С кого говори?

— С онзи глупак Чандален. Той стои на пост пред къщата на духовете. Мисли, че ще им докараме и други неприятности.

— Може би не е чак толкова глупав. Струва ми се, че това същество едва ли щеше да е тук, ако не бяхме дошли. Как го нарече?

— Смехавец.

— И какво представлява смехавецът?

— Не съм съвсем сигурна. Не познавам някой, който да е виждал, но съм чувала да се говори за него. Най-вероятно е същество от отвъдния свят.

Ричард спря да дъвче и отвори очи, за да я погледне.

— От отвъдния свят, значи. И какво по-точно знаеш за него?

— Не много — смръщи вежди тя. — Да си виждал някога Зед пиян?

— Зед ли? Никога. Той не обича вино. Обича само да яде. Казва, че пиенето пречи на мисленето, а няма нищо по-важно от мисленето —

Ричард се усмихна. — Казва още, че колкото по-слаб е един човек в мисленето, толкова по-силен е в пиенето.

— Ами, магьосниците стават доста страховити, когато пият. Като малка ходех в Магьосническата кула, за да уча езици. Там се пазят книгите с различните езици. Както й да е, веднъж се случи така, че докато учех, наблизко имаше четирима магьосници, които четяха заедно една книга с пророчества, която не бях виждала никога преди. Те се бяха навели над нея, напълно погълнати от работата си. Разговаряха с приглушени гласове. Изглеждаха ми някак изплашени. Тогава за мен беше много по-интересно да гледам магьосниците, отколкото да уча езици. По едно време вдигнах глава и видях, че лицата им са станали бели като платно. В същия миг и четиримата скочиха на крака и затвориха с трясък дебелата корица. Тя изтрещя така, че подскочих. Всички стояха мълчаливи известно време, а след малко единият излезе някъде и се върна с шише в ръка. Без да кажат нито дума, те взеха по една чаша и си наляха. И четиримата изпразниха чашите си на екс. Насядаха около масата, върху която стоеше книгата, и продължиха да пият, докато шишето се изпразни. Развеселиха се. Бяха пияни. Започнаха да се смеят и да пеят. Мислех си, че присъствам на нещо изключително интересно. Никога преди не бях виждала подобна гледка. Те видяха, че ги гледам, и ме повикаха. Нямах желание да ходя при тях, но нали бяха магьосници и ги познавах, та не се изплаших особено. Отидох. Единият ме вдигна на коленете си и ме попита дали искам да попея с тях. Казах им, че не зная песента, която пеят. Те се спогледаха и след това предложиха да ме научат. Останахме на масата, докато не наизустих цялата песен.

— Спомняш ли си я?

Калан кимна.

— Никога няма да я забравя.

Тя се прокашля и след миг запя:

*Смехавците са вече тук, Пазителят печели.*

*Агентите му кожата ти искат да дерат.*

*Побегнеш ли, чифт блеснали очи ще те намерят.*

*Смехавците ще си умрат от смях, когато те пленят.*

*Върви си бавно ти, че иначе си мъртъв,  
че иначе смехът им ще отеква до зори.  
Поспреш ли се, тез блеснали очи ще те намерят.  
За Господаря свой смехавците убиват — знаеш ти.*

*Разкъсай ги, накълцай ги, сечи ги на парчета,  
че иначе си знаеш — ще умрат от смях.  
Ако изпуснат те, то Той ще те намери,  
протягайки ръце, ще те обвие в мрак.*

*Умът ти ще изсмуче, душата ти ще вземе.  
Завинаги ще си останеш в онзи вечен мрак.  
Животът, свободата ти ще се окажат бreme,  
Той не понася живите, избива ги до крак.*

*Във книгите е писано — смехавците ще дойдат.  
Ако не те намерят, Той ще те плени.  
Ако не дойде онзи мъж, на Истината верен.  
Той — камък в езерото — ще те освободи.*

Калан млъкна и усети погледа на Ричард върху себе си.  
— Доста страшничка песен за дете.  
Той най-сетне престана да дъвче листата.  
Калан кимна с въздишка.

— Онази нощ имах ужасни кошмари. Мама дойде в стаята ми и седна на леглото ми. Прегърна ме и попита какво съм сънувала. Изпях ѝ песента, на която ме бяха научили магьосниците. Тя се пъкна в леглото ми и остана при мен през цялата нощ. На другия ден отиде при тях. Така и не разбрах какво им е говорила или направила, но през следващите няколко месеца, ако се случеше някой от тях четиримата да се срещне с нея, се обръщаше на другата страна и забързано отминаваше. Дълго време отбягвах и мен самата, сякаш бягах от самата смърт.

Ричард си взе още едно листенце от малката торбичка и го пъкна в устата си.

— Смехавците са изпратени от Пазителя, така ли? От Пазителя на отвъдния свят?

— Така се пее в песента. Сигурно е истина. Как си представяш същество от този свят да бъде пронизано от толкова много стрели и да продължава да се смее най-безгрижно?

Ричард се умълча за миг.

— Какво означава „камък в езерото“?

Калан вдигна рамене.

— Никога преди или след това не съм чувала нищо за него.

— А какво ще кажеш за синята светкавица? Как го направи?

— Има някаква връзка с Кон Дар. Случи ми се и преди, когато Кървавата ярост ме обзе за първи път. — Тя въздъхна дълбоко при спомена. — Когато помислих, че си умрял. Никога не бях усещала Кон Дар, но вече я възприемам като част от себе си, нещо като магията, с която съм живяла цял живот. Двете са свързани по някакъв начин. Предполагам, че съм събудила втората сама. Мисля, че Ейди ме предупреди точно за това, когато бяхме при нея. Ричард, аз наистина не знам как го направих.

Той се усмихна.

— Никога няма да престанеш да ме изумяваш. Ако аз установя, че мога да правя светкавици, едва ли ще го приема толкова спокойно.

— Е, просто от време на време си припомняй на какво съм способна — предупреди го тя. — В случай, че някое красиво момиче се опита да те съблазни.

Той я хвана за ръката.

— Няма други красиви момичета освен теб.

Пръстите на другата ѝ ръка се заровиха в косата му.

— Мога ли да направя нещо за теб?

— Да — прошепна той. — Легни до мен. Искам да те усещам близо до себе си. Страхувам се, че може никога да не се събудя повече, и искам да си край мен.

— Ще се събудиш — бодро му обеща тя.

Взе още едно одеяло и го метна върху двамата. Сгуши се до него с глава на рамото и ръка около кръста му, опитвайки се да не мисли за последните му думи.

## ОСМА ГЛАВА

Калан се събуди. Гърбът ѝ бе опрян в неговия и ѝ бе приятно топло. През пролуките на вратата се процеждаха първите слънчеви лъчи. Тя стана, разтърка очи и го погледна. Ричард лежеше по гръб с поглед, забит в тавана, и дишаше бавно и равномерно. Тя се усмихна на скъпото познато лице. Беше толкова красив, че чак сърцето ѝ се сви.

Изведнъж осъзна какво в него ѝ се струваше толкова познато. Ричард приличаше на Мрачния Рал. Лицето му не бе чак толкова невъзможно свършено — тези невъобразимо изчистени и гладки черти на лицето, правилни и симетрични, като перфектно осъразмерена статуя, — чертите на Ричард бяха по-сурови и по-груби; по-истински.

Преди да победят Рал, когато вещицата Шота им се представи в образа на майката на Ричард, Калан видя, че Ричард има нейния нос и уста. Сега си мислеше, че Ричард има лицето на Мрачния Рал, в което са добавени някои от чертите на майка му. Това го спасяваше от жестокото свършенство на Рал. Рал имаше фина чуплива руса коса, докато тази на Ричард беше по-гъста и тъмна. Освен това очите на Ричард бяха сиви, а на Рал — сини, но и двамата имаха пронизителния поглед на граблива птица. Човек би си помислил, че с погледа си могат да прережат желязо.

Въпреки че не разбираше как е възможно това, тя беше убедена, че в жилите на Ричард тече кръвта на Рал. Но нали Мрачният Рал беше от Д'Хара, а Ричард от Западната земя; това беше огромно разстояние. Може би става въпрос за някаква връзка в далечното минало, реши тя накрая.

Ричард все още гледаше втренчено в тавана, когато Калан го стисна за рамото.

— Как е главата ти?

Той подскочи. Огледа се, примигвайки срещу нея, после разтри очи.

— Какво?... Спях. Какво каза?

Калан се намръщи.

— Не спеше!

— Напротив! Бях заспал дълбоко.

Изведнъж Калан разбра.

— Очите ти бяха широко отворени. Нали те видях... — Тя остави изречението си недовършено, защото в противен случай би трябвало да каже на глас, че само магьосниците спят с отворени очи.

— Така ли? — Той се огледа наоколо. — Къде са онези листенца?

— Тук. Още ли те боли?

— Да. — Той се изправи. — Но съм бил и по-зле. — Пъхна няколко листенца в устата си и прокара пръсти през косата си. — Поне мога да говоря. — Усмихна ѝ се. — И мога да се усмихвам, без да имам чувството, че лицето ми ще се разпадне всеки миг.

— Може би ще е по-добре днес да не отиваш с ловците, както се бяхте уговорили, щом не се чувстваш достатъчно добре.

— Савидлин каза, че не мога да си взема думите назад, щом веднъж съм приел. А и искам да видя лъка, който е направил специално за мен. Ще ми бъде интересно. Дори не мога вече да си спомня откога не съм стрелял с лък.

След като той подъвка малко листата на Нисел, двамата сгънаха одеялата си и излязоха да потърсят Савидлин. Намериха го в къщи захласнато да слуша Сидин, който му описваше полета си с дракона. Савидлин обичаше да слуша разни истории. Той слушаше малкия си син със същия интерес, с който би слушал завърнал се от пътешествие ловец. Калан забеляза с гордост, че момченцето разказва съвсем точно, поставяйки необходимите акценти в разказа си, но без да украсява излишно събитията.

Сидин попита дали би могъл да си вземе дракона за домашно животно. Савидлин му обясни, че червеният дракон не е домашно животно, а приятел на техния народ. Препоръча му да си намери червено пиле за домашно животно. Веселан готвеше някаква каша с яйца в глинен съд. Тя покани Ричард и Калан да закусят с тях и им подаде по една паница, докато двамата се настаняваха върху кожата по земята. Предложи им и по парче хляб от тава, който да сгънат и използват за загребване.



Ричард накара Калан да попита Савидлин дали няма някаква остра и здрава пръчка, каквато и да е. Савидлин се наведе назад и с пръсти дръпна една тънка пръчка от торбата, пъхната под пейката. Подаде я на Ричард, който бе извадил драконовия зъб. Той я повъртя в ръце, оглеждайки я учудено, и я пъхна в основата на зъба, след това я завъртя. Савидлин се разсмя.

— Искаш да направиш дупка ли? — Ричард кимна. Савидлин протегна ръка. — Дай на мен. Ще ти покажа как се прави.

Савидлин направи с острието на ножа си малка дупчица и след това задържа зъба между стъпалата си, както бе седнал на пода. Сложи няколко песъчинки в дупката, след което напъха и пръчката. Плю на дланите си и започна да я върти между тях, като от време на време спираше, за да пусне още песъчинки в дупката, също и малко слюнка. С ножа си почисти стърготините, излезли от другата страна на зъба, там където импровизираният свредел го бе пробил. След това му го подаде, целият ухилен, и му показа дупката. Ричард се засмя и му благодари, след това завърза зъба с кожен ремък и го окачи около врата си заедно със свирката на Пилето и Агиела.

Вече се събираше цяла колекция. Но някои от експонатите не харесваха особено на Калан.

Загребвайки от кашата си, Савидлин попита:

— Как е главата?

— По-добре е, но все още боли. Листата, които Нисел ми даде, много ми помогнаха. Направо се учудвам, че се наложи да ме носите до къщата на духовете миналата нощ.

Савидлин се засмя.

— Веднъж много ме болеше ето тук — той посочи един заоблен белег на бузата си. — Наложил се до в къщи да ме занесат няколко жени. — Той се наведе напред и повдигна вежда. — Жени! — Веселан го изгледа неодобрително. Той се направи, че нищо не забелязва. — Когато моите хора разбраха, че съм бил донесен в къщи от жени, направо си умряха от смях. — Той пъхна последното парченце хляб в устата си и задъвка. — Тогава им казах кои точно са били жените и те престанаха да се смеят. Искаха да разберат как точно съм получил белега си, та и тях да ги занесат в къщи същите жени.

— Савидлин! — възмутено го скастри Веселан. — Ако вече нямаше този белег, щях да му го направя. И то какъв!

— Е, и как получи белега? — попита Ричард.

Савидлин сви рамене.

— Както казах и на моите хора тогава, не е никак трудно. Само застани някъде като изненадан заек и чакай някой да те намушка с копието си.

— А този някой не те уби?

— Защото пъхнах в него няколко от специалните си стрели „десет стъпки“. — Той посочи гърлото си. — Ето тук.

— Какви са тия специални стрели „десет стъпки“?

Савидлин посегна някъде настрани и извади от колчана си една фино изработена, остра стрела.

— Ето това. Виждаш ли тъмното петно? Отрова. Отрова „десет стъпки“. Защото след като попадне в теб, правиш десет стъпки и си мъртъв. — Той се засмя. — Хората ми решиха да потърсят друг начин, за да накарат тези жени да ги занесат в къщи.

Веселан се наведе напред и напъха остатъка от своя хляб в устата на мъжа си, а после се обърна към Калан:

— Мъжете обичат да разказват какви ли не ужасни истории. — Тя се усмихна свенливо. — Но толкова се притеснявах, докато се оправи. Разбрах, че е добре, чак когато дойде при мен и заченахме Сидин. Тогава престанах да се тревожа.

Калан изведнъж осъзна, че е превела думите на Веселан, без изобщо да е вникнала в смисъла им. Усети как ушите ѝ пламват. Вместо да погледне Ричард, за когото превеждаше, тя се наведе ниско над лицата си и усърдно загълта кашата си. Радваше се, че поне косата скриваше ушите ѝ.

Савидлин погледна Ричард с многозначителен мъжки поглед.

— Скоро ще разбереш, че жените също обичат да разказват истории.

Калан отчаяно търсеше нова тема за разговор. Нищо не можа да измисли. За щастие се намеси Савидлин. Той се наведе назад и погледна през вратата.

— Скоро ще трябва да тръгваме.

— Откъде знаеш кога трябва да тръгнем?

Савидлин сви рамене.

— Аз съм тук, ти си тук, някои от другите мъже също. Когато се съберат всички, значи е време да тръгваме.

Савидлин отиде до ъгъла на стаята и взе един лък, по-голям от онзи, който Калан обикновено го виждаше да носи. Това бе лъкът на Ричард. Той го видя и грейна в усмивка. Каза на Савидлин, че това е най-добрият лък, който е използвал някога. Савидлин засия от гордост и му подаде колчан със стрели.

Ричард го прецени най-напред на тежина, след това опъна тетивата.

— Откъде знаеше точно колко да го опънеш, за да ми е добре? Направил си го съвсем като за мен.

Савидлин посочи брадата си.

— Спомних си колко силно изрази уважението си към силата ми, когато се срещнахме за пръв път. За мен е твърде тежък, но прецених, че за теб ще е добре.

Калан се изправи до Ричард.

— Сигурен ли си, че искаш да отидеш? Как е главата ти?

— Ужасно. Но нали имам още от листата; поне те ми помагат. Мисля, че всичко ще бъде наред. Савидлин с такова нетърпение очаква днешния ден. Не искам да го разочаровам.

Тя го стисна за рамото.

— Искаш ли да дойда с теб?

Ричард я целуна по челото.

— Не мисля, че ще ми е нужен преводач, за да ми каже колко лошо съм се представил и как всички са ме победили. Пък и не искам да давам повод на хората на Чандален да ме унижават повече, отколкото вече са го сторили.

— Зед ми каза, че си добър. Всъщност точните му думи бяха, че си повече от добър.

Ричард погледна крадешком Савидлин, който потягаше лъка си.

— Доста отдавна не съм стрелял с лък. Зед сигурно просто се е опитвал да се измъкне от някаква ситуация.

Ричард използва момента, че Савидлин не ги гледа, и бързо целуна Калан. След това двамата мъже излязоха. Калан се облегна на вратата, като все още усещаше допира на устните му върху своите, и го изпрати с поглед.

Без да издава чувствата си, Чандален вдигна глава от стрелите си, които почистваше. Приндин и Тосидин се усмихваха тайничко. С нетърпение очакваха да видят какво ще стане. Ричард се огледа

наоколо, разменяйки си погледи с всички мъже, покрай които минаваше. Никой не издържа на погледа му. Беше по-висок от всички. Мъжете от селото изглеждаха като рояк деца, пъплеци зад възрастен. Но в ръцете си тези деца държаха отровни стрели и някои от тях не изпитваха към Ричард никакви топли чувства. Изведнъж Калан установи, че това не ѝ харесва.

Веселан стоеше до нея и също се загледа в отдалечаващите се мъже.

— Савидлин ми каза, че ще пази гърба на Ричард. Не се грижи. Чандален няма да прави глупости.

— Притеснявам се, защото не знам мерките на Чандален за глупост.

Веселан избърса ръцете си в една кърпа и се върна обратно в стаята, за да държи под око Сидин. Детето беше поискало да излезе навън и сега седеше, ровейки с пръст в земята. Изглеждаше сърдит, защото майка му се възпротиви и каза, че трябва да си остане в къщи. Веселан се изправи до него и не можеше да му се нагледа. Той вдигна очи. Държеше брадичката си в ръка. Тя го цапна лекичко с кърпата.

— Хайде, върви да играеш — въздъхна тя, а Сидин излетя през вратата с въодушевени крясъци. Тя поклати глава. — Децата нямат представа колко скъп е животът. И колко крехък.

— Може би точно затова всички искаме отново да сме деца.

Веселан кимна.

— Може би. — Загорялото ѝ от слънцето лице грейна в усмивка. Тъмните ѝ очи заискриха. — Какъв цвят искаш да бъде сватбената ти рокля?

Калан отметна с две ръце тежката си коса и се замисли за миг.

— Любимият цвят на Ричард е синьото.

Веселан склочи пръсти.

— О, чудесно, имам точно каквото ни трябва. Пазех го за нещо специално.

Тя потъна в малката им спалня и след малко се върна с един вързоп. Седна на пейката до Калан и внимателно го разгъна в скута си. Платът беше фин, наситено син, с избродирани светлосини цветя. Калан си помисли, че от този плат ще стане великолепна рокля.

Прокара ръка върху него.

— Прекрасен е. Откъде го имаш?

— Размених го. — Тя приглади косата си. — С едни търговци от север. Те харесаха съдовете ми. И направихме сделката.

Калан можеше да разпознае качествения плат. Този тук струваше много от съдовете на Веселан.

— Не бих се чувствала удобно в рокля от този плат, Веселан. Ти си работила толкова много, за да се сдобиеш с него. Той си е твой.

Веселан внимателно повдигна краищата на плата, преценявайки го с поглед.

— Глупости. Вие двамата дойдохте в селото ни и ни научихте да правим покриви, които не текат. Спасихте Сидин от онези сенки, като заедно с това ни отървахте от един стар глупак, чието място сред старейшините зае Савидлин. Никога през живота си не е бил пощастлив. Когато Сидин беше отвлечен, пак вие го намерихте и ни го върнахте. Унищожихте човека, който искаше да ни пороби. Вие сте закрилниците на нашия народ. Какво е на фона на всичко това едно парче плат? За мен ще е голяма чест Майката Изповедник на цялата Средна земя да носи на сватбата си рокля, ушита от мен. Аз, обикновената жена. За теб, приятелко от далечната земя, с всички онези чудни неща, които никога няма да видя. По този начин ти не само че не вземаш нещо от мен. Напротив — даряваш ме с нещо.

Очите на Калан се напълниха със сълзи. Долната ѝ устна потрепери.

— Не можеш да си представиш с каква радост ме изпълваш, Веселан. Да бъдеш Изповедник, означава да плашиш хората. През целия ми живот хората са се страхували от мен и са ме отбягвали. Никой досега не се е отнасял към мен като с обикновена жена. За всички съм била единствено Изповедник. Никой преди Ричард не се е държал с мен като с човек. Никоя жена преди теб не ме е канила в къщата си, нито ми е разрешавала да подържа в ръце децата ѝ. — Тя избърса сълзите от бузата си. — Това ще е най-прекрасната рокля, която някога ще имам, най-ценната за мен. Ще я нося с гордост, защото ще е ушита за мен от приятелка.

Веселан я изгледа от главата до петите.

— Когато мъжът ти те види в тази рокля, ще поиска да си направите свое дете.

Калан плачеше и се смееше, и прегръщаше Веселан едновременно. Никога преди не беше и мечтала, че някога може да ѝ се

случи нещо подобно. Не си бе представяла, че ще дойде ден, когато няма да бъде само Изповедник.

Калан и Веселан останаха цялата сутрин над новата дреха. Веселан беше толкова въодушевена, че шие роклята, колкото и Калан, че ще я носи. Шивачките от Ейдиндрил не превъзхождаха с нищо Веселан, с нейните фини костени игли. Двете измислиха модела и направиха нещо като кройка.

На обяд хапнаха по парче хляб и паница пилешка супа. Веселан каза, че ще продължи с роклята по-късно и попита Калан какво мисли да прави следобед. Калан отвърна, че с огромно удоволствие би сготвила нещо.

При предишните си идвания в селото на Калните Калан никога не приемаше предложеното й месо, защото знаеше, че те ядат човешка плът. Калните изяждаха неприятелите си, за да придобият знанията им. За да не обиди домакините си, тя винаги бе казвала, че не яде месо. Предната вечер Ричард беше реагирал особено при вида на месото. Така че Калан на драго сърце прие предложението на Веселан да приготвят нещо вегетарианско.

Двете нарязаха малко тава, червени корени, каквито Калан не бе виждала по-рано, чушки, фасул, няколко ядки куру и накрая прибавиха в голямата тенджерка на огнището сушени гъби. Веселан сложи няколко цепеници в огъня и каза на Калан, че мъжете вероятно няма да се върнат преди мръкнало. Предложи да отидат в общата кухня на селото при другите жени и да изпекат малко хляб от тава.

— С удоволствие — каза Калан.

— Ще поговорим за сватбата с останалите. Разговорът за нечия сватба винаги е приятен. — Тя се усмихна. — Особено когато няма мъже наоколо.

Калан се зарадва, че младите жени вече разговаряха с нея. По-рано се срамуваха от нея и я избягваха. По-възрастните искаха да говорят за сватбата, по-младите се интересуваха от далечните страни. Разпитваха я вярно ли е, че всички мъже се подчиняват на заповедите й, че правят онова, което им нареди.

Всички я зяпнаха с широко отворени очи, когато им разказа за Централния съвет и за това как е защитавала интересите на малки народи, както народа на Калните хора, за да не ги грози заплаха от чужди нахлувания. За да могат и малките народи да живеят спокойно и

според обичаите си. Обясни им, че макар и да има властта да управлява хората, го прави единствено защото е призвана да служи на всички народи. Когато я попитаха дали командва армии от мъже в бой, Калан обясни, че това не става така; че онова, което тя се опитва да направи, е да помогне на различните страни да се разбират по-добре, за да не се стига до войни. Попитаха я колко прислужници има, какви чудни дрехи носи. Въпросите започнаха да изнервят по-възрастните жени и да объркват Калан.

Тя месеше топка тесто на дъската и вдигаше малки облачета брашно. Изглежда една по една по-младите жени.

— Най-хубавата рокля, която някога ще имам, ще бъде тази, която Веселан ще ушие за мен. Защото тя го прави с приятелски чувства към мен и защото не аз съм ѝ поръчала да го стори. Никакви богатства не могат да се сравнят с приятелството. Бих дала всичко, което имам, бих живяла в дрипи, бих яла корени, само и само да имам един-единствен приятел.

Това накара младите да замълчат и предразположи по-възрастните. Разговорът се върна отново на сватбата, което достави на Калан огромно удоволствие. Тя се опита да не се натрапва в разговора, да го остави в ръцете на по-възрастните жени.

\* \* \*

Късно следобед Калан съзря някакво раздвижване далеч в полето. Мярна високата фигура на Ричард, който с широка крачка се приближаваше към къщата на Савидлин и Веселан. Дори от разстояние личеше, че е ядосан. Зад него вървеше група ловци — за да вървят в крак с него, им се налагаше да подтичват.

Калан изтри брашнените си ръце и захвърли кърпата на една маса, след което се завтече да посрещне мъжете. Те вече излизаха на широката пътека, влизаща в селото.

Разбутвайки ловците, тя успя да се добере до Ричард миг преди той да влезе в къщата на Савидлин. Зад него вървяха Чандален и Савидлин. От рамото на Чандален течеше кръв. Раната бе затворена с шепка кал. Изглеждаше толкова ядосан, че би схрускал наведнъж всеки, който се осмели да се изпречи на пътя му.

Калан дръпна Ричард за ръкава. Той се обърна рязко с ярост в очите, но когато видя, че е тя, погледът му омекна и ръката му пусна дръжката на меча.

— Ричард, какво става?

Той огледа мъжете един по един и спря очи върху Чандален. После отново се обърна към нея.

— Имам нужда от превода ти. Имахме малко... приключение... този следобед. Не успях да ги накарам да разберат какво всъщност се случи!

— Искам да знам как дръзна да се опита да ме убие! — провикна се Чандален през Ричард.

— Какво иска да каже той? Пита защо си се опитал да го убиеш.

— Да го убия ли? Та аз спасих живота на този глупак. Не ме питай защо. По-добре да бях оставил да го убият. Следващия път ще го направя! — Той прекара пръсти през косата си. — Тази глава направо ме побърква.

Чандален ядосано посочи раната на рамото си.

— Направи го нарочно! Видях те, като стреля. Не беше никаква случайност.

Ричард вдигна ръце във въздуха.

— Идиот — каза, извърнал очи към небето, а после се вгледа в гневното лице на Чандален. — Да, видя ме, като стрелях. Да не би да си мислиш, че ако съм искал да те убия, още щеше да дишаш. Разбира се, че беше нарочно. Това беше единственият начин да те спася. — Той се пресегна през рамото на Калан и приближи ръката си до лицето на Чандален, като разтвори съвсем леко палеца и показалеца си. — Ставаше въпрос само за сантиметър разстояние. Най-много! Ако не го бях направил, сега да си мъртъв!

— Какво искаш да кажеш? — попита Чандален.

Калан хвана Ричард за ръката.

— Успокой се и ни разкажи какво се случи.

— Той не може да разбере. Никой от тях не може да разбере. Не успях да им обясня. — Той я погледна объркано. — Днес убих човек.

— Какво?! — прошепна тя. — Убил си някой от хората на Чандален.

— Не! Не това ги ядоса. Радват се, че убих оня човек. Аз се опитвах да спася живота на Чандален! Но те мислят...



Тя запази самообладание.

— Само се успокой. Ще им предам всичко, каквото казваш.

Ричард кимна и разтърка очите си с ръце. Заби поглед в земята, като същевременно прокара пръстите си през косата. След миг отново вдигна глава.

— Ще говоря за това един-единствен път, Чандален. Ако не ме разбереш, ще се наложи да застанем в двата края на селото и да стреляме един в друг със стрелите си, за да приключим с този спор. На мен ще ми трябва само една стрела.

Чандален вдигна вежда и скръсти мускулестите си ръце пред гърдите.

— Да чуем тогава.

Ричард въздъхна дълбоко.

— Ти беше доста далеч от мен. По някаква причина знаех, че той е там, зад теб. Обърнах се. Всичко, което видях от него... ето, нещо такова. — Той хвана Калан за раменете и я извърна към него. След това приклекна зад гърба ѝ. — Нещо такова. Единственото, което виждах от него, бе малка част от главата му. Вдигна копието си, готов да нанесе удар. Ако се бях забавил още миг, то щеше да те прободне. Имах един-единствен шанс, за да не му позволя да те убие. Само един. Беше почти изцяло скрит зад теб; виждах само малка част от главата му.

Видях как челото му се плъзва назад. Прецених, че ако стрелата ми отиде твърде високо, ще се удари в челото и ще отскочи, при което щеше да има достатъчно време да те прободне с копието си. Затова реших да стрелям ниско, за да съм сигурен, че ще го убия от първия път. Затова стрелата облиза рамото ти.

Той отново вдигна двата си пръста, разделени на сантиметър разстояние един от друг.

— Разполагах с точно толкова разстояние. Ако бях стрелял с толкова по-ниско, костта ти щеше да отклони стрелата и той щеше да те убие. Ако се бях прицелил с толкова по-високо, за да не те одраскам, той щеше да е жив, а ти мъртъв. Бях сигурен, че стрелата на Савидлин може да одраска рамото ти и въпреки това да се забие в тялото му. Нямаше време за нищо друго. Трябваше да стрелям веднага. Мисля, че десетина шева срещу живота ти е добра сделка.

В очите на Чандален се появи колебание.

— Как мога да съм сигурен, че казваш истината?

Ричард поклати глава и измърмори нещо под носа си. После внезапно се сети нещо. Грабна платнената торба, закачена на рамото на един от хората на Чандален, и извади от там човешка глава. Държеше я за подгизналата от кръв коса.

Калан ахна. Сложи ръка пред устата си и се обърна настрани. Но преди това успя да забележи, че в средата на челото има забита стрела. Краят на острието стърчеше през тила.

Ричард постави главата зад Чандален. Перата в края на стрелата опираха в рамото му.

— Това е всичко, което виждах. Ако не е било така, ако този човек бе стоял по-изправен и стрелата е попаднала на това място, тя не би те докоснала.

Ловците закимаха и започнаха да си шепнат нещо помежду си. Чандален погледна сърдито перата на рамото му. След това и главата. Замисли се за миг, след това отпусна ръце и взе главата от Ричард, пъхайки я обратно в торбата.

— И друг път са ме шили. От още няколко шева нищо няма да ми стане. Ще приема думите ти за верни. Този път.

Ричард застана с ръце на хълбоците и изпрати Чандален и неговите хора, които се отдалечаваха.

— Винаги на твоите услуги — лекичко му подвижна той. Калан не преведе думите му.

— За какво им е тази глава?

— Не ме питай. Идеята не беше моя. Сигурен съм, че не искаш да научиш какво направиха с тялото му.

— Ричард, струва ми се, че си стрелял доста рисковано. На какво разстояние беше от него?

Гласът му изведнъж стана абсолютно равен.

— Не съществуваше никакъв риск, повярвай ми. А що се отнася до разстоянието, бяхме поне на стотина крачки един от друг.

— И можеш да стреляш с такава точност от толкова голямо разстояние?

Той въздъхна.

— Бих могъл да го направя и от два пъти по-голямо разстояние. Три пъти дори. — Погледна окървавените си ръце. — Отивам да се измия. Калан, главата ми ще се пръсне. Трябва да седна. Моля те,

извикай Нисел. Това, че крещях на онзи глупак, бе единственото нещо, което ме задържа на крака.

Тя сложи ръка върху неговата.

— Разбира се. Влизай вътре, аз ще отида да я доведа.

— Мисля, че Савидлин също ми е ядосан. Моля те, кажи му, че съжалявам, задето съсипах толкова много от стрелите му.

Щом Ричард затвори зад себе си вратата на къщата, Калан смръщи чело. Савидлин, изглежда, искаше нещо да й каже. Тя го хвана за ръката.

— Ричард има нужда от Нисел. Ела с мен и по пътя ми разкажи какво се случи.

Савидлин хвърли поглед през рамо към вратата и двамата забързаха да извикат лечителката.

— Ричард Избухливият, изглежда, отговаря напълно на името си.

— Разстроен е, защото е убил човек. С тази мисъл не се живее лесно.

— Той не ти каза всичко. Има още.

— Тогава направи го ти.

Савидлин я погледна мрачно.

— Стреляхме. Чандален беше сърдит, защото Ричард наистина стреляше без грешка. Той каза, че Ричард е демон, и се отдели настрана във високата трева. Всички останали се бяха подредили от другата страна, за да гледат как Ричард стреля. Онова, което той правеше, изглеждаше абсолютно невъзможно. Тъкмо бе изстрелял една стрела, когато рязко се извърна към Чандален. Преди който и от нас да е успял да реагира, Ричард вече бе стрелял по Чандален, който стоеше отстрани със скръстени ръце, без никакво оръжие в себе си. Никой от нас не можеше да повярва, че е възможно Ричард да направи такова нещо.

Докато стрелата бе все още във въздуха, двама от хората на Чандален стреляха по Ричард. Лъкът на първия бе зареден с „десет стъпки“.

Калан не можеше да повярва.

— Стрелял е срещу Ричард и не го е улучил? Та хората на Чандален винаги улучват.

Гласът на Савидлин леко потрепери. Той почти шепнеше.

— И този път нямаше да пропусне, но Ричард се завъртя, извади от колчана последната си стрела — тя беше със заточено острие — и стреля. Никога не съм виждал някой да прави нещо подобно с такава бързина — Савидлин се поколеба дали да продължи. Сякаш бе сигурен, че Калан няма да повярва на думите му. — Стрелата на Ричард пресрещна другата във въздуха и я разцепи на две. Всяка от двете половини прелетя от двете страни на Ричард.

Калан го спря с ръка.

— Ричард е улучил другата стрела, докато тя е била във въздуха? Той бавно кимна.

— И тогава стреля другият от хората на Чандален. Ричард нямаше повече стрели. Стоеше с лък в ръката си и чакаше. Втората стрела също беше „десет стъпки“. Чувах как цепи въздуха пред себе си. — Савидлин се огледа, сякаш не искаше никой друг да чуе думите му. — Ричард я хвана с ръка. Точно в средата. Сложи чуждата стрела в лъка си и я изстреля срещу хората на Чандален. Изкрещя нещо, но не можехме да разберем какво иска да ни каже. Всички хвърлиха лъковете си на земята, за да му покажат, че ръцете им са празни. Помислихме, че Ричард Избухливият е полудял. Че може да ни избие до крак. Бяхме много изплашени. Изведнъж Приндин извика. Беше открил трупа зад Чандален. Тогава всички видяхме, че Ричард е убил нарушител, въоръжен с копие. И си дадохме сметка, че не е искал да убие Чандален, а именно този чужденец. Въпреки че изглеждаше очевидно, Чандален не бе съвсем сигурен в това. Твърдеше, че Ричард нарочно го е наранил със стрелата си. Чандален се ядоса още повече, когато всички наобиколиха Ричард и започнаха да го поздравяват с удари по бузата.

Калан го гледаше втренчено. Не можеше да повярва на ушите си. Повечето неща й звучаха просто абсурдно.

— Ричард ми каза да ти предам, че ужасно съжалява, задето е съсипал стрелите ти. Какво означава това?

— Знаеш ли какво е стрелба в колонка?

Калан кимна.

— Когато стреляш в мишена, в която вече има забита стрела. Целта е да вкараш втората стрела в първата. Гвардейците в Ейдиндрил получаваха специални отличия за такава стрелба. Виждала съм неколцина мъже с по шест награди, дори познавах един с десет.

Савидлин се протегна и извади от колчана си цял сноп стрели, всяка от които разцепена по средата.

— Би било по-лесно да му се даде отличие, ако изобщо някога пропусне. Но всъщност е изключено да го получи. Днес съсипа поне сто стрели. Правенето на стрели изисква време и търпение. Не е редно да се пилеят напразно. Но всички искаха от него да го прави отново и отново, защото никога преди не бяха виждали подобно нещо. Веднъж дори заби шест стрели една в друга. Убихме няколко заека и накладохме огън, за да ги изпечем. Ричард седна с нас, но когато започнахме да ядем, той отказа. Изглеждаше не добре и отиде да постреля сам, докато се нахраним. Малко по-късно уби онзи човек.

Тя кимна.

— По-добре да побързаме за Нисел. — Калан заби поглед пред себе си. — Савидлин, защо им е тази отрязана глава? Как могат да бъдат толкова жестоки?

— Видя ли, че клепачите на този човек бяха боядисани в черно? Направил го е, за да се скрие от нашите духове, за да може да се промъкне до селото. Човек, който престъпва границите ни с почернени очи, идва само за едно — да убива. Чандален и хората му набучват главите на такива като него на колове, които поставят по границата, за да предупредят всеки, решил да навлезе в земите ни с почернени очи, какво ще го постигне. Може да ти изглежда жестоко, но в крайна сметка се оказва, че по този начин убиваме много по-малко. Не си разваляй мнението за хората на Чандален заради тази глава. Те правят това не защото им доставя удоволствие, а за да убиват по-малко утре.

Калан се почувства доста глупаво.

— Прости ми, старейшино Савидлин, че и аз като Чандален отсъдих прибързано. Нямах намерение да мисля нищо лошо за народа ти.

Той я прегърна през рамото.

Когато се върнаха с лечителката, намериха Ричард свит в ъгъла, притиснал ръце към главата си. Беше плувнал в студена пот и много блед. Нисел му даде да изпие някаква отвара. След малко глътна и някакво кубче. Когато го видя, Ричард се усмихна. Явно знаеше какво е. Нисел седна на пода до него и напипа вените на слепоочието му. Остана така доста време. Когато цветът на лицето му започна да се възвръща, тя го накара да отпусне глава назад и да отвори уста.

Разклати някакво малко шишенце пред лицето му и капна в устата му няколко капки. Ричард се намръщи. Старата жена се усмихна, но не каза нищо. След малко се обърна към Калан.

— Мисля, че това ще му помогне. Кажу му да дъвче листата. Ако отново има нужда от мен, ела да ме извикаш.

— Нисел, ще се оправи ли скоро?

Възрастната жена погледна Ричард.

— Духовете си имат собствено мнение. Не винаги се вслушват в нашето. Мисля, че неговият определено не иска да го слуша. — Тя видя тревогата в очите на Калан и каза по-бодро: — Не се тревожи, дете. Имам си начини да се справя дори с един дух.

Калан кимна. Нисел ѝ се усмихна топло и я потупа по ръката, преди да си тръгне.

Ричард вдигна поглед към Савидлин и Калан.

— Каза ли му? Каза ли му, че съжалявам за стрелите?

Калан се усмихна леко на Савидлин.

— Тревожи се, задето е съсипал толкова много от стрелите ти.

Савидлин въздъхна.

— Сам съм си виновен. Кой ми е крив, че ти направих толкова добър лък!

Ричард успя да се усмихне.

— Веселан е отишла да пече хляб. Аз имам да свърша някоя и друга работа. Починете си добре. Ще се върнем за вечеря. Ще вечеряме заедно. Мирише така, като че жена ми е стотвила нещо много вкусно.

\* \* \*

След като Савидлин си тръгна, Калан седна на пода до Ричард.

— Ричард, какво стана днес? Савидлин ми разказа цялата история. Винаги ли си бил толкова добър стрелец?

Той изтри потта от челото си с опакото на ръката си.

— Не. И преди можех да разцепвам стрели, но не повече от шест-седем на ден.

— Изстрелвал ли си друг път толкова много?

Той кимна.

— Да, в добри дни, когато усещах, че мога да почувствам мишената. Но днес беше съвсем различно.

— Кое му беше различното?

— Ами, когато излязохме в полето, главата отново започна да ме боли. Мъжете приготвиха мишени от трева. Мислех си, че изобщо няма да мога да улуча мишената, защото болката се усилваше. Но не исках да разочаровам Савидлин, така че все пак опитах. Когато стрелях, призовах мишената.

— Какво означава това?

— Не знам — вдигна рамене Ричард. — Някога си мислех, че всички правят така, когато стрелят. Но Зед ми каза, че не било така. Когато стрелям, аз поглеждам мишената и някак си я призовавам към себе си. Когато го правя както трябва, всичко друго престава да съществува. Оставаме само аз и мишената. Сякаш тя се приближава към мен. Не знам как, но усещам точно как трябва да пусна стрелата, за да прониже целта. Когато го направя както трябва, съм убеден, че стрелата ще попадне където трябва още преди да съм освободил тетивата.

Щом разбрах, че винаги когато получа това странно усещане, удрям в целта, престанах да стрелям. Просто трябваше да се прицеля и да предизвикам това усещане. Знаех, че успея ли да го направя, няма начин да пропусна целта. Така че реших, че няма смисъл да се упражнявам повече. Опитвах от време на време, само за да изпитам същото чувство. С времето се научих да го предизвиквам сам, и то когато си пожелаля.

— И защо днес да е било различно?

— Ами, както вече ти казах, главата ме болеше ужасно. Гледах как стрелят другите. Наистина са добри. Савидлин дойде и ме тупна по гърба, за да ми покаже, че е мой ред. Имах чувството, че главата ми ще се пръсне. Дори бях готов да се откажа въпреки всичко. Все пак вдигнах лъка и призовах мишената. — Ричард прекара пръсти през косата си. — Не знам как да ти го обясня. Щом го направих, главоболието ми изведнъж спря. Никаква болка. Мишената се приближи към мен, както никога преди. Струваше ми се, че трябва само да сложа стрелата на тетивата. Никога преди усещането не е било толкова силно. Имах чувството, че мишената е огромна. И бях абсолютно сигурен, че ще улуча.

— И главата спря да те боли?

Той кимна.

— Имаш ли представа защо се случи всичко това?

Ричард сви колене и ги обгърна с ръце. Вгледа се внимателно в лицето ѝ.

— Страхувам се, че да. Беше магия.

— Магия ли? — Калан повдигна вежди. — Какво искаш да кажеш?

Очите му отново се спряха върху лицето ѝ.

— Калан, не знам ти как чувстваш магията вътре в себе си, но аз я усетих. Всеки път, когато изтегля Меча на истината, тя нахлува в мен, превръща се в част от мен, знам какво е да чувстваш, че в себе си имаш магия. Изпитвал съм го много пъти, по различни начини, в зависимост от това как използвам меча. Досега, тъй като съм свързан с меча си, усещах магията в него дори и да не го използвам, дори само да стои близо до мен, прибран в ножницата си. Вече мога сам да призова магията му, без дори да се налага да го изваждам. Мога да я усетя като куче, което върви по петите ти, готово всеки миг да ти се нахвърли.

Днес, когато вдигнах лъка и призовах мишената, извиках и още нещо: магията.

И преди съм усещал магия — когато Зед ме е докосвал, за да ме лекува, или пък когато ме докосна ти, когато бе изпаднала в Кон Дар. Сега беше нещо подобно. Знам, че беше магия. Чувствах я по-различна от твоята или на Зед, но със сигурност беше магия. Усетих живота ѝ в себе си, нещо като втори дъх. Жива — Ричард се хвана за гърдите. — Усетих как се надига някъде отвътре, как нараства, докато не я освободих, за да се насочи към мишената.

Това чувство не бе чуждо за Калан.

— Може би е свързано с меча?

Той поклати глава.

— Не съм сигурен. Може и така да е. Но не мога да я владя. След миг тя просто изчезна като пламъче, загасено от вятъра. Сякаш изведнъж попаднах в непрогледна тъмнина. Сякаш изведнъж ослепях. И болката в главата се върна. Не можех повече нито да призова мишената, нито да я улуча. Затова оставих другите да стрелят. Магията идва и си отива. Не мога никога да кажа кога това ще стане. После,



когато мъжете седнаха да ядат месо, ми стана толкова лошо, че трябваше веднага да се махна оттам. Докато те се хранеха, аз стрелях. Надявах се, че ще мога да призова магията и главоболието ми ще спре.

— А стрелата, която си хванал във въздуха?

Той я погледна.

— Савидлин ти е казал?

Тя кимна.

— Това беше най-странното от всичко. Не мога да си го обясня.

По някакъв начин успях да направя въздуха плътен.

Тя сведе глава над лицето му.

— Направил си въздуха плътен?

Той отново кимна.

— Знаех, че трябва да спра тази стрела, и просто си помислих, че ще бъде много добре, ако въздухът стане плътен. Беше както някога с меча, когато въздухът се сгъсти и, изглежда, ми провървя. Иначе щях да умра. В главата ми се появи едновременно идеята и нейното изпълнение. Абсолютно едновременно. Нямах точна представа какво правя. Идеята просто се появи в главата ми и в следващия миг вече държах стрелата в ръката си.

Той се умълча. Калан ровеше с пръст в тока на обувката си. Не знаеше какво да каже. Страхът беше проникнал в душата й.

— Ричард — прошепна тя. — Обичам те!

Мина цяла вечност, докато чуе гласа му.

— И аз те обичам! — Той се обърна към нея. — Калан, страхувам се.

— От какво?

— Нещо става. Първо този смехавец, след това главоболията, ти хвърляш светкавици, аз правя всичко това днес. Единственият изход е да отидем в Ейдиндрил и да намерим Зед. Всички тези неща, изглежда, са свързани с магията.

Тя не мислеше, че той греши, но се опита да даде и други възможни обяснения на случилото си.

— Това, дето пратих светкавиците, е свързано с моята магия, не с теб. Макар да не знам как го направих, беше, за да те защитя. Що се отнася до смехавеца, той е същество от отвъдния свят. И по никакъв начин не е свързано с нас. Просто едно зло. Тази твоя магия днес...

ами, вероятно е свързана по някакъв начин с магията на меча. Не знам точно.

— А главоболията?

— Не знам — най-накрая призна тя.

— Калан, болките в главата могат да ме убият. Нямам представа откъде знам това, но знам, че е така. Това не е просто главоболие. Нещо друго е. Не знам какво.

— Ричард, моля те, не говори така. Плашиш ме.

— Аз също се плаша. Една от причините да се дразня от Чандален е, че се страхувам да не се окаже прав. За това, че след себе си водя проблеми.

— Може би е най-добре да се махаме оттук. Да отидем да намерим Зед.

— А главоболията? През повечето време не мога дори да стоя прав. Не мога на всеки десет крачки да спирам и да стрелям с лъка, за да не ме боли главата.

Тя преглътна с мъка буцата в гърлото си.

— Може би Нисел ще намери някакво разрешение?

Той поклати глава.

— Тя ми помага, но само отчасти. И за известно време. Много скоро вече няма да може да направи нищо. Страхувам се, че болката ще ме убие. Страхувам се, че ще умра.

Калан се разплака. Ричард я прегърна, за да я утеши. Опита се да каже нещо, но тя затисна устните му с пръсти. Притисна лице в него, хващайки се с две ръце за ризата му. Всичко бавно започваше да се разпада. Той я хвана за ръката и я остави да се наплаче.

Изведнъж Калан осъзна каква голяма егоистка е. Всичко това се случваше на него. Именно той изпитваше цялата тази болка. Пак той беше в опасност. Тя трябваше да е тази, която да го утешава, а не той нея.

— Ричард Сайфър, ако си мислиш, че всичко това ще те спаси от сватбата ти с мен, дълбоко се лъжеш.

— Калан... аз не... Кълна се...

Тя се усмихна и лекичко го целуна по бузата.

— Знам, Ричард. Справяли сме се с къде-къде по-сложни проблеми. Ще измислим нещо и сега. Обещавам ти. Веселан вече започна да шие роклята ми.

Ричард пъхна в устата си няколко от листенцата на Нисел.

— Обзалагам се, че ще ти стои чудесно.

— Е, ако наистина искаш да я видиш, ще трябва просто да се омъжиш за мен!

— Да, госпожо!

След малко Веселан, Савидлин и Сидин се прибраха. Ричард лежеше със затворени очи и си почиваше, дъвчейки листата. Каза, че се чувствал малко по-добре. Сидин сияеше. Беше се превърнал в местната знаменитост. Никой друг от другарчетата му не беше яздил дракон. Бе прекарал по-голямата част от деня в разкази за това как се чувства човек толкова високо във въздуха. Сега побърза да се свре в полата на Калан и да ѝ разкаже как е бил център на внимание.

Тя го слушаше с усмивка, докато вечеряха. Също като нея Ричард не пожела да хапне сирене. Савидлин му предложи парче пушено месо, но Ричард учтиво отказа.

Тъкмо привършваха вечерята, в рамката на вратата се появи Пилето, заобиколен от мъже с копия. Всички в къщата оставиха паниците си и се изправиха. Изразът на лицето му определено не се хареса на Калан.

Ричард пристъпи напред.

— Какво има? Какво се е случило?

Пилето огледа присъстващите мрачно.

— Дойдоха три чужденки. С коне.

Калан се зачуди защо ли трите жени са предизвикали Пилето да събере около себе си толкова въоръжени мъже.

— Какво искат?

— Не можахме да разберем. Почти не говорят нашия език. Мисля, че търсят Ричард. Доколкото разбрахме, искат да се видят с него и с родителите му.

— С родителите ми! Сигурен ли си?

— Мисля, че това се опитаха да кажат. Казаха да не се опитваш да избягаш. Били дошли за теб. Казаха още да не се меся.

Ричард несъзнателно откопча ножницата на меча си. Челото му се сбърчи, лицето му придоби сериозно изражение.

— Къде са?

— Оставих ги да чакат в къщата на духовете.

Калан прибра една къдрица зад ухото си.

— Казаха ли кои са?

Дългите сребристи коси на Пилето проблясваха на слабата светлина на залязващото слънце.

— Представиха се като Сестрите на светлината.

Дъхът на Калан секна. По тялото ѝ преминаха ледени тръпки. Очите ѝ останаха широко отворени.

## ДЕВЕТА ГЛАВА

Ричард се намръщи.

— Е, кои са те? Какво каза Пилето?

Калан все още стоеше с широко отворени очи. Едва успя да прошепне.

— Каза, че са Сестрите на светлината.

Ричард я изгледа.

— Кои са Сестрите на светлината?

Тя най-после примигна и го погледна.

— Знам много малко за тях. Всъщност едва ли някой знае много. Ричард, мисля, че трябва да се махаме. — Калан го хвана с две ръце за лакътя. — Моля те! Да тръгваме още сега!

Погледът на Ричард се плъзна по мъжете с копия, докато накрая спря върху Пилето.

— Благодарни му, че дойде да ни извика. Кажи му, че ще се заемем с това.

След като Пилето кимна и си тръгна, последван от хората си, двамата казаха на Савидлин, че няма нужда да ги придружава този път, и Ричард я изведе навън за ръката. Забързаха по пътеката.

— Добре, може да не знаеш много за тях, но нали все нещо ти е известно. Кажи ми всичко, за което се сещаш. Не е нужно да съм телепат, за да видя, че знаеш нещичко и че се страхуваш от тях.

— Те са нещо като магьосници. Като магьосници с дарба.

— Какво искаш да кажеш?

Калан стисна ръката му.

— Веднъж, когато пътувахме с магьосника Гилер, бяхме седнали да си поприказваме. Нали разбираш — за живота, за мечтите, такива неща. Гилер е магьосник, който е пожелал да стане такъв. Той не притежава дарбата. Да стане магьосник е било мечтата на живота му, единственото му влечение. Зед го бе направил магьосник. Гилер не помнеше учителя си единствено заради магьосническата мрежа, която Зед бе хвърлил върху всички, когато напусна Средната земя. Всъщност

това беше целта — никой да не си го спомня. Нито него, нито името му. Нищо. Както и да е, попитах Гилер дали не си е мечтал някога нещата да са се развили по-различно. Дали не е искал да бъде роден с дарбата. Той се усмихна и като че се отнесе нанякъде. После усмивката изчезна от лицето му, целият пребледня и каза, че не би искал да притежава дарбата. Малко ме смути страхът, изписан на лицето му. Не се случва често да видиш подобно изражение на лицето на магьосник, и то предизвикано от най-обикновен въпрос. Попитах го защо не би искал да притежава дарбата. Отвърна, че ако се беше родил с дарбата, щеше да му се наложи да се изправи лице в лице със Сестрите на светлината. Попитах го кои са те, но той не пожела да ми каже. Каза, че е по-добре изобщо да не произнасяме името им на глас. Помоли ме да не го питам нищо повече по този въпрос. Все още си спомням страха в очите му. Направо тръпки ме побиха.

— Знаеш ли поне къде живеят?

— Била съм почти навсякъде в Средната земя и никога не съм чувала някой да ги е виждал. При това съм питала.

Ричард пусна ръката ѝ и опря юмрук в хълбока си. С другата си ръка потърка брадата си, докато се опитваше да осмисли чутото. Накрая скръсти ръце пред гърдите си и се обърна към нея.

— Дарбата. Отново става дума за нея. Мислех, че сме приключили с тези глупости. Аз не притежавам никаква дарба!

Тя склучи пръсти.

— Ричард, моля те, нека си вървим. Щом дори един магьосник се страхува от Сестрите на светлината... Да се махаме оттук!

— А ако тръгнат след нас? Ако ни настигнат точно когато главоболието ме е повалило, когато съм напълно безпомощен?

— Ричард, не знам нищо за тях. Но Гилер бе толкова изплашен... Ами ако всъщност и в момента сме безпомощни.

— Аз съм Търсачът. Не съм безпомощен. Но скоро може и да бъда. По-добре да се срещнем с тях сега, когато аз държа в ръцете си положението, а не те. И ми писна да слушам тия глупости за дарбата! Не я притежавам и ще сложа край на всичко това веднъж завинаги!

Тя въздъхна дълбоко и кимна.

— Добре. Все пак Търсачът и Майката Изповедник не са съвсем беззащитни.

Той я погледна сурово.

— Ти няма да дойдеш с мен!

— Имаш ли въже?

Ричард се намръщи.

— Защо?

Тя повдигна вежда.

— Защото ще ти е доста трудно да ме спреш, освен ако нямаш въже, за да ме вържеш.

— Калан, няма да ти позволя...

— За нищо на света не бих те оставила насаме с жена, която би харесал повече от мен. Трябва да присъствам и аз, за да мога да ѝ затворя устата когато трябва.

Той я погледна отчаяно, след това се приближи и я целуна.

— Добре. Но нека се постареем поне този път да нямаме „приключение“.

Тя се усмихна.

— Само ще кажем на трите дами, че не притежаваш дарбата, ще ги оставим да си вървят по пътя, след което ще получиш една истинска огромна целувка.

Когато стигнаха до къщата на духовете, небето бе станало мастилено синьо. Наблизо бяха вързани три ата. Седлата им бяха различни от всички, които бе виждала някога.

Когато спряха пред вратата, вече беше захладняло и от дъха им се образуваха малки облачета. Двамата се усмихнаха един на друг и си стиснаха ръцете. Ричард опипа мечата си, пое дълбоко въздух и отвори вратата. Лицето на Калан придоби обичайното изражение на Изповедник — както я беше учила майка ѝ.

Къщата бе осветена от неголемия огън в камината и две факли. На земята се виждаха три раници. Въздухът миришеше на смола и на благоуханията, които винаги горяха в къщата в чест на духовете на предците. Светлината на факлите хвърляше отблясъци върху черепите на предците, наредени върху единствената полица. Откакто Ричард бе използвал къщата, за да покаже на Калните как се правят покриви, които не текат, подът беше сух. Трите жени стояха прави в средата на единственото помещение без прозорци. Техните тежки кафяви вълнени пелерини стигаха почти до земята. Качулките скриваха лицата им. И трите бяха облечени с широки, разделени по средата поли, удобни за езда, в различни пастелни цветове и семпли бели блузи. Когато

двамата влязоха, жените свалиха качулките си. Средната, която бе малко по-висока от другите, но не колкото Калан, имаше къдрава кафява коса, стигаща почти до петите. Жената вдясно от нея беше с черна права коса до раменете, а косата на тази отляво бе тук-там прошарена, къдрава и къса. Трите бяха отпуснали спокойно ръце пред себе си. Всъщност това бе единственото нещо, излъчващо спокойствие у тях. Зрелите им лица напомняха на Калан за управителката на прислугата ѝ в Ейдиндрил. Изражението им говореше за власт, която притежават отдавна. Калан хвърли още един поглед към ръцете им, за да види дали не носят нещо; помисли си, че би им отивало да държат по една нагайка. В очите им се четеше готовност да прекъснат всяка проява на дързост.

Жената в средата заговори първа.

— Вие ли сте родителите на Ричард?

Гласът ѝ не бе толкова груб, колкото Калан предполагаше, че ще бъде, но въпреки това звучеше властно.

Ричард ги стрелна с поглед така, като че имаше намерение да ги събори на земята от разстояние. Той изчака, докато трите не издържаха на погледа му и мигнаха. След това каза:

— Не. Аз съм Ричард. Родителите ми са мъртви. Майка ми почина, когато бях малък, а баща ми това лято.

Трите се спогледаха.

Калан видя яростта в очите му. Той черпеше магия от меча си, без дори да го е изтеглил от ножницата. Тя бе готова да се обзаложи, че му остава съвсем малко, за да го извади. По очите му познаваше, че не би се поколебал да го използва при първата грешна стъпка на трите жени.

— Това е невъзможно — каза високата в средата. — Ти си... стар.

— При всички случаи съм по-млад от теб — сряза я Ричард.

Лицата на трите жени пламнаха. Тази, която бе заговорила, му хвърли гневен поглед, но след миг се овладя.

— Ние не искаме да кажем, че си стар, а само, че си по-стар, отколкото очаквахме. Аз съм Сестра Вирна Совънтрийн.

Жената от дясната ѝ страна се представи:

— Сестра Грейс Рендал.

— Сестра Елизабет Мирик — каза третата.



Сестра Вирна погледна строго Калан.

— А ти коя си, дете?

Калан не знаеше дали поради влиянието на Ричард, но кръвта ѝ вече кипеше. Тя стисна зъби.

— Аз не съм „дете“. Аз съм Майката Изповедник. — Когато пожелаеше, гласът ѝ можеше да звучи не по-малко властно от този на Сестрата.

Трите трепнаха и едновременно се поклониха леко.

— Прости ни, Майко Изповедник!

В къщата все още се усещаше нещо заплашително. Калан усети, че ръцете ѝ са свити в юмруци. Реши, че е така, защото трите може би представляваха заплаха за Ричард. Очевидно трябваше да се държи като Майката Изповедник.

— Откъде сте? — попита тя с леден глас.

— От... много далеч.

Погледът на Калан бе не по-малко гневен от този на Ричард.

— В Средната земя пред Майката Изповедник се пада поне на едно коляно.

Това бе обичай, който тя почти никога не бе изисквала да се спазва. Но сега почувства, че ще е по-добре да го направи.

Трите се изправиха едновременно и вирнаха глави. Лицата им станаха още по-мрачни. Във въздуха се чу характерният звън на меча. Ричард не каза нищо; просто остана на място, стиснал меча с две ръце. Калан усети как мускулите му копнеят да бъдат освободени на воля. Магията, извираща от меча, танцуваше заплашително в очите му. Тя се радваше, че гневът му не е насочен към нея; изражението му бе наистина страшно. Трите Сестри не се стреснаха толкова, колкото на Калан ѝ се искаше, но въпреки това се извърнаха към нея и едновременно коленичиха, свеждайки глави.

— Прости ни, Майко Изповедник — каза Сестра Грейс. — Не сме запознати с вашите обичаи. Нямахме намерение да те обидим.

Те все още не повдигаха глави.

Калан изчака, колкото се полагаше, след това прибави още няколко секунди към обичайното време и чак тогава проговори:

— Станете, деца мои!

Щом се изправиха на крака, те отново скленичиха ръце пред себе си.

Сестра Вирна въздъхна дълбоко и нетърпеливо.

— Не сме дошли, за да те плашим, Ричард. Прибери меча! — Последните й думи прозвучаха като заповед.

Ричард не се помръдна.

— Предадоха ми, че сте дошли за мен, каквото и да означава това; и още — че не трябва да бягам. Никога през живота си не съм бягал от нищо. Аз съм Търсачът. И сам решавам кога да прибера меча си.

— Тър... — почти извика Сестра Елизабет. — Ти си Търсачът!

Трите отново се спогледаха.

— Да чуем за какво сте дошли! — каза Ричард. — Веднага!

Сестра Грейс на свой ред въздъхна нетърпеливо.

— Ричард, ние не сме дошли, за да ти причиняваме зло. Нима толкова се страхуваш от три жени?

— Понякога и една жена е напълно достатъчна. Знам го от горчив опит. Вече не вярвам на тези глупости, че не било редно да се убиват жени! Имате последна възможност: кажете какво искате или разговорът ни е приключен!

Сестра Грейс видя Агиела на врата му.

— Явно наистина си имал горчив опит. — Лицето й поомекна. — Ричард, ти се нуждаеш от помощта ни. Дойдохме тук, защото ти притежаваш дарбата.

Ричард ги изгледа една по една, след това каза:

— Имате напълно грешна информация. Нито притежавам каквато и да било дарба, нито пък имам такова желание. — Той прибра меча си. — Съжалявам, че напразно сте били толкова път — добави накрая и хвана Калан за ръката. — Калните не обичат чужденците. Оръжията им са напоени с отрова и не биха се поколебали да ги използват. Ще им кажа да ви изпратят до края на земите си. Не ви съветвам да изпробвате гостоприемството им.

Ричард дръпна Калан към вратата. Тя усети гнева, който се излъчваше от него, видя яростта в очите му. Но усети и още нещо: главоболието. Видя огромната болка, която той изпитва.

— Главоболията ще те убият — спокойно каза Сестра Грейс.

Ричард замръзна на място. Вгледа се пред себе си и задиша учестено.

— През целия си живот съм имал главоболия, свикнал съм.

— Но не и като тези — настоя Сестра Грейс. — Вижда се по очите ти. Ние познаваме главоболията, причинени от дарбата. Това ни е работата.

— В селото има лечителка, която се грижи за мен. Тя е много способна. Вече ми помогна и съм сигурен, че скоро ще ме излекува напълно.

— Тя не може да те излекува. Никой освен нас не може. Ако не ни позволиш да ти помогнем, главоболието ще те убие. Точно затова сме тук; за да ти помогнем, а не за да те нараним.

Ричард посегна към вратата.

— Не е било нужно да се притеснявате за мен. Аз не съм белязан с дарбата. Всичко е наред. Дами, желая ви приятно пътуване.

Калан внимателно го спря с ръка.

— Ричард — прошепна тя, — можем поне да ги изслушаме. Няма да ни навреди. А може да научим нещо полезно за главоболията ти.

— Аз не притежавам никаква дарба! Не искам да имам нищо общо с каквато и да е магия. Магията винаги ми е причинявала само неприятности, само болка. Нито притежавам дарбата, нито пък бих искал. — Той отново посегна към вратата.

— Предполагам, че след малко ще твърдиш, че изобщо не си променил хранителните си навици — каза Сестра Грейс. — Имам предвид съвсем наскоро, през последните няколко дни.

Ричард отново замръзна на място.

— На човек не винаги му се яде едно и също.

— Някой наблюдавал ли те е, докато спиш?

— Моля?

— Ако някой те е наблюдавал, докато спиш, вероятно е забелязал, че вече спиш с отворени очи.

Калан усети как по цялото й тяло преминават ледени тръпки. Нещата започнаха да си идват по местата. Всички магьосници имаха свои специфични вкусове, що се отнася до храната. Освен това често спяха с отворени очи; дори магьосниците без дарба. Другите, с дарбата, като например Зед, по-често.

— Грешите, аз не спя с отворени очи!

— Ричард — прошепна Калан, — може би наистина трябва да ги изслушаме. Нека разберем какво имат да ти кажат.

Той я погледна така, сякаш ѝ се молеше да му помогне да се махнат от всичко това. Сякаш търсеше помощ.

— Аз не спя с отворени очи!

— Напротив! — Тя го хвана за ръката. — Докато преследвахме Рал, съм те гледала как спиш месеци наред. Докато стоях на пост нощно време, често не откъсвах очи от теб. А сега, откакто напуснахме Д'Хара, ти спиш с отворени очи. Точно като Зед.

Ричард все още стоеше с гръб към трите жени.

— Какво искате? Какво можете да направите за главоболието ми? — попита ги той.

— Ако искаш да говорим за това, трябва по-напред да застанеш с лице към нас — каза Сестра Вирна, сякаш говореше на непослушно дете. — И да се отнасяш към нас с необходимото уважение! Обърни се към нас!

Това определено не бе най-подходящият начин да се говори с Ричард точно в момента. Той отвори вратата и я блъсна зад себе си. Калан си помисли, че вратата ще изхвъркне от пантите си. Но това не стана. Сърцето ѝ се късаше от мъка при мисълта за онова, което му бе казала. Той просто искаше тя да е на негова страна и изобщо нямаше намерение да се вслуша в истината.

Калан бе напълно объркана от държането му. Ричард не беше от хората, които заобикалят истината. Но явно смъртно се страхуваше от нещо. Тя се обърна и погледна трите жени. Сестра Грейс отпусна ръце край тялото си.

— Това не е игра, Майко Изповедник. Ако не ни позволи да му помогнем, ще умре. Часовете му са преброени.

Калан кимна. Гневът ѝ се бе стопил. На негово място дойде необозрима празнота.

— Ще говоря с него — каза тя тихо. — Моля ви, почакайте тук. Ще го върна обратно.

Ричард беше седнал на земята, облегнал гръб в ниската стена, точно под мястото, където личаха следите от удара на меча му при битката със смехавеца. Беше подпрял лакти в коленете си и стиснал главата си с ръце. Не я погледна. Тя седна и се притисна в него.

— Главата те боли ужасно, нали?

Той кимна. Тя откъсна изсъхналото стебло на някакъв плевел и го повъртя между дланите си. Също опря лакти на коленете си. Думите

й сякаш го подсетиха да извади няколко листенца и да ги пъхне в устата си.

Калан откъсна едно пожълтяло листо от сухото стебло.

— Ричард, кажи ми от какво се страхуваш?

Той продължи да дъвче листенцата, след малко вдигна глава и се облегна назад.

— Помниш ли, когато се появи смехавецът, ти казах, че съм го усетил, а ти каза, че вероятно просто съм го чул.

Калан кимна.

— Днес стана същото — преди да убия онзи мъж, аз го усетих. По съвсем същия начин. Опасност! Не знам какво беше нито едното, нито другото, но просто усещам опасността! И в момента разбрах, че ни чакат неприятности, само не можах да преценя какви точно.

— Какво общо има това с трите жени?

— Преди да влезем в къщата на духовете, за да се срещнем с тях, усетих същото: опасност! Нямам представа какво означава, но е същото. По някакъв начин знам, че те ще застанат помежду ни.

— Ричард, няма такова нещо. Те казаха само, че искат да ти помогнат.

— Не, сигурен съм! Също както бях сигурен, че онова същество от отвъдния свят е тук или пък мъжът с копието. Тези жени носят опасност за мен.

Калан усети как в гърлото й засяда буца.

— Ти каза още и че главоболията могат да те убият. Ричард, страхувам се за теб!

— А аз се страхувам от магията. Мразя магията. Мразя магията на меча. Толкова ми се ще да избягам от всичко това. Не можеш да си представиш какви неща е трябвало да върша с меча си. Не знаеш какво е да нажежиш острието му до бяло. Магията на Мрачния Рал уби баща ми и брат ми. Причини зло на толкова много хора. — Той въздъхна дълбоко. — Мразя магията.

— У мен също има магия — каза тя тихо.

— И това едва не ни раздели завинаги! — прекъсна я той.

— Но само едва! Ти успя да направиш така, че нещата да се получат. Ако в мен нямаше магия, никога нямаше да те срещна. — Тя стисна ръцете му. — Освен това благодарение на магията Ейди си върна крака. И много други хора са изпитвали помощта на магията.

Зед е магьосник; той притежава дарбата. Нима искаш да кажеш, че това е лошо?! Зед винаги е използвал дарбата си, за да помага на хората. Ричард, в теб също има магия. Ти притежаваш дарбата. Нали току-що сам го каза — именно чрез нея си почувствал смехавеца и така ми спаси живота. Пак благодарение на нея почувства и човека, който се канеше да убие Чандален. Така спаси неговия живот.

— Не искам да притежавам магия.

— Струва ми се, че мислиш за проблема, а не за решението му. Нали винаги така казваш: мисли за решението, не за проблема!

Ричард отметна глава назад и затвори очи. Въздъхна тежко.

— Това ли било човек да е женен за теб? Значи отсега нататък всеки път, когато постъпя глупаво, ще ми го натякваш по този начин?!

Тя се усмихна.

— Нима искаш от мен да те оставя да се самозаблуждаваш?

Ричард скри лице в шепите си.

— Сигурно не бих искал да го правиш. Толкова ме боли глава, че изобщо не мога да мисля!

— Тогава хайде да направим нещо по въпроса, съгласен ли си? Да влезем вътре и поне да поговорим със Сестрите, да чуем какво имат да ни кажат. Твърдят, че искат да ти помогнат.

Той я погледна мрачно.

— И Мрачният Рал твърдеше същото.

— Бягството не е решение на проблема. Ти не избяга от Мрачния Рал.

Той я изгледа продължително, след това кимна.

— Ще ги изслушам!

Трите жени стояха там, където Калан ги бе оставила. Те леко й се усмихнаха, очевидно доволни, че е успяла да го върне обратно. Ричард и Калан застанаха един до друг срещу трите жени.

— Решихме да ви изслушаме. Какво имате да кажете за главоболието ми?

Сестра Грейс погледна Калан.

— Благодарим ти за помощта, Майко Изповедник, но сега ще трябва да поговорим с Ричард насаме.

Гневът на Ричард пламна отново, но той успя да запази гласа си равен.

— Двамата с Калан скоро ще се женим.

Трите отново се спогледаха. Нещата явно се усложняваха.

— Онова, което ще ми кажете, засяга и нея. Щом искате да говорите с мен, ще остане и тя и също ще го чуе. Или двамата, или никой! Избирайте!

Трите отново размениха погледи. Накрая Сестра Грейс проговори.

— Много добре.

— И най-напред държа да ви кажа, че мразя магията и че не съм убеден, че притежавам някаква дарба. А дори и да е така, това не ми доставя удоволствие и единственото, което желая, е да се освободя от нея.

— Не сме дошли да ти доставяме удоволствие; тук сме, за да ти спасим живота. За да те научим как да използваш дарбата си. Не се ли научиш да я управляваш, тя ще те погуби.

— Разбирам. Сблъсках се с подобен проблем, когато получих Меча на истината.

— Първото, което трябва да научиш, е, че ние, както Майката Изповедник, изискваме специално отношение към себе си. Дълго и мъчително сме се трудили, преди да станем Сестри на светлината, и очакваме към нас да се отнасят с необходимото уважение. Аз съм Сестра Вирна, това е Сестра Грейс, а това Сестра Елизабет.

Очите на Ричард блеснаха насреща им. Накрая той леко се поклони.

— Както желаяш, Сестро Вирна! — Той изгледа и останалите две. — И какво представляват Сестрите на светлината?

— Ние сме тези, които обучават магьосниците. Магьосниците с дарба.

— Вие сте Сестри на светлината от...

— Всички ние живеем и работим в Двореца на пророците.

Калан се намръщи.

— Сестро Вирна, никога не съм чувала за Двореца на пророците, къде се намира той?

— В град Танимура.

Калан смръщи лице още повече.

— Знам всички градове в Средната земя. Но никога не съм чувала за Танимура!

Сестра Вирна задържа очи върху Калан.

— Въпреки това ние живеем именно там.

— Защо ви изненада възрастта ми?

— Защото — каза Сестра Грейс — почти няма случаи, в които да не сме обърнали внимание на някой с дарба, докато е още малък.

— Колко малък?

— В най-добрия случай поне на една трета от твоите години!

— И как си обяснявате това, че досега не съм привлякъл вниманието ви?

— Очевидно е, че по някакъв начин си бил скрит от нас!

Калан усети, че Ричард влиза в ролята си на Търсач, вечно търсец отговори на въпросите си, преди да им даде онова, което щяха да поискат от него.

— Обучавали ли сте Зед?

— Кого?

— Зедикус Зу'л Зорандер, магьосник от Първия орден.

Трите отново се спогледаха.

— Не познаваме магьосник от Първия орден на име Зорандер.

— Мислех, че познавате всички, които притежават дарбата, Сестро Вирна, нали това ви е работата?

Те настръхнаха.

— Ти познаваш ли този магьосник от Първия орден?

— Да! Но защо вие не го познавате?

— Възрастен ли е?

Ричард кимна.

— Може би се е появил много преди нашето време!

— Може би! — Ричард, отпуснал юмрук на хълбока си, отстъпи няколко крачки назад и се обърна с гръб към тях. — А как разбрахте за мен? Сестро Елизабет?

— Работата ни е да познаваме всички, които притежават дарбата, всички магьосници. Макар очевидно да си бил скрит от нас, ние успяхме да те открием, когато започна да използваш дарбата си.

— А какво ще стане, ако не искам да бъда магьосник?

— Това си е твоя работа. Нашата е да те научим да управляваш магията си. Не сме дошли да те принуждаваме да станеш магьосник, а само да ти помогнем да управляваш магията си, за да оцелееш. Оттам нататък можеш да бъдеш какъвто си искаш.



Ричард се обърна, пристъпи напред и доближи лицето си до Сестра Вирна.

— Откъде знаете, че имам дарбата?

— Ние сме Сестри на светлината. В това ни е работата — да знаем.

— Мислехте си, че ще бъда малко момче. Че ще дойда при вас с родителите си. Не знаехте, че аз съм Търсачът, не познавате най-главния магьосник от Първия орден. Май не си вършите много съвместно работата. Щом като правите подобни грешки, може би грешите и за това, че притежавам дарбата, Сестро Вирна? Струва ми се съмнително това, че грешите толкова много. Уважаваният ви пост предполага ли подобни грешки?

Лицата на трите жени станаха пурпурночервени. Сестра Вирна с мъка овладя гласа си.

— Ричард, нашата работа, нашето призвание е да помагаме на онези, които притежават дарбата. Посветили сме целия си живот на това. Идваме от много далече. Не можем да отговорим на всичките ти въпроси. Нещата, за които говориш, не са толкова важни. Важното е, че ти имаш дарбата и ако не ни оставиш да ти помогнем, ще умреш! Една от причините да помагаме на тези, които имат дарба, докато са още малки и да искаме да се срещнем с родителите им, е точно заради това — да избегнем трудностите, с които се сблъскваме в момента. Говорейки с родителите, ние можем да ги убедим кое е най-доброто за детето им. Родителите са по-загрижени за живота на детето си, отколкото си ти за себе си сега. Да обучаваеш човек на твоята възраст е трудна работа. Хората възприемат по-лесно като малки.

— Преди да започнат да мислят самостоятелно, така ли, Сестро Вирна?

Тя не каза нищо.

— Ще попитам още веднъж. Как разбрахте, че притежавам дарбата?

Сестра Грейс приглади косата си.

— Когато някой е роден с дарбата, тя може да е в него, без да се прояви дълго време. Той не я усеща. Ние се стараем да откриваме такива момчета още докато са малки. Има си хиляди начини за това. Понякога е възможно човек сам да предизвика растежа и развитието на дарбата си. Стане ли това, тя се превръща в заплаха за него. А що се

отнася до това как си успял да се скриеш от нас, това не мога да си обясня. Веднъж подтикната, силата на дарбата се разраства. Тя не може да бъде спряна. Трябва да бъде овладяна, иначе умираш. Точно това се е случило с теб. Подобно нещо се случва изключително рядко. За да сме честни, трябва да ти кажа, че макар да знаем, че подобно нещо е възможно да се случи, самите ние никога не сме се сблъскали лично с него. В Двореца на пророците има описани такива случаи и ще направим справка как е постъпвано. Но това не променя нещата: дарбата е у теб. Тя е била задействана и растежът ѝ е започнал. Никога досега не сме обучавали човек на твоите години. Страх ме е да си помисля каква реакция ще предизвика това в Двореца. За да възпитаеш дарбата си, се изисква дисциплина. На твоята възраст постигането ѝ винаги създава проблеми.

Ричард смекчи тона си, но погледът стана още по-строг.

— Сестро Грейс, ще те попитам за последен път! Как разбрахте, че имам дарбата?

Тя изправи рамене и въздъхна шумно. След това стрелна с поглед Сестра Вирна.

— Кажи му.

Сестра Вирна кимна примирено и измъкна от колана си малка черна книжка. Смръщи лице и я запрелиства.

— Родените с дарбата имат полза от нея през целия си живот, дори и когато тя още не е проявена напълно. Може би си забелязал, че можеш да правиш неща, които другите не могат. Така ли е? При теб развитието на дарбата е свързано със специфична употреба на магията. Веднъж започнал, не можеш да спреш. Точно това е станало при теб.

Тя продължи да разлиства страниците, плъзгайки пръста си по редовете.

— А, ето го! — Тя свали надолу книгата и вдигна поглед към Ричард. — Съществуват три неща, които трябва да бъдат направени по определен начин, за да бъде задействана дарбата. Същността на тези три неща не е напълно изяснена, но са ни известни главните принципи. Ти си направил тези три неща. Първо, необходимо е да използваш дарбата си за спасяването на друг човек. Второ, трябва да използваш дарбата си, за да спасиш себе си. Трето, трябва да използваш дарбата си, за да убиеш друг с дарба. Надявам се, разбираш колко е трудно да бъдат изпълнени и трите, и защо досега не сме срещали такъв човек.

— И какво пише за мен в тази книга?

Тя погледна още веднъж към отворената страница, след това вдигна поглед и повдигна вежда, за да е сигурна, че той я слуша внимателно. След това, поглеждайки от време на време в книгата, каза:

— Първо, ти използваш дарбата си, за да спасиш живота на жената, която бе извикана в отвъдния свят. Спаси не тялото, а духа ѝ. Издърпа я обратно в света на живите. Без теб тя щеше да потъне завинаги там. — Тя го погледна изпод вежди. — Разбираш, нали?

Калан погледна Ричард. И двамата разбраха. Именно тя бе спасената.

— В хралупестото дърво — прошепна Калан. — Първата нощ, в която се срещнахме. Когато ти не позволи на отвъдния свят да ме прибере обратно.

Ричард кимна към Сестра Вирна.

— Да, разбирам.

Сестрата погледна отново в книгата.

— Що се отнася за второто, да спасиш себе си чрез дарбата си... да видим... преди секунда ми беше пред очите, а, да, ето го! — Тя го погледна изпод вежди. — Второ, използвал си дарбата, за да спасиш собствения си живот. — Тя удари с пръст по книгата. — Раздвоил си съзнанието си. Разбираш, нали?

Ричард затвори очи.

— Да, разбирам — каза той едва.

Този път Калан не знаеше за какво става дума.

Сестра Вирна отново сведе глава над книгата.

— Трето, използвал си дарбата, за да убиеш магьосник. Името му е Мрачният Рал! Разбираш, нали?

— Да. — Той отвори очи. — Откъде знаете всичко това?

— За да направиш тези неща, си използвал магия, много специална магия, която се чувства заради онова, което си и защото си необучен. Ако беше обучен, тя не би могла да се усети. В такъв случай нямаше как да знаем за всичко това. В Двореца на пророците има хора, които разбират от тези неща.

Ричард я стрелна с поглед.

— Вие сте нарушили правото ми на личен живот, шпионирали сте ме! А що се отнася до третото, аз не съм убил Рал в истинския смисъл на думата. Поне не технически.

— Знам как се чувстваш — спокойно каза Сестра Грейс. — Но всичко това е, за да ти помогнем. Ако искаш да стоим тук и да спорим дали тези три неща са онези, които биха били приети за задействащите дарбата ти, ще разсея съмненията ти. Направиш ли ги веднъж, процесът е започнал — ти се превръщаш в магьосник. Може да не го вярваш, нито пък да искаш да бъдеш такъв, но това така или иначе вече е станало. Без съмнение. Ние не стоварваме всичко това на раменете ти. Тук сме, за да ти помогнем да се справиш с него.

— Но...

— Няма „но“. Когато магията е задействана, се променят поне три неща. Първо, ставаш особено претенциозен по отношение на храната. Ястия, които си обичал или дори обожавал, вече не можеш да понасяш. Това сме го учили и макар да не разбирам добре причините за появата му, знам, че е нещо свързано с извикването на живот на дарбата. Второ, започваш за спиш, поне понякога, с отворени очи. Така е при всички магьосници, дори онези, които нямат дарбата. Свързано е с това да се научиш да използваш магията. Притежаваш ли дарбата, правиш тези неща, когато започнеш да я използваш. Ако не я притежаваш и си станал магьосник по собствено желание, тогава започваш да ги правиш в процеса на обучението. Трето, започват главоболията. Те са смъртоносни. Няма друг лек за тях, освен да се научиш да контролираш магията. Не го ли направиш, рано или късно те ще те убият.

— Колко скоро? Колко време ми остава, ако откажа помощта ви?

Калан го хвана за ръката.

— Ричард...

— Колко време имам!

Сестра Елизабет се обади:

— В книгите пише, че един човек живял с главоболията няколко години. Друг пък издържал само няколко месеца. Предполагаме, че времето, което ти остава, зависи от това с каква сила разполагаш. Колкото е по-голяма силата ти, толкова са по-силни болките и следователно толкова по-малко време ти остава. Много е възможно след около месец главоболията да станат толкова силни, че да започнеш да губиш съзнание.

Ричард я погледна безстрастно.

— Вече съм изпитвал толкова силни болки.

Сестрите облешиха очи и бързо си размениха погледи.

— Започнахме да те търсим още преди да направиш тези три неща. Скоро след като напуснахме двореца, ти извърши и трите — каза Сестра Вирна. — Тази книга е магическа. В Двореца има неин двойник. Когато нещо ново бъде записано в двойника, то се появява и при нас. Така разбрахме, че вече си направил и трите. Колко време, откакто извърши третото, откакто уби Мрачния Рал?

— Три дни. Но бях в безсъзнание през втората нощ, след като го убих.

— Втората...!

Те отново се спогледаха.

Ричард отново се ядоса.

— Защо непрекъснато се споглеждате така?

Сестра Вирна му отвърна тихо:

— Защото ти си рядко срещан човек, Ричард. В много отношения. Никога не ни се е случвало да се сблъскаме с толкова много изненади, събрани в един-единствен човек.

Калан го прегърна през кръста.

— Имаш право; той наистина е много рядко срещан човек. Човек, когото обичам. С какво можете да му помогнете? — Калан се разтревожи, че Ричард се опитва да ги сплаши и те можеха да откажат помощта си.

— Съществуват някои правила, които той трябва да следва. Които всички ние следваме. Те не бива да се нарушават от никого. Не може да става дума за каквото и да било споразумение. Той трябва да се остави в ръцете ни и да дойде с нас в Двореца на пророците. — В очите на Сестра Грейс имаше тъга. — Сам.

— За колко време? — попита Ричард. — Колко време е необходимо?

Сестра Грейс обърна глава към него и черната ѝ коса проблясна на светлината на факлите.

— Зависи колко бързо учиш. Ще отнеме толкова, колкото трябва. Трябва да останеш до края.

Ричард прегърна Калан през кръста и тя почувства как нещо стяга гърдите ѝ.

— Мога ли да го посещавам?

Сестра Грейс бавно поклати глава.

— Не. Има и още нещо. — Очите ѝ отскочиха към Агиела. Тя бръкна в пелерината си и извади нещо. Представляваше метален обръч с диаметъра на човешка длан. Макар да изглеждаше цял, Сестрата направи нещо и той се разтвори на две половини, прикрепени една за друга с панта. Сребристото му покритие хвърляше отблясъци на светлината на факлите. Тя го показа на Ричард.

— Това се нарича Рада'Хан. Представлява яка. Ще трябва да я носиш.

Ричард отстъпи назад, отдалечавайки се от Калан, като инстинктивно посегна с ръка към гърлото си. Лицето му преbledня, очите му се ококориха.

— Защо? — попита той шепнешком.

— Щом стане време да се изпълняват правилата, разговорите приключват.

Сестра Вирна и Сестра Елизабет застанаха зад Сестра Грейс, която повдигна яката пред себе си.

— Това не е игра, Ричард. Отсега нататък всичко трябва да бъде по правилата. Чуй ме внимателно, Ричард. Ще имаш три възможности да приемеш Рада'Хан; три възможности да приемеш помощта ни. От всяка Сестра по една. Има три причини да носиш тази яка и всяка Сестра ще ти даде по една причина. Преди всяко предложение и възможност за отказ всяка от нас ще ти разкрие по една от трите причини. След всяка причина ще имаш възможност или да приемеш, или да откажеш. След третия отказ, до който, надявам се, ти няма да стигнеш, не ти се дава никаква друга възможност. Оттам насетне няма да получиш никаква помощ от Сестрите на светлината. Ще умреш от силата на дарбата си.

Ръката на Ричард все още стискаше гърлото му. Гласът му все още едва се чуваше.

— Защо трябва да нося яката?

Думите на сестра Грейс прозвучаха властно.

— Никакви разговори повече. Само слушай! Ще трябва сам да сложиш Рада'Хан около врата си, по твоя воля. Но сложиш ли я веднъж, не можеш да я свалиш. Това може да направи само Сестра на светлината. Ще остане на врата ти, докато ние решим. И това ще стане, след като си достатъчно добре обучен. Не по-рано.

Гърдите на Ричард се повдигаха с мъка. Очите му бяха приковани върху яката. Погледът му беше странен и див, съвсем непознат и чужд за Калан. Тя се вцепени, виждайки ужаса, изписан на лицето му. От собствения си ужас.

Сестра Грейс го погледна с леден поглед и той вдигна очи към нея.

— Време е за първото предложение. Всяко ще бъде направено от различна сестра. Първото ще направя аз.

Аз, Сестра на светлината Грейс Рендал, давам първата причина за Рада'Хан, първата възможност за помощ. И тя е, че Рада'Хан може да овладее болката ти и да отвори съзнанието ти така, че ти да се научиш да използваш дарбата си. Имаш възможност да приемеш или да откажеш. Сериозно те съветвам да приемеш това първо предложение за помощ. Повярвай ми, втория път ще бъде много по-трудно, а третия — по-трудно от втория. Моля те, Ричард, приеми сега, при първото предложение. Животът ти зависи от това. — Тя замълча и застана в очакване.

Очите на Ричард се върнаха върху сребърната яка. Той бе на границата на паниката. В стаята цареше мъртвешка тишина, чуваше се само прашенето на огъня и слабото припукване на факлите.

Ричард гледаше яката. Устата му се отвори, но от нея не излезе нито звук. Клепачите му бяха напълно неподвижни. Накрая успя да затвори очи и прошепна едва чуто.

— Няма да нося яката! Никога! Заради никого и по никаква причина, никога!

Сестрата трепна, стисна яката в ръка и го погледна изненадана.

— Отказваш ли предложението за Рада'Хан?

— Отказвам!

По лицето на Сестра Грейс се бореха тъга и тревога. Пребледняла като платно, тя се обърна към двете Сестри зад себе си.

— Простете ми, Сестри, аз се провалих. — Тя подаде Рада'Хан на Сестра Елизабет. — Сега е твой ред, Сестро.

— Светлината да ти прости! — намръщи се Сестра Вирна и я целуна. Сестра Грейс се обърна към Ричард със спокоен глас.

— Нека Светлината да те подкрепи и винаги да бъде с теб! Нека един ден намериш верния път. — Тя продължи да гледа Ричард в очите, вдигна ръка и леко я раздвижи в китката. От ръкава ѝ се плъзна

сребърен нож с добре наточено острие. Вместо дръжка имаше кръгла сребърна пръчица.

Ричард отскочи назад и изтегли меча си. Острият му метален звън изпълни стаята. Сестра Грейс обърна ножа не към Ричард, а към себе си. Без да сваля очи от него, го заби в гърдите си. Стаята се озари от силна светлина, която излезе през очите ѝ. Сестрата се строполи на земята мъртва.

Ричард и Калан отстъпиха назад ужасени. Сестра Вирна спокойно извади ножа от мъртвата жена и продължи да ги гледа.

— Както ви казах, това не е игра. — Тя прибра сребърния нож в пелерината си. — Трябва да погребеш тялото ѝ сам. Ако накараш някой да го направи вместо теб, ще сънуваш кошмари до края на живота си, кошмари, предизвикани чрез магия. За тях няма лек. Не забравяй, трябва сам да я погребеш. — Двете Сестри дръпнаха качулките си. — Предложихме ти първата от трите възможности и ти отказа. Ще се върнем отново. — Двете Сестри излязоха през вратата и изчезнаха в нощта.

Върхът на меча бавно опря в пода. Ричард тръгна към мъртвата жена. В очите му се появиха сълзи.

— Не искам да нося яката — прошепна той сякаш на себе си. — Заради никого не бих я сложил!

Той извади от раницата си малка лопата. Обърна Сестра Грейс по гръб и кръстоса ръцете ѝ, за да я вдигне. Едната ѝ ръка се плъзна надолу и се залюля, главата ѝ увисна. Очите ѝ все още бяха отворени, черните коси се развяха. Върху бялата блуза имаше малко петно от кръв. Очите на Ричард потърсиха Калан.

— Отивам да я погребя. Искам да съм сам!

Калан кимна и проследи с поглед как той бутва вратата с рамо. След като остана сама, тя се смъкна на колене и заплака.



## ДЕСЕТА ГЛАВА

Калан седеше и се взираше в камината, когато Ричард се върна. Беше минало доста време. След като се наплака до насита, тя изтича да разкаже на Савидлин и Веселан какво се беше случило. След това се върна в къщата на духовете да чака Ричард. Савидлин и Веселан настояха, ако има нужда от нещо, да ги потърси.

Ричард седна до нея и я прегърна. Тя прекара пръсти през гъстите му коси и също го прегърна. Искаше да каже нещо, но се страхуваше да не развали момента, затова само го притисна до себе си.

— Мразя магията — каза той. — Отново ще ни раздели.

— Ние няма да го допуснем! Ще измислим нещо!

— Защо се самоуби тя?

— Не знам — прошепна Калан.

Ричард я пусна за момент и извади от джоба на ризата си едно листенце от онези, които Нисел му беше дала. Задържа го, загледан в танца на пламъците. Лицето му се разкриви от болка.

— Искан ми се да избягам, да се скрия, но не знам къде. Пък и възможно ли е човек да се скрие от нещо, което е вътре в него?

Калан започна да го гали по крака.

— Ричард, знам, че не искаш да слушаш такива неща, но, моля те, чуй ме! Магията не е толкова лошо нещо.

Той не възрази и тя продължи да говори.

— Лош е начинът, по който хората си служат с нея. Ето, както Мрачният Рал например. Магията е част от моя живот. Научих се да живея с онова, което ми е дадено. Мразиш ли ме, задето в мен има магия?

— Разбира се, че не!

— Ти въпреки магията ми ли ме обичаш?

Той помисли за миг.

— Не. Обичам всичко у теб, а тя е част от същността ти. Именно затова успях да победя магията ти на Изповедник. Ако те обичах

въпреки силата ти, това щеше да означава, че не те приемам такава, каквато си. Тогава магията ти щеше да ме унищожи.

— Виждаш ли, значи не всяка магия е лоша. Има двама души, които обичаш повече от всичко на света. И у двамата има магия. Зед и мен. Моля те, чуй ме! Ти притежаваш дарбата. Запомни — наречена е дарба, а не проклятие. Това е чудесно, рядко срещано нещо! То може да се използва в помощ на другите хора. Ти вече си го правил. Може би трябва да се опиташ да погледнеш на нещата по този начин, вместо да се бориш срещу непобедимото!

Ричард остана загледан в огъня, а тя продължаваше да гали крака му. Когато най-накрая проговори, гласът му едва се чуваше.

— Няма да нося отново яка!

Очите на Калан се спряха върху Агиела. Червената кожена пръчица висеше на тънка златна верижка около врата му и се повдигаше в такт с дишането му. Тя знаеше, че Агилел се използва за мъчения, но нямаше представа как точно. Бе убедена обаче, че не ѝ харесва да го вижда на врата му.

Калан преглътна.

— Морещицата ли те е карала да носиш яка?

Той продължаваше да гледа немигащо в огъня.

— Казваше се Дена!

Калан се обърна към него, но той не я погледна.

— Тя ли... Дена ли те е карала да носиш яка?

— Да! — По бузата му се търкулна сълза. — Използваше я, за да ме измъчва. Към яката имаше прикачена верига. Тя връзваше веригата за колана си и ме караше да се въртя около нея като животно. Често закачваше веригата някъде и аз не можех изобщо да се помръдна. Тя владееше магия, която ми причиняваше болка всеки път, когато използвах меч, за да убивам. Тя можеше да увеличава силата на магията и болката. Аз търпях. Търпях, но не можеш да си представиш колко боли! Дена ме принуди да сложа яката около врата си. С нея ме накара да върша какви ли не неща.

— Но главоболията ще те убият! Сестрите казаха, че яката ще ги спре и ще ти помогне да се научиш да контролираш дарбата си.

— Те казаха, че това е една от причините, казаха също, че има и още две причини, за да сложа яката. Не знам какви са те. Калан, може би ме мислиш за глупак. Аз също съм убеден, че постъпвам глупаво.

Разумът ми повтаря същото, което казваш ти. Но нещо вътре в мен ми говори точно обратното.

Калан посегна и взе в ръката си Агиел.

— Заради това ли? Заради това, което Дена ти е причинила?

Той кимна, забил поглед в пламъците.

— Ричард, как действа това?

Той я погледна и стисна Агиел в юмрука си.

— Хвани ръката ми. Не докосвай Агиел, само ръката ми!

Калан посегна и обхвана с пръсти юмрука му. Почти веднага рязко се дръпна назад и извика от болка. Разтърси китката си, за да разсее силната болка.

— Защо, когато го докоснах преди малко, не ме заболя?

— Защото не са го използвали, за да те обучават с него.

— А защо ти не изпитваш болка, когато го докосваш?

Ричард все още стискаше в юмрука си червената кожена пръчица.

— Боли ме, винаги когато го докосна, ме боли!

Калан ококори очи.

— Искаш да кажеш, че сега изпитваш същата болка, която изпитах и аз преди малко?

Тя се вгледа в очите му и усети главоболието.

— Не, юмрукът ми беше щит, който те предпази от истинската болка.

Тя отново протегна ръка.

— Искам да знам!

Ричард пусна Агиел.

— Не, не искам да ти причинявам болка. Никога!

— Ричард, моля те! Искам да знам. Трябва да разбере!

Той я погледна в очите и после въздъхна.

— Има ли нещо, което не бих направил за теб? — Отново хвана Агиел в юмрука си. — Не го стискай; много е вероятно да не успееш да се дръпнеш навреме. Само го докосни. Поеми въздух и стисни зъбите си, за да не си прехапеш езика. Стегни мускулите на стомаха си!

Сърцето на Калан заби силно, когато ръката ѝ се доближи до Агиел. Искаше да усети болката. Заболя я неистово още първия път, когато докосна ръката му. Но трябваше да разбере какво е. Защото това

бе част от него. А Калан искаше да знае всичко за него. Дори и онова, което причинява болка.

Сякаш я удари гръм.

Силната болка я накара да дръпне моментално ръцете си и разтърси раменете ѝ. Тя простена, ръката ѝ се впи в рамото. Не можеше да се помръдне. Ръцете ѝ трепереха. Изплаши се до смърт от разкъсващата сила на болката. Разплака се, когато Ричард я прегърна нежно до себе си. Плачеше, защото сега разбра поне малко от това, което се бе случило с него. Когато след малко най-после успя да се изправи, той продължи да я гледа и да стиска Агиел в ръката си.

— Това ли е болката, която изпитваш, когато го държиш в ръка?

— Да!

Тя го удари с юмрук по рамото.

— Пусни го — изкрещя. — Престани!

Той отпусна ръката си.

— Това ми помага да забравя за главоболието. Все едно дали ми вярваш или не, но е така.

— Искаш да кажеш, че главоболието ти е по-силно от тази болка?

Ричард кимна.

— Ако не беше онова, което Дена ме научи за болката, в момента да съм в безсъзнание. Дена ми показва как да контролирам болката, как да я понасям, за да мога да поема още и още...

Тя се опита да задържи сълзите си.

— Ричард, аз...

— Това, което изпита, бе най-малкото, което може да причини Агиел. — Той взе Агиел в ръка и докосна с върха му вътрешната страна на другата си ръка. Мястото плувна в кръв. Ричард го отлепи от ръката си. — Той може да отдели плътта от костите ти. Може да счупи костите ти. На Дена ѝ харесваше да го използва, за да чупи ребрата ми. Притискаше го в тялото ми и чувах хрущенето на собствените си кости. Все още не са заздравели напълно; все още ме боли, като лягам или пък когато ме прегърнеш много силно. Агиел може да причини още куп неща. Може дори да те убие. С едно докосване.

Ричард гледеше в пламъците.

— Дена оковаваше във вериги китките ми, извиваше ги зад гърба ми и ме закачваше с въже за тавана. Изпробваше Агиел върху мен

часове наред. Аз молех с прегракнал от викане глас да спре, но тя не спираше. Нито веднъж не ме чу. По никакъв начин не можех да се съпротивлявам, нямаше как да я накарам да престане. Понякога това продължаваше, докато бликваше кръвта ми, докато чувствах как дишането ми замира и започвах да я моля да ме убие, за да сложи край на мъките ми. Исках да го направя сам, но тя използваше магии, за да не го допусне. Караше ме да коленича пред нея и да я моля за Агиел. Никога не го направих. Понякога идваха нейни приятелки и се... забавляваха.

Калан се вцепени. Не можеше да си поеме дъх.

— Ричард, аз...

— Всеки ден закачваше яката за колана си и ме водеше на едно място, където ме увесваше на въже. Специална стая за обучение, в която използваше Агиел върху мен, без да бъде обезпокоявана от никого. Където изобщо не й правеше впечатление дали кръвта ми е опръскала всичко наоколо. Понякога това продължаваше от изгрев слънце до късна нощ. А през нощта... Ето това означава за мен носенето на яка. Можеш да ми обясняваш колкото си искаш смисъла и важността на това да сложа отново яка на врата си, да ме убеждаваш как тя ще ми помогне, как нямам друг избор. Но точно това означава носенето на яка за мен. Знам много точно как усещаш рамото си в момента. Сякаш кожата ти гори, мускулите ти са разкъсани, костта ти е раздробена на малки парченца. Точно такава е усещането, когато носиш яката на Морещица. Само че го чувстваш по цялото си тяло. Наведнъж. През целия ден. Прибави към това и мисълта, че си напълно безпомощен, че не можеш да избягаш, че никога повече няма да видиш единствения човек, когото някога си обичал. Предпочитам да умра, отколкото отново да сложа такава яка на врата си.

Калан стискаше рамото си и се чувстваше точно така, както той го описа. Не можеше да намери думи, за да каже нещо. Толкова много я болеше, че нямаше сили да говори. Втрени поглед в огъня, а сълзите обливаха лицето й. Толкова й беше мъчно за него!

Изведнъж тя събра сили и реши да го попита нещо, което преди вярваше, че никога няма да поиска да узнае.

— Дена те взе за свой другар, нали? — Искаше й се да върне думите си назад и в същото време искаше да чуе отговора.

Ричард не помръдна.

— Да — прошепна той, без да откъсва поглед от огъня. Още една сълза се изтърколи по бузата му. — Как разбра?

— Демин Нас изпрати след мен две четворки. Мрачният Рал го беше защитил с магьосническа мрежа и Зед не можеше да му стори нищо. Нито пък аз. Освен това Демин Нас хвърли магьосническа мрежа върху Зед. Демин Нас ми разказа какво ти се е случило. Каза, че си мъртъв. Точно тогава извиках Кон Дар и го убих.

Ричард затвори очи и пророни още една сълза.

— Нямахте как да я спра, Калан. Кълна се... Опитах. Не можеш да си представиш какво ми причини Дена, задето се опитах да ѝ се противопоставя. Нямахте начин. Тя можеше да направи всичко, което си пожелае. Не ѝ бе достатъчно да ме измъчва само през деня. Искаше да го прави и през нощта.

— Как е възможно човек да бъде толкова жесток?

Ричард впери поглед в Агиел и бавно го стисна в юмрука си.

— Отвлекли са я, когато е била само на дванадесет години. Обучавали са я с този Агиел. Точно с този. Всичко, което тя направи с мен, преди това е било сторено на нея. Стотици, хиляди пъти. Години наред. Измъчвали са родителите ѝ до смърт пред очите ѝ. Никой никога не ѝ е помагал. По никакъв начин. Тя се превърнала в жена, отраствайки все със същия Агиел, заобиколена от хора, които искали от нея едно-единствено нещо — да причинява болка с Агиел. Никой в живота ѝ не ѝ бе казал една-единствена утешителна дума, не ѝ бе дал искрица надежда. Нито любов. Можеш ли да си представиш ужаса, който е изживяла? Дарили са я с живота, пълен единствено и само с болка. Изнасилвали са тялото и душата ѝ. Пречупили я. Направили са я една от тях. Лично Мрачният Рал я е направил една от тях. През цялото време, докато използваше Агиел върху мен, тя изпитваше същата болка. Също както ме боли и мен сега, когато го държа в ръката. Ето, и това също е магия. Един ден Мрачният Рал я малтретира в продължение на часове, защото реши, че тя не ме измъчва достатъчно. Направо свали кожата от гърба ѝ. — Главата му се отпусна върху гърдите и той зариде. — И после, когато всичко това свърши, на края на един живот, изпълнен единствено с мъка и страдания, се появих аз, с нажежен до бяло меч, и я пронизах с него. Единственото нещо, за което ме помоли, преди да умре, бе да нося нейния Агиел и да си спомням за нея. Аз бях единственият човек, който разбра болката ѝ.

А това беше всичко, което искаше: да има поне един човек на тази земя, който да я разбере и да я помни. Обещах ѝ го и тя закачи Агиела си на врата ми. След това застана неподвижно и ме остави да забия меч в сърцето ѝ. Надявала се е, че аз съм онзи, който притежава силата, за да я убие. Ако притежавах сила, бих съживил Мрачния Рал, за да мога да го убия отново.

Калан стоеше неподвижно, зашеметена и разкъсвана от противоречиви чувства. Изпитваше омраза към тази Дена, задето бе причинила болка на Ричард, ревнуваше неистово от нея и в същото време изпитваше болка и тъга за нещастната жена. Извърна глава и изтри сълзите от лицето си.

— Ричард, защо те не успяха? Защо Дена не можа да те пречупи? Как съумя да запазиш разсъдък си?

— Защото, както казаха Сестрите, аз раздвоих съзнанието си. Не знам как да ти го обясня. Дори не знам какво точно направих. Но именно така се спасих. Заключих някъде далеч истинската си същност и пожертвах останалата част от себе си. Оставих я да прави каквото иска с мен. Мрачният Рал каза, че щом съм направил това, значи притежавам дарбата. Тогава за първи път чух този термин — раздвояване на съзнанието.

Ричард се отпусна назад и закри очи с ръка. Калан взе едно одеяло и го постави под главата му.

— Толкова съжалявам, Ричард — прошепна тя.

— Всичко свърши. И това е най-важното. — Той свали ръка от очите си и най-после се усмихна. — Всичко свърши и ние сме заедно. В известен смисъл случилото се беше полезно. Ако Дена не ме бе хванала, сега нямаше да знам как да се справям с главоболията си. Може дори да е направила още повече. Може би ще успее да се справя с това сам, без помощта на Сестрите на светлината.

Тя го погледна с любов.

— Много ли те боли сега?

Той кимна леко.

— Но по-скоро бих умрял, отколкото отново да сложа яка на врата си.

Сега вече можеше да го разбере. Макар да ѝ се щеше да не е така. Сгуши се в него.

Пламъците се размиха пред очите ѝ.

## ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато на следващия ден двамата излязоха в полето, небето беше студено и сиво, а вятърът леден. Ричард искаше да избяга от хората и сградите и да вижда пред себе си само небе и земя, така бе обяснил на Калан. Кафявата трева се превиваше от порива на вятъра, който развяваше пелерините им, докато вървяха мълчаливо. Той имаше намерение да постреля с лъка си, за да прогони поне за малко главоболието, а Калан не желаше да се отдели от него.

Сякаш вечността, която само преди няколко дни напълно им принадлежеше, сега се изплъзваше между пръстите ѝ. Искаше да се противопостави на това, но не знаеше как. Уж всичко вървеше добре, а изведнъж нещата започнаха да се объркват.

Вече бе убедена, че Ричард няма да се съгласи да носи Рада'Хан, независимо какво щяха да направят Сестрите. Може би вече бе готов да приеме помощта им, за да го научат да използва дарбата си, но яката не би сложил по никакъв начин. А не го ли направеше, щеше да умре! След всичко, което ѝ бе разказал — още повече, че тя знаеше, че най-страшното със сигурност ѝ бе спестил, — как можеше да очаква от него да носи яката. Как можеше да го помоли за това!?

Беше ѝ добре да е насаме с него, далеч от всички — от селото, от Чандален, чиито очи ги преследваха непрекъснато. Как би могла да го обвинява? Май излизаше, че те двамата наистина носят все неприятности на селото. И въпреки това Калан се ядосваше, задето той се държи така, сякаш те го правеха нарочно. Беше ѝ писнало от неприятности, които явно нямаха край. Добре, реши тя, поне днес ще бъдат далече от всичко и ще се радват на това, че са заедно.

Тя му бе казала, че като малка е стреляла с лък. Не можеше да използва неговия, защото бе твърде тежък, така че той я посъветва да вземе на заем от някой мъж, за да може Ричард да я научи да стреля по-добре.

Намериха купчините трева, натрупани предния ден от ловците и оформени като човешки фигури. Те стърчаха наред равното поле.



Някои от тях имаха дори глави от слама. Всяко чучело бе белязано с Х за десетката. Върху оцелелите глави също се виждаха подобни знаци. Ричард реши, че те са прекалено големи и ги махна, като на тяхно място кръстоса само по няколко стръкчета трева. Отдалечиха се толкова много, че Калан едва виждаше мишените, камо ли отбелязаните по тях хиксове. Ричард си върза на главата тънката кожена лента, подарена му от Савидлин заедно с лъка, и продължи да стреля, докато главоболието му не изчезна. Той бе въвплъщение на спокойствието и уравновесеността; беше се слял с лъка си. Калан се усмихна като си помисли, че това е нейният Ричард и че е толкова красив. Сърцето ѝ изпита болезнена радост, когато виждаше, че болката е изчезнала от сивите му очи. Приблжиха се малко, за да може и тя да вижда мишените.

— Няма ли да провериш къде са попаднали стрелите ти?

Той се усмихна.

— Няма нужда. Аз знам. Твой ред е.

Калан пробва още няколко пъти. Ричард отпусна единия край на лъка си на земята и се подпря на другия с две ръце, загледан в нея. Тя бе стреляла с лък като малко момиче. Той продължи да я гледа още известно време, след това се приближи зад нея. Протегна се иззад гърба ѝ, нагласи положението на едната ѝ ръка върху лъка и намести другата върху тетивата.

— Ето. Направи това. Не можеш да събереш достатъчно сила, нито пък да останеш стабилна, ако държиш стрелата с палеца и кокалчето на показалеца си по този начин. Дръпни тетивата с трите си пръста, така, и постави стрелата между показалеца и средния. Дърпай и с рамото си. Няма нужда да дърпаш самата стрела. Просто се съсредоточи върху тетивата. Стрелата сама ще се погрижи за себе си. Видя ли? Така не е ли по-добре?

Тя се усмихна.

— По-добре е, щом ме прегръщаш!

— Съсредоточи се върху онова, което правиш — сгълча я той.

Калан се прицели и стреля. Той каза, че е по-добре, но че няма да е лошо да опита още веднъж. Тя изстреля още няколко стрели и дори веднъж ѝ се стори, че е улучила фигурата пред себе си. Опъна отново тетивата, опитвайки се да задържи стабилно лъка. Изведнъж той я

погъделичка по стомаха. Тя се запревива от смях, опитвайки се да се освободи от пръстите му.

— Престани! — смееше се тя задъхано и се гърчеше в ръцете му.  
— Престани! Ричард! Не мога да стрелям, докато ме гъделичкаш!

Той сложи юмруци на хълбоците си.

— А трябва!

Калан смръщи чело, все още не можейки да си поеме дъх.

— Какво искаш да кажеш?

— Освен да можеш да стреляш точно, е необходимо да се научиш да стреляш, независимо какво става около теб. Ако не можеш да стреляш докато се смееш, как тогава ще стреляш, когато си изплашена? Само ти и мишената. Единствено. За теб не съществува нищо друго. Ако глиганът се приближава, няма да имаш време да мислиш колко си изплашена или какво ще се случи, ако не го уцелиш. Трябва да можеш да стреляш, когато си принудена да го правиш. В противен случай до теб винаги трябва да има някое дърво, на което да се покатериш и да се спасиш.

— Ричард, ти можеш да го правиш, защото притежаваш дарбата. Аз не бих могла.

— Глупости. Дарбата няма нищо общо с това. Всичко е въпрос на съсредоточаване, нали ти показах. Сложи стрелата на тетивата. — Той отново застана зад нея, прибра косата ѝ и зашепна в ухото ѝ, докато тя опъваше тетивата. Шепнесе ѝ какво да чувства, как да диша, къде да гледа, какво да види. Говореше така, че думите постепенно започнаха да губят смисъла си и изградиха образи в главата ѝ. На света съществуваха само три неща — стрелата, мишената и думите му. Калан потъна в море от пълна тишина.

Товагава всичко наоколо изчезна и мишената започна да расте пред очите ѝ, да притегля стрелата към себе си. Думите му я накараха да я почувства, да мисли само за нея, без дори да го разбира. Заля я пълно спокойствие и тя почти престана да диша. Усещаше единствено мишената. Изведнъж разбра кога точно трябва да стреля. Леко, като полъх на вятъра, стрелата излетя от ръката ѝ, сякаш сама беше решила да го направи. В тишината тя съвсем отчетливо почувства лъка, тетивата, видя мишената, която притегли стрелата. Чу как стрела удари предварително белязания X-знак. Можа да почувства дори движението на въздуха в дробовете си.

Усещането бе подобно на онова, което изпита, когато осъзна силата си на Изповедник. Това беше магия. Магията на Ричард. Думите му бяха магически. Тя видя света с други очи. Имаше чувството, че се събужда от сън. Светът се върна на мястото си и тя го почувства около себе си. Обърна се и прегърна Ричард с две ръце. Той все още държеше лъка си.

— Ричард, беше прекрасно. Мишената дойде към мен.

— Видя ли? Нали ти казах, че можеш да го направиш.

Тя го целуна по носа.

— Не, не мога. Ти можеш. Аз само държах лъка вместо теб.

Той се усмихна.

— Напротив. Направи всичко съвсем сама. Аз само ти подсказах как. Това значи да се учиш. Просто те научих на нещо. Направи го пак!

През целия си живот Калан бе живяла сред магьосници. Знаеше как те правят нещата. Знаеше, че Ричард бе действал по същия начин. Беше ѝ говорил така, както би говорил един магьосник. Говореше дарбата. Тя бе убедена в това. Дори той да не го признаваше.

Колкото повече стреляше тя, толкова по-малко ѝ нашепваше той в ухото. Без напътствията му ѝ бе по-трудно да предизвика това усещане, но от време на време успяваше. Вече сама можеше да каже кога се е получило. Всичко ставаше точно така, както той ѝ бе казал — нужно бе пълно съсредоточаване.

Докато я учеше да се откъсва напълно от света, докато се прицелва, той нарочно правеше всичко възможно, за да я разсейва. Гъделичкаше я, караше я да се смее, докато ѝ говореше, че трябва да спре да мисли за онова, което прави той, и да се съсредоточи върху мишената. След няколко часа тя вече можеше да стреля въпреки гъделичкането и закачките му. Беше прекрасно да усещаш къде точно трябва да държиш стрелата. Не всеки път успяваше, но когато се случеше, изпитваше истинска радост. Беше опияняващо.

— Това е магия — каза тя. — Ти правиш точно това. Магия.

— Не, не е магия. Всеки може да го направи. Хората на Чандален го правят. Всеки, който успее да вникне достатъчно, може да го направи. Всичко е въпрос на мислене. Аз само ти помогнах, като ти показах как става. Ако се беше упражнявала достатъчно, много отдавна щеше да си се научила и сама. Не можеш да наречеш нещо магия, само защото не знаеш как да го направиш.

Тя го изгледа изпод вежди.

— Не съм толкова сигурна. Стреляй ти и ме остави да те гъделичкам, докато се прицелваш.

— След като се нахраним. И след като се поупражняваш още малко.

Те си утъпкаха малко място в тревата и се излегнаха по гръб на меката земя, загледани в небето, където се рееха птици. Носеха си по парче хляб от тава, в което бяха увили зеленчуци. Имаха също и мях с вода. Тревата около тях не бе достатъчно гъста, за да не пропуска ледените пориви на вятъра. Калан сложи глава на рамото му, докато мълчаливо гледаха небето. Знаеше, че е цяло чудо това, дето двамата имаха миг спокойствие насаме.

— Може би — каза накрая Ричард — ако отново започна да раздвоявам съзнанието си, ще успея да се справя с главоболието. Мрачният Рал казва, че точно това съм направил.

— Ти си говорил с него? Говорил си с Мрачния Рал?

— Да. Всъщност той говореше. Аз повече слушах. Разказа ми много неща. На повечето от тях изобщо не повярвах. Каза, че Джордж Сайфър не ми е баща, че съм раздвоил съзнанието си и че притежавам дарбата. Каза още, че съм бил предаден. Заради онова, което каза Шота, когато бяхме при нея заедно с теб — че и ти, и Зед ще използвате магията си срещу мен, — си помислих, че един от двамата ви е предал всички ни. Изобщо не предположих, че го е сторил брат ми. Може би ако разбере как отново да раздвоя съзнанието си, ще успея да овладее главоболието и то да не ме убие. Може би точно на това искат да ме научат Сестрите. Ако го направя отново, вероятно ще си помогна сам без... — Той скри очите си с ръка, сякаш загубил желание да довърши мисълта си на глас. — Калан, може би аз нямам никаква дарба? Може би просто съм успял да приложя Първото правило на магьосника.

— Какво искаш да кажеш?

— Зед ми каза, че много от нещата, в които хората вярват, не са истина. Според Първото правило можеш да повярваш, че нещо е истина, само защото искаш да е така или защото се страхуваш, че е истина. Аз се страхувам от това, че може би притежавам дарбата, и този страх ме кара да приема думите на Сестрите за истина. Може би има друга причина, поради която Сестрите искат да ме накарат да

повярвам, че притежавам дарбата. А това чисто и просто да не е истина. Може би аз нямам никаква дарба.

— Ричард, наистина ли мислиш, че можеш да пренебрегнеш всичко останало, което се случи? Зед каза, че притежаваш дарбата, Мрачният Рал каза, че притежаваш дарбата, Сестрите казаха, че притежаваш дарбата, дори Скарлет каза, че притежаваш дарбата.

— Скарлет не знае какво говори, на Сестрите не вярвам, а нали не мислиш, че бих имал доверие на Мрачния Рал за каквото и да било.

— Ами Зед? Мислиш ли, че Зед е лъжец или че говори каквото му падне. Ти си ми разправял, че за теб той е най-умният човек, когото познаваш. Освен това е магьосник от Първия орден. Нали не мислиш, че магьосник от Първия орден не е в състояние да познае дарбата, когато я види?

— Зед може и да греши. Това, че е умен, не означава, че знае всичко!

Калан се замисли над нежеланието му да приеме факта на съществуването на дарбата си. Тя би искала заради него самия да приеме, че е прав, но истината беше друга.

— Ричард, когато те докоснах със силата си в Народния дворец и ние всички помислихме, че това ще те нарани, без да знаем, че твоята магия те пази, каза наизуст Книгата на преброените сенки на Мрачния Рал, нали си спомняш?

Той кимна.

— Не мога да повярвам, че го направи. Откъде знаеш всичко това? Чел ли си тази книга?

Ричард въздъхна.

— Когато бях малък, баща ми ме заведе на мястото, където беше скрил тази книга. Каза ми, че тя е била попаднала в нечии нечисти ръце, които са я криели от истинския й Пазител. Баща ми спасил книгата, като я взел при себе си. Сега вече знам, че тя е била в ръцете на Мрачния Рал. Тогава обаче не го знаехме; баща ми каза, че се е наложило да я вземе, за да не остане тя завинаги пазена от тези нечисти ръце. Страхуваше се, че онзи, от който я бе откраднал, ще успее по някакъв начин да ни открие, и затова ме накара да я науча наизуст. Цялата книга. Каза ми да запомня всяка дума така, че един ден да мога да върна цялото познание, скрито в нея, на Пазителя й. Той не е знаел, че Зед е бил този човек. Трябваша ми години, за да науча

наизуст всяка дума. Баща ми не погледна в нея нито веднъж. Казваше, че единствено аз мога да го правя. След като я бях запаметил до съвършенство, я изгорихме. Никога няма да забравя този ден. Светлини, звуци и странни очертания се появиха над горящата книга.

— Магия — прошепна тя с разбиране.

Той кимна и отново скри очите си с ръце.

— Баща ми умря, защото се опита да скрие книгата от Мрачния Рал. Той беше герой. Неговата смелост ни спаси.

Калан се чудеше как да изрази с думи мислите си, как да подреди в изречения онова, което самата тя знае.

— Нали Зед каза, че Книгата на преброените сенки се пазела в неговата Кула. Как е могъл баща ти да я вземе?

— Никога не ми е казвал това.

— Ричард, аз съм родена и отраснала в Ейдиндрил. Много години съм прекарала в Магьосническата кула. Крепостта е огромна. В стари времена там са живели стотици магьосници. До наши дни са останали живи само шестима, нито един от които от Първия орден. В Кулата не се влиза лесно. За мен беше възможно, защото съм Изповедник и трябваше да се обучавам по книгите, които се пазят вътре. Но магия спираше всеки друг, който би поискал да влезе.

— Не знам как го е направил баща ми. Той беше много умен човек, сигурно е намерил някакъв начин!

— Да влезе в Кулата може и да е намерил начин. Там непрекъснато влизаха и излизаха магьосници и Изповедници, а понякога и други хора със специално разрешение. Може би е възможно умен човек да намери начин да надзърне вътре. Но дори веднъж попаднал вътре, той не може да отиде навсякъде. В нея има места, които се пазят още по-строго. Места, недостъпни дори за мен. Зед каза, че Книгата на преброените сенки е важна магическа книга. Дори много важна. И подчерта, че е била пазена в неговата Кула. В Кулата на Главен магьосник от Първия орден, която е част от големия замък, но в същото време е отделена от него. Разхождаха се по високите крепостни стени на Кулата на магьосниците от Първия орден. Оттам гледката към Ейдиндрил е великолепна. Дори само разхождайки се, усещах върху себе си заклинанията, които пазят това място. От силата им цяла настръхвах. Приближиш ли прекалено много, косите ти буквално настръхват — разпиляват във всички посоки и от тях

започват да бълват искри. Приближиш ли още повече, от тези искри те побива такъв ужас, че е невъзможно да направиш и крачка повече. Дъхът ти спира. Откакто Зед е напуснал Средната земя, преди ние да се родим, никой не е влизал в тази Кула. Някои магьосници са се опитвали. За да влезеш, трябва да докоснеш една плочка на входа. Говори се, че докосването до нея е като докосването до леденостуденото сърце на Пазителя на отвъдния свят. Ако магията не те разпознае като някой, който има право да влезе вътре, е невъзможно да го направиш. Докосването до плочката без защитата на собствената ти магия или просто влизането в зоната за действие на заклинанията би могло да означава смърт. Откакто за пръв път отидох в Кулата като малка, за да започна да изучавам книгите, магьосниците неведнъж са се опитвали да влязат вътре. Те искаха да знаят какво има там. Така и не успяха. Нито един от тях не притежаваше необходимите способности, за да може да сложи ръката си върху плочката. Ричард, щом петима магьосници от Третия орден и един от Втория не успяха, как мислиш, че го е направил твоят баща?

Той въздъхна.

— Бих желал да знам отговора, Калан, но не го знам.

Тя не искаше да разбива надеждите му, нито пък да подхранва страховете му, но трябваше да му каже всичко. Истината си е истина. Ричард трябваше да узнае истината за самия себе си.

— Ричард, Книгата на преброените сенки е книга с инструкции за магията. Магическа книга.

— Аз не се съмнявам в това, нали видях какво стана, когато я изгорихме.

Тя го стисна за ръката.

— В Кулата се пазеха и други подобни книги с инструкции, не толкова важни. Магьосниците ми разрешаваха да ги разглеждам. Зачитах се и стигах до места, където се случваха странни неща — понякога след като бях прочела едва няколко думи, понякога след няколко страници. Забравях всичко, прочетено току-що! Абсолютно всичко. Не си спомнях дори една-единствена думичка! Тези шестима магьосници не бяха магьосници по дарба, а по собствено желание. Дори те не можеха да четат всички тези книги, нито да разбират написаното в тях. Четяха единствено по-маловажните, и то само след дълга подготовка. Зед ни каза, че Книгата на преброените сенки е една

от най-важните книги в Кулата. Толкова важна, че се пази в олтара на Първия магьосник. Ричард, ако нямаше дарбата, никога не би могъл да запомниш тази книга. По никакъв начин. Баща ти сигурно е знаел нещо за дарбата ти, ето защо е избрал именно теб.

Главата ѝ все още бе отпусната върху рамото му. Тя долови как дишането му спря, когато думите ѝ стигнаха до съзнанието му.

— Ричард, помниш ли още тази книга?

Гласът му прозвуча слабо и глухо.

— Всяка дума!

— Макар да чух от устата ти цялата книга, аз не помня нищо от нея. Магията на определени думи изтрива всичко от паметта ми. Знаем само, че си я използвал, за да победиш Мрачния Рал.

— В началото на книгата пишеше, че има думи, предназначени само за онзи, който ще открие кутиите на Орден, и че те не могат да бъдат прочетени без помощта на Изповедник. Рал знаеше, че си ме докоснала с своята сила. Той си мислеше, че така ще ме накара да кажа липсващите думи. Казах думите както са си, но пропуснах някои доста важни от края. Така че той избра кутията, която го уби.

— Виждаш ли? Ти все още помниш думите. Не би ги помнил, ако не притежаваше дарбата. Магията би ги скрила от теб. Ричард, ако искаме да се отървем от всичко това, трябва най-после да погледнем истината в очите, а чак след това да мислим какво може да се направи. Любов моя, ти притежаваш дарбата. Ти владееш магията. Съжалявам, но това е истината!

Той въздъхна.

— Разбирам, че не е трябвало да се опитвам да обръщам гръб на тези неща, макар да не искам да ги приема. Надявам се да не ме мислиш за глупак. Благодаря ти, че ме обичаш достатъчно, за да ме накараш да прозра истината.

— Ти не си глупак. Ти си моят любим. Ще помислим заедно.

Тя го целуна по ръката и се загледа мълчаливо в небето. То бе мрачно, студено и сиво, в пълен синхрон с онова, което ставаше в сърцата им.

— Бих искал да познаваше баща ми. Той беше много специален човек. Мисля, че дори аз самият никога не успях да го оценя напълно. Толкова много ми липсва. — Той потъна в спомените си. — Разкажи ми за твоя баща.



Калан нави кичур коса около пръстите си.

— Баща ми бе другар на майка ми, другар на Изповедник. Той не беше баща в истинския смисъл на думата. Той бе избран от майка ми и подчинен на силата ѝ. От него не бе останало нищо освен предаността към нея. Той не гледаше на мен като на самостоятелно същество, а само като част от Изповедника, комуто бе отдаден.

Ричард откъсна една тревичка и я захапа. Замисли се за миг и след малко попита:

— Кой е бил той, преди майка ти да го избере за свой другар?

— Уйборн Амнел, Крал на Галеа.

Ричард се повдигна на лакът.

— Крал! Твоят баща е бил крал!

Без да го осъзнава, Калан придоби обичайното си каменно изражение на Изповедник.

— Баща ми бе другар на Изповедник. Само това. Когато майка ми умираше, повалена от ужасната болест, той едва не полудя. Един ден магьосникът и лечителките, които се грижеха за нея, дойдоха при нас и ни казаха, че нищо не може да се направи и че духовете скоро ще я вземат при себе си. Тогава със страдание, каквото не съм виждала в живота си, баща ми се хвана за гърдите и пред очите ми се строполи мъртъв на земята.

Ричард я погледна в очите.

— Съжалявам, Калан. — Целуна я по челото. — Съжалявам — прошепна отново. После се изтегна в тревата и задъвка едно стръкче.

— Това беше много отдавна.

— Тогава ти каква си? Принцеса? Кралица? Или нещо друго?

Тя се засмя на въпроса му и на това, колко невероятно му се виждаше всичко, свързано с живота ѝ. Той не знаеше почти нищо за нейния свят.

— Не, аз съм Майка Изповедник, дъщерята на Изповедника е Изповедник. Тя не е като другите дъщери за бащите си. — Стана ѝ неудобно, че подценява баща си, но не беше нейна грешка — майка ѝ бе направила своя избор. — Искаш ли да ти разкажа за него?

Той сви рамене.

— Да, ти си и част от него, а аз искам да знам всичко за теб.

Тя се замисли само за миг над реакцията му, но смело продължи.

— Е, добре. Когато майка ми го избрала, той бил съпруг на Кралица Бернадин.

— Майка ти си е избрала мъж, който вече е бил женен?

Тя усети погледа му върху себе си.

— Не е точно така, както си мислиш. Бракът между него и Кралицата бил като повечето кралски бракове — по споразумение. Той бил воин по душа, изтъкнат главнокомандващ. Бракът между него и Кралицата обединил земите им и така двамата създали страната Галеа. Той го направил заради своя народ, обединил земите си под една корона, която можела да ги защити от многобройните враждебно настроени съседи. Кралицата била дълбоко уважавана личност. Тя се омъжила за моя баща заради доброто на Галеа, а не заради самата себе си. Те двамата никога не са били влюбени един в друг. От брака им се родили една дъщеря на име Сирила и син Харолд.

— Значи ти имаш полусестра и полубрат?

Тя вдигна рамене.

— Да, но и това не е точно така. Аз съм Изповедник, а не част от родословното дърво на кралството. Срещала съм се много пъти със Сирила и Харолд, те са изключителни хора. Сега Сирила е Кралица на Галеа. Майка ѝ почина преди няколко години. Принц Харолд командва армията, както неговият баща навремето. Те не ме смятат за роднина, нито аз тях. Аз съм от Изповедниците, родена съм от магията.

— А майка ти? Защо го е направила?

— Тя тъкмо била станала Майка Изповедник и имала нужда от силен съпруг, който да може да ѝ даде дъщеря с изключителна мощ. Тя била чувала, че кралицата на Галеа не е много щастлива в брака си, и пожелала да говори с нея. Кралица Бернадин ѝ казала, че не обича своя съпруг, защото ѝ изневерява. Тя дори смятала, че той обича друга жена. Въпреки това Кралицата го уважавала заради силата му, заради таланта му на войн и предводител и не искала майка ми да го погуби със силата си. Докато майка ми се чудела какво да направи, Уиборн хванал Кралицата с любовник. Едва не я убил. Когато майка ми чула за това, се върнала в Галеа и разрешила проблемите на всички, като предотвратила убийството на любовника и на Кралицата.

— Сигурно не е лесно да си избереш съпруг, без да го обичаш?

Тя се усмихна и притисна главата си в рамото му.

— През целия си живот никога не съм мислила, че ще намеря човек, когото да обичам. Толкова много съжалявам, че майка ми така и не успя да постигне това щастие.

— Какъв баща беше Уиборн?

— За мен той беше като чужд човек. Единствените му чувства бяха насочени към майка ми. Не изпитваше нищо друго освен преданост към нея. Тя го караше да ми обръща внимание, да ме учи на нещата, които знае. Той го правеше с удоволствие, но заради нея, а не заради мен. Отделяше ми доста от времето си, за да ме учи на онова, в което бе най-добър — изкуството на войната. Разкриваше пред мен тактиката на всичките си неприятели. Учеше ме как се побеждава враг с по-малобройна войска и най-важното — как се оцелява и как се извоюва победа благодарение на разума, а не на установените правила. Понякога майка ми също идваше да слуша. Той често прекъсваше и я питаше дали правилно ме обучава. Тя казваше, че неговата задача е да ми отвори очите за всички тайни на войната, но се надяваше, че тези умения никога няма да ми потрябват. Искаше да е сигурна обаче, че ако все пак някога се наложи, детето ѝ ще оцелее.

Баща ми казваше, че най-силното оръжие на войника е да бъде безмилостен. Разказваше ми, че много пъти е побеждавал само защото не си е позволявал да прояви милост. Страхът според него е нещо, което всеки пълководец би трябвало да се научи да използва.

Благодарение на онова, което научих от него, аз оцелях, когато всички останали от моя род загинаха. Бях се научила да убивам винаги когато е необходимо. Да не се страхувам да направя онова, което може да ми помогне да оцелея. Заради цялото познание, което получих от него, винаги съм го мразела и обичала едновременно.

— Е, аз го обичам, защото благодарение на него ти си оцеляла и сега сме заедно.

Калан стисна леко ръката му и проследи полета на една малка птичка, която се опитваше да прогони един гарван.

— Нещата, които той знаеше, не бяха чак толкова; ужасни са онези, които те принуждават да ги правиш, за да оцелееш. Баща ми никога не е водил ненужна война. Не бива да го обвинявам за това, че се радваше на победите си, след като е бил принуждаван да излезе на война с някого. Ричард, може би е време да започнем да мислим как да оцелеем.

— Права си — каза той и я прегърна. — Знаеш ли за какво си мисля — ние с теб сме също като онези мишени: просто си седим и чакаме стрелата, която ще ни уцели; чакаме да видим какво ще стане по-нататък.

— А какво мислиш, че трябва да направим?

Той сви рамене.

— Не знам. Но ако продължаваме да стоим тук, рано или късно стрелата ще ни улучи. Рано или късно Сестрите ще се върнат. Нима трябва да седим със скръстени ръце в очакване да се появят? Не мога да ти отговоря какво точно трябва да направим, но не виждам с какво би ни помогнало да стоим тук и да бездействаме.

Тя кръстоса ръце пред себе си, за да ги стопли.

— Зед?

Ричард кимна.

— Зед сигурно знае какво трябва да се направи. Ако изобщо някой може да ни даде отговор, то това е той. Трябва да го намерим!

— А главоболието? Какво ще стане с него, когато тръгнем на път. Дали нещата ще се влошат, когато Нисел няма да е наблизо, за да ти помага?

— Не знам — сви рамене той, — но мисля, че си струва да опитаме. Не ми остава друга възможност.

— Тогава да тръгваме веднага, преди да е станало по-лошо. Да не чакаме да се случи още нещо.

Той я притисна към себе си.

— Да, скоро ще тръгнем. Но преди това трябва да свършим една работа. Една много важна работа.

Тя изви глава и го погледна изотдолу.

— Какво имаш предвид?

Той ѝ се усмихна.

— Трябва да се оженим — прошепна. — Никъде не тръгвам, преди да съм видял как ти стои тази рокля, за която всички вече говорят!

Тя се обърна и го стисна с две ръце.

— О, Ричард, ще бъде толкова прекрасна. Веселан непрекъснато се усмихва, докато я шие. Нямам търпение да ме видиш облечена в нея! Сигурна съм, че ще ти хареса.

— В това, скъпа моя бъдеща съпруго, ни най-малко не се съмнявам.

— Всички с нетърпение очакват събитието. За Калните сватбата е нещо изключително пищно. Танци, музика, артисти. Участва цялото село. Веселан казва, че щяло да отнеме около една седмица, след като им съобщим, за да се приготви всичко както трябва.

Той я придърпа още по-близо до себе си.

— Считай, че сме им казали!

Тя затвори очи и го целуна. Но макар и да не го гледаше, разбра, че болката му се е появила отново.

— Хайде — подкани го тя с притаен дъх. — Да постреляме още малко, за да се поуспокои болката ти.

Изстреляха по още няколко стрели. Тя заподскача въодушевено, когато отидоха да си приберат стрелите от мишените и установи, че с една от своите е разцепила през средата една от неговите.

— Почакай, докато гвардейците чуят за това! Направо ще позеленеят от яд, задето ще се наложи да дадат отличие на Майката Изповедник за стрелба в колонка. А може и да позеленеят от яд още като ме видят с лък в ръка!

Ричард се засмя, докато вадеше стрелите от мишените.

— Е, щом е така, ще трябва да продължаваш да се упражняваш. Те може и да не ти повярват и ще трябва да го докажеш пред тях. — Изведнъж спря по средата на думата и се обърна рязко към нея. — Какво каза? Какво каза преди, снощи за четворката? Че Рал ги бил изпратил чрез заклинание, за да не може Зед да ги спре?

Калан малко се изненада от рязката промяна в темата на разговора.

— Да, Рал направи така, че магията на Зед да не може да навреди на четворката.

— И това е възможно, защото магията на Зед е Адитивна. Това е всичко, с което разполагат магьосниците с дарба: Адитивна магия. Мрачният Рал може да използва този тип магия, но по някакъв начин се е научил да използва и другата — Субстрактивната. Зед не може да се бори с нея. Ти също не можеш. Магьосниците са създали магията на Изповедниците, те имат само Адитивна магия.

Калан се намръщи и му кимна да продължи.

— Но тогава как успя да ги убиеш?

— Изпаднах в Кон Дар — тя сви рамене. — Тя е част от магията на Изповедниците, но никога преди не съм знаела как да я използвам. Знаех, че има нещо общо с яростта. Нарича се Кървава ярост.

— Калан, даваш ли си сметка какво каза току-що? Щом си успяла да се справиш с четворката, значи си използвала Субстрактивна магия. Иначе не би могла да го направиш. Магията на Зед не е помогнала. Твоята обичайна магия също. Защото мъжете от четворката са били защитени срещу Адитивна магия. Значи за да ги победиш, ти си използвала Субстрактивна. Но в такъв случай, щом древните магьосници са създали магията на Изповедниците, тогава как са успели да включат в нея и елемент от Субстрактивната?

Тя го изгледа втренчено.

— Не знам. Никога не съм мислила върху това, но е логично да си прав. Може би когато отидем в Ейдиндрил, Зед ще може да ни го обясни.

Ричард се намръщи и измъкна още една стрела от чучелото.

— Може би. Но кому е нужно Изповедниците да владеят Субстрактивната магия? — Изражението на лицето му стана още по-мрачно. — Чудя се дали не направи точно това, когато пусна онези светкавици.

Ричард, роден с дарбата, и Калан, владееща Субстрактивната магия. Две ужасни мисли. Тя потръпна, но този път не от студа.

През остатъка от деня те стреляха, докато накрая съвсем нищо не се виждаше. Раменете и ръцете ѝ бяха изтощени от обтягането на тетивата. Тя каза, че няма сили за нито една стрела повече. Пък дори и ако от това зависи животът ѝ. Предложи на Ричард да постреля за последно, преди да си тръгнат, за да изгони главоболието си за още малко. Докато го наблюдаваше, изведнъж се сети, че бе обещала да му отвлича вниманието, докато стреля, и не бе изпълнила обещанието си. Приблужи се до него.

— Време е да видим дали наистина си толкова добър, колкото мислиш, че си.

Когато той обтегна тетивата, тя го погъделичка в ребрата. Той не трепна, стрелата му излетя, сигурна както винаги. След като я изстреля обаче, той не се стърпя и се засмя. Тя опита какво ли не — все същият резултат. Трябваше да измисли нещо друго, щом гъделичкането не върши работа. Притисна се в гърба му и протегна ръка, откопчавайки

три копчета на ризата му. Плъзна пръсти по голото му тяло и го погали по гърдите. Имаше гладка и стегната кожа, опъната върху твърдите мускули. Беше й приятно да го усеща толкова близо до себе си. Топъл. Силен. Мускулест. Разкопча още няколко копчета и пъкна ръката си още по-навътре. С другата си ръка разроши косите му. Той продължи да стреля. Тя започна да го целува по тила и скоро съвсем забрави първоначалната си цел да отвлича вниманието му. Поредната стрела излетя и Ричард се засмя, кършейки рамене. След малко последва още една. Най-накрая ръката й стигна до колана му. Измъкна ризата от панталона му. Сега ръцете й обгърнаха свободно тялото му, като едната се плъзна нагоре, другата — надолу. Пак нищо. Той продължаваше да стреля. И този път не успя да му попречи да се концентрира. Дишането й се учести.

Вече бе решила да победи в тази игра. Когато плъзна ръката си още по-надолу, натискайки още по-силно, на устните й грейна усмивка.

— Калан! — задъхано извика той. — Калан, това вече е прекалено!

Той все още държеше лъка си готов за стрелба, но вече не виждаше мишената толкова ясно. Опита се да се концентрира отново.

Тя нежно захапа меката част на ухото му между зъбите си, след това нежно залепи устни там.

— Нали ти каза, че трябва да можеш да стреляш, каквото и да става около теб — прошепна тя и ръката й се плъзна още по-надолу.

— Калан... — в гласа му се усети напрежение. — Не е честно... ти ме изигра!

— При всякакви обстоятелства. Точно така каза. Трябвало да можеш да стреляш независимо какво става около теб. — Тя вкара езика си в ухото му. — Достатъчно напечено ли е около теб, любов моя? Ще улучиш ли мишената?

— Калан — едва си поемаше дъх той. — Ти ме изигра...

Тя се засмя гърлено и го стисна още по-силно. Той въздъхна дълбоко и отпусна тетивата. По начина, по който излетя стрелата, Калан можеше да прецени, че точно тази няма да могат да открият никъде наоколо.

— Мисля, че този път пропусна — прошепна тя в ухото му.

Той се извъртя в ръцете ѝ и пусна на лъка си на земята. Прегърна я. Лицето му се бе наляло с кръв.

Целуна я по ухото.

— Не е честно — прошепна. — Служиш си с непозволени средства.

От докосването на езика му до ухото ѝ спря дъхът.

Тя стегна цялото си тяло и отметна назад косата си. Влажните му устни се плъзнаха към врата ѝ. Тя потръпна. Притисна се в него и простена, почти се засмя, когато светът внезапно се наклони на една страна и тя се намери на земята под Ричард. Едва успя да прошепне едно „обичам те“, преди устните му да се слепят с нейните и ръцете ѝ да обвият здраво врата му. Не можеше да си поеме дъх. Не искаше да си поеме дъх.

Тъкмо когато вече се чудеше кога ли неговите ръце ще направят поне онова, което нейните бяха направили преди миг, Ричард изведнъж скочи на крака.

Мечът на истината блесна в ръцете му.

Страстта в очите му беше отстъпила на яростта. Вятърът отнесе металния звън надалеч. Стоеше така, с отворена риза и гърди, повдигащи се от ярост. Помогна ѝ да стане. Тя се подпря на лакти.

— Ричард, какво има?

— Нещо идва. Скрив се зад мен, веднага!

Калан скочи на крака, грабна лъка си и сложи стрела на тетивата.

— Нещо ли?

Някъде в далечината тревата се залюля. Не от вятъра.



## ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

През високата трева надникна нечия петниста сива глава. Каквото и да бе, съществото не блестеше с ръст. Калан се запита възможно ли е да е друг смехавец. Щом си го помисли, вдигна лъка и опъна тетивата. Трескаво се питаше дали ще улучи, ако се наложи да стреля; ако той се хвърли срещу тях. Всъщност, даде си сметка миг покъсно, една стрела не би могла да му навреди по никакъв начин. В главата ѝ веднага изникна следващият въпрос — ще може ли отново да предизвика светкавиците.

Ричард я спря с ръка.

— Чакай!

От тревата пред тях изникна приведена плешива фигура с дълги ръце и огромни стъпала, облечена само в панталони с презрамки. В готовия за стрелба лък се втренчиха чифт мигащи жълти очи.

Лицето се разцепи на две, по средата се видяха редица остри зъби.

— Красива дама!

Беше Самюъл, компаньонът на вещицата Шота.

— Самюъл! — изръмжа Ричард. — Какво правиш тук?

Отвратителното същество изсъска и се протегна към меча.

— Давай!

Ричард размаха заплашително меча и Самюъл, озъбен, дръпна ръката си. Ричард опря меча в пепелявия му сбръчкан врат.

— Попитах те какво правиш тук?

Отвратителните очи се вгледаха в него.

— Господарка търси теб!

— Можеш да си вървиш. Ние няма да дойдем с теб в Агаден.

Самюъл изгледа Ричард с жълтото си око.

— Господарка не в Агаден — той се извъртя и посочи с пръсти селото на Калните. — Господарка чака там. Там, дето хората заедно. — Самюъл изгледа Ричард. — Каза идваш. Иначе избие всички, а Самюъл ги сготви със зеленчуци. — Той отново се изхили.

Ричард стисна зъби.

— Ако тя нарани някого...

— Каза няма, ако ти отидеш при нея.

— Какво иска?

— Теб!

— Какво иска от мен?

— Господарка не каза на Самюъл. Каза само да намеря.

Калан отпусна тетивата на лъка.

— Ричард, Шота каза, че ще те убие, ако отново се появиш пред очите й.

Той погледна Самюъл.

— Не. Каза че ще ме убие, ако се върна в Агаден. Но сега тя не е там...

— Но...

— Ако не отида, ще започне да убива хора. Вярвам, не се съмняваш в това?

— Да, знам, но може да убие и теб.

Той измърмори нещо и след това се усмихна.

— Да ме убие! Не мисля. Тя ме харесва. Аз й спасих живота.

Тя настръхна. Шота се опита да го отвлече, това не биваше да се повтаря. А и заедно със Сестрите на светлината тази вещица бе последният човек, когото Калан би искала да види някога отново.

— Не ми харесва тая работа!

Ричард я стрелна с поглед.

— Ако имаш по-добра идея, можеш да я споделиш.

Калан въздъхна ядосано.

— Мисля, че нямаме друг избор. Но да му мисли, ако пак реши да ти се умилква.

Ричард я погледна и после се обърна към компаньона на вещицата.

— Тръгвай пред нас, Самюъл, и не забравяй кой носи меча. Помниш ли какво ти казах последния път — аз ще те стотвя със зеленчуци, ако направиш нещо нередно.

За миг Самюъл заби поглед в острието на меча и без да каже нито дума повече, се обърна и тръгна, като често поглеждаше през рамо, за да се убеди, че го следват. Ричард все още стискаше меча в ръката си, а лъкът бе праметнат на рамото му. Той тръгна между Калан

и Самюъл. Гневът от магията на меча светеше в очите му. Самюъл тичаше през тревата и от време на време се обръщаше, за да изсъска нещо към тях. Калан следваше Ричард по петите.

— Ще съм доволна, ако Шота не пуска пак змии върху мен. Този път няма да ѝ позволя! — натъртено каза тя. — Наистина!

— Все едно имаме избор... — измърмори тихичко Ричард.

Когато стигнаха до селото, вече беше тъмно. Дойдоха от източния край, но веднага забелязаха, че всички са се събрали в южния и ловците, въоръжени до зъби, са наобиколили останалите в плътен обръч. Калан знаеше, че Калните се боят до смърт от вещицата. Те не споменаваха дори името ѝ на глас. Всъщност кой ли не се страхуваше от вещицата, дори и самата Калан. Последния път, когато се видяха, Шота поиска да я убие, но Ричард изпълни всичките ѝ желания и я спаси. Калан обаче не мислеше, че този път Ричард ще има право на желания.

Самюъл ги поведе през тясната пътека към къщата на духовете. Вървеше така, сякаш бе прекарал целия си живот в това село. Хилеше се с неприятния си смях, подскачаше и от време на време ги поглеждаше през рамо. Когато усмивката му показваше прекалено много мръсни зъби, Ричард го мушваше в гърба с меч. Самюъл изсъскваше, а жълтите му очи хвърляха гневни пламъчета. След малко компаньонът вдигна ръцете си с дълги криви пръсти, за да посочи към къщата на духовете.

— Красива дама чака тук. С мен. Господарка иска само Търсач.

— Ричард, идвам с теб! — каза Калан твърдо.

Той я погледна първо, а после извика на Самюъл.

— Отвори вратата!

Една голяма силна ръка отвори вратата навътре. Чифт жълти очи засвяткаха злобно. Ричард държеше меч пред себе си, недвусмислено показвайки на Самюъл, че ще влезнат и двамата. Вратата се затвори със скърцане зад тях. Отвън остана недоволната физиономия на компаньона.

В центъра на стаята се издигаше висок, елегантен трон. Светлината на факлите танцуваше върху издяланите от злато лозови листа. Виждаха се множество фигури на змии, котки и други животни. Драпиран балдахин с тежък червен брокат, украсен със златни пискюли, се спускаше над трона, към който водеха три мраморни

стъпала. Всичко беше масивно и тежко. Плътно червено кадифе покриваше седалката, гърба и облегалките за ръцете. Калан не можеше да си представи, че това нещо е минало през вратата. Тя се питаше колко ли мъже са го пренесли с пот на челото дотук.

Шота ги очакваше, седнала царствено в пищния трон. Неподвижните ѝ бадемови очи се впиха в Ричард. Тя примигна, наведе се назад върху червеното кадифе и праметна крак върз крак. Ръцете ѝ бяха отпуснати върху златните фигурки на страничните облегалки. Дългите ѝ лакирани нокти потропваха. Пищната ѝ кестенява коса падаше като водопад по раменете ѝ.

Премести лишения си от възраст поглед върху Калан. Опита се да я парализира с очи. Една змия на червени, бели и черни ивици бе провиснала от балдахина и съскаше срещу Калан. След това падна в скута на Шота и се сви на кравай.

Това бе недвусмислен знак за Калан, че не е поканена и следователно може да очаква всичко. Калан потръпна вътрешно, но се постара да не ѝ проличи. След един миг, който изглеждаше като вечност, и след като вещицата се убеди, че посланието ѝ е прието, Шота обърна немигащите си очи към Ричард.

— Свали меча, Ричард — гласът ѝ бе мек като кадифе.

Калан си помисли, че не е честно жена, надарена с такава красота, да притежава освен това и глас, който можеше да разтопи буца масло. Или всяко мъжко сърце.

— Заради впечатлението, което създаде у мен, когато се разделихме предния път, реших, че ще се опиташ да ме убиеш — отвърна Ричард с абсолютно безстрастен и равен глас.

— Ако наистина реша да те убия, мое скъпо момче — а аз мога да го направя, — твоят меч изобщо няма да ти помогне.

Ричард извика и хвърли меча, който сякаш внезапно се превърна в горещ въглен. След миг мечът плавно се върна обратно в ръката му.

— А сега го махни! — този път гласът ѝ бе малко по-остър.

Ричард я изгледа сърдито изпод вежди, но прибра меча.

Плътните ѝ устни се разтеглиха в самодоволна усмивка. Тя вдигна змията от скута си и я захвърли настрани. Без да сваля очи от Ричард, стана от трона и се наведе напред достатъчно, за да позволи на бюста си да блесне под дълбоко изрязаната пищна сива рокля. За Калан остана истинска загадка как бюстът ѝ остана в деколтето.

Измежду гърдите ѝ изпадна шишенце с тапичка, закачено на изящна сребърна верижка.

Лицето на Калан пламна, когато Шота грациозно слезе по мраморните стъпала, без да отделя очите си от Ричард. Изящните ѝ дрехи се развяха, като че ли в стаята се бе появил лек ветрец. Всъщност в къщата на духовете въздухът на помръдваше.

Този плат, помисли си Калан, определено е прекалено тънък за рокля. Тя се запита как ли би ѝ стояла и се изчерви, представяйки си се в нея. Веднъж стъпила на земята, Шота се обърна и отвори малкото шишенце. Тронът се разлюля, сякаш го подеха горещи вълни. Изведнъж той се превърна в сив дим, който се завъртя в кръг, и завъртайки се на спирала, се прибра в малкото шишенце. Шота затвори капачето и пъкна шишенцето обратно между гърдите си. Калан въздъхна дълбоко и шумно.

Погледът на Шота се отдели от очите на Ричард и се плъзна към разкопчаната му риза. В него се четеше закачливост или може би доволство. Лицето на Ричард почервения. Усмивката на Шота стана още по-широка.

— Какво очарователно неблагоприличие. — Тя прокара дълъг лакиран нокът от гърдите към пъпа му и лекичко го потупа по корема. — Закопчай си ризата, Ричард, иначе мога да забравя защо съм тук.

Лицето му стана аленочервено. Калан демонстративно се приближи до него, докато той се закопчаваше.

— Шота — започна Ричард, напъхвайки ризата си в панталона. — Искам да ти благодаря. Може би не си даваш сметка, но ти наистина помогна. Помогна ми да открия нещо много важно.

— Такова бе намерението ми — да ти помогна.

— Не, ти не ме разбра. Искан да кажа, че ми помогна да разбера какво трябва да направя, за да бъда с Калан. Как да я обичам — той се усмихна. — Ние ще се женим.

Настъпи ледено мълчание.

— Това е самата истина — каза Калан и вирна брадичката си. — Ние се обичаме... и вече знаем как да бъдем заедно... Завинаги — Калан мразеше начина, по който Шота я караше да дава обяснения, начина по който тя слушаше обясненията ѝ.

Силният поглед на Шота се плъзна към Калан, а усмивката ѝ се изпари, което накара Калан да преглътне с усилие.

— Ах, вие, невежи деца! — прошепна тя и бавно поклати глава.  
— Глупави, невежи деца!

Лицето на Ричард пламна.

— Може и да сме невежи, но не сме деца. И освен това се обичаме. И скоро ще се женим. Мислех, че ще се зарадваш, Шота, тъй като и ти имаш пръст в цялата работа!

— Това, което ти казах, скъпо момче, бе, че е необходимо да я убиеш.

— Но всичко вече свърши — възпротиви се Калан. — Проблемът беше решен. Сега вече всичко е наред между нас. Всичко.

Калан извика, внезапно установила, че краката ѝ се отделят от земята. Двамата с Ричард бяха издигнати във въздуха и задрънени в стената. Ударът ѝ отне въздуха. Пред очите ѝ затанцуваха звездички. Тя сведе очи надолу, за да прочисти погледа си. Двамата бяха прилепени към кирпичената стена на повече от метър над земята. Тя едва дишаше. Можеше да движи единствено главата си. Дори дрехите ѝ бяха залепнали за стената. Пелерината ѝ се бе разперила, сякаш е простряна на пода. Ричард също бе напълно безпомощен. Двамата се опитваха да се помръднат, разтърсваха глави, но напразно — бяха като заковани.

Шота ги наблюдаваше с очи, в които играеха заплашителни пламъчета. Спря срещу Калан.

— Не е трябвало да те убива и сега всичко е наред, така ли, Майко Изповедник?

— Да! — Калан се опита да прикрие безпомощността в гласа си.

— Идвало ли ти е наум, Майко Изповедник, че в това, което казвам, има частица истина?

— Да, но имаше всички...

— Мислила ли си, Майко Изповедник, че вероятно има някаква причина, поради която Изповедниците не трябва да обичат другарите си? И че вероятно има и още някаква причина, щом съм му казала да те убие?

Калан не можа да отговори. В главата ѝ се блъскаха налудничави мисли.

— Какво искаш да кажеш? — попита Ричард.

Шота не го погледна.

— Кажи, Майко Изповедник!

Устата на Калан беше съвсем пресъхнала, преди да проговори, трябваше да преглътне на два пъти.

— Какво искаш да кажеш? Каква причина?

— Била ли си с този мъж, когото обичаш, направихте ли го вече, Майко Изповедник?

Този път Калан стана аленочервена.

— Що за въпрос, как можеш да ме питаш такива неща?

— Отговори на въпроса ми, Майко Изповедник — изсъска Шота.  
— Иначе още сега ще одера кожата ти и ще си уشيا нещо елегантно от нея. Всъщност и бездруго може би ще го направя. По-добре не си и помисляй да ме лъжеш!

— Аз, ние... не! Но това не е твоя работа.

Шота се приближи още повече. От погледа ѝ Калан вътрешно изкрещя.

— По-добре си помисли добре, преди да го направите, Майко Изповедник!

— Какво искаш да кажеш? — прошепна Калан с празен поглед.

Шота скръсти ръце пред гърдите си. Гласът ѝ остана заплашителен.

— Изповедниците не трябва да обичат другарите си, защото ако им се роди син, жената Изповедник трябва да накара мъжа си да убие бебето. Той винаги е подвластен на нейната сила и изпълнява всичките ѝ желания. Без да задава въпроси.

— Но...

Шота пристъпи още по-близо, от очите ѝ излизаха искри.

— Ако ти го обичаш, как би поискала от него подобно нещо? Как ще помолиш Ричард да убие своя син? Мислиш ли, че той би го направил? Мислиш ли? Можеш ли да убиеш сина на мъжа, когото обичаш? Можеш ли, Майко Изповедник?

Думите на Шота пронизаха сърцето на Калан и тя едва можа да прошепне:

— Не.

Надеждите и мечтите ѝ рухнаха в един миг. В радостта си, че ще бъде с Ричард, тя не бе и помислила за бъдещето, за последствията от връзката им. За деца. Беше мислила единствено за това, че ще бъдат завинаги заедно. Гласът на Шота премина в крясък.

— И значи какво, Майко Изповедник? Ще отгледаш сина си? И ще дариш на света един мъж Изповедник? Мъж Изповедник! — Тя отпусна ръце, побелелите ѝ от стискането кокалчета се притиснаха в хълбоците ѝ. — Отново ще върнеш света към смутните времена! Към смутните времена! Заради собствения си егоизъм! Защото си решила, че обичаш този мъж! Мислила ли си някога за това, невежо дете!

В гърлото на Калан беше заседнала буца, която щеше да я задуши всеки миг. Искаше ѝ се да избяга от Шота, но не можеше да помръдне.

— Не всички мъже Изповедници са зли!

— Почти всички са! Почти всички! — Тя посочи с пръст към Ричард, без да го погледне. — Ще рискуваш ли бъдещето на целия свят, само защото обичаш този мъж? Нима ще обречеш всички на вечни мъки, защото ще пожелаеш синът на този мъж да живее?

— Шота — гласът на Ричард беше изненадващо спокоен, — повечето Изповедници имат дъщери. Ти се тревожиш предварително за нещо, което може би няма да се случи. Може би ние изобщо няма да имаме деца. Не всяка двойка има свои деца. Твоите страхове се разпростират върху твърде неясни неща. — Той изведнъж се плъзна надолу по стената и стъпи на пода. В своя гняв Шота го сграбчи за ризата. Блъсна го към стената с такава сила, че го остави без дъх.

— Мислиш ли, че съм толкова глупава като теб? Аз познавам хода на времето. Аз съм вещица! Казах ти и преди — аз знам, че ще се случат определени събития и знам какво трябва да се направи, за да не се случат. Ако легнеш с тази жена, тя ще роди син! Тя е Изповедник. Всеки Изповедник ражда Изповедник! Винаги! Ако я дариш с дете, то ще бъде момче! — Тя отново го блъсна в стената. Калан чу как главата му изтрака глухо. Поведението на Шота беше страшно, сякаш не можеше да се овладее. Преди Калан я познаваше като страшна, но в същото време интелигентна и разсъдлива. Поне до известна степен. Сега обаче изглеждаше различна. Неуравновесена.

Ричард не се опита да махне ръцете ѝ от себе си, но Калан долови гнева в гласа му.

— Шота...

Тя го прилепи към стената с нов удар.

— Дръж си езика зад зъбите, иначе ще го отрежа.

Разгневяха ли се, двамата придобиваха много общи черти.



— Ти сгреши, Шота. Сгреши! Събитията в потока на времето могат да се развият по множество различни начини. Ако последния път те бях послушал и бях убил Калан, както ти искаше от мен, Мрачният Рал щеше да ни управлява и досега. Аз го победих, защото не послушах глупавия ти съвет. Победих го с помощта на Калан. Ако бях те послушал, щяхме да загубим! — Той вирна глава нагоре. — Ако си дошла да ни заплашваш с нещо, което евентуално би могло да се случи някога в бъдещето, само си губиш времето! Не те послушах миналия път, няма да го направя и сега. Няма да се откажа от нея, никога. Никога!

Шота го изгледа за миг, после бавно пусна ризата му.

— Не съм дошла тук, за да ви заплашвам с нещо, които „евентуално“ ще се случат — прошепна тя. — Нито пък за да споря с теб да не правиш деца на Изповедник, Ричард Рал!

Ричард подскочи ужасен.

— Аз не съм...

— Дойдох тук, защото може да ми се прииска да те убия заради онова, което направи, Ричард Рал. Това, че вие двамата, невежи деца, искате да си направите деца, е само косъм от гърба на истинското чудовище, което вече създадохте!

— Защо ме наричаш така? — прошепна Ричард.

Шота погледна преbledнялото му лице.

— Защото това е твоето име.

— Аз съм Ричард Сайфър. Синът на Джордж Сайфър.

— Ти си отгледан от човек на име Сайфър. Но си син на Мрачния Рал. Той изнасили майка ти.

Лицето на Ричард преbledня като платно. Сърцето на Калан се сви от болка. Сега вече разбра; знаеше, че това, което казва вещицата, е истина. Тя самата го бе видяла у Ричард; бе видяла в него лицето на баща му — на Мрачния Рал. Направи отчаян опит да се изтръгне от стената, да отиде при него. Не помръдна нито с милиметър.

Ричард гръсна глава.

— Не. Това не е истина. Това е невъзможно!

— Истина е — настоя Шота. — Ти си син на Мрачния Рал. Зедикус Зу'л Зорандер е твой дядо.

— Зед? — прошепна той. — Зед е мой дядо? — Раменете му се изправиха. — Мрачният Рал... Не, не може да е той. Това не е истина!

Той се обърна и погледна Калан. По лицето ѝ позна, че е знаела, че вярва на думите на Шота. Обърна се отново към вещицата.

— Зед щеше да ми каже. Сигурен съм! Не ти вярвам!

— Хич не ме е грижа — каза тя с безстрастен глас. — Изобщо не ме интересува какво вярваш и какво не. Аз просто знам истината — гневът ѝ избухна отново с пълна сила. — А истината е, че ти си копелето на едно копеле, чийто баща също е копеле. И всеки един от тези копелета притежава дарбата. Още по-лошо — Зед притежава дарбата. Ти също. Но при двама ви тя се е предавала по различна кръвна линия. — Тя се вгледа в широко отворените му очи. — Ти си изключително опасен, Ричард Рал. Ти притежаваш дарбата. Макар че в твоя случай съм по-склонна да я нарека проклятие.

— Тук съм напълно съгласен с теб — прошепна Ричард.

— Ти знаеш, че притежаваш дарбата! И няма да спориш с мен за това.

Ричард можа само да кимне с глава.

— За всичко останало хич не ме е грижа. Ти си син на Мрачния Рал и по другата линия, внук на Зедикус Зу'л Зорандер. Той е баща на твоята майка. Ако не искаш да приемеш тази истина, това не ме засяга. Вярвай в каквото си щеш. Самозаблуждавай се колкото можеш! Не съм била толкова път, за да споря с теб за родословното ти дърво.

Ричард се олюля назад, докато се облегна в стената. Прокара пръсти през косата си.

— Върви си, Шота. Моля те, върви си! — Гласът му бе лишен от последната искрица живот. — Не искам да чуя нито дума повече от устата ти. Просто си върви. Остави ме на мира.

— Разочарована съм от теб, Ричард.

— Не ме интересува.

— Не съм предполагала, че си толкова глупав.

— Не ме интересува.

— Мислех, че Джордж Сайфър означава нещо за теб. Мислех, че имаш чувство за достойнство.

Ричард вдигна глава.

— Какво искаш да кажеш?

— Джордж Сайфър те отгледа. Даде ти името си, своята любов. Напътстваше те, грижеше се за теб. Той те направи човек. А сега си

готов да забравиш всичко това, само защото някога някой е изнасилил майка ти. Това ли е важното за теб?

В очите на Ричард пламнаха искри. Ръцете му се устремиха нагоре. Калан помисли, че ще удуши Шота на мига. Но той изведнъж спря и отпусна ръце.

— Но... ако Мрачният Рал ми е баща...

Шота вдигна ръце високо над главата си.

— Какво? Ще станеш като него ли? Ще започнеш да служиш на злото, защото изведнъж си разбрал кой си? Страхуваш се, че ще започнеш да убиваш невинни хора само защото си научил кой е истинският ти баща? Ще забравиш всичко, на което те е научил Джордж Сайфър, само защото истинското ти име е Рал? А наричаш себе си Търсач! Разочароваш ме, Ричард. Мислех, че ти си си ти. А не някакво бледо отражение на предците си.

Той сведе поглед, а Шота продължи да го гледа намръщено, без да каже нито дума повече. Ричард пое дълбоко въздух и едва прошепна:

— Съжалявам, Шота. Благодаря ти, че не ми позволи да бъда още по-глупав, отколкото съм. — Очите му бяха пълни със сълзи, когато се обърна към Калан.

— Моля те, Шота, пусни я на земята!

Калан усети силен натиск върху себе си и бавно се спусна надолу. Краката й усетиха твърда земя. Погледът на Шота я прикова на място, макар да изпитваше силно желание да се доближи до Ричард. Тя заби поглед в земята.

Шота пхна пръсти под брадата на Ричард и повдигна главата му.

— Можеш да си доволен поне, че баща ти не беше грозен. Имате общи черти в погледа, в характера. А и дарбата.

Ричард извъртя глава встрани.

— Дарбата! Не искам никаква дарба. Не желая да имам нищо общо с това. Не ме интересува дарбата на Мрачния Рал! Мразя я, мразя магията!

— Но дарбата е наследство и от Зед — каза Шота изненадващо съчувствено. — Наследил си я от двата си рода. Понякога дарбата не се предава от баща на син. Може да бъдат прескочени поколения наред. Понякога обаче става обратното. Ти си я получил и по двете

линии. При теб тя има повече от едно измерение. Комбинацията в случая е изключително опасна.

— Наследява се. Като всяко друго уродство.

Шота подигравателно погали лицето му с дългите си пръсти.

— Спомни си това, преди да легнеш с тази жена. По наследство от Калан момчето ще бъде Изповедник, а по наследство от теб ще получи дарбата. Можеш ли да предвидиш опасностите, които ще произтекат от това? Можеш ли да си представиш Изповедник, който има и магическа дарба. Изповедник мъж! Съмнявам се. Трябваше да я убиеш, когато ти казах, невежо дете, преди да решиш, че я обичаш. Трябваше да я убиеш!

Ричард я изгледа сърдито.

— Наслушах се вече. Не желая да чуя нито дума повече. Вече ти казах, благодарение на Калан победих Мрачния Рал. Ако я бях убил, нямаше да успеем. Надявам се, няма да използваш целия си престой тук, за да ми повтаряш тези безсмислици.

— Не — каза Шота. — Всичко казано дотук е без значение. Не затова съм тук. Дойдох заради онова, което си направил, а не заради другото, което би могъл да направиш някой ден. Направеното вече е много по-страшно от всичко, което бихте могли да сторите с тази жена занапред.

Ричард свъси вежди.

— Аз попречих на Мрачния Рал да управлява света, като го убих. Нищо лошо не съм направил!

Тя бавно поклати глава.

— Магията на Орден го уби. Казах ти и преди: той не бива да отваря нито една от кутиите. Ти не го уби. Просто го остави да отвори една от кутиите на Орден. Магията на Орден го уби! А трябваше да го убиеш, преди да я е отворил.

— Не можех! Това беше единствената възможност. А и каква е разликата? Та нали е мъртъв!

— По-добре да го беше оставил да победи, отколкото да му позволяваш да отвори грешната кутия.

— Ти си луда! Кое би могло да бъде по-страшно от това Мрачният Рал да овладее магията на Орден и да управлява света?

Тя повдигна вежди.

— Пазителят! — прошепна. — По-добре да беше оставил Мрачният Рал да ни управлява, дори да ни измъчва до смърт, отколкото да стане онова, което ти допусна да се случи!

— За какво говориш?

— Пазителят на отвъдния свят живее в своето царство. Светът на живите е отделен от света на мъртвите с воал, който спира него и чудовищните му слуги на прага на света на живите. Разделя живите от мъртвите. Заради онова, което ти направи, воалът се разкъса! Някои от убийците на Пазителя са вече тук!

— Смехавците... — прошепна Ричард.

Шота кимна с глава.

— Да. Освободени от магията на Орден, те са успели да се промъкнат през воала. Ако той се разкъса съвсем, Пазителят ще може да действа свободно. Не можеш дори да си представиш какво означава това. — Шота взе Агиела му в ръка. — Всичко, което ти е било причинено с това, ще прилича на нежна любовна милувка в сравнение с онова, което той ще направи. На всички. По-добре Мрачният Рал да бе победил, отколкото да се случи това. Ти обрече всички на вечни мъки. — Тя стисна Агиел в юмрука си. — Би трябвало да те убия заради всичко това. Да те накарам да страдаш неизмеримо. Знаеш ли колко силно желае Пазителят да има подръка някой, който притежава дарбата. Колко се нуждае от поне един такъв човек? А също и от вещица?

Калан видя, че от очите на Шота потекоха сълзи. Калан в един миг осъзна нещо, от което я побиха ледени тръпки — Шота не бе ядосана. Тя просто се страхуваше.

Ето защо беше дошла: не заради Калан, не защото двамата с Ричард може един ден да имат дете. Беше тук, защото е изплашена до смърт. Мисълта, че една вещица като Шота може да изпитва такъв страх, ѝ се стори по-ужасна от всичко на света.

Ричард погледна Шота с широко отворени очи.

— Но... сигурно има някакъв начин да му попречим! Сигурно можем да направим нещо!

— Ние ли? — изписка тя и заби нокти в гърдите му. — Не ние, а ти, само ти, Ричард Рал! Единствено ти можеш да го направиш!

— Аз ли? Защо пък аз?

— Не знам — изкрещя му тя през стиснати зъби. — Но единствен ти притежаваш необходимата сила. — Тя стовари юмрука си в гърдите му. — Ти! — Шота продължи да го удря. — Само ти имаш шанс! Не знам защо, но е така. Никой друг не може да поправи разкъсания воал. — Крясъкът ѝ премина в плач. — Само ти, глупаво, невежо, неразумно дете!

Калан беше парализирана от силата на онова, което се разиграваше пред очите ѝ. Това че Пазителят, е на свобода, бе въвн от всякакъв разум. Мъртвите в света на живите — Калан трудно би могла да си представи какво значи това, но страхът на Шота бе красноречив.

— Шота... Та аз не знам нищо за това, нямам представа как...

Шота не спираше да го удря и да плаче.

— Трябва! Трябва да намериш начин! Изобщо нямаш представа какво ще направи Пазителят с мен, вещицата! Ако не искаш да го направиш заради мен, направи го заради себе си! С теб не би бил помилостив. Ако и за себе си не мислиш, направи го заради Калан! Той ще я обрече на вечни мъки само и единствено защото ти я обичаш. Ще го направи само за да бъде по-тежко за теб. Всички ще останем завинаги приклепени между живота и смъртта, гърчейки се в невъобразими мъки. — Тя вече ридаше неудържимо. — Той ще изтръгне душите ни... ще ги вземе при себе си завинаги.

Тя отново го удари по гърдите. Той протегна ръце и я придърпа към себе си, опитвайки се да я успокои.

— Завинаги, Ричард! Ще се превърнем в същества, лишени от души, обречени на вечност. Вечност, изпълнена с мъчения. Но ти си толкова глупав, че не можеш да го разбереш. Не можеш да си представиш ужаса, който ще последва, когато това стане.

Калан застана до Ричард и отпусна ръка на рамото му. Тя не изпита чувство на ревност, когато той прегърна вещицата. Беше очевидно, че Шота не е на себе си от ужас. Калан не можеше да сподели напълно страховете ѝ, защото не знаеше всичко, което знае вещицата. Макар поведението ѝ да бе по-красноречиво от всякакви думи.

— В Агаден се появиха смехавци! — проплака тя.

Ричард я погледна.

— Смехавци? В Агаден?

— Смехавци и един магьосник. Ужасно противен. Самюъл и аз избягахме, спасявайки единствено собствените си кожи.

— Магьосник ли? — Ричард я хвана за раменете и я отдели от себе си. — Какво искаш да кажеш, какъв магьосник? Няма повече магьосници!

— Има един — в Агаден. В този момент той е там заедно със смехавците. В дома ми. В моя дом!

Калан не се сдържа и попита:

— Шота, сигурна ли си, че е магьосник? Може би е някой, който се преструва на магьосник. Вече няма нито един магьосник. Освен Зед. Всички са мъртви.

Шота се намръщи през сълзи.

— Нима мислиш, че някой може да излъже, когато става въпрос за магия? Мога да позная един магьосник, още повече, когато той притежава дарбата. Разпознавам магьосническия огън. Този притежава дарбата и е млад. Нямам представа откъде се е появил, не знам защо никой нищо не е чувал за него. Но той дойде заедно със смехавците. Това може да означава само едно нещо — че се е продал на Пазителя. Той работи за Пазителя, опитва се да доразкъса воала. Кое то от своя страна означава, че Пазителят има агенти тук, в света на живите. Мрачният Рал сигурно е бил един от тях. И точно затова е могъл да използва Субстративната магия — Шота се обърна към Ричард. — Това, че Пазителят използва магьосник, означава, че магьосникът може да му помогне да разкъса воала докрай. Ти притежаваш дарбата. Ти си магьосник. Глупав, но все пак магьосник. Не знам защо, но ти си единственият, който има шанс да затвори вратата.

Ричард избърса една сълза от бузата ѝ.

— Какво ще правиш сега?

Огънят отново пламна в очите ѝ. Тя стисна зъби.

— Ще се върна в Агаден! Ще се боря за дома си!

— Но нали те те прогониха оттам?

— Свариха ме неподготвена! — остро отвърна тя. — Дойдох тук само за да ти кажа колко си глупав. И че трябва да направиш нещо. Да възстановиш воала, иначе всички ние... — Шота се обърна с гръб към тях. — Връщам се в Агаден. Пазителят ще загуби агента си. Имам намерение да му отнема дарбата. Знаеш ли как се вади магия от магьосник?

— Не — Ричард очевидно се заинтригува. — Нямах представа, че е възможно.

— О, и още как! — Тя повдигна вежда. — Трябва просто да му одереш кожата и цялата магия ще изтече от него. Ще го хвана, ще го одера жив — до последния сантиметър, — а после ще я използвам, за да си претапицирам трона. Ще си седя най-спокойно на трона, върху неговата кожа и ще го гледам как умира в краката ми, как магията му изтича.

— Шота, имам нужда от помощта ти. Та аз не знам нищо за всичко това!

Тя го погледна и стисна юмруци.

— Не знам нищо, което би могло да ти е от полза.

— Това означава, че знаеш нещо, но то не би ми било от полза, така ли?

Тя кимна. Ричард въздъхна.

— И какво е то?

Тя скръсти ръце пред стомаха си. Очите ѝ отново се навлажниха.

— Ще бъдеш хванат в капана на времето — не ме питай какво означава това, защото не знам. Няма да успееш да поправиш разкъсания воал, ако не успееш да се измъкнеш от капана. Той ще те държи заключен някъде далеч. Ако не успееш да избягаш, Пазителят ще дойде в света на живите. Не научиш ли нещо за дарбата си, нищо няма да направиш.

Ричард се отдалечи в единия ъгъл на стаята. Стоеше с гръб към тях, подпрял едната си ръка на хълбока. Другата прекара през гъстата си коса. Калан не смееше да погледне Шота. Нямаше никакво желание да застава очи в очи с вещицата, когато не ѝ се налагаше.

— Има ли още нещо? — Той я погледна през рамо. — Още нещо, което можеш да ми кажеш?

— Не. Можеш да ми вярваш. Ако имаше такова нещо, бих била повече от щастлива да ти го кажа. Нямам никакво желание да заставам пред погледа на Пазителя!

Ричард се обърна към нея.

— Получавам главоболия. Ужасни главоболия.

Шота кимна.

— Дарбата!



— Дойдоха три жени. Представиха се като Сестрите на светлината. Казаха, че трябвало да отида с тях, за да ме научат да използвам дарбата си. Иначе главоболията щели да ме убият. Знаеш ли нещо по този въпрос?

— Аз съм вещица, не знам много за магьосниците. А Сестрите на светлината са свързани именно с магьосниците. Те ги обучават. Знам само толкова. Дори не знам къде живеят. Появяват се веднъж на много години, само когато открият родения с дарбата.

— Какво ще стане, ако не отида с тях? Наистина ли ще умра, както те твърдят?

— Ако не се научиш да контролираш дарбата си, главоболията ще те убият. Това го знам със сигурност.

— Но единствено те ли могат да ме научат на това?

Шота сви рамене.

— Това не мога да ти кажа. Пак ти повтарям — със сигурност знам, че трябва да се научиш да контролираш дарбата си, в противен случай няма да можеш да се измъкнеш от капана, а това означава, че няма да успееш да възстановиш воала. А може и да умреш от главоболието много преди това.

— Искаш да кажеш, че е по-добре да се съглася те да ме обучават.

— Не съм казала такова нещо. Твърдя само, че трябва да се научиш да контролираш дарбата си. Може би съществува и друг начин.

— Какъв?

— Не знам, Ричард. Казах „може би“. Не съм сигурна. Съжалявам, тук не мога да ти помогна. Просто не знам. Само един глупак може да дава съвети за неща, които изобщо не разбира. Не мога да те посъветвам нищо по този въпрос!

— Шота — примоли се Ричард, — аз съм загубен. Не знам какво да правя. Не разбирам нищо нито от дарбата, нито от Сестрите, нито от Пазителя! Ако има още нещо, което знаеш, моля те, помогни ми!

— Казах ти всичко, Ричард. Объркана съм също като теб. Дори по-лошо. Не мога да променя по никакъв начин онова, което предстои да се случи. Ти имаш поне тази възможност. Макар и неясна, далечна, несигурна. — Очите й заблестяха. — Страхувам се, че твърде скоро ще ми се наложи да погледна в безжизнените очи на Пазителя. Завинаги. Откакто научих всичко това, загубих съня си. Ако знаех нещо повече,

щях да ти помогна. Просто не знам нищо за света на мъртвите. Никой жив не е попадал там, за да знае.

Ричард бе забил поглед в земята.

— Шота — прошепна той, — нямам ни най-малка представа какво трябва да се направи. Страх ме е! Много ме е страх!

Тя кимна.

— И мен. — Тя протегна ръка и докосна лицето му. — Довиждане, Ричард Рал. Не се бори срещу това, което си. Използвай го. — После се обърна към Калан: — Не знам дали ти можеш да му помогнеш, но съм сигурна, че ако има начин, ще направиш всичко възможно.

Калан кимна.

— Така е, Шота, ще го направя. И се надявам да си върнеш дома. Вещицата ѝ се усмихна леко.

— Благодаря ти, Майко Изповедник!

Тя се обърна и се плъзна през вратата, изящната ѝ рокля се развя зад гърба ѝ. Самюъл чакаше пред вратата. Жълтите му очи искряха. Шота спря на прага и изпъна тяло.

— Ричард, ако успееш да затвориш воала и ме спасиш от Пазителя, и спасиш всички от Пазителя, ще ти бъда благодарна завинаги.

— Благодаря ти.

Тя все още стоеше с гръб към тях.

— Но знай това: ако дариш Майката Изповедник с дете, то ще бъде момче. Ще бъде Изповедник. Никой от двамата ви няма да има сили да го убие, макар да знаете последствията. — Тя се замисли за миг. — Майка ми е живяла в смутните времена — Гласът ѝ беше леденостуден. — Аз имам силата. И ще я използвам. Помнете ми думата. Искам да знаете, че в това не влагам нищо лично.

Вратата изскърца след нея. Къщата на духовете изведнъж опустя. Настъпи мъртвешка тишина.

Калан стоеше, загубила ума и дума. Погледна надолу към ръцете си. Те трепереха. Прииска ѝ се Ричард да я прегърне, но той не го направи. Гледаше към вратата с бяло като платно лице.

— Не вярвам — прошепна той, без да отделя поглед от вратата. — Как е възможно да се случва всичко това? Да не би да сънувам?

Краката на Калан се подкосиха.

— Ричард, какво ще правим?

Той се обърна към нея с насълзени очи.

— Това сигурно е някакъв кошмар.

— Ако е кошмар, значи сънуваме заедно. Ричард, какво ще правим?

— Защо всеки пита мен? Защо всички винаги ме питат? Защо всички си мислят, че аз съм единственият, който знае отговора?

Калан стоеше неподвижно, опитвайки се да измисли нещо. Очевидно не се получаваше.

— Защото си Ричард. Търсачът.

— Но аз не знам нищо за отвъдния свят, за Пазителя. За света на мъртвите.

— Шота каза, че никой от живите не знае!

Ричард постепенно се съвземаше. Той рязко я сграбчи за рамото.

— Ами тогава да попитаме мъртвите!

— Какво?

— Духовете на предците. Да говорим с тях! Мога да поискам свикване на Съвещание и да им задам няколко въпроса. Да го направим. Може би те ще знаят някакъв начин да възстановим воала. А може дори да ми подсказат как да спра главоболията и да се науча да управлявам дарбата си. — Той я хвана за ръката. — Хайде!

Калан дори се усмихна. Той наистина беше Търсач. Ричард я поведе бързо през тесните улички, от време на време, когато виждаха по-добре, дори тичаха. Луната бе скрита зад облаци и между къщите бе съвсем тъмно. Въздухът беше леденостуден и очите ѝ се насълзиха.

На поляната обаче беше съвсем светло. Беше пълно с хора с факли в ръце. Между тях сновяха неспокойни ловците, които все още не знаеха, че вещицата си е отишла. Цялото село чакаше смълчано. Шестимата старейшини и Пилето ги посрещнаха притеснени. Чандален остана на мястото си.

— Всичко е наред — увери ги Калан. — Вещицата си отиде.

Чу се обща въздишка на облекчение.

Чандален заби върха на копието си в земята.

— Пак създаваш неприятности!

Ричард не му обърна внимание и я накара да превежда. Погледът му обиколи старейшините и се спря на Пилето.

— Уважаеми старейшини, вещицата не беше дошла тук, за да причини зло някому. Беше тук, за да ме предупреди за голяма опасност.

— Така твърдиш ти! — троснато каза Чандален. — Откъде можем да бъдем сигурни, че говориш истината!

Калан усети какви усилия полага Ричард да остане спокоен.

— Мислиш ли, че ако е имала намерение да те изпрати в света на духовете, щеше да си все още жив?

Чандален му отговори само с гневен поглед.

Пилето го погледна така, че ловецът като че подскочи. След това се обърна към Ричард.

— Каква опасност?

— Каза, че има опасност мъртвите да напуснат своя свят и да дойдат сред живите.

— Те не могат да направят това. Двата свята са разделени с воал.

— Ти знаеш за съществуването на воала?

— Да, всяко ниво от света на мъртвите — отвъдния свят, както вие го наричате — е обгърнато с воал. Когато свикаме Съвещание, ние призоваваме духовете на нашите предци да ни посетят и тогава те могат да преминат за малко през воала.

Ричард се вгледа внимателно в Пилето.

— Какво друго можеш да ми кажеш за воала?

Той сви рамене.

— Нищо. Знаем само онова, което са ни разказали духовете на предците: че могат да преминават през воала, когато ги призовем, и че през останалото време той ги задържа в другия свят. От тях знаем, че съществуват различни нива в отвъдния свят и че те живеят на най-високото ниво. Затова могат да ни посещават. Там техните духове са заключени завинаги.

Ричард изгледа един по един старейшините.

— Воалът е разкъсан и ако не бъде възстановен, светът на мъртвите ще погълне всички ни.

От множеството се чува възгласи на изненада и страх, понесе се шепот. Погледът на Ричард се спря отново върху Пилето.

— Моля те, почитаеми старейшино, искам Съвещание. Трябва ми помощта на духовете на предците ни. Трябва да намеря начин да

възстановя воала, преди Пазителят да е излязъл. Може би духовете на предците ще могат да ни помогнат. Искам да знам дали ще го направят.

Чандален стисна копието си.

— Лъжи. Разправяш ни лъжите на вещицата. Няма да викаме духовете на свещените си прадеди заради една вещица и нейните лъжливи думи! Нашите мъртви ще се разгневят на подобно безочие.

Ричард го изгледа продължително.

— Ще ги призовем не защото вещицата го иска. Това Съвещание ще помогне на мен. А аз принадлежа към народа на Калните. Искам помощ, за да мога да спася народа ни от гибел.

— Ти ни носиш смърт! Чужденци! Ти доведе вещицата! Искаш да помогнеш единствено на себе си. Как е станало така, че воалът се е разкъсал?

Ричард разкопча ръкава си и вдигна ръка. След това бавно вдигна Меча на истината. Задържа погледа на Чандален и прокара острието през ръката си, потапяйки и двете страни на острието в кръвта си. После заби острието в земята и се подпря с две ръце на дръжката.

— Калан, искам да преведеш нещо. Но без да изпускаш нито дума.

Ричард все още гледаше Чандален. Гласът му беше спокоен, равен, но очите му гледаха страшно.

— Чандален, ако си отвориш устата още един-единствен път, било то само за да изразиш съгласието си или да ми помогнеш, ще те убия. След като чух някои от нещата, които ми каза вещицата, изпаднах в настроение да убивам. Още само един-едничък повод от твоя страна, и си мъртъв.

Старейшините отвориха широко очи. Чандален понечи да каже нещо, но като видя лицето на Ричард, стисна устни и отпусна ръце. Очите му бяха свирепи, но не колкото на Ричард. Заби поглед в земята. Ричард пак заговори на Пилето.

— Уважаеми старейшино, познаваш ме добре. Знаеш, че никога няма да направя нещо, което да нарани нашите хора. Нямах да искам това, ако не беше важно или ако имах някакъв друг изход. Моля те, нека свикаме Съвещание, за да мога да попитам предците как да спася народа си.

Пилето се обърна към другите старейшини. Те закимаха един след друг. Калан знаеше, че ще го направят; беше просто ритуал.

Савидлин беше техен приятел, а останалите вече се бяха сблъскали с Ричард и едва ли щяха да се осмелят да се изправят насреща му. Крайното решение трябваше да вземе Пилето. След като и последният старейшина кимна с глава, Пилето се обърна към Ричард.

— Тази работа не ми харесва. Не ми се ще да призовавам духовете на предците, за да ги разпитвам за техния свят. Това може би няма да им хареса. Може би ще ги ядоса. Може дори да откажат. — Той погледна Ричард. — Но аз познавам сърцето ти. Знам, че си закрилник на нашия народ и не би искал подобно нещо, ако имаше избор. — Той сложи ръка върху рамото на Ричард. — Съгласен съм!

Калан въздъхна с облекчение. Ричард кимна в знак на благодарност. Калан знаеше, че той не гори от желание да се срещне отново с духовете на предците. Последния път срещата им бе направо трагична.

Изведнъж от небето се спусна сянка. Калан разпери ръце, за да се защити. Нещо удари Ричард по главата и той отскочи назад. Хората се разкрещяха от ужас. Между Ричард и Пилето тупна една черна фигура. Ричард се изправи, държейки се за главата. От челото му течеше кръв. Пилето се наведе над тъмното петно на земята. Когато се изправи, държеше в ръцете си мъртва сова с отпусната настрани глава и отпуснати крила. Старейшините се спогледаха. Чандален се намръщи още повече, но не каза нищо. Ричард погледна кръвта по пръстите си.

— Какво, по дяволите, означава това? От какво ли е умряла?

Пилето поглади перата на мъртвата птица.

— Птиците живеят във въздуха, това е различно ниво от нашето. Те могат да живеят и на нашето, и на своето, като прехождат от едното в другото. Птиците са тясно свързани със света на духовете. С духовете. Совите повече от всички останали птици. Те виждат нощем, когато ние сме слепи, точно както сме слепи и за света на духовете. Аз съм духовен водач на своя народ. Само Човекът-Пиле може да стане духовен водач, защото той разбира от тези неща.

Пилето повдигна птицата.

— Това е предупреждение. Никога досега не съм виждал предупреждение, донесено от сова. Тя е пожертвала живота си, за да те предупреди. Ричард, моля те, помисли още веднъж. Наистина ли искаш да свикаме Съвещание? Това предупреждение означава, че

срещата ще бъде опасна. Толкова опасна, че духовете ни изпращат знак.

Ричард погледна лицето на Пилето, след това се вгледа в мъртвата сова. Протегна ръка и я погали по крилото. Всички бяха притихнали.

— Опасна за мен или за старейшините?

— За теб, ти искаш Съвещанието. Совата донесе съобщението за теб. Знакът беше изпратен до теб. — Пилето го погледна. — Това е кърваво съобщение. Едно от най-страшните. По-страшно от него е единствено съобщение, донесено от гарван. То би означавало сигурна смърт!

Ричард махна ръката си от птицата и избърса пръстите си в ризата. След това я погледна.

— Нямам избор — прошепна той. — Ако не направя нещо, воалът ще бъде разкъсан докрай и Пазителят ще излезе. Всички ние, целият ни народ, ще бъдем погълнати в света на мъртвите. Трябва да разбере как да поправя воала. Трябва поне да опитам.

Пилето кимна.

— Както искаш. Подготовката ще ни отнеме три дни.

Ричард го погледна.

— Преди стана за два дни. Всяка минута е ценна.

Старейшината въздъхна дълбоко и каза:

— Два дни.

— Благодаря ти, уважаеми старейшино.

В същия миг Ричард се обърна към Калан. Гласът му трепереше от болка:

— Калан, моля те, намери Нисел и я доведи при мен. Отивам в къщата на духовете. Помоли я да донесе нещо наистина силно!

Калан го стисна за ръката.

— Разбира се. Веднага се връщам!

Ричард кимна. Измъкна меч от земята и потъна в тъмнината.

## ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Причина за смъртта. Тя вдигна замислено очи и притисна перото към долната си устна. Малката скромна стаичка бе слабо осветена от няколко свещи, нагласени сред купчините листове и книги на писалището ѝ. Между книгите тук-там се виждаха прилежно сгънати свитъци. Виждаше се само едно малко петънце от потъмнялото дърво на плота на писалището, точно пред нея. Там беше сложила листата, върху които трябваше да напише доклада си. По рафтовете зад нея събираха прах странни магически предмети. Чистачките нямаха право да ги докосват, така че това беше нейно задължение. Но никога не ѝ оставаше достатъчно време за чистене. Плътните завеси на прозорците скриваха нощното небе. Единственото цветно петно в стаичката бяха жълто-сините килимчета от другата страна на писалището. Всеки посетител, дошъл в стаичката ѝ — в захлас разглеждаше красивите им шарки.

Причина за смъртта. Тези доклади бяха такава досада. Тя въздъхна. Но необходима досада. Дворецът на пророците ежедневно се нуждаеше от купища доклади. Имаше Сестри, които прекарваха целия си живот в библиотеките, като се занимаваха единствено с това да преподреждат всякакви видове документация, да ги сортират и подвързват в дебели томове, да записват всяка на пръв поглед безсмислена дума, която им се струва, че някой ден може да влезе в употреба. Е, нямаше какво да се прави. Трябваше да измисли някаква приемлива причина за смъртта. Истината не можеше да свърши работа в този случай. Сестрите трябваше да получат задоволително обяснение. Те ценяха високо всеки, който притежава дарбата. Глупачки!

Злополука по време на обучение? Тя се усмихна. Ами, да, злополука по време на обучение. Не беше използвала тези думи от години. Прехапа устни, натопи перото в мастилницата и започна да пише.



„Причина за смъртта — злополука при обучение с Рада'Хан. Всяко клонче, както неведнъж съм казвала на Сестрите, независимо колко младо и гъвкаво е то, би могло да се счупи, ако бъде огънато прекалено много.“

Какви въпроси биха могли да имат? Нека се чудят кой е виновен. Това ще им попречи да се ровят много на дълбоко — та нали вината пада върху тях самите. Докато попиваше мастилото от хартията, чу леко почукване по вратата.

— Един момент, моля! — Тя доближи ъгълчето на писмото от момчето до пламъка на свещта и когато хартията изгоря, я хвърли в студеното огнище. Счупеният печат се превърна в купчинка червен прах. Повече нямаше да получава от него никакви писма.

— Влез!

Тежката врата със заоблени горни краища леко се откряна и в цепнатината се появи една глава.

— Сестро, аз съм! — прошепна някой в мрака.

— Не стой там като някоя послушница. Влез и затвори.

Новодошлата бавно затвори вратата, като преди това се огледа да види дали някой не я е проследил. Погледът ѝ не се спря върху килимчетата.

— Сестро... — Тя не продължи, защото видя как един пръст се повдига пред устните и как я стрелка строгият поглед.

— Никакви имена, когато сме сами! Колко пъти ще ти го повтарям!

Жената се огледа смутено, като че очакваше всеки момент някой да се появи.

— Но нали стаята ти е преградена с въздушния щит?

— Разбира се. Но винаги е възможно отделни думи да стигнат до неподходящи уши! Ако това все пак някога се случи, нали не би искала заедно с думите да бъде чуто и името ти.

Очите на жената отново обиколиха стените.

— Разбира се, че не! Имаш право! — Тя склочи ръце пред себе си. — Един ден всичко това ще бъде ненужно. Мразя, дето все се крием. Един ден ще можем...

— Какво откри?

Жената приглади роклята на хълбоците си, след което се облегна на писалището. В очите ѝ блесна гняв. Имаше странни очи — много

бледосини, с виолетов оттенък. Беше трудно да не ги гледаш.

Наведе се още по-напред и зашепна.

— Открили са го!

— Видяла си книгата?

— Да — кимна тя бавно. — По време на вечеря, докато другите се хранеха. — Погледът ѝ беше безстрастен. — Отказал е първото предложение.

Сестрата удари с ръка по писалището.

— Какво? Сигурна ли си?

— Така пишеше в книгата. Има и още нещо. Той не е момче. Голям мъж е.

— Голям мъж! — Сестрата въздъхна тежко, загледана в другата пред себе си. — Коя е била Сестрата?

— Какво значение има? Всички са наши!

— Не, не са. Не можах да наглася нещата така, че и трите да са от нашите. Бяха само две. Третата беше Сестра на светлината.

Очите на новодошлата се разшириха.

— Как си могла да допуснеш това? За нещо толкова важно...

Сестрата отново удари с ръка по писалището.

— Тишина!

Другата трепна и отново склочи ръце. На лицето ѝ се изписа обида.

— Била е Сестра Грейс.

Тя затвори очи и се облегна назад.

— Сестра Грейс беше от нашите — прошепна.

Другата отново се подпря на писалището.

— Значи остава още една. Коя е тя? Сестра Елизабет или Сестра Вирна?

— Не е нужно да знаеш!

— Защо не? Все нищо не бива да знам. Мразя да не знам дали Сестрата, с която говоря, е Сестра на светлината, или е някоя от нас — Сестрите на мрака...

Първата сестра удари с юмрук по писалището и стисна зъби:

— Никога повече не казвай това на глас — изсъска тя, — или ще те изпратя при Безименния, нарязана на парченца.

Другата заби поглед в килима, изведнъж пребледняла като платно.

— Прости ми! — прошепна тя едва.

— Тук няма нито една жива Сестра на светлината, която да вярва, че ние сме нещо повече от легенда. Ако това име докосне ушите им, ще започнат да си задават въпроси. Никога! Никога не го произнасяй на глас! Ако Сестрите разберат коя си или кому служиш, няма да се поколебаят да ти нахлузят Рада'Хан на врата, преди още да си успяла да извикаш!

Жената се хвана за гърлото и прошепна тихо:

— Но аз...

— Ти ще си отвориш ушите и ще ме слушаш внимателно. И не е нужно да знаеш никакви имена. Така никога не би могла да предадеш когото и да било. Разбираш ли защо и другите не знаят твоето име: за да не могат да те предадат. Това е за наша сигурност, за да можем да му служим. Единственото име, което знаеш, е моето.

— Но, сестро... Бих си отхапала езика, преди да кажа и думичка или да произнеса името ти.

— Сега говориш така. Но ако сложат Рада'Хан около врата ти, ще ме предадеш като нищо, само и само да го махнат... Но не е въпросът аз да ти простя. Ако ни предадеш, Безименният няма да ти го прости. Когато срещнеш очите му, времето, прекарано с Рада'Хан на врата, ще ти се струва като приятен разговор на чаша чай.

— Но аз служа... Аз съм се клела... Дала съм обет.

Сестрата кимна и се облегна на стола си.

— Онези, които са служили добре, ще бъдат възнаградени, когато Безименният премине през воала. Онези, които са го предали или са се борили срещу него, ще разполагат с цяла вечност, за да се покаят за грешката си.

— Разбира се, Сестро. — Погледът ѝ не се отделяше от килима. — Живея единствено за да му служа! — Тя вкопчи ръцете си една в друга. — Никога не бих предала Господаря. Кълна се!

— В душата си!

Уплашените ѝ виолетови очи се вдигнаха към жената отсреща.

— Вече съм се заклела!

Другата кимна и отново седна на стола си.

— Както и всички ние, Сестро. Както и всички ние. — Тя я измери с поглед. — Пишеше ли още нещо в книгата?

— Нямах достатъчно време да прочета всичко с подробности, но си спомням още нещо. Той е близък с Майката Изповедник. Ще ѝ става другар.

Тя се намръщи.

— Майката Изповедник. — Махна с ръка. — Това не е толкова страшно. Нещо друго?

— Той е Търсачът.

Тя отново удари силно по писалището.

— Проклетата да е светлината! — въздъхна дълбоко и шумно. — Търсачът. Е, ще трябва да измислим нещо. Има ли още нещо?

Другата кимна бавно и се приближи.

— Той е много здрав и силен. Само два дни след като дарбата му се е събудила, главоболията са го докарали до безсъзнание.

Сестрата бавно стана от стола си. Този път нейните очи се разшириха.

— Два дни! — прошепна тя. — Сигурна ли си? Два дни?

Другата кимна.

— Казах ти това, което прочетох в книгата. Сигурна съм, че така пише, а дали думите казват истината — това не знам. Не мога нищо да кажа.

Сестрата отново седна на стола си.

— Два дни! — Погледът ѝ беше прикован към писалището. — Колкото по-скоро сложим Рада'Хан около врата му, толкова по-добре!

— За това дори Сестрите на светлината биха се съгласили с теб. Имаше обратно съобщение. От Прелата.

Тя вдигна вежди.

— Разпореждания на нея самата?

— Да — кимна другата. След това добави едва чуто: — Така бих искала да знам дали Прелатът е с нас, или е против нас.

Сестрата сякаш изобщо не я чу.

— Какво гласи съобщението?

— Че ако откаже и третото предложение, сестра Вирна сама трябва да го убие. Ако наистина е толкова силен и откаже и третия път, така или иначе ще умре след няколко седмици. Защо ли ѝ е да дава такива разпореждания?

— Да си чула някога някой да откаже първото предложение?

— Не, струва ми се, че не съм!

— Това е едно от правилата. Ако някой с дарба откаже и трите предложения, трябва да бъде убит, за да му бъдат спестени мъките и лудостта, които го очакват накрая. Никога досега не си виждала подобно разпореждане, защото никога не си виждала някой да откаже при първото предложение. Аз съм прекарала дълги часове в архивите, ровейки се в пророчествата. Тъкмо там открих това правило. Прелатът познава всички правила, дори и най-древните. И се страхува; тя също е чела пророчествата.

— Тя се страхува? — Очите ѝ се отвориха широко. — Прелатът се страхува? Никога не съм я виждала да показва, че е изплашена от нещо.

Сестрата кимна.

— Сега обаче се страхува. Каквото и да стане, все е добре за нас. Той ще трябва да избира между яката и смъртта. Ако окачат яката на врата му, ще се споразумеем с него, както ние си знаем, както е ставало винаги. Може би за него ще е по-добре да умре. Може би щеше да е най-добре, ако вече беше мъртъв. Преди Сестрите на светлината да са разбрали кой е всъщност. Ако вече не са го направили.

Другата отново се облегна на писалището и сниши глас:

— Ако узнаят или разберат по някакъв начин, сред Сестрите на светлината има такива, които ще го убият.

— Наистина има. — Лицето ѝ грейна в усмивка. — Каква опасна дилема за тях. И каква блестяща възможност за нас. — Усмивката ѝ бързо се стопи. — А какво става с другата работа?

Жената махна ръце от писалището.

— Рансън и Уебър ще те чакат където трябва. — Тя скръсти ръце под гърдите си. — Станали са доста самонадеяни, откакто преминаха през всички изпитания. Утре е последният им ден. — По тънките ѝ устни премина садистична усмивка. — Напомних им, че все още носят яките си. Странно, че не се чува тракането на коленете им!

Сестрата не обърна внимание на усмивката ѝ.

— Имам да давам уроци — каза тя. — Ти ще ме заместиш. Кажим, че имам да пиша доклади. А аз през това време ще отида да се видя с двамата ни приятели. Те може и да са преминали всички изпитания на Прелата, но още не са преминали моите. Единият още не се е заклел. А другият... — Тя се наклони напред над писалището. Очите ѝ пробляснаха стръвнишки.

— Кой от двамата? Кого ще накараш да... О, толкова ми се иска да присъствам и аз. Или пък да ти помагам. Обещай ми, че ще ми разкажеш всичко с подробности.

Сестрата се усмихна на нетърпението на другата.

— Всичко, обещавам. От начало до край. Всеки писък. А сега върви да изнесеш уроците ми.

Жената се насочи към вратата с радостни подскоци, също като ученичка. Беше твърде нетърпелива и превъзбудена. А това бе опасно. Подобна страст можеше да накара хората да забравят предпазливостта си, да допуснат грешки. Тя извади от едно чекмедже нож и си помисли, че за в бъдеще ще трябва да я използва по-малко. И непрекъснато да я държи под око. Изпробва острието на пръста си и остана доволна, защото бе като бръснач. После го пъкна в ръкава си. Взе от рафта малка, потънала в прах фигурка и я пъкна в джоба си. Преди да заобиколи писалището си и да се насочи към вратата, се сети още нещо и се върна и взе тънката пръчка, опряна отстрани на писалището.

Беше късно и коридорите бяха тихи. Нямаше почти никой. Макар да бе горещо, тя пристегна късата синя пелерина от фин плат на раменете си. При мисълта за този новия, когото бяха открили, че притежава дарбата, я побиха ледени тръпки. Не момче. Голям мъж.

Тя тръгна мълчаливо по дългите пътеки и замислено поклати глава. Минаваше покрай факлите, закрепени на специални поставки в черешовата ламперия, покрай масите, украсени със сухи цветя, покрай прозорците, закрити с тежки завеси, които гледаха към двора на замъка. В далечината светлинките на града приличаха на килим от звезди. През прозорците влизаше хлад. „Наближава отливът“, помисли си тя.

Чистачките, лъскайки я някой дървен стол, я перило на стълба, падаха в дълбоки поклони пред нея. Тя почти не ги забелязваше и със сигурност не виждаше сред тях нито едно познато лице. Те бяха извън обсега на вниманието ѝ.

Не момче. Голям мъж.

От тази мисъл лицето пламна от гняв. Как е възможно това? Някой е направил ужасна грешка. Грешка. Недоглеждане. Сигурно се дължи на това.

Една слугиня, която, застанала на колене, усърдно търкаше килима, отскочи встрани миг преди тя да я настъпи, извиквайки

смутено „Простете, Сестро.“ Както си беше на земята, тя допря чело в килима и каза още нещо за извинение.

Голям мъж. С такъв като него щеше да е трудно, дори ако бе момче. А при положение, че е вече голям мъж?! Тя отново поклати глава. Голям мъж. Удари пръчката в бедрото си. Две слугини, които се суетяха наблизко, подскочиха при удара и моментално паднаха на колене, като криеха стиснатите си очи зад молитвено склучените си ръце.

Е, мъж или не, той ще носи Рада'Хан около врата си. Пък и имаха цял Дворец, пълен със Сестри, които щяха да се занимават с него, ако се наложи. Но дори и с Рада'Хан на врата той все пак си беше голям мъж. При това Търсач. Щеше да им създаде доста проблеми. „Ако се наложи, мислеше си тя, винаги може да стане «злополука по време на обучение». Ако ли не, роденият с дарба със сигурност е изложен на достатъчно опасности. Такива, при които понякога е наистина по-добре да си мъртъв. Но ако пък съумееше да го убеди да застане на нейна страна, да го използва — тогава усилията щяха да си струват.“

Тя сви в един коридор, който на пръв поглед ѝ се стори съвсем празен. След това обаче забеляза млада жена, застанала в сянката между факлите, загледана през прозореца. Стори ѝ се, че я познава. Една от послушниците. Спря зад нея и скръсти ръце. Младата жена потропваше с крак по килима и облегнала лакти на прозореца, гледаше към големите порти долу.

Сестрата се прокашля. Другата се обърна, ахна и се поклони дълбоко.

— Прости ми, Сестро, не чух стъпките ти. Добра вечер ти желая!

Щом големите кафяви очи се повдигнаха, тя пхна пръчката под брадичката ѝ и вдигна главата ѝ още малко.

— Паша, нали?

— Да, Сестро, Паша Маес, послушница, Трета степен. Следващата в списъка, която ще получи кръщение.

— Следващата в списъка — изсъска Сестрата. — Самонадеяността, скъпа моя, не подобава дори на една Сестра, още по-малко на послушница. Па била тя и от Трета степен.

Паша сведе очи и отново се поклони, доколкото ѝ позволяваше опряната в брадичката ѝ пръчка.

— Да, Сестро. Прости ми!

— Какво правиш тук?

— Просто гледам, Сестро. Гледам нощта!

— Гледаш нощта! По-скоро бих казала, че гледаше портата. Не е ли така?

Паша се опита да сведе главата си още по-надолу, но пръчката повдигна брадичката ѝ.

— Да, Сестро, така е. Гледам портата. — Тя облиза няколко пъти долната си устна.

Най-накрая изплю камъчето:

— Чух разговор, разговор между момичетата. Говореха си, ами говореха си, че три от Сестрите били изпратени извън Двореца доста отдавна, което можело да означава единствено, че са намерили някой с дарба. Нов. През всичките години, откакто съм тук, нито веднъж не съм видяла да пристига нов. — Тя отново облиза устните си. — Ами, аз съм... искам да кажа... Надявам се да бъда следващата в списъка. А щом получа кръщението си, ще трябва да ми бъде даден някой нов. — Тя стисна ръце една в друга. — Толкова ми се иска да бъда Сестра. С таква усърдие учих и работих. Чаках и чаках. И през цялото това време не се появи нито един нов. Прости ми, Сестро, но не мога да съдържа вълнението си. Толкова се надявам, че ще съм достойна. Затова... да, наистина гледах портата, надявайки се да го видя да влиза.

— Мислиш, че си достатъчно силна, за да се заемеш с работата? Да ти възложат обучението на новия?

— Да, Сестро, аз учих и работих много сериозно, всеки ден, години наред.

Тя се вторачи в лицето на послушницата.

— Така ли, покажи ми!

Както се гледаха една друга в очите, Сестрата се отдели на няколко сантиметра от земята. Въздухът около нея се сгъсти като стена. Добро изпълнение. Сестрата се запита дали послушницата би понесла сблъсък. В момента, в който мисълта се появи в главата ѝ, в двата края на коридора избухнаха огнени кълба, носещи се с невероятна скорост и свистене към двете жени. Паша не трепна. Преди да ги достигнат, огнените кълба се блъснаха в плътна стена от въздух. Въздухът обаче не беше най-добрият. Малка грешка, която Паша



моментално поправи. Още преди огънят да е достигнал до нея, всичко наоколо се овлажни. Огнените кълба изсвистяха по килима и угаснаха.

Макар да не се опита да помръдне, Сестрата знаеше, че няма да може да го направи. Тя се усети здраво притисната от твърдата въздушна стена. Изстуди въздуха около себе си, превърна го в лед и след това го счупи. Щом се освободи, Сестрата повдигна Паша над пода. Момичето се опита да се освободи с помощта на защитната си мрежа, но не успя. Краката на Сестрата отново се отлепиха от земята. Впечатляващо — Паша можеше да отвръща на атака дори когато не е свободна.

Магическите заклинания на двете жени се сблъскаха, вкопчиха се здраво едно в друго. Нападаха и се отбраняваха едновременно. Мълчаливата битка продължи известно време, през което и двете бяха отделени от земята. Накрая Сестрата напрегна сили и се освободи от мрежите на момичето. Отпусна се плавно на пода, стоварвайки върху Паша цялата тежест на магията. Малък и подъл номер: да накараш противника ти да се бори не само с мрежите на нападателя, но и със собствените си заклинания. Паша не бе очаквала това и не успя да се защити; никога не я бяха учили на това. Лицето ѝ се изкриви в едва сдържана гримаса. По челото ѝ потекоха ситни капчици пот. От огромната сила, наситила въздуха, ъглите на килимите се повдигнаха. Огънят в запалените лампи потрепна. Сестрата разби заклинанието с трясък, от който едно огледало в дъното на коридора се разтресе. Треперещите крака на момичето докоснаха земята. Пое си дълбоко въздух на няколко пъти.

— Не съм виждала такива неща по-рано, Сестро. Те не са... по правилата.

Другата пъкна пръчката под брадичката ѝ.

— Правилата са за детските игри. Ти отдавна не си дете. Когато станеш истинска Сестра, ще трябва да се справяш с много по-сложни неща, за които няма правила. Трябва да си подготвена. Ако винаги се облягаш на нечии правила, много скоро ще се натъкнеш на остър нож, държан от ръка, която хич не я е грижа за твоите правила.

Паша не трепна.

— Да, Сестро, благодаря ти за урока.

Сестрата се усмихна мислено, но лицето ѝ остана каменно. В това момиче имаше нещо, макар и още недоразвито. Не се срещаша

често такива като нея, дори сред послушниците Трета степен.

Тя я огледа още веднъж: меки кафяви коси, едва докосващи раменете, големи кафяви очи, привлекателно лице, устни, които обикновено привличат мъжките погледи, гордо изправени рамене и тяло, което не можеше да се скрие под дрехите на послушница.

Тя плъзна пръчката надолу по врата на Паша, към разтвореното ѝ деколте.

— И откога, Паша — започна Сестрата с глас, в който се долавяше едновременно и заплаха, и добронамереност, — на послушниците е позволено да носят роклите си разкопчани по този начин?

Лицето на Паша пламна.

— Прости ми, Сестро. Нощта е толкова гореща. Бях сама... наоколо нямаше никой. Просто ми се прииска да усетя с цялото си тяло допира на хладния нощен вятър. — Лицето ѝ стана моравочервено. — Толкова се потя тук, в Двореца. Не съм си и помисляла да проявявам неблагоприличие. Толкова съжалявам. Прости ми.

Ръцете на Паша се стрелнаха към копчетата на роклята ѝ, но Сестрата протегна пръчката и лекичко отстрани ръцете от гърдите ѝ.

— Създателят те е направил такава. Не бива да те смуцава Неговият избор за теб, направен с мъдрост. Не се срамувай, Паша, от онова, с което те е надарил. Само онези, чиято вярност към Него е съмнителна, могат да те упрекват за това, че с гордост показваш творението на Създателя в цялото му великолепие.

— Аз... благодаря ти, Сестро! Никога не съм гледала на нещата от такъв ъгъл. — На лицето ѝ се появи бръчка. — Какво имаш предвид под „сомнителна вярност“?

Тя махна пръчката от гърдите ѝ и повдигна вежда.

— Онези, които благославят Безименния, не се крият в сенките, скъпа моя. Те са навсякъде. Дори ти може да си една от тях. Дори аз.

Паша падна на едно коляно и сведе глава:

— О, моля те, Сестро — проплака тя, — не говори така за себе си, дори на шега. Ти си Сестра на светлината, а ние сме в Двореца на пророците, на сигурно място, моля се, от шепота на Безименния.

— На сигурно място ли? — Тя подкани Паша да се изправи, докосвайки я с пръчката. След това я погледна сурово. — Само

истинска глупачка може да си мисли, че е на сигурно място, дори тук. Сестрите на светлината не са глупачки. Дори те винаги трябва да са нащрек за шепота на мрака.

— Да, Сестро, ще го запомня.

— Спомняй си го всеки път, когато някой се опита да те накара да се срамуваш от това, каква те е създал Той. Задай си въпроса защо ли някой се изчервява при вида на Неговото творение. Изчервява се, както би трябвало да го прави пред Безименния.

— Да, Сестро... Благодаря ти — промърмори тя. — Даде ми доста храна за размисъл. Никога преди не бях мислила за Създателя от такава гледна точка.

— За всяко нещо, което създава, Той си има причина, нали така?

— Какво имаш предвид?

— Ами, когато надарява един мъж със здрави мускули, това какво ти говори?

— Ами то е ясно — дарил го е със здрави мускули, за да бъдат използвани. Това означава, че Създателят е дал на мъжа здрави мускули, за да работи и изхранва семейството си. Да работи, за да преживее. Да работи, за да накара да се гордее с него Създателят. И де не пропилява дара на Създателя, като мързелува.

Сестрата размаха пръчката пред лицето на Паша.

— А какво, мислиш, е имал предвид Създателят, надарявайки те с това тяло?

— Ами... не знам... точно. Че трябва да го използвам, за да... се гордее Създателят с творението си... по някакъв начин?

Сестрата кимна.

— Помисли върху това. Помисли за причините, поради които си тук. Тук, точно по това време. Тук си заради едно-единствено нещо. Сестрите на светлината са тук заради едно-единствено нещо, нали така?

— О, да, Сестро. Тук сме, за да обучаваме родените с дарба, да ги обучаваме да я използват. И да ги напътстваме така, че да не могат да чуят шепота на Безименния, да могат да чуват само гласа на Създателя.

— И как трябва да правим това?

— Надарени сме с дарбата да бъдем магьосници, за да можем да показваме на другите как да използват своята дарба.

— И щом Създателят е бил достатъчно мъдър да те дари с тази дарба — дарбата на магьосници, — не мислиш ли, че най-вероятно е имал причина, за да ти даде и тази външност? Може би като част от призванието ти да бъдеш Сестра на светлината? Да използваш външността си, за да Му служиш?

Паша я гледаше ококорено.

— Ами, никога досега не съм разсъждавала по този начин. Как би могла да му служи моята външност?

Сестрата сви рамене.

— Ние не можем винаги да знаем какво е възнамерявал Създателят. Когато Той пожелае, ще го разкрие пред нас.

— Да, Сестро — в гласа ѝ се долавяше съмнение.

— Паша, когато видиш мъж, когото Създателят е надарил с красота и добре оформено тяло, за какво си мислиш? Какво чувстваш?

Тя се изчерви.

— Аз... понякога... това кара сърцето ми да подскочи. Така мисля. Кара ме да се чувствам... добре. Да чувствам копнеж.

Сестрата най-после си позволи да се усмихне.

— Няма защо да се изчервяваш, скъпа. Това е копнеж да докоснеш творението на Създателя. Не мислиш ли, че твоето възхищение от Неговото дело ще Му се хареса? Не мислиш ли, че Той би искал да харесваш онова, което е създал? Да му се наслаждаваш! Също както вече сигурно си разбрала, че и мъжете обичат да гледат красотата ти и копнеят да докоснат творението на Създателя. Би било престъпление спрямо Създателя да не използваш, служейки Му, онова, с което те е дарил.

Паша се усмихна срамежливо.

— Никога не съм разсъждавала от такава гледна точка. Ти ме дари с нови очи, Сестро. Колкото повече уча, толкова повече ми се струва, че нищо не знам. Надявам се, че един ден ще бъда Сестра на светлината, която притежава поне половината от твоята мъдрост.

— Понякога познанието се появява неочаквано, Паша. Уроците на живота идват в най-неподозирания момент. Както тази нощ например. — Тя посочи с пръчката към двора. — Ето те тук, гледаш през прозореца с надежда да научиш едно нещо, а научаваш друго, по-важно.

Паша я докосна по ръката.

— О, толкова съм ти благодарна, Сестро, че ми отдели от времето си, за да ме научиш на това. Никоя Сестра не е разговаряла с мен толкова открито.

— Това е урок, Паша, който не влиза в програмата ти за обучение в Двореца. Урок, за който Безименният би се разгневил да разбере, че си получила. Така че по-добре не го споделяй с никого. Ако продължиш да размишляваш над думите ми и когато ти се открие намерението на Създателя, тогава ще разбереш по-добре какво е да Му служиш истински. А ако остане нещо неясно за теб, знай, че винаги съм готова да ти помогна! Но не казвай никому за разговора ни. Както вече ти казах, човек никога не знае кой се вслушва в шепота на Безименния.

Паша се поклони.

— Ще го направя, Сестро. Благодаря ти!

— Послушниците преминават през много изпитания. Изпитания, давани от Двореца. Те са придружени с правила. Последното изпитание, което трябва да преминеш, за да получиш кръщение, е да ти поверят новодошъл с дарба. В това последно изпитание не винаги важат всички правила. Понякога новите са костелив орех. Но това не означава, че е лош.

— Костелив орех?

— Разбира се! Те идват тук, изтръгнати от живота, който са водили до този момент, запратени на някакво напълно непознато им място, изградено по правила, които не познават. Те могат да се бунтуват, да не искат да бъдат обучавани. Това е така, защото се страхуват. Ние трябва да сме търпеливи.

— Страх ли...? Страх от Сестрите? И от Двореца?

— Нима не те беше страх, когато дойде в Двореца за пръв път? Поне малко?

— Да, малко може би. Но да дойда тук бе моята мечта. Желаех това повече от всичко на света.

— За новите, притежаващи дарба, попадането в Двореца не винаги е мечта. Те се плашат от силата си. При теб тя се е развивала постепенно, с годините. Свикнала си с нея; тя е част от теб. При тях често е по-различно — те разбират за силата си неочаквано, изведнъж. Тя не е нещо, което са искали или мечтали. Рада'Хан може да възпламени силата, а това е нещо ново за тях. То може да предизвика

страх. Страх, който ги кара да се борят. Да се борят срещу нас. Твоята работа като послушница Трета степен е да се грижиш за тях в името на собственото им добро, докато дойде моментът, в който Сестрите се заемат с обучението им. Във всички уроци, които си получила досега, е имало правила. В този случай много често правила не съществуват. Новите не познават нашите правила. Може да ти бъде трудно да се справиш с един нов, ако следваш стриктно правилата, които знаеш. Понякога яката не е достатъчна. Трябва да използваш всичко, с което те е дарил Създателят. Трябва да си способна да направиш всичко необходимо, за да обуздаеш волята на тези необучени още магьосници. Това е истинското и последно изпитание, през което трябва да мине една послушница, за да стане Сестра. Много послушници не успяват да го издържат и биват изгонени от Двореца.

Паша гледаше с широко отворени очи.

— Никога не бях чувала нещо подобно.

Сестрата сви рамене.

— Тогава значи съм ти била от полза. Щастлива съм, че Създателят е избрал именно мен, за да ти помогна. Може би друг на мое място не би искал така силно да успееш и би се въздържал в съветите си. Може би ще ти бъде от полза да се консултираш с мен за всяка трудност, която ще се изпречи пред теб при заниманията ти с новия, който ще ти бъде поверен.

— О, да, благодаря ти за помощта, Сестро. Трябва да ти призная, че малко ме стресна с това, че новите можели да се окажат костелив орех. Винаги съм си мислила, че те изгарят от желание да учат и че би било огромно удоволствие да им показваш, да помагаш в обучението им.

— Те са различни. Някои са като пеленачета. Да се надяваме, че ще ти се падне точно такъв. Някои ще те подложат на истинско изпитание. Чела съм хроники от стари времена, в които се разказва за такива, които са разбудили дарбата си, преди да успеем да се доберем до тях. Преди да сме им сложили Рада'Хан, за да им помогнем.

— Но... за тях сигурно е страшно — да имат силата и да не разполагат с нашата помощ и напътствие.

— Наистина е така. А, както ти казах, страхът може да ги направи непокорни. Веднъж четох за един, в една стара книга, който отказал първото предложение за яката.

Паша ахна и закри устата си с ръка. Сестрата отлепи пръстите от лицето ѝ.

— Но... това означава,... че една от Сестрите...

Сестрата бавно кимна.

— Това е цена, която всички сме готови да платим. Ние носим тежка отговорност.

— Но защо родителите му не са го накарали да приеме предложението?

Тя се приближи и сниши глас:

— В доклада пишеше, че този с дарбата бил порасъл. Бил голям мъж.

Паша я погледна с големи, невярващи очи.

— Мъж ли...? — прошепна тя. — Но щом едно момче може да се окаже костелив орех, какво остава за възрастен мъж?

Сестрата погледна послушницата безстрастно.

— Ние сме тук, за да служим на Създателя. Човек никога не може да разбере какво е възнамерявал създателят. Една послушница, на която е поверен нов, би трябвало да използва всичко, с което я е надарил Създателят. Яката не винаги е достатъчна. Никога не можеш да прецениш какво ще ти се наложи да направиш. Правилата не винаги вършат работа. Все още ли искаш да бъдеш Сестра на светлината? Дори да знаеш, че може да ти поверят нов, който да се окаже покостелив орех от всички, с които досега са работили послушниците.

— О, да! Да, Сестро! Ако новият е костелив орех, ще знам, че това е изпитание, пратено ми от самия Създател, за да види дали наистина съм достойна. Няма да се проваля. Ще направя всичко, което трябва да се направи. Ще използвам всичко, на което съм научена, всичко, с което Създателят ме е дарил. Ще бъда нащрек, защото той може да идва от чужда страна, да има непознати за нас обичаи, да е изплашен или вироглав, или костелив орех. Ще знам, че за да успея, може да се наложи сама да си създавам правила — тя се поколеба. — Ако наистина си така добра и възнамеряваш да ми помогнеш, тогава ще знам, че ще мога да разчитам на твоята мъдрост и няма да се проваля.

Сестрата кимна усмихната.

— Дадох ти дума. Ще ти помогна независимо от трудностите. — Тя се намръщи замислено. — Може да се окаже, че си дарена с

красота, за да може новият да види чрез теб красотата на Създателя. Може би именно така трябва да показваш правия път на един нов.

— За мен би било чест да покажа на един нов светлината на Създателя по какъвто и да е начин.

— Така е, детето ми. — Тя изпъна рамене и склочи ръцете си отпред. — А сега искам да отидеш при Господарката на послушниците и да ѝ кажеш, че имаш прекалено много свободно време и че още от утре искаш да ти бъдат поверени някои дребни задължения. Кажи ѝ, че прекарваш твърде много време в зяпане през прозорците.

Паша сведе глава и отново се поклони.

— Да, Сестро — тихо каза тя.

Когато послушницата вдигна очи, Сестрата се усмихна.

— Аз също чух, че три от Сестрите са отишли да търсят някакъв нов, който притежава дарбата. Мисля, че ще мине доста време, преди да се завърнат с него. Ако изобщо се завърнат. Но ако все пак се завърнат и го доведат, ще напомня на Прелата, че ти си следващата в списъка и че си достатъчно подготвена за тази работа.

— О, благодаря ти, Сестро! Благодаря ти!

— Ти си една чудесна млада жена, Паша. Създателят наистина е показал чрез теб красотата на творенията си.

— Благодаря, Сестро — каза тя, този път без да се изчерви.

— Благодаря на Създателя.

— Ще го направя, Сестро. Сестро? Преди новият да е пристигнал в Двореца, можеш ли да ми дадеш още някой урок за това какво очаква от мен Създателят? Да ми помогнеш да разбере намеренията му?

— Стига да искаш.

— О, да! С цялото си сърце!

Тя потупа Паша по бузата.

— Разбира се, скъпа моя. Разбира се. — Сестрата отново изправи рамене. — А сега ще дойда с теб при Господарката на послушниците. Няма да допусна бъдещите Сестри да си губят времето, зяпайки през прозорците.

— Да, Сестро! — Паша се поклони с усмивка и забърза по коридора. След миг се спря и се обърна: — Сестро... страхувам се, че не знам името ти.

— Върви!



Паша подскочи.

— Да, Сестро.

Сестрата се загледа в поклащащите се бедра на Паша, която забързано се отдалечаваше по коридора, подритвайки по пътя си повдигналите се от огнената буря ъгълчета на килимите. Момичето имаше изключителни глезени.

Тя се съсредоточи и продължи нататък по коридорите и стълбищата. Докато се спускаше все по-надолу, дървените стълби бяха заменени от каменни. Горещината постепенно намаля, но все още бе твърде топло. Меката светлина на запалените лампи се измести от трепкащите сенки на разположени на голямо разстояние една от друга факли. Многобройната прислуга, изпълваща коридорите по-нагоре, постепенно взе да намалява, докато накрая наоколо не се виждаше жива душа. Тя продължи да се спуска все по-надолу, под прашните складове, под помещенията за прислугата и работилниците. Факлите се разреждаха все повече, докато накрая не остана нито една. Тя запали огнено кълбо в дланта си и вдигна ръка, за да освети пътя си.

Когато стигна до търсената врата, запали с огненото кълбо една угаснала факла, поставена наблизо. Озова се в малка стаичка с каменни стени — нещо като изоставена килия. Беше напълно празна, ако не се брои купчината изгнила слама на пода, мъждукащата факла и двамата магьосници. Миришеше отвратително на горящ катран и плесен.

Когато тя влезе, двамата се изправиха, като се олюляха леко. Бяха облечени в роби, обозначаващи високия им ранг. И двамата се ухилиха глуповато. Не, те не бяха самонадеяни, установи тя; бяха пияни. Вероятно празнуваха последната си нощ в Двореца на пророците. Последната си нощ със Сестрите на светлината. Последната си нощ с Рада'Хан на вратовете. Двамата мъже се бяха сприятелили, откакто попаднаха в Двореца като момчета, почти по едно и също време. Сам Уебър беше среден на ръст, с къдрава, светлокафява коса, гладко избръснат. Челюстта му изглеждаше прекалено широка за мекото му лице. Невил Рансън беше малко по-висок, с късо подстригана права черна коса, пригладена надолу. Имаше къса, добре поддържана черна брада, тук-там просребряваща. Очите му също бяха черни. Чертите му изглеждаха още по-строги, сравнени с мекотата, която се излъчваше от приятеля му. Тя винаги си бе мислила, че се е превърнал в истински

красавец. Познаваше го от времето, когато дойде в Двореца като малко момче. Тогава тя беше още послушница. Дадох го на нея като последно изпитание, преди да получи кръщението си за Сестра на светлината. Но това беше много отдавна. Магьосник Рансън вдигна ръце и направи драматичен, но доста колеблив поклон. Обърна се към нея с глуповатата си усмивка. Тази усмивка винаги придаваше момчешко изражение на лицето му, скриваше годините и първите бели косми на главата му.

— Добра вечер на теб, Сестро...

Тя стовари пръчката върху лицето му с такава сила, че челюстта му изпращя. Той се строполи на пода със стон.

— Казвала съм ти и преди — изсъска тя през стиснатите си зъби — никога да не се обръщаш към мен по име, дори когато сме сами. Това, че си пиан, не е извинение.

Магьосник Уебър стоеше вкаменен, с широко отворени очи и бяло като платно лице, а глуповатата усмивка изчезна от устните му. Рансън се търкаляше по пода с ръце на лицето и оставяше кървави следи по сламата.

Лицето на Уебър изведнъж пламна.

— Как се осмеляваш да направиш такова нещо? Ние преминахме през всички изпитания! Вече сме магьосници!

Светкавица от сила се стрелна към яката му. Ударът го отпрати към стената, където Рада'Хан бе закачена за верига.

— Минали през изпитанията, така ли? — изкрещя тя. — Минали сте изпитанията! Но не и през моите! — Тя усили болката и Уебър започна да се гърчи в агония. — Така ли се обръщате към една Сестра, така ли показвате уважението си към нея?! — Тя отне силата и магьосникът се сгромоляса на пода, стенойки. С огромни усилия той успя да се вдигне на колене.

— Прости ми, Сестро — каза той с прегракнал, изпълнен с болка глас. — Моля те да ни простиш за проявеното неуважение. — Очите му търсеха нейните и се опитваха да умилостивят яростния ѝ поглед. — Това бяха само пиянски брътвежи, моля те, прости ни!

Тя стоеше срещу тях, подпряла юмруци на хълбоците си, и го наблюдаваше. Посочи с пръчката си мъжа, който продължаваше да се търкаля по пода и да стене.

— Излекувай го! Нямам време за глупости. Дойдох да ви подложа на последното изпитание, а не да го гледам как хленчи заради една плесница.

Уебър се доближи до приятеля си и внимателно го обърна по гръб.

— Невил, не се тревожи, ще ти помогна, лежи си спокойно! — Той отдели треперещите ръце на мъжа от лицето му и на тяхно място постави собствените си. Започна да му говори и да го лекува. Не му отне много време; Уебър беше надарен лечител. Той помогна на приятеля си да се изправи и изтри кръвта от раната му с шепя слама.

Рансън се изправи на крака. От очите му излизаха гневни искри, но той успя да задържи гласа си равен.

— Прости ми, Сестро. Какво искаш от нас?

Уебър се приближи и застана до него.

— Моля те, Сестро, ние направихме всичко, което Сестрите поискаха. Приключихме.

— Приключихте, значи, така ли? Аз пък не мисля така! Забравихте ли разговорите ни? Забравихте ли какво ви казах? Нима мислите, че аз съм забравила, че ще ви оставя да отлетите просто ей така? Като волни птички? Никой не си е тръгнал отгук, без да се срещне с мен или с някоя от моите Сестри. Такава е клетвата.

Двамата се спогледаха и отстъпиха назад.

— Ако ни оставиш да си тръгнем — предложи плахо Уебър, — ще ти се закълнем.

Тя ги изгледа за миг, гласът ѝ прозвуча спокойно.

— Да ми се закълнете ли? Това не е клетва пред мен, момчета, а пред Пазителя. И вие много добре знаете това.

Двамата леко пребледняха.

— А клетва ще бъде положена едва след като единият от вас премине през моето изпитание. Само единият от вас ще се закълне.

— Единият от нас ли? — попита Рансън и преглътна с усилие. — Защо само единият от нас?

— Защото — прошепна тя — другият няма да има нужда да го прави. Той ще умре!

Двамата ахнаха и се доближиха един до друг.

— Какво е това изпитание? — попита Уебър.

— Съблечете се и можем да започваме.

Те се спогледаха. Рансън леко повдигна ръце.

— Да се съблечем ли, Сестро? Сега? Тук?

Тя ги изглежда.

— Не бъдете толкова срамежливи, момчета. Виждам съм ви да плувате голи в езерото още когато бяхте толкова малки — тя посочи с ръка някъде под талията си.

— Но тогава сме били момчета — каза Уебър, — а вече не сме. Вече сме мъже.

Тя смръщи чело.

— Не ме карайте да повтарям отново. Следващия път ще изгоря дрехите ви, както са върху вас.

Двамата се спогледаха и бързо изхлузиха робите през главите си. Тя ги огледа от горе до долу, за да им покаже колко е недоволна от това, че не се подчиняват веднага на заповедите ѝ. Видя как лицата им пламват на светлината на факлите.

Със светкавично движение на китката тя извади ножа от ръкава си.

— До стената. И двамата!

Понеже не се отзоваха достатъчно бързо, тя отново вкара в действие яката и ги залепи за стената. Прилагайки по една тъничка струйка сила към всяка Рада'Хан, тя ги обездвижи напълно, така че не можеха да помръднат и пръст.

— Моля те, Сестро — прошепна Рансън, — не ни убивай! Няма нищо да направим! Нищо!

Хладният ѝ поглед се спря върху тъмните му очи.

— Напротив, ще направите. Или поне единият от вас. Но все още не сме стигнали дотам. Засега си дръжте езика зад зъбите или аз ще го направя вместо вас.

Двамата бяха напълно безпомощни. Тя се доближи първо до Уебър. Допря ножа си в гърдите му и леко го плъзна надолу, разрязвайки само кожата му. Лицето му плувна в пот, той стисна зъби. Целият затрепери. След като направи достатъчно дълъг разрез, тя се върна отново на гърдите и направи втори, на един пръст разстояние от първия. Двата бяха успоредни и еднакво дълги. От устата му излизаха сподавени звуци. Двата разреза се събираха в една точка в долния край. По гърдите му потекоха капчици кръв. Тя пхна върха на ножа

там, където се събираха двете линии и отдели кожата, издърпвайки лентата нагоре до началото.

Приблужи се до Рансън и направи същото и с него. По лицето на мъжа потекоха пот и сълзи, но той не каза нищо. Той се оказа по-предвидлив. Когато свърши, тя се изправи и огледа работата си. Двата прореза изглеждаха абсолютно еднакви. Беше доволна. Върна ножа в ръкава си.

— Рада'Хан ще бъде свален от врата на единия от двама ви утре и той ще бъде свободен да си върви. Поне доколкото зависи от Сестрите на светлината. Но не и доколкото зависи от мен, а още по-важно — от Пазителя. Това ще бъде началото на вашата служба при него. Ако му служите добре, ще бъдете възнаградени, когато той се освободи от воала. Провалите ли се в задачата си... е, сигурна съм, че не бихте искали да знаете какво точно ще ви се случи, ако се провалите.

— Сестро — гласът на Рансън трепереше, — защо само единият от нас? Ние и двамата можем да се закълнем, и двамата можем да служим.

Уебър погледна гневно приятеля си. Не обичаше да говорят от негово име.

— Тази клетва се дава с кръв. Единият от вас ще трябва да премине моето изпитание, за да спечели привилегията да я положи. Другият тази нощ ще загуби дарбата си, ще загуби своята магия. Знаете ли как магьосниците губят магията си?

Двамата поклатиха глави.

— Когато се одере кожата им, магията изтича от тях — каза тя, като че ли им обясняваше как се бели круша. — Изтича, докато не остане и капчица.

Уебър я погледна преbledнял. Рансън затвори тъмните си очи и потрепери. В това време тя намота около показалците си ивиците кожа, висящи от гърдите на двамата мъже.

— Нужен ми е доброволец. Просто за да ви демонстрирам нещо. Не искам някой от вас да си помисли, че смъртта ще бъде по-лесният начин за бягство. — Тя им се усмихна топло. — Имате разрешението ми да крещите, момчета! Мисля, че ще ви позаболи! — Тя рязко дръпна парчетата кожа от гърдите им. Изчака търпеливо виковете им да заглъхнат.

— Моля те, Сестро, ние служим на Създателя, както са ни учили Сестрите на светлината — изкрещя Уебър. — Ние служим на Създателя, а не на Пазителя.

Тя го погледна студено.

— Щом си толкова предан на Създателя, Сам, ще дам право да избираш. Кой би искал да бъдеш — този, който ще живее, или този, който ще умре тази нощ?

— Защо той? — попита Рансън. — Защо трябва той да избира пръв?

— Затваряй си устата, Невил. Ще говориш, когато се обърна към теб. — Тя върна погледа си върху Уебър и вдигна брадата му с пръст. — Добре, Сам, кой ще умре, ти или най-добрият ти приятел? — Тя кръстоса ръце пред гърдите си.

Той я погледна с празни очи. Бе мъртвешки блед. Нямахше сили да погледне приятеля си, гласът му прозвуча като шепот.

— Аз! Убий ме. Остави Невил жив! Аз няма да се закълна пред Пазителя! По-добре да умра!

Тя погледна в празните му очи за миг, после се обърна към Рансън.

— Какво ще кажеш ти, Невил? Кой ще живее? Кой ще умре? Ти или най-добрият ти приятел. Кой ще се закълне пред Пазителя?

Рансън погледна Уебър, който не вдигна очи към него, а само хапеше устните си. Вдигна черните си очи към нея.

— Ти чу, той направи своя избор! Щом иска, нека да умре. Аз избирам да живея. Ще дам клетвата си на Пазителя.

— Душата си!

Той бавно кимна, в очите му святкаше сурова решителност.

— Душата си.

— Добре тогава — усмихна се тя. — Изглежда, вие двамата сте постигнали някакво споразумение. Всички са доволни. Тогава така да бъде. Значи, Невил, ти ще останеш с нас! Ти ме накара да се гордея.

— Трябва ли да остана тук? Трябва ли да видя всичко докрай?

— Да видиш ли? — тя повдигна вежда. — Та ти ще трябва да го направиш!

Той преглътна, но строгият ѝ поглед не се отмести от очите му. Тя винаги е знаела, че ще бъде той. Не че не се бе съмнявала, но все

пак като че ли бе убедена. Беше го обучила добре. Беше прекарала с него толкова много време, докато го научи да ѝ се подчинява.

— Имам ли право на едно желание? — прошепна Уебър. — Може ли да свалиш яката от врата ми, преди да умра.

— За да можеш да възпламениш Магьосническия огън на живота и да се самоубиеш, преди да ни дадеш възможност да ти отнемем магията и живота? За толкова глупава ли ме имаш? Нима мислиш, че съм някаква мекушава глупачка? — поклати глава. — По никакъв начин. — Тя освободи яките и на двамата от стената. Уебър падна на колене, главата му клюмна. Бе напълно сам в стаята и го знаеше. Рансън изправи рамене. Посочи кървавата рана на гърдите си.

— Ами това тук?

Тя обърна очи към Уебър.

— Сам, стани!

Той се изправи, без да вдигне поглед от пода.

— Твоят добър приятел е наранен. Помогни му.

Без да каже нито дума, Уебър докосна гърдите на Рансън, за да му помогне. Рансън не помръдна в очакване болките да спрат. Тя погледна към вратата, нетърпелива Уебър да довърши последната си работа в тоя живот. Когато всичко приключи, той не погледна нито нея, нито Рансън. Само отиде до стената и застана с гръб към тях, после бавно се отпусна надолу, докато тялото му докосна пода. Стисна глава между коленете си и ги обхвана с ръце. Излекуваният, но все още гол магьосник я погледна нетърпеливо.

— Какво трябва да направя?

Сестрата изви китката си и отново извади ножа. Провери острието му с пръст и обърна дръжката към него.

— Ти ще му свалиш кожата. На живо. — Тя протегна ножа към него.

Рансън вдигна очи към нейните. Погледна ножа в ръката си.

— На живо — повтори той.

Тя бръкна в джоба си и извади малка фигурка на коленичил мъж, който крепи на главата си кристал. Лицето му беше обърнато настрани в почуда. Кристалът хвърляше по стените на каменната килия стотици отблясъци. Тя изтри праха с края на пелерината си и подаде малката фигурка на Рансън.

— Тази фигурка е магическа. Тя може да приема магията. Кристалът се нарича куилион. Той ще погълне магията, която ще потече от твоя приятел. Когато цялата магия, до последната капчица, попие в кристала, той ще заблести в оранжево. Тогава ще ми го донесеш като доказателство, че си свършил работата си както трябва.

Рансън преглътна.

— Да, Сестро.

— Преди да си тръгна тази вечер, ще се закълнеш. — Тя му подаде куилиона и той го взе в ръка. — Това ще е първото ти задължение след клетвата. Ако не го изпълниш или пък сбъркаш някъде, ще последваш своя приятел. Ще бъдете заедно завинаги.

Той държеше ножа и малката фигурка в ръцете си.

— Да, Сестро. — Стрелна с поглед Сам, който се бе свил край стената. Сниши глас.

— Сестро, можеш ли... можеш ли да отрежеш езика му? Не знам дали бих могъл да понеса да ми говори през това време.

Тя повдигна вежда.

— Имаш нож, Невил. Ако приказките му ти пречат, отрежи му езика!

Той преглътна и за миг затвори очи, после отново я погледна.

— Какво ще стане, ако умре, преди магията да е изтекла?

— С този кристал той ще живее достатъчно дълго, за да даде всичко ценно от себе си. Когато кристалът се напои, ще започне да свети в оранжево. Тогава вече ще знаеш, че е свършил. После не ме интересува какво ще правиш с него. Ако предпочиташ, можеш да го довършиш бързо.

— А ако се опита да се защити? — Той леко се наклони към нея.

— С магията си ли? — Тя се усмихна снизходително. — Нали затова не му разреших да свали яката си. Така няма да може да ти направи нищо. След смъртта му Рада'Хан сама ще се отвори. Вземи яката със себе си и ми я дай заедно с кристала.

— А тялото?

Тя го изгледа свирепо.

— Ти знаеш как да боравиш със Субстрактивната магия. Доста време отделих, за да те науча. — Тя погледна Уебър. — Използвай всичко, което знаеш. Премахни тялото чрез магия. До последната костичка. До последната капка кръв.



Рансън се изправи и кимна.

— Добре!

— След като свършиш тук и преди да дойдеш при мен, трябва да изпълниш още една задача за тази нощ. — Тя се усмихна и го тупна по гърдите. — Тя ще ти достави удоволствие. Като награда за добрата ти работа по първата. Да се служи на Пазителя е награда, стига да умееш да го разбереш. Да провалиш Пазителя е наказание, каквото, надявам се, никога няма да заслужиш.

Той я погледна подозрително.

— Каква е втората задача?

— Познаваш ли послушница на име Паша?

Той изпъшка.

— Няма мъж в Двореца, който да не познава Паша Маес.

— А доколко я „познават“ всички тези мъже?

Рансън сви рамене.

— Тя обича да се целува и прегръща по ъглите.

— А нещо повече от целувки и прегръдки?

— Познавам неколцина, които са бъркали под полата ѝ. Чувал съм да разправят, че имала чудни крака. Биха пожертвали дарбата си само за да попаднат между бедрата ѝ. Но не мисля, че някой го е правил. Някои от мъжете не я изпускат от поглед. Особено младият Уорън дава душата си за нея.

— Уорън числи ли се към онези, с които тя обича да се прегръща и целува?

— Не мисля, че тя би го познала, ако се изправи насреща ѝ. — Той се изкикоти. — Ако изобщо събере достатъчно кураж да си вдигне носа от книгите и да я погледне в очите. — Погледът му помръкна. — Та каква е задачата?

— Като свършиш тук, ще отидеш в стаята ѝ. Кажи ѝ, че ще бъдеш освободен утре, че си преминал през всички изпитания и че Създателят ти се е явил като видение. Кажи ѝ, че Създателят ти е наредил в това видение да отидеш при нея и да я научиш как да използва божествения дар на тялото си, дадено ѝ от Него, че е създадена, за да доставя удоволствие на мъжете, за да може, когато Той ѝ разкрие специалната си задача за нея, тя да бъде готова. Кажи ѝ още, че Създателят е казал, че това ще ѝ помогне в работата с новия, защото той ще бъде най-костеливият орех от всички, с които някога се е

срещала някоя послушница. Кажи ѝ, че Създателят ти е разкрил, че е направил тази нощ гореща, за да тече пот между гърдите ѝ, върху сърцето ѝ, за да проумее волята му. — Тя му се усмихна. — После искам да я научиш как да доставя удоволствие на един мъж.

Той я погледна невярващо.

— Защо мислиш, че тя ще повярва на всичко това и ще го изпълни?

Усмивката ѝ стана по-широка.

— Кажи ѝ онова, което ти казах, Невил, и ще бъде по-вълнуващо от това да ѝ бръкнеш под полата. Може да се окажеш между бедрата ѝ още преди да си довършил изречението.

Той кимна.

— Добре!

Тя го погледна хладно.

— Доволна съм, че си... готов за задачата. — Впи поглед в неговия член. — Научи я на всичко, което мислиш, че се харесва на един мъж. После повтори урока си отначало. Покажи ѝ всичко както трябва. Искам тя да знае какво прави мъжа щастлив и какво ще го накара да се връща при нея отново и отново.

Той се усмихна.

— Да, Сестро!

Тя пхна пръчката под брадата му и повдигна главата му.

— Бъди мил с нея, Невил, не искам да ѝ причиниш болка по никакъв начин. Искам за нея първият опит да е приятен. Искам да му се наслади. — Тя се втренчи в очите му. — Дай всичко, на което си способен, използвай всичко, което имаш!

— Никога не съм имал никакви оплаквания — подчерта той.

— Идиот! Жените никога не се оплакват лице в лице с мъжете. Правят го само зад гърба им. Тази нощ няма да мигнеш! Знай, че това ще бъде урок, който тя ще запомни завинаги. Постарай се добре! Всичко, което знаеш. — Тя повдигна главата му още малко. — Задачата може и да е приятна, но все пак е в името на Пазителя. Провалът е равностоен на всеки друг провал, във всяка друга задача. А всеки провал означава край на службата ти. Краят ще е внезапен, но болката ще нараства непрекъснато. Дръж си очите на четири, докато си с нея. На сутринта очаквам подробен доклад за всичко, на което си я

научил. Всяка мъничка подробност. Трябва да знам всичко, което знае тя, за да мога да я управлявам.

— Да, Сестро.

Тя плъзна поглед от него към мъжа до стената.

— Колкото по-скоро свършиш тук, толкова по-скоро ще си с Паша и ще имаш повече време за уроците си.

Той кимна, широко ухилен.

— Да, Сестро!

Сестрата отпусна пръчката и той въздъхна дълбоко. Направи един жест и робата му се озова в ръката ѝ. Хвърли я към него.

— Облечи това, явно се притесняваш. — Тя го гледаше, докато той навличаше робата си през главата. — А от утре започва истинската работа.

Главата му надникна от дупката, след малко щръкнаха и ръцете му.

— Каква работа? Какво имаш предвид?

— Веднага след като бъдеш освободен, започваш да служиш на родината си. Не си забравил родината си, нали? Ще заминеш за Ейдиндрил като съветник на великия принц Фирен. Там те чака много работа. Важна работа!

— Каква например?

— Ще говорим за това утре сутринта. А сега, преди да се заемеш с първата си задача, а след това с втората и с всичко останало, ще трябва да ми се закълнеш. По своя воля ли правиш всичко това, Невил?

Тя го гледаше в очите, които бързо се стрелнаха към приятеля му, сгушил се на кълбо до стената. После се плъзнаха към ножа и кристала. Тя видя как очите му потънаха някъде и знаеше, че мисли за Паша. Накрая до ушите ѝ достигна шепотът му:

— Да, Сестро!

Тя кимна.

— Много добре, Невил. На колене! Дойде времето да положиш клетвата си!

Докато той падаше на колене, тя вдигна ръка. Факлата изпраця, пламъкът се разлюля и след миг килията потъна в непрогледен мрак.

— Клетвата към Пазителя — прошепна тя — се дава в тъмнина, защото тъмнината е неговата родина.

## ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Калан внимателно отвори вратата. Той се бе събудил и седеше срещу камината. Щом вратата хлопна, звуците и думкането на барабаните, долитащи откъм селото, останаха навън. Тя се приближи до него и притисна главата му до краката си, след това прокара пръсти през косата му.

— Как е главата?

— Сега е добре. Почивката и последното нещо, което Нисел ми даде да пия, помогнаха. — Той не вдигна очи. — Чакат ли ме навън?

Калан се отпусна на земята до него.

— Да. Време е. — Стисна го за рамото. — Сигурен ли си, че искаш да ядеш месо, и то точно сега, когато знаеш какво е?

— Трябва!

— Но това е месо! Ще можеш ли да го ядеш?

— След като искам свикване на Съвещание, ще трябва да ям от месото. Това е единственият начин.

— Ричард, тревожа се за това. Не съм сигурна, че това е правилното решение. Може би има някакъв друг начин. Пилето също се страхува за теб. Може би не трябва да го правиш!

— Трябва!

— Но защо?

Той гледаше пламъците в камината.

— Защото грешката е моя. Аз нося отговорност за случилото си. Заради мен воалът е разкъсан. Нали Шота каза точно това. Станало е по моя вина.

— Но Мрачният Рал също е виновен... в известна степен.

— И аз съм Рал — прошепна той.

Калан се огледа.

— Нима искаш да кажеш, че престъпленията на бащите преминават върху децата им? — Калан го погледна, но той не вдигна очи към нея. Само се усмихна едва-едва.

— Не вярвам в тази стара история, но може би в нея има зрънце истина. — Той потърси погледа ѝ. — Помниш ли какво каза Шота? Че само аз мога да възстановя воала. Може би защото Мрачният Рал го разкъса с магията на Орден и, разбира се, с моя помощ. Затова сега аз трябва да го възстановя.

Тя видя пламъчетата в очите му.

— Значи мислиш... какво? Че след като Рал го е разкъсал, трябва пак Рал да го възстанови, така ли?

Ричард сви рамене.

— Може би това обяснява защо само аз мога да го затворя отново. Възможно е не това да е обяснението, но поне е единственото, за което се сещам. — Той се усмихна. — Щастлив съм, че ще се женя за толкова умна жена.

Калан се зарадва на усмивката му.

— Добре, но на умната жена това обяснение не ѝ се вижда никак сериозно.

— Може и да не е, но е възможност, която трябва да проверя.

— Тогава защо реши да свикаш това Съвещание?

Той ѝ се усмихна хлапашки и очите му засвяткаха весело.

— Защото реших. Реших какво трябва да се направи. — Той се извърна към нея и обви коленете си с ръце.

— Утре вечер е Съвещанието, на което ще видим има ли нещо, което би могло да ни е от помощ, след това, на следващата сутрин, когато всичко свърши... — Ричард грабна драконовия зъб в ръката си и го пхна под носа ѝ. — Тогава ще извикам Скарлет с ето това. И ще се доберем до Зед. По този начин ще отидем в Ейдиндрил и главоболията няма да ми пречат и да ни забавят по пътя. Скарлет лети благодарение на магия и изминава огромни разстояния за съвсем кратко време. Ще стигнем там, преди Сестрите да са успели да ни спрат, а след това ще им отнеме доста време, за да ни настигнат. Засега не искам да отхвърлям предложението им; първо трябва да намерим Зед. Той сигурно знае какво трябва да се направи. Имам предвид за главоболията. Но искам първо да видим какво ще стане на Съвещанието. После ще повикаме Скарлет. Сигурно ще ѝ отнеме известно време да стигне до нас. — Той се доближи до Калан и я целуна. — Докато я чакаме, ще се оженим.

Сърцето ѝ подскочи от радост.

— Ще се оженим ли?

— Да, ще се оженим. Всичко ще стане наведнъж. Вдругиден. Ще приключим с всичко и още преди залез-слънце ще сме тръгнали.

— О, Ричард... колко бих искала това! Но защо не го направим по-скоро? Повикай Скарлет още сега. Можем да се оженим утре сутринта, когато тя пристигне. Сигурна съм, че Калните ще успеят да се приготвят бързо заради нас. След това ще отидем при Зед и той ще знае какво трябва да се направи. Така няма да рискуваме с тази среща с духовете на предците.

Ричард поклати глава.

— Имаме нужда от тази среща. Шота каза, че само аз мога да възстановя разкъсания воал. Аз, а не Зед. А ако той не знае какво трябва да се направи? Нали Шота каза, че самата тя не познава добре отвъдния свят. Никой не го познава. Никой жив. Но духовете на предците го познават. Аз трябва да намеря начин да се добера до всяка информация, която би ни била от помощ. Не можем да губим време да отидем при Зед само за да установим, че той не знае какво трябва да се направи. Трябва първо да намеря отговора и тогава да вървим при Зед. Шота каза, че само аз мога да го направя. Може би защото съм Търсач. Трябва да изпълня дълга си, да намеря отговорите. Може би на мен те няма да говорят много, но Зед сигурно ще разбере какво означават. А благодарение на тях може да се сети какво трябва да се направи, какво бих могъл да направя аз.

— Какво ще стане, ако изпреварим Зед, ако той още не е пристигнал в Ейдиндрил? Със Скарлет ще пристигнем там за един ден, а Зед ще пътува много повече.

— Ако още не е пристигнал, поне знаем, че е тръгнал и все някъде ще го открием. Той ще види Скарлет.

Калан го изгледа за миг.

— Ти вече си обмислил всичко, нали?

Ричард сви рамене.

— Ако някой може да разколебава, това със сигурност си ти! Така че ако имаш да ми казваш нещо — давай!

Тя най-после поклати глава.

— Бих искала да имам, но... Всъщност съм съгласна с всичко освен със Съвещанието.

По лицето на Ричард се появи лека усмивка.

— Наистина бих искал да те видя облечена в сватбената рокля, която Веселан шие. Ще я завърши ли скоро? Можем да прекараме първата си брачна нощ в Ейдиндрил, в твоя дом.

Калан не се стърпя и му върна усмивката.

— Ще я завърши. Пък и не е нужно да има голямо сватбено тържество. Нали така или иначе няма време за големи приготовления. Сега всички се подготвят за банкета, който ще последва Съвещанието с духовете на предците. Но Пилето би бил щастлив да ни ожени, без сватбата ни да е предшествана от Съвещание. — Тя го погледна срамежливо. — В Ейдиндрил ще имаме истинско легло. Голямо, удобно легло.

Той я прегърна през кръста. Тя му поднесе устните си за целувка. Искаше ѝ се тя да продължи вечно, но след малко го отблъсна леко.

— Ричард... ами другите неща, които ни наговори Шота? Онова за детето...

— Шота и преди е грешила за много неща. А дори когато е била права, не всичко е протичало така, както е казвала. Не вярвам на думите ѝ. Трябва да говорим със Зед. Изповедниците и дарбата са неща, за които човек трябва да знае много.

Тя го докосна по гърдите.

— Ти винаги имаш отговор на всички въпроси. Как е възможно да си толкова умен?

Той я притисна до себе си и я целуна, този път доста продължително.

— Трябва да имам отговор на всеки въпрос, който ме отдалечава от теб и от твоето голямо легло. Бих отишъл в отвъдния свят и бих се преборил с Пазителя само и само да бъда с теб.

Тя го стисна за рамото. Колко далечна ѝ се струваше първата им среща, когато четворката бе по петите им. Струваше ѝ се, че е изминал цял един живот, а всъщност бяха само няколко месеца. Колко бързо летеше времето! Беше ужасно изморена от страхове и преследвания. Толкова се надяваше, че всичко е свършило, а всъщност трудностите едва започваха.

Пак ли грешеше? Нима отново си блъскаше главата над проблемите, а не търсеше решението им? Трябваше да се научи да гледа на новите проблеми в тяхната собствена светлина, без да ги украсява с онова, което се беше случило в миналото.

Може би няма да е толкова сериозно този път, може би трябва да направим така, както казва той, и да открием какво точно ни е нужно. Трябва да се свърши веднъж завинаги с това.

Тя го целуна по врата.

— По-добре да тръгваме, чакат ни. Ако останем още малко насаме, няма да имаме нужда от моето голямо удобно легло.

\* \* \*

Те напуснаха тихата къща на духовете и тръгнаха хванати за ръце по тъмната пътека между къщите на селото. Тя се чувстваше сигурна, стиснала ръката му. От първия ден, когато се срещнаха и Ричард ѝ подаде ръка, за да ѝ помогне да стане, тя изпитваше истински приятно чувство, когато държеше ръката му в своята. Никой преди не беше се осмелявал да направи подобно нещо. Хората се страхуват от Изповедниците. Тя искаше нещата да се променят, искаше двамата с Ричард да са заедно, а всички хора да живеят в мир. За да могат да се държат за ръце винаги когато си пожелаят и никога да не им се налага да бягат от някого.

Колкото повече се приближаваха до осветената от огньовете поляна, толкова по-шумни ставаха разговорите, музиката и детските крясъци. Музикантите се бяха разположили на открити платформи с тревни покриви и се поклащаха в ритъма на музиката. Острите звуци на болдите отлитаха надалеч. Ръцете на мъжете, които свиреха на барабаните, не се виждаха — толкова бързи бяха движенията им. От тях излизаха френетични звуци, които отекваха над селото. Отговаряха им от другите краища. Получаваше се една невероятна смесица от звуци, все по-лудешка и екстатична. Облечени в ритуални костюми танцьори се въртяха в кръг, спираха и се обръщаха едновременно, подскачаха и разиграваха различни истории за радост на искрящите от щастие деца и възрастни, които се трупаха около тях. От близките огньовете, на които жените готвеха, се носеха сладостен дим и чудни аромати.

Когато се приближиха, Калан усети топлината на огромните огньовете, които съскаха и пращяха. Мъжете гордо се пъчеха в най-хубавите си дрехи, жените се бяха пременили в най-пъстрите си рокли.



Косите на всички бяха прилежно пригладени с прясна кал. От готварските огньове към навесите в центъра на селото непрекъснато се носеха плетени подноси, отрупани с хляб от тава, печени чушки, лук, зелен боб, зеле, краставици, купи със задушено месо, риба, пилета, а също и плата с глиганско и дивечово месо. Цялото село приветстваше с радост духовете на предците.

При идването им Савидлин стана и ги посрещна на платформата на старейшините. В стойката му се долавяше гордост и достойнство. От раменете му падаше най-новата му кожа от койот, намятана само в официални случаи. Пилето и останалите старейшини ги приветстваха с кимане и усмивки. Веднага щом Калан и Ричард седнаха с кръстосани крака на земята, пред тях се появили огромни подноси с храна. Двамата отчупиха от хляба и завиха в него по една печена чушка, внимавайки да се хранят само с правилната ръка. Едно момче донесе две огромни глинени чаши и кана вода, леко ароматизирана с подправки.

Когато се увери, че гостите му са добре настанени, Пилето кимна на групата жени, които чакаха наблизко. Калан знаеше какво означава това. Жените бяха специалните готвачки на селото. Само те имаха правото да приготвят ритуалните храни. Ричард видя едната от тях да се приближава с плетен поднос изсушено месо, подредено в кръг. Той не издаде чувствата си. Ако не яде от месото, няма Съвещание с духовете на предците. По-лошото беше, че месото не е какво да е. Калан знаеше обаче, че въпреки всичко той иска това Съвещание да се състои и ще изяде месото. Жената с подноса сведе глава и го подаде най-напред на Пилето, след това и на останалите старейшини. След като всеки си взе по едно парче, жената предложи на всяка от съпругите на старейшините. Няколко от тях си взеха. Тя се обърна и предложи на Ричард. Той вдигна поглед и за миг остана неподвижен. След това се пресегна и си взе едно от най-големите парчета. Повъртя го в ръка, загледан в него, докато жената се отдалечаваше, след като Калан бе отклонила учтиво поканата ѝ.

— Знам, че за теб е трудно — каза Пилето, — но се налага да го изядеш, за да придобиеш познанията на враговете си.

Ричард отхапа голяма хапка.

— Обичаите са си обичаи — каза той и задъвка, без да издава чувствата си. Погледна към Пилето. — Кой е той?

Старейшината задържа погледа му в своя.

— Онзи, когото ти уби.

— А, да.

Ричард отново отхапа. Беше взел това голямо парче и ядеше от него само и само за да им покаже решимостта си да се срещне с духовете на предците, независимо от предупреждението. Бе готов да го направи на всяка цена. Докато дъвчеше, се загледа в танцьорите. Прокарваше сухото месо с глътки вода от чашата си. Платформата на старейшините се бе превърнала в остров на тишината сред морето от шум и движение.

Изведнъж Ричард спря да дъвче. Очите му се разшириха. Изправи се на мястото си. Обърна глава към старейшините.

— Къде е Чандален?

Те се спогледаха и втренчиха очи в Ричард.

Той скочи на крака.

— Къде е Чандален?

— Тук някъде трябва да е — каза Пилето.

— Намери го! Веднага! Доведи го тук!

Пилето изпрати един от близкостоящите ловци да го потърсят. Ричард скочи от платформата, без да каже нито дума и се приближи до огньовете, където приготвяха храната за тържеството. Намери жената, която носеше подноса с месо, и си взе голямо парче.

Калан се обърна към Пилето:

— Имаш ли представа какво става?

Той кимна тържествено.

— Получил е видение; видение от плътта на враговете ни. Случва се понякога. Точно затова го правим — за да разберем какво има в сърцата на враговете ни.

Ричард се върна и закрачи напред-назад край платформата на старейшините в очакване.

— Ричард, какво става? Какво виждаш?

Той спря на място. Лицето изглеждаше разтревожено.

— Има проблем.

Той отново закрачи. Калан се опита да разбере какъв точно е проблемът, но той дори не я чу.

Ловецът най-после се върна. След него вървяха Чандален и неговите хора.

— Какво иска от мен Ричард Избухливият?

Ричард му подаде парче месо.

— Изяж това! Каж ми какво виждаш!

Чандален взе парчето и задъвка, като не сваляше очи от Ричард. Ричард отново закрочи неспокойно, отхапвайки още веднъж. Продължи да дъвче и да крачи нервно. Накрая не издържа и попита:

— Е? Какво виждаш?

Чандален го изгледа войнствено.

— Враг.

Ричард въздъхна отчаяно.

— Кой беше този човек? От кой народ?

— Беше Бантак. От изток.

Калан се изправи на крака.

— Бантак! — Тя скочи от платформата на старейшините и застана до Ричард. — Бантак са миролюбив народ. Те никога никого не са нападали. Това е против обичаите им.

— Беше Бантак — повтори Чандален упорито. — Имаше черно около очите. Нападна ни. — Той отново погледна Ричард. — Поне така твърдеше Ричард Избухливият.

Ричард продължаваше да крачи нервно наоколо.

— Те идват — измърмори той. После спря и сграбчи Чандален за раменете. — Те идват! Идват, за да нападнат народа на Калните!

Чандален се намръщи.

— Бантак не са воители. Както Майката Изповедник каза, те са миролюбив народ. Земеделци и животновъди са. Садят семена, отглеждат кози и овце. Ние търгуваме с тях. Този, който ни нападна в полето, сигурно е откачен. Бантак знаят, че Калните са много по-силни от тях. Те не биха посмели да ни нападнат.

Ричард слушаше внимателно превода на Калан.

— Събери хората си. Събери повече мъже. Трябва да ги спрем.

Чандален го гледаше изпитателно.

— Няма защо да се бием срещу Бантак. Те няма да ни нападнат.

Ричард избухна.

— Чандален, ти си този, който трябва да защитава нашия народ. Казах ти, че над нас е надвиснала заплаха. Този път трябва да обърнеш внимание на думите ми! — Ричард прекара пръсти през косата си. — Чандален, не мислиш ли, че е малко странно един човек да ни

нападне? Ето например ти си толкова смел, но би ли нападнал открито и съвсем сам толкова много мъже? При това с копие, при положение, че те са въоръжени с лъкове.

Чандален гледаше сърдито. Пилето слезе от платформата и застана до Ричард.

— Кажи какво ти разкри нашият враг? Кажи какво видя?

— Този човек — Ричард взе парче месо и го поднесе към лицето на Пилето — е бил син на техния духовен водач.

Старейшините се раздвижиха тревожно и зашепнаха нещо помежду си. Пилето не сваляше очи от Ричард.

— Сигурен ли си? Убийството на сина на духовния водач е много тежко оскърбление дори и при самозащита. Това е все едно някой да убие потомците ми, ако имах такива. — Той повдигна вежда. — Толкова тежко, че е напълно достатъчно, за да се вдигне война.

Ричард кимна.

— Знам. Точно това са намислили. По някаква причина са решили, че Калните изведнъж са станали опасни за тях. За да са сигурни, са изпратили вчера сина на духовния си водач, като са знаели, че ако го убием, това ще бъде знак за нашите враждебни намерения. Изчакали са да видят главата му забита на кол, за да се убедят в правотата си. Ако той не се върне и намерят главата му на кола, са имали намерение да ни нападнат. — Ричард отново размаха парчето месо пред лицата на старейшините. — Този мъж, по някаква причина, е носел голяма мъка в сърцето си. Искал е да има война. Нападна ни, въпреки че е бил наясно, че ще бъде убит. Точно това е искал, за да бъде започната война и неговият народ да избие народа на Калните. Не виждаш ли? Сега цялото поле се оглася от звуците на празненството. Те знаят, че няма да сме готови за война, щом празнуваме и се забавляваме! Те идват! Сега!

Старейшините отстъпиха назад. Пилето се обърна към Чандален.

— Ричард Избухливият е имал видение от нашия враг! Накарай всеки от ловците си да събере още десетима. Не бива да допуснем Бантак да причинят зло на нашия народ. Ще ги спрем, преди да са стигнали до селото.

Очите на Чандален блеснаха срещу Ричард. След това се върнаха върху Пилето.

— Ще видим дали това видение е истинско. Ще поведе хората си на изток. Ако ни нападат, ще ги спрем.

— Не! — изкрещя Ричард, когато Калан му преведе. — Те знаят, че най-напред ще тръгнете на изток. Нали си мислят, че искате да ги нападнете. Очакват да направите точно това. Те обаче ще ви изненадат и ще дойдат от север!

Чандален скръсти ръце.

— Бантак не са воини. Те не могат да измислят подобна тактика. Ако искат да ни нападнат, както ти казваш, те просто ще го направят. Както сам каза, ще чуят, че тук има празненство; ще очакват да сме неподготвени. Няма да имат причина да бият толкова път, за да ни изненадат от север. Това само би ги забавило излишно.

Ричард го стрелна с поглед.

— Те ще дойдат от север!

— Това беше ли част от видението ти? — попита Пилето. — Видя ли нещо такова, докато ядеше от месото?

Ричард си пое шумно въздух и заби поглед в земята.

— Не. Това не го видях. — Той отново прокара пръсти през косата си. — Но знам, че е така. Не знам защо, но съм убеден. Те идват от север.

Пилето се обърна към Чандален.

— Сигурно би могъл разделиш хората си. Част от тях да тръгнат на изток, а част на север.

Чандален поклати глава.

— Не. Ако видението се окаже истина, ще имаме нужда от всичките си войници заедно. Един удар от засада с всичките ни хора, и ако имаме късмет, всичко ще свърши. Ако те са достатъчно много, както изглежда си мисли Ричард Избухливият, тогава сигурно ще могат да се справят с нашите войници, ако са разделени на две. В такъв случай ще успеят да стигнат до селото, преди да успеем да ги спрем. Много жени и деца ще бъдат избити. Цялото село ще бъде унищожено. Твърде опасно е да се разделяме.

Пилето кимна.

— Чандален, даде ни се видение. Твой дълг е да защитиш народа си. След като видението не уточнява откъде ще дойдат нападателите, а казва само, че ще дойдат, оставям на теб да ни защитаваш както намериш за добре. Ти си най-добрият воин сред нас и аз ще се доверя

на преценката ти на боец. — Пилето се намръщи и пристъпи по-близо до мъжа. — Но знай, че е по-добре да направиш тази преценка именно от позицията на воин, а не поради лични съображения.

Лицето на Чандален остана неподвижно.

— Според мен Бантак ще ни нападнат от изток. — Той погледна Ричард. — Ако изобщо ни нападнат.

Ричард го хвана за скръстените ръце.

— Чандален, моля те, изслушай ме — гласът бе тих и изпълнен с тревога. — Знаем, че не ме харесваш. И вероятно имаш основание за чувствата си към мен. Вероятно наистина си прав, че нося беди на нашия народ. Но този път бедата идва от север. Моля те, умолявам те, повярвай ми! Животът на всички тези хора зависи от това. Мрази ме колкото си искаш, но не допускай излишни жертви заради омразата си. — Ричард изтегли Меча на истината и му подаде дръжката. — Ще ти дам меча си. Иди на север. Ако дойдат от изток и аз съм сгрешил, можеш да ме убиеш със собствения ми меч.

Чандален погледна меча, после вдигна очи към Ричард. Устните му леко се разтеглиха в усмивка.

— Няма да позволя да ме изиграеш. Не бих допуснал селото да бъде унищожено само заради удоволствието да те убия. По-скоро ще се примиря с мисълта, че ще живееш между нас, отколкото да допусна народът ми да бъде избит. Тръгвам на изток. — Той се обърна и забърза в избраната посока, давайки нареждания на хората си.

Ричард гледаше как се отдалечава и бавно прибра меча в ножницата.

— Какъв глупак! — каза Калан.

Ричард поклати глава.

— Не, той просто прави онова, което мисли за правилно. Искане да защити своя народ и желанието му е по-силно от това да ме убие. Ако трябваше да си избира воин, до когото да застана по време на битка, въпреки омразата, която изпитва към мен, бих избрал него. Аз съм глупакът, защото не успях да го накарам да види истината. — Ричард се обърна към нея. — Трябва да тръгна на север. Трябва да ги спра.

Калан се огледа.

— В селото останаха още малко мъже. Ще съберем всички и...

Той поклати глава и я прекъсна.

— Не. Няма да са достатъчно. Освен това се нуждаем от всеки мъж, който може да носи оръжие, тук, в селото, за да защити хората, ако аз се проваля. Старейшините трябва да продължат тържеството. Съвещанието ще се състои въпреки всичко. Това е най-важното. Тръгвам сам! Аз съм Търсачът. Може би ще успея да ги спра! Може би те ще ме изслушат, когато видят, че съм сам и че всъщност с нищо не ги заплашвам.

— Добре, чакай тук! Веднага се връщам.

— Защо?

— Трябва да облека роклята си на Изповедник.

— Ти няма да дойдеш с мен!

— Трябва да дойда! Ти не говориш езика им.

— Калан, не искам...

— Ричард! — Тя го хвана за ръкава на ризата. — Аз съм Майката Изповедник! Не може под носа ми да се води война и аз да не взема никакво отношение. Чакай ме тук! — Тя пусна ръкава му и забърза към къщата.

Майката Изповедник не може да чака за отговор на своите разпореждания; тя просто ги дава. Изведнъж съжали, задето повиши тон на Ричард, но вироглавството на Чандален така я вбеси!

Вбеси я и поведението на хората от Бантак. Беше ходила в селото им и ги смяташе за миролюбиви и благоразумни хора. Каквито и причини да имат, докато тя е тук, не бива да позволява избухването на война. Задължение на Майката Изповедник е да предотвратява войните. В никакъв случай не може да си позволи да наблюдава отстрани. Това е нейната отговорност пред хората на Средната земя. Именно тя трябва да се заеме с работата, а не Ричард.

Тя бързо се преоблече в дома на Савидлин и Веселан. Всички Изповедници носеха едни и същи рокли — с квадратно деколте, дълги, семпли, без никакви украшения, от фина коприна, черни.

Единствено роклята на Майката Изповедник беше бяла. Тя беше знак за нейната сила. Облечеше ли роклята си, тя преставаше да бъде Калан Амнел, а Майката Изповедник, символизираща силата на истината. Сега, когато всички други Майки Изповедници бяха мъртви, задължението да защитава Средната земя и да брани слабите и безпомощните падаше върху нейните рамене.

Сега ѝ се струваше по-различно да носи роклята си. Преди го възприемаше като нещо естествено. Сега, откакто бе срещнала Ричард, отговорността ѝ се струваше по-голяма. Винаги преди се бе чувствала сама в работата си. Сега, когато той бе до нея, връзката ѝ с хората на Средната земя сякаш се бе заздрвила. Тя се чувстваше повече отвсякога една от тях. Отговорността ѝ сякаш бе нараснала хиляди пъти. Сега знаеше какво е да обичаш някого и да се страхуваш за него. Нямахте да позволи на никого да започне война, не и докато е Майка Изповедник. Тя взе тежките пелерини на двама им и се върна обратно в центъра на селото. Старейшините се бяха струпали край навеса, там, където ги беше оставила. Ричард я чакаше. Тя му подаде пелерината и се обърна към старейшините.

— Утре вечер е Съвещанието. То трябва да се състои на всяка цена. Ще се върнем преди началото. — Тя се обърна към съпругите на старейшините: — Веселан, искаме сватбата ни да се състои на следващия ден след Съвещанието. Съжалявам, че няма повече време за подготовка, но наистина се налага да вървим. Трябва да стигнем до Ейдиндрил. Трябва да предотвратим заплахата, надвиснала над Калните и над всички останали народи в Средната земя.

Веселан се усмихна.

— Роклята ти ще е готова. Щеше ни се да ви организираме пищно тържество, но разбираме, че сега не е моментът.

Пилето сложи ръка на рамото ѝ.

— Ако Чандален греши... Бъдете внимателни. Бантак са миролюбив народ, но нещата може да са се променили. Кажете им, че не искаме да причиним зло на никого от тях. Не желаем да сме във война.

Калан кимна и се загърна плътно в пелерината си.

— Да тръгваме!



## ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ричард тръгна след нея, без да възразява. Двамата напуснаха селото мълчаливо и се отправиха на север през полетата. Звуците на болдите, барабаните и хората постепенно затихваха. Имаше доста време до пълнолуние, но пътеката между високите до кръста треви се виждаше добре. В същото време Калан се надяваше, че е достатъчно тъмно, за да не се превърнат в лесни мишени.

Ричард я погледна.

— Калан, съжалявам!

— За какво?

— За това, че все забравям коя си. Че ти си Майката Изповедник и това е твоя работа. Просто се тревожа за теб.

Извиненията му я изненадаха.

— И аз съжалявам, задето ти повиших тон. Нямам навика да го правя, но не мога да стоя със скръстени ръце в селото и да се страхувам. Мое задължение е да предпазвам всички в Средната земя от войни. Винаги когато видя как горят от желание да се избиват едни други. Ричард, не искам повече да виждам трупове. Мислех, че всичко вече е свършило. Не мога да го понеса. Наистина не мога.

Той я прегърна през раменете.

— Знам. Аз също. Но Майката Изповедник ще сложи край на всичко това. — Той се огледа наоколо. В тъмнината тя не можа да види дали лицето му е намръщено, или само така й се е сторило. — С моя помощ.

Калан се засмя.

— С твоя помощ. — Тя го прегърна. — Сега и завинаги, само с твоя помощ!

Бяха се отдалечили доста от селото и наоколо не се виждаше нищо друго освен черната земя и осеяното със звезди небе. Ричард спираше от време на време и оглеждаше внимателно околността, като междуременно пъхваше по някое и друго листо от онези, които Нисел му бе дала. Малко след полунощ стигнаха до една падина. Ричард

огледа местността и реши, че е по-добре да изчакат тук. Така нападателите щяха да се натъкнат на тях, а не обратното.

Ричард утъпка малко трева и двамата седнаха да чакат. Редуваха се да дремват по малко, докато будният внимателно гледаше на север. Поставила ръка върху неговата, тя го гледаше как спи, като същевременно не изпускаше от поглед хоризонта. Припомни си стотиците пъти, когато се бяха редували така — единият застанал на пост, докато другият открадне малко сън. Тя мечтаеше за деня, в който просто ще могат да спят. И двамата. Без да се налага единият да стои на пост. И това ще стане, каза си тя. Съвсем скоро. Ричард непременно ще намери начин да възстанови разкъсания воал и тогава всичко ще свърши. Най-накрая ще заживеят в мир.

Дойде ред и на Калан да почине и тя се сгуши до него, увита плътно в пелерината си. Топлината на тялото му я унасяше. Вече започваше да се пита дали Ричард не е сгрешил, че Бантак ще ги нападнат от север. Ако дойдеха от изток, щеше да има много убити. Чандален нямаше да прояви нито капка милост. Тя не искаше Калните хора да пострадат, но не искаше и на народа Бантак да се случи нещо лошо. Те също ѝ бяха мили. Унесе се в неспокоен сън. Последното, за което си мислеше, преди да заспи, беше Ричард.

Той я събуди, притискайки я силно до себе си и с ръка на устата ѝ.

Небето тъкмо бе започнало да изсветлява отдясно, откъм изток. Ивици пурпурночервени облаци изплуваха на хоризонта, сякаш опитвайки се да закрийт слънчевия диск. Ричард се бе втренчил на север. Калан беше по-ниска от него и все още не виждаше нищо, но по напрежението на мускулите му разбра, че някой приближава към тях.

Останаха така, прилепени към земята, застинали в очакване. Лек ветреца раздвижи изсъхналата трева около тях.

Калан много бавно и тихо смъкна пелерината от раменете си. Искаше да бъде напълно ясно на всички коя е. Бантак трябваше да я познаят още по дългата ѝ коса, но тя държеше да видят и бялата ѝ рокля. Не искаше да има никакво съмнение коя е и че е тук именно като Майка Изповедник. И Ричард свали пелерината от раменете си. В тревата около тях се плъзнаха сенки.

Когато наоколо се изпълни с мъже, двамата се изправиха. Онези, които се намираха най-близо до тях, подскочиха от изненада и

нададоха изумени викове. Бантак се бяха подредили в редица и вържени с копия и лъкове, напредваха към селото на Калните.

Чуха се възбудени викове. Неколцина бойци изскочиха напред и ги заобиколиха. Калан стоеше изправена, отпуснала ръце край тялото си. На лицето ѝ бе изписано изражението на Изповедник — хладно спокойствие, което не издава нищо. Точно както я бе учила майка ѝ. Ричард стоеше плътно до нея с ръка върху дръжката на меча си. Повечето от мъжете вдигнаха оръжията си към тях. На двамата това очевидно не им хареса.

— Нима се осмелявате да заплашвате Майката Изповедник? — извика Калан високо и ясно. — Свалете оръжията. Веднага!

Наоколо се стрелнаха бързи погледи, целещи да установят дали двамата са сами. Мъжете сякаш се разколебаха в готовността си да държат оръжия срещу Майката Изповедник; вършеха нещо нечувано и го знаеха. В движенията им пролича нерешителност. Сякаш не знаеха какво да правят — да продължат да стоят с оръжия, насочени напред, да ги свалят или да паднат на колене. Неколцина леко отпуснаха лъковете си.

Калан направи заплашителна крачка напред.

— Веднага!

Мъжете трепнаха и се отдръпнаха леко назад. Върховете на оръжията им се плъзнаха от нея към Ричард. Вероятно това им се стори разумен компромис. Но не това очакваше от тях Калан. Тя застана пред Ричард и върховете на всички копия и стрели отново се оказаха насочени към нея.

— Какво си мислиш, че правиш? — прошепна той във врата ѝ.

— Стой спокойно, остави ме да опитам. Нямаме никакъв шанс, ако не ги накараме да свалят оръжията си и да поговорим.

— Защо го правят? Мислех, че всички се страхуват от Майката Изповедник?

— Страхуват се, но са свикнали с мен винаги да има магьосник. Сега са по-храбри вероятно защото не го виждат до мен. Странно, не би трябвало да го правят.

Тя направи още една крачка напред.

— Кой ще говори от името на Бантак? Кой ще поеме отговорността за това, че народът Бантак заплашва Майката Изповедник?

Без да свалят оръжията си, мъжете изведнъж станаха по-неуверени и отклониха върховете на копията и стрелите от Калан и Ричард. Това беше нещо. Накрая един старец се приближи, проправяйки си път между хората, и застана пред нея. Беше облечен в простички дрехи като всички останали, но на врата си носеше златен медальон със символите на народа Бантак. Калан го познаваше. Казваше се Ма Бан Грид, духовният водач на Бантак. Намръщеното му лице правеше бръчките му да изглеждат още по-дълбоки отвсякога. Освен това Калан не си спомняше да го е виждала толкова намръщен. Беше запомнила най-вече безгрижната му усмивка.

— Аз ще говоря от името на Бантак — каза Ма Бан Грид. — В устата му имаше само два зъба и той с мъка произнасяше думите на своя роден език. Погледна Ричард. — Кой е този?

Калан се намръщи.

— Нима Ма Бан Грид ще задава въпроси на Майката Изповедник, преди да я е поздравил?

Мъжете неловко запристъпваха от крак на крак. Духовният водач не помръдна. Погледът му остана непоколебим.

— Няма време за размяна на любезности. Не сме на наша територия. И не сме дошли да посрещаме гости. Идваме да унищожим народа на Калните.

— Защо?

Ма Бан Грид я погледна крадешком.

— Те поискаха война, както ни предупреди духовният ни брат. Те го доказаха, като убиха един от синовете ми. Ние трябва да ги унищожим, преди те да са го направили.

— Народът на Калните не иска война! Те не искат да убиват! Аз съм Майката Изповедник и няма да допусна това. Бантак ще си изпатят от моята ръка, ако не ме послушат.

Мъжете зашепнаха нещо помежду си и направиха крачка назад. Духовният водач не помръдна.

— Духовният брат ми каза също, че Майката Изповедник вече не стои начело на народите в Средната земя. Като доказателство на това посочи факта, че тя е лишена от магьосник. — Той я погледна изкосо. — Не виждам магьосник с теб. Както винаги, духовете казват истината на Ма Бан Грид.

Калан не можеше да повярва на ушите си. Ричард се наведе към нея.

— Какво казват?

Калан му предаде думите на духовния водач.

— Искам да говоря с тях, ще ми превеждаш ли? — попита я Ричард и тя кимна.

— Питат кой си. Още не съм им казала.

Очите на Ричард гледаха заплашително и хладно.

— Аз ще им кажа. — Гласът му беше също толкова хладен. — И това никак няма да им се хареса! — Той отвърна очите си от стареца и тя видя в тях гнева, бликнал от магията на меча. Ричард я бе призовал, без да изтегля меча от ножницата.

— Вие, мъже, сте тръгнали след един стар глупак, който се нарича Ма Бан Грид и който не е достатъчно проникателен, за да разпознае истинските духове от лъжливите.

Мъжете ахнаха, чувайки тази тежка обида. Ричард насочи пронизващите си очи към стария духовен водач.

— Истина ли е, стари глупако?

Ма Бан Грид заекна от яд, преди да успее да каже нещо.

— Кой си ти, та да ме заплашваш и унижаваш по този начин?

Ричард не сваляше очи от него.

— Твоите лъжливи духове са ти казали, че Калните хора са убили един от твоите синове. Лъжливите духове са те излъгали, а ти в своята глупост си им повярвал!

— Лъжеш! Ние намерихме главата му! Калните хора са го убили! Те искат война с нас. Ще ги избием до крак! До последния човек! Те убиха мой син!

— Ужасно е изморително да се говори с глупак като теб, старче. Бантак сигурно са обезумели, щом допускат ти да говориш с духовния брат.

— Ричард, какво правиш? — прошепна Калан.

— Превеждай!

Докато слушаше думите ѝ, лицето на Ма Бан Грид ставаше все по-червено с всяка следваща дума. Сякаш всеки момент щеше да избухне в пламъци. Ричард се наведе към него.

— Калните хора не са убили вашия човек. Аз го убих!

Ричард продължаваше да гледа Ма Бан Грид в очите, докато тихо прошепна на Калан:

— Нещо е изплашило до смърт тези хора, за да тръгнат срещу нас. Те ще ни убият, а после ще убият и много от Калните, ако аз не ги уплаша още повече. Превеждай!

Тя въздъхна и преведе думите му. Оръжията отново се прицелиха в тях.

— Ти? Ти си убил един от нашите?

Ричард сви рамене.

— Аз. — Той докосна челото си. — Забих стрелата си точно тук. Една стрела! Точно тук! В челото му. Защото той се канеше да хвърли копие то си в гръб към един от нашите мъже. Мъж, към когото Бантак не изпитват омраза. Убих го така, както бих убил всеки койот, който се промъква тихомълком, за да открадне някое от агнетата ми, който иска да отнеме живот с малодушие и подлост. Такъв човек заслужава да умре! Човек, който слуша лъжливи духове и изпраща един от своите хора, за да правят такива неща, не заслужава да бъде водач на своя народ!

— Ще те убием!

— Така ли? Може би ще се опитате, но няма да успеете. — Ричард се обърна с гръб към стареца и се отдалечи на около двадесетина крачки. Мъжете се отдръпнаха, за да му направят път. Той се обърна. — Убих вашия човек с една моя стрела. Опитайте да ме убиете с една стрела и ще видите кого защитават добрите духове! Нека опита който иска от вас! Нека опита да направи с мен онова, което аз направих с вашия човек. Нека стреля по мен само с една стрела. — Той заби пръст в челото си и ги изгледа сърдито. — Точно тук, където аз улучих страхливеца, който умря заради лъжливите духове.

— Ричард, да не си полудял? Няма да им кажа да стрелят по теб!

— Калан, мога да си го позволя! Чувствам го!

— Ти успя веднъж, но ако сега не стане? Няма да стоя настрани и да оставя да те убият!

— Калан, ако не спрем тези хора, те ще убият нас двамата, а след това Пазителят ще избяга от отвъдния свят. Тази вечер е Съвещанието и това е най-важното! Ще използвам Първото правило на магьосника, според което, за да повярваш в нещо, е необходимо да искаш да вярваш, че то е истина, или да се страхуваш, че може да е така. Досега

те са вярвали в нещо, защото са го искали. Ще ги накарам да се страхуват, че това, което им казвам, е истина.

— Какво ще им кажеш?

— Побързай! Превеждай, преди да са загубили интерес и да са решили да ни убият, защото след това ще тръгнат срещу Калните.

Тя се обърна към Ма Бан Грид и много внимателно му предаде думите на Ричард. Всички изявиха желание да се прицелят в челото му. Ма Бан Грид ги следеше с поглед, докато крещяха и размахваха оръжията си. След малко се усмихна.

— Всички вие можете да унищожите злото, което уби един от моите хора! Всички! Стреляйте!

Лъковете се вдигнаха. Ричард ги гледаше.

— Страхливци! Виждате ли колко е оглупял този старец? Той слуша лъжливи духове. Искате и вие да сте като него. Той знае, че сега, когато ви предизвиквам, добрите духове ме пазят! Страхува се, че ще разберете колко е глупав! Постъпката му обаче го доказва!

Брадата на Ма Бан Грид затрепери. Той вдигна ръка към своите хора, за да ги спре. После грабна лъка от ръцете на един от мъжете до него.

— Ще докажа на всички ви, че духовете, в които се вслушвам, са истински! Ти ще умреш, защото уби един от моите синове! И защото наричаш нашите духовни братя лъжливи духове.

Той издърпа тетивата и една отровна стрела полетя към Ричард. Сред мъжете се чуха одобрителни викове. Калан замръзна от ужас. Ричард вдигна ръка и хвана стрелата, както летеше във въздуха. До лицето му оставаха само няколко сантиметра. Мъжете ахнаха и след миг над полето настъпи мъртвешка тишина. Ричард тръгна към духовния водач със стрелата в ръка. От очите му струеше гняв. Той спря пред Ма Бан Грид и доближи стрелата до лицето му. Около него се чу боязлив шепот.

Гласът на Ричард прозвуча глухо:

— Добрите духове ме пазят, стари глупако! Ти слушаш лъжливи духове!

— Кой си ти? — прошепна Ма Бан Грид с разширени от ужас очи.

Ричард бавно изтегли Меча на истината. Металният звън проряза тишината. Той опря върха му в гърлото на стареца.

— Аз съм Ричард Търсачът, другар на Майката Изповедник.

В студения въздух се чу тревожен шепот.

— Освен това съм магьосник. Нейният магьосник!

Всички мъже изненадано ококориха очи. Мнозина затрепераха. Лицето на Ма Бан Грид се удължи.

— Магьосник ли? Ти?

— Магьосник! — Ричард гледаше гневно. — Магьосник! Аз управлявам магията. Дарбата. Както виждаш, стари глупако, твоите фалшиви духове са те излъгали. Те са ти казали, че Майката Изповедник няма магьосник. Те са те накарали да изпратиш един от синовете си, за да започне война, която народът на Калните не желае. Използвали са те в своите собствени планове. Може би един мъдър дух-водач би могъл да го разбере, но не и стар глупак като теб.

Сред мъжете се надигнаха викове на недоволство.

— Ако продължаваш да настояваш на своето и не се подчиниш на Майката Изповедник, ще ви унищожа с магия. Ще използвам ужасна магия, за да изпепеля земите ви, те ще се превърнат в пустиня. Всеки, принадлежащ към народа на Бантак, ще умре в ужасни мъки, причинени от магията ми. Ще ви избия до един. — Студените сиви очи се спряха на Ма Бан Грид. — Но ще започна от най-стария!

— Магия! — прошепна Ма Бан Грид. — Ще ни унищожиш с магия!

Ричард се приближи.

— Ако не се подчините на Майката Изповедник, ще ви избия до крак с помощта на ужасна магия, каквато изобщо не можете да си представите.

Мъжете слушаха думите ѝ, които изреждаха какво ще направи с тях Ричард. Повечето от тези ужаси Зед беше говорил на тълпата, която се бе събрала около къщата му, наричайки го „вещица“. Сега Ричард се опитваше да изплаши по същия начин мъжете от Бантак. С всяка негова дума отношението им се променяше. Погледът на Ма Бан Грид се премести от меча към лицето на Ричард. Той вече не изглеждаше толкова уверен в себе си, но все още не беше готов да го признае.

— Духовете ми казаха, че Майката Изповедник е останала без магьосник! Защо трябва да ти вярвам, че си такъв?



Гневът изчезна от лицето на Ричард. Тя никога не го бе виждала да държи меча и да не прелива от гняв. В погледа му определено имаше нещо, но то не беше омраза или ярост. Той беше спокоен. По някакъв начин това изражение бе още по-страшно от гневното. В него се четеше спокойствието на човек, достигнал до правилното решение. На фона на просветляващия ден мечът на Ричард постепенно започна да се променя. Заискри с бяла светлина. Нажежи се до бяло от магията. Постепенно всички впериха очи в искрящата бяла светлина.

Ричард използваше единствената магия, която познаваше и на която можеше да разчита — магията на меча. Това се оказа достатъчно. Тълпата беше скована от ужас. Мъжете започнаха да падат на колене, хвърляйки един след друг оръжията си, да се молят за прошка, призовавайки духовете да ги пазят. Някои стояха като вцепенени и не знаеха какво да правят.

— Прости ми, старче — прошепна Ричард, — но ще трябва да те убия, за да спася живота на много други хора. Знай, че ти прощавам и съжалявам за това, което трябва да направя.

Калан го спря с ръка.

— Ричард, почакай, дай ми една възможност!

Той бавно кимна.

— Една възможност. Провалиш ли се, той е мъртъв!

Калан знаеше, че той се опитва да изплаши мъжете, да развали заклинанието, под чието влияние очевидно бяха изпаднали. Но въпреки това поведението му изплаши и нея. Той владееше нещо повече от гнева на меча. Нещо далеч по-ужасно. Тя се обърна към духовния водач.

— Ма Бан Грид, Ричард ще те убие. Той не се шегува. Помолих го да изчака, за да ти дам прошка, при положение че виждаш истината в думите му. Мога да го помоля да не те убива и той ще го направи. Но само веднъж. След това няма да имам власт над него. Ако не си бил искрен в промяната на чувствата си, ще последват много смърт и страдание. Ричард държи на думата си. Той ти обеща нещо и ако се опиташ да го измамиш с отговора си, ще изпълни обещанието си. Давам ти тази единствена възможност да чуеш истината. Все още не е твърде късно! Майката Изповедник не желае ничия смърт. Всеки живот в Средната земя ми е много скъп. Но понякога трябва да се

примириявам със смъртта на неколцина, за да спася живота на хиляди. Очаквам отговора ти!

Всички стояха като онемели и слушаха. Имаха вид на хора, които отдавна са чакали да чуят точно тези думи. Бантак бяха миролюбив народ. Те не желяеха това нападение и дори изглеждаха притеснени. Ричард ги бе накарал да почувстват страх, какъвто не познаваха до този миг.

Вятърът разлюля сухата трева и развя един кичур коса пред лицето ѝ. Калан посегна и го отметна зад ухото си.

Ма Бан Грид я гледаше с напълно безизразни очи. Заклинанието беше развалено. Гласът му прозвуча меко и дори сърдечно.

— Чух духовете да говорят и повярвах, че казват истината! Така беше, както ви го казах! Аз наистина съм един стар глупак! — Той огледа притихналите мъже. — Бантак никога не са искали ничия смърт. Няма да го направят и сега! — Наведе глава и извади през дългата си сива коса златния медальон. Хвана го с две ръце и го поднесе на Калан. — Моля те, Майко Изповедник, дай този медальон на Калните хора. Давам ти го в името на мира. Ние няма да се бием с тях. — Той погледна към Ричард, който прибра меча в ножницата, след това отново спря очи върху Калан. — Благодаря ти, че ни възпря, че възпря мен, защото бяхме тръгнали да изпълняваме волята на лъжливи духове и щяхме да извършим ужасни неща.

Калан обърна главата си към стареца.

— Благодарна съм, че можах да пристигна навреме и да спра ненужното кръвопролитие.

Ричард я погледна.

— Попитай го как духовете са успели да го убедят да направи нещо, което е срещу природата на неговия народ.

— Ма Бан Грид, как успяха духовете да ти внушат желанието за война с Калните хора? Желанието да убиваш невинни?

Той я погледна объркан.

— Техният шепот дойде до моите уши през нощта. Накара ме да почувствам, че е необходимо. В гърдите ми се надигна желание да убивам, и то с такава сила, че не можех по никакъв начин да го овладея.

— Воалът, който разделя двата свята, е разкъсан.

Когато Калан преведе думите на Ричард, от гърдите на мнозина се изтръгнаха уплашени въздишки.

— Лъжливите духове могат да се опитат отново да говорят с теб. Разбирам, че са те измамили, и не ти се сърдя за това. Но очаквам от теб да бъдеш по-внимателен, след като вече научи истината и си предупреден.

— Благодаря ти, магьоснико — кимна Ма Бан Грид, — ще стане така, както ти искаш.

— Казаха ли ти още нещо гласовете на духовете?

Старецът се намръщи.

— Не си спомням да са ми казвали какво точно ще се случи. Внушаваха ми, че трябва да направя определени неща. Моят син — той вдигна очи, — който... умря, беше с мен и също чу. Имах чувството, че духовете говорят по друг начин с него. Очите му светеха от ярост, повече отколкото моите. Той отиде при Калните почти веднага след посещението на духовете. — Старецът заби поглед в земята. Ричард дълго гледа духовния водач на Бантак. И когато заговори, гласът му беше по-мек.

— Съжалявам, Ма Бан Грид, че трябваше да убия сина ти. Нараних сърцето ти. Но искам да знаеш, че нямах друг избор. В противен случай не бих го направил.

Старецът кимна, но не каза нищо. Изглеждаше засрамен.

— Не знам какво правим тук — въздъхна той. — Това е противно на нашите обичаи.

— Това е заради лъжливите духове. Щастлив съм, че успях да ти помогна да видиш истината — каза Ричард.

Старецът кимна, обърна се към хората си и всички бавно поеха към родната си земя. Калан въздъхна тежко. Ричард наблюдаваше мъжете, които с тежка стъпка се отдалечаваха към изгрева, влачейки копията зад себе си.

— Какъв извод си направи от всичко това? — попита тя, когато Ричард я погледна.

Ръката му бе отпусната върху дръжката на меча. Извърна глава и изпрати с поглед мъжете, които се изгубиха сред тревите.

— Пазителят започва да ни изпреварва. — Той я погледна в очите. — Опитва се да ни лиши от доверието на хората. Да лиши от

доверие Майката Изповедник. Това е капан. Той има планове, за които аз нямам ни най-малка представа.

— Какво ще правим?

— Каквото вече сме решили. Тази вечер е Съвещанието, утре ще се оженим и тръгваме за Ейдиндрил.

Тя го гледаше внимателно.

— Ти наистина си магьосник — каза му. — Ти използва магия, за да разрушиш заклинанието на Пазителя.

Изражението му не се промени.

— Не, не съм. Това беше само малка хитрост, на която ме е научил Зед. Той ми каза веднъж, че хората се страхуват да не умрат от магия повече от всичко друго, което би могло да причини смъртта им. Използвах този страх и Първото правило на магьосника, за да ги накарам да повярват. Това беше най-силният страх, който духовете някога са им изпрацали.

— А как се нажежи Мечът на истината?

Той дълго време не свали очи от лицето ѝ.

— Помниш ли, когато Зед ни показва как действа Мечът на истината? Как той никога не може да нарани невинен човек.

Тя кимна.

— Да, но той не беше прав. Когато мечът е нажежен и свети с бяла светлина, можеш да убиеш когото пожелаеш. Всеки. Дори онзи, за когото си напълно сигурен, че е невинен. Дори онзи, когото обичаш! — Очите му станаха сурови. — Мразя магията!

— Ричард, твоята дарба ти помогна да спасиш живота на толкова много хора!

— Но на каква цена! — въздъхна той. — Всеки път, когато правя така, че острието да побелее, си спомням, че веднъж вече го насочих срещу теб, че за малко не те убих с него.

— Но не го направи!

— Но това не намалява болката. Знам, че мога да убивам с бялата магия, знам на какво съм способен. Всичко това ме кара да се чувствам като истински Рал. — Той въздъхна тежко и смени темата на разговора. — Тази вечер на Съвещанието трябва да бъдем много внимателни!

— Ричард... това променя нещата. На два пъти бяхме предупредени за опасността от разговори с духовете. Не би ли могъл да премислиш отново нещата?

Той извърна поглед.

— Имам ли избор? Пазителят вече ни е изпреварил. Събитията се развиват много бързо. Колкото повече се замисляме, толкова повече разбираме, че не знаем нищо. Трябва най-после да преценим възможностите си.

— Но ако духовете на предците не могат да ни помогнат?

— Все ще научим нещо. Не бива да прескачаме тази възможност, опасността е прекалено голяма! Трябва да опитаме. — Той докосна ръката ѝ. — Калан, не мога да се примиря с мисълта, че отговорността за онова, което ще се случи оттук нататък, ще лежи върху мен.

Тя изчака той да я погледне.

— Защо? Защото Рал е твой баща ли? Нима мислиш, че си отговорен само защото си Рал?

— Може би. Но Рал или не, не искам да бъда отговорен за това, че Пазителят ще погълне този свят. Че ще погълне теб. Трябва да намеря начин да го спра. Мрачният Рал ме преследва от гроба си. По някакъв начин аз съм виновен за това. Не знам как, но грешката е моя. Трябва да направя всичко възможно, за да го спра или всички ще страдат. Ако Пазителят ни завладее, ще е завинаги. Това ме плаши повече от всичко. Някакъв кошмар! Не мога да намеря начин да му попреча да те отвлече. Не искам да пропусна нито една възможност, независимо от опасността. Съвещанието ще се проведе. — Той впи очите си в нейните. — Дори да се окаже капан, трябва да опитам!

— Капан?... Мислиш, че може да е капан?

— Възможно е. Вече ни предупредиха. Трябва да бъдем нащрек. — Той вдигна очи. — Няма да мога да нося със себе си меча по време на Съвещанието. Но ако се наложи, ти би ли могла отново да предизвикаш светкавици?

Калан поклати глава.

— Не знам, Ричард, нямам представа как го направих. То просто се случи. Не знам как да ги овладея.

Той кимна, галейки я с пръсти по дланта.

— Е, може пък да не се наложи. Може би духовете на предците ще ни помогнат. И преди са ни помагали. — Ричард посегна към врата си и стисна Агиел в юмрука си. В сивите му очи се отразяваше силната му болка. Той седна на земята и стисна главата си с ръце. — Имам

нужда от малко почивка, преди да тръгнем обратно. Това главоболие ме убива!

Калан знаеше, че е така, че то наистина можеше да го убие. Тя с нетърпение очакваше утрешния ден, когато може би щяха да успеят да стигнат до Зед, до помощта.

\* \* \*

Върнаха се в селото късно следобед. Главата на Ричард беше малко по-добре, но в очите му се отразяваше болезнено страдание. Щом се доближиха до навеса на старейшините, Пилето избърза да ги посрещне.

— Какво стана с Бантак? Видяхте ли ги? От Чандален още няма никакво известие.

Калан извади златния медальон и го сложи в ръката му.

— Дойдоха от север, както Ричард ти каза. Ма Бан Грид ти изпраща този медальон като подарък, в знак на това, че Бантак не желаят война с народа на Калните. Те са объркани и съжालяват. Ние ги убедихме, че вие не им желаете злото. Чандален сгрещи.

Пилето кимна тържествено и се обърна към стоящите наблизом ловци. Нареди им да потърсят Чандален и хората му. Калан си помисли, че Пилето не изглежда толкова доволен, колкото би трябвало да бъде.

— Почитаеми старейшино, нещо не е наред ли?

Очите му изглеждаха изморени под заключените вежди. Той погледна Ричард и се обърна към Калан.

— Две от Сестрите на светлината са се върнали. Чакаат в къщата на духовете!

Сърцето на Калан подскочи. Тя се надяваше, че няма да се появят толкова скоро. Как са успели само за няколко дни? Тя се обърна към Ричард.

— Сестрите на светлината са се върнали и те чакат в къщата на духовете.

Ричард въздъхна.

— Нищо на този свят не се постига лесно! — Той се обърна към Пилето. — Довечера е Съвещанието. Ще бъдете ли готови?

— Довечера духовете ще бъдат с нас. Ще бъдем готови!

— Бъди внимателен! Не приемай нищо на доверие. Животът на всички ни зависи от това. — Той хвана Калан за ръката. — Да видим дали ще можем да ги накараме да ни оставят на мира.

Те тръгнаха през поляната, покрай съскащите огньовете. Хората все още бяха тук, похапваха, танцуваха и пееха. Някои от децата вече бяха заспали, но други още танцуваха и пееха заедно с възрастните.

— Три дни — промърмори той.

— Какво?

— Само преди три дни бяха тук. Ще ги отпратя и утре ще сме вече далеч. Ще им трябват нови три дни, за да се върнат отново, а на нас са ни нужни два, за да стигнем до Ейдиндрил.

Калан гледаше напред.

— Така ще е, ако те спазят досегашната си програма. Но кой може да каже дали няма да се върнат след един ден или след един час. Имаш само три възможности, Ричард. Страх ме е за теб. Страхувам се от главоболията ти.

Този път тя не се огледа, но го направи Ричард.

— Не искам да нося яка. За нищо на света и заради никого!

— Знам — прошепна Калан.

Той отвори вратата и влезе в къщата на духовете с твърда стъпка. Очите му се спряха върху двете жени, изправени в средата на стаята. Качулките им бяха отметнати назад, лицата им излъчваха спокойствие. Ричард спря срещу тях.

— Имам един въпрос към вас и искам отговор.

— Радваме се, че си толкова добре, Ричард — каза Сестра Вирна, — че все още си жив.

— Защо Сестра Грейс се самоуби? Защо го допуснахте?

Сестра Елизабет застана пред Сестра Вирна. Тя държеше в ръцете си отворената яка.

— Казахме ти още първия път, че това не подлежи на обсъждане. Такива са правилата.

— И аз имам свои правила — Ричард гледаше двете жени, застанал с юмруци на хълбоците. — Първото ми правило е, че днес никой няма да се самоубива.

Те не му обърнаха внимание.

— Ти ще ме чуеш. Аз, Сестрата на светлината Елизабет Мърик, изтъквам втората причина за носене на Рада'Хан, давам ти втора възможност да получиш помощ. Първата беше, че с помощта на яката ще можеш да контролираш главоболието си и съзнанието ти ще се отвори за уроците, които ще ти дадем, за да се научиш да управляваш дарбата си. Ти отказа първата възможност да ти бъде помогнато. Ще ти дам втора възможност и предложение. — Тя го погледна, за да се убеди, че я слуша с цялото си внимание. — Втората причина за носенето на Рада'Хан е, че чрез яката ние ще можем да те контролираме.

Ричард я изгледа.

— Да ме контролирате ли? Какво значи да ме контролирате?

— Означават точно това, което казах!

— Няма да сложа яката около врата си, за да ме контролирате. — Той се доближи до нея. — Нито поради каквато и да е друга причина.

Сестра Елизабет протегна напред яката.

— Както вече ти казахме, много по-трудно за теб е да приемеш второто предложение. Моля те, повярвай ни, ти си в голяма опасност, Времето ти изтича. Моля те, Ричард, приеме второто предложение. С третото ще ти бъде още по-трудно.

В очите му се появи нещо, което Калан беше виждала само веднъж преди — когато му подадоха яката предишния път. Нещо диво, нещо стряскащо. Чак тръпки я побиха. По ръцете ѝ преминаха ледени иглички. В гласа му вече нямаше гняв.

— Казах ви вече — прошепна той. — Няма да нося яка. Заради никого! По никаква причина. Ако искаш да ме научиш да използвам дарбата си, да я контролирам, можем да си поговорим за това. Има неща, които вече се случват, за които вие не знаете нищо. Важни неща! Опасни! Аз, като Търсач, нося отговорност. Не съм дете, както вие се обръщате към мен! Голям мъж съм. Можем да поговорим!

Сестра Елизабет го гледаше свирепо. Ричард отстъпи назад, затвори очи и леко поклати глава. Когато отново ги отвори и погледна към нея, нещо се беше случило! Калан не можа да определи какво точно. Силата в очите на Елизабет бе избледняла. Тя стискаше яката, но гласът ѝ премина в боязлив шепот.

— Приемаш ли предложението и Рада'Хан?

Ричард я погледна. Гласът му бе силен.



— Отказвам!

Сестра Елизабет пребледня и погледна към Сестра Вирна.

— Прости ми, Сестро, задето не успях да се справя — гласът ѝ прозвуча като въздишка. — Сега всичко зависи от теб.

Сестра Вирна я целуна по бузите.

— Светлината ще ти прости, Сестро!

Сестра Елизабет се обърна към Ричард, лицето ѝ се вкамени.

— Дано Светлината ти помага винаги! Дано един ден намериш верния път!

Ричард стоеше с юмруци на хълбоците. Тя вдигна брадичката си. Точно както Сестра Грейс беше направила, тя вдигна ръката си напред и с едно бързо движение на китката измъкна сребърния нож. Ричард продължаваше да я гледа, а Калан не вярваше на очите си. Сестрата се готвеше да се самоубие! В къщата цареше мъртвешка тишина. От вълнение никой не смееше да помръдне.

В мига, когато ножът започна да се движи, Ричард се хвърли напред със светкавична бързина. Преди сестра Елизабет да разбере какво става, той сграбчи китката ѝ. С другата си ръка се опитваше да разтвори пръстите ѝ, за да вземе ножа. Тя не беше много силна.

— Казах ти моето правило. Днес никой няма да се самоубива!

Лицето ѝ се сгърчи от усилие.

— Моля нека... — Тялото ѝ трепереше. Главата ѝ рязко се килна назад. От очите ѝ бликнаха ярки светкавици. Сестра Елизабет се строполи на земята. Сестра Вирна измъкна ножа си от гърба на жената. Очите ѝ се вдигнаха от мъртвото тяло към очите на Ричард.

— Трябва да погребеш тялото ѝ сам. Ако накараш някой да го направи заради теб, ще сънуваш кошмари през целия си живот. Ще бъдат причинени от магия. А за това няма лек.

— Ти я уби! Ти я уби! Какво ти става? Как можа да я убиеш?

Тя скри ножа в ръкава си и го погледна, а после посегна, взе ножа на другата сестра от ръката му и го прибра в пелерината си.

— Ти я уби! — прошепна сестра Вирна.

— По ръцете ти още тече нейната кръв!

— Това е само брадвата на палача! Той не действа сам!

Ричард се нахвърли върху нея. Тя не помръдна, просто стоеше и продължаваше да го гледа. Ръцете му спряха безсилни още преди да я е

докоснал. Блъсна се в невидима стена, докато Сестрата продължаваше да го гледа.

В този миг Калан разбра кои са тези Сестри.

Ричард освободи напрежението от сблъсъка в невидимата стена. Леко отдръпна ръце назад. Видимо се отпусна. Лицето му придоби спокойно изражение. Той протегна ръка към Сестра Вирна. Пръстите му се впиха в гърлото ѝ. Очите ѝ се вторачиха в него с изненада.

— Ричард — прошепна гневно тя, — махни ръцете си от мен.

— Ти самата ми каза, това не е игра! Защо я уби?

Краката му се отделиха от земята. Той се понесе на няколко сантиметра от пода. Вкопчи се още по-силно в гърлото ѝ. Когато тя видя, че няма да я пусне, около двамата се извиха огнени кълба.

— Казах ти да ме пуснеш.

Още един миг и огънят щеше да погълне Ричард. Преди да осъзнае какво става, Калан беше насочила юмрука си към Сестрата. От китката и дланта ѝ се стрелна синя светлина. Докато тя се опитваше да обуздае силата си, изхвъркнаха искри синя светлина. Изсъскаха и се стрелнаха напред, обиколиха цялото помещение, изкачиха се по стените и тавана, навсякъде, без двете фигури, вкопчили се една в друга. Калан потръпна от напрежението, което се изискваше, за да задържи силата си.

— Спрете!

Искрите синя светлина угасиха огъня помежду им.

— Стига убийства днес!

Синята светлина угасна. В къщата настъпи тишина. Сестра Вирна погледна към Калан. В очите ѝ блестеше ярост. Ричард усети земя под краката си и свали ръцете си от гърлото на жената.

— Нямахте да го нараня. Искях само да го изплаша, за да ме пусне. — Тя обърна огнения си поглед към Ричард: — Кой те научи да разкъсваш мрежа?

— Никой. Сам се научих. Защо уби Сестра Елизабет?

— Научил си се сам! — подигра му се тя. — Вече ти казах — това не е игра. Правилата трябва да се спазват — гласът ѝ загуби остротата си. — Познавам я от много години. Ако някога успееш да направиш така, че този меч да се нажежи до бяло, ще разбереш какво означаваше за мен да я убия.

Ричард не ѝ каза, че вече е успял да накара острието да побелее.

— И ти очакваш от мен да поверя живота си в ръцете ти, след като видях на какво си способна?

— Времето ти изтича, Ричард. След това, което видях днес, ще остана силно изненадана, ако главоболията не те убият скоро. Струва ми се направо невероятно, че болката не те е повалила още. Нещо те пази повече, отколкото трябва. Знам, че мразиш смъртта, но повярвай ми, това, което стана, беше само за да ти помогнем. — Тя се обърна към Калан. — Много внимавай със силата си, Майко Изповедник, съмнявам се, че имаш и най-малка представа колко е опасна.

Сестра Вирна спусна качулката над челото си, а кафявите ѝ очи потърсиха Ричард.

— Ти получи и второто предложение и отказа. Аз ще се върна. Остава ти само още една възможност. Ако пак откажеш, ще умреш. Помисли си, Ричард. — Сестра Вирна затвори зад себе си вратата, а Ричард се доближи до мъртвата жена на пода.

— Тя ми направи нещо. Магия! Усетих го.

— Какво почувства?

Ричард поклати глава.

— Първия път, когато бяха тук, усещах, че нещо влияе върху волята ми, за да приема предложението. Но аз толкова много се страхувам от яката, че дори не му обърнах внимание! Този път беше по-силно! Беше магия. Магиите се опитват да ме принудят да се съглася, да приема предложението на Сестрите. Точно помислих за яката, когато тази сила си отиде изведнъж и аз успях да откажа. — Той я погледна. — Знаеш ли какво всъщност стана? Какво ми направи тя? Защо Сестра Вирна използва огъня и всичко друго?

Ръцете на Калан още тръпнеха от сините светкавици.

— Да, Сестрите са един вид магьосници.

Ричард се изправи.

— Магьосници ли?

Той дълго се взира в очите ѝ.

— Но защо се самоубиват?

— Мисля, че за да премине силата им в следващата Сестра, която да стане още по-силна, когато опитат пак с предложенията си.

Той погледна към мъртвото тяло.

— Но защо за тях това е толкова важно, защо се налага да се самоубиват, за да ме принудят?

— Може би е така, както казват — за да ти помогнат!

Той я погледна разсеяно.

— Те милеят за живота на някой, напълно чужд за тях, докато вече две от техните Сестри умряха, за да ме накарат да приема помощта им. Каква е тази помощ?

— Не знам, Ричард, но съм изплашена до смърт. Страхувам се, че може би говорят истината, че нямаме много време и главоболията ще те убият. Страхувам се, че скоро съвсем няма да можеш да ги контролираш. — Гласът ѝ беше тревожен. — Не искам да те загубя!

Ричард я прегърна.

— Ще се справя! Ще я погребя. След два часа е Съвещанието. Утре ще бъдем в Ейдиндрил и всичко ще е наред. Зед сигурно знае какво трябва да направим.

Тя само склони глава на рамото му.

## ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Калан седеше гола в кръг с осем голи мъже. От лявата ѝ страна беше Ричард, изрисуван целият с черна и бяла кал, с изключение на малко бяло петно в средата на гърдите. Тя и старейшините изглеждаха по същия начин. На слабата светлина, идваща от малък огън зад нея, Калан виждаше плетеницата от линии и кръгове, разпрострени диагонално по лицето му. Рисунките върху телата и лицата на всички бяха съвсем еднакви — те трябваше да позволят на духовете на предците да ги видят. Запита се дали тя му изглежда толкова дивашки, колкото той на нея. Непознатият остър мирис, който се носеше от огъня, дразнеше носа ѝ. Никой от старейшините не почесваше носа си; всички седяха и гледаха с празни погледи, шепнейки свещените думи на предците.

Вратата сама се затвори и Калан подскочи.

Пилето вдигна очи.

— Отсега, докато свършим, никой не може да излиза и никой не може да влиза. Вратата е залостена от духовете.

На Калан не ѝ се нравеше това, че — както бе казал Ричард — всичко може да е капан. Тя стисна ръката му още по-силно. Той ѝ отвърна със същото. Добре че поне съм с него, помисли си Калан. Надяваше се да може да го защити. Надяваше се, че ако се наложи, ще може да извика светкавиците. Пилето извади една жаба и подаде плетената кошница на следващия старейшина. Калан се взираше в черепите, подредени един до друг в средата на стаята. Всеки старейшина разтриваше с жабата неизрисуваното петно в средата на гърдите си, след това отмяташе назад глава и произнасяше някакви думи. Без да я поглежда, Савидлин ѝ подаде кошницата. Затворила очи, тя бръкна вътре и хвана риташката и връщяща жаба на духовете. Влажната, грапава кожа я погнуса. Тя преглътна, призова силата си на Изповедник, потърка жабата между гърдите си и подаде кошницата на Ричард. Тръпки преминаха по тялото ѝ. Пусна жабата и стисна ръката на Ричард, стените започнаха да се люлеят сред дима и горещината.

Опитваше се да запомни всяка от картините в къщата на духовете. Те се разпръскваха, струваше ѝ се, че се върти около черепите. Нещо меко я погали. Светлината танцуваше върху черепите в центъра и озаряваше очите ѝ. Отнякъде достигнаха удари на барабани. Острият мирис от огъня пълнеше дробовете ѝ. Светлината в средата на стаята я привличаше към себе си, към копринената празнота, която ги обграждаше. Изведнъж около тях се появиха безплътни фигури. Калан усети как една ефирна ръка докосва рамото ѝ. Ръка на дух.

Пилето говореше с чужд глас. От устата му звучаха гласовете на предците — далечни мъртви гласове.

— Кой поиска това Съвещание?

Калан погледна към Ричард и прошепна:

— Искат да знаят кой ги е извикал.

Той кимна.

— Аз. Аз поисках Съвещанието.

Всички духове се събраха в центъра на стаята.

— Кажете името си.

Ехото от гласовете я накара да усети непознати болезнени тръпки по ръцете си.

— Твоето пълно и истинско име. Ако си сигурен, че искаш това Съвещание независимо от опасността, след името кажи молбата си. Вече си предупреден.

Ричард следеше превода ѝ.

— Ричард, моля те.

— Трябва.

Той погледна към духовете в центъра и си пое дълбоко въздух.

— Аз съм Ричард... — той преглътна и затвори за миг очи. — Аз съм Ричард Рал и това Съвещание се свиква по моя молба.

— Така да бъде — долетя едва доловим шепот.

Вратата на къщата на духовете се отвори с трясък.

Калан подскочи. Усети, че ръката на Ричард също потрепна. На прага зееше черна дупка, врязана в меката светлина около тях. Старейшините вдигнаха очи. Изглеждаха изплашени. Гласовете прозвучаха отново, но този път не откъм старейшините, а от центъра, от самите духове. Звукът беше още по-болезнен.

— Всички, освен този, който вика духовете на предците, могат да си вървят. Вървете си, докато все още имате възможност. Това е

нашето предупреждение. Онзи, който остане с пожелалия тази среща, рискува да загуби душата си навеки. — Всички духове се извърнаха към Ричард като един. Гласовете им изсъскаха: — Ти не можеш да си тръгнеш.

Изплашените очи на старейшините проблясваха от един към друг, докато Калан превеждаше на Ричард. Тя знаеше, че никога досега не се бе случвало подобно нещо.

— Всички вълн! — прошепна Ричард. — Накарай всички да излязат! Не искам никой да пострада.

Калан погледна тревожните очи на Пилето.

— Моля ви, всички, вървете си. Докато имате тази възможност. Не искаме никой от вас да пострада.

Старейшините гледаха Пилето. Той спря за миг очи върху нея, после погледна Ричард.

— Не мога да ти предложа закрилата си, дете. Такова нещо не се е случвало никога преди. Нямам представа какво означава.

Калан кимна.

— Разбирам. А сега вървете, преди да е станало твърде късно.

Савидлин я докосна по рамото, после старейшините бавно тръгнаха през вратата към черната бездна. Тя остана в тишината с Ричард и с духовете.

— Калан, искам и ти да излезеш. Върви. Веднага. — Гласът му беше спокоен, почти студен. В очите му проблясваше страх. И магия.

Тя погледна лицето му, загледано в духовете.

— Не — прошепна тя и също погледна центъра на стаята. — Няма да те изоставя. За нищо на света. Макар все още да не сме свързани с клетва, сърцата ни са се разбрали чрез моята магия. Ние сме едно цяло. Каквото се случи на единия, ще се случи и на другия. Оставам.

Ричард не я погледна. Очите му останаха втренчени в духовете, които блуждаеха в средата на стаята около черепите. Тя си помисли, че той вероятно ще я сгълчи и ще настоява да излезе. Не го направи. Гласът му прозвуча меко и внимателно.

— Благодаря ти, Калан Амнел. Обичам те. Тогава нека бъдем заедно.

Вратата се затвори с трясък.

Тя подскочи и от гърлото ѝ се изтръгна слаб звук, който не успя да сподави в себе си. Чуваше ударите на сърцето си. Опита се да успокои дишането си, но не успя. Вместо това преглътна.

Духовете избледняха.

— Онова, което искаш, Ричард Рал, не зависи от нас. Не можем да останем. Съжаляваме.

Очертанията им сякаш се стопиха във въздуха. Светлината, която беше дошла заедно с тях, изчезна и двамата останаха в пълна тъмнина. Чуваше се само слабото пращане на огъня някъде отзад. Накъсаното дишане на Ричард, нейното собствено накъсано дишане. И нищо друго. Ръката му намери нейната. Двамата седяха в мрака, долепени един до друг, сами, голи. Калан тъкмо вече си мислеше, по-скоро се надяваше, че нищо няма да се случи, когато изведнъж осъзна, че пред нея започва да се появява слаба светлина. Светлина, която постепенно започва да искри.

Зелена светлина.

Завеса от зелена светлина, каквато бе виждала на едно-единствено място.

Отвъдният свят.

Дишането ѝ съвсем секна. Зелената светлина ставаше все по-ярка. Заедно с това започнаха да се чуват далечни стонове.

Изведнъж въздухът се разцепи от оглушителен гръм — внезапен, силен, болезнен. Земята се разтресе. От центъра на зелената светлина изплува бяло сияние, което постепенно започна да добива форма. Въздухът заседна в гърлото ѝ. Гърбът ѝ настръхна.

Бялото сияние направи крачка напред. Тя едва усещаше болезнената сила, с която Ричард стиска ръката ѝ. Калан беше виждала тази бяла роба, дългите руси коси и болезнената красота на лицето, което застана пред тях с ужасяващата си усмивка.

— Нека ни пазят добрите духове — прошепна тя.

Беше Мрачният Рал.

Двамата с Ричард се изправиха едновременно на крака. Блестящите сини очи не ги изпускаха. Спокойно, без да бърза, Мрачният Рал вдигна ръка и облиза върховете на пръстите си.

— Благодаря ти, Ричард, че ме извика обратно. — Жестоката му усмивка стана по-широка. — Много разумно от твоя страна.

— Не съм... те викал — прошепна Ричард.



Мрачният Рал се изсмя тихичко.

— Отново грешиш. Напротив — извика ме. Поиска това Съвещание. Съвещание на духовете на предците. А твоят предтеча съм аз. Само ти би могъл да ме извикаш в света на живите, да ме изведеш през воала. Само ти.

— Отричам се от теб.

— Отричай се колкото си искаш. — Той вдигна ръце нагоре, извън кръга бяла светлина около себе си. — И въпреки това аз съм тук.

— Но аз те убих.

Високата фигура в бяло се разтресе от смях.

— Уби ме? Да, така е. И използва магия, за да ме изпратиш на друго място. Място, където съм добре познат. Място, където имам... приятели. А сега ме извика обратно. Отново чрез магия. Не само ме повика, Ричард, но и разкъса още повече воала, за да го направиш. — Той бавно поклати глава. — Няма ли край глупостта ти?

Мрачният Рал сякаш се носеше, но същевременно и вървеше към Ричард, който пусна ръката на Калан и отстъпи назад. Тя не можа да помръдне от мястото си, за да го последва.

Очите на Ричард бяха широко отворени.

— Аз те убих! Победих те! Спечелих! Ти загуби!

Русата глава кимна бавно.

— Ти спечели една малка битка във вечната война, като използва дарбата си и Първото правило на магьосника. Но в невежеството си наруши Второто правило на магьосника и така загуби всичко. — Той отново се усмихна. — Какъв срам. Нима никой не ти е казал? Магията е нещо опасно. Можех да те науча на това. Можех да споделя цялото знание с теб. — Той сви рамене. — Но вече това няма значение. Ти ми помогна да спечеля дори без да се наложи да те убеждавам да го правиш. Не бих могъл да се гордея повече с теб.

— Какво е Второто правило на магьосника? Какво съм направил?

Веждите на Рал се повдигнаха и той направи още една крачка напред.

— Е, Ричард, нима не го знаеш? Би трябвало — прошепна той. — Днес разкъса воала за втори път. С което дупката стана още по-голяма. И ме извика през нея, за да мога да го разкъсам докрай и да освободя Пазителя. — Подигравателната усмивка отново озари лицето

му. — Направи го съвсем сам! — Той отново се изсмя. — Сине, никога не се захващай с неща, които не разбираш.

— Какво искаш!

Рал се приближи.

— Теб, сине, теб. — Ръката му се протегна към Ричард. — Ти ме изпрати в другия свят, а сега е време аз да ти върна жеста и да направя същото. Ще те изпратя в отвъдния свят. Ти принадлежиш на Пазителя. Той те иска. Негов си.

Без да го съзнава какво прави, Калан вдигна юмрук. Кон Дар възпламени дълбините на цялото й същество. Гневът избухна в нея и от юмрука й излетяха сини светкавици. Черната бездна около тях се разкъса от яростна светлина и се чу трясък, от който всичко се разлюля. Къщата на духовете отново се появи, осветена от синята светкавица, насочена към Мрачния Рал.

Без каквото и да било усилие той вдигна ръка и отклони удара. Светкавицата се разцепи на две. Едната й половина излетя пред покрива и се загуби в черното небе. Посипа се дъжд от искри. Другата половина се удари в земята, вдигайки облак прах.

Очите на Мрачния Рал срещнаха нейните. Погледът му проникна дълбоко в душата й. Той се усмихна с най-злата усмивка, която някога бе виждала. Цялото й тяло се сгърчи от болка, до последната фибра. Опита се да призове отново силата си, но не се получи. Мрачният Рал беше направил нещо. Тя опита отново, но не можа дори да се помръдне. Ричард също изглеждаше като вкаменен.

Целият й свят се сриваше с шеметна бързина. „Ричард — крещеше тя мислено, — моят Ричард. О, милостиви духове, не позволявайте това да се случи.“

С изпълнени с ярост очи, Ричард успя да направи крачка напред, но Мрачният Рал сложи ръка върху лявата му страна, точно над сърцето, и отново го вкамени.

— Беязвам те, Ричард. За Пазителя. Със знака на Пазителя. Ти си негов.

Ричард отметна глава назад. Викът му разцепи въздуха и изпълни сърцето и душата й с безнадеждността му. Калан почувства, че умира хиляди пъти в този един-единствен миг.

Когато Мрачният Рал допря ръка до гърдите на Ричард, изпод пръстите му се изви струйка дим. Калан с ужас усети миризмата на

изгорена плът. Мрачният Рал дръпна ръката си.

— Цената на невежеството, Ричард. Ти си белязан. Сега принадлежиш на Пазителя. Сега и завинаги. Пътешествието започва.

Ричард се строполи на земята като марионетка с отрязани конци. Калан не можеше да разбере дали е в безсъзнание, или е мъртъв. Нещо я повдигна, но не бяха краката ѝ. Бяха конците, дърпани от Мрачния Рал.

Той я придърпа към себе си. Надвеси се над нея, обливайки я с ослепителна светлина. Тя искаше да не го гледа, да затвори очи, но не можеше.

Накрая успя да възвърне гласа си.

— Убий и мен — прошепна. — Изпрати ме там, където изпрати него. Моля те!

Обляната му в светлина ръка се плъзна към нея. Нечовешка болка прониза сърцето ѝ и тя сякаш остана напълно безчувствена. Той разтвори пръсти. Докосна я и в същия миг през нея преминаха едновременно огън и лед.

Ръката му се отдръпна.

— Не. — Лицето на Мрачния Рал се разтегна в безжалостна усмивка. — Не. Това би било прекалено лесно. По-добре той да вижда какво ще се случи с теб. По-добре да вижда и да не може нищо да направи. — За пръв път усмивката му разкри и зъби. — По-добре да го оставим да страда. — Погледът му беше толкова силен, че тя се почувства напълно безпомощна. Ричард бе наследил този ужасяващ поглед. — Ти ще живееш. Засега. Съвсем скоро ще се гърчиш в непозната болка — на границата между живота и смъртта — прошепна той с добре премерен шепот. — А той ще гледа. Завинаги. И аз ще гледам. Завинаги. И Пазителят. Завинаги.

— Моля те — изкрещя тя през сълзи, — изпрати ме при него.

Пръстите му се забиха в тялото ѝ. Болката я накара да потрепери.

— След като го обичаш толкова много, ще получиш подарък от мен. — Той се обърна и прокара ръка по въздуха в посока към Ричард. Страшните сини очи се спряха отново на нея. — Ще го оставя да поживее още малко. Достатъчно, за да видиш как белегът на Пазителя извлича живота от него, как излиза душата му. Времето е нищо. Пазителят така или иначе ще го има. Дарявам те с тази искрица от време, в замяна на което вечно ще гледаш как любимият ти умира.

Мрачният Рал се наведе към нея. Калан се опита да отстъпи назад, но не можа. Устните му я целунаха по бузата. Тя безмълвно изкрещя в себе си. Почувства се така, сякаш я бе изнасилил. Искрящите му пръсти отметнаха косата ѝ назад. Той долепи устни до ухото ѝ.

— Наслаждавай се на моя подарък — прошепна ѝ той любовно. — Ще мине време и ти също ще си моя. Завинаги. Между живота и смъртта. Завинаги. Искан да ти разкажа колко много ще страдаш, но се страхувам, че няма да ме разбереш. Много скоро ще ти покажа. — Той тихичко се изсмя в ухото ѝ. — След като разкъсам напълно воала и освободя Пазителя.

Докато стоеше така, напълно безпомощна, Калан усети още една целувка. Този път по врата. Ужасът от виденията, пронизали съзнанието ѝ в същия миг, я изпълниха с чувства, по-ужасяващи от всички, които тя някога бе смятала за възможни да изпита човек.

— Това беше само за вкус. Довиждане засега, Майко Изповедник.

Щом той се отдалечи от нея, Калан отново можеше да се движи. Опита се отчаяно да призове силата си, но не успя. Тихичко проплака и тялото ѝ се разтресе, докато наблюдаваше как фигурата на Мрачният Рал се отдалечава бавно през вратата на къщата на духовете и изчезва.

Тя рухна на пода и се сгърчи в агония. Задъхвайки се в конвулсии, запълзя в прахта към Ричард.

Той лежеше на една страна в другия край на стаята. Обърна го по гръб. Ръката му се отпусна безчувствена. Главата му клюмна на една страна. Беше мъртвешки блед. На гърдите му имаше прогорена следа от ръка — знакът на Пазителя. Обгорялата кожа кървеше. Животът и душата му бавно изтичаха.

Тя се строполи отгоре му, притисна го силно до себе си и заридна неудържимо.

Стисна ръката си в юмрук и допря лицето си в студената му буза.

— Моля те, Ричард — крещеше тя, — моля те, не ме оставяй. Ще направя всичко за теб. По-добре аз да умра вместо теб. Не умирай! Не ме оставяй! Моля те, Ричард! Не умирай!

Тя се отпусна безпомощно. Без него светът ѝ бе пуст. Умиращ. Не можеше да направи нищо друго, освен да стои до него и да повтаря през плач колко го обича. Той умираше, а тя не можеше да направи

нищо, за да го спаси. Усещаше как дишането му отслабва с всеки изминал миг.

Искаше ѝ се да умре заедно с него, но смъртта нямаше да я постигне. Загуби чувството си за време. Не знаеше дали са минали няколко минути или няколко часа. Не можеше да разбере кое е действителност и кое не. Всичко ѝ се струваше един ужасен кошмар. Галеше лицето му с треперещи пръсти. Кожата му бе леденостудена.

— Ти сигурно си Калан.

Тя се извърна и седна изправена, когато чу зад себе си един женски глас. Вратата на къщата на духовете беше отново затворена. В мрака се появи бяло видение, което се приближи до нея. Беше дух на жена, кръстосала ръце пред себе си. Жена, която ѝ се усмихваше приветливо. Имаше красива коса, почти като тази на Калан. Беше я сплела на дебела плитка.

— Коя си ти?

Очертанието се свлече надолу и приседна срещу Калан. Духът нямаше дрехи и Калан го забеляза, но забрави, че самата тя е без дрехи. Жената гледаше към Ричард. Върху чертите на лицето ѝ се изписа страдание. Обърна се към Калан.

— Аз съм Дена.

Изненадана да чуе това име и уплашена от близостта на жената до Ричард, Калан инстинктивно сви юмруци. В ръцете ѝ напираше светкавица. Преди Калан да я освободи, Дена проговори отново.

— Той умира. Нуждае се от нас. И от двете ни.

Калан се поколеба.

— Нима можеш да му помогнеш?

— Може би заедно ще успеем. Стига да го обичаш достатъчно.

В очите на Калан проблясна надежда.

— Бих направила всичко. Всичко!

Дена кимна.

— Надявам се!

Дена погледна отново Ричард и нежно го погали по гърдите. Калан едва се стърпя да освободи силата си. Не можеше да бъде сигурна дали Дена се опитва да му причини зло или да му помогне. Беше отчаяна, но не си позволи да загуби искрицата надежда. Това бе последният ѝ шанс да го спаси. Той си пое дълбоко въздух. Сърцето на Калан подскочи.

Дена отдръпна ръката си и се усмихна.

— Той все още е с теб.

Калан сведе юмрука си и с пръстите на другата ръка изтри сълзите от бузата си. Не ѝ харесваше замечтаното изражение на лицето на Дена, когато гледаше Ричард. Ни най-малко.

— Как дойде тук? Не е възможно Ричард да те е извикал; ти не си негов предтеча.

Дена се обърна. Замечтаната ѝ усмивка се стопи.

— Не бих могла да ти го обясня съвсем точно, но ще се опитам да го кажа така, че да разбереш. Намирах се на едно място, потънало в тъмнина и спокойствие. Щом Мрачният Рал премина през него, спокойствието ми се наруши. Той не би трябвало да може да направи подобно нещо. Колкото повече той се приближаваше, толкова по-ясно усещах, че Ричард го е извикал по някакъв начин и му е дал възможност да напусне мястото си, там, където бе затворен от воала, и да дойде тук. Познавам добре Мрачния Рал и реших да го последвам. Сама никога не бих могла да премина през собствения си воал, но като се прикачих към него, успях да го направя и да дойда благодарение на него. Дойдох, защото можех да предположа какво ще стори Мрачният Рал на Ричард. Не знам как да ти го обясня по-добре.

Калан кимна. Тя вече не виждаше пред себе си дух, а жената, която бе избрала Ричард за свой другар. Силата кипеше в гърдите ѝ. Тя я овладяваше с усилие, опитвайки се да убеди самата себе си, че само така може да помогне на Ричард; трябваше да позволи на Дена да му помогне, ако това изобщо беше възможно. Калан ѝ бе казала, че е готова да направи всичко, и това беше самата истина. Дори ако това нещо бе да се въздържи и да не убие някой, който вече бе мъртъв. Някой, който би убивала хиляди пъти и после още хиляди.

— Можеш ли да му помогнеш? Можеш ли да го спасиш?

— Той е белязан със знака на Пазителя! Този знак закарва онзи, който го носи, право при Пазителя. Ако обаче друг докосне знака, той отива при Пазителя вместо белязания. На негово място. Тогава Ричард ще бъде спасен. Ще живее.

В този миг Калан разбра какво трябва да направи. Без никакво колебание тя се наведе над Ричард с протегнатата напред ръка.

— В такъв случай аз ще бъда белязаната. Ще отида вместо него, за да оживее той.

Тя разпери пръсти, за да прилепне ръката ѝ по-добре към знака. Оставаше ѝ още милиметър, преди да го докосне.

— Калан, не го прави.

Тя погледна Дена през рамо.

— Защо? Щом това ще го спаси, аз искам да отида вместо него.

— Знам, че си готова да го направиш, но не е толкова лесно. Първо трябва да си поговорим. Няма да е лесно и за двете ни. Ако искаме наистина да му помогнем, и двете ще почувстваме болка.

Калан неохотно дръпна ръката си и седна, кимайки с глава. Беше готова да се съгласи на всичко, да плати всякаква цена, дори да говори с тази... жена. Отпусна ръка върху Ричард, за да се чувства достатъчно близо до него, и погледна Дена.

— Откъде знаеш коя съм?

Дена се усмихна, почти се засмя.

— Да познаваш Ричард означава да познаваш и Калан.

— Разказвал ти е за мен?

Усмивката на Дена угасна.

— В известен смисъл. Чувала съм името ти безброй пъти. Когато го измъчвах, той крещеше името ти до припадък. Никога ниchie друго. Нито на майка си, нито на баща си. Само твоето. Измъчвах го, докато забравеше собственото си име, но твоето не забрави нито веднъж. Бях сигурна, че ще намери начин да бъде с теб, независимо от силата ти на Изповедник — тя отново се усмихна. — Мисля, че Ричард е способен да намери начин да накара слънцето да изгрее посред нощ.

— Защо ми казваш всичко това?

— Защото ще те помоля да му помогнеш и искам да разбереш точно колко ще го нараниш, преди да се съгласиш да го направиш. Трябва да разбереш какво трябва да направиш, за да го спасиш. Нямам намерение да ти въртя номера. Искам да си наясно с онова, което правиш. Само така ще разбереш как можеш да му помогнеш. Не го ли разбереш, има голяма вероятност да се провалиш. Този знак не е единствената опасност, която го грози. В него има лудост, която ще го убие толкова сигурно, колкото и знакът на Пазителя.

— Ричард сигурно е най-разумният човек, когото познавам. Не мисля, че страда от лудост. Знакът е първата ни грижа за него.

— Той е белязан и по друг начин — притежава дарбата. Знам го от мига, в който дойде, за да ме убие. Виждам го и сега, виждам аурата

му. Знам, че това го убива, знам, че дните му са преброени. Не зная точно колко време му остава, но със сигурност не е много. Не можем да си позволим да го спасим от Пазителя, без да помислим, че така или иначе ще умре от дарбата си.

Калан кимна и избърса носа си в опакото на ръката си.

— Сестрите на светлината казаха, че могат да го спасят. Казаха, че трябва да носи една яка и щял да се спаси сам. Ричард не иска да я сложи. Каза какво си му причинила и защо не иска да носи яка. Но той не е луд. В края на краищата ще разбере какво трябва да се направи и ще го направи. Той си е такъв. Накрая винаги прозира истината.

Дена поклати глава.

— Това, което ти е казал, е само мъничка частичка от цялото. Не можеш дори да си представиш колко още не ти е казал. Познавам лудостта му. Той няма никога да ти каже останалото. Аз трябва да го направя.

Гневът на Калан избухна.

— Не мисля, че ще е много умно от твоя страна да го правиш. Щом е преценил, че не трябва да ми казва нещо, значи е по-добре да не го знам.

— Напротив, трябва да го знаеш. Ако искаш да му помогнеш, трябва да можеш да го разбираш. В някои отношения аз го познавам по-добре от теб. Аз го докарвах до ръба на лудостта, понякога и отвъд него. Виждах го загубен в бездната на безумието. Стоях там и го държах на ръба.

Погледът на Калан блесна. Тя разпозна погледа, с който Дена гледаше Ричард. Не ѝ вярваше.

— Ти го обичаш.

Дена я погледна.

— Той обича теб. Използвах любовта му, за да му причиня болка. Извеждах го на прага на смъртта и го държах там, на самия ръб. И други са извеждали хора на ръба между живота и смъртта, и то по-бързо от мен, но едва ли са успявали да ги задържат там. Те винаги избързваха или пък правеха малко повече от необходимото и убиваха питомците си, довършвайки ги, преди да са могли да изстискат от тях най-съвършената болка, която води след себе си най-жестоката лудост. Мрачният Рал избра мен, защото имам таланта да ги държа живи и да



им причинявам точно такава болка, която постепенно да увеличавам и увеличавам. Самият Рал ме научи на това.

Понякога съм седяла часове наред, знаейки, че ако го докосна само един-единствен път с Агиел, това ще бъде твърде много; че ще го убие. Докато седях и го чаках да се възстанови достатъчно, за да мога да продължа нататък, той шептеше името ти. Отново и отново. Часове наред. Дори не осъзнаваше, че го прави. Ти беше нишката, която го свързваше с живота. И в същото време същата тази нишка ми позволяваше да му причинявам допълнително болка. Да го приближавам все повече до смъртта, все по-дълбоко в лудостта. Използвах любовта му към теб, за да го накажа толкова, колкото никой никога не бе успял да издържи.

Докато седях и слушах как повтаря името ти, си пожелах веднъж, поне веднъж да изрече моето име. Не го направи никога. Това ме предизвикваше да му причинявам болка повече от всичко друго.

По лицето на Калан се изтърколиха сълзи.

— Моля те, Дена, не мога да слушам повече. Не мога да го понеса. Да разбера, че аз съм била причината да му сториш всичко това.

— Трябва да ме изслушаш. Още дори не съм започнала да ти разказвам онова, което трябва да чуеш, ако искаш да му помогнеш. Трябва да разбереш как използвах магия срещу него; защо мрази магията с цялата си същност. Аз го разбирам, защото онова, което причиних на Ричард, преди това го бях изтърпяла от ръката на Мрачния Рал.

Докато Калан седеше в мрака трепереща, впила празен поглед в нищото, почти изпаднала в транс, Дена започна да ѝ разказва какво е правила с Ричард. Как е използвала Агиел. Описваше с подробности всяко докосване, всичко, което Агиел можеше да причини. Калан помнеше прекрасно болката, която бе изпитала от докосването му до дланта си, влудяващата болка. Разбра, че онова, което е изпитала, е най-малкото, на което Агиел е способен.

Зарева с глас, когато Дена ѝ разказа как е увесвала Ричард на халки за гредата с вдигната нагоре глава и как го е карала да не помръдва, докато вкарва Агиел в ухото му. Как дори най-лекото потръпване е щяло да му нанесе непоправими вътрешни рани. Как е бил способен да го направи единствено заради любовта си към Калан.

Тя потрепери, когато чу ужасяващото описание на онова, което Агиел му е причинил, какво му е причинила магията. Нямаше сили да погледне Дена, която продължаваше да говори. Не можеше да срещне очите ѝ. А това беше само началото.

Тя притисна стомаха си и допря трепереща ръка до устните си, за да не повърне, докато Дена ѝ описваше едно след друго нечовешките мъчения. Калан не можеше да спре да плаче. Затвори здраво очи.

Слушаше и се молеше на добрите духове Дена да не разкаже единственото нещо, което знаеше, че няма да има сили да понесе. Но Дена продължаваше да разказва. За това какво правят Морещиците с другарите си, защо другарите им не живеят дълго. Спираше се на всеки интимен детайл. Описа ѝ как с Ричард е правила неща, които не си е позволявала с никой друг свой другар.

С последен крясък Калан се извърна назад, направи няколко стъпки и започна да повръща. Държеше се с една ръка за корема, с другата се опитваше да се подпира, за да не се строполи на земята, като продължаваше да ридае неудържимо. Ръцете на Дена държаха косата ѝ назад, докато Калан изпразваше съдържанието на стомаха си в прахта. Продължи да повръща, докато стомахът ѝ пресъхна напълно.

Усети горещите ръце на Дена върху гърба си. Прииска ѝ се да предизвика светкавиците, но ѝ бе твърде зле, за да може да събере силата си. Разкъсваше се между желанието да се хвърли върху Ричард и да започне да го прегръща и да разпори корема на тази жена с Кон Дар, Кървавата ярост.

Докато повръщаше и плачеше, едва поемайки си дъх, Калан успя да промълви:

— Махни... си ръцете... от мен.

Ръката, която придържаше тежката ѝ коса, се дръпна надолу. Стомахът ѝ се сгърчи в сухи конвулсии.

— Колко пъти си му причинявала това?

— Достатъчно. Няма значение.

Калан се обърна и с ярост закрепця, стиснала юмруците си.

— Колко пъти?

Гласът на Дена стана мек и спокоен.

— Съжалявам, Калан. Не знам. Не съм ги броила. Но той беше с мен много дълго време. Много по-дълго, отколкото всеки мой другар. Правех го всяка нощ. Никой друг не би устоял, защото никой не

притежава силата на Ричард, силата на неговата любов към теб. Друг на негово място би умрял още първия път. Ричард се бори срещу мен много дълго. Казах ти — достатъчно пъти. Това е всичко. Достатъчно.

— Достатъчно? Достатъчно за какво?

— Достатъчно, за да подлудя част от него.

— Той не е луд! Не е! Не е!

Дена гледаше как Калан се олюлява от болка и гняв.

— Калан, чуй ме. Всеки друг би бил свършен от това, което аз направих. Ричард се запази, защото умее да раздвоява съзнанието си. Той затвори най-важното от себе си там, където аз не мога да стигна, където магията не може да стигне. Използва дарбата си и го направи. Запази същността си непокътната и позволи на лудостта да проникне в най-тъмните ъгълчета на съзнанието му. Използвах магия, за да го държа в плен на лудостта. Той не можеше да се защитава срещу всичко, което му причинявах. Казах ти какво съм направила, за да осъзнаеш истината за неговата лудост. Той пожертва много от себе си, за да спаси останалото само за теб. Направих с него всичко, което беше правено с мен.

Калан взе ръката на Ричард в своята и я притисна до сърцето си.

— Как си могла да вършиш подобни неща? — ридаше тя. — О, бедни мой Ричард. Как си могла? Как си могла изобщо да го направиш?

— Всеки от нас носи малко лудост в себе си. Някои повече от другите. Но никой не е живял в такъв мрак, в какъвто съм живяла аз.

— Тогава как си могла? Как си могла, след като знаеш какво е?

Дена я гледаше изпод вежди

— Ти също си правила ужасни неща. Използвала си силата си, за да причиняваш злини на хората!

— Но те бяха виновни в ужасни престъпления.

— Всички ли? — попита тя бавно. — До един?

— Не — прошепна Калан. — Но аз не го правех, защото ми доставя удоволствие. Така трябваше. Това ми е работата. Това е, което съм, заради което съществувам.

— Значи все пак си го направила. А какво ще кажеш за Демин Нас?

Думите се врязаха в сърцето ѝ. Тя се отнесе в спомена, в сладкия спомен за това как бе кастрирала този звяр. Тя залитна напред и и

зарида.

— О, милостиви духове, нима не съм по-добра от теб?

— Ние всички правим онова, което трябва, независимо от причините. — Ефирните й пръсти повдигнаха брадичката на Калан. — Не ти казах всичко това, за да ти причиня болка, Калан. Разказът ми причинява много повече болка, отколкото си мислиш. Направих го, за да спася Ричард. Той не трябва да умре, преди да е изтекло времето му, а и Пазителят не бива да излезе на свобода.

Калан притискаше ръката на Ричард до гърдите си.

— Съжалявам, Дена, но не мога да ти простя. Знам, че Ричард може... но аз не мога. Мразя те.

— Не съм и очаквала да ми простиш. Искам от теб само да разбереш истината за това, което ти казах, истината за лудостта на Ричард.

— Защо? С каква цел?

— За да разбереш онова, което трябва да направиш. Същността на тази лудост е в слагането на яката. Тя символизира всичко, което съм му сторила. В неговото съзнание магията означава лудост, мъчение. Мисълта за яка около врата му кара лудостта да излезе от най-тъмните ъгълчета на съзнанието му, предизвиква най-дълбоките му страхове. Той не преувеличава, като казва, че по-скоро би умрял, отколкото да сложи отново яка около врата си. Няма да го направи, дори това да е цената на спасението му. Но ако не го направи, ще умре. Има само едно нещо в света, което може да го накара да сложи яката.

Калан вдигна глава. Очите й бяха празни.

— Искаш от мен да го накарам да сложи яката около врата си? — Тя потръпна от ужас. — Искаш да му причиня това? След всичко, което ми разказа.

Дена кимна.

— Ще го направи, ако ти му кажеш. Иначе няма да я сложи, независимо от всичко. Никога!

Отпуснатата ръка на Ричард се изплъзна от треперещите пръсти на Калан. Тя покри устата си с ръка. Дена беше права! След всичко чуто вече бе убедена, че е така.

Сега знаеше какво вижда в очите на Ричард, когато Сестрите държат пред него яката. Сигурно така изглежда лудостта. Ричард

никога не би сложил сам яката около врата си. Никога. Сега вече го знаеше. Със сигурност.

От гърлото ѝ излезе сподавен вик.

— Ако сложа яката около врата му, той ще си помисли, че съм го предала. В лудостта си ще помисли, че искам да му сторя зло. — Прониза я остра болка. Тя отново заплака. — Ще ме намрази.

Гласът на Дена дойде до нея като въздишка.

— Съжалявам, Калан. Може би наистина ще те намрази. Не можем да сме сигурни, но е възможно да го възприеме именно по този начин. Не знам до каква степен ще го обземе лудостта, когато разбере, че трябва да сложи яката; когато ти му кажеш, че трябва да го направи. Но той те обича повече, отколкото обича себе си, и не би я носил по никаква друга причина.

— Дена, не знам дали ще мога да го направя. Не след това, което ми каза.

— Длъжна си. В противен случай ще умре. Ако го обичаш достатъчно, трябва да го направиш. Трябва да си достатъчно силна в своята любов, за да го накараш, след като знаеш колко болка ще му причиниш. Трябва да действаш така, както действах аз, да го изплашиш достатъчно, за да направи онова, което искаш от него. Трябва да предизвикаш лудостта му в пълната ѝ сила, за да го накараш да направи онова, което направи някога при мен, когато изпълняваше всяка моя заповед. Възможно е да изгубиш любовта му. Възможно е да те намрази завинаги. Но ако наистина го обичаш, ще разбереш, че ти си единствената, която може да му помогне, единствената, която може да го спаси.

В отчаянието си Калан се хващаше и за сламки.

— Но на сутринта ние щяхме да отидем при Зед, магьосника, който може би щеше да му помогне да овладее магията. Ричард мислеше, че Зед ще знае какво да прави, че ще може да му помогне.

— Това може и да е вярно. Съжалявам, Калан, не знам какво да ти кажа. Може да е прав. Но знам, че Сестрите на светлината имат силата да го спасят. Ако дойдат и той им откаже и третия път, ще загуби завинаги възможността да се възползва от помощта им. А ако този магьосник не успее да му помогне, Ричард ще умре. Остава му съвсем малко, може би броени дни. Разбираш ли какво означава това, Калан? Той не просто ще умре. Той ще принадлежи на Пазителя,

всички ще принадлежат на Пазителя. Ричард е единственият, който може да възстанови воала.

— Как? Знаеш ли как би могъл да го направи?

— Съжалявам, не знам. Знам само, че в момента се опитват да увеличат дупката от тази страна. Ето защо Пазителят има агенти в света на живите. Затова и Мрачният Рал дойде тук. Ричард е единственият, който може да ги спре, и същевременно единственият, който има силата да възстанови целостта на воала. Ако пак върне Сестрите и магьосникът не успее да му помогне, тогава ще умре съвсем скоро и все едно се е оставил на Пазителя да го прибере при себе си чрез знака. Ако може да се добере до магьосника, преди да са се върнали Сестрите за трети път, вероятно ще разбере дали може да му се помогне без да... без яката. Но ако те дойдат, преди да е стигнал при Зед, трябва да имам твоето обещание, че ще направиш всичко, за да го спасиш.

— Има време. Сестрите ще се върнат най-скоро след няколко дни. Ще успеем да стигнем до Зед! Има време!

— Надявам се, че си права. Наистина. Сигурна съм, че няма да ми повярваш, но аз не искам Ричард никога повече да носи яка, не искам никога повече да се среща с лудостта. Но ако не успеете да стигнете до Зед, тогава трябва да ми обещаеш, че няма да му позволиш да пропусне последния си шанс и да откаже предложението на Сестрите.

От пламтящите очи на Калан потекоха сълзи. Ричард ще я намрази, ако го накара да сложи яката. Знаеше го. Ще си помисли, че го е предала.

— Ами знакът? Той все още е белязан.

Дена дълго я гледа. Гласът ѝ прозвуча толкова тихо, че Калан едва я чу.

— Аз ще махна знака. Ще отида при Пазителя вместо него. — Една блестяща сълза се изтърколи по бузата ѝ. — Но ще го направя единствено, ще пожертвам душата си само ако съм сигурна, че това му дава шанс.

Калан я погледна с невярващи очи.

— Ще направиш това за него? — прошепна тя. — Защо?

— Защото след всичко, което му причиних, той се погрижи за моята болка. Ричард е единственият човек, който се опита да облекчи

болката ми. Когато Мрачният Рал ме нарани жестоко, Ричард плака и приготви отвара, с която да уталожим болката, макар че аз никога не се вслушах в молбите му да престана да го измъчвам. Никога. И след всичко, което ти разказах, че съм му причинила, той ми прости. Разбра какво съм преживяла. Взе моя Агиел, окачи го около врата си и обеща да ме помни, да помни, че аз не бях просто Морецица, че някога съм била просто Дена. — Още една блестяща сълза тръгна надолу. — И защото го обичам. Дори в смъртта си. Обичам го. Макар да знам, че любовта ми никога няма да бъде споделена, все пак го обичам.

Калан погледна Ричард, който лежеше по гръб в безсъзнание, безпомощен, със знака на Пазителя, черен и кървящ върху гърдите му. Черното и бялото от рисунките го правеха да изглежда като дивак, но той не беше дивак; той беше най-милият човек, когото познаваше. Разбра, че ще направи всичко, за да го спаси. Всичко.

— Ще го направя — прошепна тя. — Обещавам. Ако не намерим Зед, преди Сестрите да се върнат, ще го убедя да сложи яката, независимо какво ще стане след това. Дори ако заради това ме намрази. Дори ако ме убие.

Дена протегна напред ръката си

— С клетва между живите и мъртвите да направим каквото трябва, за да го спасим!

Калан погледна към протегнатата напред ръка.

— И все пак аз не бих могла да ти простя. Няма да ти простя.

Ръката ѝ остана протегната напред в очакване.

— Единственото опрощение, от което имах нужда, ти вече го направи.

Калан погледа ръката още известно време, след което я пое в своята.

— Тогава нека се закълнем да спасим онзи, когото обичаме.

Те стиснаха ръцете си в мълчание. Дена дръпна своята.

— Той не разполага с много време. Трябва да стане веднага.

Калан кимна.

— Когато го направя, ще трябва да извикаш помощ. Махна ли белега, ще се отвори страшна рана.

Калан кимна.

— Тук има лецителка. Тя ще му помогне.

Очите на Дена бяха пълни с топлина.

— Благодаря ти, Калан, че го обичаш достатъчно, за да му помогнеш. Дано добрите духове бъдат с вас двамата. — Тя се усмихна леко и страшно. — Там, където отивам, няма да видя нито един добър дух, няма да мога да ви изпратя никого на помощ.

Калан докосна мълчаливо ръката ѝ, изпращайки ѝ безмълвна молитва за сила.

Дена я докосна по бузата в отговор, след това коленичи край Ричард. Ръката ѝ се доближи до знака, покри го и потъна в него. Гърдите на Ричард се повдигнаха.

Дена се сгърчи от болка. Отметна глава назад и нададе писък, който прониза Калан. След това просто изчезна.

Ричард простена. Калан се бе надвесила над него и го милваше. Задъхваше се от плач.

— Калан — едва изрече той, — Калан, какво стана? Боли! Толкова боли...

— Само недей да ставаш, любов моя. Всичко е наред. Ти си на сигурно място, аз съм тук. Ще ти помогна.

Той кимна, а Калан изхвърча през отворената врата. Старейшините седяха в малък кръг в мрака, точно пред къщата. Очакваха я с нетърпение.

— Помогнете ми! — извика тя. — Трябва да го занесем при Нисел! Няма време да я водим тук!



## СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Ричард се раздвижи, Калан вдигна глава. Сивите му очи обиколиха малката стаичка и се спряха върху лицето ѝ.

— Къде сме?

Тя леко го стисна за рамото.

— В къщата на Нисел, тя се погрижи за раната ти.

Ричард повдигна лявата си ръка и леко докосна превръзката върху гърдите си. Трепна.

— Откога... Колко е часът?

Свита на земята до него, Калан вдигна очи и погледна навън през отворената врата към избледняващото небе.

— Слънцето ще изгрее след час или два. Нисел е в задната стаичка и спи. Стоя будна цялата нощ, за да се грижи за теб. Старейшините са отвън, пазят те. Стоят там, откакто те донесохме.

— Кога? Кога сте ме донесли тук?

— В полунощ.

Ричард отново се огледа наоколо.

— Какво се случи? Мрачният Рал беше в къщата на духовете. — Той я стисна за китката. — Той ме докосна. Той ме... беляза. Къде отиде? Какво стана след това?

Те лекичко разтърси ръката му.

— Не знам. Просто си тръгна.

Ръката му стисна болезнено рамото ѝ. Погледът му стана безумен.

— Какво значи това, че си е тръгнал? В зелената светлина ли изчезна? Или се върна в отвъдния свят?

Калан се дръпна.

— Ричард, причиняваш ми болка.

Той веднага я пусна.

— Извинявай. — Придърпа главата ѝ до рамото си. — Извинявай, не съм искал, извинявай. — Въздъхна дълбоко. — Как може да съм толкова глупав.

Тя го целуна по врата.

— Е, не болеше чак толкова.

— Аз не за това. Исках да кажа, че не мога да повярвам, че съм извършил такава глупост да го извикам от отвъдния свят. Не мога да повярвам, че го направих! А бях предупреден! Трябваше да помисля. Да предвидя всичко. Оставих се погълнат от едно нещо до такава степен, че не се огледах да видя дали нещо не идва от друга посока. Трябва да съм бил луд, за да го направя.

— Не казвай това — прошепна тя. — Не си луд.

Калан се изправи и го погледна. Той протегна ръка и я погали по бузата. Отметна тежката ѝ коса. Усмихна се така, че сърцето ѝ се разтуптя. Потърси очите ѝ.

— Ти си най-хубавата жена на света! Казвал ли съм ти го някога?

— Непрекъснато.

— Е, така си е. Обичам зелените ти очи, косата ти. Най-прекрасната коса, която съм виждал. Калан, обичам те повече от всичко на света.

Тя се мъчеше да спре напирещите сълзи.

— И аз те обичам повече от всичко на света. Моля те, Ричард, обещавай ми, че никога няма да се усъмниш в любовта ми! Обещавай ми, че каквото и да се случи, никога няма да се усъмниш в това колко много те обичам!

Той я щипна по бузата.

— Обещавам! Обещавам! Никога няма да се усъмня в любовта ти. Никога. Добре. Но за какво става дума?

Калан се наведе над него и отпусна глава на рамото му, прегърна го много внимателно, за да не му причини болка.

— Мрачният Рал ме изплаши, това е всичко. Толкова се изплаших, когато прогори с ръка гърдите ти. Помислих, че си умрял.

Той я погали по рамото ѝ.

— Но какво се случи? Спомням си, че той ми обясняваше как е дошъл тук, защото съм го повикал, че е мой предтеча, и после спомена, че ще ме бележи със знака на Пазителя. После не помня нищо. Какво се случи?

Мисълта на Калан работеше трескаво.

— Ами... той каза, че ще сложи знака на гърдите ти и ще те убие, а знакът ще те изпрати при Пазителя. Каза, че е дошъл тук, за да

разкъса докрай воала и да проправи път за Пазителя. Сложи ръката си върху теб и те беляза. Но преди да успее докрай, преди да те убие, аз призовах светкавицата, Кон Дар.

Ричард затаи дъх.

— Не мисля, че можем да се надяваме, че твоята светкавица го е убила или унищожила или както там се казва, когато искаш да премахнеш един дух.

Тя поклати глава.

— Не. Не го унищожи. Той успя да я блокира, макар и частично. Но като че ли го изплаши. Тръгна си. Не потъна обратно в зелената светлина, а излезе през вратата. Преди да довърши онова, което е възнамерявал да ти направи. Просто си отиде, това е всичко.

Ричард се засмя и я притисна силно.

— Моята героиня. Ти ме спаси. — Той млъкна за миг. — Дошъл е, за да разкъса воала — прошепна той на себе си и се намръщи. — А после какво стана?

Калан напрегна всичките си сили, за да не проличи, че пропуска голяма част от събитията. Но не можа да издържи на изпитателния му поглед. Зарови лице в рамото му, като трескаво се опитваше да измисли начин да смени темата на разговора.

— После заедно със старейшините те донесохме тук, за да се погрижи Нисел за раната ти. Тя каза, че изгарянето ти е сериозно, но че компресът ще помогне. Ще трябва да стоиш с него няколко дни, докато мястото заздравее.

Тя сърдито размаха пръст срещу него.

— Но аз те познавам добре. Ще искаш да го махнеш веднага. Винаги мислиш, че най-добре знаеш. Да, ама сега не е така. Ще останеш с компреса, докогато аз ти кажа, Ричард Сайфър.

Усмивката му помръкна.

— Ричард Рал.

Тя го погледна.

— Съжалявам — прошепна. — Ричард Рал. — Усмихна се насила. — Моят Ричард. Може би ще можеш да смениш това име, когато се оженим. Можеш да бъдеш Ричард Амнел. Другарите на Изповедниците понякога носят техните фамилни имена.

Той се усмихна.

— Харесва ми. Ричард Амнел. Съпруг на Майката Изповедник. Предан съпруг. Любящ съпруг.

Уплашеният поглед се върна в очите му.

— Понякога се страхувам, че не знам кой или какво съм. Понякога си мисля...

— Ти си част от мен и аз съм част от теб. Това е най-важно от всичко.

Ричард кимна разсеяно, в очите му блеснаха сълзи.

— Толкова исках да помогна, затова поисках Съвещанието. Исках да намеря начин да спра всичко това. Както Мрачният Рал каза, само влоших нещата. Той е прав. Аз съм един глупак. Ще бъде по моя вина...

— Ричард, престани. Ти бе ранен. Изтощен си. Когато си починеш, ще премислиш всичко. Ще знаеш какво да правиш.

Той потръпна вътрешно. Отметна одеялото и погледна белега на гърдите си.

— Кой изми калта от мен и ме облече?

— Старейшините те измиха, а двете с Нисел искахме да те облечем — каза Калан, а той се изчерви. — Но ти се оказа много едър и тежък за две жени. Така че старейшините направиха и това. Отне им доста време. Направо ги изтощи.

Ричард кимна разсеяно; вече не я слушаше. Посегна към гърдите си, където обикновено висяха зъбът на Скарлет, свирката на Пилето и Агиелът, но не ги намери.

— Трябва да се махаме оттук. Трябва да намерим Зед. Веднага, преди да се е случило още нещо. Имам нужда от помощта на Зед. Къде е зъбът на Скарлет? Трябва да я повикам. Къде е мечът ми?

— Всичките ни вещи са в къщата на духовете.

Той покри лицето си с ръце, за да се съсредоточи, след това прокара пръсти през косата си.

— Добре. — Погледна я твърдо и решително. — Отивам да взема зъба и да повикам Скарлет, ще събера нещата ни, за да сме готови за път. — Той нежно я стисна за ръката над лакътя. — А ти отиди при Веселан и облечи сватбената си рокля. Докато чакаме Скарлет, ще се оженим. Ще тръгнем веднага щом тя пристигне. — Ричард я целуна по бузата. — Ще се оженим и ще бъдем в Ейдиндрил при Зед преди

мръкнало. Всичко ще се оправи, ще видиш. Всичко ще е наред. Ще разбера къде съм сгрешил и ще оправя нещата. Обещавам.

Тя обви ръцете си около врата му.

— Заедно ще ги оправим — усмихна се тя. — Заедно, винаги заедно.

Ричард се засмя в ухото ѝ.

— Заедно! Имам нужда от теб, ти си светлината на живота ми.

Калан се измъкна от прегръдката му и го погледна от страни.

— Добре, но ще ме слушаш и ще правиш всичко, което ти кажа. Ще лежиш тук, докато Нисел ти каже, че можеш да станеш. Когато се събуди, тя трябва да смени превръзката и да ти даде от нейните лекове. Ще лежиш тук, докато си свърши работата. Ясно ли е? Няма да те взема с мен болен и умиращ, не и след всичко, което направих, за да те спася, а мога да ти кажа, че не беше лесно. Ще отида при Веселан, за да може да довърши роклята. Когато Нисел свърши с теб, тогава — тя го посочи с пръст, — едва тогава можеш да отидеш да извикаш Скарлет. Щом Нисел направи необходимото и след като си повикал Скарлет и си събрал багажа ни, ела да ме повикаш и ще се омъжа за теб — Тя го целуна по носа. — Ако и ти ми обещаеш да ме обичаш завинаги.

— Завинаги — каза той с широка усмивка.

Калан отпусна китки от двете страни на широките му рамене, близо до силния му врат и склочи пръстите си.

— Ще събудя Нисел и ще я помоля да побърза. Но, моля те, Ричард, след като тя свърши с теб, не губи нито минутка. Незабавно повикай Скарлет, колкото можеш по-бързо. Искам да се махаме от тук. Да изчезваме, преди Сестра Вирна да е наближила. Не искам да рискуваме, дори тя да е решила да се върне едва след няколко дни. Искам да сме колкото се може по-далеч от тук. Далеч от Сестрите на светлината. Близо до Зед, за да ти помогне, преди главоболията да са станали още по-ужасни.

Той ѝ се усмихна с хлапашката си усмивка.

— Ами какво стана с твоето голямо легло в Ейдиндрил? Признай си, че бързаш и заради него.

Тя го перна по носа с пръст.

— Никога досега не съм допускала някого в леглото си. Надявам се, че няма да те разочаровам.

Ричард я стисна за китките и я притисна толкова плътно до себе си, че тя простена. Отметна косата ѝ назад и я целуна нежно точно там, където още горяха устните на Мрачния Рал.

— Да ме разочароваш? Това, любов моя, е единственото нещо на света, което не би могла да направиш. — Той я целуна още веднъж по врата. — А сега върви да извикаш Нисел. Губим ценно време.

\* \* \*

Калан приглади плата, опитвайки се да повдигне деколтето колкото се може по-нагоре.

— Никога досега не съм носила толкова изрязана рокля. Не мислиш ли, че... показва прекалено много?

Веселан, която беше клекнала на пода, довършвайки подгъва на синята рокля, вдигна поглед. Извади от устата си тънката костна игла, с която шиеше, и се изправи, за да огледа критично клиентката си.

— Мислиш, че няма да му хареса ли?

Калан се изчерви.

— Ами, не, сигурно ще му хареса, надявам се да му хареса, но...

Веселан се наведе отново.

— Ако се тревожиш, че ще види твърде много, по-добре обмисли още веднъж всичко.

Калан повдигна вежда.

— Той няма да е единственият, който ще гледа. Никога преди не съм обличала нещо подобно. Притеснявам се да не би да е неморално.

Веселан се усмихна и я потупа по ръката.

— Много ти отива. Стои ти чудесно. Направо е съвършена.

Калан се оглеждаше, все още съмнявайки се в думите ѝ.

— Наистина ли? Сигурна ли си? Добре ли ми стои?

Веселан се усмихна още по-широко.

— Наистина. Имаш великолепен бюст. Всички го казват.

Калан се изчерви. Беше сигурна, че така небрежно казаните от Веселан думи са истина. Сред Калните беше съвсем нормално да се обсъжда публично бюстът на една жена. Нещо като да се говори за хубавата ѝ усмивка например при повечето други народи. Това бе

необичайно за Калан, която не веднъж бе се чувствала неудобно по този повод.

Калан развъртя полите на дрехата около себе си.

— Това е най-прекрасната рокля, която някога съм обличала, Веселан. Благодаря ти за огромните усилия, които положи, за да я ушиеш навреме. Винаги ще помня жеста ти.

— Може би един ден, ако имаш дъщеря, тя ще поиска да се омъжи със същата рокля.

Калан се усмихна и кимна с глава. „Моля ви, добри духове, помисли си тя, ако някога имам дете, нека бъде дъщеря, а не син.“

Тя вдигна ръка и докосна с пръсти изящната огърлица, която носеше на врата си. Пръстите ѝ погалиха малката обла кост, разположена между няколкото червени и жълти мъниста.

Ейди, царицата на костите, ѝ я беше дала, за да я предпазва от зверовете, живеещи в просеката на границата, която навремето разделяше Западната от Средната земя. Старата жена ѝ беше казала, че един ден огърлицата ще пази и детето ѝ.

Тази огърлица ѝ беше много скъпа. Беше съвсем същата като онази, която майка ѝ бе получила някога от Ейди и която майка ѝ бе подарила на Калан на свой ред. Но Калан я сложи в ковчега на своята най-добра приятелка от детските години Дени. Откакто Дени умря, огърлицата ѝ липсваше.

Тази тук бе още по-специална, защото в нощта, преди да тръгнат през просеката, Ричард се бе закълел над нея да защитава децата, които Калан някога ще има. По това време нито той, нито тя изобщо можеха да си представят, че е възможно децата ѝ да бъдат от него.

— Надявам се, Веселан, наистина да поиска. Ще застанеш ли до мен?

— Да застана до теб ли?

Калан отметна назад няколко къдрици, паднали над овалното ѝ високо чело.

— Там, откъдето идвам, има обичай, когато една жена се омъжва, по време на ритуала до нея да застане най-близката ѝ приятелка. Тя е като представител на добрите духове, които бдят над двамата. Ричард би желал до него да застане Савидлин. Аз искам да те помоля до мен да бъдеш ти.

— Този обичай ми изглежда странен. Добрите духове винаги бдят над нас. Но щом така изискват традициите ви, за мен ще бъде чест да застана до теб.

Калан грейна в усмивка.

— Благодаря ти.

— А сега стой изправена, почти свършвам!

Веселан отново се зае с подгъва. Калан се стремеше да не мърда и да стои изправена. Гърбът я болеше, след като половината нощ бе прекарала приведена над Ричард върху голия под на стаята. Искаше ѝ се да поседне или дори да полегне, спеше ѝ се. Но най-вече я болеше гърбът.

Съвсем неочаквано тя се сети за Дена и за страданията, които може би изпитва точно в този миг. Опита се да си внуши, че това не я интересува. Каквото и да ѝ се случва, никога няма да бъде достатъчно, за да изкупи онова, което е причинила на Ричард. При спомена за разказа на Дена стомахът ѝ се сви на буца.

Целувката на Мрачния Рал все още пареше на врата ѝ. При спомена за нея в гърдите ѝ се надигна отвращение.

Припомни си страданието, изписано на лицето на Дена в мига, преди да се разтвори във въздуха. Заслужаваше си го.

На нейно място би могъл да е Ричард. Ако не беше Дена, щеше да е Ричард.

— Не се страхувай, Калан.

— Какво? — погледът ѝ се съсредоточи. — Извинявай, не те чух.

Веселан седеше срещу нея и се усмихваше. Протегна ръка и изтри сълзата, потекла от окоето на Калан.

— Казах да не се страхуваш. Ричард е добър човек. Животът ти с него ще бъде щастлив. Естествено е преди сватбата да изпитваш страх. Но всичко ще бъде наред, ще видиш. Убедена съм. Преди да се омъжа за моя Савидлин, и аз се страхувах, въпреки че го обичах толкова много. И аз плаках, също като теб, но оттогава никога не съм имала повод да плача. Понякога си намирам причини да се оплаквам, но не и да плача.

Калан избърса другата си буза. Какво ѝ става? Та нали не я интересува какво става с Дена?! Ни най-малко не я интересува.

Тя кимна на Веселан и се усмихна насила.



— Това ми се иска повече от всичко на света — никога повече да не се налага да плача.

Веселан я прегърна приятелски.

— Искаш ли нещо за хапване?

— Не, не съм...

В този миг Савидлин блъсна рязко вратата. Беше потен и запъхтян. Калан замръзна от страх, когато видя изражението на лицето му. Гласът му трепереше, докато се опитваше да ѝ обясни какво става.

— Когато Нисел свърши с Ричард, тръгнах с него към къщата на духовете, както ти ми каза, за да извика той дракона. Тогава дойде Сестрата на светлината. Тя е там с него. Не можах да разбера за какво си говорят, но споменавах твоего име. Каза ми да те извикам. Побързай!

— Неее! — изкрещя Калан и излетя покрай него през вратата.

Тя тичаше и придържаше с ръце роклята, за да не ѝ пречи. Не си спомняше някога да е тичала толкова бързо. Когато стигна до тясната пътека пред къщата, едва си поемаше дъх. Лицето ѝ бе замръзнало от студения вятър. Тежките стъпки на Савидлин, който тичаше зад нея, постепенно изостанаха.

Единствената ѝ мисъл беше по-скоро да стигне при Ричард. Как е възможно? Толкова скоро! Не може да се е върнала. Две от тях вече са мъртви. Не е честно. Ричард!

От небето се сипеха огромни бели снежинки; не бяха толкова много, че да покрият земята, но достатъчно, за да напомнят, че зимата е дошла. Снежинките докосваха горещата ѝ кожа и се стопяваха. Понякога кацваха на клепачите ѝ, а тя примигваше, за да ги отпъди.

Спря и се огледа. Беше сбъркала пътеката. Върна се обратно и този път налучка. Сълзите се смесиха с топящите се снежинки. Това вече е прекалено. Не е възможно.

Отчаяна и една дишаща, тя излезе на поляната в центъра на селото и се втурна към къщата на духовете. Конете на Сестрата бяха вързани за ниската стена встрани от вратата, стената, върху която още стоеше белегът от меча на Ричард.

Наоколо се бяха насъбрали хора, но тя дори не ги забеляза. Не виждаше нищо друго освен вратата на къщата на духовете. Продължаваше да тича. Струваше ѝ се, че тича цяла вечност, като в

някакъв кошмар. Краката ѝ се движеха с мъка. Ръката ѝ сграбчи дръжката на вратата. Сърцето биеше в ушите.

„Милостиви духове, молеше се тя, дано не съм закъсняла.“

Със стиснати зъби тя блъсна вратата и влезе в къщата. Закова се на място. Не ѝ достигаше въздух. Ричард стоеше прав пред Сестра Вирна, под дупката в покрива, причинена от светкавицата на Калан. Двамата бяха облени в сива светлина, върху главите им падаха снежинки. Около тях всичко тънеше в мрак. Мечът на Ричард просветваше върху бедрото му. На врата му не се виждаше нито свирката на Пилето, нито зъбът на Скарлет, нито Агиел. Явно не бе успял да повика дракона.

В едната си ръка Сестра Вирна държеше яката. За един миг очите ѝ се спряха върху Калан, след това тя отново погледна Ричард

— Ти чу трите причини за Рада'Хан. Това е последната възможност да ти помогнем, Ричард. Приемаш ли предложението?

Ричард я изгледа бавно, след което се извърна към Калан. Големите му сиви очи огледаха роклята ѝ, отново се плъзнаха към лицето ѝ. Гласът му беше мек и развълнуван.

— Калан, тази рокля е... прекрасна. Прекрасна!

Тя нямаше сили да проговори. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Сестра Вирна се обърна към нея със строг, предупредителен тон.

За първи път Калан видя, че в другата си ръка Сестра Вирна също държи нещо. Сребърен нож. Но не беше насочен към нея, а към Ричард. Калан разбра, че ако Ричард не приеме предложението, Сестрата ще го убие. Още докато разбере какво става, ножът щеше да блесне в полумрака. Калан се запита дали Сестрата не е използвала заклинание, за да направи ножа невидим за очите му.

Ричард пак се обърна към Сестрата.

— Ти направи каквото можа, опита всичко възможно. Но това не е достатъчно. Казах ти и преди. Аз няма да...

— Ричард! — Калан направи още една стъпка напред, а той се обърна към нея. Тя впи очи в неговите. — Ричард — гласът ѝ звучеше отчаяно, — приеми предложението. Вземи яката. Моля те!

Сестра Вирна не помръдна. Гледаше спокойно.

Той се намръщи.

— Какво? Калан... ти не разбираш. Нали ти каза, че няма...

— Ричард!

Той спря по средата на думата и я погледна изненадан. Тя хвърли поглед на Сестрата, която стоеше неподвижна с нож в ръка и не откъсваше очи от Калан. Очите на двете се срещнаха. Калан разбра: другата ще чака, за да види какво ще се случи. В очите ѝ прочете какво ще стане, ако не успее да повлияе на решението на Ричард.

— Ричард, чуй ме добре. Искам да приемеш предложението.

Той се намръщи още повече.

— Какво...? — В очите му светна ярост. — Вече ти казах. Няма...

— Ти каза, че ще ме обичаш...

— Калан, какво ти става? Знаеш, че те...

Тя отново го прекъсна.

— Тогава приеми предложението. Ако наистина ме обичаш, вземи яката и я сложи. Заради мен.

Той не можеше да повярва на ушите си.

— За теб... Калан. Не мога... не искам...

— Направи го. — Гласът ѝ не звучеше достатъчно твърдо и тя го знаеше. Трябваше да бъде по-непреклонна, по-строга, така, както ѝ каза Дена, за да може да му помогне. В душата си тя отново се молеше на добрите духове да ѝ дадат сили, за да го спаси.

— Калан, не знам какво става с теб. Ще говорим за това по-късно. Знаеш колко много те обичам, но няма да...

Тя стисна главата си с ръце и му изкрещя.

— Ако ме обичаш, ще го направиш. Недей да стоиш така и само да казваш, че ме обичаш, докажи го. Отвращаваш ме!

Той примигна от изненада.

— Калан...

— Ти не си достоен за моята любов, щом не искаш да го докажеш. Как смееш да твърдиш, че ме обичаш?

Очите му се напълниха със сълзи.

С лудост.

Със спомена за онова, което Дена му бе причинила. Той бавно се свлече на колене пред нея.

— Калан... моля те.

Тя се наведе над него и насочи напред стиснатите си юмруци.

— Не смей да ми говориш!

Ръцете му се стрелнаха нагоре към главата му. Помисли си, че тя ще го удари. Наистина си го помисли. Тя се почувства така, като че някой е опозорил сърцето ѝ. По лицето ѝ се изтърколиха сълзи, тя даде воля на гнева си.

— Казах ти да вземеш яката! Как се осмеляваш да ми отвърщаш! Ако наистина ме обичаш, ще го направиш!

— Калан, моля те — плачеше той, — не го прави. Ти не можеш да разбереш. Не ме карай да...

— Много добре разбирам — изкрещя тя. — Разбирам, че само ми казваш, че ме обичаш. Но вече не ти вярвам. Не ти вярвам! Ти ме лъжеш. Твоята любов към мен е една лъжа, щом не искаш да сложиш яката. Лъжа! Долна лъжа!

Той не можеше да я погледне, да я погледне, изправена до него, облечена в синята си рокля, с която щеше да се омъжи за него. Изтръгваше думите от устата си, забил поглед в земята.

— Това не е... това не е лъжа. Моля те, Калан, обичам те. Ти означаваш за мен повече от всичко друго на света. Моля те, повярвай ми, бих направил всичко за теб. Но, моля те...

С последни сили тя го сграбчи за косата и вдигна главата му, за да го накара да я погледне. Лудостта танцуваше в погледа му. Съзнанието му вече не беше тук. „Дано да е само временно, молеше се тя, умолявам ви, добри духове, дано да е временно.“

— Думи! Това е всичко, което ми предлагаш! Не любов! Не доказателства! Само думи! Празни думи!

Както държеше косата му с едната си ръка, с другата тя го удари през лицето. В очите му се четеше болка и обида. Тя не можеше повече да издържи, не можеше да го удря. Това беше всичко, което може да направи. Можеше само да падне на колене до него, да го прегърне и да му каже колко много го обича и че всичко ще се оправи.

Но знаеше, че няма да се оправи. Не го ли направи, не сложи ли яката, ще умре. Тя беше единственият човек, който може да го спаси. Дори това да я убиваше.

— Не ме наранявай повече — прошепна той. — Моля те, Дена... Недей!

Калан едва заглуши вика, който се надигна в гърлото ѝ.

— Погледни ме!

Той се подчини на думите ѝ.

— Няма повече да повтарям, Ричард! Ако ме обичаш, ще приемеш предложението и ще сложиш яката. Ако не го направиш, ще съжаляваш така, както никога не си съжалявал през живота си. Направи го сега или това е краят. Всичко свършва! — Очите ѝ потъмняха. Тя стисна зъби. — Повече няма да повтарям, кученцето ми! Сложи си яката! Веднага!

Калан знаеше, че с „кученцето ми“ Дена се е обръщала към него, когато го е измъчвала. Тя не пропусна да каже и това наред с всичко друго. Калан знаеше какво означават тези думи за него. Беше се надявала, че няма да бъде нужно да ги използва. Но в този миг съзнанието му го напускаше. Тя го прочете в очите му, а то беше нещото, което я плашеше до смърт.

Предателство.

Тя пусна косата му, когато той, паднал на колене, се обърна към Сестра Вирна, която повдигна леко яката, за да му я предложи. Ричард погледна предмета. В приглушената, мека светлина тихо падаха снежинки. Сестра Вирна го наблюдаваше с безизразно лице.

— Добре — прошепна той. Треперещите му ръце посегнаха към яката. Пръстите му я докоснаха. — Приемам предложението. Приемам яката.

— Тогава сложи я около врата си — каза Сестра Вирна с мек глас — и я затвори.

Той се обърна към Калан.

— Всичко бих направил за теб — прошепна.

Искаше ѝ се да умре.

Ръцете му трепереха толкова силно, че тя си помисли, че яката ще се изплъзне и ще падне, докато я взима от Сестрата. Но той я взе и втренчи очи в нея.

В същия миг ръцете му престанаха да треперят. Той си пое дълбоко въздух и я сложи около врата си. Тя се затвори с щракане и разрезът върху металния кръг изчезна напълно.

Лъч светлина проряза мрака, стана светло като ден. Плътен, зловещ гръм се стовари над тревистите полета. Не приличаше на нито един гръм, който Калан бе чувала досега. Усети го в земята под себе си. Помисли, че сигурно е свързано с магията на яката, със Сестрите.

Погледна Сестра Вирна и разбра, че не е така.

Ричард плавно се изправи на крака и застана пред Сестра Вирна.

— Може да се окаже, Сестро, че да държиш каишката на тази яка е по-страшно от това да я носиш на врата си. — Той стисна зъби. — Много по-страшно!

Гласът на Сестра Вирна остана спокоен.

— Ние само искаме да ти помогнем, Ричард.

Той леко кимна.

— Не приемам нищо на доверие. Ще трябва да го докажете!

Калан изпадна в паника. Внезапно през главата ѝ мина ужасна мисъл.

— Каква е третата причина? Каква е третата причина, за да носи яката?

Ричард се обърна към нея с поглед, който дори баща му не би могъл да има. За миг тя забрави да диша.

— Първата причина е да контролира главоболията и да отвари съзнанието ми, за да се науча да използвам дарбата си. Втората е да контролира мен. — Ръката му се вдигна нагоре и я стисна за гърлото. Очите му я пронизаха. — Третата причина е да ми причини болка.

Тя затвори очите си и изпищя.

— Не, милостиви духове, не!

Той пусна гърлото ѝ. Лицето му придоби ледено, далечно изражение.

— Надявам се, че ти доказах любовта си, Калан. Надявам се, че сега вече ми вярваш. Дадох ти всичко. Надявам се, че е достатъчно. Нищо повече не мога да ти предложа. Нищо.

— Можеш. Повече, отколкото предполагаш. Обичам те повече от всичко на света, Ричард. — Тя посегна да го погали по бузата. Той блъсна ръката ѝ настрани. Очите му казваха всичко: тя го беше предала.

— Нима? — Той отвърна погледа си от нея. — Де да можех да ти повярвам!

Калан се опита да преглътне болезнената буца в гърлото си.

— Ти ми обеща, че никога няма да се усъмниш в любовта ми!

Той бавно кимна.

— Да, обещах ти!

Ако можеше сама да се поразии със светкавица, би го направила.

— Ричард... знам, че сега не можеш да разбереш, но направих единственото, което можах — за да ти помогна да живееш. За да не те

убие главоболието, дарбата. Надявам се един ден да го разбереш. Винаги ще те чакам; обичам те с цялото си сърце.

Той кимна през сълзи.

— Ако това е истина, намери Зед. Кажу ми какво си направила. Кажу ми.

Гласът на Сестра Вирна ги прекъсна.

— Ричард, вземи си нещата и ме чакай при конете.

Той я погледна и кимна. Отиде в единия ъгъл на стаята и си взе пелерината, лъка и раницата. Посегна вътре и извади оттам трите кожени връвчици — тази със свирката на Пилето, другата, със зъба на Скарлет, и третата с Агиела на Дена. Докато го гледаше как си ги слага на врата, ѝ се прииска да му даде и нещо свое. Отчаяно се опитваше да измисли какво.

Когато той мина покрай нея, тя го спря с ръка.

— Почакай! — Откачи ножа от колана му. Избра един дълъг кичур от косата си и я отряза. Дори не осъзна какво прави, какво се случва, когато Изповедниците режат сами своите коси.

С болезнен вик се строполи на земята. Магията я прониза, прогаряйки всеки нерв по тялото ѝ. С мъка остана в съзнание, опитвайки се да си поеме въздух. Полагаше огромни усилия да се справи с раздиращата тялото и душата ѝ болка.

Трябваше да остане в съзнание, в противен случай Ричард щеше да замине, преди да успее да му даде къдрицата си. Единствено с тази мисъл в главата си тя с мъка се изправи на крака. Щом го направи, болката попремина.

Все още изрисувана със знаците на старейшините, Калан отпори от ръкава на роклята си малка синя лентичка, нави дългата къдрица около двата си пръста и я завърза в средата с парчето плат. Върна ножа обратно в колана му и пусна кичура коса в широкия му джоб.

— За да ти напомня винаги, че моето сърце е с теб... че те обичам!

Той я погледна за миг с каменно лице.

„Намери Зед!“ — бяха последните му думи, преди да се обърне и да излезе от стаята.

Калан остана с очи, втренчени във вратата дълго след като той се бе изгубил. Беше ѝ пусто, самотно, страшно.

Сестра Вирна пристъпи към нея и също се загледа във вратата.

— Това вероятно бе най-смелата постъпка, която съм виждала през живота си — каза тя меко. — Хората в Средната земя са щастливи, че именно ти си тяхната Майка Изповедник!

Калан продължаваше да гледа празната врата.

— Той мисли, че съм го предала. — Обърна се и погледна Сестрата през сълзи. — Ричард мисли, че съм го предала!

Сестрата я изгледа изпитателно.

— Не си го предала! Обещавам ти, че един ден ще му помогна да разбере колко правилно постъпи днес.

— Моля те — изхлипа тя, — не му причинявай болка!

Сестра Вирна въздъхна дълбоко.

— Ти току-що го нарани жестоко, за да спасиш живота му. Нима искаш аз да не успея да го направя?

Една сълза се изтърколи по бузата ѝ.

— Не! Пък и се съмнявам, че би могла да му причиниш нещо по-жестоко от онова, което му причиних аз.

Сестра Вирна кимна.

— Страхувам се, че си права. Но ти обещавам, че лично ще се грижа за него и ще следя да бъде правено единствено онова, което се налага. Обещавам ти, че няма да се случи нищо повече. Абсолютно нищо. Давам ти думата си на Сестра на светлината.

— Благодаря ти — Калан погледна ножа в ръката на Сестрата. Тя бързо го прибра в ръкава си. — Ти щеше да го убиеш. Ако беше отказал, щеше да го убиеш!

Сестра Вирна кимна.

— Ако беше отказал, лудостта му щеше да го доведе до ужасен край. Трябваше да му го спестя. Но сега това е без значение. Ти му спаси живота. Благодаря ти, Майко Изповедник... Калан! — Сестра Вирна тръгна към вратата.

— Сестро? Колко време? Колко време ще го задържите? Колко дълго ще трябва да чакам?

Сестрата не се обърна.

— Съжалявам, но не мога да кажа. Толкова, колкото трябва. До голяма степен зависи от самия него. От това, колко бързо схваща.

Калан се усмихна за пръв път.

— Ще останеш изненадана колко бързо схваща.

Сестра Вирна кимна.



— От това се страхувам най-много. От познанието, което изпреварва мъдростта. Това ме плаши повече от всичко на света.

— Мисля, че ще останеш изненадана и от мъдростта му.

— Моля се да си права. Довиждане, Калан. Не се опитвай да ни последваш или той ще умре.

— Сестро, още нещо. — Изненада я студената заплаха, която прозвуча в собствения ѝ глас. — Ако си ме излъгала за нещо, ако го убиеш, ще преследвам всички Сестри на светлината. Ще избия всички ви, до последната Сестра. Но не преди всяка от вас да ме е молила достатъчно дълго за собствената си смърт.

Сестрата за миг остана неподвижна, след това кимна и излезе през вратата.

Калан я последва и застана до хората, струпали се отвън. Проследи с поглед Сестрата, която яхна коня си. Ричард вече бе възседнал своя огромен жребец. Не се обърна да я погледне.

Тя се свлече на колене.

— Ричард — извика тя. — Обичам те!

Той не показа с нищо, че е чул думите ѝ, докато двамата със Сестра Вирна се отдалечаваха. Скоро се загубиха от погледа ѝ. Веселан се приближи и сложи ръката върху рамото ѝ. Калан си спомни думите му: „Намери Зед!“ Опита се да стане сама. Старейшините я наблюдаваха. Огледа се около себе си.

— Трябва да замина веднага. Трябва да отида в Ейдиндрил, имам нужда от неколцина придружители, за да съм сигурна, че ще успея.

Савидлин се приближи до нея.

— Аз ще дойда, а с нас и колкото от моите ловци пожелаеш. Ако искаш, всички до един. Можем да вземем стотина.

Калан сложи ръка на рамото му.

— Не, приятелю, не искам нито теб, нито твоите ловци. Ще взема само трима мъже. Ако сме повече, ще привлечем вниманието върху себе си и може да ни сполетят неприятности. — Тя се огледа отново. — Избирам Чандален. — Двамата братя, които стояха до него, направиха крачка напред. — И вас, Приндин и Тосидин!

Чандален се намръщи.

— Мен ли? Защо пък мен?

— Защото нямам право на провал. Знам, че ако взема Савидлин, той ще направи всичко, на което е способен, и ако не успеем, народът

на Калните ще знае, че е дал всичко от себе си. Ти си по-добър преследвач на хора. Веднъж Ричард ми каза, че ако трябва да избира боец, който да се бие до него, би избрал теб, въпреки че го мразиш. Там, където отиваме, е много опасно. Ако ти ме провалиш, ако не успея, всички ще си помислят, че си оставил една жена от народа на Калните да умре, защото мразиш и мен, и Ричард. Ако допуснеш да ме убият, ти никога повече няма да си добре дошъл сред своя народ.

Приндин пристъпи напред.

— Аз тръгвам, брат ми също. Ние ще ти помогнем!

Чандален я погледна свирепо.

— Няма да дойда, не искам!

Калан се обърна към Пилето, който на свой ред погледна Чандален.

— Калан принадлежи на нашия народ. Ти си най-добрият и най-смелият между нас. Твое задължение е да ни защитаваш. Длъжен си. Ще отидеш с нея. Ще изпълняваш всяко нейно нареждане. Или тръгваш с нея, или се махай и никога повече не се връщай тук. Ако я убият по пътя, също не се връщай! Ако ти я убиеш, ще те намеря и ще те убия, както всеки друг, който се промъква в земите ни с черна боя около очите.

Чандален гледаше сърдито. Той заби копието си в земята.

— Ще тръгна само след като се помолите на духовете да ни пазят по пътя, няма да тръгна без тяхната благословия. Това ще стане утре. Не по-рано.

Всички очи се обърнаха към Калан.

— Аз тръгвам след един час, ти идваш с мен. Разполагаш с един час, за да се подготвиш.

Калан се обърна към къщата на духовете и тръгна бързо, за да събере нещата си. Тя прие с благодарност предложението на Веселан да ѝ помогне.

## ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Валеше едър, мокър сняг, който от време на време се усилваше и завихряше в бяла пелена. Ричард яздеше зад Сестра Вирна вцепенен и като в сън. Третият кон, вързан с въже за неговия, подтичваше зад тях. Снегът се усили още повече и фигурата на Сестрата пред него се превърна в неясен сиво-бял силует.

Изобщо не му дойде наум да попита къде отиват или да се загърне с пелерината срещу студа и пронизващия вятър. Нямаше значение, вече нищо нямаше значение.

Мислите му се рееха като снежните парцали. Никога не бе обичал в живота си така, както обичаше Калан. Тя се бе превърнала в смисъла на живота му.

И го бе пропъдила надалеч.

Толкова много го болеше, че не можеше да мисли за нищо друго. Не можеше да повярва, че тя се усъмни в любовта му и че можа да го отпрати. Защо го направи?

Съзнанието му се рееше във вихъра на безрадостните мисли. Не можеше да разбере как тя успя да го накара да сложи яката, за да й докаже любовта си. Той й беше обяснил какво означава за него тази яка. Може би не трябваше да го прави. Може би тя не бе успяла да разбере.

Гърдите още го боляха от докосването на Мрачния Рал. Когато посегна към превръзката си осъзна, че снежната буря е утихнала. Тежките облаци се разкъсаха и пропуснаха слънчевите лъчи. Полето беше равно, мъртвокафяво, облаци сиви. Всичко наоколо бе безцветно и пусто. По слънцето разбра, че е късно следобед. Бяха яздили дълго в мълчание. Сестра Вирна не му каза нито дума. Бавно вдигна ръка и за пръв път докосна яката си. Усети я гладка и студена. Никога повече да не носи яка — така си бе обещал. А сега я носеше. Още по-лошо, сам я сложи на врата си, защото Калан поиска това от него. Защото се усъмни в любовта му. За пръв път, откакто я беше сложил, се насили да не мисли за нея. Искаше да прогони Калан от

мислите си, не можеше да понася повече болката. Той беше Търсач, имаше да решава много други неща, важни неща. Леко пришпори коня и се приближи до червено-кафявия жребец на Сестрата. Посегна да свали качулката си, но осъзна, че е паднала върху раменете му, и докосна само мокрите си заскрежени коси. Вгледа се внимателно в Сестра Вирна.

— Трябва да поговорим за някои неща. Важни неща, за които ти нищо не знаеш.

Сестрата го изгледа безизразно. Качулката почти скриваше лицето ѝ.

— И какви са тези неща?

— Аз съм Търсач.

— Едва ли има нещо, което да не знам!

Ненарушимото ѝ спокойствие го изнервяше.

— Имам своите задължения. Казах ти вече: има важни неща, за които не знаеш нищо. Опасни неща.

Тя не му отговори. Все едно че нищо не беше казал. Той реши да говори направо.

— Пазителят се опитва да се изплъзне от отвъдния свят.

— Никога не произнасяй името му! Никога недей да казваш това, което каза току-що. Така привличаш вниманието му. Когато се наложи да говорим за него, ние го наричаме Безименния, — Тя му говореше като на дете. Животът на Калан беше в опасност, а тази жена се отнася с него като с дете.

— Все едно как го наричаш, но той се опитва да избяга. А трябва да те уверя, че аз винаги съм привличал вниманието му.

Лицето ѝ остана безизразно.

— Безименният винаги е искал да се изплъзне.

Ричард пое дълбоко въздух и реши да опита отново.

— Воалът, разделящ нашия свят от отвъдния, е разкъсан. Той ще избяга.

Този път Сестра Вирна се обърна съвсем леко към него и отмести качулката си, за да го вижда по-добре. Под тежкия кафяв плат се подадоха няколко кичура тъмна къдрава коса. Тя се намръщи по странен начин. Сякаш се забавляваше. Ъгълчетата на устата ѝ се извиха в усмивка.

— Създателят сам е затворил Безименния там, където е. Създателят сам е издигнал воала, за да не може Безименният да напуска своя свят. — Усмивката ѝ се сви, веждите ѝ се приближиха. — Безименният не може да избяга от затвора, в който го е поставил сам Създателят. Няма от какво да се страхуваш, дете.

Гневът му избухна и той подкара коня си към нея. Двете животни изпръхтяха в студения въздух и изправиха глави. Ричард здраво хвана за поводите подплашения кон на Сестрата, за да не се вдигне на задните си крака.

Наведе се към нея, гърдите му се повдигаха гневно.

— Няма да позволя да се обръщат към мен така! Никой няма да ме нарича с такива имена, само защото съм сложил яката на врата си! Името ми е Ричард! Ричард Рал!

Сестра Вирна не трепна. Гласът ѝ беше равен и спокоен.

— Съжалявам Ричард, беше само по силата на навика. Така наричам по-младите от теб. Не намирам нищо унижително в това. — Нещо в очите ѝ изведнъж го накара да се почувства глупав и объркан. Същинско дете. Той пусна поводите ѝ.

— Съжалявам, че изкрещях. Но не съм в много добро настроение.

Сестра Вирна отново се намръщи.

— Мислех, че името ти е Сайфър.

Той придърпа пелерината върху гърдите си, там където беше раната му.

— Това е дълга история. Джордж Сайфър ме отгледа като свой син. Аз самият разбрах съвсем наскоро, че всъщност Мрачният Рал е истинският ми баща.

Тя се намръщи още повече.

— Мрачният Рал, който притежаваше дарбата и когото ти уби? Значи си убил собствения си баща?

— Не ме гледай така. Тогава не го знаех. Нямах представа какъв човек беше. Той хвърли в тъмница, измъчва и изби повече хора, отколкото изобщо би могла да си представиш. Мисълта, че той се е докоснал до майка ми, направо ме подлудява. Но това е истината. Аз съм негов син. Ако очакваш от мен да съжалявам, задето го убих, ще има да чакаш.

Сестра Вирна поклати съчувствено глава.

— Съжалявам, Ричард. Понякога Създателят прави пътищата ни толкова объркани! Ние трябва да отгатваме волята Му. Но аз съм сигурна в едно: Той винаги има причина за това, което прави.

Празни приказки. Тази жена му говореше празни приказки. Той отново пришпори коня си.

— Казах ти, воалът е разкъсан и Пазителят може да излезе от отвъдния свят.

В гласа ѝ прозвуча заплаха.

— Безименният.

Той я изгледа с раздражение.

— Добре де, Безименният. Все ми е тая как го наричаш, но той се готви да избяга. Над всички е надвиснала голяма опасност. Калан е в голяма опасност. — Той не се притесняваше дали тези магьосници ще го превърнат в пепел, неговият собствен живот вече не означаваше нищо. Единственото, което го интересуваше, бе сигурността на Калан.

Сестра Вирна се намръщи подигравателно и се усмихна.

— Кой ти е наговорил такива неща?

— Шота, вещицата, тя ми каза, че воалът е разкъсан. — Той не ѝ каза, че според Шота това е станало по негова вина. — Шота знае, че е така и че Па... Безименният ще се изплъзне.

Сестра Вирна се усмихна още по-широко. Очите ѝ искряха.

— Вещицата? — тя се разсмя. — И ти ѝ вярваш. Ти вярваш на една вещица? Мислиш си, че една вещица казва истината по такъв обикновен начин?

Разгневен, Ричард я изгледа с крайчеца на очите си.

— Тя изглеждаше съвсем сигурна. Не би лъгала за нещо толкова сериозно. Вярвам ѝ.

Сестра Вирна видимо се забавляваше и не го криеше.

— Ако някога преди си имал работа с вещици, Ричард, щеше да знаеш, че те имат особена представа за истината. Понякога не го правят преднамерено. Изобщо вещиците говорят неща, които много рядко се сбъдват според... предвижданията им.

Истината на тези думи поохлади чувствата му. Сестра Вирна явно добре познаваше вещиците. Всъщност нейното мнение не се различаваше особено от неговото.

— Изглеждаше напълно сигурна в това, което говори. Беше изплашена.

— Сигурна съм, че е било така. Всеки разумен човек се страхува от Безименния. Но аз не бих обръщала такова внимание на думите ѝ.

— Не става въпрос само за нея. Случиха се още някои неща.

Тя го погледна с любопитство.

— Какви например?

— Смехавец.

Тя отново впери напред спокойните си кафяви очи.

— Смехавец ли? Искаш да ми кажеш, че си видял смехавец?

— Да съм видял? Та той ме нападна. Смехавците са същества от отвъдния свят. Изпраща ги Безименният. През процепа във воала. За да ме убият.

Усмивката се върна на лицето ѝ.

— Имаш силно развито въображение, Ричард, слушал си прекалено много приказки за деца.

Той се опита да обуздае гнева си.

— Какво искаш да кажеш?

— Смехавците наистина са същества от отвъдния свят, също както и много други зверове. Като преследвачите на сърца например. Но те не са „изпратени“. Те просто бягат. Ние живеем в свят, който се простира между доброто и злото, между светлината и мрака. Създателят не е имал за цел да създаде съвършен свят, без зло. Ние не винаги можем да прозрем причините, поради което прави едно или друго нещо, но Той винаги ги има. Той е съвършен. Може би смехавците са дошли, за да ни покажат тъмната страна на нещата. Не знам. Знам само, че те са зло, което идва понякога. Вече съм виждала това да се случва с хора, притежаващи дарбата. Може би дарбата ги привлича. Може би това е някакво изпитание. Предупреждение за злото, което очаква онзи, който стои далеч от светлината.

— Но... имаше пророчества, които казват, че когато воалът се разкъса, Безименният ще изпрати същества от отвъдния свят.

— Но как е възможно това, Ричард? Нима воалът е бил разкъсан и преди?

— Откъде бих могъл да знам? — Той се замисли за миг. — Но не ми се вярва да е ставало и преди. Ако се е случвало, как са успели да го възстановят? Пък и това не би останало незабелязано. Накъде биеш?

— Ами щом воалът никога не е бил разкъсан, как е възможно смехавците да са се появявали и преди? Откъде можем да знаем кои са

те?

Ричард се намръщи на свой ред.

— Може би знаем, че се казват така, защото са били назовани в пророчеството.

— Ти чел ли си го?

— Аз самият не съм, но Калан ми разказа за него.

— И тя го е прочела сама със собствените си очи, така ли?

— Не. Научила го, когато е била малка. — Раздразнението му нарастваше. — От една песен. Песен, на която я научили магьосниците.

— От една песен, значи. — Сестра Вирна не го погледна, но усмивката ѝ стана по-широка. — Ричард, нямам намерение да омаловажавам страховете ти, но нещата, които се повтарят отново и отново, още повече в песните, обикновено могат да се променят. Колкото до пророчествата, ами те са по-трудни за разбиране от коя да е вещица. В Двореца имаме купища пророчества. Като част от твоето обучение може би ще се наложи да работиш с тях. Аз съм изчала всички, с които разполагаме, и мога да ти кажа, че повечето от тях са напълно неразбираеми. Ако не си достатъчно предпазлив, едно пророчество може да ти каже онова, което искаш да чуеш. Или поне ще си мислиш, че ти е казало това. Някои магьосници посвещават целия си живот на изучаването на пророчествата, но въпреки това дори те разбират една мъничка частица от истината, съдържаща се в тях.

— Това е опасност, която не бива да подценяваш с лека ръка.

— Нима мислиш, че е толкова просто да бъде разкъсан воалът? Имай повече вяра, Ричард! Воалът е издигнат от Създателя. Имай вяра в Него.

Известно време Ричард яздеше мълчаливо. Като че ли имаше смисъл в онова, което му говореше Сестра Вирна. Той се почувства така, сякаш цялото му разбиране за света се разклати. Но му беше трудно да се концентрира върху проблема. Калан отново се промъкна в съзнанието му. Нейният гняв и желанието ѝ да го накара да сложи яката като доказателство за любовта му разкъсваха сърцето му. Тя сигурно е била наясно, че по този начин ще го отблъсне от себе си. Предателството болезнено изгаряше гърдите му.

Той отново пришпори коня си и заговори Сестрата.

— Това не е всичко. Не ти казах най-страшното.



Тя му се усмихна майчински.

— Още ли има? Казвай тогава. Може би ще разсея страховете ти! Ричард пое дълбоко въздух и се опита да заглуши болката си.

— Човекът, когото убих, Мрачният Рал, моят баща... след смъртта си бе изпратен в отвъдния свят. При Па... Безименния. Снощи той избяга от там. Избяга през разкъсания воал. Дойде в нашия свят, за да разкъса докрай воала и да проправи пътя за господаря си.

— И ти си сигурен, че той е бил изпратен от Безименния, така ли? Бил си в отвъдния свят и си го видял да пристига там, бил си при Безименния, така ли?

Още малко и гневът му щеше да избухне с пълна сила. Той се опита да преглътне подигравката в гласа ѝ.

— Говорих с него, когато се върна в нашия свят. Мрачният Рал разговаря с мен. Каза ми, че е тук, за да разкъса докрай воала. Каза, че Пазителят ще завладее всички ни. Един мъртвец дойде обратно в света на живите. Разбираш ли? Единственият начин неговият дух да се озове тук е като премине през воала.

— Ти просто си седеше и този мъртвец дойде при теб и те запrikaзва, така ли?

Ричард се намръщи, но тя изобщо не го погледна.

— Не. Случи се по време на Съвещанието с духовете на предците на Калните. Искях да разговарям с тях, да се опитам да намеря начин да възстановя воала. Но вместо тях се появи Мрачният Рал.

— Аха — доволно кимна тя. — Разбирам!

— Какво искаш да кажеш!

На лицето на Сестра Вирна се изписа търпение, с каквото разполагаха хората, на които се налагаше да обясняват разни неща на малки деца.

— Дадоха ли ти Калните хора да ядеш или да пиеш някакви свещени отвари, преди да видиш този дух?

— Не!

— Просто си седеше там с тях и започнаха да ти се явяват духове, така ли?

— Е, не беше точно така. Първо имаше пиршество. В продължение на няколко дни. На него старейшините ядат и пият специални неща. Но не и аз. След това ни намазаха с кал и аз, заедно

със седмината старейшини, отидохме в къщата на духовете. Седнахме в кръг и те изпяха някакви молитви. После започнаха да си подават една кошница, от която всеки трябваше да извади по една жаба, която трябваше да потърка в гърдите си...

— Жаба значи? — Сестра Вирна го погледна — Червена жаба, нали?

— Да, червена жаба на духа!

Тя гледаше напред усмихната.

— Знам ги. От нея кожата ти изтръпна, нали? И тогава видя духовете?

— Доста опростяваш нещата, но предполагам, че би могло да се каже и така. Какво се опитваш да ми кажеш?

— Пътувал ли си достатъчно из Средната земя? Познаваш ли някои от народите, които я населяват?

— Не, аз съм от Западната земя. Не знам много за народите в Средната земя.

Тя отново кимна на себе си.

— В Средната земя има много народи-неверници, които не знаят за светлината на Създателя. Те боготворят всякакви други неща. Идоли, духове и други подобни. Те са диваци, които спазват обичаи и ритуали, боготворящи тези фетиши. Общото помежду им е едно: използват свещени храни и отвари, които им помагат да „видят“ техните „духове-покровители“. — Тя го погледна, за да е сигурна, че внимава в думите ѝ. — Калните хора явно използват слюзта на червената жаба, за да получават виденията, които искат да видят.

— Видения ли?

— Създателят е разпръснал много растения и животни в нашия свят, които могат да бъдат използвани за подобни неща. Силата им действа по невидими пътища. Чай от кора на върба например сваля температурата. Знаем, че е така, но не знаем защо. Има много неща, които, ако изядем, могат да ни разболеят или убият. Създателят ни е дал разум, за да откриваме разликите. Има неща, които ако изядем или, както в случая с червената жаба, втрием в кожата си, ще ни накарат да виждаме неща, които обикновено виждаме само в сънищата си. Дивациите, които нямат по-дълбоки познания, смятат, че това, което виждат, е истина. Ти си втрил слюз от червена жаба в кожата си и си получил видение. Твоят основателен страх от Безименния е направил

нещата още по-действителни. Ако този „духове“ бяха истински, защо щеше да е необходимо да използваш специални растения, храни, напитки или в този случай червена жаба, за да можеш да ги видиш и да разговаряш с тях? Моля те, не мисли, че ти се подигравам, Ричард. Виденията ти явно са си съвсем истински. Когато човек получи видение, то би могло да му се стори толкова реално, колкото и всичко около него. Но не е!

Ричард не искаше да повярва на обясненията ѝ, макар да разбираше много добре за какво говори. Още от малък Зед го водеше със себе си в гората, за да го учи да познава различните растения, които помагат на хората: аумовото растение, което премахва болката и помага на по-леките рани да заздравеят по-бързо, корените от акация, които облекчават болката от по-дълбоките рани. Зед го бе научил да разпознава билки, лекуващи трески, стомашни и родилни болки, световъртеж. Беше му показал растения, които да отбягва — опасни растения, такива, от които хората виждат неща, несъществуващи в действителност.

Но не мислеше, че Мрачният Рал беше видение.

— Той ме изгори. — Ричард докосна ризата си над превръзката. — Не е било видение. Мрачният Рал беше там, протегна ръката си, докосна ме и прогори тялото ми. Не съм си го въобразил.

Сестрата сви рамене.

— Възможни са две неща. След като разтърка гърдите си с жабата, вече не виждаше стаята, в която беше, нали?

— Не. Тя сякаш се стопи в някаква черна бездна.

— Е, независимо дали си я виждал или не, тя си е била там. И съм сигурна, че диваците са запалили огън по време на това Съвещание. А когато си бил изгорен, не си седял на мястото си, а си бил прав, разхождал си се нагоре-надолу, нали?

— Да — съгласи се той неохотно.

Тя облиза устните си.

— В замаяното състояние, в което си бил, е възможно сам да си се изгорил в огъня, може да си паднал върху горяща съчка и после да си си съобразил, че това е работа на духа.

Ричард се почувства съвсем глупаво. Нима бе възможно Сестрата да е права? Нима всичко е толкова просто? Наистина ли е толкова лековерен?

— Ти каза, че може да са две неща, какво е второто?

Известно време Сестрата продължи да язди мълчаливо. После гласът ѝ прозвуча по-нисък, по-мрачен от преди.

— Безименният понякога ни изпраща болести, за да ни извика по-скоро при себе си. Нищо, че е зад воала, неговите пипала могат да ни достигнат в този свят. Може да ни причини зло. Той е опасен. Тъмната страна е опасна. Когато невежите хора се заемат с тъмни дела, те могат да предизвикат опасността, да привлекат вниманието на Безименния или някой от подчинените му. Възможно е да си бил докоснат и изгорен от изчадие на злото. — Тя го погледна. — Има опасни неща, които хората са твърде глупави, за да се научат да избягват. Понякога тези неща са смъртоносни. — Гласът ѝ прозвуча малко по-свежо. — Това е една от нашите задачи — да отваряме очите на онези, които още не са видели светлината на Създателя, за да се стремят към нея и да бягат от тайните на мрака и злото.

Ричард не можеше да намери нищо, с което да оспори обяснението на Сестрата. Думите ѝ звучаха логично. Ако тя е права, това означаваше, че Калан не е в опасност, че е спасена. Искаше му се да ѝ повярва. Отчаяно се мъчеше да ѝ повярва. Но...

— Трябва да призная, че може и да си права, но не съм напълно убеден. Очевидно има неща, които не мога да изразя с думи.

— Разбирам, Ричард. Тежко е човек да признае грешките си. Никой не признава лесно, че е бил изигран или че са го накарали да изглежда като глупак. От тази истина за нас самите боли. Но част от порастването на човека е да можеш да понесеш истината. Моля те, Ричард, повярвай ми, не те мисля за глупак само защото си повярвал на онова, което си видял. Страхът ти е напълно разбираем. Онова, което отличава мъдрия човек, е способността му да посегне към истината, да признае, че може да научи повече, отколкото знае.

— Но всички тези неща са свързани...

— Наистина ли са свързани? Мъдрият човек не нанизва в една огърлица мънистата на несвързаните едно с друго събития просто за да получи нещо, което му се иска да види. Мъдрият човек умее да вижда истината, дори тя да му се явява неочаквано. Това е най-прекрасната огърлица — истината.

— Истината — промърмори той на себе си. Той беше Търсачът. Истината бе всичко за Търсача. Тази дума бе гравирана със злато върху

дръжката на меча му: Меча на истината. Част от случилото се той явно не можеше да облече в думи. Нима тя е права? Нима просто се лъжеше?

Не беше ѝ разказал всичко. Но нима е така, както тя казва. Нима той просто е глупав?

Ричард си припомни Първото правило на магьосника — хората биха повярвали на всичко, стига да си внушат, че нещо е истина, или пък ако се страхуват, че нещо може да бъде истина. Той знаеше от опит, че е не по-малко податлив на това правило от всички останали. Можеше, като всички хора, да повярва в лъжа.

Беше повярвал, че Калан го обича. Беше повярвал, че тя никога не би направила нещо, с което да му причини болка. А в един момент тя го бе отпратила. Ричард усети буцата, надигаща се в гърлото му.

— Казвам ти истината, Ричард, тук съм, за да ти помогна.

Той не ѝ отговори. Не ѝ вярваше.

Сякаш прочела мислите му, тя продължи:

— Как е главоболието?

Въпросът ѝ го изуми. Всъщност не толкова самият въпрос, колкото онова, което осъзна благодарение на него.

— Изчезна. Вече не ме боли главата.

Сестра Вирна се усмихна и кимна доволно.

— Както ти обещах, Рада'Хан ще премахне главоболията ти. Ние искаме само да ти помогнем, Ричард.

Той извърна глава, за да я погледне.

— Но ти каза също, че с яката ще ме контролираш.

— Това се прави само за да те обучим, Ричард. Необходимо е да разполагаме с абсолютното ти внимание, за да можеш да учиш. Това е всичко.

— Но и за да ми причиняваш болка. Каза, че ще ми причиняваш болка.

Тя сви рамене и протегна длани към небето.

— Но аз вече ти причиних болка. Показах ти, че си повярвал в една глупост. Нима не те заболя? Нима не е болезнено да разбереш, че си сгрешил? Не е ли по-добре да знаеш истината, отколкото да вярваш в лъжа? Дори от това да боли?

Той я погледна, мислейки за истината и за Калан, която го накара да сложи яката и го отпрати надалеч. Тази истина беше по-болезнена

от всичко друго. Истината, че не е достатъчно добър за нея.

— И аз мисля така, но не ми харесва да нося яката! Ни най-малко!

Разговорът го измъчи ужасно. Гърдите го боляха, мускулите му бяха схванати. Беше изморен. Калан му липсваше. Но нали тя го накара да сложи яката и го пропъди от себе си. Ричард пришпори коня си, но после забави ход и отново тръгна зад Сестрата. По бузите му се изтърколиха сълзи. Имаше чувството, че лицето му е обвито в лед.

Продължи да язди мълчаливо. Конят едва-едва си проправяше път напред. Той го потупа окуражително по врата. Беше му добре да има край себе си някой, който не му казва, че е глупав, не го съди и не иска нищо от него. Мечтаеше да бъде на мястото на коня си. Виждаше му се по-добре да е кон, отколкото човек. Върви, обърни се, спри. Нищо повече. Много по-добре от това, което е той в момента.

Въпреки всичко, което му разказа Сестра Вирна, Ричард знаеше, че е само един пленник. Нищо не можеше да промени това. За да бъде отново свободен, трябваше да се научи да управлява дарбата си. Ако Сестрите останеха доволни от него, може би щяха да го освободят. Ако и Калан вече не го искаше, щеше да бъде напълно свободен.

Ето какво трябва да прави, реши той. Да се научи да управлява дарбата си колкото е възможно по-скоро и да бъде свободен. Зед винаги му бе казвал, че много бързо схваща. Ричард беше човек, който иска да знае всичко. Освен това винаги е обичал да учи. Никога не му беше достатъчно. Обичаше да учи все нови и нови неща. Може би ще се окаже не чак толкова лошо. Трябва да успее. Освен това, какво друго му оставаше?

Спомни си как го обучаваше Дена.

Настроението му съвсем помръкна. Започна да се самосъжалява. Те никога няма да го освободят. Не отиваше да учи, защото го желае. Отиваше да учи онова, което Сестрите на светлината очакваха от него да научи, и дори не беше необходимо да повярва, че това, което казват, е истина. Щяха да го научат да понася болката. Нищо не можеше да се направи.

Яздеше, обзет от мрачни, тежки мисли. Той беше Търсачът. Онзи, който носи смърт.

Всеки път, когато убиваше някого с Меча на истината, Ричард знаеше, че е такъв какъвто е. Той е това, което прави Търсачът, което е

Търсачът — който носи смърт.

С първите отблясъци на розово, жълто и златно по небето Ричард забеляза напред в далечината някакви неясни бели петна. Не беше сняг; снегът още не бе натрупал. Освен това петната се движеха. Сестра Вирна не забеляза нищо. Тя продължаваше да язди напред. Слънцето хвърляше пред тях удължените им сенки. За пръв път Ричард осъзна, че са тръгнали на изток.

Когато приближиха, разпозна белите петна, които бе забелязал отдалеч. Сега бяха порозовели от последните слънчеви лъчи. Беше малко стадо овце. Когато минаха покрай тях, той предположи, че са пастирите от Бантак. Позна ги по дрехите.

Трима мъже се приближиха към него, без да обръщат внимание на Сестра Вирна. Опитаха се да му кажат нещо, но той не ги разбра. Може би просто го поздравяваха. Паднаха на колене и свалиха оръжията си, слагайки ръце на земята. После отново застанаха на колене и продължиха да говорят, но Ричард не разбираше думите им.

Вдигна ръка, за да ги поздрави. Това, изглежда, им беше достатъчно. Тримата продължиха да се усмихват и кланят, докато конят отмина. Изправиха се на крака и приближиха, като се опитваха да му напъхат в ръцете най-различни неща: хляб, плодове, парчета сушено месо, някакво парче шаяк, един мръсен шал, огърлици от зъби, кости и мъниста и дори своите овчарски геги.

Ричард се усмихна насила и със знаци, които се надяваше да разберат, се опита да отклони щедростта им, без да ги обиди. Единият особено настоятелно буташе в ръцете му един пъпеш. Ричард не желаше неприятности и затова взе пъпеша, покланяйки се учтиво няколко пъти. Те очевидно бяха горди от себе си и продължиха да се покланят и да кимат с глави, докато се отдалечи. Той се обърна и за последен път им се поклони, след това пусна пъпеша в самара на коня си.

Сестра Вирна бе обърнала коня си назад и го чакаше на известно разстояние. Лицето ѝ бе намръщено. Ричард не пришпори коня си, за да я настигне. „И сега какво“, помисли си той.

Когато най-послед я настигна, тя се наведе към него.

— Защо ти казаха всичко това?

— Какво казаха, аз не разбирам езика им?

Тя стисна зъби.

— Мислят те за магьосник. Защо те мислят за магьосник? Защо?  
Ричард сви рамене.

— Предполагам, че защото така им казах.

— Какво! — Тя отметна назад качулката си. — Ти не си магьосник! Нямах право да казваш, че си магьосник! Излъгал си ги!

Ричард въздъхна уморено.

— Права си. Не съм магьосник! Да, излъгах ги!

— Лъжата е престъпление срещу Създателя!

Ричард въздъхна дълбоко.

— Не съм го направил, за да си играя на магьосници. Казах го, за да спра една война. Беше единственият начин, за да предпазя много хора от смърт. Те повярваха и никой не беше наранен. Готов съм да го направя отново, ако с това мога да предотвратя нечия смърт.

— Грешно е да се лъже! Създателят мрази лъжата!

— Нима твоят Създател предпочита да се избиват хора?

Сестра Вирна го погледна с очи, от които всеки момент можеше да избълва огън.

— Той е Създател на всички ни. А не само мой Създател. И Той мрази лъжата.

Ричард оцени с хладен поглед разгорещеното ѝ лице.

— Това сам ли ти го каза? Дойде тук, седна до теб и ти каза: „Сестра Вирна, искам да знаеш, че мразя лъжите.“

Тя стисна зъби и изръмжа:

— Разбира се, че не. Това е написано. Написано в книгите!

— Аха — кимна Ричард, — тогава, разбира се, това е истината. Щом е написано в книгите, трябва да е истина. Всеки знае, че щом нещо е написано в книгите и е обяснено, трябва да е истина.

Очите ѝ бълваха пламъци.

— Много лекомислено се отнасяш към думите на Създателя.

Той се наклони към нея. И в неговите очи проблясваше огън.

— А ти, Сестра Вирна, се отнасяш лекомислено към живота на хора, които смяташ за диваци.

Тя спря и с усилие успя да се поуспокои.

— Ричард, трябва да разбереш, че да се лъже е грешно. Много грешно. То е против Създателя. Против онова, което ние преподаваме. Ти си толкова магьосник, колкото едно дете е старец. Да наречеш сам



себе си магьосник, когато не си — това е лъжа. Долна лъжа. Светотатство. Ти не си магьосник.

— Сестра Вирна, знам много добре, че да се лъже е грешно. Нямам навика да лъжа просто за удоволствие. Но в случая прецених, че е по-добре да излъжа, отколкото да загинат стотици хора. А това беше единственият начин да го предотвратя.

Сестра Вирна пое дълбоко въздух и кимна, при което няколко кафяви къдрици се раздвижиха.

— Може би си прав. Щом като си наясно, че да се лъже е грешно. Не свиквай да го правиш. Ти не си магьосник.

Ричард я изгледа и стисна поводите.

— Знам, че не съм магьосник, Сестро Вирна. Много добре знам какво съм. — Той пришпори коня си и препусна напред. — Аз съм онзи, който носи смърт.

Ръката ѝ се стрелна напред и го сграбчи за ръкава на ризата. Той политна от седлото. Трябваше да дръпне поводите и да я погледне.

Гласът ѝ беше тревожен шепот.

— Какво каза? Как се нарече?

Той я погледна косо.

— Аз съм онзи, който носи смърт.

— Кой те нарече така?

Ричард се вгледа в пребледнялото ѝ лице.

— Знам какво означава да носиш този меч. Знам какво е да го извадиш. Знам го много по-добре от всеки Търсач преди мен. Мечът е част от мен и аз съм част от него. Използвах неговата магия, за да убия онази, която бе сложила яка около врата ми. Знам как ме променя. Излъгах хората от Бантак, защото не исках да умират хора. Но има и друга причина. Бантак е миролюбив народ. Не исках да познаят ужаса на това да убиваш. Този урок съм го научил много добре. Ти уби Сестра Елизабет. Вероятно разбираш за какво говоря.

— Кой те нарече така? — настоя тя.

— Никой. Сам се нарекох, защото това е, което правя и което съм. Аз нося смърт.

Тя пусна ръкава му.

— Разбирам.

Тя се наклони да извърти коня си към пътя, но той я извика властно. С глас, който я накара да спре.

— Защо? Защо искаш да знаеш кой ме нарече така? Защо е толкова важно?

Гневът ѝ като че беше изчезнал, оставяйки след себе си сянката на страха.

— Казах ти, че съм чела всички пророчества в Двореца. Има фрагмент, в който се съдържат тези думи: „Той е онзи, който носи смърт, и сам ще се нарече така.“

Ричард присви очи.

— А какво казва по-нататък пророчеството? Казва ли още, че мога да убия теб и всеки друг, който се налага, за да сваля тази яка?

Тя отклони очи от огнения му поглед.

— Пророчествата не са за ушите и очите на необучените.

Тя пришпори коня си с внезапен удар с камшика и той, изненадан, препусна напред. Яздейки след нея, Ричард реши да остави нещата да се развиват от само себе си. Не го беше грижа какво говорят пророчествата. За него те бяха просто неясни гатанки, а той мразеше гатанките. Ако нещо е толкова важно, че си заслужава да бъде казано, защо ще е необходимо да се скрива в гатанка? Гатанките бяха безполезни глупави игри.

Докато яздеше, той се зачуди колко ли хора щеше да се наложи да убие, за да се освободи от яката. Нямаше значение дали един или стотици. При мисълта, че около врата му отново е сложена яка, гневът му закипя. Стисна зъби. Мускулите на лицето му потръпнаха. Юмруците му стиснаха поводите по-здраво.

Онзи, който носи смърт. Ще убие толкова хора, колкото трябва. Ще свали яката или ще умре, опитвайки се да я свали. Гневът, нуждата да убива изпълниха всяка фибра на неговото същество.

Изведнъж осъзна, че извиква магията на меча, без да вади оръжието си от ножницата. Вече не му се налагаше да държи меча в ръката си, за да го направи. Гневът му бушуваше с пълна сила. Той се концентрира и с невероятно усилие успя да го потуши и да се овладее.

Освен яростта на омразата той можеше да предизвика от меча и противоположната магия — да нажежава острието до бяло. Сестрите не заеха, че умее да го прави. Надяваше се, че няма да се наложи да им показва как става. Но ако потриваше, щеше да го направи. Щеше да свали яката на всяка цена. Би използвал и двете страни на магията на

меча, за да махне яката. Когато му дойде времето. Когато му дойде времето!

Вечерното сияние придоби лилави отблясъци. Сестра Вирна реши, че е време да спрат, за да намерят къде да пренощуват. Тя не каза нищо повече. Ричард не знаеше дали още е ядосана, но всъщност си даде сметка, че това не го интересува особено.

Той отведе конете встрани край едно поточе, на брега на което се виждаха няколко върби. Свали юздите им и вместо тях им сложи оглавници, с които ги завърза за дърветата. Кобилата му разтърси глава, доволна, че пластината най-последно е във устата ѝ. Ричард забеляза, че пластината представлява парче метал във формата на пика. Трудно можеше да се намери нещо, което да причинява повече болка на конете.

За хората, които използваха подобни пластини, конете бяха добичета, създадени единствено за да се подчиняват на човека и да му служат. Ричард си помисли, че би било добре такива хора да се наказват с подобни парчета метал в устата си, за да видят какво е. Добре обученият кон се нуждае само от най-обикновена юзда. Всъщност ако към добрата тренировка се добави и мъничко разбиране, можеше да се мине дори без юзди и всичко останало. Но, помисли си той, повечето хора явно не разполагат с необходимото търпение и затова прибегват към наказанието.

Той протегна ръка, за да погали петнистото черно ухо. Животното категорично дръпна главата си встрани.

— Така — промърмори Ричард под носа си, — значи освен това ти извиват и ушите. — Той го почеса по врата и го потупа приятелски. — Аз няма да го направя, приятел.

Конят се намести под ръката му, очевидно доволен от почесването.

Ричард донесе вода от поточето, но позволи на всеки от конете да отпие по не повече от няколко глътки, защото бяха запотени от препускането. В един от самарите откри четки и внимателно начеса и двата коня, а след това почисти и подковите им. Забави се повече от необходимото, защото компанията на конете му беше по-приятна от тази на Сестра Вирна. След като свърши, отрязва малко от кората на пъпеша, който му бяха дали мъжете от Бантак, и подаде по едно парче

на всеки. Малко неща на този свят обичаха конете повече от кора на пъпеш. Двете животни не скриха задоволството си от проявеното внимание. За пръв път, откакто Ричард беше с тях, проявяваха някакво топло чувство.

Когато реши, че гърдите го болят твърде много, за да може да остане прав около конете, той се върна при Сестрата, която беше седнала върху малко одеяло. Той просна своето срещу нея. Седна с кръстосани крака и извади от раницата си малко хляб от тава. Повече за да има какво да прави, отколкото защото е гладен. Тя прие предложеното ѝ парче. След това Ричард разряза пъпеша, като отдели внимателно кората, оставяйки я за конете. Предложи на Сестрата едно парче от плода.

Тя изгледа хладно протегнатата му ръка.

— Това беше дар, получен заради фалшиви претенции.

— Беше дадено в знак на благодарност за предотвратяването на една война.

Най-накрая тя го взе, но не особено охотно.

— Може би.

— Ако искаш, мога да стоя пръв на пост.

— Няма нужда да стоим на пост.

Той я изгледа изпитателно в мрака, отхапвайки от сочния пъпеш.

— Из Средната земя бродят преследвачи на сърца. И още много същества. Може по петите ми да е тръгнал още някой смехавец. Струва ми се, че би било разумно да спим на смени.

Тя откъсна едно парченце хляб и каза, без да вдигне поглед към Ричард:

— С мен си в безопасност. Няма нужда да стоиш на пост.

Гласът ѝ беше съвсем равен. Не ядосан, но не и много далеч от гневни нотки. Известно време той продължи да яде мълчаливо, но след малко реши да се опита да посъживи обстановката. Придаде на гласа си жизнерадост, макар да не му беше весело.

— Аз съм тук, ти си тук, Рада'Хан е на врата ми, защо не започнеш още отсега да ме обучаваш как да използвам дарбата си?

Тя го погледна изпод вежди, дъвчейки.

— Когато стигнем в Двореца на пророците, ще имаме достатъчно време за уроци.

Като че изведнъж захладня. Гневът му се надигна. Гневът на меча напираше да бъде освободен. Ричард го овладя.

— Както искаш.

Сестра Вирна се излегна на одеялото си и се загърна плътно в пелерината.

— Студено е. Запали огън.

Той лапна последното парченце от хляба си, изчака да преглътне и след това ѝ отговори тихо и спокойно. Тя не сваляше поглед от него.

— Изненадан съм, Сестро Вирна, че не знаеш повече неща за магията. Има една вълшебна думичка. Думичка, която прави чудеса. Може би си я чувала преди. Това е думичката „моля“. — Той се изправи на крака. — На мен не ми е студено. Ако искаш огън, запали си сама. Аз отивам на пост. Казах ти вече, че не приемам нищо на доверие. Ако ни убият през нощта, поне няма да ни изненадат, докато съм на пост.

\* \* \*

Той ѝ обърна гръб, без да дочака отговор. Не желаше да чуе нито дума повече от нея. Когато се отдалечи достатъчно през сухата трева, избра малка могилка до дупка на мармот и седна отгоре, за да наблюдава. За да размисли.

Луната беше изгряла. Звездите хвърляха бледа сребърна светлина над пустата земя наоколо. Беше достатъчно светло, за да забележи всяка опасност. Огледа голото поле. Колкото и да се опитваше да мисли за нещо друго, все не успяваше. Мислите му бяха обзети от едно — Калан.

Сви колене и ги обгърна с ръце. Избърса сълзите от очите си. Запита се какво ли прави тя сега, къде ли е, дали е тръгнала да търси Зед. Дали още държеше достатъчно на него, за да отиде при Зед?

Луната се плъзна бавно по небето и като че ли го наблюдаваше. Какво да прави? Чувстваше се напълно изоставен.

Пред очите му изплува лицето на Калан. Би завладял целия свят за една нейна усмивка, за да усети топлината на любовта ѝ. Припомни си зелените ѝ очи, дългата ѝ коса. Прекрасната ѝ коса.

Изведнъж нещо му дойде наум, сети се за къдрицата, която тя пусна в джоба му. Извади я и я заразглежда под лунната светлина. Кръгла, прищипана през средата с ивица плат от сватбената ѝ рокля. Заприлича му на цифрата осем, леко извъртяна на една страна. Така извъртяна, тя напомняше символа на безкрайността.

Ричард завъртя косата между пръстите си, гледайки движенията ѝ. Калан му я даде, за да си спомня за нея. Защото той никога повече нямаше да я види. Изгаряща болка го прониза и дъхът му спря.

Стисна Агиел с всичка сила, докато юмрукът му се разтресе от напрежението. Болката, причинена от Агиел, прибавена към душевните му страдания, го накара да се сгърчи в агония. Той я остави да замъгли сетивата му, докато повече не можеше да издържа. Но въпреки това продължи да стиска Агиел. Не го пусна, докато не се строполи в прахта почти в безсъзнание.

Не му достигаше въздух. Болката прогони всичките му мисли. Макар и за кратко, съзнанието му се освободи от огромното бреме на страданието. Остана да лежи в тревата, докато се посъвземе.

Когато накрая успя да се изправи седнал, установи, че още стиска кичура коса в ръката си. Заби поглед в него и си припомни думите на Сестра Вирна, когато го обвини, че е излъгал народа на Бантак. Долна лъжа. Същата дума бе употребила и Калан. Беше му казала, че любовта му към нея е „долна лъжа“. От това го заболя повече, отколкото от Агиел.

— Не е лъжа — прошепна той, — бих направил всичко за теб, Калан.

Но не беше достатъчно. Дори яката на врата му не беше достатъчна. Не беше достоен за нея. Син на чудовище. Знаеше какво иска тя. Знаеше какво наистина желае.

Да се освободи от него.

Да сложи яката на врата му, за да го отведат надалеч. За да е свободна.

— Бих направил всичко за теб, Калан — проплака той.

Изправи се и обгърна с поглед пустото поле. Тъмнеещият хоризонт се разми пред очите му.

— Всичко. Дори това! Освобождавам те от себе си, моя любов.

Ричард захвърли кичура коса далеч в нощния мрак.

Падна на колене, а след това се строполи по очи в прахта, разкъсан от ридания. Плака, докато очите му пресъхнаха. Продължаваше да лежи върху студената земя, гърчейки се в страшни мъки, докато осъзна, че отново стиска Агиел в ръката си. Отпусна хватката си и се изправи, за да се строполи отново в прахта след миг. Край, всичко свърши. Почувства се напълно празен. Мъртъв. След известно време стана на крака. Постоя малко прав, след което бавно изтегли Меча на истината.

Звънтенето му прозвуча като тиха песен в студения мрак. Гневът му пламна. Той го остави да изпълни всяко кътче на изпразненото му същество, да се разбушува на воля. Приветства яростта в себе си, докато се почувства препълнен с нея. Гърдите му се повдигаха с желанието да убива.

Погледът му се плъзна към спящата Сестра.

Приближи се безшумно до тъмното очертание на земята. Той беше горски водач; знаеше как да се движи безшумно. Беше добър в това.

Очите му плавно оглеждаха терена, докато се промъкваше към нея. Приближи съвсем, виждаше съвсем ясно очертанията на тялото ѝ. Не бързаше. Нямахте защо да се бърза. Имаше предостатъчно време. Опита се да успокои дишането си, за да е още по-безшумен. Яростта му го караше да се задъхва. Мисълта, че отново носи яка на врата си, подхранваше огъня на гнева вътре в него, подклаждаше ада му.

Гневът от магията на меча премина през тялото му като разтопен метал. Ричард познаваше много добре това чувство. Отдаде му се изцяло. То бе по-силно от разума, не можеше да го спре. Сега вече само кръв можеше да задоволи страстта на онзи, който носи смърт.

Кокалчетата на пръстите му побеляха върху дръжката. Мускулите му се напрегнаха до краен предел, копнеещи да бъдат пуснати на свобода. Не можеше да издържа повече. Магията на меча му шептеше да изпълни заповедта ѝ. Стоеше мълчалив като сянка над Сестра Вирна и я гледаше. Гневът пулсираше в главата му. Прокара меча по вътрешната страна на ръката си, потапяйки и двата края на острието в кръв, даде му да опита вкуса на кръвта. Тъмното петно се плъзна от дръжката към върха. Няколко капки паднаха на земята. Почувства нещо влажно и топло да се стича по ръката му. Гърдите му се повдигаха учестено. Той сграбчи дръжката с две ръце. Усети

тежестта на яката около врата си, острието бавно се издигна, проблясвайки на лунната светлина.

Той гледаше спящата Сестра в краката си, свита на топка. Беше студено и в съня си тя зъзнеше. Ричард стоеше, вдигнал меча си в ръце, гледаше я и стискаше зъби, обладан от гнева. Калан не го искаше. Син на чудовище. Не. Просто чудовище. Той се видя застанал над спящата жена с меч, издигнат във въздуха, готов да убива.

Той самият е чудовище.

Ето това е разбрала Калан. Затова го изпрати надалеч с яката на врата, за да бъде мъчен. Гледаше спящата Сестра, зъзнеща от студ. Стоя дълго време така, без да отделя поглед от нея.

Накрая бавно свали меча и го прибра в ножницата. Взе своето одеяло и го метна отгоре ѝ много внимателно, за да не я събуди. Постоя още малко край нея, докато тя се затопли и престана да зъзне, после легна на земята и се зави с пелерината си.

Беше безкрайно изморен, всичко го болеше, но не можеше да заспи. Знаеше, че ще го боли, нали затова бяха му сложили яката. Когато стигнат в Двореца, тя щеше да му причинява болка.

Какво от това?

Спомените танцуваха в главата му и раздираха съзнанието му. Спомни си мъченията на Дена. Болката, безпомощната агония, кръвта... неговата кръв.

Виденията му идваха едно след друго. Колкото и да живееше, никога нямаше да ги забрави. Мислеше, че всичко е свършило, а се оказа, че едва започва. Никога нямаше да свърши.

В съзнанието му имаше само една мисъл, която донякъде успокояваше хаоса. Беше научил от Сестра Вирна, че греши за бягството на Пазителя. Това означаваше, че Калан е в безопасност. Тя е спасена, а това единствено беше от значение. Опита се да остави само тази мисъл в главата си и да забрави всичко друго. Тя му помогна най-накрая да се унесе в сън.



## ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Той отвори очи. Слънцето тъкмо бе започнало да се показва на хоризонта. Щом се изправи, болката от раната на гърдите му го преряза толкова силно, че дъхът му секна. Докосна раната през ризата си и остана така, докато болката поутихне. Агиел беше изсмукал всичките му сили и сега се чувстваше като пребит. Всичко го болеше. Припомни как по времето, когато Дена го „обучаваше“ с Агиел, сутрин се будеше, чувствайки се много по-зле. А тя веднага започваше всичко отначало.

Сестра Вирна седеше на одеялото си с подвити крака, гледаше го и дъвчеше нещо. Беше наметнала пелерината на раменете си, къдравата ѝ кестенява коса изглеждаше току-що сресана.

Беше сгънала прилежно одеялото му и го бе оставила край него. Не му каза нищо за това. Ричард стана. Трябваше му малко време, за да се посъвземе и да раздвижи схванатите си мускули. Небето беше ясно, студено и наситеносиньо. Тревата миришеше сладко и блестеше от росата. Дъхът му се врязваше меко в неподвижния студен въздух.

— Отивам да оседлая конете и можем да тръгваме.

— Не искаш ли нещо за ядене?

Той поклати глава.

— Не съм гладен.

— Какво е станало с ръката ти? — попита Сестрата, без да го поглежда.

Цялата му ръка бе покрита с тъмна, засъхнала кръв.

— Лъсках меча си. Беше тъмно. Порязах се. Нищо сериозно.

— Аха. — Тя вдигна поглед към небръснатото му лице. — Надявам се, че ще бъдеш по-внимателен, когато бръснеш врата си.

В този миг Ричард реши, че докато е пленник и носи яка на врата си, няма да се бръсне. Това щеше да е неговият начин да им покаже, че не е справедливо да го карат да носи яка, че осъзнава положението си на затворник, че не приема лъжливите им обяснения, че не е такъв. Не

можеше да съществува никакво основание за яката и нищо не можеше да го накара да направи компромис с тази истина — нищо, никога.

Той я стрелна с поглед.

— Затворниците не се бръснат. — Тръгна бързо към конете.

— Ричард!

Той я погледна през рамо.

— Седни!

Гласът ѝ беше любезен, но при все това той я погледна гневно, защото заповедта си е заповед. Тя му посочи едно място близо до себе си.

— Седни. Размишлявах над онова, което ми каза снощи. Ти си тук, аз съм тук. Седни и ще започна да те уча как да управляваш дарбата си.

Свари го неподготвен.

— Сега? Тук?

— Да. Ела и седни.

Всъщност не го беше грижа дали ще го научат да владее дарбата си; мразеше магията. Беше го казал само за да разсее напрежението между тях. Преди да седне с подвити крака, както бе седнала тя, той хвърли бърз поглед наоколо.

— Какво трябва да правя?

— Доста неща трябва да научиш, за да можеш да използваш дарбата си. Ще учиш за равновесието на нещата, особено на магията. Трябва да се вслушаш във всичките ни предупреждения и да следваш указанията ни. В използването на магията съществуват опасности. Вероятно вече си научил това, щом си служиш с Меча на истината, нали?

Ричард не ѝ отговори. Тя продължи.

— Да се използва дарбата е още по-опасно. Понякога това води до неочаквани резултати. Катастрофални дори.

— Вече съм използвал дарбата си. Ти самата ми каза, че съм го направил по три различни начина.

Тя се наклони леко напред.

— И нали видя какво се получи. Стигна се до непредвиден резултат. До яката около врата ти.

Изненадан, Ричард я погледна косо.

— Това не беше в резултат на използването на дарбата. Вие вече ме търсехте; нали сама ми го каза. Дори да не бях използвал дарбата, резултатът щеше да е същият.

Сестра Вирна леко поклати глава; задържа погледа си върху очите му.

— Търсим те от години. Но нещо те криеше от нас. Ако не беше използвал дарбата по начините, по които го направи, се съмнявам, че някога изобщо щяхме да те открием. Това, че използва дарбата си, сложи яката около врата ти.

Години. Търсили са го с години. А той през цялото време си е живял мирно и тихо в Западната земя заедно с брат си и баща си, със Зед, а по-късно и сам, като горски водач. Търсили са го, а той е нямал ни най-малка представа. Тази мисъл го накара да потръпне. Сам се беше издал, като бе използвал магията. Мразеше магията.

— Да, съгласен съм, че резултатът е катастрофален за мен. Но защо ти твърдиш подобно нещо? Нали точно това искате?

— Задължени сме да го направим. Ти изложи живота ми на риск. Изложи на риск живота на всички останали, които се опитаха да сложат яката около врата ти. На всички Сестри на светлината. Никога не приемам с лека ръка предупрежденията на магьосниците, дори на неподготвените магьосници. Ти използва дарбата си и благодарение на това те открихме. Но то би могло да доведе до катастрофални последици за всички нас.

Той не изпита удовлетворение от факта, че заплахите му не са останали незабелязани. Не почувства нищо.

— Тогава защо го правиш? — прошепна. — Защо ме караш да нося яката?

— За да ти помогна. Иначе щеше да умреш.

— Ти вече ми помогна. Главоболията ми преминаха. За което ти благодаря. Защо просто не ме оставиш да си вървя?

— Ако яката бъде свалена прекалено бързо, преди да си научил достатъчно за това как да управляваш дарбата си, главоболията ти ще се възобновят. Ти ще умреш.

— Тогава учи ме, за да мога да я сваля.

— Трябва да бъдем много внимателни, когато учим някого как да използва магията. Трябва да се въоръжиш с търпение. Ние сме толкова внимателни, защото знаем много повече от теб за опасностите на

магията и не искаме да ти се случи нищо лошо поради невежество. Но засега това още не е толкова голям проблем, ще мине много време, преди да си напреднал толкова, че да можеш да използваш дарбата си и да трябва да мислиш за тези опасности. Ще се наложи още дълго време да се вслушваш в съветите ни. Ти можеш да проявиш търпение, нали?

— Нямам никакво желание да използвам магия; предполагам, че това би могло да мине за търпение.

— Поне засега е достатъчно. Тогава да започваме. — Тя леко се размърда, намествайки краката си. — Във всички нас съществува една сила. Силата на живота. Ние я наричаме Хан.

Ричард се намръщи.

— Вдигни си ръката.

Той го направи.

— Това е силата на живота, дадена ни от Създателя. Тя е затворена в теб. Ти току-що използва Хан. Всеки, който притежава дарбата, може да разпростира силата извън себе си. Такава външна сила се нарича мрежа. Хората с дарба като теб могат да хвърлят мрежи. Чрез тях си в състояние да правиш неща извън тялото си, по-силни от онези, които силата на живота може да прави вътре в него.

— И как става това?

Сестра Вирна взе в ръка едно камъче.

— Ето, мисълта ми използва Хан, за да накара ръката ми да вдигне камъка. Ръката ми не го прави по свое собствено желание, по-скоро мисълта заповядва на силата на живота да използва ръката ми, която изпълнява волята на мисълта. — Тя пусна камъчето на земята и скръсти ръце в скута си. Камъчето се издигна във въздуха и се понесе към дланите ѝ. — Сега направих същото, но излъчвайки жизнена сила извън тялото си. Това е дарбата.

— Можете да правите онова, което правят магьосниците?

— Не всичко. Само някои неща. Така можем да обучаваме как да бъдат използвани. Имаме представа от чувството. Сестрите владеят до известна степен силата на живота и дарбата. Но не могат да се сравнят с един магьосник, който знае как да управлява своя Хан.

— Как успявате да накарате жизнената си сила да излезе извън тялото ви?

— Това не може да ти бъде обяснено, преди да се научиш да разпознаваш силата вътре в себе си, да се научиш да докосваш Хан.

— Защо?

— Защото всеки човек е различен. Всеки човек използва силата по различен начин. Не съществуват двама души на този свят, които да я използват по един и същ начин. Любовта е една от формите на Хан, която се простира извън един човек и отива в друг. Но това е много слаба, мека форма. Макар любовта да е универсална, тя е използвана и усещана различно от всеки. Едни я използват, за да извадят най-доброто от Хан от другия. Други — за да извадят най-доброто от себе си. Трети — за да контролират, да властват над другия. Тя може да лекува или да наранява.

Щом разберем как работи дарбата в теб, как я използваш, вече ще можеш да изпълняваш упражненията, наречени форми. Формите са практически метод, който ще ти помогне да се научиш да контролираш силата, когато тя напусне очертаванията на тялото ти. Но засега това не е толкова важно. Най-напред ще трябва да се научиш да усещаш Хан вътре в себе си и чак след това ще можеш да го насочваш към каквото си поискаш извън тялото си.

Когато се научиш да докосваш Хан, ще трябва да определим какво можеш да правиш с него. Всеки магьосник е различен и използва Хан по различен начин. Някои го използват единствено чрез мисълта си, като например магьосниците, които изучават пророчествата. Да използват своя Хан за разгадаване на пророчествата е най-доброто, което могат да направят, за да употребят пълноценно дарбата си. Това е техният неповторим талант. Други могат да използват своя Хан единствено за създаването на прекрасни, вдъхновени предмети. Трети могат да използват своя Хан за създаването на магически неща. Техният неповторим талант се състои именно в това, по този начин те изразяват своя Хан. Четвърти са способни да използват мислите си, за да въздействат върху света около себе си. Това направих, повдигайки камъка. Има такива, които могат да правят други неща със своя Хан. Има и такива, които правят от всичко по малко.

Тя отново се намръщи.

— Във всичко това истината е от най-голямо значение, Ричард. Трябва да си напълно искрен, когато ни казваш как чувстваш Хан в себе си. Всяка лъжа би предизвикала много трудности. — Тя се

отпусна малко. — Но най-напред, преди да се опитваме да разберем какъв вид магьосник си ти, ще трябва да се научиш да призоваваш своя Хан.

— Казах ти вече: не желая да бъда магьосник. Искам само да се науча да контролирам дарбата си, за да мога да спра главоболията си и да сваля яката. Нали каза, че не било нужно да ставам магьосник.

— Да бъдеш магьосник, означава да контролираш Хан чрез дарбата си. Научиш ли се да го правиш, вече си магьосник. Това е самата същност на един магьосник. Но „магьосник“ е само дума. Не трябва да се страхуваш от една дума. Ако избереш да не използваш дарбата си, това си е твоя работа. Никой не може да те принуди да го правиш. Но така или иначе, с това няма да престанеш да бъдеш магьосник.

— Научи ме на онова, което ми е необходимо да знам, но магьосник няма да стана.

— Това не е нещо лошо, Ричард. Това означава просто да се научиш да познаваш себе си, да познаваш възможностите си, талантите си.

Ричард въздъхна.

— Чудесно. И как да я контролирам?

— Обучението за това, как да се контролира дарбата, е дълъг процес, който се овладява стъпка по стъпка. Не мога да ти го обясня наведнъж, защото няма да можеш да разбереш стъпките, които ти предстоят. Преди да можеш да преминеш към всяка следваща стъпка, трябва да си усъвършенствал предишната. Преди да ти покажем как да изведеш своя Хан извън себе си, трябва да се научиш да го разпознаваш, след това да можеш да го докосваш, да се сливаш с него вътре в себе си. Трябва да знаеш какво представлява той. Да можеш да го почувстваш. Да можеш да посягаш към него, да го докосваш по собствено желание. Разбираш какво ти говоря, нали?

Ричард кимна.

— Известна част, предполагам. И значи какво представлява той? Как да го разпозная? Какво означава да го докосвам, да го познавам?

Погледът на Сестра Вирна сякаш потъна някъде, разми се.

— Ти сам ще разбереш — прошепна тя. — То е като да видиш светлината, дадена ни от Създателя. Почти като да се слееш с Него.

Ричард наблюдаваше отнесения ѝ поглед. Изглеждаше му опиянена от онова, което вижда вътре в себе си.

— И как да го открия? — попита той накрая.

Очите ѝ намериха неговите.

— Трябва да го потърсиш вътре в себе си.

— Как?

— Просто си седиш и претърсваш всичко вътре в себе си. Отстраняваш всички други мисли и търсиш тишината и спокойствието. Отначало е добре да си със затворени очи, да дишаш бавно, равномерно, да се оставиш да намериш спокойствието на нищото. В началото помага, ако се концентрираш върху едно-единствено нещо, за да изключиш всички останали мисли, които биха могли да те разсеят.

— Едно-единствено нещо ли? Какво например?

Тя сви рамене.

— Каквото искаш. Това е просто средство, което ще ти помогне да стигнеш до края, но не края на самото нещо. Всички са различни. Едни използват някаква дума, която повтарят, докато съумеят да изключат от съзнанието си всичко останало. Други използват мисления образ на някакъв обикновен предмет, който им помага да се концентрират. Постепенно, след като се научиш да разпознаваш силата, да я докосваш, да се сливаш с нея, няма да ти е необходимо да се концентрираш върху нещо. Тогава вече ще познаваш природата на Хан и ще можеш да посягаш направо към него. Той ще се превърне във твоя втора природа. Знаем, че всичко това ти звучи доста странно и объркано, но с времето ще разбереш, че е толкова лесно, колкото да извикаш магията на меча си.

Ричард изпита неприятното чувство, че знае за какво говори тя. Струваше му се, че не разбира всичко, думите му звучаха странно. Но те описваха нещо, което по някакъв начин му беше познато.

— Значи искаш просто да си седя, да затворя очи и да потърся в тишината вътре в себе си?

Тя кимна.

— Да. — Сестра Вирна се загърна по-плътно в тежката си кафява пелерина. — Можеш да започваш.

Ричард си пое дълбоко въздух.

— Добре!

Затвори очи. Мислите сякаш се щураха едновременно във всички посоки. Опита се да въдвори ред сред тях. Опита се да се концентрира върху дума или мислен образ. Името на Калан моментално се появи пред него. Остави го да се носи из съзнанието му. Калан. Идеята не му се стори добра. Той мразеше магията и не искаше да свързва Калан с нещо, което мрази. Освен това мисълта за нея му причиняваше болка — болката от това да я обича достатъчно, за да ѝ даде всичко, което тя поиска от него, дори да я освободи от себе си.

Опита се да мисли за нещо обикновено — дума или предмет, но нищо не успя да задържи вниманието му. Успокои съзнанието и отпусна дишането си. Потърси спокойствието в себе си, сърцевината на тишината по начина, който винаги бе използвал, когато му се налагаше да реши някакъв проблем. В настъпилата тишина се опита да измисли образ, който би могъл да използва. Той изникна в съзнанието му почти без да го е търсил.

Мечът на истината.

Той и бездруго си беше магически. Беше просто един образ. И очевидно пасваше на изискванията. Речено — сторено. Нека бъде Мечът на истината.

Ричард си го представи как плува в едно безкрайно черно море. Плъзна поглед по всички негови детайли, които толкова добре познаваше: лъщящото острие, ножницата, страховитите, извити надолу предпазители над дръжката, самата дръжка, обвита в изящни сребърни нишки, в която бе вплетена думата „Истина“.

Докато си го представяше така, фиксирайки го в съзнанието си, носещ се в безкрайното черно море, нещо му се противопостави. Нещо, идващо откъм черния фон, не откъм меча. В края на черното се появи бяла ивица, която оформи квадрат. Ричард си спомни нещо, което знаеше отпреди.

Беше едно от указанията в Книгата на преброените сенки — книгата, която беше научил наизуст като малък.

„Изчисти съзнанието си от всички мисли и на тяхно място постави не нещо друго, а образа на бялото, в което е врязан черният квадрат.“

Това беше част от указанията за това как да се махне обвивката на кутиите на Орден и как да се използва магията на книгата. Ричард бе използвал тази магия, за да покаже на Мрачния Рал как да премахне



обвивката на една от кутиите, за да му докаже, че наистина знае книгата наизуст. Но защо ли това се появи в съзнанието му точно сега? Сигурно е само случаен спомен, който се опитва да изплува на повърхността, реши Ричард.

Този фон беше съвсем подходящ, за да постави върху него меча. Та нали в крайна сметка се опитва да използва магия. Щом съзнанието му имаше желание да го направи, за него бе без значение; той трябваше да му позволи. Щом тази мисъл се появи в главата му, образът на меча и квадратния черен фон с бял кант се втвърди и застина на място.

Той се концентрира върху мисловния образ на меча върху черния фон, ограден в бяло. Концентрира се колкото се може повече. Нещо започна да става.

Мечът, черният квадрат и белият кант затрептяха, сякаш ги виждаше през горещи изпарения. Очертанията на меча омекнаха, той стана прозрачен и в един миг изчезна. Фонът избледня. Ричард гледаше в едно място, което добре познаваше.

Градината на живота в Народния дворец.

Стори му се странно и малко досадно, задето не успя да задържи концентрацията си достатъчно дълго, че да запази в съзнанието си образа на меча. Споменът за мястото, където бе убил Мрачния Рал, явно е бил прекалено ярък, щом успя да си проправи път сам, докато съзнанието му си почиваше.

Той тъкмо се намери да извика обратно мисления образ на меча, когато усети някаква противна миризма. На изгорена плът. Тя изпълни ноздрите му. Едва не повърна. Стомахът му се сви болезнено.

Огледа се внимателно из Градината на живота. Все едно гледаше през мръсен прозорец. В тревата, между храстите, върху ниските огради — навсякъде имаше трупове. Всички жестоко изгорени. Някои все още стискаха оръжията си — мечове или бойни томахапки. Други лежаха с отворени ръце, оръжията им се виждаха край мъртвите тела. Ричард изведнъж осъзна какво вижда и дъхът му спря.

Забеляза гърба на бялата, сияеща фигура, застанала пред каменния олтар, пред трите кутии на Орден. Едната зееше отворена, така, както Ричард я бе видял последния път. Бялата фигура, от чиито рамене се спускаха дълги руси коси, извърна глава от кутиите.

Мрачният Рал се обърна и погледна Ричард. Сините му очи заискриха. Устните му бавно се разтегнаха в усмивка. Сякаш Ричард, противно на желанието си, се бе приближил съвсем близо до него. Току до озареното от усмивка лице.

Мрачният Рал вдигна ръка и облиза върха на пръстите си.

— Ричард — изсъска той. — Чакам те. Ела да видиш как ще разкъсам воала.

Останал без дъх, Ричард бързо извика обратно в съзнанието си образа на меча. Сякаш трясна някаква врата. Задържа го, само него, без никакъв фон, и се опита да възстанови дишането си.

Беше просто игра на паметта му, родена от страха, просто измислен образ, опита се да си внуши той. Съсредоточи се върху меча, решавайки категорично, че видяното не е било действително, че е просто резултат от силната болка, която изпитва за Калан, може би защото не си беше доспал.

Това трябваше да е. Нямахше как да е вярно. Беше невъзможно. Трябва да е луд, за да повярва на такова нещо.

Отвори очи. Сестра Вирна седеше и го гледаше спокойно. Той преглътна.

— Съжалявам. Нищо не се получи.

— Не се отчайвай, Ричард. Не трябва да очакваш, че ще стане от първия път. Нужно е много време, за да се научиш да докосваш своя Хан. Ще стане, когато му дойде времето. Няма смисъл да пришпорваме нещата. Това не е нещо, което може да се насилва, то идва постепенно. За днес е напълно достатъчно.

— Няколко минути? Това ли е всичко, което искаш от мен за днес?

Тя повдигна вежда.

— Ти държа очите си затворени повече от час.

Ричард я погледна и после вдигна очи към небето. Слънцето вече беше се издигнало високо. Повече от час. Как е възможно? Някакво неясно съмнение го обзе.

Тя наклони глава на една страна.

— Мислиш, че е продължило едва няколко минути, така ли?

Той се изправи. Не му хареса изражението на лицето ѝ.

— Не знам, не обърнах внимание. Може би по-скоро около час.

\* \* \*

Ричард събра нещата си, нахвърляни по земята. Колкото повече мислеше за това, което бе видял, толкова повече то му се струваше нереално. Започваше да му се струва като сън наяве — страхът, ясните очертания, реалността — всичко се размиваше. Почувства се като пълен глупак, задето бе позволил да се изплаши така от някакъв си сън.

Сън ли? Но нали не беше заспивал. Как е могъл да сънува, когато е бил буден?

А може би не е бил буден? Беше уморен до смърт. Може би когато се е съсредоточил върху меча, е заспал. Понякога му се случваше да заспива така: като се съсредоточи върху нещо, докато сънят го отнесе. Не можеше по друг начин да си обясни това, че времето бе минало толкова бързо. Значи явно беше заспал, всичко е било само сън.

Той въздъхна дълбоко. Чувстваше се глупаво, задето се бе уплашил толкова, но същевременно изпита облекчение. Когато се обърна, Сестра Вирна все още го наблюдаваше.

— Искаш ли вече да се обръснеш? Сега, след като се убеди, че искам само да ти помогна.

Ричард се изправи.

— Казах ти, затворниците не се бръснат.

— Ти не си затворник, Ричард.

Той напъха одеялото в раницата си.

— Ще свалиш ли яката от врата ми?

Отговорът ѝ бе произнесен бавно, но с твърд глас.

— Не и преди да му дойде времето.

— Мога ли да живея както си поискам, да ходя където си поискам?

Тя въздъхна отегчено.

— Не. Трябва да дойдеш с мен.

— А ако не искам, ако се опитам да те изоставя?

Тя присви очи.

— Тогава ще бъда принудена да ти попреча. По начин, който не би ти харесал.

Ричард кимна театрално.

— Това отговаря на представата ми за затворник. А щом като съм такъв, няма да се бръсна.

Конете изцвилиха, щом усетиха приближаването му, и насочиха уши към него. Сестра Вирна ги изгледа подозрително. Той отвърна на поздрава им с нежни думи. След това взе четките и набързо ги вчеса, обръщайки специално внимание на гърбовете им.

Сестра Вирна скръсти ръце.

— Защо го правиш? Нали ги начеса снощи?

— Защото конете обичат да се въргалат в прахта. Може да е останало нещо по гърбовете им, когато ги оседлая. Усещането е подобно на това да вървиш с камъче в ботуша, само че по-неприятно; може да получат възпаление и тогава няма да можем да ги яздим. Така че искам да съм сигурен, че всичко е наред, преди да ги оседлая.

Когато привърши, той изчисти внимателно двете четки една в друга.

— Как се казват?

Сестра Вирна се намръщи.

— Нямаат имена. Те са просто коне. Ние не даваме имена на безсловесните твари.

Той посочи с четката кестенявия ѝ жребец.

— Не си кръстила дори собствения си кон, така ли?

— Този кон не е мой „собствен“. Всички коне принадлежат на Сестрите на светлината. Яздя онзи, който е свободен. Кобилата, която ти язди вчера, яздох аз предишния ден. За мен това е без значение. Просто яхвам онзи, който е свободен.

— Е, отсега нататък всеки ще си има име. Това предпазва от недоразумения. За теб е кестенявият, ще се нарича Джесъп, моята кобила ще се казва Бони, а другата, която е свободна — Джералдин.

— Джесъп, Бони и Джералдин — изпухтя тя. — Няма съмнение, че са от „Приключенията на Бони Дей“.

— Радвам се да чуя, че си чела и нещо друго, освен пророчества, Сестро Вирна.

— Както вече ти казах, онези, които притежават дарбата, биват довеждани в Двореца още като малки. Едно момче беше взело тая книга със себе си. Прочетох я, за да видя дали е подходяща за крехки мозъци и да разбера дали от нея може да се извлече някаква поука.

Оказа се една нелепа история за трима души, които не биха имали никакви трудности, ако поне единият от тях беше дарен с малко мозък.

Ричард се усмихна под мустак.

— В такъв случай имената напълно подхождат за „безсловесни твари“.

Сестра Вирна го смъмри навъсено.

— Тази книга няма никаква интелектуална стойност. Всъщност няма каквато и да е стойност. Унищожих я.

Усмивката на Ричард се стопи.

— Баща ми... ами така де, човекът, който ме отгледа като свой син и когото считам за свой баща, Джордж Сайфър, ами той пътуваше често. Веднъж, когато се върна у дома, ми донесе „Приключенията на Бони Дей“ като подарък, че съм се научил да чета. Това беше първата ми книга. Прочетох я много пъти. Тя ми достави удоволствие, караше ме да мисля всеки път, когато я четях. Аз също си мислех, че тримата герои вършат нелепи неща и все се кълнях, че никога няма да повтарям техните грешки. Ти може и да не си открила никаква стойност в нея, но тя ме научи на много неща. На важни неща. Накара ме да мисля. Може би, Сестро Вирна, това е нещо, което ти не би желала да правят твоите ученици?

Ричард се обърна с гръб към нея и се зае да подготвя нещата, за да оседлае конете.

— Моят истински баща, Мрачният Рал, дойде тази есен в къщата ми, за да ме търси. Искаше да разпори корема ми и да гадае по вътрешностите ми — да ме убие. Както уби Джордж Сайфър. — Той й хвърли бърз поглед през рамо. — Както и да е, аз не си бях в къщи. Докато ме е чакал, той беше разкъсал тази книга на парчета и беше разхвърлял страниците из цялата къща. Може би не е искал да се поуча от нея, може би не е искал да мисля самостоятелно.

Сестра Вирна не каза нищо, но той усещаше очите ѝ в гръба си през цялото време, разглобяваше оглавниците и сваляше мундщуките от юздите. Когато бе готов, праметна юздите през рамото си.

Чу зад себе си една гневна въздишка.

— Никога няма да се обърна към един кон по име.

Ричард хвърли трите мундщук с форма на пика на земята, отпъкана от копитата на конете.

— Може би един ден ще се замислиш над мъдростта на тези думи, Сестро Вирна.

Тя мина встрани от него и той я видя с пръст, забит в земята.

— Какво правиш? Защо разглоби оглавниците? Какво правиш с тези мундщуци?

Ричард извади меча си. Характерният му звън изпълни свежия сутрешен въздух. Яростта на магията изведнъж премина през цялото му тяло.

— Унищожавам ги, Сестро!

С гневен крясък Ричард замахна още преди сестрата да е успяла дори да помръдне. Острието изсвистя във въздуха и се стовари върху подредените един до друг мундщуци, превръщайки ги в парчета горещ метал.

Тя се втурна напред, пелерината се развя зад гърба ѝ.

— Какво ти става! Да не си си загубил ума? Тези мундщуци ни трябват, за да управляваме конете!

— От такива остри мундщуци конете ги боли! Не мога да ти позволя да ги използваш!

— Боли ги! Та те са просто едни безмозъчни животни! Животни, които трябва да бъдат контролирани!

— Животни — измърмори той, поклащайки глава. Прибра меча в ножницата. Метна оглавника на главата на Бони и започна да промушва юздата през страничните халки. — Не ти трябва мундщук, за да контролираш един кон. Аз ще те науча. Освен това, ако в устата им няма мундщук, ще могат да се хранят, докато сме на път, няма да се налага да спираме специално и да ги разседлаваме. Това ще ги направи щастливи.

— Но това е опасно! Мундщукът с форма на пика ти осигурява пълен контрол над животно, което има силна глава.

Той повдигна вежда.

— От конете, както при много други неща, Сестро, човек получава онова, което очаква да получи.

— Без мундщук няма как да ги управляваме.

— Глупости. Ако яздиш правилно, можеш да управляваш коня с краката и тялото си. Това, което трябва да направиш, е да научиш коня да ти обръща внимание и да ти вярва.

Тя пристъпи към него и му заповяда да я погледне.

— Това са пълни глупости! Освен това е опасно! Тук е пълно с всякакви опасности. Ако изпаднеш в критична ситуация и конят ти се подплаши, може да те хвърли от седлото. Без мундщук няма да можеш да го удържиш.

Той прекъсна онова, което правеше, и се вгледа в дълбоките ѝ кафяви очи.

— Понякога, Сестро, става обратното на онова, което очакваме. Ако попаднем в критична ситуация и дръпнеш твърде силно юздата с мундщук, може да разкъсаш устата на коня. Направиш ли това, болката, ужасът и гневът могат да избухнат така, че той повече изобщо да не ти се подчинява. Просто няма да те разбере. Ще знае само, че си му причинила болка и че болката става все по-силна с всяко следващо дърпане на юздите. За него ти ще се превърнеш в заплаха. Ще те метне на земята, преди да си успяла да мигнеш. Оттук насетне, ако е само изплашен, той ще побегне. Но може да бъде и по-лошо, може да се е разгневил истински. А един разгневен кон е опасно нещо. Опитвайки се да избегнеш опасността чрез тези мундщуци, ти всъщност само я приближаваш до себе си. — Той се вгледа в изумените ѝ очи. — Ако се случи да минем през град или населено място и намерим откъде да купим обикновена юзда, ще ти позволя да я сложиш на коня си. Но не бих допуснал да използваш мундщук като тези на който и да е кон, докато съм с теб.

Тя пое дълбоко въздух и внимателно го издиша, като скръсти отново ръце.

— Ричард, без мундщук не можем да управляваме конете. Това е простата истина.

Той ѝ се усмихна накриво.

— Разбира се, че ще можем. Ще те науча как става. Най-лошото, което може да се случи без мундщук, е конят да побегне заедно с теб и да ти отнеме известно време, докато го спреш. Но рано или късно ще се научиш да го правиш. Ако продължаваме да използваме тези мундщуци, и ти, и конят, можете да се нараните, дори да бъдете убити. — Той се обърна и почеса Бони по врата. — Първото, което трябва да направиш, е да се сприятелиш с тях. Трябва да накараш коня си да ти повярва, че няма да му причиниш болка и че каквото и да се случи, ти ще се грижиш за него. Ако разбере, че именно ти си най-добрият му приятел, никога няма да допусне да ти се случи нещо лошо. Ще

изпълни всяко твое желание. Това се постига съвсем лесно; всичко, което трябва да направиш, е да проявиш малко уважение и нежност, но и да им покажеш, че имаш твърда ръка. А щом ще бъдете приятели, ще трябва да се обръщаш към него по име, за да привлечаш вниманието му, когато се наложи. Така ще знае, когато говориш на него. — Той почеса кобилата още по-силно и тя се намести под ръката му. — Нали така, Бони? Доброто ми момиче, нали така? Разбира се, че си доброто ми момиче. — Ричард погледна Сестрата през рамо. — Джесъп обича да го чешат под брадата. Хайде, опитай, покажи му, че искаш да се сприятелите. — Той й се усмихна, без да му е смешно. — Независимо дали ти харесва или не, Сестро, повече мундщуци няма да има. Така че ще трябва да свикнеш с новия начин.

Сестра Вирна го изгледа хладно. Най-накрая отпусна ръцете си и се приближи до жребеца. Постоя пред него известно време, след което протегна ръка и го погали отстрани по главата, а накрая плъзна ръката си под брадата му и го почеса.

— Така, добро момче — каза тя с равен глас.

— Ти може да си мислиш, че конете са безсловесни твари, Сестро Вирна, защото не разбират думите ти, но те усещат интонацията на гласа ти. Ако искаш да ти вярват, поне се преструвай, че си искрена с тях.

Тя отново протегна ръка и потупа коня по врата.

— Ти си безсловесна твар — каза тя с меден глас. — Доволен ли си? — подвикна тя към Ричард през рамо.

— Щом се отнасяш добре с коня, съм доволен. Трябва да спечелиш доверието му. Конете не са толкова глупави, за колкото ги мислиш. Виж го как е застанал, още не ти вярва. Отсега нататък твое задължение ще е да се грижиш за Джесъп. Той трябва да се почувства зависим от теб, за да ти се довери. Аз ще се грижа за Бони и Джералдин. Ти сама ще го почистваш и чешеш, след като си го яздила вечер и преди да го яздиш сутрин.

— Аз? Дума да не става! Тук аз съм главната. Ти и бездруго добре се оправяш и с трите коня.

— Не е въпросът в това кой е главният. Докато чешеш коня си, ти изграждаш и връзка между двама ви. Така по-бързо ще се сприятелите. Вече ти е ясно, че мундщуци няма да има, така че нямаш избор, ще трябва да се научиш по моя начин. Длъжен съм да те науча, за



собствената ти сигурност. — Той търпеливо ѝ показва какво да направи. — Прекарай юздата оттук и я пъхни в тези халки, ето така.

Докато тя се мъчеше да направи, каквото ѝ бе казал, Ричард нарязва остатъка от кората на пъпеша на малки парченца.

— Дай му ги. Обърни се към него по име, покажи му, че го харесваш. Няма значение какво му говориш, важното е по тона ти той да разбере, че е важен за теб. Ако това ти помага, представи си, че е някое от малките момченца, които обучаваш.

Тя го погледна през рамо, след това отново се обърна към коня. Започна да му говори, но толкова тихо, че Ричард не можеше да различи думите ѝ. Но успя да долови нежните нотки в гласа ѝ. Когато тя приключи, той ѝ подаде парченце кора.

— Конете обичат кора от пъпеш. Дай му го, кажи му, че той е твоето добро момче. Целта е да промениш усещането му към юздата. Да му покажеш, че този път ще му е приятно, а няма да го боли, както досега.

— Ще му е приятно — повтори тя с глух глас.

— Точно така. Няма нужда да му показваш, че можеш да му причиниш болка и да направиш с него каквото искаш. Това не помага. Просто бъди мила. Въпросът е да го предразположиш с добро чувство и разбиране, дори да не си съвсем искрена. Но в никакъв случай не бива да използваш сила. — Усмивката на Ричард внезапно изчезна, чертите му се изостриха. Приблужи се към нея, а тя вдигна очи и го погледна. — Знам, че можеш да го направиш, Сестро Вирна; явно си доста добра в това. Просто се отнасяй към него, както се отнасяш към мен.

Лицето ѝ стана непроницаемо.

— Аз съм се заклела в живота си, че ще те заведа в Двореца на пророците. Но когато те видят, се опасявам, че ще ме обесят, задето съм изпълнила дълга си.

Тя се обърна и подаде парченцето кора на коня, почеса го по врата и го потупа майчински.

— Ето това се казва добър приятел! Добро момче. Харесва ли ти, Джесъп? Браво, момчето ми! — Гласът ѝ беше изпълнен с нежност и топлина.

На коня това явно му хареса. Ричард знаеше, че не е искрена. Не ѝ се доверяваше и се стремеше да го показва непрекъснато. Запита се

дали отношението ѝ към него ще се промени сега, след като разбра, че той не ѝ вярва.

Калан му беше казала, че Сестра Вирна е вълшебница. Той нямаше представа на какво е способна, но бе почувствал мрежата, с която го омота в къщата на духовете. Би могла без никакъв проблем да си запали сама огън предишната нощ, вместо да го кара той да го направи. Имаше силното усещане, че би могла да го пречупи моментално със своя Хан, ако реши.

Тя просто се опитваше да го обучи. Както се обучава кон. Или „твар“, както тя би казала. Съмняваше се, че изпитва към него повече уважение, отколкото към конете си. Вместо с мундщук тя го управляваше с Рада'Хан, а това беше много по-лошо. Но когато му дойде времето, той ще свали яката. Дори и Калан да не го иска, дори да го отпрати, той пак ще махне тази проклета яка.

Докато Сестра Вирна се сприятеляваше с Джесъп, Ричард започна да оседлава.

— Колко път има до Двореца на пророците?

— Много. Все на югоизток. Дълъг и труден път.

— Чудесно, значи ще имаме достатъчно време, за да те науча как да управляваш Джесъп без мундщук. Няма да е толкова трудно, колкото си мислиш. Той ще се подчинява на Бони и ще я следва навсякъде. Бони е водачът.

— Не е вярно. Водачът е жребецът.

Ричард метна седлото върху гърба на Бони.

— Кобилата винаги е водач в стадото. Майката учи и защитава жребчетата, нейното влияние се разпростира върху целия живот на коня. Кобилите могат да пропъдят нежеланите жребци. Един жребец може да прогони хищниците далече от малките си, но кобилата ще ги преследва, докато ги убие. Жребецът винаги се подчинява на авторитета на кобилата-водач. Бони е водачът в случая. Джесъп и Джералдин ще я следват навсякъде и ще правят това, което прави тя, така че аз ще яздя нея. Само ме следвай и няма да имаш никакви проблеми.

Тя се метна на седлото.

— Гредата на централната зала. Тя е най-висока от всички. Всеки ще може да я види.

— Какво си мърмориш?

Тя го погледна сериозно.

— Гредата в централната зала. Вероятно именно на нея ще ме обесят.

Ричард също се метна на седлото.

— Изборът е твой, Сестро. Ако не желаяш, можеш да не ме водиш в Двореца.

Тя въздъхна.

— Напротив, ще те заведе. — Погледна го с най-нежния си и състрадателен поглед. Ричард си помисли, че този път погледът ѝ е доста по-убедителен, макар и малко напрегнат. — Ричард, искам само да ти помогна. Искам да ти бъда приятел. Мисля, че точно в момента наистина се нуждаеш от приятел. Наистина.

Ричард се наежи.

— Много мило предложение, Сестро Вирна. Но ще трябва да откажа. Струва ми се, че прекалено бързо вадиш нож от ръкава си и го забиваш в гърба на приятелите си. Никак ли не те тревожи мисълта, Сестро Вирна, че отне живота на Сестра Елизабет — твоя приятелка и духовна сестра? Изглежда не. Отказвам да ти предложа приятелството си, Сестро. И гърба си. Щом толкова искаш да ми бъдеш приятел, ще те посъветвам добре да обмислиш решението си, преди да съм поискал от теб да ми докажеш верността си. Щом настъпи моментът, ще имаш един-единствен шанс да го направиш. Тук няма място за нюанси. Има единствено приятели и врагове. Приятелите не държат приятелите си с яки на врата като затворници. Имам намерение да се освободя от тази яка. И когато реша, че е настъпил моментът, всеки приятел би ми помогнал. Този, който се опита да ме спре, значи не ми е приятел; той ще бъде просто мъртъв враг.

Сестра Вирна поклати глава и пришпори Джесъп.

— Гредата в централната зала. Вече съм напълно сигурна.

## ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Сърцето ѝ биеше лудешки. Опита се да успокои дишането си. Пъхна се зад дебелия дънер на един стар бор и се притисна към грапавата му кора. Ако Сестрите разберяха, че ги следи...

Тъмният влажен въздух пълнеше дробовете ѝ на пресекулки. Устните беззвучно шепнеха молитви към Създателя за закрила. С очи, големи колкото златни монети, тя се взираше в тъмнината и преглъщаше с пресъхнало гърло.

Изведнъж близо до нея припълзя тъмна сянка. Видя я, когато надникна зад дървото. Потисна желанието си да изкрещи и да избяга, пригответи се за отбрана. Протегна се към сладката вътрешна светлина; прегърна своя Хан.

Сянката се промъкна по-близо с колебливи и търсеци движения. Още една стъпка, само още една и тя щеше да ѝ се нахвърли. Трябваше да се отърве от нея още с първия удар, за да е сигурна, че няма да се вдигне тревога. Трябваше да действа светкавично, щеше да ѝ се наложи да хвърли няколко различни мрежи едновременно. Но ако бъде достатъчно бърза, няма да се чуе нито гък. И тогава ще знае със сигурност кой е. Задържа дъха си.

Тъмната фигура най-сетне направи още една стъпка. Извърщайки се иззад дървото, тя хвърли мрежите. Въздушни възжета, здрави колкото корабни, се увиха около нещото. Устата се отвори, но тя блъсна вътре шепа сгъстен въздух и я задуши, преди да се е чул вик.

Когато не се чу нито звук, тя въздъхна с облекчение, но сърцето ѝ все още биеше лудешки. С усилие успя да си възвърне самообладанието, без да отпускат здравата си хватка около своя Хан, страхувайки се да не стане по-малко бдителна. Пое си дълбоко въздух и пристъпи по-близо до неподвижната фигура. Когато се приближи достатъчно, че да усети чуждия дъх в лицето си, тя протегна длан и пусна малко пламъче, достатъчно да освети лицето.

— Джелидайка! — прошепна тя и притисна ръка към тила му, пръстите ѝ напипаха хладния гладък метал на Рада'Хан. Тя затвори

очи. По бузите ѝ потекоха сълзи. — О, Джелидаѝа! Толкова ме изплаши! — Тя отвори очи и погледна към ужасеното лице, осветено от тънкия лъч светлина. — Ще те пусна, но трябва да бъдеш много тих. Обещавах ли?

Той кимна доколкото можа, осъзнавайки колко здраво го е вързала. Тя го освободи от мрежата. Джелидаѝа въздъхна с облекчение.

— Сестро Маргарет — прошепна той с треперлив глас, — ти съвсем за малко да ме накараш да се изцапам.

Сестрата се изсмя беззвучно.

— Съжалявам, Джелидаѝа, но и ти съвсем за малко да ми сториш същото.

Тя изгаси малкото пламъче на Хан и двамата се снишиха до земята, облягайки се един на друг, докато се успокоят. Джелидаѝа, макар и няколко години по-млад от нея, беше доста по-едър. Красив млад мъж. Болезнено красив, помисли си тя.

Прикрепиха го към нея, когато той дойде в Двореца, а тя беше още послушница. Той учеше с желание и залягаше здраво. Едно истинско удоволствие още от първия ден. Тя бе чувала, че има и трудни за обучение, но Джелидаѝа не беше от тях. Той изпълняваше всичките ѝ нареждания. От една дума разбираше всичко и го изпълняваше моментално.

Другите мислеха, че прави всичко, за да ѝ се хареса, а не защото ученето му доставя удоволствие, но никой не можеше да не признае, че той е най-добрият ученик сред всички и че от него ще излезе най-добрият магьосник. А това беше най-важното. В тяхната работа са важни резултатите, а не методите и тя правеше всичко в рамките на задълженията си, а понякога и доста извън тях.

Джелидаѝа беше много горд с нея, когато стана Сестра на светлината. Маргарет също се гордееше с него, той беше може би най-могъщият магьосник, появявал се в Двореца от стотици години насам.

— Маргарет — прошепна той, — какво правиш тук?

— Сестра Маргарет — поправи го тя.

— Наоколо няма никого — той я целуна по ухото.

— Престани — скара му се тя. Топлината на целувката се разнесе по цялото ѝ тяло; към обикновената целувка той бе прибавил и мъничко магия. Понякога ѝ се искаше да не го беше учила на това. Но

друг път болезнено ѝ се приискваше да го направи. — Джелидайка, какво правиш тук? Не е твоя работа да вървиш след мен, да следваш една Сестра извън Двореца.

— Ти си открила нещо. Знам, че е така, и хич не се опитвай да отричаш. Нещо опасно. Отначало само се заинтересувах мъничко, но щом разбрах, че си тръгнала към Блатистите гори, се изплаших за теб. Няма да те оставя да се скиташ из такова опасно място. Не и сама. Не и без мен, за да те пазя.

— Да ме пазиш! — прошепна тя остро. — Да ти припомня ли какво се случи току-що? Само един миг, и се оказа абсолютно беззащитен. Не успя да махнеш нито една от мрежите ми. Една-едничка дори. Едва успя да докоснеш своя Хан, камо ли да го използваш подобаващо. Имаш още много да учиш, преди да станеш истински магьосник, който ще може да пази когото и да било. Да учиш — това е единственото, което можеш да правиш засега. Само така можеш да предпазиш самия себе си!

Гневният ѝ тон го накара да млъкне. Не ѝ харесваше да го мъмри толкова строго, но не ѝ се искаше да го замесва в подобно опасно начинание, ако подозренията ѝ се потвърдяха. Страхуваше се за него и не искаше да му се случи нищо лошо.

Всъщност онова, което казваше, не беше съвсем така. Той вече беше много по-силен от всяка Сестра, когато успееше да направи нещата както трябва. Макар това да не се случваше често. Вече имаше Сестри, които се страхуваха да стигат твърде далеч с него. Тя усети как погледът му избяга настрани.

— Съжалявам, Маргарет — прошепна той. — Страхувах се за теб.

Сърцето я заболя, когато усети мъката в гласа му. Главата ѝ беше близо до неговата, за да могат да си шепнат тихичко.

— Знам, Джелидайка, и ценя твоите грижи. Наистина. Но това тук касае само Сестрите.

— Маргарет, Блатистите гори са много опасно място. В тях има неща, които могат да те убият.

Блатистите гори наистина бяха опасно място. Още от хиляди години. И бяха оставени както са си с декрет на Двореца. Като че ли можеше да се направи нещо друго.

Говореше се, че тези гори се използват за терен за обучаване на един много специален вид магьосници. Онези магьосници, които не бяха довеждани, а идваха по собствено желание в Двореца. Защото така искаха. Жадуваха за това... нуждаеха се от това.

Но това само се говореше. Тя лично не познаваше нито един магьосник, който да е отишъл да се обучава в Блатистите гори. Поне не през последните няколко хиляди години. Дори и да е истина, никой не беше видял с очите си такъв магьосник. Легендите разказват, че в древни времена такива магьосници съществували, че те отивали в Блатистите гори. Малцина се измъквали обратно, пишеше също в книгите. Но такива бяха правилата. Дори това място си имаше своите правила.

— Дойдох, когато слънцето вече беше залязло. По мръкнало. Ако залезът не те завари, докато си в Блатистите гори, нищо не може да ти се случи. А аз нямам намерение да стоя тук, докато дойде време за следващия залез. Така че е достатъчно безопасно. Поне за мен. А сега искам да се прибиращ у дома. Веднага!

— Каква толкова важна работа би те е накарала да влезеш тук? Какво правиш? Искam отговор, Маргарет. Истината. Няма да ти позволя да ме отпратиш. Тук е опасно за теб и няма да си тръгна.

Тя докосна с пръсти изящното цвете от ковано злато, което висеше на верижка около врата ѝ. Джелидайа го беше направил сам за нея, не с магия, а със собствените си ръце. Беше грамофонче — цвете, което разцъфва всяка сутрин, — символ на пробуденото му съзнание за дарбата, съзнание, което е разцъфнало с нейна помощ. Това мъничко златно цветенце означаваше за нея много повече от всичко друго, което притежаваше.

Тя докосна ръката на младия мъж и се наведе към него:

— Добре, Джелидайа, ще ти кажа, но не всичко. Ще бъде опасно за теб да знаеш всичко.

— Кое е толкова опасно? Какво не можеш да ми кажеш?

— Мълчи и слушай или веднага ще те изпратя обратно. Знаеш, че мога да го направя.

Ръката му докосна яката.

— Маргарет, нали няма да го направиш. Кажи ми, че не би го направила...

— Шт!

Той млъкна. Тя изчака още малко, за да е сигурна, че ще я слуша мълчаливо и с внимание. След това продължи:

— От известно време подозирам, че част от онези с дарба, които изчезнаха или пък умряха, не ги е сполетяло онова, които ни беше казано. Мисля, че са били убити.

— Какво!

— Говори по-тихо! — гневно прошепна тя. — Да не искаш да убият и нас?

Той млъкна отново.

— Мисля, че в Двореца на пророците става нещо ужасно. Мисля, че някои от Сестрите са убийци.

Той я погледна в тъмнината.

— Убийци? Сестрите? Маргарет, сигурно си полудяла, за да ти хрумнат такива неща!

— Не, не съм. Но всеки би помислил, че съм, ако посмея да го кажа на висок глас вътре в Двореца. Трябва да намеря начин, за да го докажа.

Той се замисли за миг.

— Познавам те най-добре от всички и ти вярвам. Ще ти помогна. Може би ще можем да открием телата или пък да намерим други доказателства, опровергаващи официалната версия за изчезването им, може дори да намерим някой, който е видял нещо. Трябва много внимателно да разпитаме персонала. Познавам някои, които...

— Джелидайа, още не си чул най-лошото.

— Кое би могло да бъде по-лошо от това?

Тя хвана цветенцето между пръстите си и го стисна. Сними глас още повече.

— В Двореца има Сестри на мрака.

Макар да не можеше да го види в тъмното, тя беше сигурна, че по тялото му са преминали ледени тръпки. Опита се да се взре в лицето му. Около тях цвърчаха нощни насекоми.

— Маргарет... Сестри на... Не, не може да бъде. Те не съществуват. Те са само мит... измислица.

— Не са мит. В Двореца има Сестри на мрака.

— Маргарет, моля те, престани да го повтаряш. Може да бъдеш наказана със смърт за подобно обвинение. Ако обвиниш една Сестра в подобно нещо и не успееш да го докажеш, ще те накажат със смърт. А



не можеш да го докажеш, защото то е невъзможно. Няма такова нещо като Сестри на...

Той дори не можеше да го каже на глас. Самата мисъл го плашеше толкова силно, че не смееше да произнесе думата. Сестра Маргарет познаваше страха му. Самата тя изпитваше подобен страх, докато в един момент бяха започнали да стават неща, на които нямаше как да не обърне внимание. Толкова ѝ се искаше да не бе отивала при Пророка онази нощ. Или поне да не бе чула думите му.

Прелатът се беше разгневил, задето Маргарет не искаше да предаде съобщението на Пророка на някоя от нейните помощници. Сестра Маргарет успя най-накрая да си издейства аудиенция при нея. Прелатът я изгледа с празен поглед и я попита какво означава това „камъче в езерото“. Маргарет не знаеше. Прелатът ѝ изчете цяло конско, задето я безпокоеше с глупостите на Натан. Маргарет от своя страна се разсърди сериозно на Натан, който категорично отказа да си спомни да е предавал подобно съобщение за Прелата.

— Толкова ми се иска да си прав, но не си. Говоря истината. Те са сред нас. В Двореца. — Загледа се в лицето му. — Ето защо съм тук! За да намеря доказателства!

— Как ще го направиш?

— Те са тук. аз ги проследих. Сега са в Блатистите гори, за да правят нещо. Трябва да разбере какво.

Той извърна глава в мрака.

— Кой са? Кой Сестри? Знаеш ли кой са?

— Знам. Или поне някои от тях!

— Кой са?

— Джелидайа, не мога да ти кажа. Ако ти кажа и ти направиш макар и най-малката грешка... няма да можеш да се защитиш сам. Ако съм права и те наистина са Сестри на мрака, ще те убият, защото знаеш. Няма да го понеса, ако те наранят. Няма да ти кажа, докато не отида до стаята на Прелата с доказателствата.

— Откъде знаеш, че са Сестри на... И какви доказателства имаш? Какви доказателства успя да намериш?

Тя непрекъснато се озърташе с тревога.

— Една от Сестрите притежава... нещо. Магически предмет. Предмет, свързан с черна магия. Видях го в кабинета ѝ. Една малка

фигурка. Забелязах я, защото там имаше много неща, стари любопитни вещи. Виждала съм ги и преди, те винаги са били покрити с прах.

Но когато едно от момчетата умря, отидох в кабинета ѝ, за да говоря с нея за доклада ѝ. Малката статуйка беше в ъгъла, притисната с книга, но не беше покрита с прах. Блестеше от чистота.

— Това ли било! Сестрата изчистила праха от статуйката, а ти мислиш...

— Не. Никой не знае каква е тази статуйка. След като видях, че е изчистена, реших да разбера за какво служи. Трябваше да внимавам, за да не разбере никой какво съм видяла, но най-накрая открих какво е.

— Как? Как успя да разбереш?

Тя си припомни посещението при Натан и обета да не казва как е разбрала предназначението на статуйката.

— Няма да ти кажа. Не ти трябва да знаеш.

— Маргарет, как можеш...

Тя го прекъсна.

— Точка по въпроса — няма да ти кажа. А и това е без значение. Важното е каква е тази статуйка, а не как съм го научила. Представлява фигурка на мъж, който държи на главата си кристал. Кристалът е куилион.

— Какво е това куилион?

— Това е изключително рядък магически кристал. Който отнема магията от магьосниците.

От изненада той онемя за миг.

— Откъде знаеш, че е куилион, след като е толкова рядък? Как си могла да го разпознаеш? Може би е бил някакъв друг кристал, подобен на онзи?

— Можеше и да си прав, ако куилионът не беше използван. Когато този кристал бъде използван, за да отнеме магията от някой магьосник, започва да свети с портокалова светлина. Тя идва от силата на дарбата на магьосника, от неговия Хан. Секунда преди да напусна кабинета ѝ, видях тази фигурка съвсем чиста, затисната с една книга. Куилионът светеше с портокалова светлина. Това беше още преди да знам какво означава. След като разбрах, отидох отново, за да го занеса при Прелата като доказателство, но той вече не светеше.

— Какво означава това? — прошепна магьосникът с тревожен глас

— Означава, че магьосническата сила е преминала от кристала в някой друг. В приемник. Куилионът е просто съд, в който се изсипва дарбата, докато настъпи моментът да бъде прелята в някой друг. Джелидайа, мисля, че Сестрите убиват някои от питомците си и отнемат дарбата им за себе си. Мисля, че те самите поглъщат силата.

Гласът му трепереше.

— Прибавят я към онова, което вече имат? Искаш да кажеш, че освен силата си на Сестри те притежават тази и на магьосници с дарба, така ли?

Тя кимна.

— Да. Това ги прави много по-опасни, отколкото изобщо можем да си представим. Много по-силни. Ето какво ме плаши най-много — не това, че може да бъде осъдена на смърт, задето съм обвинила несправедливо някоя Сестра, а това, че може да бъде разкрита от някоя от тях. Ако те наистина поглъщат в себе си силата, нямам представа как бихме могли да ги спрем. Никой от нас не би могъл да им се опре. Трябва ми доказателство, за да ми повярва Прелатът. Може би тя ще знае какво трябва да се направи. Защото аз определено не знам. Онова, което наистина не разбирам, е как Сестрите поглъщат дарбата от куилиона. Дарбата на магьосника, неговият Хан, е мъжка. А Сестрите са жени. Една жена не може просто ей така да погълне мъжкия Хан. Не е толкова просто; ако беше лесно, те щяха просто да излеят дарбата в себе си, докато ги убиваха. Ако наистина поглъщат мъжкия Хан в себе си, не мога да разбера как го правят.

— И какво възнамеряваше да направиш тази вечер?

Тя скръсти ръце на гърдите си, за да прогони вътрешния хлад, който я обзе, въпреки че въздухът навън бе топъл.

— Помниш ли деня, в който Сам Уебър и Невил Рансън преминаха всички изпитания. Трябваше да бъдат свалени яките им и да напуснат Двореца.

Той кимна в тъмнината.

— Да, бях много разочарован, защото Сам обеща да дойде, за да се сбогуваме и за да го видя със свалена яка. Искях да му пожелаем всичко хубаво, след като е станал вече истински магьосник. Но той така и не ми се обади. Казаха ми, че си е тръгнал през нощта, защото не му било до съзливни сбогувания; но Сам ми беше приятел, наистина изключително приятен човек, лечител. Не беше в стила му да

си тръгне просто така. Много ме заболя, че не дойде. Наистина исках да му пожелаая всичко хубаво.

— Те са го убили.

— Какво? — Той се сви още по-надолу. — О, скъпи Създателю, не! — Очите му се наляха със сълзи. — Сигурна ли си? Как разбра?

Тя сложи ръка върху рамото му, за да го успокои.

— На другата сутрин, след като той си замина по толкова мистериозен начин, имах чувството, че се е случило нещо ужасно. Отидох да видя дали куилионът отново свети, но вратата на стаята беше преградена с въздушен щит.

— Това не доказва нищо. Сестрите често затварят стаите и кабинетите си по този начин. Ти също го правиш, когато не искаш да те безпокоят, особено когато сме заедно.

— Знам. Но исках да видя куилиона, така че изчаках зад ъгъла, докато Сестрата се върна в кабинета си. Исках да я издебна и да погледна, докато влиза. Успях, видях в тъмния ѝ кабинет статуйката, сложена на рафта между книгите. Беше портокалова на цвят. Съжалявам, Джелидайа.

В гласа му прозвуча гняв.

— Коя беше? Коя Сестра?

— Няма да ти кажа, Джелидайа. Не и преди да го докажа пред Прелата. Много е опасно.

Той се умисли за миг.

— Ако този кристал наистина е куилион и доказва, че тя е Сестра на мрака, тогава защо не го крие по-добре?

— Може би защото мисли, че тук никой не знае какво е куилион. Може би защото тя не се страхува и не смята, че трябва да бъде по-предпазлива, отколкото е.

— Тогава да вървим, да разрушим въздушния щит, да вземем проклетата фигурка и да я занесем на Прелата. Знам, че мога да премахна въздушния щит. Знам, че мога.

— Щях и сама да го направя. Тази нощ се върнах и вратата не беше преградена. Исках да взема статуйката, но нея я нямаше. Тогава видях Сестрата да напуска Двореца заедно с още няколко други. Проследих ги дотук. Ако не мога да открадна куилиона, докато свети, не мога да докажа, че са Сестри на мрака. Трябва да ги спра, преди да

са отнели нечий друг живот. Джелидаѝа, те убиват хора. Но още по-страшното е причината, поради която го правят.

Той се изправи

— Идвам с теб.

Маргарет стисна зъби.

— Не! Ти ще се върнеш обратно в Двореца.

— Маргарет, обичам те и ако ме изпратиш обратно да се тревожа за теб през цялото време, няма да ти го простя. Ще отида при Прелата сам и ще ги обвиня, за да ти помогна. Помисли само, че мога да бъда осъден на смърт заради подобно нещо. Знам, че може би това ще предизвика подозрения и дори тревоги. Но няма друг начин. Само така ще мога да те предпазя. Или идвам с теб, или отивам при Прелата. Казах ти вече. И наистина ще го направя.

Маргарет знаеше, че той говори истината. Джелидаѝа винаги изпълняваше обещанията си. Както подобава на един могъщ магьосник. Тя падна на колене и обви ръцете си около врата му.

— Аз също те обичам, Джелидаѝа.

Маргарет го целуна и двамата се изправиха. Ръцете му започнаха да разкопчават копчетата на гърба ѝ. Смъкна дрехата ѝ. Тя простена при допира. Горещите му устни целуваха врата, после ушите ѝ. Изпращаха по кожата ѝ огнени светлинки от магия. Коленете ѝ сами се разделиха, за да му позволят да проникне в нея. Дишаше все по-тежко.

— Ела с мен — прошепна той в ухото ѝ. — Нека се върнем, ще сложиш преграда на вратата си и ще направя за теб още много приятни неща. Ще можеш да викаш колкото си искаш и никой няма да те чуе.

Маргарет го отблъсна от себе си и извади ръцете му изпод полата си. Той се опитваше да разбие съпротивата ѝ. Усети, че ще трябва да положи големи усилия, за да го спре. Той използваше магията си, за да я съблазни и отведе далеч от опасностите. Искаше да я спаси. Маргарет знаеше, че ако му позволи още един миг да ѝ въздейства с магията си, много скоро щяха да се озоват зад въздушния щит в нейната стая.

— Джелидаѝа — прошепна тя дрезгаво — Моля те, не ме карай да използвам яката, за да те спра. Това е много важно. Става въпрос за живота на много хора.

Той отново протегна ръце към нея, но тя изпрати ивица сила през дланите си към неговите китки, за да го накара да спре. Отблъсна го

категорично.

— Знам, Маргарет. И твоят живот също е в опасност. Не искам нищо никога да ти причинява болка. Обичам те повече от всичко на света.

— Джелидайка, това е много по-важно от моя живот. Отнася се за живота на всички. Струва ми се, че тук е намесен Безименният.

Той се вкамени.

— Ти сигурно се шегуваш!

— Защо мислиш, че Сестрите имат нужда от сила? Защо мислиш, че им е необходима? Защо убиват заради нея? Каква е целта им? На кого, мислиш, служат Сестрите на мрака?

— Скъпи Създателю — тихичко прошепна той. — Не й позволявай да е права! — Той я хвана за раменете.

— Маргарет, кой още знае за тези неща? Кой ти ги каза?

— Само ти, Джелидайка. Аз знам за четири или може би пет Сестри на мрака. Но има и други, които не знам. Не знам и на кого мога да се доверя. Тази вечер проследих единадесет, но може и да са повече.

— Ами Прелатът? Може би не трябва да ходиш при нея. Тя може да е една от тях.

Маргарет събра ръцете си с въздишка.

— Може би си прав, но това е единствената ни възможност. Никой друг не би могъл да ми помогне. Трябва да отида при нея.

Тя докосна лицето му с пръсти.

— Джелидайка, моля те, върни се, ако нещо се случи с мен, ти ще можеш да направиш нещо след това. Трябва да остане някой, който знае.

— Не, няма да те оставя. Ако ме накараш да се върна, ще отида при Прелата. Аз те обичам. По-добре да умра, отколкото да живея без теб.

— Но трябва да мислим и за другите. Има и други, чийто живот е заложен.

— Не мога да мисля за никой друг. Моля те, Маргарет, не ме карай да те оставя в такава опасност.

— Понякога ме вбесяваш, любов моя. — Тя се измъкна от ръцете му. — Джелидайка, ако ни хванат...

— Щом ще сме заедно, тогава поемам този риск.

Сестрата вплете пръстите си в неговите.

— Тогава бъди мой съпруг. Както сме си говорили. Ако умра тази нощ, искам да умра като твоя съпруга.

Той пхна ръката си зад главата ѝ и я придърпа към себе си. Отметна назад косата от ухото ѝ и зашепна нежно:

— Това ще ме направи най-щастливия мъж на света. Толкова много те обичам, Маргарет. Но как бихме могли да се оженим тук, сега?

— Можем да произнесем думите. Любовта ни е най-важното и думите, които идват от сърцата, ще ни свържат много по-здраво от всичко друго.

Джедидайа я притисна още по-силно.

— Това е най-щастливият миг в живота ми.

Той я пусна, отблъсна я леко от себе си и стисна ръцете ѝ. Очите им се търсеха трескаво в тъмнината.

— Аз, Джедидайа, се вричам да бъда твой съпруг в живота и в смъртта. Давам ти своята вечна любов и своята вечна вяност. Нека сме свързани в очите и сърцето на Създателя.

Тя прошепна същите думи и от очите ѝ потекоха сълзи. Никога не бе изпитвала толкова силен страх и в същото време толкова огромно щастие. През целия си живот. Изпитваше болезнена необходимост да бъде с него. Когато произнесоха думите, се целунаха. Това беше най-нежната любовна целувка, която тя някога бе получавала. Сълзите продължаваха да се стичат по лицето ѝ и се събираха около устните. Ръцете ѝ обгърнаха широките му рамене и тя се притисна към него. В прегръдката му Маргарет се чувстваше сигурна и обичана. След това се разделиха.

— Обичам те, съпруже мой!

— Обичам те, съпруго моя, сега и завинаги.

Тя се усмихна. Дори и без да го вижда в мрака, знаеше, че и той се усмихва.

— Хайде! Да се опитаме да намерим някакво доказателство. Да видим дали ще успеем да спрем Сестрите на мрака. Нека Създателят се гордее със Сестрите на светлината и с теб, бъдещия магьосник.

Джедидайа стисна ръката ѝ.

— Обещай ми, че няма да правиш никакви глупости. Обещай ми, че няма да правиш нищо, което би могло да причини смъртта ти.

Искам да прекарам времето си с теб в леглото, а не из горите.

— Трябва да видя какво правят там. Искам да намеря начин, за да докажа всичко това на Прелата. Но те са по-силни от мен, да не говорим, че са повече от единадесет. Отгоре на всичко, ако наистина са Сестри на мрака, значи владеят и Субстрактивната магия. Срещу това няма да можем да се защитим. Нямам представа как ще успеем да измъкнем куилиона от ръцете им. Може би ще открием нещо друго като доказателство. Ако отворим широко очите си и се оставим Създателят да ни води, може би той ще ни разкрие какво да правим. Но никой освен нас не бива да знае за това. Не искам да ни хванат.

Джедидайа кимна.

— Съгласен съм. И аз мисля така.

— Джедидайа, аз съм Сестра на светлината. Това означава, че имам задължения. Задължения към Създателя и към всички негови творения. Дори сега, когато сме съпруг и съпруга, все още е мое задължение да те ръководя. В това ние не сме равни. Аз съм длъжна да изпълнявам задълженията си и ще ти позволя да тръгнеш с мен само ако обещаеш да се придържаш към правилата. Ти все още не си истински магьосник. Все още си длъжен да ми се подчиняваш. Аз съм по-добра с моя Хан, отколкото ти с твоя.

— Знам, Маргарет, една от причините, поради които исках да бъда твой съпруг, е моето уважение към теб. Не искам да имам слабохарактерна жена. Винаги си ме водила и сега нищо няма да се промени. На теб дължа всичко, което имам. Винаги ще те следвам.

Маргарет се усмихна.

— Ти си истинско чудо, съпруге мой. Най-голямото чудо. От теб ще излезе забележителен магьосник. Наистина забележителен. Никога не съм ти го казвала, но някои от Сестрите смятат, че ти ще бъдеш най-могъщият магьосник, който се е раждал през последните хиляда години.

Джедидайа не каза нищо, а Маргарет не можеше да види лицето му, но беше сигурна, че се е изчервил.

— Маргарет, твоите очи са единствените, които искам да видя изпълнени с гордост.

Тя го целуна по бузата, а после го хвана за ръката.

— Хайде! Да видим какво можем да направим!



— Откъде знаеш накъде са отишли? Как ще ги проследим? В тези гори мракът е непрогледен. Дърветата закриват дори луната.

Тя го щипна по бузата.

— Един номер, на който ме научи майка ми. Никога не съм го показвала на никого. Когато ги видях да излизат от Двореца, хвърлих в краката им своя Хан. Те минаха върху него. Стъпките им се запечатаха в мен като светлинки.

— Трябва да ме научиш на това.

— Един ден ще го направя, обещавам ти. Хайде да вървим!

Тя го хвана за ръката и тръгна след светлинките, оставени от стъпките на Сестрите през гъстата гора. Някъде далеч се чу гласът на нощна птица. Земята беше неравна, осеяна с корени и храсталаци, но светещите стъпки им помагаха да намират пътя през гората.

От горещата влага тя се потеше и дрехите залепваха върху тялото ѝ. Когато се приберат в къщи, щеше да издигне въздушен щит около стаята си и да се изкъпе. Да се къпе много дълго. С Джедидайа. После щеше да го остави да приложи върху нея магията си, после щеше да изпробва своята върху него...

Навлязоха дълбоко в Блатистите гори, много по-дълбоко от всеки друг път. Над мочурливата земя се стелеше пара. Гниещите листа воняха ужасно. Двамата се пазеха с ръце от преплетените клони на дърветата и храстите. Светлинките ги водеха към каменистото било.

Когато се изкачиха на него, Маргарет погледна назад. Някъде в далечината видя трепкащите светлинки на Танимура и разпозна величествения Дворец на пророците, облян от сребърната лунна светлина. Той хвърляше огромната си тъмна сянка над града.

Прииска ѝ се да избяга, да се прибере у дома. Но това беше невъзможно. Вече не се отнасяше само до нейния живот. Животът на всички зависеше от нея. Създателят зависеше от нея. Въпреки това толкова много ѝ се искаше да си бъде у дома, на сигурно място.

Но там вече не беше сигурно място. Ако наистина се бяха появили Сестри на мрака, там със сигурност бе не по-малко опасно, отколкото в Блатистите гори. Дори след като знаеше вече толкова много, все още ѝ бе трудно да приеме тази мисъл. Но Прелатът трябваше да ѝ повярва. Просто трябваше. Никой друг не можеше да помогне. Толкова много искаше да има поне една Сестра, на която да

се довери, но не вярваше вече на никого. Натан я беше предупредил да не вярва на никого.

Макар да ѝ се искаше Джедидайка да си е у дома на сигурно място, далеч от всяка опасност, тя се радваше, че е до нея. Знаеше, че той не може да ѝ помогне с нищо, но се почувства по-добре, след като му се довери. Нейният съпруг. При тази мисъл лицето ѝ грейна в усмивка. Никога няма да си прости, ако му се случи нещо. Ще го защити с живота си, ако се наложи.

Склонът заслиза надолу. През пролуките между дърветата успя да види, че се спускат в дълбок дол. Ръбът бе тънък и стръмен и вървяха бавно, за да не паднат камъчета изпод краката им. Едно тръгна да се търкаля надолу, но тя моментално изпрати шепа въздух и го спря, след това го залепи плътно към земята. Въздъхна облекчено.

Джедидайка вървеше след нея, като мълчалива, успокояваща сянка. Напрежението понамаля, когато превалиха острите скали и отново потънаха в гъстата гора. Стъпките им станаха безшумни върху меката влажна земя.

През тежкия влажен въздух до ушите им достигна съвсем слабо пеене някъде навътре в гората. Ниски, ритмични, гърлени звуци на думи, които не можеше да разбере, отекваха в гърдите ѝ. Макар да не разбираше смисъла, усети как ѝ се повдига, сякаш въздухът изведнъж се изпълни с отвратителна миризма.

Джедидайка я стисна за ръката. Доближи устните си до ухото ѝ.

— Маргарет, моля те — прошепна той, — нека се връщаме, преди да е станало твърде късно. Страх ме е.

— Джедидайка — прошепна тя остро и посегна към ремъка на яката му, — това е много важно! Аз съм Сестра на светлината, а ти си магьосник. На какво съм те научила! Да стоиш на градския площад и да правиш номера ли?! Хората да ти подхвърлят петачета? Ние служим на Създателя. Всичко, което имаме, дължим на него и трябва да го използваме, за да помогнем на другите. Всички са в опасност. Ние ще им помогнем. Ти си магьосник. Дръж се като такъв! — Маргарет забеляза на слабата светлина, че очите му се разшириха.

— Съжалявам, имаш право. Прости ми. Ще направя каквото трябва, обещавам.

Гневът ѝ охладня.

— Мен също ме е страх. Докосни своя Хан, стисни го, но не твърде здраво. Дръж го така, че да можеш да го освободиш във всеки един момент, така, както съм те учила. Ако нещо се случи, не се колебай! Не се страхувай от онова, което би могъл да им причиниш. Когато се нуждаеш от силата на своя Хан, можеш да използваш всичко, което знаеш. Запазиш ли разума си, ще бъдеш достатъчно силен, за да се защитиш сам. Можеш да го направиш, Джелидайка. Вярвай в това, което ти казвам, в уроците на Сестрите. Имай вяра в Създателя и в това, което той ти е дал. Ние всички го правим. Може би тази нощ той ще ни призове.

Джелидайка кимна, а тя му обърна гръб и тръгна отново по светещите стъпки, които ги водеха към гъста гора. Вървяха между дърветата към дъното на долината и зловещото пеене. Колкото повече приближаваха, толкова по-зловещи ставаха гласовете. Бяха гласовете на Сестрите. Не успяха да разпознаят на кои точно.

— Създателю наш — молеше се Маргарет, — дай ми сила да направя каквото трябва, за да ти помогна. Дай сила и на Джелидайка, помогни ни да ти служим, за да помогнем на другите.

Между листата просветнаха трептящи светлинки. Двамата се промъкнаха още по-близо. Бяха заобиколени от огромни дървета. Те се плъзваха от дърво на дърво, без да се водят повече по стъпките пред себе си. През пролуките между храсталаците се виждаха някакви неща. Бавно и на пръсти те се приближиха до една полянка, заобиколена от огромни смърчове. Стъпките им потъваха в мекия килим от иглички. Застанали рамо до рамо, те се плъзнаха зад един храсталак в края на поляната. Повече от това не биха могли да се приближат. Отвъд храста се простираше откритата равна поляна.

Поне стотина свещи бяха запалени в кръг, образувайки ограда, граница, зад която оставаше тъмната гора. Върху осветената повърхност, направо върху земята, бе нарисован кръг. Като че ли бе изрисован с бял пясък, чиито песъчинки искряха. Приличаше на магьоснически пясък, чиито описания тя беше чела, макар никога да не беше виждала. Гледката беше съвсем ясна на светлината на свещите и облецената в небето луна. Със същия бял пясък бяха изрисувани и някакви символи. Намираха се вътре в кръга, но на интервали отделни техни елементи докосваха външната граница. Маргарет никога преди

не беше виждала тези символи, но познаваше някои техни елементи от старите книги. Те се свързваха с отвъдния свят.

Някъде по средата между външния кръг и свещите седяха в кръг единадесет Сестри. Маргарет напрегна очи, опитвайки се да види по-добре в слабата, примигваща светлина. Сякаш всяка от Сестрите имаше качулка на главата си с дупки за очите. Те пееха в хор. Телата им хвърляха сенки, които се събираха в центъра на кръга.

В центъра лежеше жена. Беше съвсем гола, с изключение на качулката върху главата ѝ. Лежеше по гръб, с ръце, кръстосани върху гърдите и крака, плътно притиснати един до друг.

Дванадесет. С тази в средата бяха дванадесет. Маргарет отново се взря във фигурите. Дори и със свещите беше твърде тъмно, а и те ги осветяваха в гръб.

Очите фиксираха една фигура на отсрещната страна на кръга. Дъхът ѝ спря в гърлото. Силуетът беше по-едър от останалите. Беше прегърбен, с наведена надолу глава без качулка. Седеше там, където се събираха линиите на символите.

Не беше Сестра. Маргарет внезапно разпозна бледата оранжева светлина. В скута му се виждаше статуйката с куилиона.

Двамата с Джелидайа стояха притиснати един в друг, не смееха да помръднат и не сваляха очи от пеещите Сестри. След малко една, седяща близо до сгърбената фигура, се изправи. Пеенето спря. Сестрата бързо произнесе няколко думи на език, непознат за Маргарет. Ръката на Сестрата се вдигна във въздуха и разпръсна искрящ прах. Искрите се запалиха върху голата жена, пламъците заляха Сестрите с краткотрайна, ослепителна светлина. Те отговориха със странни ритмични думи. Двамата с Джелидайа си размениха погледи, изпълнени със страх и смущение.

Правата Сестра вдигна двете си ръце и отново произнесе някакви странни думи. Застана до главата на голата жена и отново вдигна ръце.

Искрящият прах отново се запали. Този път светлината на куилиона се усили.

Главата на прегърбената фигура бавно се изправи. Маргарет едва не извика, когато видя лице на звяр. Устата, осеяна с остри зъби, изръмжа. Сестрата извади изящно изработен сребърен скиптър от

пелерината си и го размаха рязко, като продължаваше да пее, посипвайки голата жена на земята с вода.

Нещо ставаше с куилиона. За един миг засвети по-ярко, после помръкна. Тъмните очи на звяра гледаха към голата жена. Сърцето на Маргарет щеше да се пръсне.

Щом куилионът потъмня, очите на звяра заискриха с портокаловата светлина на кристалната статуйка. Колкото повече потъмняваше кристалът, толкова по-ярка ставаше светлината в очите на звяра.

Още две сестри се изправиха. Застанаха от двете страни на голата жена, едната коленичи. Главата, покрита с качулка, се наведе над тръпнешното тяло.

— Време е, ако си решила. Знаеш какво трябва да стане. Същото, което стана с нас. Ти си последната, която ще получи дарбата. Готова ли си да я приемеш?

— Да! Сега е мой ред! Моя е! Искам я!

На Маргарет ѝ се стори, че разпознава двата гласа, но не беше сигурна, защото качулките заглушаваха думите.

— Тогава тя ще бъде твоя, Сестро.

Втората също коленичи, изваждайки от пелерината си някаква кърпа, която напъха в ръцете на голата жена.

— Трябва да преминеш през това изпитание на болката, за да получиш дарбата. Докато това трае, ние няма да можем да те докосваме с магията си, но ще ти помогнем с всичко, което е по силите ни.

— Ще направя всичко. Моя е! Да започваме!

Тя разпери ръце. Двете Сестри отпуснаха тежестта си на разперените ѝ китки.

Сестрата до главата ѝ поднесе пред лицето ѝ, закрито с качулка, кърпата.

— Отвори устата си и захапи това. — Тя пъхна кърпата между зъбите ѝ. — Сега разтвори краката си. Ако се опиташ да ги събереш, ще ти бъде отнето всичко, което си получила, и ще загубиш и последната възможност. Завинаги.

Голата жена гледаше в една точка, някъде в нищото. Задъхваше се от страх, гърдите ѝ се повдигаха. Бавно разтвори крака.

Звярът се размърда и изсумтя.

Маргарет стисна ръката на Джедидайа, пръстите ѝ се впиха в дланта му. Звярът душеше във въздуха. Бавно се изправи и Маргарет видя, че е много по-едър, отколкото изглеждаше седнал и прегърбен. Явно бе доста силен и много приличаше на човек. Пламъчетата на свещите осветиха силни мускулести гърди и ръце. По тесните бедра стърчаха косми, които се сгъстяваха към глезените. Но в главата нямаше нищо човешко. Бе само ужас и остри зъби, между които се стрелваше дълъг тънък език. Очите му блестяха на приглушената светлина, блестяха с портокаловата светлина на дарбата, погълната от куилиона.

Когато той простря ръце напред и коленичи пред голата жена, Маргарет едва не извика. Беше разпознала звяра. Беше виждала рисунка в една стара книга. Същата, в която беше виждала и някои от символите на заклинанията, изрисувани в кръга. Искаше ѝ се да изпищи.

Беше намбъл. Един от слугите на Безименния.

— О, Създателю — молеше се Маргарет, — моля те, запази ни.

Като ръмжеше и святкаше с оранжевите си очи, чудовището раздвижи мощните си мускули и с острите си като на огромна котка нокти се нахвърли върху жената, просната на земята. Вдигнал високо глава, той се промъкна между краката ѝ. Обезумялата от страх жена продължаваше да гледа в една точка.

Чудовището я душеше. Дългият му език се стрелкаше навън, пробягвайки над нея. Тя трепереше и издаваше глухи звуци, задушена от кърпата в устата си, но не смееше да събере краката си. Очите ѝ не помръдваха. Не поглеждаше към чудовището. Сестрите в кръга отново запяха. Звярът бавно я облиза, като през цялото време сумтеше. Тя изпищя. Капки пот избиха по кожата ѝ. Продължаваше да държи краката си широко разтворени.

Звярът изпълзя на колене и нададе смразяващ гърлен рев към черното небе. Белезникавият му еректирал фалос се вряза в светлината на свещите. Намбълът се наведе напред и по ръцете и раменете му се раздвижиха изпъкнали мускули. Отпусна двата си юмука от двете страни на жената. Езикът му се стрелна към гърлото ѝ, от което излизаха приглушени звуци. Звярът се отпусна надолу и жената изчезна под огромното му тяло.

Бедрата му направиха тласък напред. Жената стисна здраво очи и изпищя през кърпата. Намбълът се вряза в нея мощно и бързо и тя ококори очи, в които се четеше адска болка. Нечовешките ѝ крясъци се чуваха през кърпата в устата ѝ, заглушавайки звуците от песента на Сестрите всеки път, когато чудовището се врязваше в нея, добавяйки все повече мощ с всеки следващ път.

Маргарет с мъка успя да си поеме дъх. Мразеше тези жени; те сами се бяха отдали на нещо неизразимо зло. И въпреки това те бяха нейни Сестри и тя едва издържаше да гледа как някоя от тях бива наранявана. Осъзна, че трепери. Стисна златното цвете на врата си с едната ръка, а с другата се вкопчи в ръката на Джелидайка. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

Звярът продължаваше да се тресе върху голата жена, докато другите три се опитваха да я удържат. Писъците ѝ разкъсваха сърцето на Маргарет.

Сестрата, която държеше кърпата, най-последно проговори.

— Ако все още държиш да получиш дарбата, трябва да го насърчиш, за да ти я даде. Той няма да го направи, ако не успееш да го накараш да ти се подчинява, ако не си я извоюваш от него. Разбра ли?

Жената кимна през сълзи. Очите ѝ бяха затворени.

Сестрата махна кърпата от устата ѝ.

— Тогава той вече е твой. Вземи дарбата, ако искаш.

Другите две освободиха ръцете ѝ и трите Сестри се върнаха по местата си в кръга и запяха заедно с другите. Жената зариде така, че кръвта на Маргарет замръзна в жилите ѝ. Ушите я заболяха.

Жената прегърна намбъла с ръце и крака под звяра, вкопчи се в него, започна да следва неговия ритъм, ритъма на песента. Писъците ѝ замряха, заглушени от огромното усилие.

Маргарет не издържа на гледката. Затвори очи и преглътна писъка, напирал в гърлото ѝ. Но макар и със затворени очи, тя все още присъстваше на сцената. Чуваше всичко. „Моля те, скъпи Създателю, повтаряше си наум, моля те, нека всичко това свърши, нека да свърши.“

Най-накрая звярът изръмжа мощно и всичко свърши. Маргарет отвори очи и видя намбъла успокоен, отпуснал тежкото си тяло върху жената, която едва си поемаше дъх под него.

Със сила, която ѝ се стори невероятна, тя успя да го избута от себе си. Дишайки тежко, той се изправи бавно и се върна на мястото си в кръга, превръщайки се отново в тъмна, прегърбена фигура. Пеенето беше спряло. Жената полежа на земята още известно време, за да дойде на себе си. Тялото ѝ лъщеше от пот, която се отразяваше в пламъците на свещите.

Поемайки си още веднъж дълбоко дъх, тя най-накрая се изправи. Между краката ѝ потече тъмночервена кръв. С хладно спокойствие, от което Маргарет я полазиха ледени иглички, жената извърна лице към нея и свали качулката си.

Зловещият оранжев блясък в очите ѝ избледня и под него изби бледосиньо с виолетови отблясъци. Очи, които Маргарет прекрасно познаваше.

— Сестро Маргарет — гласът, както и усмивката на устните ѝ бяха подигравателни, — хареса ли ти представлението? Надявам се, че да!

Сестра Маргарет бавно се изправи на крака.

— Маргарет, скъпа, колко мило, че показваш такъв интерес към нашата малка група. Не знаех, че си толкова глупава. Да не мислиш, че те оставих да видиш куилиона в кабинета ми случайно? Да не мислиш, че не знаех, че някой се е заинтересувал от него? Трябваше да разбере кой души наоколо, гледа неща и си пъха носа там, където не му е работа. Оставих те да го видиш. И въпреки това не можех да бъда сигурна, докато не ни последва тази вечер — усмивката смрази дишането ѝ. — Да не ни мислиш за глупачки? Видях, когато хвърли своя Хан в краката ни, за да стъпим върху него. Направих ти услуга. Какъв срам. За теб.

Ръцете на Маргарет стискаха болезнено златното цветенце на врата ѝ, ноктите се забиваха в дланите ѝ. Как са могли да видят нейния Хан? Отговорът беше трагично прост — беше ги подценила. За онова, което можеха да направят с дарбата. Тази грешка щеше да ѝ струва живота.

Но само нейния. Само нейния. Моля те, Създателю, само нейния. Тя усещаше притискация се до тялото ѝ Джедидайа.

— Джедидайа — прошепна тя, — бягай. Ще се опитам да ги задържа, докато избягаш. Бягай, любов моя. Спаси живота си!

Силната му ръка се вдигна нагоре и я сграбчи за рамото.



— Не мисля така, „любов моя“.

Очите ѝ не можеха да се отместят от неговото свирепо изражение.

— Помъчих се да те спася, Маргарет. Опитах се да те накарам да се върнем. Не ме послуша. — Той погледна към Сестрата от другата страна на поляната. — Ако я накарам да се закълне, не бихме ли могли просто...

Сестрата го стрелна с поглед. Той въздъхна.

— Не, мисля, че не бихме могли...

Джедидайка я блъсна силно към поляната. Маргарет спря пред свещите и се вцепени. Съзнанието ѝ отказа. Гласът ѝ отказа.

Сестрата скръсти ръце пред гърдите си и погледна Джедидайка.

— Каза ли е на някого?

— Не. Само на мен. Търсеше доказателства, преди да поиска помощ от когото и да било. — Извърна очи към нея. — Нали така, моя любов?

Той отново тръсна глава. На устните му се появи мазна усмивка. Устни, които тя беше целувала. Прилоша ѝ. Почувства се като най-глупавото творение, сътворявано някога от Създателя. Какъв срам!

— Добре се справи, Джедидайка. Ще бъдеш възнаграден. А колкото до теб... Маргарет... утре Джедидайка ще докладва, че след като се е борил с настойчивите задирания на една по-възрастна жена, най-накрая я е отблъснал. От срам и унижение ти си избягала много далеч. Ако дойдат тук и намерят костите ти, аз сама ще потвърдя, че си предпочела самоубийството, защото вече не си достойна да живееш като Сестра на светлината.

Черните блестящи очи се плъзнаха отново към Маргарет.

— Дай я на мен! Нека изпробвам новата си дарба. Нека я опитам върху нея.

Тези очи накараха Маргарет да замръзне, ръцете ѝ все още стискаха малкото златно цветенце. Не можеше да си поеме въздух при мисълта, че Джедидайка я е предал.

Беше молила Създателя да дари Джедидайка със сила, за да помогне той на останалите. Нямаше представа кои са те. Създателят беше отговорил на глупавите ѝ молби.

Щом Сестрата се съгласи, тънките устни се разшириха в лъстива усмивка. Маргарет се почувства гола и безпомощна под пронизващия

поглед на тези блестящи очи.

В един миг Маргарет успя да излезе от опиянението си и да накара мисълта си да заработи. Отчаяно търсеше път за бягство. Хрумна ѝ едно-единствено нещо, което трябваше да направи, преди да е станало твърде късно.

Напълно спокойна, тя накара своя Хан да се взриви във всяка нейна фибра и изгради около себе си щит; най-мощния щит, който познаваше — щит от въздух. Направи го здрав като стомана. Непробиваем. Изля цялата си мъка и омраза в него.

Тънката усмивка насреща ѝ не изчезна. Блестящите очи не се отместиха.

— Въздух, нали така? Сега, с дарбата, вече мога да видя. Искаш ли да ти покажа какво мога да правя аз с въздуха? Какво може да прави дарбата с въздуха?

— Силата на Създателя ще ме пази — каза Маргарет.

Тънката усмивка се изпълни с презрение.

— Така ли мислиш? Нека ти покажа колко импотентен е твоят Създател!

Тя вдигна ръка. Маргарет очакваше топка магьоснически огън. Но не беше това. Беше топка от въздух — толкова гъст, че можеше да го види как се приближава. Беше толкова плътен, че през него гледката се изкривяваше. Маргарет чуваше как се приближава, усещаше грохота и свистенето на силата му. Премина през нейния щит като огън през лист хартия.

Това не трябваше да става. Та нали нейният щит беше от въздух. Въздухът не би трябвало да може да преминава през щит от въздух. Поне не през такъв като нейния. Но тази въздушна топка не бе създадена от обикновена Сестра, а от Сестра с дарба. С магьосническа дарба.

Смутена, Маргарет осъзна, че лежи на земята по гръб и гледа звездите, красивите звезди, дело на Създателя. Не можеше да си поеме въздух. Просто не можеше.

Стори ѝ се странно; не си спомняше въздушната топка да я е удряла. Помнеше само как нещо изтласка с огромна сила въздуха от дробовете ѝ. Стана ѝ студено, но в същото време до лицето ѝ се докосна нещо топло. Нещо топло и влажно. Стана ѝ приятно.

Краката ѝ май бяха отказали да се движат. Колкото и да се опитваше, не можеше да ги помръдне. С огромни усилия успя да повдигне леко глава. Сестрите не бяха помръдвали, но изведнъж като че ѝ се сториха по-далеч. Всички бяха вперили погледи в нея. Маргарет сведе очи и се огледа.

Нещо не беше наред.

Под ребрата ѝ нямаше почти нищо. Само разкъсаните, влажни останки от вътрешностите ѝ. Надолу — нищо. Къде беше останалата част от нея, надолу нямаше нищо?! Къде са краката ѝ? Трябва да са някъде тук. Сигурно са някъде наоколо.

Ето ги. Лежаха на известно разстояние от нея, там, където бе застанала преди малко.

Така значи. Ето защо не можеше да си поеме въздух. Но въздухът не би трябвало да може да направи подобно нещо. Беше невъзможно. Или поне въздух, изграден от Сестра, не би трябвало да може да го направи. Беше истинско чудо.

„Скъпи Създателю, защо ме изостави? Та нали за теб го правех? Защо допусна това да се случи?“

Сигурно би трябвало да я боли, нали така? Не би ли трябвало да те боли, когато си разкъсана на две? Но не болеше. Не болеше ни най-малко.

Студено. Чувстваше единствено студ. Но горещите черва, проснати връз студеното ѝ лице, я стопляха. Топло. Стана ѝ хубаво от топлината.

Може би не я боли, защото Създателят ѝ помага? Сигурно е така! Създателят е отнел болката от тялото ѝ.

„Благодаря ти, скъпи Създателю. Направих всичко, което можах. Съжалявам, че те продадох. Изпрати друга.“

Видя пред себе си ботуши. Джелидайя. Съпругът Джелидайя. Чудовището Джелидайя.

— Опитях, Маргарет, опитах да те задържа настрана. Не можеш да кажеш, че не съм опитал.

Ръцете ѝ лежаха отпуснати край тялото ѝ. В дясната все още усещаше златното цвете. Не го искаше повече. Не можеше да отвори ръката си. Колко би искала да има сила да я отвори. Не искаше да умре с... това в ръка. Но не можеше да отвори дори пръстите си.

„Скъпи Създателю, и тук се провалих.“

След като не можа да отвори ръката си сама, се сети за още една последна възможност, която ѝ оставаше. Изпрати в ръката си последната част от силата си. Може би някой щеше да види и да зададе правилния въпрос.

Уморена. Беше ужасно уморена.

Опита се да затвори очи, но те не искаха да се затворят. Как може човек да умре, след като няма сили да си затвори очите?

Имаше много звезди. Прекрасни звезди. Най-красивите, които някога бе виждала. Веднъж майка ѝ ѝ беше казала колко са на брой. Но тя не си спомняше.

Ами тогава да ги преброи.

Една... две...

## ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

— Колко време? — попита Чейс.

Седмината мъже със свирепи погледи стояха в полукръг пред тях, а Чейс ги гледаше втренчено и мигаше на парцали. Никой от тях не носеше друго оръжие освен нож в колана, един дори беше и без нож. Но зад тях имаше още цяла армия бойци. Едни стискаха лъкове, други копия, а трети и двете. Рейчъл се опитваше да се загърне още по-плътно в дебелината си вълнена кафява пелерина, пристъпваше от крак на крак, разтърквайки пръстите си, и си мечтаеше да е поне мъничко по-топло. Беше започнала да се вкочанява. Поглади големия кехлибар, който висеше на верижка на врата ѝ. Беше ѝ приятно да докосва гладката повърхност във формата на сълза. Чейс измърмори нещо, което тя не разбра. Той наметна отново тежката си черна пелерина и посочи с една пръчка двете фигури, нарисувани в прахта. Пристъпи напред с огромния си ботуш, в който можеха да се поберат и двата крака на всеки от другите мъже, и при движението всички кожени колани и ремъци, за които бяха окачени оръжията му, изскърцаха. След малко отново посочи с пръчката към земята, а после се обърна и вдигна ръка към тревистите полета.

— Колко време? — той отново посочи рисунката, а после и полето. — Колко време мина, откакто тръгнаха?

Мъжете бърбореха нещо, което Чейс и Рейчъл не разбираха. След малко онзи с дългата сребриста коса, ограждаща загорялото му лице, който не бе наметнал на раменете си кожа от койот, а бе облечен в обикновени дрехи от еленова кожа, нарисува още нещо в прахта. Този път Рейчъл веднага разбра рисунката му. Беше слънце. С някакви знаци отдолу. Мъжът се изправи.

Чейс се вгледа в прахта.

— Три седмици. — Той вдигна очи към мъжа с дългите сребристи коси. — Три седмици ли? — Посочи рисунката и вдигна трите пръста на ръката си пред очите му. — Тръгнали са преди три седмици, така ли?

Мъжът кимна и започна отново да говори на своя странен език.

Сидин ѝ подаде още един резен плосък хляб с мед. Толкова беше вкусно! Опита се да яде бавно, но преди да усети, не остана и трохичка. Досега само веднъж беше яла мед. Беше още когато живееше в двореца на Кралица Милена като придворна на Принцесата. Принцесата никога не ѝ даваше мед, казваше, че това не е храна за такива като нея, но веднъж една от готвачките ѝ позволи да го опита. Стомахът ѝ се сви при спомена за отношението на Принцесата. Никога повече нямаше да се върне в двореца. Сега, след като е дъщеря на Чейс, няма да се върне там. Всяка нощ, преди да заспи под топлото одеяло, тя се питаше какви ли са другите от новото ѝ семейство.

Чейс ѝ бе казал, че има братя и сестри. И истинска майка. Често ѝ разказваше за майка ѝ. Рейчъл вече дори си я представяше. Лесно беше да го направиш, когато някой те обича.

Чейс я обичаше. Никога не ѝ го беше казал, просто си личеше. Когато се страхуваше нощем от звуците на тъмнината, той слагаше огромната си ръка върху главницата ѝ и рошеше косата ѝ.

Сидин ѝ се усмихна, облизвайки пръстите си от меда. Рейчъл се радваше, че го вижда отново. Щом пристигнаха тук, отначало тя си бе помислила, че ще имат неприятности. Още преди да навлязат в полето, ги пресрещнаха страховити мъже, изрисувани с кал и накичени с треви. Тя така ѝ не разбра откъде дойдоха. Просто изведнъж изскочиха пред очите им. Рейчъл се изплаши, защото мъжете бяха насочили стрелите си към тях, а и гласовете им звучаха страшно и тя не можеше да разбере какво казват. Но Чейс само скочи от коня си и я взе на ръце, като не сваляше очи от тях. Не приготви лъка си за стрелба. Не изглеждаше изплашен.

Той беше най-смелият мъж, когото познаваше. Рейчъл и мъжете се гледаха взаимно, а Чейс я галеше по косата и ѝ казваше да не се страхува. Мъжете свалиха лъковете и ги отведоха в селището.

Когато пристигнаха, тя видя Сидин. Детето познаваше Рейчъл и Чейс отпреди, откакто Калан го спаси от Кралица Милена. Зед, Калан, Чейс, Сидин и тя избягаха от двореца заедно с кутията. Рейчъл не говореше езика на Сидин, но той ги позна и каза на баща си кои са. След това всички станаха много мили с тях.

Чейс посочи с ръка рисунките една след друга, после събра пръстите и се обърна към хълмовете в далечината.

— Ричард и Калан са напуснали преди три седмици и са тръгнали на север? Към Ейдиндрил?

Мъжете поклатиха глави и отново започнаха да обясняват нещо. Бащата на Сидин вдигна ръце и направи знак да млъкнат. Той посочи себе си и останалите и вдигна три пръста. После посочи рисунката на земята, на която фигурката беше с рокля, произнесе името на Калан и посочи на север.

Чейс опря пръчката в нарисуваното слънце, после във фигурата на Калан и накрая вдигна три пръста към мъжете наоколо. След това посочи на север.

— Преди три седмици Калан и трима от вашите мъже са тръгнали на север към Ейдиндрил?

Мъжете закимаха и повториха „Калан“ и „Ейдиндрил“.

Чейс застана на колене до рисунката и потупа с пръст върху нея.

— Но Ричард също трябва да е тръгнал за Ейдиндрил? С Калан?

Всички мъже обърнаха главите си към мъжа с дългата сребриста коса. Той погледна Чейс и поклати глава. Костената фигурка на врата му се разлюля. Посочи на рисунката мъжа с меч, а после вдигна ръка в съвсем различна посока.

Чейс го изгледа продължително, след това се намръщи, за да покаже, че не е разбрал. Мъжът излезе напред и нарисува с пръчката си три фигурки с рокли. Погледна изпод вежди, за да се убеди, че Чейс следи движенията му, и след това зачерта две от фигурките. Очите му се вдигнаха отново към Чейс, който го гледаше с очакване.

— Какво означава това? Мъртви ли? Това ли искаш да ми кажеш, че са мъртви?

Мъжът го гледаше, без да помръдне. Чейс направи с пръст знак по врата си, като че ли реже с нож.

— Мъртви.

Мъжът със сребрилата коса кимна и повтори „мъртви“. От устата му думата прозвуча странно, някак провлечено. Той отново посочи нарисуваното слънце, после фигурата на Калан, а накрая и посоката, в която тя бе тръгнала. След това отново слънцето, фигурата на Ричард, тази на жената, която не беше зачертана, и вдигна ръка в друга посока. Чейс се изправи. Гърдите му се повдигнаха, след това се чу как шумно изпусна въздух. Остана загледан в посоката, в която мъжът със сребрилата коса каза, че е тръгнал Ричард.

— Изток. Това е още по-навътре в Дивото — прошепна той на себе си. — Но защо без Калан?! — Той се подпря на брада. Рейчъл си помисли, че погледът му е тревожен. Не беше изплашен. Нищо не можеше да изплаши Чейс.

„Скъпи духове, защо ще му е на Ричард да навлиза толкова надълбоко в Дивото? Какво ли я е прихванало Калан, та да го остави да тръгне натам? И с кого?“

Мъжете се спогледаха, учудени, че Чейс говори сам на себе си.

Той отново клекна, всички кожи по него изскърцаха и посочи рисунката на третата жена, след което се намръщи и сви рамене въпросително към мъжете. Посочи Ричард и жената и се извъртя на изток. Обърна нагоре дланите на ръцете си, за да им покаже, че не разбира.

Мъжът с дългата сребриста коса го погледна и въздъхна дълбоко. Посочи трите жени, после се обърна и взе едно въже от мъжете зад него. Гледаше намръщено Чейс и посочи с пръст рисунката на Ричард. Когато Чейс го погледна и очите им се срещнаха, той завърза въжето около ръцете си и посочи на изток. С пръчката си удари по фигурката на Калан и се престори, че плаче, после посочи север.

Чейс се изправи. Направо подскочи на мястото си. Лицето му беше бяло като платно.

— Тя го е вързала — прошепна той. — Тази жена е пленила Ричард и го е отвела на север към Дивото.

Рейчъл застана до него.

— Какво значи това, Чейс? Защо Калан не е тръгнала с него?

Той сведе поглед към нея. Лицето му бе придобило онова странно изражение, от което стомахът я свиваше.

— Тръгнала е да търси помощ. Отишла е в Ейдиндрил, за да намери Зед.

Настъпи пълна тишина. Чейс се извърна на изток и закачи пръсти в сребърната тока на колана си.

— Добри духове — прошепна той на себе си, — ако Ричард наистина е навлязъл в Дивото, насочете го на север. Не му позволявайте да тръгне на юг, където Зед не би могъл да му помогне!

Рейчъл притисна куклата до себе си.

— Какво е това Дивото?



— Много лошо място, детето ми. — Той гледаше потъмняващото небе, без да за мига. — Много лошо място.

Тръпки я побиха от спокойния и тих глас на Чейс.

\* \* \*

Зед усети напрежението в мускулите на коня под себе си, когато се наведе напред, за да мине под един клон, и дръпна юздите. Предпочиташе да язди без седло. Когато му се наложеше да го прави, се опитваше да остави на животното колкото се може по-голяма свобода. Струваше му се, че така е по-честно. Повечето от конете очевидно оценяваха жеста му. Този тук особено. Всъщност беше кобила, която препускаше със скорост, каквато не би постигнала със седло. А той оползотворяваше всичко, което получаваше от нея. Беше оставил седлото и всичко останало на човек на име Хаф. Той имаше най-големите уши, които Зед някога беше виждал. Как е успял мъж с такива големи уши да си намери жена, за него бе истинска загадка. Но Хаф си имаше и жена, и четири деца, и се нуждаеше от седлото и принадлежностите за оседлаване повече от Зед. Не за да язди, разбира се, а за да ги продаде. Цялата му реколта и хранителните припаси бяха плячкосани от войниците от армията на Д'Хара.

Това беше най-малкото, което Зед можеше да направи. Та нали в крайна сметка Рейчъл беше мокра до кости, а Хаф им предложи покрив над главата, па макар и само порутен малък обор. Жена му пък ги гости с топла зелева чорба. И за двете не им взеха нито грош. Струваше си човек да даде цяло седло, само и само да види погледа на Чейс, когато Зед каза, че не е гладен.

Едрият мъжага лапаше за трима, макар че би трябвало да се позамисли малко. Тази зима щеше да бъде гладна. Седлото и другите неща едва ли щяха да си вземат цената в тия времена. Гладът надвисваше все по-ниско над всички, като тъмен облак пред буря. Но все щеше да донесе някой грош. Може би достатъчно, за да посмекчи най-острите зъби на гладната зима. Зед видя как Чейс, мислейки си, че никой не го вижда, пуска по една монета в джобовете на четирите деца, докато им говореше да не поглеждат в джобовете си, преди той да си е заминал, с глас, от който всеки възрастен би замръзнал на място

и който, незнайно защо, само развеселяваше децата. Магьосникът поне се надяваше монетите да не са златни. Граничният надзирател можеше да надуши от тук в съседния град как някой крадец се кани да отвори нечий прозорец, можеше дори да ти каже името на крадеца, но когато край него имаше деца — отпиши го. Хаф, разяждан от подозрения, през цялото време настояваше да му кажат какво трябва да направи в замяна на седлото. Накрая Зед го накара да се закълне във вечна вярност към Майката Изповедник и новия владетел Рал на Д'Хара. Мъжът ги изгледа продължително, големите му уши щръкнаха комично встрани под смешния му каскет с помпон и наушници от двете страни, които само привличаха вниманието където не трябва, и каза:

— Съгласен съм!

„Добре като за начало, помисли си Зед, един верен поданик срещу едно седло.“ Де да беше толкова лесно и занапред! Но оттогава бяха минали седмици. Сега Зед бе вече сам.

През дърветата дойде сладката миризма на запален огън и конят задуши въздуха, като стъпваше внимателно по тясната пътека. В спокойствието на настъпващия мрак сенките се удължаваха все повече. Още преди да види малката къщичка, Зед дочу врява — преобръщане на мебели, трошене на паници, проклетия. Ушите на кобилата се изправиха тревожно напред и Зед я потупа успокоително по носа.

Малката дървена къщичка, потъмняла от времето, беше обърната с гръб към високите дървета, сгушена сред дънерите им във вечерния здрач. Зед слезе от гърба на кобилата и се озова сред кафява мъртва папрат, поникнала около къщата вместо градинка. Животното го проследи с поглед и той мина напред, за да го погали по врата.

— Бъди добро момиче и си намери сама нещо за ядене. — Той пъкна ръката си под муцуната и повдигна главата ѝ. — Но не се отдалечавай!

Кобилата поклати глава, Зед я погали по мекия сив нос и се усмихна.

— Добро момиче!

Откъм къщата се чу ръмжене, примесено със сърдито щракане. Нещо тежко падна на земята и веднага след това се чу тлъста псувня, произнесена на чужд език.

— Веднага излизай оттам, гадно животно!

Зед се ухили до ушите при звука на познатия дрезгав глас. Погледна кобилата, която започна да пасе от туфите изсъхнала трева наоколо, повдигайки глава, без да престава да дъвче, при всеки по-рязък звук.

Зед тръгна към къщата. На няколко пъти спира, за да се полюбува на красотата на околната гора. А тя наистина беше великолепна — тиха и спокойна. Макар през нея да минаваше едно от най-опасните неща на света — границата. Всъщност граница вече нямаше. Сега гората се бе превърнала в гостоприемен подслон, изпълнен с почти осезаемо спокойствие. Зед знаеше обаче, че то е само привидно. Точно в този миг отново се чуха звучните ругатни, от които би се изчервил дори най-смелият и кален в битки войник.

Зед бе срещал веднъж един такъв, който си бе позволил да напсува по подобен начин Кралицата, при което тя направо се бе строполила на земята. Това, разбира се, му бе спечелило въжетото. Та този приятел казал туй-онуй и на палача си, който не бутнал столчето веднага, а му оставил възможността за една последна изящна, макар и вулгарна, псувня. Другите войници останали явно удовлетворени от сделката.

От своя страна Кралицата така могла да се възстанови напълно от преживения шок. След този случай започнала да се изчервява всеки път, когато видела някой от войниците си, и трябвало придворните ѝ да ѝ бият шамари, за да не припадне. Тя сигурно би ги обесила всички до един, но все пак те бяха спасявали трона ѝ, да не говорим за царствената ѝ шия, много повече от веднъж. Но това се бе случило много отдавна, в друга една война.

Зед скръсти ръце на гърба си и въздъхна дълбоко, наслаждавайки се на чистия свеж въздух. Наведе се и откъсна изсъхнала дива роза, която с помощта на мъничко магия изведнъж разцъфна. Жълтите цветчета се разтвориха и от тях заискри нов живот. Затворил очи, той вдъхна дълбоко от аромата на цветето, след което го скри прилежно в робата си, близо до сърцето. Не бързаше.

Не би било особено мъдро да прекъсне една вилнееца разгневена чародейка.

През отворената врата долетяха още по-сериозни ругатни и обектът на гнева ѝ най-накрая си намери майстора. Чу се тъп удар и съществуването излетя през вратата не по собствено желание. В краката на

Зед тупна малко бронирано животинче. То се опитваше да се обърне, като в същото време щракаше с щипките си, размахваше крака и ръмжеше. Ударът с дръжката на брадвата и скоростното му приземяване пред вратата очевидно не го бяха впечатлили особено.

Гаден хващач. Преди много години подобно зверче се бе закачило за глезена на Ейди. Попаднеш ли веднъж в щипките на хващач, е практически невъзможно да се отскубнеш от него. То се впива със зъби и нокти в плътта ти, чак до кокала и започва да изсмуква кръвта ти. До последната капка. Бронята им не позволява да ги хванеш отникъде.

Тогава Ейди беше отсякла с брадва собствения си крак, в който се бе впило това гадно същество. Пожертвала крака си, за да спаси живота си. При тази мисъл стомахът му се сви. За миг той погледа гадината в краката си, после я ритна достатъчно силно, за да е на подходящо разстояние от тях. След новия полет зверчето се заби между дърветата в очакване на по-лесна плячка.

Зед погледна треперещата от гняв фигура, която се появи на входа, стрелкайки го с напълно белите си очи. Гърдите ѝ все още се повдигаха от гняв. Беше облечена в роба, която на цвят бе като тази на Зед, но за разлика от неговата бе декорирана около врата с жълти и червени мъниста, извезващи древните символи на нейната професия. Тя сложи юмруци на хълбоците си. По лицето ѝ все още личеше някогашната ѝ красота.

Продължаваше да стиска брадвата в ръката си. Ако се върнеше, хващачът определено щеше да си има неприятности.

Зед се усмихна.

— Наистина не бива да си играеш с тези зверчета, Ейди. Нима вече забрави, че така загуби крака си веднъж? — Той измъкна жълтата роза от робата си. Нежните листенца докоснаха бузата му, а усмивката грейна на лицето му.

— Да ти се намира нещо за ядене? Умирам от глад!

Тя го изгледа за миг, без да каже нищо и без да помръдне, после скри брадвата зад вратата на къщата.

— Какво правиш тук, магьоснико?

Зед пристъпи напред и с театрален поклон ѝ поднесе цветето.

— Просто не можех дълго време да стоя далеч от твоята нежна прегръдка, скъпа госпожо. — Той се усмихна с най-неуспокоителната си

усмивка.

Ейди продължи да го разглежда с белите си очи.

— Това бъде лъжа.

Зед прочисти гърло и приближи цветето още по-близо до нея. Помисли си, че би било добре да поупражнява усмивката си.

— Това вълшебно ухание от яхния ли е?

Без да свали очите си от него, тя прие цветето и го втъкна в правата си прошарена коса, която стигаше до над раменете ѝ. Наистина беше красива.

— Бъде яхния! — Тънките ѝ меки ръце хванаха неговите. На изящното ѝ набръчкано лице се прокрадна усмивка. Главата ѝ леко се наклони. — Бъде добре да те видя отново, Зед. По едно време се притесних, че изобщо няма. Много ноци прекарах обляна в пот, знаех какво ще стане, ако се провалиш. Когато дойде зимата и магията на Орден не погълна земята, разбрах, че си успял.

Зед се успокои, че най-хубавата му усмивка не беше отишла на вятъра, но реши да внимава с отговорите си.

— Мрачният Рал е победен.

— А Ричард и Калан? Те добре ли са?

Зед се изпъчи гордо.

— Да. Всъщност Ричард победи Мрачния Рал!

Тя отново кимна.

— Мисля, че бъде още от тази история.

Зед сви рамене, опитвайки се да изкара нещата по-маловажни, отколкото бяха всъщност.

— Това е част от историята.

Усмивката още грееше върху лицето ѝ, но белите ѝ очи го изгледаха изпитателно.

— Мисля бъде причина ти бъдеш тук. Причина, която се страхувам, няма да харесам.

Той измъкна ръка от нейните и отметна назад дълъг бял кичур коса, като същевременно смръщи лице.

— По дяволите, жено, ще ме нахраниш ли с тази яхния или не?

Ейди най-после свали очи от него и се обърна, за да влезе в къщата.

— Мисля бъде достатъчно ядене, дори и за теб. Влез и затвори след себе си. Не желая да виждам повече онези гадни хващачи тази

вечер.

Покани го. Е, нещата като че ли тръгнаха по-гладко. Чудеше се какво да ѝ разкаже. Не всичко, разбира се. Това е работата на магьосниците: да използват хората. Най-лошо от всичко беше, когато трябваше да използват хора, които харесват. Особено хора, които много харесват.

Зед ѝ помогна да подредят столовете около масата и вдигна от земята нахвърляните паници, а после започна да ѝ разказва събитията, които се бяха случили, откакто се разделиха последния път. Започна с костената фигурка, която тя му бе подарила, за да го предпазва от зверовете от отвъдното. Зед все още я носеше на врата си, закачена на верижка, но реши да не прави допълнителни отклонения.

Тя слушаше, без да го прекъсва, не извърна лице към него дори когато ѝ разказваше за пленяването на Ричард от Морещиците, но Зед видя как мускулите на раменете ѝ за миг се напрегнаха. Влагайки необходимия апломб, той продължи да разказва как Мрачният Рал взе от Ричард нощния камък. Същия камък, който Ейди му бе дала, за да премине с него просеката в безопасност.

Той се намръщи зад гърба ѝ, докато тя се бе навела да вдигне една паница от пода.

— Този камък едва не ме уби. Мрачният Рал го използва, за да ме хване в капана на отвъдния свят. Спасих се на косъм. Не биваше да даваш камъка на Ричард.

— Не се прави на твърдоглав глупак — скастри го тя. — Ти бъдеш достатъчно умен, за да се спасиш сам. Ако не бях дала нощния камък на Ричард, той щеше да загине в просеката и тогава Мрачният Рал щеше да победи и точно в този миг без съмнение щеше да те измъчва. Съвсем скоро щеше да умреш. С камъка, който дадох на Ричард, аз спасих и твоя живот.

Той размаха някакъв кокал над главата си.

— Това нещо е опасно. Не бива да раздаваш наляво и надясно такива опасни неща, като че ли са захарни пръчки. Не и без да предупредиш хората.

Зед имаше право да негодува. Та нали именно той бе всмукан в отвъдния свят заради този камък. Жената можеше поне да се престори, че се разкайва.

Магьосникът продължи с историята за това как Ричард избяга, макар и с мрежа около себе си, скриваща истинската му същност, и как четворките нападнаха Чейс, Калан и самия Зед. С усилие овладя гласа си, докато разказваше какво не се случи без малко с Калан, как тя призова Кон Дар и унищожи нападателите си. Завърши с това как Ричард успя да изиграе Мрачния Рал да отвори погрешна кутия. И как магията на Орден наказва Рал за допуснатата грешка. Зед се усмихна на себе си, когато стигна до края на историята, разказвайки на Ейди как Ричард успя да се промъкне покрай силата на Калан и как двамата вече могат да се обичат — нямаше намерение да се впуска в повече подробности, не беше нужно всеки да знае — и сега са щастливи заедно.

Радваше се, че може да разкаже историята, без да се спира върху някои особено болезнени детайли. Не искаше да си припомня най-лошото. Ейди не му задаваше въпроси, но се доближи, сложи ръка на рамото му и каза, че е била сигурна, че всички ще оживеят и ще победят.

След разказа си Зед млъкна. Това беше достатъчно. Помогна на Ейди да натрупат костите там, където тя каза, че им било мястото. Така, както бяха разхвърляни из стаята, хващачът сигурно щеше да потърси убежище сред тях. И това щеше да му бъде грешката.

В това, че хората наричаха Ейди „царицата на костите“, нямаше нищо чудно — в къщата ѝ имаше малко други неща освен кости. Животът ѝ като че ли беше посветен на тях. А съчетанието между чародейка и кости беше обезпокоително. Зед откриваше мънички доказателства като отвари, прахчета и други обичайни чародейства — нормалните неща, които би трябвало да се очакват от жена с нейните способности. Знаеше с какво се занимава, но не и защо го прави.

Чародейките обикновено посвещаваха заниманията на живи същества. А тя се бе заровила все в мрачни и опасни неща. В мъртви неща. За нещастие той правеше същото. Ако искаш да научиш нещо за огъня, трябва да го изследваш, смяташе той. Разбира се, това е и най-лесният начин да се опариш. В момента, в който му хрумна тази мисъл, той знаеше, че тя не му се нрави особено.

Подреди и последната кост в купчината и вдигна поглед.

— Ако не искаш да имаш хващачи в къщата си, Ейди, ще трябва да държиш вратата затворена. — Тъй като тя не се обърна и не

прекъсна работата си край огнището, Зед реши, че е безсмислено да си докарва сърдитата физиономия на лицето.

— Вратата бъде затворена и залостена — каза Ейди дрезгаво. — Това бъде трети път. — Тя взе един кокал, скрит между подпалките в огнището, изправи се и се приближи към Зед. — По-рано хващачите не приближаваха до къщата ми. — Тя сниши глас, сякаш да се страхуваше нечии невидими уши да не я чуят. — Грижех се стриктно за това. — Тя му подаде дебелата бяла кост, а той я подреди върху купчината. — Сега, откакто дойде зимата, те започнаха да се приближават. Костите явно вече не им влияят. Защо — това бъде загадка за мен.

Ейди живееше в просеката от доста време. Нямаше човек, който по-добре от нея да познава нейните опасности, чудатости и капризи. Нямаше човек, който по-добре от нея да знае какво означава да си осигуриш някаква сигурност на това място, да живееш на границата между света на живите и света на мъртвите, на ръба на отвъдния свят. Разбира се, границата вече я нямаше. Тук би трябвало да е по-сигурно.

Зед се запита какво ли още се е случило тук, което тя не му казва; чародейките никога не казваха всичко, което знаят. Какво правеше тя още тук, въпреки опасните неща, които се случваха около нея. Непреклонни жени са това чародейките!

Ейди закуцука през осветената само от огъня стая.

— Ще запалиш ли лампата?

Зед я последва и вдигна ръка към лампата върху масата. Тя се запали сама и светлината ѝ се сля с тази на огъня. Лампата и огнището осветиха стените на малката стаичка. Всяка стена бе отрупана с бели кости. На една от стените имаше етажерки, буквално преливащи от черепи на различни опасни зверове. Много от костите бяха превърнати в ритуални предмети, някои бяха увесени на кожени ремъци и украсени с пера и мъниста, други бяха инкрустирани с древни символи. На стената зад определени кости се виждаха изписани заклинания. Това беше най-странната колекция, която той някога бе виждал.

Магьосникът заби кокалестия си пръст надолу към стъпалото ѝ.

— Защо куцаш?

Ейди го изгледа косо, после седна до огнището.

— Новият крак, който ти ми направи, бъде по-къс.



Зед се вгледа в крака ѝ. Не бе забелязал, че не е достатъчно дълъг, когато го направи, а после трябваше много бързо да замине.

— Може би ще успея да издължа малко глезена ти — зачуди се той. Отмести ръката си изпод брадичката и я размаха във въздуха. — Ще ги изравня.

Ейди го погледна през рамо и продължи да бърка яхнията на огнището.

— Не, благодаря!

Зед повдигна вежда.

— Няма ли да ти хареса да имаш два еднакви крака?

— Достатъчно ми харесва, че изобщо ми върна крака. Животът бъде доста по-лесен с два крака. Дори не осъзнавах колко мразя тези патерици. Но кракът ми си бъде добре и така. — Тя продължи да бърка яхнията си с дългата дървена лъжица.

— Струва ми се, че ще ти бъде още по-добре, ако са еднакви.

— Казах, не. — Тя опита гозбата.

— По дяволите, жено, защо не?

Ейди изми лъжицата в големия бакър и я окачи на мястото ѝ. След това взе едно бурканче от лавицата над камината и отвъртя капака. Гласът ѝ прозвуча тихо, дрезгавите нотки в него бяха омекнали.

— Не искам отново да понеса тази болка. Ако тогава знаех колко боли, сигурно щях да предпочета да живея до края на дните си без един крак. — Тя бръкна в бурканчето, извади малко от съдържанието му с три пръста и пусна подправката във врящата яхния.

Зед не можеше да повярва на ушите си. Може би тя беше права. Докато той се мъчеше да възстанови крака ѝ, едва не я уби. Не можеше да предположи как ще ѝ се отрази толкова много магия. Все пак имаше успех и се постара да изтрие голяма част от спомените ѝ. Споменът за болката обаче бе останал здраво запечатан в главата ѝ.

Трябваше да вземе под внимание Второто правило на магьосника, но толкова много искаше да направи нещо добро за нея. Така се получаваше с Второто правило; трудно бе да се каже кога човек го нарушава.

— Ти знаеш цената на магията, Ейди, почти толкова добре, колкото и един магьосник. А освен това то си зависеше от теб. Болката, имам предвид. — Той знаеше, че за да удължи глезена ѝ, няма да се наложи да използва толкова много магия, колкото при

възстановяването на цял крак. Но след всичко, което бе изстрадала, съпротивата ѝ беше обяснима. — Може би си права. Може би това е напълно достатъчно.

Белите ѝ очи отново се вгледаха в него.

— Защо бъдеш тук, магьоснико?

Той ѝ хвърли дяволита усмивка.

— Искях да те видя. Ти си жена, която не се забравя лесно. А и исках да ти разкажа за Мрачния Рал, да чуеш как Ричард го победи. Как ние го победихме. — Той се намръщи. — Как си обясняваш това, че хващачите са започнали да влизат в къщата ти?

Ейди поклати глава.

— Говориш като истински пияница — за какво ли не, но не къде бъде главното. — Тя му направи знак с ръка, в смисъл че иска да ѝ донесе паниците от масата. — И без друго вече знаех, че сме победили. Първият ден на зимата дойде и отмина. Ако Рал беше спечелил, нещата нямаше да са тъй спокойни. Макар че бъде щастлива да видя отново старите ти кокали. — Тя сниши глас и каза дрезгаво: — Защо бъдеш тук, магьоснико?

Той се запъти към масата, доволен, че му се удава възможност да избегне този поглед.

— Не ми отговори на въпроса. Как си обясняваш това, че хващачите са започнали да влизат в къщата ти?

Гласът ѝ се превърна в дълбок дрезгав шепот, беше на ръба да избухне от гняв.

— Мисля, че хващачите бъдат тук по същата причина, поради която ти бъде тук: да причинят неприятности на старата жена.

Зед се върна край огнището с паниците в ръка, ухилен широко.

— Очите ми не виждат наоколо никаква стара жена. Виждат само една красива жена.

Тя изгледа ухиленото му лице и поклати безпомощно глава.

— Страхувам се твоят език бъде по-опасен от хващач.

Зед ѝ подаде едната паница.

— Хващачите идвали ли са в къщата ти преди?

— Не. — Тя се обърна и напълни едната паница с яхния. — Когато границата бъде все още на мястото си, хващачите си стояха в просеката заедно с другите зверове. След като границата падна, за

известно време се изгубиха, но с идването на зимата дойдоха и те. Това не бъде добре. Мисля, че нещо бъде не наред.

Зед ѝ подаде празната паница и пое пълната, която доближи до носа си, за да вдъхне аромата ѝ.

— Може би когато границата е паднала окончателно, вече е нямало какво да ги задържа там и те просто са преминали от тази страна.

— Може би. Когато границата падна, повечето от зверовете изчезнаха заедно с нея, върнаха се в отвъдния свят. Други успяха да избягат и навлязоха в земите наоколо. Преди да дойде зимата, наоколо нямаше никакви хващачи. Допреди месец. Страхувам се, че още нещо се е случило, за да бъдат те тук.

Зед знаеше прекрасно какво се е случило, но не ѝ каза. Вместо това ѝ зададе още един въпрос:

— Ейди, защо не напуснеш това място? Ела с мен. В Ейдиндрил. Ще бъде...

— Не! — Тя затвори здраво устата си. Като че се стресна от собствения си глас. Приглади робата си с ръка, оставяйки гнева си да поутихне, после отново взе черпака и допълни паницата с яхния. — Не. Това бъде моят дом.

Зед я гледаше мълчаливо, докато тя се суетеше около огъня. Когато свърши, занесе паницата си на масата и се върна да вземе самун хляб от една полица, скрита зад синьо-бялото перде. Показа с хляба към другия празен стол. Зед остави паницата си на масата и седна, повдигайки робата си, за да седне с подвити под тялото си крака. Ейди се настани срещу него, отрязва парче хляб, набоде го на върха на ножа и му го подаде през масата. След това вдигна очи и потърси неговите.

— Зед, моля те, не ме карай да напускам дома си.

— Само се тревожа за теб, Ейди.

Тя натопи зальк хляб в яхнията си.

— Това бъде лъжа!

Той я изгледа изпод вежди и отчупи парче хляб.

— Не е лъжа.

Ейди започна да яде и каза, без да вдига глава от масата.

— „Само“ бъде лъжа.

Зед се съсредоточи върху паницата си и залапа лакомо.

— Хм! Тофа пеше прекрашно — изфъфли той, дъвчейки горещо парче месо.

Ейди кимна, за да му благодари. Той продължи да яде, докато паницата му лъсна. После отиде до огнището и си сипа още.

Докато се връщаше с пълната паница към масата, той се огледа наоколо и посочи с лъжицата в неопределена посока.

— Имаш прекрасен дом, Ейди. Наистина прекрасен. — Седна и взе комата хляб, който тя му подаде. Опря лакти в масата и ръкавите му се вдигнаха нагоре, докато разчупваше комата на две. — Но не мисля, че е добре да живееш тук съвсем сама. Не и с всички тези хващачи и не знам още какви зверове. — Той посочи с хляба на север. — Защо не дойдеш с мен в Ейдиндрил? Там е чудесно. Ще ти хареса. Има много място. Калан ще се погрижи да имаш избор и да си харесаш дом, в който ще се чувстваш добре. Да не говорим, че би могла, ако искаш, да останеш в Магьосническата кула.

Очите ѝ не се вдигнаха от храната.

— Не.

— Защо не? Ще си прекарваме добре там. Чародейките са винаги добре дошли в Кулата. Там има книги...

— Казах не!

Зед дръпна ръкавите си надолу и започна да се храни. Но не издържа дълго в мълчание. Остави паницата и лъжицата си и я погледна под сключените си вежди.

— Ейди, историята е много по-дълга от това, което ти разказах.

Тя повдигна вежда.

— Надявам се не очакваш от мен да се правя на изненадана. Не бъда особено добра в преструвките. — Тя продължи да се храни.

— Ейди, воалът е разкъсан.

Ръката ѝ се вкамени на половината път към устата ѝ. Не вдигна очи към него.

— Глупости! Какво знаеш ти за воала. Нямах представа какво говориш! — Лъжицата стигна до устата ѝ.

— Знам със сигурност, че е разкъсан.

Ейди лапна последното парченце картоф.

— Говориш за невъзможни неща, магьоснико. Воалът не бъде разкъсан. — Тя се изправи с празната паница в ръце. — Спокойно,

старче, ако воалът бъде разкъсан, щяхме да си имаме много по-големи проблеми от тези с хващачите. Но ги нямаме.

Зед се обърна и сложи ръце върху облегалката на стола, гледайки я как куцука към огнището.

— Камъкът на сълзите се появи — каза той тихо.

Ейди спря. Паницата ѝ полетя надолу и след миг изтрака в мъртвешката тишина, след което се изтърколи нанякъде. Ръцете ѝ останаха протегнати напред, сякаш паничата бе все още в тях. Гърбът ѝ се вдърви.

— Никога не казвай такива неща на глас — прошепна тя. — Докато не си напълно сигурен. Докато не си толкова сигурен, че си готов да се закълнеш в честта си на Главен магьосник. Освен ако не желаеш да продадеш душата си на Пазителя, в случай че лъжеш.

Свирепите, гневни очи се впиха в гърба ѝ.

— Нека душата ми бъде в плен на Пазителя, ако те лъжа. Нека бъда негов още в същия този миг. Камъкът на сълзите се появи в нашия свят. Видях го с очите си.

— Добри духове, пазете ни — прошепна тя едва. Все още не можеше да помръдне. — Разкажи ми що за каша си забъркал, магьоснико?

— Ейди, ела и седни. Първо искам да ми кажеш защо е необходимо да живееш тук, в просеката, или ако предпочиташ, що за място е била просеката. Какво си правила тук, на ръба на отвъдния свят и защо не искаш да напуснеш?

Тя седна срещу него и приглади полите на робата си.

— Това бъде моя работа.

Все още с облегалката на стола в ръце, Зед скочи на крака.

— Ейди, трябва да знам. Това е много важно. Трябва да знам какво си правила, за да мога да преценя дали то би могло да ни е от помощ. Познавам прекрасно болката, с която живееш. Нали я видях, не помниш ли? Не знам какво я е причинило, но знам колко е дълбока. Искам да ми разкажеш историята си. Моля те, довери ми се като на приятел. Моля те, не ме карай да ти нареждам като Главен магьосник.

Щом той млъкна, очите ѝ потърсиха неговите. Гневните светкавици в тях избледняха и тя кимна.

— Добре. Може съм таила това в себе си твърде дълго. Може би ще ми олекне, ако го разкажа на някой... приятел. Може би след като

чуеш всичко, няма да искаш помощта ми. Ако обаче все още я искаш, ще те помоля да ми разкажеш всичко, което се е случило. — Тя го посочи с пръсти. — Всичко.

Зед ѝ се усмихна окуражително.

— Разбира се.

Тя се отпусна на стола си. В същия миг най-големият от всички черепи по рафтовете се плъзна и изтрополи на пода. Двамата обърнаха очи натам. Зед се приближи до него и го вдигна с две ръце. Тънките му пръсти се плъзнаха по острите извити зъби. Черепът беше плосък в долната си част; изобщо не би трябвало да може сам да се изтърколи от полицата. Той го върна на мястото му. Ейди го гледаше.

— Напоследък — започна тя дрезгаво — костите като че ли искат да са на земята. Непрекъснато падат.

Зед се върна на мястото си, хвърляйки последен смръщен поглед към черепа.

— Разкажи ми за костите, защо ги държиш тук, какво правиш с тях; всичко. Започни от самото начало.

— Всичко. — Тя скръсти ръце в скута си.

За миг му се стори, че е готова всеки миг да се спусне към вратата и да избяга.

— Историята е наистина мъчителна за разказване.

— Нито дума от нея няма да излезе през устата ми, Ейди!

## ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ейди въздъхна дълбоко.

— Бъда родена в град Чоора, в страната Никобарезе. Майка ми не притежаваше дарбата на чародейка. Тя бъде прескок, както се казва. Баба ми Линдел бъде онази, от която е притежавала дарбата преди мен. Майка ми бъде благодарна на добрите духове, задето тя бъде прескок, и същевременно сърдита, задето аз бъде с дарба. В Никобарезе тези, които притежаваха дарбата, бъдат мразени и дори преследвани. Хората бъдат убедени, че дарбата бъде свързва не само със силите на Създателя, но и с тези на Пазителя. Дори онези, които използваха дарбата си за добро, бъдат заподозрени като проклетници. Знаеш какво представляват проклетниците, нали?

Зед си отчупи залък хляб.

— Да. Онези, които служат на Пазителя. Които са му се заклели. Те се крият в светлината, също както и сенките, и изпълняват желанията му, работят за него. Всеки може да е проклетник. Има такива, които служат на доброто с години, преди да бъдат призовани от Пазителя. Но когато това стане, те са готови на всичко за него. Наричат ги с различни имена, но всички те са агенти на Пазителя. В някои книги ги наричат точно така: агенти. Някои от тях са важни люде, като Мрачния Рал. Те биват използвани за важни неща. Други са си обикновени хора, използвани да вършат черната работа. Онези, които притежават дарбата, като Мрачния Рал например, най-трудно се поддават на съблазните на Пазителя. С обикновените хора е по-лесно, но дори те са рядкост.

Очите на Ейди се разшириха.

— Мрачният Рал бъде проклетник?

Зед повдигна вежда и кимна.

— Сам ми го призна. Каза, че е агент, но то е същото, само думата е различна. Чувал съм да ги наричат по много начини. Всички те служат на Пазителя.

— Доста страховита новина.

Зед натопи парченце хляб в гозбата си.

— Нося ти почти само такива. Та значи беше стигнала до баба ти Линдел?

— По времето, когато баба ми е била млада, чародейките бъдат наказвани със смърт за всичко, донесено от съдбата — болести, нещастия, мъртвородени деца. Наказвали ги със смърт, защото погрешно ги смятали за проклетници. Някои от онези, които притежавали дарбата, се опитвали да се съпротивляват, задето били несправедливо наказвани. При това се съпротивлявали яростно. Това само задълбочавало омразата към тях и служело като потвърждение на страховете на мнозина в Никобарезе.

Накрая се стигнало до споразумение. Велможите на Никобарезе се съгласили да оставят на мира чародейките, при условие че положат клетва с душата си, като по този начин докажат пред всички, че не са проклетници. Да се закълнат, че няма да използват силата си без официално разрешение на човек от управата, на някой от обкръжението на Краля например. Това бъде клетва пред народа. Клетва да не използват дарбата си, за да не привличат по този начин вниманието на Пазителя.

Зед глътна лъжица яхния.

— Но защо хората са смятали, че чародейките са проклетници?

— Защото бъде по-лесно да обвиниш една жена за неприятностите, отколкото да признаеш истината. И бъде по-задоволително да обвиняваш, отколкото да хвърлиш проклятие срещу непознатото. Онези, които притежават дарбата, използват силата си, за да помагат на хората. Но тя може да бъде насочена и срещу хората. Именно това, че силата може да бъде използвана, за да причинява зло, е било смятано за истинската причина някои да се раждат с дарбата. Смятало се, че това е дело на Пазителя.

— Суеверни глупости — избоботи той.

— Както добре знаеш, за да поникне едно суеверие, не е необходимо да почива на някаква истина. И посято веднъж, от него израства мощно, макар и изкривено дърво.

Зед промърмори нещо в знак на съгласие и после добави:

— И значи чародейките престанали да използват силата си, така ли?

Ейди поклати глава.



— Да. Освен за някои дребни неща, и то след като предварително са поискали разрешение от градската управа. Всяка чародейка трябвало да се явява пред съответните лица в града или областта си и да се кълне в душата си, че ще служи на хората. Да даде тържествена клетва, че няма да използва силата си за друго освен исканото дело, без отново да поиска разрешение от съответните лица.

Зед възмутено остави лъжицата си на масата.

— Но те имали дарбата. Защо не са я използвали?

— Използвали са я, но тайно. Далеч от чужди погледи, никога за друг човек.

Зед се облегна на стола си и поклати удивено глава. Чудеше се на силата на Първото правило на магьосника, на това как хората биха повярвали в какво ли не. Ейди продължи своя разказ.

— Баба Линдел бѣде сурова старица. Живееше съвсем сама. Не искаше да ме научи да използвам дарбата си. Само ми казваше да не се занимавам с тези неща. Майка ми, разбира се, не можеше да ме научи на нищо. И така аз започнах да се уча сама, заедно с мен растеше и дарбата ми. Знаех колко опасности крие използването ѝ. Това ми повтаряха по цял ден. Да използваш дарбата си по неразрешен начин беше все едно да се докоснеш до покварата на Пазителя. Вярвах в това. Страхувах се да трѣгна срещу онова, на което ме учеха. Та аз бях плод от дървото на същите тези суеверия.

Един ден, тогава бѣда осем или деветгодишна, заедно с майка ми и баща ми се разхождахме из градския площад. Беше пазарен ден. Изведнѣж голямата къща срещу нас избухна в пламъци. На втория етаж едно момиче щеше да изгори, не можех да слушам ужасните му писъци. То викаше за помощ. Никой не смееше да се притече на помощ, защото пламъците вече бяха превзели първия етаж. Аз се разплаках. Исках да ѝ помогна. Не можех повече да издържам на виковете ѝ. — Ейди скръсти ръце в скута си и заби поглед в масата. — Изгасих пожара. Момичето бѣде спасено.

Зед гледаше безизразното ѝ лице, наведено над масата.

— Предполагам никой освен момичето и родителите му не са били доволни от това, което си направила?

Ейди поклати глава.

— Всички разбраха, че притежавам дарбата. Разбраха, че аз направих това. Майка ми се разплака, а баща ми извърна глава

встри. Не смееше да ме погледне. За него бях агент на Пазителя. Някой отишъл да извика баба Линдел; уважавах я, защото тя спазваше дадената клетва. Тя дойде и заведе мен и момичето, което бях спасила пред градската управа. Наби с пръчки момичето. Дълго време писъците ѝ огласяха всичко наоколо.

Зед не можеше да повярва на ушите си.

— Баба ти е набила момичето? Но защо?

— Защото е позволила на Пазителя да я използва, за да предизвика използването на дарбата — Ейди въздъхна. — С онова момиче се познавахме, дори бяхме нещо като приятелки. Тя не ми проговори никога повече. — Ейди скръсти ръце пред гърдите си. — После баба Линдел ме съблече гола пред всички онези мъже и ме би с пръчка, докато цяла се покрих с рани и кръв. Крещях по-силно от другото момиче. После ме качи на коня си, както си бях разкъравена и гола, и ме прекара през целия град. Унижението беше по-страшно от боя.

Когато стигнахме в къщи, я попитах как може да бъде толкова жестока. Тя ме изгледа с пронизващи гневни очи. „Жестока ли, дете? Жестока? Не си получила нито една незаслужена пръчка. Всяка една беше част от спасението ти от смъртното наказание, което неминуемо щеше да получиш.“ После ме накара да произнеса клетвата пред нея. „Кълна се в душата си, че никога няма да използвам дарбата си за някой друг, по каквато и да е причина, без разрешението на Краля или управата и че душата ми ще гние при Пазителя, ако някога употребя дарбата си, за да навредя на някого.“ След това тя обръсна главата ми до кожа. Останах с гола глава до пълнолетието си.

— С гола глава ли, но защо?

— Защото в Средната земя, както знаеш, дължината на женските коси отговаря на тяхното положение в обществото. С гола глава аз щях да бъда по-ниско от всички. Бях използвала дарбата си публично без разрешение. Голата глава щеше непрекъснато да ми напомня за направената грешка.

Оттогава заживях при баба Линдел. Много рядко виждах родителите си. Отначало ми липсваха ужасно. Баба ме учеше да използвам дарбата си, за да разбера какво не бива да правя. Не я обичах особено. Тя бъде студена жена. Но за сметка на това я уважавах. Бъде справедлива по свой начин. Наказваше ме само когато

нарушавах правилата ѝ. Биеше ме с пръчка, но само за неща, за които бях предупредена. Учеше ме, напътстваше ме за дарбата ми, но никога не ме дари с нежност и обич. Животът ми бъде много тежък с нея, но се научих на дисциплина.

И още нещо, научих се да използвам дарбата си. Затова ще ѝ бъда благодарна до края на дните си, тъй като това бъде животът ми. Дарбата докосва нещо по-възвишено и по-благородно от онова, което бъда аз.

— Съжалявам, Ейди. — Той загреба от студената си вече яхния, тъй като не знаеше какво друго да направи. Вече изобщо не беше гладен.

Ейди стана, приближи се до огнището и се загледа в пламъците. Зед изчакваше търпеливо да продължи.

— Когато станах пълнолетна, тя ми разреши да оставя косата си да порасне — Ейди се усмихна незабележимо. — На тази възраст бъда считана за привлекателна жена.

Зед бутна настрани лицата си, приближи се до нея и сложи ръце на раменете ѝ.

— Не по-привлекателна от сега, скъпа госпожо!

Тя протегна ръце над пламъците.

— По това време се влюбих в един млад мъж. Казваше се Пел. Бъде доста непохватен младеж, но много добър, благороден и изключително мил с мен. Бъде готов да изгребе океана с лъжица, само за да ми достави удоволствие. Мислех си, че слънцето изгрява, за да видя лицето му, а луната идва, за да вкуся устните му. Всеки удар на сърцето ми бъде за него. Щяхме да се женим. Но един от главните мъже на Чоора на име Матрин Галиен беше решил друго — Ейди поклати глава и сграбчи дрехата си над стомаха. — По негово настояване управата ме принуди да се омъжа за един човек от съседния град, син на тамошния кмет. Това бъде награда за хората на Чоора. Да имат чародейка, свързана със сина на кмета на съседния град, бъде за тях белег на добродетелност. Сватбата ми с важен мъж от друг град бъде някакво възбуждащо радостно събитие. Бъда в паника. Отидох при баба Линдел и я помолих да се застъпи за мен. Разказах ѝ за любовта си към Пел, за това, че не искам да участвам в някаква сделка между двата града. Казах ѝ, че дарбата си е моя и няма да позволя да ме използват като робиня. Чародейките не са робини. Баба Линдел

бъде чародейка. Тя пренебрегна дарбата си, но хората я уважаваха, защото остана вярна на клетвата си. Независимо от всичко обаче се страхуваха от нея. Помолих я за помощ.

— От казаното дотук не ми прилича на човек, който би ти помогнал.

— Не бъде никой друг, към когото да се обърна. Поиска ми един ден, за да помисли. Този ден бъде най-дългият в живота ми. Когато отидох при нея вечерта, ме накара да падна на колене и да се закълна пред нея. Каза ми този път наистина да повярвам във всяка една дума, която казвам, а тя често ме караше да повтарям тази клетва. Паднах на колене и казах клетвата, като наистина вярвах във всяка една дума. Когато свърших, затаих дъх и зачаках. Още бъда на колене. Тя сведе глава към мен. На лицето ѝ все още си седеше оная кисела нейна гримаса. След малко каза: „Макар да имаш буен дух, дете, ти положи усилия, за да го озаптиш. Хората поискаха от теб клетва и ти им я даде. Дано не доживея деня, в който я нарушиш. Отвъд това ние не дължим нищо никому. Аз ще се погрижа за управата и Матрин Галиен. Ти ще се омъжиш за Пел.“ Заридах в полите на роклята ѝ.

Ейди се умълча, гледаше в огъня, зареяна в спомените си. Зед повдигна вежда.

— И какво, омъжи ли се за своята любов?

— Да! — прошепна тя и разбърка с голямата лъжица яхнията, докато Зед я гледаше. След това остави лъжицата на мястото ѝ. — Три месеца си мислех, че животът бъде повече от блаженство. — Устните ѝ прошепнаха беззвучно нещо, докато гледаше втренчено в нищото.

Зед нежно обви раменете ѝ и я поведе към масата.

— Седни, Ейди. Нека ти донеса чаша чай.

Когато се върна с димящата чаша, тя седеше облакътена на масата, така, както я бе оставил. Той пхна чашата в изящната ѝ ръка. Седна срещу нея. Не я подканваше да продължи. Чакаше сама да реши кога е готова. Накрая тя проговори.

— Един ден, денят на моя деветнадесети рожден ден, двамата с Пел решихме да направим малко пътешествие. Бях бременна. — Тя вдигна чашата с две ръце и отпи. — Прекарахме деня в разходки покрай чифлиците и измисляхме имена за нашето дете, хванати за ръце и... добре знаеш какви глупости си говорят влюбените на тази възраст.

На връщане минахме покрай мелницата, която бъде в покрайнините на града. Стори ми се странно, че наоколо няма хора. Все някой трябваше да работи в мелницата. — За миг Ейди затвори очи и отпи от чашата си още глътка. — Както се оказа, хора наистина е имало. „Кръвта на братството“. Чакаха ни.

Зед беше чувал за тях. В големите градове на Никобареze „Кръвта на братството“ представляваше организация, която преследваше проклетниците — изчадията на злото, избягали от отвъдния свят. В други градове подобни организации носят различни имена, но задачите на всички са еднакви. Трупове след тях бяха единственото доказателство, от което се нуждаеха, за да покажат, че добре си вършат работата. Щом кажеха, че трупът е на проклетник, значи наистина е така. В по-малките градове подобни организации се състояха от самозванци, решили, че могат да вършат тази работа. Всички се страхуваха от „Кръвта на братството“. И с основание.

— Те ни затвориха... — Гласът ѝ се пречупи за миг, но само един-единствен път. — В отделни помещения в приземната част на мелницата. Бъде тъмно, миришеше на влажни камъни и и брашно. Не знаех какво бъде станало с Пел. Бъда толкова изплашена, че едва дишах.

Матрин Галиен каза, че двамата с Пел сме проклетници. Че не съм пожелала да се омъжа според волята им, защото съм искала да привлека вниманието на Пазителя към Чоора. През онова лято из страната върлуваха много болести. Обвиниха ме за смъртта на много хора. Галиен каза, че Пел и аз сме били изпращали болестите. Опитах да опровергая думите му и произнесох клетвата, за да му докажа, че не е прав. — Ейди въртеше чашата в ръце.

Зед я докосна по рамото.

— Пий, Ейди, това ще ти помогне. — Беше сложил билки в чая, за да я успокои. Ейди отпи голяма глътка.

— Матрин Галиен повтори, че Пел и аз сме проклетници и че гробищата били пълни с доказателства за това. Каза, че иска да кажем истината, да си признаем. Другите мъже от „Кръвта“ ръмжаха като хрътки около заек, готови да ни разкъсат на парчета. Изпаднах в ужас при мисълта какво могат да сторят на Пел.

Докато ме биеха, знаех колко по-жестоки ще бъдат с него, за да го накарат да признае, че съм проклетница. Нямахше нищо по-добро за

тях от това, да накарат някого да нарече любимия си човек „проклетник“. Не чуваха какво им говорех. — Тя вдигна очи към него. — Не чуваха.

— Каквото и да беше казала, Ейди, те нямаше да те чуят — каза тихо Зед. — Когато вълчийт капан щракне около глезена ти, няма смисъл да спориш с желязото.

— Знам — кимна тя. Лицето ѝ беше като каменна маска, под която вилнееше истинска буря. — Можех да ги спра, ако бях използвала дарбата си, но щеше да бъде против всичко, на което бях научена. Ако го бях направила, щях да докажа, че това, в което ме обвиняваха, е истина. Щеше да изглежда като богохулство срещу Създателя. Бъда толкова безпомощна в ръцете им, докато ме биеха, все едно че не притежавах дарбата. — Тя отново отпи глътка чай. — Докато крещях от болка, чувах виковете на Пел от съседната стая.

Зед отиде до огнището, взе чайника и напълни отново чашата ѝ.

— Не е било твоя грешка, Ейди. Не търси вината в себе си.

Тя го погледна.

— Искаха да призная, че Пел е проклетник. Казах им, че не е, че могат да ме убият, но никога няма да направя подобно нещо. Матрин се наведе над мен, почти докосваше лицето ми. Все още виждам усмивката му пред очите си. Той каза: „Вярвам ти, момиче! Но това няма никакво значение, защото не искаме ти да назовеш проклетника. Бъде Пел, който трябва да каже името му. Ти бъдеш проклетницата.“ После мъжете ме повалиха на земята, а Матрин се опита да налее нещо в гърлото ми. Устните ми пламнаха. Той хвана носа ми. Трябваше да преглътна или да се задуша. Исках да се задуша, но все пак преглътнах, без самата аз да го искам. Изгори гърлото ми така, сякаш бях глътнала огън. Не можех да говоря. Не можех да издам нито звук. Не можех дори да извикам. Нито звук. Усещах само изгарящата болка. Болка, каквато не познавах до този момент. — Ейди отпи голяма глътка от чая, сякаш за да облекчи отново надигналата се в гърлото ѝ болка. — После мъжете ме завлякоха в стаята на Пел и ме вързаха на един стол срещу него. Матрин държеше косата ми така, че да не мога да помръдна. Дръпнах главата си, за да видя какво са направили с Пел. Лицето му беше по-бяло от сняг. Бяха отрязали повечето от пръстите му. — Ръцете ѝ трепереха около чашата. Гледката бе още жива в главата ѝ.

Матрин каза на Пел, че аз съм признала, че той е проклетник. Големите очи на Пел се обърнаха към мен. Исках да извикам, че това не е истина, но не можах да издам нито звук. Исках да поклатя глава, за да кажа, че не е истина, но Матрин ме държеше така, че да не мога да го направя.

Пел каза, че не им вярва. Отрязаха му още един пръст. Казаха, че постъпват така с него само заради моите думи. Пел не отмести погледа си от мен и им каза, че не им вярва. Излъгаха моя Пел, че съм поискала смъртта му, защото го смятам за проклетник. Той отново повтори, че не им вярва. Каза, че ме обича. Те започнаха отначало. Пел ми изкрещя да им кажа, че не е вярно, да ги опровергая. Викаше ме, искаше да говоря.

Аз се опитвах, но не можех да кажа нито дума. Гърлото ми гореше. Гласът ми беше изчезнал. Не можех дори да се помръдна, защото Матрин държеше косата ми. Очите на Пел ме гледаха. Аз не проговорих. Тогава той се обърна към мен и каза: „Как можа да ми причиниш това, Ейди, как можа да ме наречеш проклетник?“ После заплака. Матрин го караше да ме признае за проклетница. Каза, че ще му повярват, защото всички знаят, че имам дарба, и ще го освободят. Той прошепна: „Няма да го направя, за да спася живота си. Макар че тя ме предаде.“ Тези думи разбиха сърцето ми.

Докато тя се взираше в нищото, Зед забеляза, че една свещ на рафта зад нея се е стопила в малко езерце. Долавяше вълните от силата, които се излъчваха от Ейди. Осъзна, че без да иска, е притаил дъх. Въздъхна дълбоко.

— Матрин преряза гърлото на Пел — каза тя кратко. — Отряза главата му и я сложи пред мен. Каза, че трябва да видя какво е докарало на Пел това, че следва Пазителя. Каза, че това бъде последното нещо, което би искал да видя през живота си. Мъжете издърпаха главата ми назад и отвориха насила очите ми. Матрин наля в тях някаква вряща течност. Аз бях ослепена. В този миг стана нещо вътре в мен. Моят Пел го нямаше, беше си отишъл с мисълта, че съм го предала, животът ми щеше всеки момент да свърши. Изведнъж разбрах, че за всичко това съм виновна аз, задето спазих клетвата си. Животът на моя любим в замяна на една глупава клетва, на едно безумно суеверие. Вече нищо нямаше значение; за мен всичко свърши. Освободих дарбата си. Наруших клетвата си да не използвам дарбата,

за да навредя другиму. Не можех да виждам, но чувах; чух как кръвта им се разплисква по каменните стени. Нанесох невероятен удар. Разкъсах на парчета всяко живо същество в стаята, било то човек или мишка. Не виждах, така че просто удрах по всяко живо същество наоколо. Не знам дали някой е успял да се спаси по някакъв начин. Радвах се, че съм сляпа. Ако бях видяла какво правя, вероятно щях да спра, преди да съм свършила. Когато всичко наоколо утихна, обиколих стаята и преброих телата. Един липсваше.

Довлякох се до къщата на баба Линдел. Как съм стигнала дотам, нямам представа. Сигурно дарбата ми ме е водила. Щом ме видя, тя бъде бясна. Изправи ме на крака и ме попита дали съм нарушила клетвата си.

Зед се наведе към нея.

— Но нали не си можела да говориш? Как си й отговорила?

Ейди се усмихна студено.

— Хванах я за гърлото и със силата на дарбата си я запратих в стената. Приблжих се до нея и кимнах с глава. Ядно стисках гърлото ѝ. Тя се съпротивляваше. Съпротивляваше се с всичката си сила. Но аз бъда по-силна, много по-силна. До този момент нямах представа, че дарбата на различните хора бъде различна. Тя бъде безпомощна като парцалена кукла. Но никога нямаше да мога да я нараня толкова, колкото ми се искаше при мисълта, че преди всичко друго ми зададе този въпрос. Пуснах я и се строполих на пода; не можех да издържам повече. Тя се приближи до мен и започна да се грижи за раните ми. Каза, че съм постъпила лошо, като съм престъпила клетвата си, но че онова, което са ми сторили, е още по-лошо. От този момент нататък вече не се страхувах от баба Линдел. Не защото ми помогна, а защото бях престъпила клетвата си. Вече бях извън законите, които бях научена да спазвам, и знаех, че съм по-силна от нея. От този ден баба започна да се страхува от мен. Мисля, че ми помогна, защото искаше да се оправя и да си вървя. След два дни тя дойде при мен и ми каза, че са я викали в градската управа. Били я разпитвали. Каза, че всички мъже в мелницата от „Кръвта на братството“ са мъртви. Без Матрин. Той успял да избяга. Казала, че не ме е виждала. Повярвали ѝ, или поне се направили, че ѝ вярват. Може би не са искали да ѝ противоречат. След това я пуснали да си върви.



От време на време раменете ѝ потрепваха. Взираше се в дъното на чаената чаша. Поиска нова. Когато Зед ѝ подаде нова, тя бързо я остави настрана, защото бе много гореща. Той отново бе сложил някакви билки в чая, но този път и в своята чаша. Беше сигурен, че това не е краят на историята ѝ.

— Загубих детето си — каза тя.

Зед я погледна.

— Съжалявам, Ейди.

Погледите им се срещнаха.

— Знам! — След като той остави чайника на огнището, тя хвана ръката му в своите. — Гърлото ми се оправи. — Тя докосна с пръсти врата си. — Но гласът ми стана твърд като желязо, стържещо върху камък.

Зед се усмихна.

— Харесвам гласа ти. Пасва ти идеално.

Сянка на усмивка премина през лицето ѝ.

— Зрението ми обаче не се оправи. Аз бъда сляпа. Баба Линдел не бъде толкова силна като мен, но бъде стара и знаеше много номера, свързани с дарбата. Научи ме да виждам без очите си. Научи ме да виждам с дарбата си. Не беше същото като да гледаш през очите си, но в някои отношения беше дори по-добре. Всъщност виждах много повече.

След като оздравях, баба Линдел поиска да си тръгна. Не искаше да живее с клетвопрестъпница, пък била тя и от нейната собствена кръв. Страхуваше се, че ще ѝ донеса неприятности. Било то от Пазителя, защото бях престъпила клетвата си, било от „Кръвта на братството“. Баба Линдел не знаеше какво би могло да я сполети, но бе сигурна, че аз ще съм причината.

Зед се облегна назад и разтегна схванатите си мускулите.

— И какво, появиха ли се неприятности?

— О, да! — изсъска Ейди, повдигайки вежди, и се наведе напред. — Съвсем скоро. Матрин Галиен беше в основата на всичко. Докара още двадесет мъже от „Кръвта на братството“, всички платени от короната, истински професионалисти. Калени в битките, едри, диви мъжаги с мрачни лица, всичките на коне, въоръжени с мечове. Войници, които не са свикнали да пропускат жертвата си. Премени в ризници и с блестящи щитове, на които светеха кръстосаните кръстове

на короната. Шлемовете им блестяха на слънцето, докато язدهха. Всеки на бял кон. Стоях на прага на къщата и ги гледах с очите на дарбата си как се подреждат в редица пред мен като за парад пред Краля. Конете застинали в еднакви пози още преди командирът да е помръднал с пръст. Матрин чакаше зад тях с коня си и гледаше. Командирът се провикна към мен: „Арестувам те като проклетница. Пак като такава ще бъдеш екзекутирана.“ — Ейди извърна поглед от виденията на спомените си. Очите ѝ срещнаха очите на Зед. — А аз си мислех за Пел. Моя Пел. — Лицето ѝ отново се вкамени като желязна маска. — Нито един меч не успя да излезе от ножницата си, нито една стрела не излетя, нито един крак не докосна земята, преди да умрат. Покосих цялата редица от ляво на дясно, един по един, дадох всичко от себе си, за всеки един. Бях бърза като мисълта. Бум. Бум. Бум. Всички, без командира. Той стоеше с каменно лице на своя бял кон, а навсякъде около него падаха трупове в ризници. Когато свърших, когато заглъхна и последният щит, паднал на земята, вдигнах очи към него. „Оръжието, казах му, е напълно безполезно срещу истинската проклетница. Или чародейка. То може да се използва единствено срещу невинни хора.“ След това му казах, че искам да занесе едно съобщение от мен за Краля, от чародейката на име Ейди. Със спокоен глас той попита какво е съобщението. Казах му: „Предай му, че ако изпрати след мен още войници от «Кръвта на братството», това ще е последният жив орден, който някога му е служил.“ Той ме изгледа напълно безстрастно, после пришпори коня си и тръгна, без да се обърне назад. — Очите ѝ се забиха в масата. — Баба Линдел ми обърна гръб. Каза ми да напусна къщата ѝ и никога повече да не се връщам.

Лицето на Зед леко трепна при мисълта за това как Ейди е избила всичките тези мъже. Изключително рядко се среща чародейка с толкова силна дарба.

— А какво стана с Матрин? Не го ли уби?

Ейди поклати глава. По устните ѝ пробяга тъжна усмивка.

— Не, отведох го със себе си!

— Отвела си го със себе си?

— Вързах го за себе си. Вързах живота му за моя. Направих така, че винаги да знае къде съм. При всяка нова луна беше длъжен да идва при мен, без значение къде съм, независимо дали иска или не.

Трябваше да ме следва отблизо, за да може да идва при мен при всяка нова луна.

Зед се намръщи и дълго разглежда утайката в чашата си.

— Веднъж срещнах един мъж в Уинстед, столицата на кралство Келтон. Казваше се Матрин. Беше просяк, липсваха му няколко от пръстите на едната ръка, доколкото си спомням. Беше сляп. Очите му са били... — очите на Зед изведнъж се спряха върху нейните. Тя го гледаше. — Очите му са били изтръгнати.

Ейди кимна.

— Така беше. — Лицето ѝ отново беше непроницаемо като стомана. — При всяка нова луна той идваше при мен и аз отрязвах по една част от тялото му. Надявах се виковете му да запълнят празнотата в мен.

Зед се наведе напред и се подпря на масата. Наистина стомана.

— Значи ти се устрои в Келтон, така ли? Построй си нов дом?

— Не. Не ми трябваше нов дом. Пътувах и търсех жени с дарба, такива, които можеха да ми помогнат да науча нещо повече. Никоя от тях не знаеше много от онова, което търсех, но всяка можеше да ми каже поне нещичко, което останалите не знаеха. Матрин ме следваше и при всяка нова луна се явяваше при мен, а аз отрязвах следващата част от тялото му. Исках да живее вечно, за да страда вечно. Той бъде онзи, който ме би там в мелницата с юмруци, заради него загубих детето на Пел. Той бъде онзи, който уби моя Пел. Той бъде онзи, който ме ослепи.

Белите ѝ очи проблясваха в червено на светлината на лампата. Тя извърна глава.

— Той бъде онзи, който накара Пел да повярва, че съм го предала. Исках Матрин Галиен да страда вечно.

Зед махна неопределено с ръка.

— Колко време... издържа?

Ейди въздъхна.

— Не достатъчно дълго и в същото време много.

Зед се намръщи.

— Един ден ми хрумна нещо: никога не бях използвала дарбата си, за да му попреча да се самоубие. Защо продължаваше да идва при мен? Защо ми позволява да му причинявам страданието, което той причини на мен? Защо просто не сложи край на всичко това? И така,

следващия път, когато той дойде и аз отрязах още една част от тялото му, заедно с това прекъснах и връзката помежду ни. Прекъснах необходимостта му да идва отново следващия път. Но го направих така, че той да не разбере, така, ако поиска, би могъл да забрави за мен.

— Тогава ли го видя за последен път?

Тя поклати глава.

— Не. И аз така си помислих, но той се върна със следващата нова луна. Върна се, а можеше да не го прави. Не можех да разбера защо. Реших, че е време да плати с живота си за това, което беше направил на мен и на Пел, както и на всички други. Но преди да го убия, трябваше да получа отговор. По време на пътуванията си научих много неща. Неща, които мислех, че никога няма да се наложи да използвам. Тази нощ се наложи. Използвах ги, за да открия мъчението, от което Матрин се страхува най-силно. С този номер можеха да се научават страховете на човек, но не и другите му тайни. Против волята думите излизаха навън, и страховете му излизаха наяве. Оставих го да се поти през цялата нощ и през следващия ден, а през това време аз отидох да си набавя необходимите ми неща. Когато накрая се върнах с всичко, той почти бе полудял от страх. И то с основание. Поисках да ми разкрие тайната си. Отказа. Изпразних торбата пред него. От нея изпаднаха малките клетки и другите неща. Той седеше на пода гол и напълно безпомощен. Вдигах всяка от клетките, разклащах я пред слепите му очи и му я описвах, казвах му какво има във всяка мъничка клетка, кошничка или бурканче. Отново го попитах за тайната му. Той бъде потен, задъхан, треперещ, но отново отказа. Мислеше, че блъфирам, че не ми стиска. Но грешеше. Превърнах се в парче стомана и извиках на живот най-страшните му стракове.

Зед сбърчи чело. Любопитството му надделя над ужаса.

— Какво му направи?

Тя вдигна глава и го погледна в очите.

— Това бъде единственото нещо, което няма да ти кажа. И бездруго не бъде важно. Матрин не каза нито дума и страдаше толкова много, че на няколко пъти спирах. Всеки път, когато си мислех, че повече нямам сили, си припомнях последната гледка, преди той да ме ослепи: как държи пред лицето ми отрязаната глава на Пел — Ейди преглътна, гласът ѝ стана толкова тих, че Зед едва я чуваше. —

Припомних си последните думи на Пел: „Няма да го направя, за да спася живота си. Макар че тя ме предаде.“ — Тя затвори за миг очи. След малко продължи разказа си: — Матрин беше на прага на смъртта. Вече си мислех, че няма да ми каже защо е дошъл, след като го бях освободила. Но точно преди да умре, той се съвзе въпреки всичко, което му бях причинила. Щял да ми каже, защото скоро щял да умре и защото всичко било измислено предварително. Попитах го отново защо се е върнал. Той се наведе към мен с думите: „Не знаеш ли, Ейди? Не знаеш ли кой съм? Аз съм проклетник. През цялото време ти го показвах толкова ясно. През цялото време ти искаше да съм близо до теб и така Пазителят знаеше точно къде си. Пазителят се интересува най-много от онези, които притежават дарбата.“ Не можех да повярвам, че Матрин е от агентите на Пазителя. Казах му, че се е провалил, че нищо не е постигнал и ще умре заради престъпленията си. Той ми се усмихна. — Тя се наклони напред. — Усмихна се! И каза: „Греша, Ейди, не съм се провалил. Аз изпълних всички заповеди на Пазителя. Изпълних задачата си. Съвършено. Всичко това беше предварително премислено. Направих от теб точно това, което искаше той. Ще бъда възнаграден. Аз запалих огъня, когато ти беше дете, аз измислих всичко това с теб и Пел. Не защото мислех, че сте агенти на Пазителя, а защото аз самият съм такъв. Накарах те да престъпиш клетвата си, да приемеш в сърцето си омразата на Пазителя. Престъпването на клетвата беше първата стъпка, виж какво започна да правиш след това. Виж какво правиш сега. Виж колко си се приближила до него. Вече си на една ръка разстояние от него. Може и да не си му се заклела, но така или иначе работиш за него. Ти се превърна в онова, което мразеше. Ти стана като мен; ти бъдеш проклетница. Пазителят ти се присмива, Ейди, и ти благодари, че го прие в сърцето си.“ След това Матрин се свлече на земята и умря.

Ейди зариди неудържимо, отпуснала глава между дланите си. Зед се приближи до нея и я прегърна, а тя зарови главата си в раменете му. Той я погали по косата, опитвайки се да я успокои. Напразно.

— Не е съвсем така, скъпа госпожо, не е съвсем така!

Тя продължаваше да ридае, заровила лице в робата му.

— Мислиш се за много умен ли, магьоснико? Не бъдеш чак толкова умен! Не бъдеш!

Зед коленичи пред стола ѝ, хвана я за ръцете и се вгледа в сломеното ѝ от скръб лице.

— Достатъчно умен съм, за да разбера, че чрез свой агент Пазителят е помрачил радостта ти от победата в борбата срещу него.

— Но аз...

— Ти си се съпротивлявала. Отвърнала си на ударите не защото ти е доставяло удоволствие, а защото те е боляло. Не защото си искала да помогнеш на Пазителя.

Тя сбърчи вежди, опитвайки се да спре сълзите си.

— Бъдеш сигурен? Достатъчно сигурен, за да се довериш на човек като мен.

Зед се усмихна.

— Напълно сигурен. Може и да не знам всичко, но знам, че ти не си агент на Пазителя. Ти си жертва, а не престъпница.

Ейди разтърси глава.

— Де да бях и аз толкова сигурна.

— След като Матрин умря, ти продължи ли да убиваш? Търсеше ли отмъщение над невинни хора?

— Не, разбира се, че не!

— Ако беше проклетница, щеше да подчиниш всичко у себе си на Пазителя, на неговите желания; щеше да нараняваш всеки, който не ги изпълнява. Но той не е успял да вземе душата ти. Тя все още си е твоя. Няма от какво да се страхуваш. — Той успокоително стисна ръцете ѝ.

Тя не се опита да го отблъсне, прие ласката му, но продължи да трепери. След малко изтри сълзите от бузите си.

— Сипи ми още малко чай. Но не ми слагай повече от онези твои шарени листенца, че ще заспя, преди да съм завършила историята си.

Зед вдигна вежди. Тя беше усетила билките му. Потупа я по рамото и се изправи на крака. Наля още чай, после придърпа стола си по-близо до нея и седна. Тя отпи голяма глътка. След това и още няколко. Чак тогава погледна към него, за да се убеди, че я слуша.

— Войната с Д'Хара беше страшна, но краят ѝ се виждаше. Чувствах, че границата се издига. Чувствах, че навлиза в нашия свят.

— Значи си тук скоро след като границата беше вдигната.

— Не. Преди това бях при още няколко жени, за да се уча. Някои от тях ми казаха туй-онуй за костите. — Тя извади изпод робата си

малка огърлица. Опипа малката кръгла кост, от двете страни на която имаше жълти и червени мъниста. Беше същата като онази, която му беше дала, за да премине безпрепятствено през просеката. Той все още я носеше около врата си.

— Това бъде кост от основата на череп, като онзи ей там, на рафта, дето падна на земята. Животното бъде скрин. Скриновете са зверове-пазачи на отвъдния свят, нещо като преследвачите на сърца, само че пазят и в двете посоки. Най-лесно бих могла да ти го обясня, като ти кажа, че те са част от воала, въпреки че не е съвсем така. В този свят те имат тела, форма, но в другия са само сила.

Зед се намръщи.

— Сила ли?

Ейди вдигна лъжицата си и я остави да падне на масата.

— Сила. Не можем да я видим, но тя бъде тук. Тя кара лъжицата да падне, не ѝ позволява да отлети във въздуха. Не се вижда, но бъде тук. Нещо такова е и със скриновете. В много редки случаи, когато трябва да пропъдят всички от мястото, където се събират светът на мъртвите и светът на живите, те се появяват в този свят. Малцина знаят за тях, защото те рядко се появяват.

Зед се намръщи.

— Звучи ти объркано, знам. Някой друг път ще ти го обясня по-добре. Важното е, че тази кост от скрин те скрива от тях.

Ейди отпи от чая си, а Зед извади огърлицата изпод дрехата си и я погледна с други очи.

— Тя би трябвало да те крие и от другите зверове, които излизат в просеката, така ли?

Ейди кимна.

— А ти как разбра за нея? Границата е мое дело, а аз самият не знаех, че съществува просека.

Тя въртеше чашата си в ръце.

— След като напуснах баба си, започнах да търся жени, които притежават дарбата, жени, които могат да ме научат на различни неща за света на мъртвите. След смъртта на Матрин се заех да уча упорито. Всяка жена ми казваше по нещо, което знаеше, и ми посочваше друга, която знае повече. Пътувах из Средната земя, срещах се с тях и събирах знания. Трупах късчетата познание и ги свързвах едно с друго. Така научих истината за взаимодействието между двата свята.

Вдигането на границата беше като запушен чайник, сложен на огъня — без отвор скоро щеше да изхвърчи. Знам, че ако съществува достатъчно мъдра магия, която да знае как да се пригоди отвъдният свят към нашия, тя ще намери начин да уравни двете противоположни страни. Нужен е някакъв отвор, като на чайника. Просека.

Зед повдигна вежди и погълнат от мисли, потърка с пръсти голобрадото си лице.

— Разбира се. В това има смисъл. Равновесие. Всяка сила, всяка магия трябва да бъде уравнивесена. — Той я погледна в очите. — Когато вдигнах границата, използвах магия, която не разбирах напълно. Беше описана в една много стара книга за магьосниците от миналото, които обаче са били много по-могъщи, отколкото аз мога да си представя. Да се хвана да използвам техните напътствия, за да вдигна границата, беше доста отчаяна постъпка.

— Трудно бъде да си те представя отчаян.

— Понякога целият ни живот е наниз от отчаяни постъпки!

Ейди кимна.

— Може бъдеш прав. И аз бях много отчаяна, защото трябваше да се скрия от Пазителя. Помня какво каза Матрин: че Пазителят се криел буквално под носа ми. Тогава реших, че най-доброто място, за да се скрия от него, ще бъде тук, където няма да ме потърси, точно под носа му, на ръба на неговия свят. Затова дойдох в просеката. Тя не принадлежи нито на този свят, нито на отвъдния. Някакво общо пространство. Място, където двата свята се свързват по някакъв начин. Чрез костите мога да се скрия от Пазителя. Той и зверовете от неговия свят не могат да ме видят.

— Да се скриеш?

В тази жена имаше повече желязо, отколкото в чайника на огъня! Но Зед познаваше много добре Ейди и знаеше, че дори това сравнение не е достатъчно за нея. Погледна я.

— Значи дойде тук само за да се скриеш?

Тя отмести очите си от неговите и след като си поигра с мънистата на огърлицата, внимателно я пхна в деколтето на робата си.

— Има и друга причина. Дадох клетва. На себе си. Заклех се, че ще намеря начин да се свържа с моя Пел и да му кажа, че не съм го



предала. — Тя отпи голяма глътка чай. — Прекарах по-голямата част от живота си тук, в просеката, опитвайки се да намеря начин да стигна до света на мъртвите и да му кажа. Просеката бъде част от отвъдния свят. — Тя сложи ръце на масата. — Докато се занимаваше с крака ми, преживях всичко наново, но много по-силно. Сякаш всичко се върна. Ти ме накара да си припомня някои отдавна забравени неща. Накара ме да възродя болката, която винаги си е била тук, притъпена от времето.

— Съжалявам, Ейди — прошепна той. — Трябваше да взема предвид миналото ти. Нямах представа, че си преживяла толкова мъка. Прости ми.

— Не бъде нищо за прощаване. Ти ми направи подарък, като ми върна крака. Не би могъл да знаеш как е преминал животът ми. Не бъде твоя грешка, че преживях всичко наново. Не си могъл да знаеш, че бъда проклетница.

Зед я изгледа сурово.

— Мислиш, че понеже си отвърнала на удара на злото, си станала зла, така ли?

— Аз причиних повече зло, отколкото човек като теб може да си представи.

Зед кимна.

— Така е. Нека ти разкажа една малка история. Веднъж бях влюбен. Както ти в Пел. Тя се казваше Ерилин. Времето, което прекарах с нея, беше като твоето с Пел. Споменът ми за нея е един от най-приятните в живота ми. — Усмивката му избледня. — Докато Панис Рал не изпрати след нея четворка.

Ейди го стисна за ръката.

— Зед, не е нужно да...

Той удари с юмрук по масата така, че чашите подскочиха.

— Не можеш да си представиш какво направиха с нея мъжете от четворката. — Той се наклони напред, лицето му почервения под бялата коса, стисна зъби. — Тръгнах след тях. В сравнение с онова, което направих на всеки един от тях, твоята история с Матрин е детска игра. Опитах се да стигна до Панис Рал, но тъй като не успях, тръгнах след войниците му. Срещу всеки убит от тебе, Ейди, лежат хиляда от онези, които убивах аз. Дори хората, които бяха на моя страна, се плашеха от мен. Бях се превърнал в полъха на смъртта. Направих всичко, за да спра Панис Рал. Може би дори повече от необходимото. — Той седна

обратно на стола си. — Ако на този свят все още съществува нещо като добродетелен мъж, то ти със сигурност не седиш с него на масата в момента.

— Направил си единствено онова, което си бил длъжен да направиш. Това не намалява добродетелността ти.

Той повдигна вежда.

— Мъдри думи, казани от мъдра жена. Може би и ти ще се вслушаш в тях.

Ейди замълча. Зед сложи ръце на масата и започна да си играе с чашата, търкаляйки я между дланите си.

— Все пак аз съм бил малко по-щастлив от теб. Прекарах повече време с моята Ерилин. И не загубих дъщеря си.

— Панис Рал не се ли опита да убие и дъщеря ти?

— О, напротив. Той точно така си мислеше... Хвърлих... хвърлих смъртно заклинание. За да ги накарам да си помислят, че са я видели мъртва. Това беше единственият начин да я защитя, да ги накарам да спрат, да не продължават, докато наистина успеят.

— Смъртно заклинание... — Ейди прошепна някаква молитва на родния си език. — Това е опасна мрежа. Не бих те упрекнала, че си го направил, щом си имал достатъчно основателна причина, но подобно нещо не остава незабелязано от духовете. Имал си късмет, че се е получило и че си я спасил. Имал си наистина голям късмет, че добрите духове бъдат с теб в този ден.

— Сигурно понякога е много трудно да се каже от коя страна на късмета гледа човек. Отгледах я без майка. Порасна красива млада жена, когато се случи. Когато изпратих магьосническия огън през границата, Мрачният Рал беше застанал до баща си. Беше там, когато огънят го обгори. Той прекара младите си години в учене, за да може да довърши онова, което баща му не успя. През всичките тези години той трупаеше мъст. Той се научи да преминава границата; идвал е в Средната земя, без аз изобщо да разбера.

Изнасили дъщеря ми.

Не знаеше коя е тя. Всички мислеха, че дъщеря ми е умряла, иначе той със сигурност щеше да я убие. Но й причини много мъка. — Зед стисна дланите си. Чашата изпраща в ръцете му, но за негова изненада не се поряза. Ейди не каза нищо.

— След всичко това аз я отведох в Западната земя, за да я скрия и да мога да я защитавам. Не знам дали е било лошата съдба или просто нещастна случайност, но тя умря. Умря в дома си по време на пожар. Тогава мислех, че има твърде много ирония в това нещастно стечение на обстоятелствата. Така и не разбрах със сигурност какво точно се е случило. Може би все пак добрите духове не са били толкова благосклонни към мен, когато направих смъртното заклинание.

— Съжалявам, Зед — каза Ейди съвсем нежно с грубия си глас.

Той махна с ръка.

— Но поне ми остана момчето й. — Той зарови пръст в листенцата на дъното на чашата си. — Синът на Мрачния Рал. Изчадието на един от агентите на Пазителя. Но и син на моята дъщеря, мой внук. Той няма никаква вина за престъпленията, довели до неговото раждане. Той е добро момче. — Зед я погледна изпод вежди. — Ти дори го познаваш. Казва се Ричард!

Ейди се наведе напред.

— Ричард? Ричард е твой... — Тя се облегна назад и поклати глава. — Магьосниците и техните тайни! — Намръщи се, но постепенно лицето й омекна. — Вероятно си имал сериозна причина да пазиш тайна като тази. Ричард наследил ли е дарбата?

Зед кимна и повдигна вежди.

— Да. Това беше една от причините, поради които го скрих в Западната земя. Страхувах се, че я е наследил, но тъй като не бях сигурен, исках да го предпазя от всякакви опасности. Както знаеш, Пазителят преследва най-яростно родените с дарба. Знаех, че ако започна да го уча да използва дарбата си, ще привлече върху него неприятелски очи. Исках да порасне, да има силен характер, преди да го подложат на изпитания и чак тогава, ако се убедя, че е наследил дарбата, да започна да го обучавам. Понякога си мислех, че би било по-добре, ако не притежава дарбата. Но уви, той я притежава. Дори вече я употреби, за да спре Мрачния Рал. Ричард използва магия. — Той се наведе към Ейди. — Подозирам, че е наследил дарбата от двамата си дядовци и от баща си. От съвсем различни типове магьосници.

— Разбирам — промърмори тя.

— Но точно сега има доста по-съществени неща, за които да се тревожим. Мрачният Рал използва кутиите на Орден. Той отвори

едната, погрешната. Погрешна поне за него. Но може би погрешна и за нас. В Кулата има книги, в които пише за това. Те предсказват, че ако някой отвори кутиите и магията на Орден бъде употребена срещу него, той ще умре. Но онзи, който е насочил магията в дадената посока, също би могъл да допусне грешка и той също ще умре. По-лошото обаче е, че той може да разкъса воала към отвъдния свят. Ейди, аз не знам толкова много за отвъдния свят, колкото ти. Ти си го изучавала през по-голямата част от живота си. Имам нужда от теб. Трябва да дойдеш с мен в Ейдиндрил и заедно да отворим старите писания, да видим какво може да се направи. Аз съм изчел доста от тях, но голяма част от съдържанието им не разбирам. Може би ти ще успееш. Да разбереш дори само едно нещо повече от мен, това може да се окаже много съществено.

Ейди го погледна със сърдито лице.

— Аз бъда една стара жена. Една стара жена, приела Пазителя в сърцето си.

Зед не я изпускаше от очи, но не успя да срещне погледа ѝ. Блъсна назад стола си и стана.

— Стара жена ли? Не. По-скоро глупава!

Тя не каза нищо. Очите ѝ продължаваха да се взират в масата.

Зед прекоси стаята и заразглежда костите, подредени по стените. Кръстоса ръце зад гърба си, докато се взираше в странните талисмани на смъртта.

— Може би аз също съм само един стар човек? Хм! Глупав старец. Може би трябва да намеря някой младеж да свърши тая работа? — Той я погледна през рамото си. Ейди го наблюдаваше. — Но ако младият е по-добър от нас, тогава нека той да намери още по-млад? Всъщност защо не и пеленаче? Може би така ще е най-добре? Може би в селото има някое десетгодишно дете, което ще може да направи нещо, за да спре смъртта, която заплашва да погълне живите? — Зед вдигна ръце във въздуха. — Като те слушам, познанието е нищо пред младостта.

— Не, ти не си глупав старец. Знам какво мислиш.

Зед се доближи до масата и сви рамене.

— Ако ти само си седиш тук, в тази къща, вместо да ни помогнеш с онова, което знаеш, тогава с пълна сила мога да те смятам за онова, от което най-много се страхуваш — за агент на Пазителя. —

Той сложи ръцете си върху масата и се наведе напред към нея. — Щом не се бориш срещу него, значи му помагаш. Тогава неговият план се развива успешно. Той не те кара да се обърнеш към него, а те принуждава да се страхуваш от борбата срещу него.

Ейди не сваляше очи от Зед.

— Какво искаш да кажеш?

— Той вече е получил онова, което иска, Ейди. Накарал те е да се страхуваш от самата себе си. Пазителят разполага с цялата вечност, затова никога не бърза. Той няма нужда от това да работиш за него. За да спечели някой с дарба, се изискват много усилия. Не си е струвало да си създава проблеми заради теб. Единственото, което е искал от теб, е било да не работиш срещу него. Направил е всичко необходимо. Не би прахосвал усилията си напразно. В някои отношения той е толкова сляп за нашия свят, колкото сме ние за неговия. Засега има доста силно влияние тук и много внимателно обмисля всяко следващо действие. Той никога не пилее силата си лекомислено в нашия свят.

Малко по малко тя започна да осъзнава думите му. Лицето ѝ се проясни, тревогата изчезна от погледа ѝ.

— Може би не си чак толкова глупав старец.

Зед се усмихна, дръпна стола си назад и седна.

— Винаги така съм си мислил.

С ръце в скута си, Ейди не откъсваше поглед от масата, като че ли тя можеше да ѝ подсказе решението. Къщата тънеше в тишина, чуваше се само бумтенето на огъня в огнището.

— През всичките тези години истината е била скрита под носа ми. — Тя вдигна към него очите си, изпълнени с недоумение. — Как си могъл да помъдрееш толкова?

Зед сви рамене.

— Това е едно от предимствата на прекомерно дългия живот. Ти виждаш в себе си само старицата. Аз виждам една забележителна дама, която е живяла дълго на този свят и е събирала мъдростта си от онова, което е минало през очите ѝ. — Той измъкна от косата ѝ жълтата роза и ѝ я подаде. — Твоето очарование не е маска, положена върху разядена същност. То разцъфва от вътрешната ти красота.

Тя взе цветето, но след миг го остави на масата.

— Твоето красноречие не прикрива факта, че съм пропиляла живота си...

Зед поклати глава и я прекъсна.

— Не. Нищо не си пропиляла. Не си видяла другата страна. В магията и в другите неща има равновесие, но то трябва да се открие. Пазителят е направил вече каквото е искал, изпратил е агентите си при теб, за да те пази за своите цели. Но той сигурно винаги е изпитвал съмнението, че един ден можеш да се обърнеш срещу него. Това също е равновесие в действията. Дошла си тук, за да изучаваш света на мъртвите, за да можеш да се свържеш със своя Пел. Така ли е, Ейди? Той те е обработил така, че да не можеш да объркаш плановете му. В същото време с действията си те е накарал да научиш много неща, които сега може да ни помогнат, за да го спрем. Ти не бива да се затваряш в миналото си, но в същото време не бива и да пренебрегваш онова, което той по невнимание ти е дал.

Очите ѝ заблестяха, тя гледаше стените на своята къща, окичени с кости, покрити с талисманите на смъртта, които беше събирала през годините.

— Но моята клетва... моят Пел! Аз трябва да го намеря, да му кажа. Той умря, мислейки, че съм го предала. Ако той не разбере истината, съм загубена, сърцето ми е загубено. А бъда ли загубена, Пазителят ще ме открие.

— Пел е мъртъв, Ейди. Отишъл си е. Границата, просеката — всичко това не съществува. Ти трябва по-добре от мен да знаеш, че колкото и да си искала да направиш това през годините, така и не си намерила начин да го постигнеш. Ако наистина искаш да го направиш, трябва да потърсиш помощ. Тук явно никой не може да ти я даде. А в Ейдиндрил имаш шанс да я получиш! Да помогнеш да бъде спряна Пазителят не означава да нарушиш клетвата си. Ако моите знания могат да ти помогнат, аз ти ги предоставям с радост. Но както ти знаеш неща, които за мен са тайна, така и аз знам такива, които ти не знаеш, нали все пак съм Главен магьосник. Може би това, което знам, ще ти помогне. Пел няма да се зарадва да разбере, че не си го предала, ако научи, че може би си предала всички останали.

Ейди взе жълтото цвете от масата и го повъртя известно време в ръце, след което отново го остави. Хващайки се за ръба на масата, тя се изправи на крака. Огледа с белите си очи стените на къщата.

Приглади полите на робата си, като че ли искаше да изглежда по-величествена, обиколи масата и застана зад неговия стол. Зед усети

ръцете ѝ върху раменете си. Неочаквано тя се наведе напред и го целуна по косата, погали го с нежните си пръсти. Зед беше спокоен, знаеше, че тези пръсти няма да се впият в гърлото му. Не и след всичко, което беше казал.

— Благодаря ти, приятелю, че изслуша моя разказ и ми помогна да намеря смисъла му. Моят Пел би те харесал. Вие двамата сте достойни мъже. Вярвам, че ще ми помогнеш да поговоря с него.

Зед извърна глава назад, както беше седнал на стола, и се вгледа в нейното лице, огряно от меката светлина на очите ѝ.

— Ще направя всичко, което е по силите ми, за да ти помогна да не нарушиш клетвата си. Кълна се.

Усмивката грейна на лицето ѝ. Тя погали дългите му бели къдрици.

— А сега разкажи за Камъка на сълзите. Трябва да решим какво ще правим с него.

## ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Камъкът на сълзите ли? Ами, той е скрит.

Ейди въздъхна.

— Чудесно. Той не е нещо, което трябва да бъде оставено без надзор в този свят. — Тя леко се намръщи. — А добре ли е скрит? На сигурно място ли е?

Зед леко трепна. Не искаше да ѝ каже, знаеше как ще реагира Ейди. Но ѝ беше обещал.

— Окачих го на верижка. Окачих го на верижка и го сложих на врата на едно момиченце. Не знам... точно... къде е тя сега.

— Ти си го докосвал? — Очите на Ейди щяха да излязат от орбитите. — Камъкът на сълзите? Докосвал си го и си го сложил на врата на някакво момиченце! — Тя сграбчи брадата му с изненадващо силни пръсти и се наведе над лицето му. — Сложил си Камъка на сълзите, Камъка, за който се говори, че самият Създател е окачил на врата на Пазителя, за да го затвори в подземния свят... сложил си този Камък на врата на едно малко момиченце? И си я оставил да се скита където ѝ видят очите?!

Зед вдигна рамене отбранително.

— Но нали трябваше да направя нещо с него. Не можех да го оставя просто ей така!

Ейди удари челото си с ръка.

— Тъкмо ме убеди колко е мъдър и веднага след това побърза да ми покаже, че наистина е голям глупак. Добри духове, спасете ме от неговите ръце.

Зед се изправи на крака.

— А ти какво би направила с него?

— Ами най-малкото щях да се замисля малко повече от теб, преди да направя каквото и да било. И нямаше да го докосна! Той е от друг свят. — Ейди се обърна с гръб към него, склочи ръце и зашепна нещо на някакъв странен език.

Зед приглади робата си и се поизпъчи.



— Не разполагах с излишно време, за да обмислям внимателно всичко. Нападна ни смехавец. Трябваше да бягаме...

Ейди обикаляше нервно наоколо.

— Аха, смехавец, значи. Пълен си с прекрасни новини, старче!  
— Тя заби пръсти под брадата му. — Това обаче не е извинение. Въпреки всичко не трябваше...

— Какво не трябваше? Не трябваше да го докосвам, така ли? Трябваше да позволя на смехавеца да го докосне, така ли?

— Смехавците бъдат убийци. Те не бъдат изпратени тук за Камъка.

Зед също заби пръст в нея.

— А, така значи? Толкова ли си сигурна? Толкова сигурна, че да си готова да рискуваш всичко заради него? Ами ако беше сгрешила, тогава какво? Тогава Пазителят щеше да грабне Камъка и да направи с него каквото си поиска? Толкова ли си сигурна, Ейди?

Тя дръпна ръката си от него и се загледа в намръщеното му лице.

— Не. Мисля, че не! Вероятно си прав. Сигурно бъде шанс смехавецът да вземе Камъка. Сигурно си направил единственото възможно нещо. — Тя размаха пръст пред лицето му. — Но да го окачиш на врата на едно дете...

— А къде според теб трябваше да го скрия. В джоба си ли? В джоба на един магьосник? В джоба на човек, който притежава дарбата? Та нали това е първото място, където ще го потърси Пазителят? Или може би искаш да го скрия на място, което единствено аз знам, и когато агентите на Пазителя се доберат до мен по някакъв начин и ме накарат да проговоря, да им изпея къде съм го сложил, за да могат те да дойдат да си го вземат, а?

Ейди скръсти ръце и от устата ѝ излезе сподадено проклятие. Накрая лицето ѝ се отпусна.

— Добре, може би...

— Може би, вятър! Нямах друг избор. Това беше отчаяна постъпка. Направих единственото възможно нещо при онези обстоятелства.

Тя направи уморена гримаса, а после кимна.

— Бъдеш прав, магьоснико. Направил си най-доброто, което си могъл. — Тя го потупа по рамото. — Колкото и глупаво да е то —

добави тя едва чуто. Бутна го лекичко към стола. — Сядай! Искам да ти покажа нещо.

Зед се отпусна на стола и я проследи с поглед, докато тя закуцука към една от етажерките на стената.

— Вероятно бих постъпил другояче, Ейди — тъжно каза той, — ако имах възможност.

Ейди кимна.

— Знам... — Тя спря и се обърна. — Смехавец, казваш?

Зед потвърди.

— Бъдеш сигурен, че си видял смехавец?

Той изви вежди.

— Разбира се, че съм сигурен!

— Смехавците бъдат убийците на Пазителя. Те бъдат праволинейни и изключително опасни, но не са особено умни. Трябва да имат нещо, по което да познаят онзи, след когото са изпратени, някакъв начин да го открият. Те не бъдат много добри в търсенето, особено тук, в нашия свят. Откъде е знаел Пазителят къде бъдеш ти? Откъде смехавецът е знаел как да те открие? Откъде е бил сигурен, че преследва именно теб?

Зед сви рамене.

— Не знам! Аз стоях близо до мястото, където бяха отворени кутиите. Но беше минало известно време. Нямах откъде да знае, че съм още там.

— Ти унищожил ли смехавеца?

— Да.

— Това бъде добре. Пазителят не би си направил труда да изпрати друг. Не и след като си доказал, че можеш да се справиш с него.

Зед вдигна ръце.

— Ами да, това си е направо прекрасно! Смехавците биват изпратени да премахнат всяка заплаха за Пазителя. Вероятно този е бил изпратен, за да спаси Пазителя от мен, така както проклетниците е трябвало да го освободят от теб. Имаш право, той няма да изпрати друг, не и след като му доказах, че мога да се справя със смехавците. Следващия път ще изпрати нещо по-страшно.

— Ако наистина ти бъдеш целта. — Тя докосна с пръст долната си устна, мърморейки си под носа. — Къде бъде Камъкът, когато го

намери?

— Точно до кутията, която Рал отвори.

— А къде се появи смехавецът?

— В същата зала, в която бяха кутиите и Камъкът.

Ейди поклати глава озадачено.

— Може би си прав, че е дошло да вземе Камъка. Но ми се струва нелогично един смехавец да бъде изпратен за това. Чудя се как те е открил. — Тя се приближи до рафтовете. — Трябвало е нещо да го води.

Повдигайки се на пръсти, тя надзърна в дъното на единия от рафтовете, разбута внимателно предметите по-напред и най-накрая стигна до онова, което търсеше. Взе го в ръка, върна се обратно при Зед и внимателно остави предмета на масата. Беше малко по-голям от кокоше яйце, овален, потъмнял с годините, покрит с дебел слой патина, която във вдлъбнатините ставаше кафяво-черна на цвят. Представляваше изкусно изработена фигурка на зловец звяр, свит на топка, но с искрящи очи, които те следят неотлъчно, независимо къде се намираш. Приличаше на изработен от кост и беше много, много стар.

Зед го взе в ръка и се опита да определи тежестта му. Беше доста по-тежко, отколкото изглеждаше.

— Какво е това?

— Даде ми го една жена, чародейка, при която учех. Тя бъде на смъртно легло. Попита ме дали знам какво е скрин. Разказах ѝ каквото знаех. Тя въздъхна с облекчение и после ми каза нещо, от което настръхнах до мозъка на костите си. Каза, че ме била чакала, според както ѝ били предсказали пророчествата. Сложи това в ръката ми и ми обясни, че бъде изработено от кост на скрин. — Ейди посочи с ръка най-напред към стената, после към купчината кости в ъгъла на стаята.

— От тези кости тук може да се събере цял скрин. Веднъж ми се наложи да се боря с един в просеката. Костите му бъдат при мен. Черепът му бъде на рафта. Той бъде онзи, който падна на пода. — Ейди опря пръст върху костената фигурка в ръката на Зед и се наведе към него. Каза с тих и дрезгав глас: — Това, каза ми старицата, трябва да бъде пазено от някой, който разбира. Допълни, че бъде направено с древна магия от старите магьосници, че вероятно ръцете им са били направлявани от самия Създател. Направена е заради пророчествата.

Жената ми каза, че това може би е най-важният магически предмет, който някога ще държа в ръцете си. Че в него има повече сила, отколкото тя или аз изобщо можем да си представим. Било направено от кост на скрин и от сила на скрин, че ще бъде изключително важна вещ, ако някой ден воалът бъде застрашен. Попитах я как трябва да се използва, как действа магията му, как е попаднал у нея. Каза, че бъде много изтощена от вълнението, че съм отишла при нея, и има нужда от почивка. Помоли ме да се върна при нея на сутринта, за да ми разкаже каквото знае. Когато отидох на следващата сутрин, тя беше умряла. — Ейди го погледна многозначително. — Смъртта я споходи малко по-рано от необходимото.

Зед си помисли същото.

— И нямаш никаква представа какво е това и как се използва, така ли?

— Никаква.

Зед вдигна фигурката във въздуха с помощта на магия и се загледа в плавните ѝ движения. Очите на звяра го следваха навсякъде, независимо накъде завърташе предмета.

— Опитвала ли си да прилагаш някаква магия върху това?

— Не. Бъде ме страх.

Зед постави ръцете си от двете страни на костената фигурка и внимателно я притисна с различни видове сила, с различни типове магия, като ги остави да се плъзгат по повърхността на облата кост, опипвайки я, търсейки някакъв процеп, пролука, дупка.

Имаше нещо странно в него. Магията му се връщаше обратно, сякаш минаваше през празно пространство, сякаш нещото изобщо не беше там. Може би беше някакво защитно поле, с каквото не се бе сблъсквал преди. Увеличи силата. Тя се плъзна по повърхността на предмета като нова обувка върху лед.

Ейди стисна ръце.

— Не мисля, че трябва...

Пламъкът на свещта изведнъж угасна. Появи се тънка струйка лепкав дим. В стаята останаха да проблясват единствено трепкащите пламъци в огнището. Зед погледна намръщен угасналата лампа.

Внезапен гръм накара и двамата да се огледат стреснато. Черепът се изтърколи по пода, приближавайки се до тях. На средата на пътя се

закова на място и застана изправен. Двете празни очни орбити се втренчиха в тях. Дългите остри зъби опряха в дървения под.

Костената фигурка подскочи два пъти по масата, а Зед и Ейди се изправиха на крака.

— Какви ги вършиш, старче?

Зед погледна черепа.

— Нищо не съм направил.

От полиците започнаха да падат още кости. Тези, които бяха закачени по стените, се удряха с дрънчене в пода, някои дори подскачаха по няколко пъти.

Зед и Ейди се обърнаха едновременно. Купчината кости зад тях се раздели на части. Някои от костите, сякаш оживели, започнаха да се плъзгат и премятат по пода. Едно ребро профуча напред, удари се в крака на един от столовете и отпраши нанякъде.

Зед се обърна към Ейди, но тя вече бързаше към рафта над шкафа зад масата, онзи, който беше покрит с покривката в синьо и жълто.

— Ейди, какво правиш? Какво става?

Костите се събираха около черепа. Тя дръпна рязко покривката.

— Бягай! Преди да е станало твърде късно!

— Но какво става?!

Тя заровичка из рафта, при което бурканите и кутийките, подредени отгоре му, завъняха. Тя продължаваше слепешката да опипва наоколо. Някои от кутиите изтрополиха по пода. Един буркан се разби на парчета върху шкафа и навсякъде се разхвърчаха стъкълца. Потече нещо гъсто и лепкаво, примесено с парченца стъкло.

— Прави, каквото ти казах. Бягай! Веднага!

Зед се втурна, под стъпките му хрущяха парчета стъкло. Хвърли един поглед през рамо към черепа, който продължаваше да го гледа с празните си очи, но този път от нивото на човешки ръст. Под него се събираха и подреждаха различни по вид и големина кости. Ребрата се подредиха едно под друго от двете страни на гръбначния стълб, оформиха се крайници. Черепът се вдигна още по-нагоре и под него се намести челюстната кост.

Зед се извърна към Ейди и я сграбчи за ръката ѝ, дърпайки я грубо към себе си. Тя се отдалечи от шкафа с малка кутийка в другата ръка.

— Ейди, какво става!?

Тя обърна глава към черепа, който вече се бе извисил до тавана.

— Какво виждаш?

— Какво виждам ли? По дяволите, глупава жено! Виждам купчина кокали, които оживяват!

Скринът изви рамене надолу, притиснат от тавана, след като към тялото му продължаваха да се прибавят още кости. От всички страни прииждаха все нови и нови.

Ейди се озъби насреща му.

— Не виждам никакви кости, виждам плът.

— Плът ли?! По дяволите! Стори ми се, че каза, че си убила това нещо.

— Казах, че се бих с него. Не знам дали един скрин изобщо може да бъде убит. Дори не знам дали изобщо е бил жив. Но си прав за едно нещо, магьоснико: след като си успял да победиш смехавеца, Пазителят ти изпраща по-страшно чудовище.

— Но откъде знае къде сме? Откъде скринът знае къде сме? Та нали всичките тези кокали трябваше да ни пазят!

— Не знам. Изобщо не разбирам как...

Изведнъж към тях се понесе една раменна кост. Зед се дръпна назад, дръпвайки и Ейди след себе си. Костите продължаваха да се трупат. Ейди трескаво се опитваше да отвинти капачето на кутията, която държеше в ръка, докато Зед я дърпаше след себе си към задния край на масата. Най-последно успя и капачето отхвъркна на пода. Скринът се раздвижи и протегна ръка надолу. Масата с трясък се разби на трески. Кръглата костена фигурка подскочи по пода. Зед се опита да я хване с магия, но беше все едно да се опитва да хване бобено зърно с мазни пръсти. Пробва и с въздух, силно компресиран около нея, но фигурката се измъкна и се изтърколи в ъгъла.

Скелетът се нахвърли върху тях. Двамата моментално се проснаха на пода, надалеч от него. Зед дръпна Ейди зад себе си, докато тя се опитваше да бръкне в кутията. Скринът не беше особено бърз, тъй като таванът очевидно се бе оказал твърде нисък за огромния му ръст.

Челюстите на звяра се разтвориха широко, сякаш се канеше да нададе рев. Не се чу никакъв звук, но Зед усети въздушната вълна. От нея дрехите им се развяха като при силен вятър.

Ейди извади ръката си от кутията, стискайки в шепата си бял пясък, който моментално хвърли към скрина.

Чародеен пясък.

Скринът отстъпи крачка назад и поклати глава. След миг се освести и отново се хвърли напред. Зед пусна огнено кълбо. То премина през звяра, без да го засегне, и се блъсна в отсрещната стена. Огнените езици облизаха повърхността и оставиха след себе си черни следи като от сажди. Зед опита с въздух, след като огънят не помагаше. Пак нищо. Двата отстъпиха встрани, виждайки, че звярът се кани да ги нападне отново. Зед опита с различни видове магия, като през цялото време държеше Ейди плътно до себе си. Тя сякаш не забелязваше опасността и продължаваше да хвърля срещу скрина искрящия бял пясък. Когато той отново разтвори паст, за да нададе още един безшумен рев, тя запрати шепа пясък в гърлото му и изкрещя някакви думи на чужд език. Въздушната вълна бе срязана отведнъж, щом тя каза думите. Скринът сякаш вдъхна белия пясък. Челюстите щракнаха, главата му се отметна назад.

— Това бъде всичко, което мога да направя — каза тя. — Надявам се бъде достатъчно.

Скринът тръсна глава, след това изплю пясъка, при което от устата му излезе облак искри. Отново се нахвърли върху тях, но когато Зед се опита да я дръпне за ръкава към себе си, Ейди му се изплъзна. Зед започна да хвърля срещу скрина цепеници и столове, опитвайки се да отклони вниманието му, докато Ейди се промъкваше зад гърба му. Предметите просто отскачаха от кокалестото тяло.

Зед бръкна в джоба си и извади шепа от своя искрящ магьоснически пясък. Замахна светкавично и го запрати в средата на скелета. Ефектът бе същият като от пясъка на Ейди. Нищо не можеше да отклони вниманието на скрина, който само след миг се извърна към чародейката. Тя тъкмо протягаше ръка към някаква древна кост, окачена на стената. От единия ѝ край стърчаха някакви пера, от другия висяха нанизии от червени и жълти мъниста.

Зед сграбчи кокалестата ръка на чудовището, което го отблъсна без никакви проблеми.

Когато скринът се хвърли към Ейди, тя размаха пред него шарената кост, като в същото време изкрещя някакви заклинания на своя си език. Чу се ужасно щракане на челюсти. Ейди успя да дръпне

навреме ръката си, но и костта остана вътре и само след миг бе разтрошена на парчета.

Ейди не знаеше как точно се използват насъбраните от нея предмети и не постигна никакъв успех. Чудовището дишаше над главата ѝ.

— Хайде! Трябва да се махаме оттук!

— Не мога изоставя така къщата си, тук има толкова скъпоценни неща.

— Взимай каквото можеш и да изчезваме!

— Ти вземи кръглата кост, която ти показах.

Зед се опита да стигне до ъгъла, но чудовището затътри след него огромните си крака и посегна с ужасните си нокти. Магьосникът отвърна, пращайки срещу него всички видове магия, които познаваше. Преди да е успял да му стори каквото и да било, усети как губи сили и не може да направи абсолютно нищо. Нямахше накъде да отстъпва повече.

— Ейди, трябва да се махаме! Незабавно!

— Не можем да оставим тук костта! Тя бъде много важна за воала на отвъдния свят. — Тя се втурна към ъгъла, Зед се опита да я спре, но не успя. Звярът я настигна с острите си нокти и раздра ръката ѝ. Тя изкрещя, залитна към стената и се строполи по очи на пода. Около нея нападаха кости.

Зед докопа края на робата ѝ и я дръпна към себе си. На милиметри от главата му профучаха остри нокти. Ейди се опита да се освободи от Зед, за да опита отново да вземе кръглата кост.

Скринът отстъпи назад, отново надавайки безгласния си рев. Изправи се в цял ръст, при което покривът се разхвърча на парчета. В къщата се посипа дъжд от керемиди и разтрошени греди. Ноктите яростно деряха дървените стени. Острите зъби се впиваха в тавана. Зед дръпна Ейди към вратата, а тя яростно се съпротивляваше.

— Тук бъдат неща, които трябва да взема! Важни неща! Неща, които търсих цял живот!

— Нямаме време, Ейди! Вече е късно да ги спасим!

Тя се отскубна от ръцете му и отново се втурна към костената фигурка. Чудовището се надвеси над нея. Зед изпрати срещу нея магия, която я дръпна рязко назад. Той я сграбчи в двете си ръце и се



метна през прага миг преди една остра лапа да се забие в стената над главите им.

Изправиха се на крака. Зед се впусна да бяга, дърпайки я след себе си, докато Ейди продължаваше да се съпротивлява. Тя се опита да му въздейства с магия, но той успя да я отблъсне. Нощният въздух щипеше лицата им. От устите им излизаха облачета, докато двамата продължаваха да бягат, борейки се един с друг.

Ейди надаваше писъци като майка, която гледа как пред очите ѝ разсичат на парчета собственото ѝ дете. Ръцете ѝ, едната обляна в кръв, се протягаха към къщата.

— Моля те! Нещата ми! Не бива да ги оставям! Ти не разбираш! Те бъдат важни, пълни с магия!

Чудовището срути предната стена на къщата и се устреми към тях.

— Ейди! — Той дръпна рязко главата ѝ към себе си. — Тези неща няма да ти послужат, ако си мъртва! Когато се отървем от това чудовище, ще се върнем да ги приберем!

Гърдите ѝ се повдигаха бясно. По лицето ѝ се стичаха сълзи.

— Моля те, Зед! Моля те! Костите ми! Ти не разбираш, те са много важни! Магически са! Могат да ни помогнат да възстановим воала! Ако попаднат в чужди ръце...

Зед подсвирна на коня си, без да спира. Продължаваше да я дърпа след себе си, а тя все не спираше да се противи.

— Зед, моля те, не ми причинявай това! Не ги оставяй!

— Ейди, ако умрем, няма да можем да помогнем на никого.

Конят дотърча в галоп и спря пред тях. Очите ѝ не се отделяха от къщата, откъдето се чуваше пукот и трясък. Зед грабна поводите на кобилата и се хвърли на гърба ѝ, без да изпуска Ейди.

— Хайде, момичето ми, полети като вятъра!

Изпод копитата ѝ излетяха прах и камъчета. Зед яздеше приведен напред, а Ейди увисваше ту от едната, ту от другата му страна. Скринът ги следваше по петите и очевидно беше бърз колкото кобилата. Добре поне, че не беше по-бърз. Зед чуваше щракането на челюстите му. Конят летеше като стрела. Зед се запита кой ли ще се окаже по-издръжлив. Опасяваше се, че знае отговора.

## ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ричард отвори очи.

— Струва ми се, че някой идва.

Сестра Вирна седеше от другата страна на малкия огън и пишеше нещо в книжката, която обикновено носеше пъхната в колана си. Погледна го изпод вежди.

— Докоснал си своя Хан, нали?

— Не — призна Ричард. Краката му бяха изтръпнали. Бе стоял в тази поза сигурно повече от час. — Но ти казвам пак — някой идва насам.

Правеха това всяка вечер. И този път не бе по-различно от предишните. Той сядаше и си представяше меча върху черен фон и се опитваше да достигне до онова място в себе си, което сестрата твърдеше, че е вътре в него, но което той така и не успяваше да открие. През това време тя го наблюдаваше или си записваше нещо в книжката, или пък докосваше собствения си Хан. След като веднъж успя да визуализира меча върху черния квадрат с бял кант първата вечер, повече не се получи. Той не гореше от желание да се озове отново в същия кошмар.

— Започвам да си мисля, че не мога да докосна своя Хан. Правя всичко, което мога, а нищо не се получава.

Сестра Вирна вдигна книгата към очите си и спря да пише.

— Вече ти казах, Ричард, това изисква време. Все още не си натрупал достатъчно практика. Не се отчайвай. Всичко с времето си.

— Сестро Вирна, пак ти казвам — някой идва насам.

Тя продължи да пише.

— Щом още не си успял да докоснеш своя Хан, откъде знаеш това, а?

— Нямам представа. — Той прекара пръсти през косата си. — Прекарах доста години сам в гората. Понякога просто мога да почувствам нещо, което е наблизо. Ти не усещаш ли, когато някой се приближава? Не усещаш ли, когато някой те гледа?

— Само с помощта на Хан — каза тя и продължи да пише.

Ричард се вгледа в безчувственото ѝ лице, осветено от играещите пламъци.

— Сестро Вирна, ти каза, че вървим из опасни земи. И аз ти казвам, че някой идва към нас!

Тя прелисти книгата и присви очи, за да вижда по-добре на слабата светлина.

— И откога знаеш това, Ричард?

— Казах ти го веднага, след като го усетих. Съвсем отскоро.

Тя отпусна четивото в скута си и вдигна очи.

— И твърдиш, че не си успял да докоснеш своя Хан, нали? Че още не си почувствал нищо вътре в себе си? Никаква сила? Не си видял никаква светлинка? Не си почувствал присъствието на Създателя? — Тя присви очи. — По-добре не ме лъжи, Ричард. По-добре никога не ме лъжи за това дали си докоснал своя Хан.

— Сестро Вирна, ти изобщо не слушаш какво ти говоря! Някой идва!

Тя затвори книгата.

— Ричард, откакто започна да правиш упражненията, знам, че някой идва.

Той я погледна с изненада.

— Тогава защо си седим тук и бездействаме?

— Не е вярно, не бездействаме. Ти се учиш да докосваш своя Хан, а аз си върша работата!

— Но защо не ми каза нищо? Нали ме предупреди, че тези земи са пълни с опасности.

Сестра Вирна въздъхна и напъха книжката обратно в колана си.

— Защото това, което идва, е все още на голямо разстояние. Нямахме какво друго да направим, освен да си продължим работата. Ти имаш нужда от тези упражнения. Трябва да продължаваш да опитваш, докато най-накрая успееш да докоснеш своя Хан. — Тя поклати глава примирено. — Но ми се струва, че сега си твърде възбуден, за да можеш да продължиш. Те са на десетина-петнадесет минути от нас; може би е време да започнем да си стягаме багажа.

— Но защо чак сега? Защо не тръгнахме още когато разбра, че някой приближава?

— Защото бяхме забелязани. А щом е така, няма начин да им избягаме. Това е тяхната земя. Не можем да ги надхитрим. Вероятно ни е открил часовой.

— Тогава защо искаш да си събираме нещата и да се готвим да тръгваме?

Тя го изгледа така, сякаш той е безнадеждно тъп.

— Защото не можем да прекараме нощта тук, след като ги убием!

Ричард скочи на крака.

— Да ги убием ли? Още не знаеш кой идва, а вече си готова да го убиеш!

Сестра Вирна стоеше неподвижна и продължаваше да го гледа в очите.

— Ричард, направих всичко възможно, за да избегна това. Досега срещнали ли сме някого? Не! Макар че тези земи са истински мравуняк от хора, не сме срещнали абсолютно никого. Направих всичко възможно и с помощта на моя Хан да избегнем контактите. Положих всички усилия, за да нямаме неприятности. Но понякога дори да даваш най-доброто от себе си, не можеш да се спасиш от проблемите. Нямам желание да убивам никого, но те идват към нас именно с това намерение.

Ричард чак сега си даде сметка защо пътят им правеше такива странни извивки. Разбра защо заобикаляха толкова много.

Пътуваха вече седмици. Без да му казва каквото и да било, тя го водеше първо по един път, после по друг, понякога се връщаха обратно, но неизменно на югоизток.

Пустеещата земя ставаше все по-скалиста и безлюдна. Той не й бе задавал никакви въпроси, защото се съмняваше, че ще получи отговор, пък и не го интересуваеше особено. Както и да го убеждаваше Сестрата, той си оставаше неин затворник.

Ричард почеса наболата си брада и започна да зарива огъня с пръст. Нощта беше гореща, също както и предишните няколко. Запита се какво ли става със зимата.

— Дори не знаем кои са! Не можем да убиваме всеки, изпречил се на пътя ни.

— Ричард. — Тя склочи ръце. — Не всички Сестри, които се опитват да се върнат в Двореца, успяват. Много от тях намират смъртта

си, докато прекосяват тези земи. Както знаеш, ние бяхме три. Сега съм сама. А това не е особено обещаващо.

Конете се разцвилиха и започнаха нервно да мятат глави насам-натам, като в същото време риеха с копитата си в прахта. Той по навик провери дали мечът му е на мястото си.

— Допусна грешка, Сестро, като не направи нищо, за да избягаме веднага след като си ги усетила. Ако ще се бием, предпочитам да е след като сме опитали всичко друго. А ти дори не си направи труда.

Без да отпуска ръцете си, тя продължаваше да го гледа. Гласът ѝ беше мек, но непреклонен.

— Тези хора идват с намерението да ни убият, Ричард. И теб, и мен. Ако се опитаме да бягаме, ще привлечем вниманието на останалите и за съвсем кратко време тук ще се съберат стотици, дори хиляди хора, които ще се опитат да ни спрат. Прецених, че е по-добре да не бягаме, за да окуражим онзи, който приближава насам, да се опита сам да се справи с нас и по този начин да избегнем по-голямата заплаха.

— Няма да убивам хора заради теб, Сестро Вирна!

Докато си разменяха гневни погледи, се чу писък. Женски писък. Вгледаха се в тъмнината, напразно опитвайки се да зърнат нещо край скалите или да разберат откъде идва викът. Нищо не се виждаше, но писъците приближиха.

Ричард престана да зарива огъня и хукна към конете. Опита се да ги успокои, говореше им, потупваше ги по вратовете. Онова, което казваше Вирна, не го интересуваше. Той нямаше никакво намерение да убива хора заради нея. Сигурно е полудяла, щом не направи нищо, за да избягат.

Може би искаше да се бият, за да види на какво е способен той. Непрекъснато го наблюдаваше, сякаш той бе буболечка в кутия. Непрекъснато го питаше едно и също нещо — дали е успял да докосне своя Хан. Каквото и да е това Хан, Ричард така и не можеше да се добере до него. Освен може би първия път.

Той се запъти към седлата, като се опитваше да събере всичките им неща, но в нощта отново отекнаха виковете на жена. С развята назад пелерина тя тичаше с последни сили.

— Моля ви! — плачеше тя. — Моля ви, помогнете ми! Моля ви, не им позволявайте да ме хванат!

Разпуснатите ѝ коси падаха назад върху гърба. По лицето ѝ беше изписан такъв страх, че по гърба на Ричард полазиха тръпки. Тя се строполи на земята в краката му. Той я вдигна за ръцете. Прашното ѝ лице беше плувнало в сълзи и пот.

— Моля ви! — изхлипа тя и го погледна с тъмните си очи. — Моля ви, не им позволявайте да ме хванат! Не можете да си представите какво искат да направят с мен тези мъже.

Ричард изведнъж си припомни Калан, която бягаше от четворката. Спомни си колко изплашена беше тя и как се бе обърнала към него с почти същите думи: „Не можете да си представите какво искат да направят с мен тези мъже.“

— Не се страхувай. Тук си в безопасност.

Жената простря ръце напред и го прегърна. Тъмните ѝ очи се впиха в неговите. Тя се отпусна в ръцете му.

Отвори устата, като че да каже нещо, но се чу само някакво хриптене и тялото ѝ потрепери. От очите ѝ излетяха искри. Тялото ѝ натежа в прегръдката му.

Ричард вдигна поглед към Сестра Вирна, която с безизразно лице извади сребърния нож от гърба на жената. Той усети как тялото се изхлужва от ръцете му. Жената се свлече по гръб на земята.

В нощта отекна звън на метал. Мечът на истината бе вече във въздуха.

— Какво ти става? — изсъска Ричард. — Ти току-що уби тази жена.

Сестра Вирна също го погледна с гневен поглед.

— Стори ми се каза, че не спазваш тези глупави предразсъдъци да не се убиват жени.

Гневът на меча пулсираше в тялото му, напирайки да излезе навън.

— Ти си луда.

Той беше готов да я намушка всеки момент. Острието на меча се повдигна.

— Преди да си помислиш да ме убиеш — каза Сестра Вирна с премерен глас, — по-добре се замисли дали не правиш ужасна грешка.

Ричард не ѝ отговори. От гняв не можеше да каже нито дума.

— Погледни ръката й, Ричард!

Той сведе поглед към безжизненото тяло. Ръцете й бяха скрити под дебелия вълнена пелерина. С острието на меча той повдигна единия край и в ръката, пъхната под него, блесна нож. Острието му завършваше с тъмно петно.

— Успя ли да те одраска с ножа?

— Не, защо? — Гърдите на Ричард все още се повдигаха гневно.

— Ножът е намазан с отрова. Една драскотина и си мъртъв.

— Защо мислиш, че е бил предназначен за мен? Може би се е надявала да се защити от преследвачите си.

— Никой не я преследва. Тя е часовой. Все ми повтаряш да престана да се държа с теб като с дете, Ричард. Щом не искаш да го правя, престани да се държиш така. Познавам тези хора, знам как действат. Тя искаше да ни убие.

Ричард стисна здраво зъби.

— Можехме да избягаме, преди да ни е нападнала.

Вирна кимна.

— Да, и вече отдавна да сме мъртви. Казах ти, Ричард, познавам тези хора. В Дивото живеят какви ли не странни птици. Хиляди. И всеки от тях е готов да ни убие при пръв удобен случай. Ако я бяхме оставили да се свърже с другите от своя народ, те със сигурност щяха да ни убият за нула време. Не позволявай яростта на меча да затваря очите ти. Жената държеше в ръката си отровен нож. Отпусна се в ръцете ти с намерението да е достатъчно близо до теб, за да го употреби. И ти й позволи да го направи абсолютно лекомислено. Къде са преследвачите й? — Тя посочи с ръка наоколо. — Както виждаш, няма никой. Ако имаше, досега да бях разбрала, моят Хан щеше да ме предупреди. Тя беше сама. Току-що ти спасих живота, Ричард.

Той прибра Меча на истината в ножницата.

— Не очаквай особени благодарности от мен, Сестро Вирна!

Вече не знаеше в какво да вярва. Знаеше само, че му е писнало от магии, че е изморен да среща смъртта на всяка крачка край себе си.

— Какъв е този нож, който държиш в ръкава си? Каква е тази светлина в очите на всеки, когото убиваш с него?

— Нарича се дакра. Предполагам, че би могъл да се сравни с това отровно острие, с което си служи тя. Когато намушкаш някой с него, той не умира от раната си; дакра изсмуква искрата на живота. —

Тя сведе очи. — Болезнено е да отнемеш нечий живот. Но понякога наистина се налага. В този случай това бе единственото, което можеше да се направи, за да се спасим. Ако искаш вярвай, ако искаш — не.

— Не знам дали е така, Сестро Вирна, но съм сигурен, че го правиш без никакво колебание, без дори да се опиташ да помислиш за някакъв друг изход. — Ричард се обърна и тръгна. — Отивам да я погребя.

— Ричард. — Тя приглади дрехата си. — Надявам се да разбереш и да не изтълкуваш погрешно действията ни, но когато стигнем в Двореца, ще трябва да ти отнемем Меча на истината. За твое добро.

— Но защо? Това в никакъв случай не би могло да е за мое добро!

Тя отново склучи ръце.

— Онова пророчество, за което вече говорихме, в което се казва: „Той е онзи, който носи смърт, и сам ще се назове така“, е много опасно пророчество. По-нататък то продължава с това, че онзи, който притежава меч, е способен да извика смъртта, да извика миналото в настоящето.

— Какво означава това?

— Не знаем.

— Пророчества — измърмори той. — Пророчествата са просто глупави гатанки, Сестро. Обръщаш им прекалено голямо внимание. Сама признаваш, че не ги разбираш, и въпреки това се опитваш да ги следваш. Само един глупак може да следва сляпо нещо, което не разбира. Ако това е вярно, значи аз бих могъл да извикам смъртта и да върна живота на тази жена.

— Ние знаем много повече за пророчествата, отколкото предполагаш. Мисля, че би било най-добре да вземем меч от теб, просто да го държим на сигурно място, докато успеем да разберем по-добре това пророчество.

— Сестро Вирна, ако някой отнеме тази дакра от теб, пак ли ще си останеш Сестра?

— Разбира се, дакра е само инструмент, който ни помага да си вършим работата. Не той прави от нас онова, което сме.

Той се усмихна студено.

— С Меча на истината е същото. Със или без него, аз си оставам Търсач. Без него няма да бъда по-малко опасен. Това, че ще ми го



отнемете, няма да ви спаси.

Тя стисна юмруци.

— Не е съвсем същото.

— Няма да ми отнемете меча — каза Ричард с равен глас. — Нямах представа колко го ненавиждам, колко мразя всяка магия. Но въпреки това този меч ми бе даден, когато получих името Търсач. Даден ми бе, за да бъде мой, докато аз реша, че искам да го нося. Аз съм Търсачът и аз, а не ти, нито който и да било друг, ще реша кога ще го сваля.

Тя присви очи.

— Получил си името Търсач? Не си намерил меча? Не си го купил отнякъде? Бил ти е даден от магьосник? Получил си името Търсач? Истински Търсач? От магьосник?

— Да!

— Кой магьосник?

— Вече ти казах — Зедикус Зу'л Зорандер.

— Това ли беше единствената ви среща, когато ти даде меча?

— Не. Живял съм с него през целия си живот. Всъщност Зед ме отгледа. Той ми е дядо.

Настъпи мъртвешка тишина.

— И той ти е дал името Търсач, защото не е искал да те научи да управляваш дарбата си, така ли? Не е искал да станеш магьосник?

— Да е отказал! Когато разбра, че притежавам дарбата, как ли не ме моли да ме учи, толкова искаше да стана магьосник.

— Предлагал ти е да те научи! — прошепна тя.

— Точно така! Казах му, че не искам да ставам магьосник!

Нещо не беше съвсем наред. Тя изглеждаше объркана.

— Каза, че предложението му винаги ще е в сила. Защо питаш?

Тя несъзнателно стискаше ръцете си.

— Ами... просто защото е малко необичайно. Много неща, свързани с теб, звучат необичайно.

Ричард не знаеше дали й вярва. Запита се дали щеше да му е нужна яката, дали Зед можеше да му помогне без нея.

Но нали Калан настоя да я носи. Искаше да го пропъди надалеч. Сърцето му се сви от болка.

Мечът беше единственото, което му остана от Зед. Магьосникът му го беше дал още докато бяха в Западната земя, у дома. Колко му

липсваше неговият дом, неговите гори. Мечът беше единственото нещо, което го свързваше със Зед, с дома.

— Сестро, получих името Търсач и заедно с това този меч. Ще нося и името, и меча, докогато аз преценя. Сам ще реша дали е дошло време да го махна. Ако искаш да го вземеш, можеш да опиташ още сега. Но направиш ли го, трябва да знаеш, че единият от двама ни ще умре. Хич не ме е еня кой ще бъде. Но съм убеден, че битката ще е на живот и смърт. Мечът е мой по право и не можеш да ми го вземеш. Не и преди да си отнела и последната искрица живот в мен.

Някъде много далеч се чу ревът на умиращо животно. После отново настъпи мъртвешка тишина.

— След като си получил меча, а не си го намерил или купил, тогава можеш да го задържиш. Няма да ти го отнема. Не мога да говоря от името на другите Сестри, но ще се опитам да бъде така, както искаш. Онова, което ни интересува, е дарбата ти. Задачата ни е да те научим да владееш магията на дарбата си. — Тя се изправи сама и му хвърли толкова заплашителен поглед, че Ричард изпита внезапно желание да отстъпи назад. — Но ако още веднъж го насочиш срещу мен, ще те накарам да съжаляваш за деня, в който Създателят ти е дал първата глътка въздух. — Сестрата стисна зъби. — Разбрахме ли се?

— Какво толкова важно има в мен, че си готова да убиваш, за да ме задържиш при себе си?

Леденото изражение на лицето ѝ бе много по-страшно от всеки крясък, с който би могла да се нахвърли върху него.

— Нашата работа е да помагаме на всички, които притежават дарбата, защото тя е дадена от Създателя. Ние служим на Създателя. И за Него сме готови да умрем. Заради теб загубих две от най-верните си приятелки. Вечно ще скърбя за тях. Тази нощ трябваше да убия една жена и тя може да не е последната, докато стигнем в Двореца.

Ричард чувстваше, че е по-добре да не казва нищо, но не можа да се стърпи. Не можа да сдържи гнева си.

— Не се опитвай да прехвърляш вината си върху мен, Сестро.

Лицето ѝ стана моравочервено и това пролича дори на оскъдната лунна светлина.

— Опитвам се да бъда търпелива с теб, Ричард, давам ти повече свобода, защото си живял съвсем различен живот. Защото си бил захвърлен в един свят, от който се страхуваш, защото не го познаваш.

Но търпението ми започва да се изчерпва. Полагам огромни усилия, за да не виждам мъртвите тела на приятелките си в очите ти. Да не си спомням за тях, докато ми говориш колко съм безсърдечна. Опитвам се да не мисля за това, че ги погребва ти, а не аз, за това че не можах да се помоля над пресните им гробове. Има неща, които са извън схващанията ми, извън очакванията ми, извън онова, в което вярвам. Ако зависеше от мен, щях да уважа желанието ти да свалиш Рада'Хан и щях да те оставя да умреш в лудост и страшни болки. Но не зависи от мен. Само Създателят може да реши.

Гневът му утихна.

— Сестро Вирна, съжалявам. — Би предпочел хиляди пъти тя да крещи. Това е много по-поносимо от спокойния гняв и тихото негодувание.

— Гневиш се, когато се отнасям с теб като с дете, а не като с голям мъж. Но досега не си ми дал повод да променя държанието си. Знам докъде си стигнал в уменията си и колко още път ти остава. В своето пътешествие ти си все още едно бебе, което се съдира от плач да му бъде дадена свобода, въпреки че все още не се е научило да ходи. Яката, която носиш на врата ти, може да те контролира. Но може и да ти причинява болка. Много силна болка. Досега избягвах да го правя, опитвах се по други начини да те насърчавам да направиш онова, което трябва да се направи. Но наложи ли се, трябва да знаеш, че няма да се поколебая да я използвам. Създателят ми е свидетел, че опитах всичко друго. Скоро ще се озовем в земя, много по-опасна от тази. Ще се наложи да преговаряме с хората, които я обитават. Сестрите имат много старо споразумение с тях за преминаване. Ще трябва да правиш онова, което аз или те смятаме за необходимо. Трябва да ми се подчиниш, защото в противен случай ще си създадеш огромни неприятности.

Ричард отново стана подозрителен.

— Какво трябва да правя?

Тя го погледна.

— Да не ме подлагаш повече на изпитания, Ричард! Поне не тази нощ.

— Както вече ти казах, няма да получиш меча ми доброволно.

— Ние само се опитваме да ти помогнем, Ричард, но ако отново вдигнеш оръжие срещу мен, ще съжаляваш. — Тя погледна Агиел,

който висеше на врата му. — Морещиците не са единствените, които умеят да причиняват болка.

Той изведнъж осъзна, че подозренията му относно методите им на обучение са на път да се оправдаят. Те наистина щяха да го обучават по начина, който използваша Морещиците. Това беше истинската причина за носенето на яката. Пак щеше да изпита болката. Сестра Вирна за пръв път му подсказа истинските им намерения, най-вероятно съвсем неволно.

Вирна втъкна малката книжка в колана си.

— Имам малко работа, преди да тръгнем. Върви да я погребеш. И се постарай да скриеш добре тялото ѝ. Намерят ли го, ще се досетят какво се е случило и ще тръгнат след нас. И тогава ще умра за нищо. — Вирна седна до загасналия огън. Протегна ръка и той отново пламна.

— След като я погребеш, искам да се разходиш наоколо, за да поохладиш гнева си. Не се връщай, преди да си напълно спокоен. Опитай ли се да избягаш, ще те върна с яката. — Тя го изглежда заплашително изпод вежди. — Няма да ти бъде особено приятно. Обещавам ти.

\* \* \*

Мъртвата жена беше лекичка и той я носеше без никакви затруднения. Почти не я забелязваше, докато носеше трупа от лагера към близките скалисти хълмове. Луната беше високо и осветяваше достатъчно добре местността. В съзнанието му се щураха мрачни мисли, докато вървеше напред, препъвайки се тук-там в някой камък по пътя.

Сестра Вирна успя да го изненада с проявата на чувства. Никога досега не бе споменавала, че скърби за смъртта на Сестра Грейс и Сестра Елизабет. Не беше проронила нито дума. Ричард си мислеше, че е напълно безсърдечна. Сега усети съжаление към нея и се ядоса, задето бе избухнал. Може би щеше да се чувства по-добре, ако не му бе разкрила тази друга част от себе си. Бе по-лесно да се бунтува срещу положението си, докато я смяташе за безсърдечна.

Беше се отдалечил доста от лагера им. Озова се в центъра на хълмиста местност, заобиколен от остри скали. Разгони мрачните си мисли и се съсредоточи върху тялото, което носеше на гърба си. Сестра Вирна му бе казала, че дакра не убива, пробождайки, а като отнеме жизнената сила на човек. Но въпреки това по гърба на жената се стичаше струйка кръв, която се бе просмукала в косите ѝ и обагрила раменете. Изведнъж почувства отвращение към трупа на жената на гърба си.

Отпусна внимателно тялото върху скалистата земя и се огледа за подходящо място. На колана си имаше закачена малка лопатка, но почвата май не бе особено подходяща за изкопаване на гроб. Дали не беше по-добре да я скрие някъде в скалите?

Докато се оглеждаше наоколо, разсеяно докосна раната на гърдите си. Нисел лечителката му бе дала мехлем, с който той се мажеше всеки ден, преди да сложи чиста превръзка. Стараеше се да не поглежда раната, не му се нравеше гледката на нечия изгаряща ръка, белязваща плътта му.

Сестра Вирна му бе казала, че вероятно сам се е изгорил в къщата на духовете или пък че наистина са призовали слугите на Безименния. Определено не беше изгаряне от огън. Беше знак, поставен от отвъдното. От Мрачния Рал.

Някак си го беше срам и не позволи на Сестра Вирна да погледне раната нито веднъж. Не искаше непрекъснато да си припомня кой всъщност е неговият истински баща. Беше обидно за Джордж Сайфър, човека, за чийто син се смяташе, човека, който го отгледа и му даде любовта си. Ричард обичаше Джордж Сайфър.

Знакът на гърдите му напомняше непрекъснато и още нещо — че той всъщност е чудовище, че Калан, заради която сложи яката, го прогони надалеч от себе си.

Ричард пропъди някакво насекомо, жужащо пред лицето му. Погледна надолу. Видя още от същите около лицето на мъртвата жена. Кръвта му замръзна в жилите още преди да усети острото жило, впило се във врата му.

Мухи кръвопийци.

Изтегли меча си в мига, в който огромната тъмна сянка се показа иззад една скала. Характерното звънтене на меча бе заглушено от мощен рев. С широко разперени криле змеят се спусна към него. За

миг Ричард си помисли, че някъде по-назад се крие още един, но вниманието му моментално се съсредоточи върху непосредствено грозящата го опасност. Върху свирепите искрящи зелени очи, които не се откъсваха от него.

Беше твърде огромен, за да е дългоопашат змей? По начина, по който избягна първия удар на Ричард, личеше, че е и твърде умен. Значи е късопашат змей, помисли си Ричард и тихичко изруга. Беше по-мършав от другите късопашати, които бе срещал, вероятно поради оскъдната храна в пустинната местност. Но мършав или не, си беше достатъчно огромен, извисяваше се още половин човешки ръст над него.

Ричард се препъна и падна върху мъртвата жена, докато се опитваше да избегне силния удар на масивната лапа. Изправи се, яростно въртейки меча си. Остави магията да премине безпрепятствено през цялото му тяло. Острието се вряза в гладкия изопнат розов стомах. Змеят изрева яростно и отново се впусна към него, като този път го свари неподготвен и стовари отгоре му огромното си крило.

Ричард се изтърколи и скочи на крака, размахвайки меча над главата си. Острието проблясна на лунната светлина и отнесе след себе си част от крило, от което бликна кръв. Това само разяри змея още повече и той отново се впусна към него. Дълги влажни зъби се врязаха в нощния мрак. Очите блестяха свирепи и зелени. Звярът изрева оглушително, остриите извити нокти се стрелнаха към него.

Магията напираше в него, жадна за кръв. Вместо да нападне, той се сви на кълбо, миг след което рязко се изправи и заби меча в гърдите на огромния космат звяр. Издърпа меча си от тялото и ушите му заглъхнаха от ужасния предсмъртен рев на чудовището.

Замахна, готов да отсече зловещата глава на змея, но той повече не го нападна. Лапите се протегнаха към ужасната рана на гърдите, тялото потръпна за миг, след което тежко се строполи по гръб.

От мрака долетя пронизителен вой. Ричард отскочи назад. Към агонизиращия в пръстта звяр се спусна дребна тъмна фигура. Мъничките крилца се опитаха да прегърнат повдигащите се неравномерно гърди.

Ричард не можеше да повярва на очите си — бебе змей.

Раненият звяр повдигна трепереща лапа, опитвайки се да погали с последни усилия рожбата си, която скимтеше над него. Пое си дъх, при което се чу гъргорещ звук, и малкият се просна по корем върху майка си. Крилете се отпуснаха безсилни. Угасващите зелени очи се впиха в малкото, след това потърсиха Ричард и го погледнаха умолително. От устата бликна кръв. Зелената светлина в погледа угасна. Тихо. Със сърцераздирателен плач малкото се опитваше да прегърне майка си.

Малко или не, то пак си е змей, помисли си Ричард. Приблужи се. Трябваше да го убие. Яростта премина през тялото му. Вдигна меча над главата си.

Малкото повдигна крило над главата си, за да се предпази. Беше толкова уплашено, че не искаше да се отдели от майка си. Скимтеше от страх и мъка.

Изад крилото се подаде ужасено мъничко личице. Погледнаха го две влажни, мигащи зелени очички. По бузите се стекоха сълзи. То не преставаше да скимти и да надава сърцераздирателни писъци.

— Милостиви духове — прошепна Ричард, — не мога да го направя.

Малкият трепереше, очите му не се откъсваха от върха на меча, забит в земята. Ричард се обърна с гръб и затвори очи. Прилоша му. От една страна, от магията на меча, която стоварваше върху него болката на убития враг, от друга, от ужасяващото нещо, което трябваше да направи.

Прибра меча в ножницата и си пое дълбоко въздух, за да се успокои. После праметна мъртвата жена през рамо и се отдалечи към скалите. Чуваше скимтенето и драскането с нокти на малкия, който не се отделяше от майка си. Не можеше да го убие. Просто не можеше. Мечът сигурно нямаше да му позволи. Магията действаше само при заплаха срещу Ричард. Нямаше да го остави да убие малкия змей. Знаеше го.

Разбира се, можеше да го убие, ако острието се нажежеше до бяло, но Ричард нямаше желание да изпитва още болка. Нямаше сили да убие едно безпомощно зверче.

Докато носеше тялото на мъртвата жена все по-надалеч, скимтенето затихваше. Пусна я на земята и седна да си поеме дъх. На лунната светлина ясно се виждаше огромното тяло на змея — тъмно

петно на фона на бялата скала. Виждаше се и малката тъмна фигурка отгоре му. Все още се чуваха тихите болезнени звуци. Ричард остана така известно време. Гледаше, слушаше.

— Милостиви духове, какво направих?

Духовете, както обикновено, не му отговориха.

С ъгълчето на окото си забеляза движение. Пред голямата ярка луна прелетяха два тъмни силуета. Направиха плавен завой и се спуснаха надолу. Два змея.

Ричард скочи на крака. Може би щяха да забележат малкото и щяха да му помогнат. Не след дълго си даде сметка колко е била нелепа надеждата му, че малчото ще оживее. Кой знае защо, беше започнал да изпитва симпатия към него.

Ричард се наведе. Крилатите зверове бяха доста близо, загледани в сцената долу. Закръжиха ниско над земята.

Малкият притихна.

Двата змея кацнаха на известно разстояние един от друг и прибраха крилете си. Направиха няколко предпазливи обиколки около мъртвия си събрат и малчото. Изведнъж разтвориха криле и се нахвърлиха върху бебето. Предсмъртен крясък раздра нощната тишина. Настана суматоха от крила, зловещо ръмжене и уплашени писъци.

Ричард се изправи. Много животни изяждаха малките на други от собствения си вид. Особено мъжките и особено ако храната е оскъдна. Те не бяха отишли да го спасят; имаха намерение да го изядат.

Преди да разбере какво прави, Ричард вече тичаше надолу по хълма. Тичаше, без да си дава сметка за огромната глупост, която щеше да направи. В движение изтегли меча си. Ужасените писъци на малчото му даваха криле и той тичаше с всичка сила. Дивашките звуци, които излизаха от пастта на нападателите, допълнително подклаждаха яростта на магията на меча.

С острието напред той се нахвърли върху топката от козина, нокти и крила пред себе си. Тези двата бяха по-едри от онзи, когото бе убил и потвърдиха подозренията му, че са мъжки. Те отскочиха назад и острието разсече въздуха. Отскачайки, единият змей успя да удари малкото. То продължаваше да надава ужасени писъци и не се отделяше от майка си. Други двама го наобиколиха и го нападнаха с нокти и



криле. Ричард се завъртя и нанесе удар с меч. Единият змей сграбчи бебето. Ричард успя да го дръпне със свободната си ръка и веднага след това отстъпи няколко крачки назад.

Нахвърлиха се на мъртвия змей. С пронизителен крясък бебето протегна криле към трупа на майка си и се задърпа да се освободи. Изпаднали в някакъв бяс, другите два змея разкъсваха тялото на земята.

Ричард разсъди хладно: докато мъртвият змей е тук, сред скалите, малчото няма да си тръгне; но ако няма какво да го задържа тук, бебето може би ще има по-голям шанс да оцелее. То се дърпаше и пищеше в ръцете му. Макар и стигащо почти до кръста му, то беше по-леко, отколкото Ричард предполагаше.

Той се опита да ги прогони, но те бяха толкова гладни, че не биха се отделили от плячката си. Започнаха да се бият помежду си. В мъртвото тяло се впираха озверели нокти. Ричард отново ги нападна, но този път малчото успя да се измъкне от хватката му и с крясъци се затича към майка си. Двата змея най-после успяха да си разделят плячката и отлетяха, всеки стиснал по половина от трупа.

Малкият се спря там, където допреди миг лежеше майка му, и нададе вой към бързо отдалечаващите се в небето сенки.

Задъхан и уморен, Ричард прибра меч в ножницата и се отпусна на един камък, опитвайки се да се успокои. Главата се свлече между ръцете му и от очите му закапаха сълзи.

Сигурно е полудял! Какво, за бога, прави? Рисува живота си за нищо! Не, не беше за нищо.

Вдигна глава. Малчото бе застанал върху петното кръв, където допреди миг бе лежала майката му. Потръпващите му криле висяха отпуснати надолу. Ричард усети върху себе си две големи зелени очи. Двамата дълго се гледаха.

— Съжалявам, малчо — прошепна Ричард.

Малкото направи няколко нерешителни крачки към него. По лицето му имаше сълзи. Ричард също плачеше. Змеят направи още една колеблива крачка.

Ричард протегна ръце. То го погледна и след миг с рев се отпусна в прегръдката му.

Притисна се в него. Две топли крила обгърнаха раменете му. Ричард го притисна до себе си. Докато го милваше нежно по дебелията

козина, Ричард му шепнеше нещо успокоително. Рядко бе виждал по-нещастно същество от това мъниче. Същество, което изпитва толкова огромна необходимост от топлина, че е готово да падне в прегръдките на онзи, който е причинил болката му. Може пък, помисли си Ричард, да го разпознава единствено като човека, спасил го от другите два змея. Вероятно при този ужасен избор, е предпочел да види в него спасителя си. Или пък последното впечатление за него — че го спаси от това двете чудовища да го изядат — е останало най-силно.

Малчото беше останал кожа и кости. Умираще от глад. Ричард чуваше къркоренето на корема му. Слабият му дъх, макар и не особено приятен, не бе отвратителен, както при повечето змейове. Искаше му се да нахрани с нещо малкото същество, но нямаше какво да му предложи.

Откопчи ноктите му от ръкава си.

— Трябва да тръгвам. Онези двамата няма да се върнат. Опитай да си намериш нещо за ядене. Може би заек. Погрижи се за себе си. Върви.

Бебето го погледна, крилата му увиснаха надолу. Ричард тръгна, но след малко се обърна и го погледна през рамо. Малчото вървеше по петите му. Той спря.

— Не можеш да дойдеш с мен. — Вдигна ръка и се опита да го отпъди. — Върви си. Трябва да свикнеш със самотата. — Тръгна, но от време на време се обръщаше назад. Малчото го следваше. Ричард спря и този път тонът му беше по-сърдит. — Махай се! Не можеш да дойдеш с мен. Върви си!

Зверчето направи няколко несигурни стъпки, Ричард го погледна. Трябваше да погребее тялото на жената и да се прибере в лагера, преди Сестра Вирна да използва яката, за да го върне. Нямаше никакво желание да ѝ се извинява. Знаеше, че за нея извинението не е решение. Погледна назад, за да е сигурен, че малчото не върви по петите му. Този път беше сам.

Намери тялото на жената, проснато по гръб, както го беше оставил. Забеляза с облекчение, че около него не се виждат мухи кръвопийци. Трябваше или да копае в каменистата земя, или да намери достатъчно дълбока цепнатина в скалите, за да скрие трупа. Сестра Вирна му беше обяснила убедително защо трябва трупа да се скрие много добре.

Докато оглеждаше местността, се чу плясък на криле и изведнъж пред него на земята се изгърси малчото. Гледаше го с големите си зелени очи. Ричард отново се опита да го пропъди. Но зверчето не помръдна. Ричард сложи ръце на кръста си.

— Не можеш да дойдеш с мен. Върви си!

То залитна към него и се вкопчи в крака му. Какво да прави? Не можеше да го помъкне със себе си.

— Къде са ти мухите? Нима мислиш, че ще можеш да си намериш храна без мухите кръвопийци? — поклати глава със съжаление. — Всъщност това не ми влиза в работата!

Малкото набръчкано лице се пъкна между краката му. От гърлото му се надигна ниско ръмжене. Ричард се огледа. Зверчето ръмжеше към мъртвата жена. Затвори очи и изстена. Малчото беше гладен. Дори да погребеше жената, той щеше да я изрови.

Ричард гледаше как зверчето се суети около тялото. Сестра Вирна беше наредила да се погрижи за мъртвата жена. Хората от нейния народ не бива да разберат, че жената е умряла, каза тя. Той не можеше да понесе мисълта, че малкият звяр ще я изяде. Но дори и да я погребе, тя пак щеше да бъде изядена — от червеите. С какво червеите бяха заслужили повече от змея? През ума му минаха и други страховити неща. Хрумна му и още нещо — че кой е той, та да отсъжда, нали сам яде човешка плът. Къде е разликата? Нима е по-добър от това същество тук?

А освен това, докато малчото ядеше, Ричард щеше да се измъкне. И двамата със Сестрата щяха да са на път, преди той да е успял да ги последва. Щеше да остане сам, щяха да се отърват от него.

Ричард погледна малкото зверче, което предпазливо душеше мъртвото тяло. То дръпна лекичко ръката, сякаш за да види какво ще стане. Беше още твърде малко, за да знае какво трябва да направи. Изръмжа по-силно. От гледката на Ричард му се повдигна.

Зъбите му пуснаха ръката. То се обърна и погледна Ричард, като че искаше помощ. Възбудено запляска с криле. Беше гладно.

Два проблема наведнъж.

Какво толкова, нали е мъртва. Душата ѝ вече беше напуснала тялото, така че едва ли още тъгува за него. Имаше възможност да реши два проблема наведнъж. Стисна зъби и изтегли меч.

Ритна назад гладното зверче и замахна силно, разпаряйки трупа. Малчото подскочи от радост.

Ричард забърза обратно, без да извърща поглед назад. От звуците, които се чуваха в мрака, му се повдигна. Та кой е той, че да отсъжда? Скоро стигна до лагера. Ризата му бе плувнала в пот. Мечът никога не беше тежал толкова на бедрото му. Опитваше се да забрави случилото се. Мислеше за родните си гори, за дома. Искаше да бъде пак какъвто беше някога.

Сестра Вирна тъкмо привършваше с грижите за Джесъп и се готвеше да метне седлото на гърба му. Преди да се доближи до главата на животното, изгледа Ричард изпитателно. След това се обърна и взе да говори нежно на коня си, потупвайки го по врата. Ричард оправи набързо кобилата си, а след това и Джералдин. Искаше колкото се може по-скоро да напуснат това място.

— Сигурен ли си, че няма да намерят тялото?

Ръката му за миг се вцепени върху гърба на Джералдин.

— Дори и да я намерят, няма да разберат какво се е случило. Нападна ме змей. След него се появиха още два. Разкъсаха тялото.

Тя замълча за миг.

— Стори ми се, че чух рева им. Добре, да се надяваме, че ще довършат тялото.

Ричард се опита да се съсредоточи върху работата си около конете, но Вирна отново го заговори.

— Уби ли ги?

— Единия. — Отначало мислеше да не й казва всичко, но реши, че всъщност е без значение. — Имаше и един малък. Него не убих!

— Змейовете нападат и убиват хора. Трябвало е да го направиш. Може би би било добре да се върнеш и да го довършиш.

— Не мога. Той... няма да ми позволи да го доближа.

Тя изпъшка недоволно и затегна ремъците на седлото.

— Нали имаш лък.

— Какво значение има? Защо просто не си тръгнем? То така или иначе сигурно ще умре, след като е останало само.

Тя се наведе да провери дали ремъците не стягат прекалено много коня й.

— Може би имаш право. Най-добре е да се махаме оттук час по-скоро.

— Сестро? Защо досега не сме имали проблеми със змейовете?

— Защото успях да ги държа настрана от нас с моя Хан. Отдалечил си се прекалено далеч и затова са те нападнали.

— Значи преградата, която издига твоят Хан, може да ни защити дори и от змейовете?

— Да!

Е, поне едно полезно нещо, което можеше да се направи с тоя Хан.

— Това не изисква ли прекалено много сила? Змейовете са огромни зверове. Не е ли много трудно?

Въпросът му я накара да се усмихне леко.

— Да, змейовете са огромни и освен тях има още много животни, които трябва да държа настрана. Всичко това наистина изисква доста сила. Винаги трябва да търсиш начин да изпълниш задачата с възможно най-малко от своя Хан. — Тя потупа коня си по носа. — Аз мога да държа надалеч от нас всеки змей, дори и най-силния, не защото прогонвам тях самите, а защото пропъждам мухите кръвопийци, които ги водят към плячката. Така е много по-лесно. Ако мухите не могат да минат през моята защитна стена, тогава и звярът решава, че няма нищо интересно зад нея и се отказва да прави опити да дойде при нас. Това отнема малка част от силата ми и в същото време постигам целта си.

— Защо не изгради такава преграда срещу хората в този край? Защо не спря с нея тази жена?

— Някои от хората в Дивото имат начини да се промъкнат покрай нашата сила. Ето защо много от Сестрите загиват, докато минават по тези места. Ако можехме да разберем какво им помага, с какви заклинания си служат, може би щяхме да ги разрушим, но не можем. За нас това е тайна.

Ричард привърши оседлаването на Джералдин и Бони в мълчание. Сестрата го чакаше търпеливо. Беше сигурен, че ще каже още нещо за непогребаното тяло, но тя запази мълчание. Ричард реши да наруши пръв тишината.

— Сестро Вирна, много съжалявам за Сестра Грейс и Сестра Елизабет. — Той погали Бони по гърба, забил поглед в земята. — Когато ги погребвах, казах молитви над гробовете им. Искан да го знаеш. Молитва към добрите духове, да се грижат за тях и да бъдат

милостиви. Ти може би не си на това мнение, но аз никога не съм искал ничия смърт. Писна ми от смърт. Дори вече не мога да ям месо, защото си представям, че това животно е трябвало да умре, за да се нахраня.

— Благодаря ти за молитвите, Ричард, но ти трябва да се научиш да се молиш единствено на Създателя. Неговата светлина е тази, която ни води. Да се молиш на духовете е варварско. — Тонът ѝ стана по-благ. — Но ти си непросветен и няма как да го знаеш. Сигурна съм, че си направил най-доброто, което си могъл. Сигурна съм, че Създателят е чул твоите молби и е разбрал, че си искрен.

Ричард не харесваше тесногърдото ѝ мислене. Помисли си, че може би знае за духовете повече от нея. Не познаваше много добре нейния Създател, но беше срещал и добри, и лоши духове. Знаеше много добре, че човек не бива да ги пренебрегва, защото това носи нещастия.

Нейните догми му изглеждаха доста глупави, почти колкото суеверията на хората, с които се срещаше, докато беше горски водач. Главите им бяха пълни с истории за това какво трябва и какво не трябва да се прави. Всеки отдалечен район, който бе посещавал, си имаше своя версия за създаването на човека от едно или друго животно или растение. Ричард беше слушал хиляди такива легенди. В тях беше пълно с магии и чудеса. Но това са само легенди, породени от нуждата да се проумее светът. Той нямаше намерение да приема за чиста монета думите на Сестрата.

Не можеше да си представи Създателя като крал, седнал на своя трон, който изслушва внимателно всяка молитва, отправена към него. Духовете някога са били живи хора и затова е нормално да разбират нуждите на смъртните, желанията на живата плът и кръв.

Зед му беше казал, че Създателят е просто още едно име на силата на равновесието на всички неща, а не някакъв мъдър съдник на човешките дела.

Но какво значение имаше всичко това? Той знаеше, че хората трудно променят вижданията си и се придържат неотлъчно към тях. Сестра Вирна си имаше свои разбирания, в които Ричард нямаше намерение да се меси. Той никога не обвиняваше хората за онова, в което вярват. Нямаше намерение да го прави и сега. Всяка вяра, истинска или не, може да даде утеха на човек.

Разкопча колана си и свали меча заедно с ножницата.

— Мислех над онова, за което говорихме. Реших. Повече не искам да нося този меч.

Ръцете ѝ поеха меча, колана и ножницата. Лицето ѝ остана напълно безизразно.

— Наистина ли мислиш така?

Ричард кимна.

— Да. Приключих с това. Мечът е твой. — Ричард се обърна, за да провери седлото си. Дори и да не чувстваше тежестта на меча на бедрото си, все още усещаше неговата магия. Дори и без Меча на истината той си оставаше Търсачът. От това нямаше как да се отърве. Добре поне, че можеше да се отърве от меча. А надяваше се, и от мисълта за онова, което бе причинил с него.

— Ти си много опасен човек, Ричард — прошепна Вирна.

Ричард я погледна през рамо.

— Точно за това ти дадох меча си. Не го искам повече, докато ти го искаш. Тогава го вземи. Да видим дали ще ти хареса да убиваш с него.

Той закачи поводите в страничните халки. Потупа приятелски Бони, а след това се извърна назад. Сестра Вирна все още държеше меча.

— Никога досега не съм предполагала, че си толкова опасен!

— Вече не съм. Сега мечът е твой!

— Не мога да го приема — прошепна тя. — Мой дълг беше да ти отнема меча, когато се върнеш. Можеше да направиш едно-единствено нещо, за да не го загубиш. И ти го направи. — Вирна му подаде меча. — Най-опасни са непредсказуемите хора. Защото по никакъв начин не можеш да кажеш каква ще бъде следващата им стъпка, когато са притиснати до стената. Това ще създаде доста проблеми. На теб. На нас.

Ричард нямаше представа за какво говори тя.

— Тук няма нищо непредсказуемо. Ти искаше да вземеш меча, а на мен ми писна от онова, което съм принуден да върша с него. Затова ти го давам.

— За теб няма нищо неразбираемо, защото това е твоят начин на мислене. Но за другите не е така. За тях ти си загадка. Дори по-лошо. Твоето необяснимо поведение се проявява точно тогава, когато имаш

най-голяма нужда от него. Това е твоята дарба. Ти използваш твоя Хан, без да разбираш какво точно правиш. Ето това е опасното.

— Една от причините за носенето на яката беше да отвори съзнанието ми за възможностите на моята дарба. Ти каза така. Ако аз използвам дарбата си така, както ти искаш, и ако това е, от което имам нужда, тогава не виждам къде е опасността.

— Това, от което имаш нужда, и реалността са две различни понятия. Желанието не прави нещата истински. — Тя кимна към меча. — Вземи си го обратно. Сега не мога да го приема. Трябва да го задържиш.

— Вече ти казах. Не го искам.

— Тогава хвърли го в огъня! Не мога да го взема. Той е омърсен.

Ричард го грабна от ръцете ѝ.

— Няма да го хвърля в огъня. — Той го сложи обратно на кръста си. — Струва ми се, че си прекалено суеверна, Сестро, това си е просто един меч. Той не може да е омърсен.

Вирна грешеше. Магията беше омърсена, не мечът. А той не ѝ предлагаше да вземе магията заедно с меча. Дори и да искаше да се освободи от нея, нямаше да успее. Тя беше се превърнала в част от него. Калан разбра това и се освободи сама. От него.

Сестрата се извърна към Джесъп и го яхна. Гласът ѝ прозвуча хладно и сдържано:

— Трябва да тръгваме.

Ричард се метна на седлото и я последва. Надяваше се малчото да оживее, след като получи храната, от която толкова се нуждаеше. Ричард мълчаливо се сбогува с него

Макар да бе искрен, когато ѝ даде меча си, почувства странно облекчение, че тя му го върна. Той му принадлежеше, по някакъв начин бе станал част от него. Зед му го беше дал; това го бе променило, но освен това е единственото, което го свързваше със стария му приятел и с дома.



## ДВАДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Конят беше напълно изтощен, но продължаваше да тича с последни сили. Ейди се държеше здраво за Зед, който се бе наклонил напред. Под себе си и двамата усещаха напрегнатите мускули на животното. Покрай тях бясно прелитаха неясните силуети на дърветата в гъстата гора. Животното прескачаше камъните и дънерите, които се изпречваха на пътя му. Скринът ги следваше по петите. Тъй като беше по-висок от коня, клоните, покрай които прелетяваше, се заплитаха в главата му и Зед чуваше зад гърба си пукот от чупене на нещо твърдо. На няколко пъти магьосникът повали дървета на пътеката зад тях, но това не забави кокалестото чудовище. Пробва с номера, заклинания и всякакви други магии. Никакъв резултат. Въпреки това бе решен да не се отказва. Да признае поражението си означаваше да настрои съзнанието за загуба, което със сигурност би довело до това.

— Страхувам се, че този път Пазителят ни спипа — провикна се Ейди през гърба му.

— Още не! Не разбирам как е успял да ни открие? Нали костите на тоя звяр са в къщата ти от години и през цялото това време са те предпазвали от него. А щом е така, как тогава Пазителят е успял да ни открие?

Ейди не му отговори.

Движеха се по пътеката, по която по-рано минаваше границата, в посока към Средната земя. Зед беше благодарен, че граничните стени вече ги няма. Ако бяха тук, досега вече да са минали в отвъдния свят. Със или без граница обаче, това преследване не можеше да продължава още дълго. Все някога силите им щяха да свършат и скринът щеше да ги хване. Пазителят щеше да ги хване.

„Мисли!“, заповяда той сам на себе си. Беше използвал магия, за да вдъхне енергия на коня, но всичко си имаше граници. Нещастното животно бягаше с последни сили. Едва ли щеше да изкара още много. Трябваше да спре с опитите да забави чудовището и да измисли начин да се справи с положението. Но може би щеше да е опасно да променя

тактиката си в движение. Направеното до момента все пак бе забавило скрина. Стори му се, че отляво проблесна зелена светлина. Подобна бе виждал на едно-единствено място — на границата. Светлина от отвъдния свят. „Невъзможно“, помисли си той. Конят продължаваше напред.

— Ейди, имаш ли в себе си нещо, по което скринът би могъл да ни разпознае?

— Какво например?

— Не знам! Каквото и да е! Сигурно е успяло да ни открие благодарение на нещо. Нещо, което ни свързва с отвъдния свят.

— Нямам нищо такова по себе си. Сигурно ни е открил чрез костите, които държа в къщата си.

— Но нали именно те те скриваха?!

След малко зелената светлина се появи отново. Отдясно. След още малко и отляво.

— Зед! Мисля, че скринът вика отвъдния свят и ние бъдем вкарани в него.

— Може ли да направи подобно нещо?

Този път гласът ѝ беше съвсем тих.

— Да!

— По дяволите! — промърмори той под носа си срещу студения вятър, който удряше лицето му. Зловещата зелена светлина просветляше между дърветата. Вече беше съвсем наблизо. Ако не измисли нещо, ще умрат.

„Мисли!“

Кости от скрин.

— Ейди! Дай ми огърлицата си!

Зелените светещи стени на границата ги притиснаха от двете страни. Времето им изтичаше. Вече нямаха избор. Ейди свали костената си огърлица и пъкна ръка под мишницата му, за да я подаде. Ръката ѝ продължаваше да кърви. Зед махна своята огърлица от врата си и стисна двете в ръка.

— Ако и този път нищо не стане, съжалявам, Ейди. Искам да знаеш, че ми беше приятно да прекарам известно време с теб!

— Какво ще правиш?

— Дръж се здраво!

Искрящите зелени стени на границата се събраха пред тях. Зед стисна поводите и тихичко заповяда нещо на кобилата. Тя заби копита в земята и се обърна точно преди пътеката да се изгуби в отвъдния свят. Зед хвърли двете огърлици от кости на скрин в зелената светлина между дърветата. Скринът ги настигаше. Когато бе вече до тях, той без никакво колебание последва двете огърлици, които потънаха в зелената светлина. Веднага след това блесна искра, чу се гръм. Зелената светлина и скринът проблеснаха и изчезнаха. В смълчаната тъмна гора остана да звучи само тежкото им дишане. Ейди уморено отпусна глава на гърба му.

— Бъдеш прав, старче, твоят живот бъде поредица от отчаяни постъпки.

Зед я потупа по коляното, преди да скочи от кобилата. Нещастното животно беше изтощено до крайност, почти на прага на смъртта. Зед хвана главата ѝ между дланите си и ѝ вля мъничко енергия, към която прибави и искрените си благодарности. Опря глава в нейната и успокоително я погали по лицето, след което отиде да види как е Ейди.

От раната на ръката ѝ все още течеше кръв. Застанала до едрата кобила, Ейди изглеждаше съвсем дребничка. Не усети никаква болка, докато Зед разглеждаше раната ѝ.

— Бъда голяма глупачка! — каза Ейди. — През цялото време да си мисля, че се крия под носа на Пазителя, а да се окаже, че той бъде скрит под моя. През цялото време бъде наясно къде съм. През всичките тези години!

— Можем само да се радваме, че не се е опитал да извлече полза от това. Той пропиля инвестицията си. А сега мирувай! Трябва да оправя тази рана.

— Не бъде време за това. Трябва да се върнем в къщи. Трябва да си прибера костите.

— Казах ти да мируваш!

— Трябва да побързаме.

Зед се намръщи.

— Ще тръгнем, когато свърша. Кобилата е съвсем изтощена, няма да можем да я яздим и двамата. Ако обещаеш да кротуваш за малко, ще ти отстъпя мястото на гърба ѝ, а аз ще вървя пеш. Така че потрай малко, за да не се дърлим тук цяла нощ.

Когато стигнаха до къщата на Ейди, беше започнало да просветлява. Сумракът бе студен и потискащ. Също и гледката. Скринът бе разбил цялата къща на трески. Ейди се втурна вътре, без да обръща внимание на разрушените стени. Бродеше из развалините, като от време на време се навеждаше да вдигне по някой кокал. Търсеше най-вече в ъгъла, където за последно бяха видели кръглата кост.

Зед оглеждаше около прага, когато тя го извика:

— Ела, магьоснико, и ми помогни да намеря кръглата кост!

Той стъпи върху една повалена греда.

— Не ми се вярва да успееш.

Тя бутна настрани една дъска.

— Тук някъде бъде! — Тя спря на място и го погледна през рамо.

— Какво искаш да кажеш с това, че не ти се вярва да я намеря?

— Някой е бил тук след нас.

Ейди огледа руините.

— Бъдеш сигурен?

Зед небрежно махна с ръка към прага, където бе оглеждал преди миг.

— Видях стъпки, ето там... Не бяха нашите.

Тя отпусна ръка и събраните кости се строполиха на пода.

— А чии?

Зед се облегна на една стърчаща от тавана греда, която опираше в пода.

— Нямам представа. Но съм сигурен, че някой е идвал. Прилича ми на женски ботуш, но не е твоят. Опасявам се, че онзи, който е идвал, сигурно е взел кръглата фигурка.

Ейди продължи да търси в ъгъла, но след малко се отказа.

— Бъдеш прав, старче, фигурката бъде изчезнала. — Тя извърна глава, като че се взираше в самия въздух с белите си очи. — Проклетници — изсъска тя. — Грешещ, като си мислиш, че Пазителят бъде пропилял усилията си.

— Страхувам се, че си права. — Зед избърса ръка в робата си. — Най-добре е веднага да се махаме оттук. Колкото се може по-далеч.

Ейди се наклони към него и каза с тих, но твърд глас.

— Зед, трябва да намерим кръглата кост. Това е изключително важно за воала на отвъдния свят.

— Скрила е следите си с магия. Дори аз не мога да разбера накъде е тръгнала. Видях само една стъпка. Трябва да се махаме! Пазителят е знаел, че ще се върнем. Ще прикрия и нашите следи, така че никой да не може да разбере накъде сме тръгнали.

— Сигурен ли си? Как така Пазителят знае винаги къде се намираме и изпраща убийците си след нас?

— Следил ни е по огърлиците, които носехме на вратовете си. За известно време няма да може да ни намери. Но трябва веднага да се махаме. Навсякъде има очи, които наблюдават — същите очи, които са откраднали кръглата кост.

Ейди наведе глава и затвори очи.

— Прости ми, Зед, че те изложих на такава опасност. Прости ми, че съм била толкова глупава.

— Глупости, никой не може да знае всичко. Не можеш да очакваш през целия си живот да не допуснеш нито една грешка. Важното е да продължаваш напред, а не да се отказваш!

— Но тази кост беше много важна!

— Вече я няма. Засега нищо повече не можем да направим. Важното е, че в тази схватка излязохме победители, че Пазителят не успя да ни хване. Но трябва да изчезваме.

Ейди грабна костите, които преди малко изпусна.

— Ще побързам!

— Не можем да носим нищо със себе си, Ейди — каза той тихо.

Тя се изправи.

— Трябва да взема костите. Някои от тях бъдат много ценни. В някои се крие могъща магия.

Зед я хвана за ръката.

— Ейди, Пазителят успя да ни открие само по една-единствена кост на вратовете ни. Той те е наблюдавал. Не можем да сме сигурни, че няма да види и някоя от тези кости, ако ги вземеш. Трябва да ги оставим, но в същото време не можем да си позволим някой друг да ги намери. Ще се наложи да ги унищожим.

Тя дълго време се канеше да каже нещо, докато накрая устата ѝ намери думите.

— Няма да ги оставя. Те бъдат важни. Сдобила съм се с тях с огромни трудности. Някои съм търсила с години. Няма как да ги е белязал. Няма как да е знаел в какви трудни ситуации ще изпадна.

Зед я потупа по ръката.

— Ейди, Пазителят не би оставил на средата на пътеката костта, която е искал да намериш, за да те бележи с нея. По-скоро би те накарал да се бориш за нея, за да я цениш повече и да я държиш винаги близо до себе си.

Тя дръпна ръката си.

— Тогава значи може да е белязал и всичко друго! — Тя посочи с ръка. — Откъде си сигурен, че твоята кобила не ти е била подхвърлена от проклетник?

Зед я изгледа безстрастно.

— Сигурен съм, защото тя не е конят, който ми бе предложен. Взех друг, по мой избор.

От очите ѝ закапаха едри сълзи.

— Моля те, Зед — прошепна тя, — те бъдат мои. Те бъдат начинът, по който да стигна до моя Пел!

— Аз ще ти помогна да изпратиш съобщението си до твоя Пел. Вече ти обещах да го направя. Но не бива да взимаш костите. Не това е начинът. Още не е дошъл моментът. Ще ти помогна, когато му дойде времето.

Тя пристъпи към него.

— Как?

Зед огледа съчувствено набръчканото ѝ лице.

— Мога да извикам духовете на умрелите през воала за кратко време, да разговарям с тях. Не знам дали ще успея да извикам самия Пел, но поне ще му изпратя съобщение. Но, Ейди, трябва да ме чуеш, сега нямаме време за това. Ще го направим, след като бъде възстановен воалът.

Треперещите ѝ пръсти се впиха в рамото му с надежда.

— Как? Как може да стане това?

— Може! Засега това е всичко, което мога да ти кажа!

— Каж ми! — Пръстите ѝ се забиха в ръката му. — Трябва да съм сигурна, че не ме лъжеш. Трябва да знам, че е възможно.

Той дълго премисля отговора си. Беше използвал магьосническата скала, която бе получил от баща си, за да призове духовете на родителите си. Но те му бяха казали, че не бива да ги вика, докато всичко това не свърши. В противен случай имало голям риск с преминаването си от отвъдния свят да разкъсат напълно воала. Да се

използва скалата по този начин бе опасно дори в най-подходящото време. И той беше предупреден да не го прави, освен в изключително належащи случаи.

Винаги е рисковано да се викат духове. Човек никога не знае какво още би могло да се шумгне в този свят заедно с тях. И бездруго вече беше пълно със същества на мрака, които никой не бе канил в света на живите. Макар Ейди да бе чародейка, не би трябвало да познава тези функции на магьосническата скала. Това беше тайна, която, подобно на много други, магьосниците би трябвало да пазят само за себе си. Почувства на плещите си цялата тежест на тази отговорност.

— Ще трябва просто да ми повярваш, че е възможно. Дадох ти дума, че ще ти помогна, и наистина ще го направя, когато му дойде времето.

Пръстите ѝ все още стискаха ръката му.

— Как може да стане? Сигурен ли си? Откъде би могъл да знаеш такива неща?

Той се изпъчи.

— Аз съм магьосник от Първия орден!

— Но напълно ли си сигурен, че ще стане?

— Ейди, просто трябва да ми повярваш. Никога не давам лесно обещания! Не мога да съм напълно сигурен, но вярвам, че ще стане. Сега обаче имаме друга задача. Трябва да използваме всичките си познания и да вложим всичките си сили, за да спрем Пазителя. Воалът трябва да бъде съшит отново! Може би е грешка да използвам онова, което знам и което мога, ако то застрашава живота на други хора. Възстановяването на воала изисква равновесие на силите, иначе всичко ще отиде в отвъдния свят. Възможно е онова, което ще направим, да разкъса напълно воала. Затова не бива да викаме духа на твоя Пел сега.

Тя сложи ръка на рамото му и отметна една сива къдрица от лицето си.

— Прости ми, Зед. Разбира се, че си прав! Занимавах се с изучаване на точката на пресичането на световите през по-голямата част от живота си. Трябваше да се сетя сама, а не чакам да ми го кажеш. Прости ми!

Той се усмихна и я прегърна през раменете.

— Благодаря ти, че държиш на обещанията си. Това означава, че си човек на честта. Няма по-добър съюзник от човек, който държи на думата си — Тя хвърли поглед към разрушената си къща. — Само че... прекарах целия си живот да трупам тук тези неща, пазих ги толкова дълго. Хората, които ми ги даваха, разчитаха, че ще ги пазя.

Зед я поведе навън през руините.

— Доверили са ти се, защото са знаели, че ще използваш дарбата си, за да защитиш онези, които нямат твоята сила. Затова пророците пишат пророчествата си. Ти трябва да оправдаеш тяхното доверие.

Ейди кимна и отпусна тънката си ръка на гърба му, докато прекосяваха през руините.

— Зед, мисля, че липсват и други кости!

— Знам!

— Те са опасни!

— И това знам.

— Тогава какво ще правим?

— Струва ми се, че трябва да послушаме пророчеството. Има един начин да възстановим воала.

— Какъв е той, старче?

— Като помогнем на Ричард. Трябва да намерим начин да му помогнем, защото в пророчеството е казано, че само той може да възстанови воала.

Зад тях избухна огън, който погълна остатъците от къщата заедно с множеството кости в нея. Те не се обърнаха.



## ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Кралица Сирила държеше главата си високо изправена. Не искаше да покаже, че грубите пръсти, които се впиваха в ръката ѝ, ѝ причиняват толкова силна болка. Не се съпротивляваше, докато вървяха надолу по мрачния коридор. Това би било израз на слабост и нямаше да помогне в случая. Искаше да върви сама, както винаги изпълнена с достойнство. Тя беше Кралицата на Галеа. Щеше да понесе всичко с гордо вдигната глава. Нямаше да им покаже, че се страхува. Нямаше никакво значение какво ще стане с нея. Онова, от което я болеше най-много, беше случилото се с народа на Галеа.

И мисълта за другото, което щеше да се случи.

Близо сто войници бяха избити пред очите ѝ. Нима можеше да предположи, че ще ги нападнат точно тук, на неутрална земя! Това, че неколцина бяха успели да избягат, не я успокояваше особено. Те сигурно също са били хванати и избити впоследствие. Надяваше се, че между избягалите е и брат ѝ — принц Харолд. Ако се е спасил, той сигурно е успял да намери начин да отмъсти за това ужасно клане.

Грубите пръсти, впити в ръцете ѝ, я блъскаха надолу по осветения с факли коридор. В един миг не издържа и извика от болка, но веднага след това прехапа устни.

— Нима моите хора ви причиниха болка, милейди? — чу се зад гърба ѝ подигравателен глас.

Тя не удостои принц Фирен с отговор.

Спряха и един от стражите се опита да отключи ръждивата ключалка. Когато резето най-накрая поддаде, по каменния коридор отекна остър метален звук. Тежката врата се отвори бавно и със скърцане. Грубите ръце я блъснаха по друг коридор. Чуваше шумоленето на копринените си дрехи и едновременно с това тропането на мъжки ботуши по каменния под. От време на време нагазваха в смрадлива застояла вода. Голите ѝ рамене потреперваха от студ при допира с влажния въздух. Когато си даде сметка къде я водят, сърцето ѝ заби тревожно. Молеше се на добрите духове поне да няма плъхове.

Изпитваше ужас от дългите зъби, остриите нокти и пронизващите черни очи. Като съвсем малка често сънуваше кошмари, свързани с плъхове, от които крещеше насън. Положи усилия да се успокои и да мисли за други неща. Сети се за странната жена, която наскоро бе поискала да се срещне насаме с нея. Сирила още не можеше да разбере защо се бе съгласила. Сега обаче ѝ се искаше да се обърнала повече внимание на настоящите думи на младата жена. Как се казваше? Лейди някоя си. Един бърз поглед към покритите с воал коси беше достатъчен, за да разбере, че тя не е от нейния ранг. Лейди... Бивинвиър. Да, точно така! Лейди Бивинвиър. Лейди Бивинвиър от... някъде си. Не можеше да си спомни от къде. А и не беше толкова важно. По-важно беше онова, което ѝ каза жената. „Напуснете Ейдиндрил, предупреди я тя, напуснете незабавно!“

Но Сирила не го направи. Да напусне по средата на зимата, преди Централният съвет на Средната земя да е изслушал исканията ѝ и да е взел нужните мерки! Тя възнамеряваше да застави Съвета да изпълни дълга си и да спре незабавно престъпленията срещу нейната страна и народ. Градовете бяха разграбени, фермите подпалени, хората избити. Войските на Келтон се готвеха да нападнат всеки момент. Беше въпрос на дни, ако вече не бе станало. И за какво? Това си беше чист пладнешки обир. И то на съюзник? Нечувано нарушение на законите! Дълг на Съвета беше да защитава всички, без значение кой е нападателят. Неговата най-важна задача се състоеше в това да пази хората от чужди набези. Трябваше да се погрижи всички да се вдигнат в помощ на Галеа, да спрат агресията. Галеа не беше слаба страна, но войната с Д'Хара бе изчерпала силите ѝ и тя все още не бе готова за следваща изнурителна война. Келтон си бе спестила усилието да се вдигне срещу Д'Хара и сега разполагаше със свежи сили. Галеа бе платила цената на съпротивата вместо Келтон.

Тя отново си спомни за лейди Бивинвиър, която дойде при нея предната нощ и ѝ каза, че трябва да напусне незабавно страната. Съветът нямало да помогне на Галеа и ако Сирила останела, животът ѝ щял да бъде изложен на голяма опасност. Това бе всичко, което ѝ каза. Кралицата ѝ благодари за загрижеността, но отговори, че няма да избяга от задълженията си към своя народ и ще настоява за помощ пред Съвета. Лейди Бивинвиър, потънала в сълзи, падна на колене, молейки я да се вслуша в думите ѝ. Накрая призна, че е получила

видение. Сирила се опита да я накара да ѝ разкаже с подробности видението си, но жената се оправда, че било накъсано, че не си го спомняла в детайли. Но запомнила най-важното — че Кралицата трябва да напусне страната незабавно, иначе ще се случи нещо ужасно.

Макар Сирила да вярваше в силата на магията, много-много не се доверяваше на пророчества и видения. Според нея повечето предсказатели и гадатели бяха шарлатани, които се опитват с красноречие да напълнят кесията си. Тя гледаше да си няма работа с такива хора. Жената бе успяла да я трогне с привидната си искреност, макар Сирила да си даваше сметка, че поведението ѝ би могло да бъде просто добре тренирана поза, целеща да изтръгне пари от нея. Струваше ѝ се странно благосъстоятелна на вид жена като лейди Бивинвиър да се опитва да изкарва пари по такъв начин, но времената бяха трудни и Кралицата знаеше, че ничие богатство не е застраховано от загуба. В крайна сметка нали който иска да открадне злато и стока, ще отиде най-напред при заможния, а не при бедняка. Сирила познаваше доста хора, които се бяха трудили неуморно през целия си живот, а сега, по време на войната с Д'Хара, бяха загубили всичко. Може би и късата коса на лейди Бивинвиър бе резултат именно от такава загуба.

Тя благодари на жената, но ѝ каза, че я чакат важни задачи, които не би могла да отложи. След това пъкна една жълтица в ръката ѝ. В същия миг лейди Бивинвиър запрати монетата надалеч и избухна в плач. Това разтреса Сирила. Никой шарлатанин не би отказал злато. Освен ако, разбира се, не търси нещо друго. Тази жена или говореше истината, или работеше за Келтон и се опитваше да попречи на Сирила да извести Съвета за подготвяното нападение. Каквито и да бяха мотивите ѝ, това нямаше да промени решението на Сирила. Още повече, че тя имаше влияние в Съвета. Галеа беше сред уважаваните страни в Средната земя, тъй като се бе борила храбро срещу войските на Д'Хара. След като Ейдиндрил падна, съветниците, които отказаха да положат клетва за обединението на техните страни с Д'Хара, бяха осъдени на смърт, а на техните места бяха сложени марионетки. Онези, които се съгласиха да сътрудничат на Д'Хара, запазиха местата си. Верният посланик на Галеа в Съвета беше екзекутиран. Как стана така, че войната свърши, това Сирила не можеше да си обясни; на войниците на Д'Хара бе съобщено, че Мрачният Рал е мъртъв и че

всички военни действия са приключени. На трона се бил възкачил нов Господар Рал. Някои войскови части бяха отзовани, на други беше заповядано да помагат на хората от току-що завладените земи. Сирила подозираше, че Мрачният Рал е бил убит.

Каквото и да се бе случило, нещата се развиваха добре за нея. Съветът отново се управляваше от жители на Средната земя. Онези, които се бяха съгласили да сътрудничат на Д'Хара, както и назначените отвън марионетки, бяха арестувани. Говореше се, че всичко ще си дойде на местата, че ще се възстанови редът отпреди нахлуването. Кралица Сирила таеше надежда, че Съветът няма да откаже помощ на Галеа.

Още повече, че тя имаше съюзник в Съвета — най-могъщият от всички възможни: Майката Изповедник. Макар Калан да беше нейна полусестра, не това бе причината за добрите им отношения. Сирила винаги се бе обявявала за суверенитет на отделните страни в Средната земя, без да пренебрегва необходимостта от мир помежду им. Майката Изповедник уважаваше тази твърда нейна позиция и това я караше да се отнася със Сирила като със съюзник и приятел. Калан никога не бе показвала някакво специално отношение или пристрастие към Сирила. Така и трябваше да бъде: проявата на подобни чувства би отслабила авторитета на Майката Изповедник, което от своя страна би могло да доведе до разклащане на отношенията в Съвета, а оттам би се превърнало и в заплаха за общия мир. Сирила уважаваше Калан, защото тя бе успяла да постави идеята за обединението на Средната земя над всякакви политически игри. Тези игри така или иначе винаги се оказваха бездънно блато: ако човек ги играе честно, в крайна сметка успява да изплува на повърхността, разчита ли на нечия подкрепа, потъва заедно с онзи, на чийто гръб се е опрял.

Сирила винаги се бе гордяла тайно със своята полусестра. Калан беше дванадесет години по-млада от нея, умна, силна и, независимо от младостта си, притежаваше качества на добър водач. Макар да имаха кръвна връзка помежду си, двете никога не бяха говорили за това. Калан беше Изповедник, в нея имаше магия. Тя не бе просто сестра, в чиито жили тече кръвта на общия им баща. Тя беше Изповедник. Нещо повече: тя беше Майката Изповедник на Средната земя. А това означаваше, че кръвта на Изповедник в жилите ѝ е по-силна от всичко останало. И въпреки това, тъй като нямаше свое семейство освен брат

си Харолд, Сирила неведнъж си бе мечтала да вземе в прегръдките си малката Калан, своята невръстна сестричка, да ѝ разкаже за нещата, които ги свързват. Но това беше невъзможно. Сирила беше Кралица на Галеа, Калан — Майка Изповедник; две жени, съвсем чужди една на друга, свързани единствено от бащината кръв и взаимното уважение. Сърцето трябваше да отстъпи пред дълга. Семейството на Сирила бе Галеа; на Калан — Изповедниците.

Макар мнозина да мразеха майката на Калан за това, че е избрала за свой другар бащата на Сирила, Кралицата не споделяше чувствата им. Майка ѝ, Кралица Бернадин, беше говорила неведнъж на нея и брат ѝ Харолд за необходимостта от Изповедници, колко е важно в жилите на Изповедниците да тече силна кръв, която да подхранва магията им. Беше им обяснила, че това се прави в името на една велика кауза — общия мир в Средната земя. Майка ѝ никога не бе говорила с горчивина за това, че е загубила съпруга си, че той е бил избран за другар на Изповедник. Вместо това се бе постарала да внуши на Сирила и Харолд, че за тях е голяма чест да имат обща кръв с един Изповедник. Независимо от общественото мнение. Да, Сирила се гордееше с Калан. И в същото време беше предпазлива. Изповедниците си оставаха загадка за нея. Обучението им започваше от самото им рождение. Обучаваха ги други Изповедници, а също и магьосници. Тяхната магия, тяхната сила бе нещо, с което те се раждаха и в известен смисъл му оставаха робини до края на дните си. По някакъв начин и при нея беше така; тя бе Кралица, без да го е желала. Макар да не притежаваше магия, разбираше бремето на онова, с което се ражда човек. От появяването им на бял свят до завършването на обучението им Изповедниците живееха изолирани от околния свят, като същински послушници. Говореше се, че трябва да спазват сурова дисциплина. Макар Сирила да знаеше, че те също имат чувства като всеки друг, тях ги обучаваха да таят всичко в себе си, да не го показват пред никого. Животът им бе посветен на дълга и магията им. Не разполагаха със свобода дори в избора си на другар — той се диктуваше пак от дълга, а не от чувствата им. Сирила винаги бе искала да може да дари сестра си поне с искрица любов. Вероятно тайничко копнееше за взаимност, проявена от страна на Калан. Но това беше невъзможно. Може би Калан я обичаше, макар и от разстояние, също

както и Сирила обичаше сестра си. Може би Калан се гордееше с нея по някакъв свой си начин. Сирила винаги се бе надявала да е така.

Онова, което ѝ причиняваше силна болка, беше, че макар и двете да служеха на Средната земя, хората я обичаха като Кралица, задето изпълнява дълга към народа си, но от Калан, която също бе върна на своя, се страхуваха. Нещо повече — мразеха я. Толкова ѝ се искаше Калан да вкуси от това чувство, да разбере какво значи да бъдеш обичан от народа си; беше толкова приятно и силно, че донякъде изкупваше всичко друго. Но един Изповедник никога не би могъл да изпита подобно нещо. Може би, мислеше си тя, точно поради тази причина ги учеха да потискат чувствата и нуждите си.

Калан също се беше опитала да я предупреди за опасността, идваща от Келтон. Беше по времето на летния фестивал преди няколко години, първото лято след смъртта на майката на Сирила. Първото лято след възкачването ѝ на трона. Същото, в което Калан бе провъзгласена за Майка Изповедник. Фактът, че това стана, когато тя бе толкова млада, говореше както за силата, така и за характера ѝ. А може би беше отговор на някаква необходимост. Тъй като изборът на Майка Изповедник се правеше тайно, Сирила не беше много наясно как се осъществява приемствеността при Изповедниците. Знаеше обаче, че изборът за този пост е далеч от всякаква враждебност или съперничество, че определящият фактор е единствено силата на Изповедниците и често именно това натежава над възрастта и обучението. За хората от Средната земя възрастта нямаше значение. Те се страхуваха от Изповедниците по принцип, независимо от това на колко са години. А от Майката Изповедник изпитваха направо ужас. Всички знаеха, че тя е най-могъщата сред всички Изповедници. За разлика от повечето хора обаче, Сирила знаеше, че сама по себе си тази сила не е нещо, от което човек би трябвало да се страхува; че Калан винаги се е държала честно; че онова, което винаги я е ръководило в действията ѝ, е общият мир.

През онзи ден из улиците на Ебинисия, престолния град на Галеа, цареше празнична атмосфера. Дори последният коняр бе добре дошъл на която и да е трапеза, в която и да е игра, сред акробатите, музикантите, жонгльорите. Кралица Сирила ръководеше състезанията и раздаваше награди на победителите. Тя никога не беше виждала толкова много усмихнати лица и толкова щастливи хора. Самата тя за

пръв път в живота си беше толкова доволна, опиянена от щастието на своя народ и поласкана от любовта на хората към нея. Вечерта в двореца беше кралският бал. Голямата зала бе препълнена със стотици гости. Гледката беше невероятно красива — всички тези хора, облечени в най-скъпите си празнични дрехи. Върху дългите маси грижливо бяха подредени отбрани храни и напитки. Нищо не липсваше. Това бе най-важният ден от годината. Имаше защо да бъде доволна. Беше време на мир и успехи за Галеа, на възход и надежда за нов живот и изобилие.

Изведнъж музиката спря. Хората в залата утихнаха, настъпи мъртвешка тишина. През високата врата тържествено влезе Майката Изповедник, следвана по петите от своя магьосник, чиято сребриста роба се вееше зад гърба му. Белите одежди на Калан осветиха цялата зала, сякаш бе изгряла луна сред множество звезди. Модните пъстри дрехи на всички наоколо ѝ се сториха направо жалки. Всеки свеждаше глава с приближаването на Майката Изповедник. Сирила и съветниците ѝ чакаха на своята маса, вдигнали в ръце кристални чаши, в които искреше ароматно вино. Калан прекоси утихналата зала, съпроводена от погледите на всички гости, и застана пред Кралицата, свеждайки леко глава. Лицето ѝ беше като от мрамор. Не дочака церемониалния отговор на поздрава си и каза:

— Кралице Сирила, има ли сред твоите съветници мъж на име Дрефан Трос?

Сирила посочи един от съветниците си.

— Ето го.

Безизразните очи на Калан се спряха върху Дрефан.

— Ще говоря с вас насаме.

— Дрефан Трос е мой доверен съветник — прекъсна я Сирила. Всъщност той беше повече от това. Беше човек, към когото тя бе доста привързана, дори можеше да се каже, че май започваше да се влюбва в него. — Можеш да говориш с него в мое присъствие. — Тя нямаше представа за какво става въпрос, но предпочиташе да е наблизо. Знаеше, че един Изповедник никога не би прекъснал банкет току-така. Значи явно имаше някакъв проблем. — Нито му е времето, нито му е мястото за сериозни разговори, Майко Изповедник, но ако това наистина не може да почака, тогава по-добре да приключим тук, пред очите на всички.

Сирила се надяваше по този начин да накара Калан да отложи разговора за по-подходящ момент. Без да променя изражението на каменното си лице, Майката Изповедник за миг се замисли. Магьосникът зад гърба ѝ бе всичко друго, но не и спокоен. Всъщност изглеждаше направо разтревожен. Понечи да прошепне нещо в ухото на Калан, но тя му направи знак с ръка да замълчи още преди да е проговорил.

— Както желаш! Съжалявам, Кралице Сирила, но работата наистина е неотложна. — Тя се обърна към Дрефан. — Току-що приех изповедта на един убиец. Призна ми, че е съучастник на човек, който подготвя атентат тук, в двореца. Целта била убийство. Посочи теб като негов инициатор. Желаната жертва — Кралица Сирила.

Хората, които бяха достатъчно близо, за да чуят казаното от Калан, засушукаха смутено. Лицето на Дрефан стана моравочервено. Скоро шепотът замря в тревожна тишина. Сирила почти не разбра какво последва. Всичко свърши за секунда. Както си стоеше на мястото с ръка, пъхната в дълбокия джоб на златистата тъмносиня дреха, в следващия миг Дрефан застана срещу Майката Изповедник с насочен към нея нож. Без да трепне, тя просто протегна ръка и го хвана за китката. В същия момент във въздуха се усети страхотен удар — гръмотевица без гръм. Една кана се пръсна на масата и по пода плисна червено вино. Сирила потръпна от внезапната болка, преминала през цялото ѝ тяло. Ножът изтрака на пода. Очите на Дрефан се разшириха, челюстта му увисна.

— Господарке — предано зашепна той.

Сирила се вцепени. За пръв път виждаше как Изповедник използва силата си. Досега беше наясно само с последствията от прилагането ѝ. Малцина бяха присъствали на подобно нещо. Магията остана да трепти във въздуха още известно време. Тълпата се сгъсти около тях. Един строг, предупредителен поглед, хвърлен от магьосника, накара всички да отстъпят и охлади любопитството им. Калан изглеждаше на края на силите си, но гласът ѝ не показва никаква слабост.

— Имал си намерение да убиеш Кралицата?!

— Да, господарке — каза той разпалено и облиза устни.

— Кога щеше да го направиш?



— Тази нощ. В суматохата, която щеше да настане, докато гостите си тръгват.

Дрефан явно изпитваше нечовешка болка. Очите му се наляха със сълзи, които закапаха по бузите му.

— Моля те, господарке, заповядай ми нещо! Каж ми какво е желанието ти! Остави ме да изпълня заповедите ти.

Сирила не можеше да повярва на очите си. Това, което се разиграваше в момента, се бе случило и с баща ѝ. По същия начин той е бил взет за другар на Изповедник. Първо баща ѝ, а сега и мъжът, който ѝ беше толкова скъп.

— Мълчи и чакай! — заповяда му Калан. С ръце, отпуснати покрай тялото, тя се обърна към Сирила. В очите ѝ този път имаше тъга. — Прости ми, че смутих празненството ти, Кралице, но се страхувах от последствията. Не можех да си позволя да отлагам това.

Лицето на Сирила пламна, тя се изправи срещу Дрефан. Той не сваляше възторжените си очи от Калан.

— Кой ти заповяда това, Дрефан? Кой ти нареди да ме убиеш? Той не показа с нищо, че чува думите ѝ.

— Няма да ти отговори, Кралице Сирила — каза Калан. — Ще го направи само ако аз го попитам.

— Тогава попитай го!

— Това не е препоръчително — прошепна магьосникът.

Сирила се почувства като глупачка. Всички знаеха за чувствата ѝ към Дрефан. А сега всички видяха, че се е оставила да я изиграят. Щеше да се помни винаги. От всички.

— Нямам нужда от съветите ти! — сръза го Калан и като се обърна към Кралицата, каза меко:

— Сирила, имаме основание да мислим, че той е предпазван от някакво заклинание. Когато зададох на съучастника му този въпрос, той умря, преди да успее да ми отговори. Да се надяваме, че ще мога да измъкна повече от този тук. Има начини, които биха могли да заобиколят заклинанието. Ако ми позволиш да го отведа някъде, където можем да бъдем сами, бих могла да опитам.

В очите на Сирила се появиха сълзи от гняв.

— А аз му се доверявах! Допуснах го толкова близо до себе си! Той ме предаде! Предаде мен, а не теб! Трябва да знам кой го е

изпратил. Искам да го чуя от неговата уста. Това е моето кралство, моят дом! Попитай го!

Калан се изправи, лицето ѝ отново се превърна в каменна маска.

— Както желаяш! — След това се обърна към Дрефан. — По собствена воля ли искаше да убиеш Кралицата?

Той само кършеше пръсти в тревожно очакване на възможност да достави удоволствие на Майката Изповедник.

— Не, господарке, бях изпратен!

Лицето на Калан стана още по-безизразно, ако това изобщо бе възможно.

— Кой те изпрати?

Той повдигна ръка във въздуха, устата му понечи да каже нещо. Единственото, което се чу, бе някакво гъргорене, след това бликна кръв и мъжът се строполи на земята.

— Така си и мислех! Също като другия — измърмори под носа си магьосникът.

Калан вдигна ножа и го подаде на Сирила с дръжката напред.

— Подозираме, че става въпрос за мощен заговор. Дали този мъж е бил част от него — това не знам. Сигурна съм обаче, че е изпратен от Келтон.

— Келтон, не мога да повярвам!

Калан посочи с глава ножа, който току-що беше подала на Сирила.

— Това е келтонски нож.

— Много хора носят оръжия, изработени в Келтон. Те са едни от най-добрите. Това едва ли е достатъчно доказателство за подобно тежко обвинение.

Калан стоеше напълно неподвижна. Сирила беше твърде развълнувана, за да се замисли какви чувства се крият зад зелените очи насреща ѝ. Гласът на Майката Изповедник бе равен и безстрастен:

— Баща ми ме е учил, че Келтонците нападат само по две причини. Първо, от завист и, второ, когато са изкушени от слабостта на противника. Казваше още, че и в двата случая най-напред се опитват да убият най-силните, възможно най-високопоставените сред враговете си. В момента Галеа е по-силна откогато и да било и този летен фестивал го показва. Ти си причината за тяхната завист и символът на чуждата сила. Баща ми все повтаряше, че човек трябва да

държи Келтонците винаги под око, че никога не бива да се обръща с гръб към тях. Ако отблъснеш първия им удар, това само изостря апетита им. И тогава те се свиват някъде и чакат — чакат момента, когато ще проявиш слабост. За да нападнат отново.

Измамата на Дрефан беше вбесила Сирила дотам, че тя вече не можеше да се владее. Думите се изляха от устата ѝ почти без да ги чува.

— Не бих могла да знам какво е казал баща ни. Никога не съм имала възможността да бъда учена от него. Беше ни отнет от Изповедник.

Лицето на Калан се промени. Изповедническото спокойствие и хлад бяха изместени от лишен от време поглед, от искрена добронамереност, която някак не пасваше на годините ѝ.

— Може би, Кралице Сирила, добрите духове са решили да ти спестят онова, на което той би могъл да те научи и наместо това са избрали да научи мен. Бъди благодарна, че са се отнесли към теб толкова благосклонно. Съмнявам се, че неговите уроци биха те направили особено щастлива. Поне мен не успяха. Освен може би тази вечер, давайки ми възможност да ти спася живота. Моля те, не се огорчавай. Остани в мир със себе си и се наслаждавай на онова, което имаш — любовта на своя народ. Това е твоето семейство.

Калан се накани да си върви, но Сирила нежно я хвана за ръката и я дръпна настрана, докато неколцина от присъстващите се заеха да изнасят тялото на Дрефан от залата.

— Прости ми, Калан. — Пръстите ѝ си играеха с панделката, която украсяваше талията ѝ. — Беше грешка да насочвам към теб гнева, предназначен за Дрефан.

— Разбирам, Сирила. На твое място сигурно бих реагирала по същия начин. В очите ти прочетох чувствата ти към Дрефан. Не очаквам да се радваш на онова, което направих току-що. Прости ми, че донесох мъка в твоя дом в деня, в който би трябвало сърцето ти да е изпълнено с най-светла радост. Но се притеснявах, че всяко забавяне би могло да се окаже фатално.

Калан беше накарала Сирила да се почувства като по-малката сестра. Кралицата погледна красивата млада жена, която стоеше величествено пред нея. Калан беше на възраст да си избере съпруг. Може би вече дори го бе направила. Та тя познаваше толкова много

хора! Майка ѝ трябва да е била на същите години, когато отне бащата на Сирила за себе си. Толкова млада!

Докато потъваше в дълбоките зелени очи на сестра си, Сирила започна да се успокоява, гневът ѝ към Дрефан постепенно се уталожи. Тази млада жена, нейната сестра, ѝ беше спасила живота. Калан е знаела, че няма да получи благодарност, че с действията си най-вероятно ще изплаши Кралицата, че е възможно дори да предизвика омразата ѝ. Толкова млада! Сирила се изчерви от срам заради собствения си егоизъм. За пръв път се усмихна на Калан.

— Сигурно Уиборн не ти е преподавал само страшни неща.

— Единственото, на което искаше да ме научи, бе да убивам. Кого, кога, как да убия. Бъди благодарна, че не си слушала уроците му и че никога не си имала нужда от тях. При мен е по-различно. И се страхувам, че това е още началото, че тепърва ще ми се налага да използвам онова, на което ме е научил.

Сирила се намръщи. Та нали Калан е Изповедник, а не убийца.

— Защо говориш такива неща?

— Ние сме убедени, че разкрихме заговор. Но няма да кажа нищо повече, докато не разбере какво се крие в основата му и докато не намеря доказателства. Имам предчувствие, че всичко това ще предизвика буря, каквато не сме виждали никога преди.

Сирила докосна сестра си по бузата. Нещо, което си позволяваше за пръв път.

— Калан, моля те, остани. Нека прекараме заедно останалата част от вечерта.

Калан отново сложи непроницаемата си маска на Изповедник.

— Не мога. Моето присъствие само ще убие празничното настроение на хората. Благодаря ти за предложението, но е по-добре да те оставя да споделиш без мен радостта на хората. Аз само ще разваля всичко.

— Глупости, нищо няма да развалиш!

— Повече от всичко на света ми се иска да си права, но знам, че не си. Помни какво казваше баща ни: винаги дръж под око Келтонците. Трябва да тръгвам. Назрява някакъв проблем и трябва да се погрижа Изповедниците да разберат за какво точно се касае. Преди да се върна в Ейдиндрил, ще посетя Келтон, за да проверя някои мои подозрения. Ще ги предупредя това, което стана, да не се повтаря. Ще уведомя

Съвета за днешните ти неприятности. Всички трябва да внимават с Келтон. Когато научат за това в Ейдиндрил, сигурна съм, че нещата ще се променят.

— Благодаря ти, Майко Изповедник — каза простичко Кралицата и с това даде израз на дълбокото си уважение към сестра си. Очите на Сирила дълго следваха Калан и магьосника. Може би това бе най-съкровеният разговор, който някога беше имала със своята полусестра. Летният фестивал не ѝ донесе много радост, след като Калан си тръгна. Толкова млада и в същото време толкова възрастна!

Предишния ден, когато трябваше да се яви пред Съвета, Сирила с изненада установи, че той не е председателстван от Майката Изповедник. Никой не знаеше къде е тя. Би трябвало да се очаква да отсъства по време на падането на Ейдиндрил; често ѝ се налагаше да отсъства в изпълнение на изповедническите си задължения и сега вероятно правеше всичко, което е по силите ѝ, за да спре нападението на Д'Хара. Всички Изповедници воюваха ожесточено с ордите на Д'Хара. Сирила беше сигурна, че Калан е сред най-ревностните бойци срещу нападателя и че ще използва, когато е необходимо, уроците на баща им. Но това, че тя не се върна в Ейдиндрил, след като Д'Хара се оттегли, беше обезпокоително. Може би не ѝ беше стигнало времето. Сирила се страхуваше да не би Калан да е била убита от четворка. Д'Хара беше осъдила всички Изповедници на смърт и ги преследваше безмилостно. Галеа беше предложила убежище на Изповедниците, но въпреки всичко четворките все успяваха да ги открият и се разправяха с тях жестоко и безмилостно. Още по-лошо — освен Майката Изповедник на събранието на Съвета не присъстваше и магьосник. По цялото тяло на Сирила пробягаха ледени тръпки, когато установи и тази втора липса. Тя усети как отсъствието на Изповедника и магьосника създава истински вакуум. По-късно, когато видя кой ще ръководи заседанието, я обзе силна тревога. На председателския стол седеше Великият принц Фирен, владетелят на Келтон. Този, за когото бе дошла да търси наказание, същият той щеше да взема решения по исканията ѝ. Беше потресена да го види на стола, където обикновено седеше Майката Изповедник. По всичко личеше, че това събрание на Съвета няма да протече както би трябвало.

Въпреки това реши да не се впечатлява от присъствието му и постави твърдо исканията си пред останалата част от Съвета. В

отговор принц Фирен стана и я обвини в предателство срещу Средната земя. С нечувана наглост той ѝ приписа вината за неща, извършени от самия него. Не се посвени да стигне още по-далеч — да заяви пред Съвета, че Келтон не е извършвал никакво нападение, а просто се е самозащитавал срещу нападението на съседите си. В своята реч той не пропусна да изтъкне злото, което причиняват жените във властта. Съветът беше съгласен с всяка негова дума. Изобщо не позволиха на Кралица Сирила да представи доказателствата си. Тя стоеше зашеметена и безмълвна. След като Съветът изслуша обвиненията на Фирен, веднага я обяви за виновна и я осъди на смърт чрез обезглавяване.

Къде беше Калан? Къде бяха магьосниците?

Видението на лейди Бивинвиър се оказа истина. Сирила трябваше да се вслуша в думите ѝ и да вземе предпазни мерки. Предупреждението на Калан също се оказа истина — първия път Келтон бяха нападнали от завист, а сега, година по-късно, направиха втори удар.

Гвардията на Галеа беше строена в огромния двор, готова незабавно да ескортира Сирила до двореца. Тя трябваше да мобилизира защитниците на страната си, преди да са пристигнали войниците, които се очакваше да изпрати Съветът за нея. Но вече беше късно. При прочитането на присъдата до ушите ѝ достигнаха ужасните звуци на битка. Битка, помисли си тя горчиво. Не беше битка, а клане. Нейният ескадрон чакаше в двора без оръжията си, в знак на уважение и почит към своята Кралица. Открит жест на несъгласие с волята на Съвета на Средната земя. Кралица Сирила застана до прозореца с двама войници от двете ѝ страни. Потрепери от ужас при гледката на клането. Неколцина от нейните войници се хвърлиха храбро в ръкопашен бой, но нямаха никакъв шанс. Срещу всеки от тях имаше по петима. Тя не можеше да разбере дали в хаоса някой е успял да избяга. Надяваше се да е така. Молеше се и Харолд да е сред спасилите се. Белият сняг, който покриваше земята, се обагри в червено. Беше ужасена от това масово избиване на хора. Единствената проява на милосърдие беше бързината, с която убиваха.

Накараха я да падне на колене пред Съвета. Принц Фирен намота дългата ѝ коса на китката си и я отрязва със собствения си меч. Тя остана коленичила в тишината с гордо изправена глава в чест на своя

народ, в чест на мъжете, които видя да умират. Отрязаха косите ѝ къси като на кухненска прислужница.

Само преди час се бе надявала, че краят на изпитанията за нейния народ приближава. Сега знаеше със сигурност, че трудностите едва започват.

Силните пръсти, които стискаха ръцете ѝ, я блъснаха през малка желязна врата. Тя простена от болка. На отсрещната страна на коридора беше опряна грубо изработена подвижна стълба. Стражът, който носеше ключовете, отново се замъчи с ръждясала ключалка. Започна да псува и проклина отдавна неизползвания механизъм. Той, както и останалите около нея, приличаха на Келтонци. Не видя нито един от войниците на Ейдиндрил. Повечето, тя бе сигурна в това, бяха избити при превземането на Ейдиндрил от Д'Хара. Накрая ключалката щракна и зад вратата зейна мрачна дупка. Сирила се държеше на краката си само защото силните ръце, вкопчени в нея, не я пускаха. Щяха да я затворят тук, в тази влажна тъмна дупка. При плъховете. Щеше ѝ се да може да стои сама на краката си. Та нали е Кралица! Но пулсът ѝ не можеше да се успокои.

— Как смееш да хвърляш една дама в дупка, пълна с плъхове?

Принц Фирен се доближи до черната паст. Постави едната си ръка на хълбока, а с другата взе факла от стената.

— Плъхове ли? Това ли те притеснява, милейди? Плъховете? — Той се усмихна подигравателно. Беше прекалено млад, за да е толкова безочлив. Ако ръцете ѝ бяха свободни, щеше да го зашлеви през лицето. — Позволи ми да осъществя страховете ти, Кралице Сирила!

Той хвърли факлата в мрака. Докато падаше, тя освети няколко лица. Нечий едър юмрук успя да я хване. В ямата имаше неколцина мъже. Може би около десет. Принц Фирен се облегна на вратата и гласът му отекна в мрака.

— Кралицата се страхува, че долу можело да има плъхове!

— Плъхове ли? — излая един глас от дупката. — Тук няма никакви плъхове. Вече. Изядохме ги всичките.

Ръката на принца, изящна, с бели къдрици, надиплени около китката, все още бе отпусната край хълбока. В гласа му прозвучаха нотки на престорена загриженост.

— Видя ли? Мъжете казаха, че няма плъхове. Надявам се, че това те успокоява, милейди!

Тя се взря в дупката, осветена слабо от факлата, след това стрелна с очи Фирен.

— Кой са тези мъже?

— Неколцина убийци и изнасилвачи, които очакват обезглавяването си също като теб. Истински подли животни всъщност. Както можеш да очакваш, нямах достатъчно време, за да се запозная с присъдите им. Страхувам се, че докато си в дупката, те ще имат възможност да се възползват от теб.

До ушите ѝ долетя зловец хилеж.

— Сигурен съм, че присъствието на една Кралица сред тях ще подобри настроението им.

Сирила с усилие накара думите да излязат от устата ѝ.

— Искам отделна килия!

Смехът му внезапно секна.

— Искаш! Ти искаш? — Той я удари през лицето. — Вече нищо не можеш да искаш! Ти си една най-обикновена престъпница, отвратителна убийца на моя народ! Ти беше обвинена и осъдена!

Лицето ѝ пламна от плесницата му.

— Не можеш да ме оставиш тук с тези мъже! — Едва доловимият ѝ шепот беше изпълнен с ужас. Тя знаеше че няма надежда за спасение, но все пак думите се изплъзнаха от устата ѝ.

Фирен се загърна грижливо с пелерината си и се изправи, напълно спокоен. Гласът му прозвуча остър като бръснач.

— Хей, вие, няма да обезчестите една дама, нали?

Откъм ямата се чу смях.

— Не, разбира се! Никой от нас не иска да го обезглавят два пъти!

— Ще се отнасяте ли с нея както подобава? — В гласа му прозвуча заплаха. Сирила усети, че в ъгълчето на устата ѝ потече гореща, солена кръв.

— Фирен, не можеш да постъпиш така с мен! Ще поискам незабавно да бъдеш обезглавен!

— Пак започваш с това „искам“! Защо мислиш, че няма да го направя? — Той отново посегна да я удари, но после се отказа и лицето му се озари от престорена усмивка. — Виждаш ли? Първо твърдеше, че си невинна и че не трябва да бъдеш екзекутирана, но явно вече си размислила. След няколко дни с тях там долу сама ще молиш да бъдеш



обезглавена. Горещо ще желаяш да ти бъде дадена възможност да признаеш предателството си, преди всички те да са дошли да присъстват на екзекуцията ти. Освен това си имам и друга работа. Нямам време за глупости точно сега. Ще бъдеш обезглавена, когато преценя, че съм достатъчно свободен.

Тя започваше да разбира с нарастващ ужас онова, което я очакваше в ямата. Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Моля те, не ми причинявай това! Умолявам те!

Принц Фирен приглади къдриците на бялото си жабо и проговори с мазен глас.

— Опитвах се да улесня нещата за теб, Сирила, защото си жена. Ножът на Дрефан беше много бърз. Нямах да страдаш дълго. Не бих проявил милост към мъж, но към теб се опитах да бъда човечен. Ти не поиска да опростим нещата. Допусна Майката Изповедник да се намеси. Допусна още една жена да нарушава властта на мъжете. Жените не могат да управляват. Те преследват целите си по неправилен начин. Никога няма да бъдат допуснати до командването на армии, никога няма да се месят в делата на народите. Нещата трябва да се вършат както трябва и от когото трябва. Дрефан умря, защото се опитваше да направи всичко по лесния начин. Но сега ще е по-различно.

Той кимна на мъжа до себе си, който спусна подвижната стълба в ямата. Яките ръце я блъснаха към ръба. Един от войниците извади меч си, за да не реши някой от ямата да изпълзи нагоре по стълбата. Сирила разбра, че всичко е свършено. Въпреки че осъзнаваше глупостта на постъпката си, тя успя да овладее паниката си и извика яростно:

— Аз съм Кралица, дама. Няма да позволя да ме унижават, като ме принуждават да пълзя надолу по някаква си разнебитена стълба.

Принц Фирен изслуша смешните ѝ протести, след което направи знак на войника да издърпа обратно стълбата.

Поклони се подигравателно към нея.

— Както желаете, милейди!

Изправи се, леко кимайки с глава към мъжете, които още стискаха ръцете ѝ. Те я пуснаха. Преди да е успяла да си поеме дълбоко въздух, усети силен удар между гърдите си. Изгуби равновесие. В следващия миг вече летеше надолу. В черната бездна.

Очакваше всеки миг да падне върху каменния под и да умре. Пред очите ѝ светкавично премина цялата слава на досегашния ѝ живот. Нима бе заслужила да умре по този начин? Защо? Черепът ѝ щеше да се размаже на пода като яйце, паднало на пода. Но нечии ръце я хванаха. Усети как цялото ѝ тяло е опасно с ръце. Навсякъде. И особено по най-съкровениите места. Очите ѝ се обърнаха да потърсят светлината, процеждаща се някъде горе през вратата, но тя изчезна. Чу се трясък.

Лица. Навсякъде около нея имаше лица. Тя едва ги виждаше при слабата светлина на мъждукащата факла.

Мръсни, брадясали лица!

Грозни, потни, порочни лица. Върху нея се плъзгаха лукави черни очи. Гладни усмивки разкриваха прогнили остри зъби. Толкова много зъби! Гърлото ѝ пресъхна, дробовете ѝ не можеха да поемат нито глътка въздух. В съзнанието ѝ се появяваха накъсани безполезни картини.

Проснаха я на пода. Камъните бяха студени и неравни под гърба ѝ. Отвсякъде над нея долиташе грухтене. Мъжете се блъскаха върху ѝ. Тя се опитваше да се бори, но те бяха приковали към земята ръцете и краката ѝ. Груби ръце раздираха изящните ѝ дрехи и се впираха жадно в блесналата под тях бяла плът.

И тогава Сирила направи нещо, което не беше правила от ранното си детство.

Започна да пици.

## ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Напълно неподвижна, Калан не сваляше очи от разпрострелия се в краката ѝ град. Единствено пръстите на ръката ѝ си играеха с гладката кръгла кост на врата ѝ. Околните скалисти зъбери сякаш нежно бяха прегърнали сградите, разположени надлъж и нашир из просторната долина. Вътре в крепостните стени се виждаха полегатите покриви, над които се извисяваха високите кули на двореца, разположен в северната част на града. Въпреки стотиците комини само тук-там се виждаше по някоя тънка струйка дим. Тя не забеляза никакво движение. Правият като стрела южен път, който водеше към главната порта, по-малкият, в който се събираха множество второстепенни пътища от и към по-неофициалните порти, другите, които опасваха стените отвън и тръгваха на север — всички бяха пусти. Хълмистата местност бе покрита с дебело бяло зимно одеяло. Лекият полъх на вятъра освободи един клон наблизо от тежкото бреме на снега и под него се завихри искрящ бял облак. Той погали и наметалото ѝ от козина на бял вълк, чиято яка я погъделичка по бузата, без тя изобщо да обърне внимание на докосването. Наметалото ѝ бе ушито от Приндин и Тосидин, за да я топли по време на пътешествието им на североизток, по време на лютите зимни бури, които вилнееха по тези земи. Вълците се страхуваха от хората и рядко се показваха пред очите им, така че Калан почти не познаваше навниците им. Стрелите на двамата братя бяха намерили целта си там, където тя виждаше само бяла празнота. Ако не беше видяла как стреля Ричард, сигурно би си помислила, че подобно нещо е невъзможно. Братята наистина бяха отлични стрелци, почти колкото него.

Всъщност нямаше причина да изпитва каквито и да е лоши чувства към вълците, макар дълбоко в сърцето ѝ винаги да се бе таила необяснима враждебност. Откакто Ричард ѝ бе разказал за строгите закони на вълчата глутница, отношението ѝ определено се бе променило. Тя се възпротиви срещу това братята да убиват вълци, за да ѝ направят топла дреха, но те бяха непреклонни, казаха, че наистина се

налага. И в крайна сметка тя трябваше да се примири. Противно ѝ беше да гледа как двамата одират животните, как отдолу се показват червените им мускули, белите кости и сухожилия. Стори ѝ се, че в един миг е видяла същността на живота, на битието, толкова фино, изпълнено с енергия и дух, а в следващия всичко се бе превърнало в мъртва плът. Докато братята продължаваха да вършат тази отвратителна работа, тя не можеше да мисли за друго освен за Брофи — мъжа, когото някога бе докоснала със силата си, за да докаже, че е невинен. За да го освободи от изповедническата ѝ магия, нейният магьосник Гилер го бе превърнал във вълк и така Брофи започна нов живот.

Калан си помисли колко ли ще тъгуват семействата на тези два вълка, които никога няма да се завърнат при тях. Също както беше страдала вълчицата на Брофи, когато той бе убит.

Калан бе видяла толкова много убийства! Беше изморена до сълзи, особено като си помислеше, че нещата явно ще продължават в същия дух, че на убийствата никога няма да се сложи край. Добре, че поне тримата мъже не бяха проявили никаква гордост или радост за това, че успяха да убият превъзходните животни, и бяха казали молитва към духовете на техните братя вълци, както ги наричаха.

— Не би трябвало да го правим — измърмори Чандален.

Беше се подпрял на копието си и я наблюдаваше. Калан усещаше погледа му, но не откъсваше очи от смълчания град в краката ѝ, от нереално спокойната гледка. Гласът му не беше остър както обикновено. Това издаваше възхищението му пред град с размерите на Ебинисия.

Никога преди не беше напускал земите на Калните и не беше виждал толкова много и толкова високи постройки. Когато градът се откри пред тях, кафявите му очи застинаха върху него в тихо изумление, което не можеше да скрие. За пръв път от началото на пътешествието им в гласа му прозвучаха по-меки нотки. Целият му живот беше преминал в родното село и не можеше да повярва, че всичко това е направено от човешки ръце, а не с магия. Стана ѝ тъжно за него и за двамата братя, задето това пътуване щеше да разруши простичките им представи за света наоколо. Преди края на пътуването те щяха да се сблъскат с още толкова много неща, щяха да останат изумени още много пъти.

— Чандален, положих много усилия, за да ви науча да говорите моя език. Използвах всяка свободна минута. Там, където отиваме, никой няма да говори вашия. Направих го за ваше добро. Можете да си мислите каквото си искате — че съм зла или пък че искам да ви се наложи. Каквото и да си мислите, правя го единствено за ваша сигурност. Така че ще се наложи да говорите на езика, на който ви научих.

Гласът му отново стана остър, но в очите му все още се четеше изненадата от това, че за пръв път през живота си вижда толкова голям град. А тази гледка беше толкова далеч от онова, което му предстоеше да види. В погледа му тя като че ли прочете и още нещо, което не бе забелязвала никога преди: страх.

— Задачата ми е да те заведа в Ейдиндрил, а не в този град. Няма да губим време тук.

Тя усети по тона му, че тайната му мисъл всъщност е, че такъв голям град може да им донесе единствено неприятности.

Примижавайки срещу ослепително белия сняг, тя забеляза двете фигури далеч под тях, които се изкачваха нагоре по склона. Ръката ѝ пусна кръглата кост.

— Аз съм Майката Изповедник. Мой дълг е да защитавам всички народи в Средната земя така, както защитавах Калните.

— Ти не помагаш на моя народ, ти ни носиш само неприятности. — Този път недоволството му прозвуча по-скоро по навик, отколкото като искрено предизвикателство.

Тя му отвърна с тих, отегчен глас:

— Стига вече, Чандален!

За щастие той се отказа от по-нататъшен спор и насочи гнева си другаде.

— Приндин и Тосидин не бива да се изкачват по хълма така открито. Винаги съм се опитвал да ги науча да не правят глупости. Ако бяха малки момчета, щях добре да ги напердаша. Всеки може да ги види. А сега би ли се скрила малко, ако обичаш.

Калан се остави той да я заведе към дърветата не защото смяташе, че е необходимо, а за да му покаже, че уважава усилията му да я закриля.

Независимо от неговата неприязън към това принудително пътуване, той изпълняваше съвестно дълга си. Бдеше непрекъснато

над нея и докато двамата братя го правеха с усмивка и доверие, той непрекъснато беше намръщен и подозрителен. Тримата я караха да се чувства като скъпоценен чуплив товар, който трябва да бъде пазен през цялото време. Тя знаеше, че братята са искрени. Чандален гледаше на мисията си като на задача, която трябва да се изпълни без оглед на трудностите.

— Трябва бързо да се махаме оттук! — настоя той.

Калан измъкна ръката си изпод наметалото и отметна един дълъг кичур коса от лицето си.

— Мой дълг е да разбера как стоят нещата тук!

— Ти каза, че е твой дълг да стигнеш до Ейдиндрил, както е поискал от теб Ричард Избухливият.

Калан се огледа. След малко тръгна под отрупаните със сняг дървета, без да каже нищо. Ричард ѝ липсваше повече, отколкото можеше да понесе. Всеки път, когато затвореше очи, виждаше лицето му, очите, с които той я погледна, казвайки ѝ, че тя го е предала. Щеше ѝ се да падне на колене и да крещи, за да излее мъката си, която не я напускаше нито за миг. Вик, роден от ужаса на онова, което му бе причинила. Но какво друго можеше да направи? Ако това, което научи, беше вярно, ако воалът към отвъдния свят е разкъсан, а Ричард е единственият на този свят, който би могъл да го възстанови. Само ако яката запази живота му. Тя нямаше друг избор. Какво би могла да направи? Как щеше Ричард да я уважава, ако не изпълнява задълженията си в името на общото благо? Де да можеше той да разбере всичко това! Та тя го обича толкова много! Той трябва да я разбере!

От друга страна, ако всичко това е било лъжа, значи тя напразно е обрекла мъжа, когото обича, на най-страшните му кошмари. Чудеше се дали Ричард още пази кичура коса, който му подари за спомен, дали мисли за нея. Надяваше се, че ще намери в себе си сили, за да я разбере и да ѝ прости. Толкова много ѝ се искаше да му каже, че го обича. Да го прегърне. Но сега трябваше да стигне в Ейдиндрил и да потърси помощ от Зед. А преди това да разбере какво е станало в Ебинисия. В мига, в който си помисли това, се изправи. Тя беше Майката Изповедник. Отначало възнамеряваше да заобиколи Ебинисия, но през последните два дни непрекъснато се натъкваша на замръзнали трупове на жени. Нито един мъж, само жени. Млади и

възрастни, деца и старици. Някои полуразсъблечени, други чисто голи. В прегръдката на зимата. Повечето бяха сами, но тук-там се срещаха и групи от по няколко замръзнали заедно — твърде изтощени или твърде изплашени, или твърде объркани, за да са могли да потърсят подслон. Бягали са от Ебинисия не защото са били преследвани, а някак панически, избирайки бялата смърт пред това да останат в града. Повечето бяха изнасилени, преди да се разпръснат нагоре по склоновете на планината. Калан можеше да предположи какво им е било сторено, защо са избрали да постъпят така. Тримата мъже също го знаеха, но никой не каза нищо на глас.

Тя се загърна в наметалото си. Това не беше дело на войниците от Д'Хара. Всички тези жестокости бяха извършени съвсем наскоро. Ордите от Д'Хара отдавна бяха отзовани. Те със сигурност не биха направили подобно нещо, след като им е било казано, че войната е свършила. Не можеше да търпи повече това положение — да не знае какво се е случило с хората от Ебинисия. Преметна лъка си през рамо и тръгна надолу по хълма. Мускулите на краката ѝ бяха достатъчно здрави, за да се справи със снегоходките, които мъжете направиха за нея от върба и вълчи сухожилия. Чандален я последва.

— Не отивай там. Може да е опасна.

— Опасно — поправи го тя и продължи напред. — Ако беше толкова опасно, Приндин и Тосидин нямаше да стоят така на откритото. Можеш да дойдеш с мен или да чакаш тук, но аз все едно ще отида.

Знаейки, че няма да може да я разубеди, той замълча и реши да върви след нея. Яркото зимно слънце не стопляше ни най-малко ледения въздух. В планините Ранг'Шада обикновено имаше постоянни ветрове, но за щастие през този ден те не бяха толкова силни. От няколко дни не бе излизал истински вятър и можеше да се очаква, че времето ще се постопли. Въпреки това с всяко поемане на въздух Калан имаше чувството, че носът ѝ се превръща в бучка лед.

Срещна Приндин и Тосидин някъде на средата на хълма. Те спряха пред нея и се облегнаха на копията си запъхтени, което беше необичайно за тях — рядко нещо можеше да ги измори. Но явно не бяха свикнали с височината. Лицата им бяха бледи, по тях не личеше и следа от ведрите им усмивки.

— Моля те, Майко Изповедник — каза Приндин на пресекулки, — не трябва да ходиш там. Духовете на предците на тези хора са ги изоставили.

Калан откачи кожения мях от кръста си и го измъкна изпод наметалото си, където топлината на тялото ѝ не позволяваше на водата да замръзне. Подаде го на Приндин, преди да го попита каквото и да било. След като той отпи, го попита:

— Какво видяхте? Не сте влизали в града, нали? Казах ви да не минавате отвъд крепостните стени.

Приндин подаде кожения мях на Тосидин, който едва дишаше.

— Не сме. Останахме скрити, както ти ни каза. Не сме влизали вътре, но и нямаше нужда да го правим — той облиза водата от долната си устна. — Видяхме достатъчно и отвън.

След като Тосидин също отпи, Калан взе кожения мях и затегна капачката.

— Видяхте ли някакви хора?

Тосидин хвърли бърз поглед към хълма през рамото си.

— Видяхме много хора.

Приндин избърса носа си с опакото на ръката и погледна първо към брат си, а после към нея.

— Мъртви хора.

— Колко? Умрели от какво?

Тосидин придърпа кожената си пелерина и се загърна чак до носа.

— Умрели в бой. Повечето мъже бяха въоръжени: с мечове, копия и лъкове. Бяха много повече, отколкото мога да преброя. През целия си живот не съм виждал толкова много мъже. Тук сигурно е имало война. Война и избиване на победените.

Калан ги изгледа продължително. В гърлото ѝ се надигаше ужас, който заплашваше да я задуши. Беше се надявала жителите на Ебинисия все някак да са успели да се спасят, да прелетят през стените.

Война. Нима войниците на Д'Хара са направили всичко това след обявяването на края на войната. А може би е някой друг?

Тя най-после успя да събере сили да се помръдне и отново тръгна надолу. Бялото наметало се развя зад гърба ѝ. Сърцето ѝ



препускате лудо от ужас при мисълта какво е сполетяло жителите на града.

— Трябва да разбере какво се е случило!

— Моля те, Майко Изповедник, не отивай. Гледката е страшна!  
— провикна се след нея Приндин.

Тримата мъже я последваха. Тя направо летеше надолу по хълма.

— И преди съм виждала мъртви хора.

Започнаха да се натъкват на замръзнали трупове много преди да доближат стените на града — явно битката се бе разпростряла на широк периметър. Снегът се стелеше върху телата непрекъснато и някои вече бяха напълно скрити. На едно място от преспата стърчеше ръка, сякаш мъжът се беше опитвал да разрови снега, за да си поеме въздух. Болшинството все още не бяха станали плячка на животни или птици, но съвсем скоро и това щеше да стане. Всички бяха войници от армията на Галеа, замръзнали, както са паднали, с дрехи, пропити от заледена кръв.

На южната страна някога се намиреше дъбова порта с кръстосани метални ивици. Сега на мястото ѝ зееше огромна дупка. Бяха останали жалки обгорели останки и разтопено желязо. Тя познаваше само една сила, способна да направи подобно нещо: магьосническият огън. Не можеше да повярва на очите си. Знаеше, че след магьосническият огън остават точно такива следи. Но нали тук отдавна нямаше магьосници! С изключение на Зед и може би Ричард. Но Зед никога не би го направил.

От вътрешната страна на крепостната стена се виждаха огромни заледени купчини обезглавени тела. Главите се въргаляха в безпорядък с изцъклени погледи. Имаше и купчини мечове, щитовете и копия, които приличаха на гигантски мъртви таралежи. Всичко говореше за масово убийство, извършено бавно и методично, преднамерено. Всички трупове бяха на войници от армията на Галеа. Докато гледаше в тих ужас натрупаните едни върху други мъртви тела, Калан тихичко каза на тримата мъже, които вървяха зад нея:

— Думата, която не знаете, за да кажете колко са убитите, е „хиляди“. Тук има може би около пет хиляди мъртви мъже.

Приндин бавно заби копието си в снега.

— Не знаех, че има дума, с която могат да се преброят толкова много хора. — Той завъртя острието в снега. — Когато се затопли, тук

ще стане страшно.

— И сега си е достатъчно страшно — промърмори на себе си брат му на своя език.

Калан беше наясно, че това е само малка част от избитите. Тя познаваше защитната тактика, която използваша в Ебинисия. Стените не представляваха надеждна защита, както някогашните, които обикаляха града преди много години. С разрастването на града старите здрави и укрепени стени бяха разрушени, а камъните използвани за издигането на нови, опасващи по-голям периметър. Те обаче не бяха толкова стабилни. Представляваха по-скоро символ на мощта и гордостта на престолния град, отколкото негова здрава защита. При атака портите се затваряха, като най-опитните поделения бойци оставаха отвън, за да пресекат опитите на нападателя да стигне до града. Истинската защита на Ебинисия представляваха околните планини, чиито тесни проходи не позволяваха разгърнатата атака.

По заповед на Мрачния Рал войските на Д'Хара бяха обсаждали града в продължение на два месеца, като през цялото време външните защитници успяваха да държат нападателите в проходите и не им позволяваха да стигнат до крепостните стени. Яростните им опити да ги прогонят накрая успяха. Нашествениците бяха принудени да се отдръпнат и да отидат някъде, където ще могат да възстановят силите си. И да потърсят по-лесна плячка. Макар бойците на Ебинисия да бяха спечелили тази битка, това бе станало с цената на много жертви. Ако Мрачният Рал не беше толкова ангажиран с усилията си да намери кутиите на Орден, сигурно щеше да изпрати подкрепления, с чиято помощ да бъдат надмогнати силите на защитниците в проходите. Тогаваш той не го направи. Този път някой се беше постарал да поправи грешката от миналото. Обезглавените войници бяха част от този пръв защитен обръч около града. Притиснати към стената, те са били победени и заловени, след което езекутирани, преди да бъде превзет градът — очевидно като демонстрация за ужасените жители вътре. За да ги стресне, да ги паникьоса и да им покаже, че всяка съпротива е безсмислена. Калан знаеше, че вътре в града ги чакат още по-страшни неща. Мъртвите жени, които бяха срещнали в планината, й подсказваха за какво трябва да се готви. По навик и напълно безсъзнателно тя бе сложила на лицето си ледената маска, която не

издаваше никакви чувства — лицето на Изповедник, както я бе учила майка ѝ.

— Приндин, Тосидин, искам двамата да обиколите крепостната стена. Искам да знам всичко, което се е случило тук. Искам да знам кога е станало, откъде са дошли нападателите и накъде са тръгнали, след като така добре са си свършили работата. Двамата с Чандален ще влезем вътре. Когато свършите, елате при нас.

Братята тръгнаха веднага да изпълнят заповедта ѝ. Вървяха с наведени глави, близо един до друг и в същото време сочеха с ръце, разчитайки следите и знаците. За това им бе достатъчно само по един бегъл поглед. Чандален вървеше мълчаливо до нея нащрек и с готов застрелба лък. Никой от тримата не ѝ възрази. Тя си даваше сметка, че са смаяни от размерите на града, но в същото време по лицата им можеше да прочете, че огромните мащаби на случилото се тук ги е разтърсило още повече. Те уважаваха задълженията ѝ към мъртвите.

Очите на Чандален не се спираха върху разпръснатите навсякъде тела, а се плъзгаха към уличките и площадчетата между малките къщички на фермерите и пастирите, които обработваха земите в непосредствена близост до града. По снега не се виждаха пресни стъпки. Никакво живо същество не беше минавало наскоро оттук.

Калан вървеше напред и избираше пътя, а Чандален я следваше неотлъчно, на една стъпка зад дясното ѝ рамо. Тя също престана да обръща внимание на труповете. Всички бяха умрели по един и същи начин — посечени в жестока битка.

— Тези хора са били победени от много врагове — каза Чандален тихо. — От много хиляди, както каза, че била думата. Не са имали никакъв шанс за победа.

— Защо казваш това?

— Струпали са се между сградите. Така трудно можеш да се биеш, но в затворено пространство като града това е единственият начин. Аз бих постъпил по същия начин, ако трябваше да се изправя пред по-многоброен противник — като попреча на врага да се разгърне и да ме обгради. Същото е и с малките улички. Бих се опитал да им попреча да се разгърнат и бих ги изненадвал от различни места, появявайки се най-неочаквано тук и там. Така ще ги държа в постоянен страх от това, че не знаят къде мога да се окажа в следващия миг. Не бива да допускаш да нападнеш врага от очакваната посока, особено

когато той има значително числено превъзходство. Между войниците има и старци, и деца. Старците и децата не биха дошли да се бият редом с Чандален, ако не преценят, че става въпрос за война на живот и смърт срещу много по-многоброен противник. За да се изправят срещу такъв враг, тези мъже явно са били големи смелчаци. Старците и децата не биха се притекли на помощ на такива храбри бойци, освен ако не са видели, че вражеските орди са наистина много по-силни.

Калан знаеше, че Чандален има право. Всеки в града е видял или чул екзекуциите, извършвани извън крепостните стени. Всеки е бил наясно, че загубата е равносилна на сигурна смърт.

Телата бяха изпопадали по земята като тръстики под напора на силен вятър. Когато се изкачиха на хълма, където някога се бяха издигали старите градски стени, трупите станаха много повече. Сигурно бяха паднали, опитвайки се да отблъснат вражеските набези от по-високата си позиция. Не им бе помогнало; бяха ги победили.

Всички мъртви бяха от защитниците на града. Не се виждаше нито един вражески труп. Калан знаеше, че според вярванията на някои народи да оставиш трупите там, където са паднали в бой с врага, вещае лош късмет в бъдещите битки. Нещо повече — така духовете на загиналите врагове остават на разположение на духовете на загиналите защитници. С други думи, ако една армия остави мъртвите си в земите на победените, техните паднали другари ще останат в плен на враговете си. Който и да беше направил това, сигурно е имал същото поверие и войниците са изтеглили своите от бойното поле. Калан познаваше няколко такива народи. В мислите ѝ изпъкваше най-вече един от тях.

Докато заобикаляха една преобърната каруца с дървен материал, Чандален се наведе над остатъците от дървена табела, на която се виждаше знак, изобразяващ растение с големи листа, хаванче и чукало. Вдигна ръка над очите си, за да вижда по-добре, и влезе в просторна дълга сграда, някогашен магазин.

— Какво е това място?

Калан мина покрай него през разбитата каса на вратата.

— Магазин за билки.

На тезгяха в пълен безпорядък бяха разпилени изпочупени буркани, сухи билки. Имаше само два оцелели зеленикави буркана.

— От такива места хората си купуват билки и лекове.

Зад тезгяха се намираше вграден шкаф, заемащ пространството от пода до тавана и почти цялата стена на дължина с множество мънички дървени чекмеджета, потъмнели от докосването на неизброимо число пръсти. Онези от тях, които все още бяха по местата си, бяха разсечени с брадва. Другите, които бяха издърпани от шкафа, бяха стъпкани с крака на пода. Чандален се наведе, издърпа едно след друго няколко чекмеджета в долния край на шкафа, които по чудо бяха останали недокоснати, огледа набързо съдържанието им и след това отново ги затвори.

— Нисел щеше да бъде... как се казва, когато не можеш да повярваш на очите си.

— Удивен — каза Калан.

— Нисел щеше да бъде удивена да види толкова много билки. Това е престъпление, да унищожиш нещо, което помага на хората.

Тя гледаше как Чандален отваря и затваря чекмеджетата.

— Наистина е престъпление — съгласи се.

Той отвори друго чекмедже и ахна. За миг остана наведен, след това почтително извади китка дребни растения, овързани с връв. Мъничките им сухи листенца бяха зеленикаво-кафяви с яркочервени жилки. Чак подсвирна от изненада.

— Еленова квасия! — благоговейно прошепна той.

Щом очите ѝ привикнаха с мрака, Калан се взря в по-отдалечената вътрешна половина на магазина. Не видя трупове. Собственикът сигурно е успял да избяга, преди да го убият, или пък се е притекъл на помощ на защитниците на града.

— Какво е това „еленова квасия“?

Чандален превъртя в ръката си китката, без да сваля от нея немигащи очи.

— Еленовата квасия може да ти спаси живота, ако по грешка си взел отрова „десет стъпки“. Или ако си достатъчно бърз и глътнеш малко от нея, след като те уцели стрела, намазана с такава отрова.

— Как така можеш да вземеш отрова погрешка?

— Отровата „десет стъпки“ се прави от листа на банду, които трябва да се дъвчат дълго време, докато се навлажнят в устата ти, и чак след това се слагат на огъня и се варят, докато станат на гъста каша. Понякога се случва някой по невнимание да глътне малко от влагата на листата или пък да дъвче прекалено дълго. Така отровата може да

проникне в тялото му. — Той отвори една малка торбичка от еленова кожа, вързана на колана му и извади малка костена кутийка. Отвори я и показа на Калан съдържанието ѝ — гъста тъмна каша.

— Това е отрова „десет стъпки“, с която мажем стрелите си. Тя се прави точно от банду. Ако глътнеш мъничко от нея, ще ти стане зле. Ако глътнеш малко повече, ще умреш бавно. Ако глътнеш още повече, ще умреш веднага. Но никой не би хапнал от нея, след като е приготвена и сложена в кутийките — Той пусна кутийката обратно в кесията си.

— Значи, ако имаш у себе си еленова квасия, тя ще ти помогне, ако преди това си глътнал банду, докато си правил отровата?

Той кимна.

— Но като те прострелят с отровна стрела „десет стъпки“, няма ли да умреш, преди да си успял да глътнеш от еленовата квасия?

Чандален повъртя билката в ръката си.

— Може би. Понякога се случва ловец да се одраска със собствената си стрела, без да иска. Тогава може да вземе еленова квасия и ще се оправи. Ако си прострелян с отровна стрела, също не е невъзможно да си помогнеш. Отровата „десет стъпки“ действа незабавно само ако те улучат във врата. Тогава няма да имаш време да глътнеш еленова квасия и ще умреш моментално. Но ако си улучен другаде, например в крака, отровата ще подейства чак след известно време, през което можеш да вземеш от билката.

— Но ако Нисел не е наблизо, за да ти я даде? Ако се нараниш сам в полето по време на лов, това означава да умреш.

— Преди всички ловци носеха със себе си по няколко листенца, за да могат да ги използват в случай на необходимост. Ако по стрелата не е останало много отрова, например ако я използваш за втори път, след като си стрелял по дребен дивеч, имаш повече време. Някога, в стари времена, по време на война нашите ловци дъвчели листа от еленова квасия точно преди началото на боя, за да се предпазят от отровните стрели на врага. — Той тъжно поклати глава. — Но тя не се намира лесно. Последния път, когато успяхме да купим количество колкото тая китка, се наложи всеки мъж в селото да изработи по три лъка и по две стиски стрели, а всички жени да направят глинени съдове. Отдавна не съм виждал тая билка. Изчезна. От години. Хората, от които я купувахме, казаха, че вече никъде не се намирала. Откакто я

свършихме, загубихме двама мъже. Моите хора биха дали какво ли не, само и само да се сдобият с такова количество от билката.

Калан застана до него и проследи с поглед как той грижливо връща обратно в чекмеджето ценната билка.

— Вземи ги, Чандален, дай ги на твоите хора. Те имат нужда от тях.

Той затвори чекмеджето.

— Не мога. Не е правилно да се вземе нещо от други хора, дори и когато са вече мъртви. Това не принадлежи на моя народ, а на тукашните хора.

Калан се наведе, дръпна чекмеджето и извади малката китка. Огледа пода за нещо, в което би могла да я завие, и намери една платнена торбичка.

— Вземи тази билка. — Тя пъкна торбичката в ръката му. — Аз ще платя за нея и тя ще ти принадлежи съвсем законно. Вземи я. Това е подарък от мен заради неприятностите, които причиних на твоя народ.

Чандален гледаше малката торбичка в ръката си.

— Много е скъпо за подарък. Толкова голям подарък ще означава да сме ти много задължени.

— Това не е подарък, а заплата. За теб, за Приндин и Тосидин. Задето дойдохте с мен. Вие тримата рискувате живота си, за да ме пазите. Съмнявам се, че трудът ви струва по-малко от тази билка. Няма защо да се чувствате задължени!

Той се намръщи и продължи да гледа торбичката още известно време. След това я стисна в ръката си, затегна грижливо кожения ремък около нея и я пъкна в кесията си.

— Тогава я купуваме срещу работа за теб. Няма да си ни длъжна с нищо за това пътуване.

— С нищо — каза тя и сделката беше сключена.

Двамата продължиха по притихналите улици, покрай магазините и странноприемниците в старата градска част. Нямаше нито една здрава врата и прозорец. Парчетата стъкло проблясваха по паважа сякаш сълзи, пролени за мъртвите. Вражеските войници очевидно бяха претърсвали всяка сграда за оцелели.

— Как са могли тези хора да живеят с хиляди на едно място, откъде са намирали земя, за да изхранват семействата си? Не са имали нито достатъчно дивеч, нито пък къде да садят житото си.

Калан се опита да види града през неговите очи. Сигурно градският живот беше голяма загадка за Чандален.

— Не всички тук ходят на лов и обработват земята. Хората тук имат различни занаяти.

— Занаяти ли? Какво е това?

— Това означава, че различните хора се занимават с различни неща. Те умеят да правят едно нещо и използват злато или сребро, за да си купуват онова, от което се нуждаят, без да се налага да правят или отглеждат всичко сами.

— А откъде вземат това злато и сребро?

— Онези, които купуват нещата, изработени от тях, им го дават.

— Добре, а те откъде го вземат? — Чандален я погледна. — Защо не разменят нещата помежду си, много по-просто и лесно е!

— Понякога правят и това. Но ако онзи, който иска нещо от теб, няма какво да даде в замяна, тогава дава златна или сребърна монета — едни такива малки кръгли парченца метал. След това, като събереш достатъчно монети, сам можеш да си купиш, каквото ти трябва, от другите.

— Да купиш ли? — Чандален опита странната дума на върха на езика си и поклати глава недоверчиво. — Защо хората правят това? Защо просто не отидат и не намерят злато и сребро.

— Някои го правят — те са търсачи на злато и сребро. Но това е много тежка работа. Златото трудно се намира и трудно се добива от земята, ето защо го използват за монети — защото рядко се среща. Ако се намираще лесно, като зрънцата пясък например, тогава никой нямаше да го взима в замяна. Ако парите се получаваха или правеха лесно, щяха да са без стойност и тогава тази система на търгуване с пари без стойност щеше да пропадне. Хората щяха да се разорят.

Той спря и се намръщи.

— От какво са направени тези пари? Какво е това злато и сребро, за които говориш?

Тя не спря заедно с него, а продължи напред.

— Злато е... помниш ли огърлицата, която Бантак подариха на Калните, за да покажат, че не искат война? Тази огърлица беше изработена от злато.

Чандален кимна разбиращо. Този път Калан спря.

— Да не би да знаеш откъде Бантак имат толкова много злато?



Чандален плъзна поглед по покритите с плочи покриви.

— Разбира се. Взимат го от нас!

Калан го хвана за ръката, скрита под наметалото му, и го извъртя към себе си.

— Какво искаш да кажеш с това, че го взимат от вас?

Той се стегна при допира на ръката ѝ. Не му харесваше да я усеща върху себе си — все пак беше ръка на Изповедник. Това, че е през дрехите, не беше от особено голямо значение. Ако тя реши да освободи силата си, тънкият слой кожа на наметката му изобщо нямаше да го предпази. Беше се случвало Калан да освобождава силата си дори и през броня. Тя го пусна и Чандален видимо се успокои.

— Чандален, откъде Калните имат толкова много злато?

Той я гледаше като дете, което питат къде е намерило толкова мръсотия, за да се изцапа.

— От дупките в земята. В нашата земя, на север, има скали, където не вирее нищо. Но там има дупки, където е това, което ти наричаш злато. Лошо място. Въздухът е лош. Казват, че ако някой седне на земята и остане така по-дълго време, ще умре. Жълтият метал е скрит в тези дълбоки дупки. Но от него не стават добри оръжия, не може да се използва за нищо. — Той махна с ръка, за да покаже колко безполезно нещо е златото. — Бантак обаче казват, че духовете на предците им обичат да гледат този жълт метал, и затова ние от време на време ги водим в земята си и те ровят в дупките, взимат злато, за да си изработват неща, които духовете на предците им обичат да гледат, когато идват в нашия свят.

— Чандален, кой още знае за тези дупки в земята и за златото в тях?

Той сви рамене.

— Ние не допускаме чужденци в земята си, пък и нали ти казах, че е много меко за оръжие, така че за нас е напълно непотребно. Но на Бантак им харесва и те го разменят с нас доста добре, така че ги оставяме да си взимат колкото си искат. Но те не взимат много, просто защото мястото е лошо! Никой не ходи там освен Бантак, които искат да се харесат на духовете на предците си.

Как да му го обясни! Той не разбира законите на външния свят, живее си затворен в своето село и няма представа за опасността, която ги дебне, ако това се разчуе.

— Чандален, никой ли не използва това злато?

Той се намръщи с досада, тъй като сметна, че вече е обяснил всичко най-подробно.

— Ти го мислиш за непотребно, но други биха убили човек, за да го притежават. Ако хората разберат, че имате злато, ще ви нападнат, за да го вземат. Треската за злато ги подлудява и те са способни на всичко, за да се доберат до златна мина. Ще започнат да избиват народа на Калните.

Чандален самодоволно се изпъчи. Отпусна ръката си от лъка и се удари с юмрук в гърдите.

— Аз и моите хора пазим народа си. Държим чужденците надалеч.

Калан направи широк кръг с ръка, за да му покаже хилядите мъртви около тях.

— Можете ли да ги опазите от толкова много нападатели? От хиляди?

Чандален никога не беше виждал толкова много хора. Знаеше малко за това кой живее извън техните земи.

— Хиляди, които няма да спрат да прииждат, докато не ви изтребят до крак.

Очите му проследиха движението на ръката ѝ. Веждите му се повдигнаха в тревога, която не му беше присъща. Самоувереността му като че ли се изпари, като си спомни камарите мъртви хора около тях.

— Духовете на нашите предци са ни предупредили да не говорим за дупките в земята с лошия въздух. Там ние допускаме само Бантак, никой друг.

— Докато всичко си е постарому — каза тя. — Докато един ден не дойде някой и не го открадне.

— Лошо е да се краде от хората. — Чандален отново опъна тетивата, а Калан въздъхна обезсърчено. — Като изработваме лъкове за размяна, всеки знае кои са направени от Чандален, защото се вижда, че са най-добрите. Ако някой ги открадне, всеки ще разбере откъде ги е взел и ще трябва да ги върне. Може дори неговите хора да го пропъдят от земите си. А тези хора как разбират на кого принадлежат определени пари и дали не са били взети с кражба?

Калан се мъчеше да намери по-лесно обяснение, което Чандален да схване бързо. Добре поне, че това отвличаше мислите ѝ от мъртвите

тела наоколо. Тя тръгна отново през снега, като се наложи да стъпи върху врата на един мъж, защото нямаше как да заобиколи трупата — уличката беше станала твърде тясна.

— Трудно. И точно поради тая причина хората пазят парите си. Ако някой се опита да краде, наказанието е строго, за да не опита отново и за да не смеят другите хора да повторят същата грешка.

— Какво е наказанието?

— Ако не са откраднали много и имат късмет, ги заключват в килия, докато семейството им възстанови откраднатото.

— Заключват ли? Какво означава това?

— Ключалката е нещо, с което затваряш вратата така, че да не се отваря лесно. Каменните помещения, където вкарват крадците, имат врата, която те не могат да отворят отвътре. Вратата има ключалка и човек трябва да има ключ за нея, правилния ключ, за да може да я отвори. Едва тогава може да излезе.

Чандален огледа страничната уличка, тръгваща зад ъгъла на една ковашка работилница, и продължи по главната улица.

— По-добре да умра, отколкото да бъда заключен в стая.

— Ако крадецът е откраднал не от когото трябва или пък ако е нямал късмет, точно такава съдба го сполетява.

Чандален измърмори нещо под носа си. Калан не мислеше, че се справя особено успешно с обясненията. Явно цялата система му се струваше напълно неприложима и безполезна.

— При нас нещата са измислени по-добре. Правим каквото си поискаме. Всеки изработва онова, от което има нужда. Не се специализираме в отделни дейности. Търгуваме за съвсем малко неща. При нас е по-добре.

— Вие постъпвате по същия начин, Чандален! Може да не си давате сметка, но го правите.

— Не е вярно. При нас всеки може да прави много неща. Учим децата си да могат да правят всичко сами.

— И при вас има разделение. Ето например ти си ловец. Нещо повече, ти си защитник на своя народ — Калан посочи с ръка наоколо. — Всички тези мъже са били войници. Обучавали са ги как да пазят народа си. И ти си войник също като тях. Силен си, служиш си еднакво добре и с лъка, и с копието, винаги се стремиш да предвиждаш всички възможности за нападение над твоя народ.

Чандален спря и се замисли. Заедно с него спря и скърцането от допира на снегоходките му по земята.

— Но само аз съм такъв, защото съм силен и мъдър. При другите хора от моя народ не е така.

— Напротив, Чандален, при всички е така. Нисел е лечителка, тя се е научила да помага на хората, когато са болни или ранени. През по-голямата част от времето си тя прави точно това. Тя как се изхранва?

— Онези, които лекува, ѝ дават всичко необходимо. Ако пък се случи никой да не се нуждае от помощта ѝ, тогава онези, които имат достатъчно храна, ѝ дават. Защото Нисел трябва винаги да е нахранена, за да може да ни помага.

— Видя ли? Тези, които тя лекува, ѝ плащат с хляб от тава, което е същото като тук, само дето тук хората плащат с пари. Тъй като тя се е научила да върши добре една работа в полза на селото, всички останали ѝ дават по нещо, за да може тя да е при вас, когато има нужда от нея. Тук това се нарича данък. Всеки плаща по малко за общото благо, за да подпомогне издръжката на онези, които работят за всички хора.

— И ти ли така си изкарваш прехраната? Всички хора дават по нещо за теб, също като нас, когато дойде в селото, за да ни създадеш неприятности.

Калан с облекчение отбеляза, че за пръв път в гласа му не прозвучаха нотки на враждебност, когато заговори за това.

— Да.

Чандален оглеждаше счупените прозорци по фасадите на двуетажните сгради, които ставаха все по-големи и богато украсени. Двойните метални врати навсякъде бяха избити от пантите си. Стигнаха до една красива сграда, пред която бяха нахвърлени маси, столове, прибори, съдове, покривки, бродирани с червени рози. Явно последното имаше връзка с името на странноприемницата „Червената роза“. Всичко беше изпотрошено, захвърлено на улицата и покрито със сняг.

През дупката на вратата се виждаше трупът на кухненския помощник, строполил се върху пода. Очите му все още се вираха в тавана и в тях се четеше ужасът от последното нещо, което е видял, преди да умре. Беше на не повече от дванадесет години.

— Но това се отнася само за ловците и за Нисел — продължи Чандален, след като известно време бе мълчал замислено. — Останалите нямат никаква работа, в която единствени са най-добри.

— Всеки има такава работа, Чандален. Жените пекаат хляб, мъжете правят оръжия. В природата е същото. Някои растения имат нужда от влага, други от повече суша. Едни животни ядат трева, други — буболечки, трети — други животни. Всяко нещо си има своето място. Жените раждат деца, мъжете... — Калан спря с ръце на кръста и се загледа в купчината трупове пред тях. — А мъжете, изглежда са дошли тук, за да избият всички. Виждаш ли, Чандален, отличителната черта на жените е, че раждат деца, създават живот, а мъжете го отнемат. — Калан притисна юмрук в корема си. Изведнъж ѝ прилоша. Едва се задържа да не припадне, зави ѝ се свят. Чандален я погледна с крайчеца на окото си.

— Пилето би казал да не съдим за всички по онова, което само някои правят. А и жените не могат да създадат живот сами. Мъжете също имат известно участие в това.

Калан глътна малко студен въздух. С усилие успя да продължи пътя си. Чандален тръгна до нея, налагайки малко по-бърза крачка. Тя зави по една улица, осеяна със скъпи магазини. Докато заобикаляше една пряспа, Чандален ѝ посочи нещо с лъка си, очевидно опитвайки се да промени темата на разговора.

— Защо са им тези дървени хора? — попита той.

От една витрина се подаваше обезглавеното тяло на манекен. Беше облечен в изящна синя дреха, обточена с бели мъниста по краищата. Доволна, че ѝ се удава възможност да избяга от мислите си, тя се извърна към витрината и погледна манекена в синята рокля.

— Това е шивачница. Хората, на които принадлежи, шият дрехи. С помощта на тази дървена кукла показват на останалите какво са изработили, така че те да могат да преценят на място колко изящни са дрехите им. Така показват и че се гордеят с труда си. — Калан спря пред широкия прозорец. Всички стъкла бяха изпочупени, а рамките — изкъртени от стената. Остатъците от предишния разкош на сините завеси ѝ напомниха за сватбената ѝ рокля. Усети как кръвта ѝ кипва. Едва се овладя да не заплаче. Чандален се огледа в двете посоки, когато тя протегна ръка и докосна заледения син плат. Погледът ѝ се спря встрани от манекена, вътре в самия магазин, където върху

заснежения под падеше ивица слънчева светлина. После се плъзна нагоре към ниския работен тезгях. Ръката ѝ трепна. Към стената бе прикован с копие, забито в гърдите, мъж с оредяваща коса. На тезгяха по лице беше просната жена. Роклята и бельото ѝ бяха вдигнати до кръста и отдолу се виждаше посиняла плът. От гърба ѝ стърчеше шивашка ножица. В далечния ъгъл на магазина имаше още един манекен, облечен в мъжки дрехи. Предната част на тъмната му риза бе пробита от стотици удари с нож. Войниците явно бяха използвали куклата като мишена, докато са чакали реда си за жената на шивача. А когато са се изредили, просто са забили ножицата в гърба ѝ. Калан извърна глава и тръгна да си върви, но пред нея се озова Чандален. Той беше почервенял. В очите му светеше заплаха.

— Не всички мъже са такива. Бих прерязал гърлото на всеки от моите ловци, ако разбере, че е направил подобно нещо.

Калан нямаше какво да му отговори, а и не беше в настроение за разговор. Тя тръгна навън и разтвори наметалото си, защото чувстваше недостиг на въздух. Дватама продължиха мълчаливо, заслушани във вятъра, виещ между пустите сгради. Попаднаха на коне с прерязани гърла, минаха покрай странноприемници и огромни къщи, чиито навеси скриваха фасадите им от ярките лъчи на зимното слънце. Резбованите дървени колони от двете страни на една врата бяха посечени с брадва очевидно безпричинно. Просто за да се унищожи красотата на дома.

На сянка беше още по-студено, но тя не обръщаше внимание на ледения въздух. Минаха покрай вкочанени трупове, проснати по лице, с огромни рани по гърбовете. Покрай преобърнати каруци и мъртви коне и кучета. Безумието на разрушението. Тя беше забила поглед в снега пред себе си. Когато най-после започна да усеща ледения вятър, се загърна. Студът отнемаше от тялото ѝ не само топлината, а и силата ѝ. С някаква зловеща решителност местеше единия си крак пред другия и продължаваше да върви към целта си, надявайки се никога да не я достигне. Потънала в ледената смърт на Ебинисия, се опита да запълни празнотата в себе си с молитва: „Моля ви, добри духове, дарете Ричард с топлина.“

## ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Пред очите им се простираше безкрайно мъртво поле, опустошено от безмилостните лъчи на яростното слънце. В далечината пред тях въздухът трептеше ниско над повърхността и от време на време им се струваше, че виждат танцуващи огнени фигури. Назъбените хълмове зад тях свършваха в каменист бряг. Тишината бе толкова тягостна, колкото и жегата. Ричард изтри потта от челото си с ръкав. Бони стоеше неподвижно, а коженото ѝ седло поскърцваше под тежестта му. Другите два коня също чакаха с вирнати уши. От време на време ровеха с муцуни напуканата суха земя и пръхтяха неспокойно.

Сестра Вирна стоеше с безизразно лице върху седлото на Джесъп и се взираше напред в далечината. С изключение на това, че беше разпуснала дългите си къдрави кестеняви коси, по нищо не личеше, че горещината я притеснява.

— Не мога да го разбера това време. Зима е. Никога не съм чувал за такива горещини през зимата.

— Времето е различно на различните места — измърмори тя.

— Не, не е. Когато е зима, е студено. Такава жегга може да има само в средата на лятото.

— Виждал ли си сняг по върховете на планините през лятото?

Ричард промени положението на ръцете си и ги отпусна върху високата предна извивка на седлото.

— Да. Но това става само на много голяма височина. Там въздухът е студен. Ние не се намираме толкова нависоко.

Тя не помръдна.

— Не само по върховете на планините времето е различно. На юг зимата не е толкова студена като на север. Но тук нещата са по-различни. Това просто е един непресъхващ извор на горещина.

— Какво е това място?

— Долината на Изгубените — прошепна тя.

— И кой се е изгубил?

— Онзи, който го е сътворил, както и всеки, който навлезе в пределите му. — Сестра Вирна се обърна и се вгледа в очите на Ричард. — Това е краят на света. Поне на твоя свят.

Ричард и Бони едновременно преместиха тежестта си върху другия крак.

— Ако това е краят на света, тогава защо сме тук?

Сестра Вирна посочи с ръка назад.

— Също както ей там е Западната земя, където си роден, разделена от Средната земя, която пък от своя страна е разделена от Д'Хара, по същия начин трите заедно са разделени от онова, което лежи отгатък тази Долина.

Ричард се намръщи.

— И какво е то?

Тя отново се обърна към безкрайната равна земя пред тях.

— Досега си живял в Новия свят. Отвъд тази Долина се намира Старият свят.

— Старият свят ли? Никога не съм чувал за такъв.

— Малцина в Новия свят са чували. Той е бил запечатан и забравен. Тази Долина, Долината на изгубените, разделя двата свята по същия начин като границата, която доскоро разделяше трите земи на Новия свят. Последната страна, през която минахме, беше негостоприемна, враждебна пустиня. Всеки, осмелил се да я прекоси и да навлезе в Долината, остава тук завинаги. Хората мислят, че отгатък няма нищо, че това е южният край на Средната земя и Д'Хара, зад който се простира единствено онова, което виждаш тук: безкрайна пустош, в която всеки би умрял от жажда и глад, а костите му биха изсъхнали под лъчите на палещото слънце.

Ричард се приближи заедно с Бони до Сестра Вирна.

— Какво има отгатък? Защо никой не може да прекоси Долината? И щом никой не е успял, как ще го направим ние?

Тя го изгледа с крайчеца на окото си.

— Прост въпрос, но с много сложен отговор. — Тя се отпусна на седлото си. — Земята между Новия и Стария свят представлява тясна ивица, от двете страни на която има море.

— Море ли?

— Никога ли не си виждал океана?

Ричард поклати глава.



— В Западната земя той е разположен далеч на юг, никой не живее там. Чувал съм хората да говорят за него, но никога не съм го виждал. Казват, че е по-огромен от всяко езеро, което би могъл да си представи човек.

Сестра Вирна му се усмихна.

— И са прави. — Тя се обърна напред и посочи надясно. — На известно разстояние все в тази посока е морето. — После посочи на ляво, на югоизток. — Ако тръгнеш насам и вървиш все направо, пак ще стигнеш до море. Между двете морета има съвсем тясна ивица земя, която разделя Стария свят от Новия. Поради тази причина някога тук избухна война. Война между магьосниците.

Ричард се изправи на седлото си.

— Между магьосниците ли? Каква война?

— Да, между тях. Беше преди години, когато още имаше много магьосници. Това, което виждаш пред себе си, е резултат от тяхната война. То вечно ще напомня какво може да направи магьосник, който е по-могъщ, отколкото мъдър.

Ричард не хареса осъдителния поглед, който тя му хвърли.

— Кой спечели в тази война?

Тя отпусна китките си върху предната част на седлото и леко приведе напред рамене.

— Никой. Двете страни бяха разделени от тази ивица земя. Макар битката да свърши, никой не взе надмощие.

Ричард се наведе към седлото за кожения мях с вода.

— Едно питие?

С лека усмивка Сестра Вирна взе мяха и отпи голяма глътка.

— Долината е пример за онова, което може да се случи, ако човек допусне магията му да бъде направлявана от сърцето, а не от разума. — Усмивката ѝ изчезна. — Заради стореното от магьосниците хората от двата свята са разделени завинаги. Сестрите на светлината хвърлят много труд да обучават онези, които притежават дарбата, за да не я използват безразсъдно.

— За какво са воювали?

— За какво воюват винаги магьосниците? За това кой да управлява.

— Бях чувал нещо за някаква война между магьосниците, в която трябвало да се реши дали изобщо магьосник трябва да

управлява.

Тя му подаде меха и избърса устните си с пръсти.

— Това беше друга война, макар и всъщност част от тази. След като това място беше разделено на две, хора и от двата лагера се оказаха в плен на Новия свят. Двете групи искаха да наложат своите правила над онези, които бяха отишли да живеят в Новия свят, и върху онези, които винаги са живели там. Всеки искаше да разпростре властта си над Новия свят. Войната, която тлееше, запалена преди много години, пламна отново. Накрая нямаше победители и победени, загубиха всички, с изключение на неколцина, които побягнаха към крепостта си в Д'Хара. — Тя повдигна вежди. — Твои роднини, струва ми се.

Ричард дълго я гледа, преди да отпие от водата. Сипа малко в шепата си, както Калан го беше учила, и понамокри слепоочията си, за да се охлади, след това приглади и косите си с влажна ръка. Закачи отново мяха на седлото си.

— И какво точно се е случило тук?

Вирна посочи с ръка от югоизток към югозапад.

— Тук, където ивицата земя беше най-тясна, се биха не само войските, но и магьосниците. Всеки се опитваше да попречи на другия да напредне. Магьосниците хвърляха заклинания, използваха всякакви видове магии, за да вземат надмощие над враговете си. И двете страни прилагаха в еднаква степен невъобразими подлости и ужасии. Резултатите от всичко това са пред нас.

— Искаш да кажеш, че магията и заклинанията все още действат?

— При това с неотслабваща сила!

— Но как е възможно? Нима не могат да се изтощят? Да изчезнат?

— Може би — въздъхна Сестра Вирна. — Ако не бяха направили нови, за да подсилят предишните. За целта измислиха съоръжения, поддържащи силата на магията им.

— Какви съоръжения?

Сестра Вирна пак гледаше съсредоточено в нищото. Или в неща, които той не можеше да види.

— Кулите на вечната смърт — прошепна тя.

Ричард погали Бони по врата и търпеливо изчака Сестрата да продължи. Накрая тя се отърси от мислите си, въздъхна дълбоко и каза:

— От едното море до другото двете страни построиха редици от Кули, противостоящи една на друга. Вложиха в тях своята магьосническа сила. Кулите започват от морето и стигат едновременно до тази долина. Но заради силата, вградена в тях, нито една от страните не може да стигне достатъчно близко до края, за да довърши първа своята последна Кула. Това, над което толкова дълго се трудиха, завърши със задънена улица, никоя от страните не успя да дострои последната си Кула. И така се стигна до място, в което магията отслабна. Празно пространство.

Ричард се раздвижи на седлото си.

— Щом има подобно празно пространство, защо хората не могат да минават?

— Това е просто отслабване на пълната сила на редицата. Линията на вечната смърт е непроходима и от двете страни. Тя минава през хълмове и планини, стига до самия край на сушата и отива отвъд, в морето, където постепенно затихва. Да влезеш вътре, означава да предизвикаш урагана от заклинания, магията. Всеки, който се осмели да го направи, ще бъде убит. Още по-страшно — може да се окаже осъден на вечно скиталчество в неизбродимата мъгла. Тук, в тази Долина, мъртвата точка пречи на завършването на последната Кула на всяка от враждуващите страни. С последната Кула би могла да се затвори линията на вечната смърт. Но заклинанията се носят в празното пространство като облаци, развявани от вятъра по време на буря, блъскат се едно в друго и понякога се срещат. Тъй като тук силата на магията е по-малка, родените с дарба могат да преминат през една просека. Тя никога не остава на едно и също място. Заклинанията не винаги могат да се видят. Трябва да се почувстват. С дарбата. Въпреки това не е лесно.

— Значи затова Сестрите на светлината успяват да преминат отвъд. Защото притежават дарбата.

— Да, но не повече от два пъти. Магията се научава да те открива. Преди много години Сестрите, които отиваха в Новия свят и се връщаха в Стария, ги пращаха обратно в Новия по други задачи. Никоя от тях не се завърна втория път. — Тя извърна поглед от него и

потъна в необятната пустош наоколо. — Те са някъде тук. Никога няма да бъдат открити или спасени. Кулите на вечната смърт и техните бури са ги взели за свои пленници.

Ричард изчака погледа ѝ отново да се спре върху него.

— Може би, Сестро, те са се разбунтували и са решили да не се връщат. Как би могла да знаеш?

Лицето ѝ помръкна.

— Знаем. Някои Сестри са ги видели, докато са прекосявали Долината. — Тя наведе глава към далечината. — И аз самата съм виждала няколко.

— Съжалявам, Сестро Вирна.

Ричард си мислеше за Зед. Калан трябваше да го открие и да му разкаже какво се е случило. С усилие прогони мъчителния спомен за Калан.

— Значи магьосник може да премине отвъд?

— Не магьосник в пълната му сила. След като обучим някой, който притежава дарбата, да я управлява, той трябва да си тръгне веднага, преди силата му да се е развила напълно. Нали целта на цялата линия е да пречи на магьосниците да я преминават. Магьосник, който владее пълната си сила, може да привлече заклинанията като магнит метални стружки. Магията търси именно магьосниците. Нали точно заради тях бяха издигнати Кулите. Те ще бъдат изгубени също както всеки, който не притежава дарбата и не може да почувства къде минава просеката с отслабналата магия. Ако притежаваш твърде малко или твърде много сила, си загубен. Точно затова онези, които започнаха Кулите, не могат да довършат последната. Магията на магьосниците от противниковия лагер им пречи. Целият им труд приключва с това.

Ричард чувства как надеждата му се изпарява. Ако Калан наистина успее да изпълни молбата му и да потърси стария му приятел, Зед няма да може да направи нищо, за да му помогне. Преглъщайки тежката мисъл, той вдигна ръка към гърдите си и напипа драконовия зъб.

— Ами по въздуха? Дали не може да се прелети отгоре?

Тя поклати глава.

— Заклинания има и във въздуха над морето. Нищо, което лети, не може да се издигне достатъчно високо, за да ги премине.

— А по море? Може ли да се плува толкова навътре, че да бъдат заобиколени?

Сестра Вирна сви рамене.

— Чувала съм, че през всичкото това време било правено подобно нещо веднъж-два пъти. Но не съм го видяла с очите си. Виждала съм кораби, които са тръгвали навътре в морето, за да се опитат да заобиколят заклинанията, но не съм била свидетел на завръщането на никой от тях.

Ричард хвърли поглед назад през рамото си, но не видя нищо.

— Може ли... някой да те последва?

— Един или двама души, ако вървят достатъчно плътно зад теб. Ако са повече, ще се загубят. Въздушните ями между заклинанията не са толкова широки, за да позволят повече хора да вървят заедно.

Ричард дълго мисли над думите ѝ.

— Защо никой не е разрушил Кулите, щом заклинанията могат да се разпръскват?

— Опитяхме. Нищо не стана.

— Това, че вие не сте успели да намерите начин, Сестро, не означава, че не може да стане изобщо.

Тя го погледна строго.

— Кулите и заклинанията са създадени не само с помощта на Адитивна, но и на Субстрактивна магия!

Субстрактивна магия! Как са могли старите магьосници да се научат да я използват? Магьосниците не би трябвало да я владеят. Но, от друга страна, Мрачният Рал я владееше. Този път Ричард каза по-любезно:

— Как Кулите предпазват заклинанията от разпръскване?

Сестра Вирна запремята юздата на коня си в ръка.

— Във всяка Кула е вградена магьосническа сила на живота.

Независимо от горещината Ричард усети как се вледенява.

— Искаш да кажеш, че във всяка от тези Кули се съдържа жизнената сила на по един магьосник?

— По-лошо. На по много магьосници.

Ричард се замисли за магьосниците, пожертвали жизнената си сила за тези Кули.

— Колко близо са Кулите една до друга?

— Не може да се каже точно. Възможно е да са на няколко километра разстояние, но може и да са на броени метри. Разположени са според линията на земната сила. Не можем да разгадаем смисъла на това подреждане. Никой не знае със сигурност точния им брой. Знаем за съществуването само на няколко в тази Долина.

Ричард се изправи на седлото си.

— По пътя си ще срещнем ли някоя Кула?

— Не може да се каже. Празните пространства непрекъснато се преместват. Понякога се случва някоя Кула буквално да изскочи пред носа ти. На идване видях една. Има Сестри, които не са успели да видят нито една. Надявам се да не видя друга!

Ричард изведнъж осъзна, че е стиснал здраво дръжката на меча. Релефните букви на думата „Истина“ се врязваха в плътта му. Той отпусна юмрук.

— И така, с какво може да се очаква, че ще се сблъскаме?

Сестра Вирна се огледа и после спря очи върху него.

— Има различни заклинания. Има заклинания на отчаянието. Застигне ли те някое от тях, оставаш завинаги да се носиш из мъглата, изпаднал в непреодолимо отчаяние. Има заклинания на радостта и щастието. Тогава за вечни времена си изгубен в море от радост и песни. Има и на разрушението. Те могат да те разкъсат на парчета. Има такива, които те карат да виждаш неща, от които се страхуваш. Карат те да бягаш до полуда. Има и други, които те изкушават с неща, за които винаги си мечтал. Ако се поддадеш на желанието си... — Тя се наведе към него. — Трябва да се движиш плътно зад мен и да не спираш да вървиш. Трябва да потиснеш всяко желание, което се надигне в теб, всеки страх и копнеж. Разбираш ли?

Ричард кимна. Сестра Вирна обърна очи към миражите, които танцуваха пред тях. Лицето ѝ не издаваше никакви чувства. Стори му се, че някъде далеч на хоризонта преминаха черни и зловещи гръмотевични облаци. Ричард бе убеден, че всъщност не са облаци, а магии. Когато Бони вдигна глава, той я погали успокоително по врата. След малко пак погледна Сестра Вирна. Тя не беше помръднала.

— Какво чакаш, Сестро? Да ти дойде смелост ли?

Тя отговори, все така неподвижна.

— Точно така. Чакам да ми дойде смелост, дете!

Този път обръщението „дете“ не го подразни. Дори напротив, стори му се подходящо. Поне що се отнася до способностите му. Шепнешком и все още без да отмества поглед от врящия ад пред тях, Сестра Вирна каза:

— Когато преминах отгук първия път, ти си бил все още в пелени. Но въпреки това си спомням абсолютно всичко, до най-малката подробност. Сякаш се е случило вчера. Да, наистина имам нужда от смелост.

Той даде знак на Бони с крака, подканвайки я да тръгва.

— Колкото по-скоро тръгнем, толкова по-скоро ще преминем.

— Или ще останем в долината завинаги. — Тя също подкара коня си. — Толкова ли си нетърпелив да се изгубиш, Ричард?

— Аз вече съм изгубен, Сестро!

## ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Стигнаха до стълбище, широко двайсетина крачки, което почти напълно бе покрито със сняг. Виждаше се само малка част отдясно, където вятърът бе направил тясна фуния близо до перилото от розов мрамор така, че малко пространство бе останало чисто. Калан се спря за секунда, колкото да си даде сметка, че са стигнали целта. След това решително нагази в дълбокия сняг със снегоходките си, изкачвайки се нагоре към портала, където се виждаше редица каменни статуи, толкова изящно изработени, че дрехите им сякаш всеки миг щяха да се развеят на вятъра. Навсякъде по снега, както и пред арката на портала, се виждаха купчини мъртви тела. В преддверието бяха захвърлени изтръгнатите от пантите си врати. Въпреки безбройните удари с меч върху тях по повърхността все още личаха кралският щит и гербът на замъка Амнел, поддържан от двойка планински лъвове. В дъното на входната зала някога можеха да се видят мраморните статуи на Кралица Бернадин и Крал Уиборн. И двамата държаха в едната си ръка щит и копие. В другата ръка на Кралицата имаше житен клас, а на Краля — агне. Бюстът на Кралицата беше разбит. По пода се въргаляха парчета мрамор. И двете статуи бяха обезглавени.

Калан развърза снегоходките си с премръзнали пръсти и ги облегна на статуята на Кралицата. Чандален последва примера ѝ, след което тръгна след нея към приемната зала на двореца, от двете страни на която се виждаха изпочупени огледала и раздрани тапети. Тя се сгуши в пелерината си. Дъхът и на двама им излизаше на облачета от устите им, откроявайки се на фона на ледения въздух, в който необезпокоявано витаеше духът на смъртта. Струваше ѝ се, че е дори по-студено, отколкото навън.

— За какво е било използвано това място? — прошепна Чандален, страхувайки се да не събуди духовете на мъртвите.

Калан едва си наложи да не шепне като него:

— Това е дворецът на Кралицата на тази страна, която се казва Сирила.



Учуденият му глас отекна под високия каменен свод.

— В такава огромна къща е живял само един човек?

— Не, тук са живели много хора. Кралицата има съветници, както вашият народ има старейшини. Има и други, които ѝ помагат в управлението на страната. Това са все хора, които работят в името на своя народ. За мнозина от тях дворецът е дом. Но истинската господарка е именно Кралицата. Тя стои начело на тази страна и се грижи за всичко.

Чандален я следваше мълчаливо, докато тя внимателно оглеждаше двореца. Очите му се плъзгаха от един приказно красив предмет към друг, от една изящно изработена мебел към друга, които сега се въргалиха хаотично по пода, разбити на трески. Оглеждаше тежките червени, сини и златисти завеси, които се спускаха от високите четвъртити прозорци, останали без стъкла.

Калан се спусна по една стълба към долния етаж. Дъбовите стъпала, вкочанени от студа, заскърцаха под краката ѝ. Чандален настоя да влиза пръв в стаите. Риташе с крак вратата, след което внимателно надзърташе иззад готовата за стрелба стрела, намазана с отрова „десет стъпки“. Чак след това ѝ позволяваше да влезе.

Навсякъде беше осеяно с трупове. В някои от стаите намериха хора от дворцовия персонал, приковани за стените с копия. В кухнята, след като са езекутирали готвачи, помощници, виночерпци, миячи, прислужници и всякакъв друг персонал, вражеските войници явно са си устроили пиршество. Буретата за вино и бира бяха празни. По-голямата част от храната бяха разпилели по пода и нахвърляли по стените, а само малка част бяха изяли.

Докато Чандален оглеждаше огромните шкафове за провизии покрай високите стени, Калан видя телата на две жени, явно помощнички в кухнята, проснати на пода зад масивен топор. И двете бяха чисто голи, само около глезена на едната се виждаше смъкнат вълненият ѝ кафяв чорап. Първото ѝ впечатление явно не беше съвсем вярно. Не целият персонал е бил избит преди пиршеството.

С мъртвешки бледо лице, като лицата на двете жени, тя се обърна и излезе от кухнята, насочвайки се към стълбището за прислугата, за да провери и горните етажи. Зад себе си чу забързаните стъпки на Чандален, който прескачаше по три стъпала, за да я

настигне. Тя предположи, че е недоволен, задето си тръгна от кухнята, без да му се обади, но той не каза нищо.

— Тук има осолено месо. Дали да не вземем малко? Не мисля, че мъртъвците биха ни се разсърдили, ако го направим. Сигурно не биха ни отказали малко храна.

Калан продължаваше нагоре с твърда крачка, като само се подпря с ръка на перилото. След малко пъкна обратно ръката си под наметалото, защото полираната повърхност се оказа толкова ледена, че при докосването сякаш нещо бодна пръстите ѝ.

— Ако хапнеш от това месо, ще умреш. Можеш да бъдеш сигурен, че са го напоили с отрова, за да може, ако някой от съгражданите на тези хора се върне в двореца и хапне от него, също да умре.

На горния етаж нямаше трупове. Очевидно е бил използван за щаб. Из балната зала се въргаляха празни бъчви от вино и ром. По паркета бяха разхвърляни останки от храна, халби и чаши, изпотрошени чинии, пепел от цигари, кървави бинтове, мазни парцали, строшени на две мечове, копия и боздугани, счупени крака от дъбови масички. Виждаха се замръзнали локви вода, мръсно бельо, разкъсани на ивици чаршафи и мърляви кувертюри за легла във всякакви разцветки. Навсякъде имаше отпечатъци от кални ботуши. Някои от следите се виеха в кръг, сякаш мъжете са танцували върху целия този хаос.

Чандален се разходи из залата, спирайки се тук-там да огледа останките от предмети.

— Останали са тук два или може би три дни.

Калан кимна, без да престава да оглежда помещението.

— Така изглежда.

Чандален подритна с крак едно буре, за да провери дали е празно. Вътре нямаше нито капка.

— Чудя се защо ли са останали толкова дълго? Само за да пият и танцуват ли!

Калан въздъхна.

— Не знам. Може би са възстановявали силите си и са се грижили за ранените си. Или пък просто са пирували, за да отпразнуват победата.

Той я изгледа сърдито.

— Убиването на хора не е повод за празник.

— За онези, които са направили всичко това, явно е било.

Калан неохотно тръгна към горния етаж. Не ѝ се искаше да попада там. Това беше етажът със спалните.

Огледаха първо западното крило, където се намираха помещенията за мъжете в двореца. Те очевидно са били използвани за спални помещения от вражеската армия. При положение, че нападателите са били толкова многочислени, колкото изглеждаше, можеше да се предполага, че войниците са имали доста командващи. Най-вероятно офицерите са предпочели да останат да спят в приятните дворцови помещения, докато обикновените войници са били разпратени по странноприемниците и околните къщи.

Калан си пое дълбоко въздух, за да събере смелост, и решително тръгна през огромната централна зала, чиято тераса се извисяваше над парадното стълбище. Вървеше към източното крило. Чандален я следваше по петите. Искеше да продължи пръв да отваря вратите и да проверява стаите, но този път тя нямаше да му позволи. Ръката ѝ за миг остана върху дръжката на една врата, след което бавно я завъртя. Известно време остана неподвижна, загледана в сцената, която се разкри пред очите ѝ. След това отвори следващата и после следващата врата. Във всички имаше трупове. Във всяко легло лежаха жени, нито една от тях облечена. Стая след стая, след стая — една и съща гледка. По това колко мръсни бяха подовете навсякъде, можеше да се направи изводът, че движението е било доста оживено. На пода тук-там се виждаха купчини дърва, подредени в различни форми — явно онези, които са чакали реда си, са си запълвали времето, строейки дървени кули.

— Вече знаем защо са останали няколко дни — каза Калан, без да го погледне в очите. Той не ѝ отговори. Тя едва успя да прошепне: — За да могат да направят това!

Тези няколко дни без съмнение са били най-дългите в живота на жените от двореца. Калан се помоли душите им най-после да са намерили спокойствие.

Стигна до вратата в края на коридора. Отвори я бавно и със свито сърце погледна вътре. Чандален, който я следваше неотлъчно, погледна през рамото ѝ. Потискайки вика си, тя се обърна и сложи ръка върху гърдите му.

— Моля те, Чандален, почакай ме тук.

Той кимна и недоволно заби поглед във върховете на ботушите си. Калан затвори вратата зад себе си и се облегна с гръб върху махагоновите ѝ крила. Отпуснала ръка покрай тялото си, докато другата покриваше устата ѝ, тя заобиколи един преобърнат, разбит дрешник и се запъти през стаята, от двете страни на която имаше редици легла. Изящните малки огледалца, гребените и четките за коса, бурканчетата и флаконите, които някога грижливи ръце подреждаха по тоалетните масички край леглата, сега се валяха в безпорядък из пода. Сините копринени завеси се развяваха на изпочупените прозорци, през които свободно нахлуваше леденият въздух. Това беше спалнята на придворните дами на Кралицата. За Калан това не бяха просто безименни тела. Тя познаваше повечето от тези петнадесет-шестнадесетгодишни момичета. Кралицата ги бе взела със себе си в Ейдиндрил, когато бе дошла да говори пред Съвета. Калан добре помнеше живите им любопитни очи, които с интерес разглеждаха прочутия град. Тяхното отношение към Ейдиндрил и неговите чудеса бе накарало и самата нея да погледне с нов поглед родния си град. При този спомен тя леко се усмихна. Тогава бе предложила на момичетата да ги разведе из града, но те се страхуваха от Майката Изповедник и отказаха. Докато ги наблюдаваше отстрани, им завидя за свободата, за безгрижния живот, изпълнен с обикновени човешки радости.

Калан пристъпваше бавно от легло на легло. Гърбът ѝ изтръпна, зави ѝ се свят. Очите ѝ се спираха върху познатите лица. Ето я Джулиана, една от най-младите. Самоуверена и упорита девойка. Винаги знаеше какво иска и не се срамуваше да преследва целите си. Около нея винаги се тълпяха млади мъже в униформи. Веднъж това ѝ докара сериозни проблеми с Главната придворна дама Нелда. Калан тайничко се бе застъпила за Джулиана, обяснявайки на госпожа Нелда, че независимо от флиртовете на момичето, гвардейците на Ейдиндрил са мъже с чувство за чест и достойнство и те никога не биха посегнали на дама от обкръжението на една Кралица. Сега китките на Джулиана бяха завързани за горната табла на леглото и от многото кръв по тях можеше да се съди, че е стояла така през цялото време на мъчението. Калан тихичко прокле духовете, задето бяха проявили такава жестокост, давайки на младото невинно момиче онова, което тя си мислеше, че иска.

На следващото потънало в кръв легло беше просната малката Елсуит. Гърдите ѝ бяха промушени безброй пъти с нож, а гърлото ѝ беше нарязано, както и голяма част от тялото ѝ. Истинско безжалостно клане. В края на стаята Калан спря пред последното легло. Ашли, едно от най-големите момичета, беше вързана за леглото през глезените и удушена с копринените шнурове на завесите. Нейният баща беше един от посланиците на Галеа в Ейдиндрил. Майка ѝ се бе разплакала от радост, когато Кралица Сирила взе Ашли за придворна дама. Как щеше да намери думи, за да обясни на родителите ѝ какво се е случило с любимото им дете, докато е изпълнявало службата си при Кралицата.

На връщане Калан хвърли последен поглед към всяко изнурено тяло и замръзнало в ужас лице и тайничко се запита защо не плаче. Нима не беше нормално да заплаче? Да падне на колене, да закрещи от болка, да блъска с юмруци по пода и да плаче, докато очите ѝ пресъхнат. Но не можеше! Сълзите ѝ като че ли бяха се свършили.

Може би преувеличаваше за броя на убитите. Може би беше видяла толкова много мъртви, че не можеше да ги преброи правилно. Та нали когато човек влезе във ваната, водата отначало му се струва толкова вряла, че сякаш ще оцави кожата му. Но само след миг тя вече е просто приятно гореща. Калан бавно затвори вратата зад себе си. Чандален я чакаше там, където го беше оставила. Кокалчетата му бяха побелели от стискането на лъка. Калан мина покрай него, очаквайки той да я последва.

— Повечето жени биха плакали при подобна гледка — каза той, като продължаваше да гледа към вратата.

Тя усети прилив на кръв в бузите си.

— Аз не съм повечето жени!

Чандален не сваляше очи от вратата.

— Да, наистина не си!

Той най-после извърна глава от вратата и се загледа в лъка си. Въздъхна дълбоко и напрежението сякаш падна от раменете му. Сякаш за пръв път от известно време насам си бе поел въздух.

— Искам да ти разкажа една история.

Калан се бе спряла на няколко крачки от него.

— Точно сега не ми се слушат истории, Чандален. Може би по-късно.

Той я стрелна с гневните си кафяви очи.

— Искам да ти разкажа една история — повтори с по-висок глас. Калан сви рамене.

— Щом е толкова важно за теб, тогава разказвай.

Без да сваля очи от нея, той се приближи. Беше малко по-нисък, но в този момент сякаш се извисяваше над нея.

— Когато дядо ми бил млад и силен — той удари с юмрук по гърдите си, — както съм аз сега, имал жена и двама синове. Много народи идвали да търгуват с Калните. Никой не си отивал с празни ръце. Всички били добре дошли в селото. Между онези народи, които идвали най-често, били и Джакопо.

— Кои са Джакопо? — Калан познаваше всички народи в Средната земя, но не беше чувала за такъв.

— Те живеели на запад, там, където някога беше границата.

Калан се намръщи и опита да си представи картата на Средната земя.

— Никой не живее на запад. След земите на Калните е само Дивото.

Чандален я погледна изпод вежди.

— Джакопо били едри хора. — Той показа с ръка над главата си. — И миролюбиви, като Бантак и нашия народ. Но станало така, че обявили война на Калните. Никой от нашите не разбрал защо, но всички били много изплашени. По цели нощи не мигвали от ужас, че на следващия ден Джакопо могат да ги нападнат отново. Те наистина нападнали селото, изклали мъжете и отвлекли жените, за да им... правят такива неща. — Чандален посочи с ръка към вратата на придворните дами.

— За да ги изнасилват — каза Калан с мъртъв глас. — Думата е „изнасилват“.

Чандален кимна.

— Джакопо искали да направят това на нашите жени. Те пленили много от тях и ги изнасилили. — Той пак погледна към вратата. — Също както тези жени тук. Разбираш ли? Били изнасилвани от много мъже един след друг и накрая убити. Тогава Калните не били толкова добри воители, каквито сме ние сега, какъвто съм аз. — Той отново си пое въздух, изпъчи гърди и след малко изпусна въздуха от дробовете си. — Дотогава никога не ни се било налагало да се бием. Нашият народ не искал да води войни. Всички смятали, че това е лошо. Но

Джакопо направили така, че да поискаме да се бием. Сред отвлечените жени била и баба ми, жената на моя дядо, майката на моя баща. Дядо ми дал клетва да изпрати всички Джакопо в света на духовете. Събрал мъжете, чиито майки, съпруги и дъщери били отвлечени, и... — Той избърса челото си, сякаш се потеше.

Калан сложи ръка на рамото му. Той за пръв път не се стегна.

— Разбирам те, Чандален.

— Дядо ми поискал да се свика Съвещание с духовете на предците, което се състояло незабавно. Той ридал пред тях за жена си и ги помолил да го научат как да спре Джакопо. Духовете му казали, че трябва първо да спре да плаче. Докато битката приключи.

Калан придърпа кожената яка около врата си.

— И моят баща казваше нещо подобно. Според него не бива да се проливат сълзи за онези, които вече са в земята, преди да си отмъстил на хората, които са ги вкарали там. После винаги ще имаш достатъчно време за сълзи.

Чандален я погледна одобрително.

— Баща ти е бил мъдър човек!

Калан го изчака да събере мислите си и да продължи.

— Духовете на предците навестявали дядо ми всяка нощ. Казвали му какво да прави, учили го да убива. Съветвали го как да обучи хората си. Научили го да маже с кал лицето си и да лепи по себе си трева и клонки, за да е незабележим. Нашите мъже станали като сенки. Джакопо не можели да ги видят дори от най-близко разстояние. Дядо и неговите мъже започнали своята война с Джакопо. Война, която се водела не по правилата на Джакопо, а такава, на каквато духовете научили Калните. Джакопо нападали денем, защото били многобройни и не се страхували от нашия народ. Духовете казали на дядо, че не бива да се бием с тях по техните правила, а да ги накараме да се страхуват от нас нощем, в пустите тревисти полета, да започнат да се стряскат при всеки писък на птица, крякане на жаба или цвъртене на буболечка.

Срещу всеки от Калните имало по петима от Джакопо. Те затова и не се страхували от нас, защото били пет пъти повече. Калните започнали да избиват Джакопо, докато онези били на лов или обработвали нивите си, или се грижели за животните си, или пък спели. Който и да е Джакопо. Всички Джакопо. Не се опитвали да се

бият с тях. Направо ги убивали. Докато не останал нито един Джакопо. Всички отишли в света на духовете.

Калан за миг се запита дали са избивали и деца, но веднага след това сама си отговори. Та нали този народ вече не съществуваше. В главата ѝ изникна нещо друго, на което я беше учил баща ѝ: ако си принуден да започнеш война, твой дълг е да не проявяваш никаква милост. Към теб със сигурност никой няма да е милостив, а направиш ли го, ще се превърнеш във враг на своя народ, не по-малък от нападателя. Защото твоите братя ще трябва да платят грешката ти с живота си.

— Разбирам те, Чандален. Твоите хора са направили единственото, което са могли. Дядо ти е направил необходимото, за да защити народа си. Моят баща също ми е казвал, че ако ти обявят война, трябва да направиш така, че за онзи, който те е нападнал, войната да стане най-ужасният кошмар. Иначе победата ще бъде за неприятеля.

— Вижда се, че баща ти е познавал духовете на предците. Добре е направил, че ти е предал техните уроци — в гласа му прозвуча известна топлина. — Но аз знам, че тези уроци са трудни за прилагане и могат да те накарат да станеш прекалено корав с хората.

— Това е самата истина, знам го прекрасно. Твоят дядо, Чандален, е гордост за народа на Калните. Сигурна съм, че след като всичко е свършило, той е пролял много сълзи за загиналите.

Чандален отвърза кожения ремък от врата си и отметна назад наметалото, оставяйки го да се свлече на пода. Беше облечен в тежка кожена туника от еленова кожа и панталон от същия плат. Под двете му мишници, завързан със стегнато изплетено конопено въже, висеше по един костен нож. Остриетата и на двата бяха добре заточени, а дръжките обвити плътно със същото конопено въже за по-добро захващане. Накрая завършваха с черни пера.

Чандален потупа единия нож.

— Този е от дядо ми. — След това докосна и другия. — А този от баща ми. Някой ден, когато имам силен син, той ще носи моя нож и ножа на баща ми, а ножът на дядо ми ще бъде заровен в земята, за да намери покой.

Когато видя тези ножове за пръв път, Калан си помисли, че са ритуални. Сега я озари ужасяващото прозрение, че не са. Бяха



истински оръжия: оръжия на духовете.

— Какви са тези пера?

Той погали перата на ножа под дясното си рамо.

— Пилето ми ги даде. От гарван са.

За Калните гарванът беше сред най-могъщите духове. Образът му се свързваше със смъртта. Докато си мислеше колко тъжно е да носиш със себе си ножове, направени от костите на своя баща и дядо, тя осъзна, че всъщност това е голяма чест за Чандален. Затова не каза нищо — не искаше да накърнява вярванията му.

— За мен е чест, Чандален, че си извикал със себе си духовете на предците си, за да ме пазят.

Чандален не изглеждаше доволен.

— Пилето каза, че ти принадлежиш към народа на Калните и че аз трябва да те защитавам. Затова ги взех със себе си. Това е мой дълг. — Той отново прокара пръсти по ножа на дядо си. — Дядо ми учеше баща ми и чичо ми Тофалар, мъжа, когото ти уби, да бъдат защитници на нашия народ. — Докосна другия нож. — Баща ми предаде знанието на мен! Аз ще науча своя бъдещ син и един ден той ще носи със себе си моя дух, за да защитава с него народа ни така, както го защитавам аз. От времето, когато избихме Джакопо, не допускаме много чужденци в земите си. Духовете на предците ни учат, че да поканиш чужденец в къщата си, е все едно да поискаш среща със самата смърт. Духовете казват истината! Ти доведе Ричард Избухливия в селото ни, а заради него дойде Мрачният Рал и изби толкова много от нашите.

Най-накрая го каза! Задължението на Чандален беше да защитава своя народ и след като бяха избити толкова много, а той не беше успял да направи нищо, се чувстваше виновен.

— Духовете на предците ни помогнаха да спасим народа на Калните, Чандален, и толкова други народи. Те разбраха, че Ричард е искрен, че рискува живота си, също като теб, за да спаси онези, които не желаят да водят войни.

— Когато Мрачният Рал дойде в селото и започна да избива нашите хора, Ричард Избухливият беше в къщата на духовете и не се притече на помощ! Не пожела да се бие. Допусна смъртта на много хора.

— Искаш ли да знаеш защо? — Калан изчака отговора му, но след като той не каза нищо, продължи: — Духовете му казаха, че ако

излезе да се бие с Мрачния Рал, това ще означава, че се съобразява с неговите правила, че Мрачният Рал диктува условията. В този случай Ричард щеше да умре и по този начин нямаше да може да помогне на никого повече. Духовете му казаха, че ако иска да победи Мрачния Рал и да спаси останалите хора от народа на Калните, не трябва да се бие по правилата на врага си, а трябва да изчака момента, в който ще може да наложи своите. Същото, което са казали и на дядо ти.

Чандален я погледна недоверчиво.

— Така казва той.

— Аз бях там, Чандален. Чух думите им. Ричард искаше да се бие. Той дори зариде от отчаяние, когато духовете му казаха да не отива. Точно в този момент не можеше да се попречи с нищо на Мрачния Рал. Ричард не беше виновен. Нито пък вие. Нямаше как да го спрете. Нито вие, нито Ричард. Ако беше опитал, щеше да загине. Мрачният Рал щеше да спечели.

Чандален се наведе към нея.

— Ако не го беше довела в селото ни, това нямаше да се случи. Мрачният Рал нямаше да дойде да го търси при нас.

Калан се стегна.

— Чандален, знаеш ли с какво се занимавам? Каква е моята мисия?

— Да. Както и всички други Изповедници, ти караш хората да се страхуват от теб. И понеже ги е страх, правят всичко, което им кажеш!

— Донякъде си прав! Аз стоя начело на Съвета на Средната земя. Представявам всички народи и защитавам правата им. Давам възможност на по-малките, като този на Калните, да живеят според собствените си разбирания!

— Ние можем сами да се грижим за себе си!

Калан кимна тъжно.

— Така ли мислиш? Ти сам каза, че срещу всеки един от Калните е имало по петима от Джакопо. Твоят дядо е бил смел и е умееел да побеждава врагове, които са го превъзхождали числено. Но ти сам виждаш, че срещу всеки мъж, жена или дете от Калните тук лежат стотици мъртви войници. А това е само в един град от тази огромна страна. Те са били победени с лекота. Сто смели бойци за всеки от Калните. Сам виждаш, че са се били наистина храбро. Какви, мислиш, са шансовете на Калните срещу армия, която може така лесно да се

справи с всички тези войници, които лежат мъртви тук. Какви са шансовете ви срещу наполовина по-малка армия?

Чандален пристъпи от крак на крак, без да каже нищо.

— Има страни, Чандален, които нямат глас в Съвета. Като Калните и Бантак например. Те нямат свой представител там. По-големите страни като тази или като другата, която я е победила, са много по-могъщи, макар да са под игото на Мрачния Рал. Аз съм онази, която представлява пред Съвета страните без глас. Аз защитавам желанието ви да бъдете оставени на спокойствие, да не допускате чужденци в земите си. Без моето присъствие там, което ги плаши, без да им казвам какво да правят, силните ще завладеят вашия народ. Нали видя през какви земи минахме. По-голямата част от почвите са необработваеми. По-силните с радост биха ви завладели, за да присвоят земите ви и да ги обработват, да отглеждат животни. Свещените ви тревисти полета ще бъдат изгорени начаса, а на тяхно място ще бъде посадено зърно, което след това ще бъде разменено за злато. Независимо от цялата си смелост и сила, ти не би могъл да защитиш своя народ. Чужденците ще те превъзхождат по сила и численост. Ще завладеят земята ти. Това, че си смел и силен, не означава, че можеш да победиш всеки враг! Тези войници тук също са били смели и силни и стотици пъти по-многобройни от вас. Но сам виждаш какво е останало от тях. А това е само един град. Има много по-големи от него. Да бъдеш смел, не означава да си неразумен. Чандален, ти видя какво е станало тук. Колко време, мислиш, би могъл да издържиш срещу армията, която е извършила това? Дори и по петима наведнъж да убива всеки от твоите хора, те дори няма да ви забележат. Ще изчезнете като Джакопо! До последния човек! — Калан вдигна ръка към гърдите си. — Аз съм тази, която ги спира. Те не се плашат от вас, но се страхуват от мен. В Средната земя все още се срещат честни народи. Такива, които винаги са готови да грабнат оръжието в защита на по-слабите. Тези мъртви войничета тук са от тях. Те са сред онези, които винаги са заставали зад мен в Съвета, когато съм се опитвала да убедя останалите, че никоя страна няма право да напада друга, за да заграбва земите ѝ. Аз оглавявам Съвета на Средната земя и обединявам страните, които искат мир. Под моя команда те биха тръгнали да се бият срещу всеки, който пожелае война. Да, аз карам хората да се страхуват от мен, но за да ми се

подчиняват, а не защото се стремя към слава и власт. Властта ми е необходима само за да пазя независимостта на народите в Средната земя. А това означава и на народа на Калните. Тези войници са се били храбро, но не са успели да помогнат на народа си. Искали са да живеят според собствените си закони. Дали са живота си за всеки от нас, за теб, за твоите права. А ти никога нямаше да го знаеш, ако не бяхме дошли тук. — Калан се загърна плътно с кожената наметка. — Допреди Мрачния Рал да заплаши с унищожение всички хора на тази земя, на теб никога не ти се е налагало да се биеш в защита на друг народ. Двамата с Ричард дойдохме при Калните, за да търсим помощ. Духовете на предците прозряха истинността на намеренията ни и ни помогнаха, за да можем ние от своя страна да помогнем за оцеляването на народа на Калните и на всички останали народи. За пръв път се наложи Калните да пролеят кръв в името на общото благо на Средната земя. Духовете на твоите предци разбраха това и решиха да ни помогнат. Всички в Средната земя трябва да са благодарни на Калните за голямата жертва, но вие от своя страна също би трябвало да изпитвате благодарност към останалите. Ричард Избухливият изложи живота си на риск заради твоя народ. В битката той загуби близки хора, също както и ти. Изживя страдания, които ти никога няма да можеш да проумееш. Не можеш да си представиш какво му причини Мрачният Рал, преди Ричард да успее да го убие. — Калан се бе разпалила от собствените си думи. Стоеше срещу него и му хвърляше гневни погледи, а от устата ѝ излизаха горещи облачета дим. — Карам хората да се страхуват от мен, за да можете вие да продължавате да проявявате спокойствието и твърдоглавието си. Двамата с Ричард се борихме за свободата на всички народи, включително и на Калните. Въпреки че вие ни отказвахте помощта си, въпреки че никога няма да получим нито една благодарствена дума.

Настъпи пълна тишина.

Чандален тръгна бавно към стълбището, плъзгайки скришом ръка по гладкия парапет. Тя гледаше облачетата дим, излизащи от устата му. След малко той проговори бавно:

— Ти ме мислиш за твърдоглав. Аз също те мисля за твърдоглава. Може би бащите ни е трябвало да ни научат, наред с всичко останало, че понякога хората постъпват по определен начин не защото са твърдоглави, а защото ги е страх за онези, които трябва да

защитават. Може би е време да погледнем един на друг не като груби, безчувствени създания, а като хора, които правят най-доброто, на което са способни, за да запазят народите си.

На устните на Калан най-неочаквано се появи усмивка.

— Може би Чандален не е толкова непрозорлив, за колкото го мислех. Обещавам за себе си да се опитам да гледам с по-добри очи. Да те видя като онзи мъж на честта, който си.

Той кимна, след това на неговите устни също се появи усмивка.

— Май излиза, че Ричард Избухливият не е чак такъв глупак. — Той стисна перилото и надникна към долния етаж. — Веднъж ми каза, че ако някога му се наложи да избира човек, до когото да застане в бой, би избрал Чандален.

— Така е — тихо каза тя. — Ричард не е глупав.

— Освен това той пожертва себе си като твой другар. Спаси мъжете ни от участта да бъдат избрани. Иначе със сигурност ти би избрала някой от тях за свой другар, тъй като нашите мъже са силни. — В гласа му прозвуча гордост. — Може би щеше да избереш мен, за да имаш най-силния баща за децата си. Но Ричард ме спаси!

Калан не можа да сдържи усмивката си, докато той тръгваше нагоре по стълбата.

— Съжалявам, ако мислиш, че да бъдеш мой другар е толкова тежко бреме!

Чандален се доближи до нея. За миг остана неподвижен, вгледа се в очите ѝ, а после започна да отвързва каишката от дясното си рамо, за да освободи костения нож. Подаде ѝ го.

— За дядо би било чест да се грижи за теб. Да пази един от своите хора, един от Калните.

Той отметна наметалото ѝ назад, над лявото рамо.

— Чандален, не мога да приема това. То принадлежи на духа на твоя дядо.

Той не обърна внимание на думите ѝ, а завърза каишката за ръката ѝ.

— С мен е духът на моя баща и аз съм достатъчно силен. Ти се бориш, за да защитаваш моя народ. Дядо би поискал да бъде с теб в твоята борба. Това ще бъде чест за него!

Калан повдигна ръка, за да може той да завърже добре каишката.

— За мен е чест духът на дядо ти да бъде винаги с мен!

— Това е добре. Отсега нататък ще е твой дълг да се бориш, както се е борил дядо ми, за да защитаваш нашия народ. — Той вдигна дясната си ръка и я сложи върху ножа. — Закълни се, че ще изпълняваш своя дълг!

— Аз вече съм положила клетва да защитавам Калните и другите народи от Средната земя. Винаги съм се борила и ще продължавам да се боря за всички вас!

Той стисна ръката ѝ върху ножа.

— Закълни се пред Чандален!

Тя дълго се визира в сериозното му лице.

— Имаш моята дума, Чандален. Кълна се пред теб!

Той се усмихна, отпускаяки наметалото над рамото ѝ.

— Чандален ще благодари на Ричард Избухливия, когато го види отново, защото ме спаси от това да бъда избран за другар на Майката Изповедник. Желая му щастие, той също се бори за Калните, както Пилето ни каза!

Калан се загърна.

— Облечи се, не бих искала да замръзнеш. Все пак трябва да ме заведеш до Ейдиндрил.

Той кимна и леко усмихнат, вдигна пелерината и я метна върху раменете си. Щом погледна към вратата, от усмивката му не остана и следа.

— Някой е бил тук, след това.

Калан се намръщи.

— Какво те кара да мислиш така?

— Ти защо затвори вратата, след като излезе от стаята?

— От уважение към мъртвите!

— Когато дойдохме, вратите бяха затворени. Изнасилвачите на жени не уважават жертвите си. Те не биха затворили вратите! По-скоро биха предпочели всеки да види какво се направили. Някой друг е бил тук след тях и е затворил вратите. Човек, който изпитва уважение към мъртвите!

Калан също погледна към вратата.

— Сигурно си прав. — Тя поклати глава. — Онези, които са направили всичко това, наистина не биха затворили вратите.

Чандален се наведе над парапета и погледна надолу към празното стълбище.

— Защо искаше да дойдем тук?

— Защото трябва да знам какво се е случило с тези хора!

— Ти познаваш тези чужденци, нали? Затова сме в тази къща.

Калан погледна към стъпалата, които водеха към горния етаж.

— Защото трябва да разбере дали Кралицата също е била убита!

Той я погледна през рамо.

— Тя означава ли нещо за теб?

Калан усети учестеното биене на сърцето си.

— Да. Помниш ли двете статуи близо до вратата, през която дойдохме?

— На мъж и жена, нали?

Тя кимна.

— Жената е нейната майка. Моята майка беше Изповедник. Мъжът е баща на Кралицата. Казва се Крал Уиборн. Той беше и мой баща.

Чандален повдигна вежди.

— Ти си сестра на тази Кралица?

— Половин сестра. — Калан събра смелост и отново вдигна поглед към стълбището. — Нека видим дали е тук, а след това ще продължим пътя си към Ейдиндрил.

Сърцето ѝ щеше да се пръсне, когато застана пред вратата на кралските апартаменти. Не можеше да си наложи да я отвори. Дори през вратата се усещаше някаква ужасна миризма, но Калан не можеше да я усети.

— Искаш ли да погледна вместо теб?

— Не — каза тя. — Трябва да се убедя с очите си.

Тя хвана дръжката. Вратата беше заключена, но ключът беше в ключалката. Беше замръзнал.

— Това е ключалка, за която ти говорих преди — обясни тя на Чандален. — А това се нарича ключ — Тя се опита с трепереща ръка да го превърти. — С ключа можеш да отключиш вратата и после да я отвориш!

Някой грижливо беше заключил вратата от уважение към Кралицата. Прозорците не бяха изпочупени, мебелите също. В стаята беше студено, както в целия дворец, но от отвратителната миризма едва се дишаше. Целият хол беше заринат в човешки екскременти. Двамата не можеха да повярват на очите си. Всичко беше пропито с

жълта, замръзнала урина — килимите, покривките на масите, фината синя дамска на столовете. Някой се беше изходил дори в камината. Скриха носове в кожените яки на пелерините си и продължиха към следващата заключена врата. Спалнята на кралицата изглеждаше още по-ужасно. Всеки сантиметър беше превърнат в най-долнопробен клозет. В най-ужасно състояние беше леглото. То направо преливаше от изпражнения. Изцапани бяха дори изящните цветни фигури по стените. Ако не беше толкова студено, зловонието изобщо нямаше да им позволи да припарят в стаята. Но заради студа можеше да се издържи няколко минути.

За щастие поне нямаше трупове. Кралицата я нямаше.

Калан се опита да си представи кой би могъл да направи всичко това. Само един народ би могъл да си го позволи. Онези, които някога бяха на върха.

— Келтонците — изсъска тя на себе си.

Чандален беше смаян от видяното.

— Защо са го направили? Та те не са деца, за да не знаят какво вършат.

Калан хвърли още един поглед и тръгна да излиза. Заклучи внимателно вратата, след което си пое дълбоко въздух.

— Това е съобщение. Направено е нарочно, за да показва на всеки, който би влязъл тук, неуважението към обитателите на двореца. Презрението. Опитвали са се да унижат своя неприятел по всякакъв начин, с каквото им е дошло на ум.

— Добре поне, че твоята полусестра не е тук.

Калан се зави с кожената наметка. Заслиза по стълбите, след като хвърли един последен поглед към затворените врати на втория етаж. Чандален я проследи с поглед, след което също се извърна за последно към редицата от врати.

— Да вървим, трябва да намерим Тосидин и Приндин — наруши тишината тя.

На лицето му бе изписан гняв.

— Нима това не те вбесява?

Едва тогава Калан осъзна, че отдавна е сложила на лицето си маската на Изповедник.

— Точно сега не би било от полза за никого да показвам чувствата си. Когато му дойде времето, че разбереш съвсем ясно колко



съм била ядосана.

## ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Калан наблюдаваше как Чандален пали малък огън в една от стаите на схлупена къщурка близо до някогашната порта на града. Двамата братя не се виждаха никъде.

— Стопли се — каза той. — Ще отида да потърся Приндин и Тосидин и ще им кажа, че ги чакаме тук.

След като той тръгна, тя отметна назад кожената си наметка и се приближи до огъня, макар да осъзнаваше, че идеята му не е особено добра, тъй като ако привикне към топлината, след това студът щеше да ѝ се струва още по-ужасен. Протегна ръце над пламъците. Усети как топлината се разлива из тялото ѝ.

Къщурката имаше само две стаички. Това бе всичко, с което живеещото тук семейство очевидно е разполагало. Масата беше разсечена на парчета, но до стената имаше здрава пейка. По пода бяха разхвърляни парцали, парчета съдове, счупени чекрък и вретено. Калан вдигна от пода една нащърбена паничка, за да не вади своята от раницата. Загреба малко сняг и сложи паничката върху камъните до огъня, после отново протегна замръзналите си пръсти над пламъците, след което ги притисна върху леденото си лице. В счупената кана в ъгъла имаше чай, но тя предпочете да извади от своя, докато чакаше снегът да се стопи и мъжете да се върнат. През цялото време се опитваше да прогони от главата си лицата на трите мъртви млади жени в двореца. На няколко пъти разбърква снега, за да се стопи по-бързо. Когато водата почна да завира, на вратата се появи Приндин. Той подпря лъка си на стената и тежко се отпусна на пейката. Калан се изправи и надникна зад него.

— Къде е брат ти?

— Ще дойде. Тръгна по друг път. Да огледа още веднъж следите.  
— Той подсмъркна и погледна вратата на другата стая. — Къде е Чандален?

— Тръгна да ви търси.

— Значи ще се появят всеки момент. Брат ми не е далеч.

— Какво открихте?

— Още мъртви хора.

Явно в момента не му се говореше за това. Калан реши да почака, докато Чандален се върне с Тосидин, и тогава да ги разпитва.

— Сложих вода за чай.

Той кимна и ѝ се усмихна широко.

— Няма да е зле да пийнем нещо горещо.

Калан се наведе над огъня и с една ръка изсипа малко чай във водата, докато с другата придържаше назад косата си.

— Имаш хубав задник — чу тя гласа му зад себе си.

Тя се изправи и го погледна.

— Моля? Какво каза?

Приндин посочи към нея.

— Казах, че имаш хубав задник. Добре оформен.

Калан се беше научила да не се стряска или обижда от странните обичаи на различните народи в Средната земя. За мъж от народа на Калните да се възхищава гласно от гърдите на някоя жена означаваше, че я смята за способна да бъде добра и пълноценна майка, която ще може да храни децата му. Това беше комплимент, предизвикващ широки усмивки на лицата на близките на жената, към която е отправен. Сигурен начин един ухажор да се сприятели с бащата. В същото време да поискаш да видиш някоя жена с измити от кал коси бе все едно да я помолиш да извърши нещо ужасно срамно. Изобщо Калните имаха странни разбирания по сексуалните въпроси. Калан неведнъж се бе изчервявала, чувайки от устата на Веселан някоя особено цветуща подробност от интимния ѝ живот със Савидлин. Още по-лошо — тя го правеше дори пред него.

Докато Калан гледаше Приндин, пред очите ѝ отново изплуваха образите на трите млади момичета в двореца. Макар той да не бе изразил възторга си от нейния бюст, тя подозираше, че комплимент за бедрата и задните части означава същото. Знаеше, че това ни най-малко не е проява на неуважение към нея. Но въпреки това искрящата му усмивка я накара да потръпне. Може би просто бе станала много чувствителна от толкова смърт наоколо. Но той не беше видял мъртвите жени горе.

Усмивката на Приндин като че помръкна и той внимателно попита:

— Изглеждаш изненадана от думите ми. Нима Ричард Избухливият никога не ти го е казвал?

Калан търсеше подходящи думи, опитвайки се да се измъкне с достойнство от ситуацията.

— Никога не ми го е казвал толкова направо.

— Но тогава други мъже сигурно са ти го казвали. Наистина е прекалено хубав, за да не го забележи човек. Изпълва ме с желание да... — Той се намръщи объркан. — Не знам думата за...

Лицето ѝ се изпълни с кръв и тя пристъпи към него.

— Приндин! — След миг се овладя, отпусна свитите си юмруци и гласът ѝ отново стана спокоен: — Приндин, аз съм Майката Изповедник!

Той кимна и усмивката отново грейна на лицето му.

— Да, знам, но освен това си и жена и тялото ти...

— Приндин!

Той запримига срещу нея, а тя стисна зъби.

— В твоята страна може да е прието да се говори с една жена по този начин, но в другите части на Средната земя това е съвсем неприемливо и дори обидно. Много обидно. Освен това аз съм Майката Изповедник и не би трябвало да допускам да се говори така с мен.

Усмивката му изчезна внезапно.

— Но нали вече принадлежиш към народа на Калните!

— Да, така е, но въпреки това си оставам Майката Изповедник!

Лицето му стана бяло като платно.

— Аз те обидих. — Той стана от пейката и коленичи пред нея. — Прости ми, моля те, нямах намерение да проявявам неуважение. Искях само да ти кажа колко много те харесвам!

Лицето ѝ беше червено и смутено. Беше го направила. Беше го унижила.

— Разбирам, Приндин. Знам, че думите ти бяха искрени, но не бива да говориш така пред чужденци. Друга жена може да не те разбере и да се обиди жестоко.

Още малко и той щеше да избухне в сълзи.

— Не знаех. Моля те, кажи, че прощаваш на Приндин. — Той сграбчи ръката ѝ с треперещи пръсти.

— Да... разбира се, знам, че не си искал да ме обидиш. — Тя го хвана за китките и се опита да го вдигне от краката си. — Прощавам ти!

В рамката на вратата се появи Чандален. Лицето му беше мрачно. Хвърли бърз поглед на Приндин, след което я изгледа внимателно.

— Какво става тук?

— Нищо! — Тя тъкмо успя да вдигне Приндин на крака, когато и брат му влезе в стаята. — Но ще трябва да си поговорим за това как трябва да се разговаря с една дама в Средната земя. Има неща, които вие тримата трябва да научите, за да не си създадете неприятности един ден. — Тя приглади панталона си, все още усещайки местата, където Приндин я бе стиснал болезнено за краката. После се изправи. — Разкажете ми какво открихте.

Чандален погледна Приндин смразяващо.

— Какво си направил?

Приндин отстъпи крачка назад, но не посмя да вдигне очи от пода.

— Не знаех, че не е редно. Казах й, че има хубав...

— Вече ти казах, че няма нищо — прекъсна го Калан. — Само дребно недоразумение. Забрави го! — Тя се обърна към огъня. — Направих горещ чай. Намерете чаши, ето, там на пода има някакви. Докато си изпием чая, можете да ми разкажете кой какво е видял.

Тосидин отиде за чашите, като на разминаване с брат си го перна по тила и го сгълча шепнешком. Чандален свали кожената си наметка и протегна ръце към огъня. Братята донесоха чашите, Приндин разтъркваше тила си. Всеки взе по една.

За да докаже на всички, че Приндин не е загубил по никакъв начин честта си пред нея, тя насочи вниманието си и първия си въпрос към него.

— Приндин, ти какво откри?

Той хвърли бърз поглед на другите двама, след което лицето му стана сериозно.

— Клането е станало преди десет, може би двадесет дни. Вражеските сили са настъпвали главно от изток. Има обаче и следи от север и юг. В проходите на планината са станали битки. Онези жители, които не са били убити, са се опитали да избягат, но са били

настигнати. Притиснати от врага, са се сражавали до последния човек. Все повече и повече войници са прииждали от юг, за да се включат в главната битка, която е станала тук. След като са победили зад крепостните стени и са избии хората в планината, враговете са се оттеглили. Накрая всички заедно са тръгнали на изток.

Тосидин се наведе леко напред.

— Преди да тръгнат, са изтеглили своите мъртви от града. Използвали са каруци. Предполагам, че им е отнело около два дни. Имало е много убити. Много хиляди. Битката явно е била жестока. Нападателят са загубили повече хора от нападнатите.

— Къде са телата? — попита тя.

— В една урва близо до източния проход в планината — каза Приндин. — Каруците с телата са се движели по пътя, след което товарът е бил изсипван в урвата. Сега всичко е почти заравнено, така че не може да се каже колко е била дълбока урвата.

— Как изглеждат войниците? — Калан отпи от чая си. Държеше чашата с две ръце, за да се стопли. — Как са облечени?

Приндин бръкна под ризата си и извади сгънато парче плат, подгизнало от кръв. Подаде го на Калан.

— Видях колове, на върховете на които се развяваха такива парчета плат. Много от мъжете носеха дрехи, върху които имаше същите знаци, но не искахме да вземаме дрехи от мъртвите.

Калан разгъна знамето и се вгледа ужасена в червения триъгълник в ръцете си. В средата имаше черен щит, върху който се виждаше сребърна буква. Буквата „P“. Беше бойно знаме с щита и знака на рода Рал.

— Войници от Д'Хара — прошепна тя. — Как е възможно? — Тя го погледна. — Нямахте ли Келтонци?

Тримата мъже се спогледаха. Явно не разбираха какво ги пита. Не бяха чували за такъв народ.

— Имаше войници и с по-различни дрехи — каза Приндин. — Но повечето бяха от тези. Върху дрехите и щитовете им се виждаха такива знаци.

— И според вас всички са тръгнали на изток, така ли?

Тосидин кимна.

— Не знам как да ти кажа точния им брой, но са били толкова много, че ако застанеш на широкия път, по който са тръгнали, и седиш

на едно и също място, ще вървят покрай теб цял ден.

— Освен това — добави Приндин, — докато са вървели, към тях са се присъединявали и други войници. От север са дошли още.

Калан замислено присви очи.

— Имали ли са много каруци? Големи каруци?

Приндин се засмя.

— Най-вероятно стотици. Тези мъже не носят нищо на ръка. Използват каруци. Побеждават, защото са много. Но иначе са мързеливи. Возят се в каруци или пък ги използват, за да им пренасят багажа.

— За да се поддържа толкова многобройна армия, са нужни много продоволствия. Това, че се возят в каруци, запазва силите им за битката.

— И ги прави лениви — възрази Чандален. — Ако сам се грижиш за онова, което ти е нужно, както правим ние, ставаш силен. Ако не се грижиш за нищо или пътуваш с каруца или на кон, се изнежваш. Тези мъже не са силни като нас.

— Били са достатъчно силни, за да унищожат града — каза Калан и го погледна изпод вежди. — Достатъчно, за да спечелят битката и да унищожат враговете си до крак.

— Само защото са много — не се отказваше Чандален. — Също като Джакопо. А не защото са силни или добри войници.

— Големият брой — каза Калан тихо — сам по себе си представлява сила.

Останалите се съгласиха с нея. Преди да заговори отново, Приндин допи чая си.

— Тръгнали са заедно. Искали са да се движат на изток.

— На изток — повтори тя като ехо. — Дали са минали през един проход, над който има опънат въжен мост? Мост, по който се минава един по един. И то пеш.

Братята кимнаха.

Калан се изправи.

— Проходът Джара — прошепна тя като на себе си и извърна глава към вратата. — Един от малкото, през които са могли да минат каруците им.

— Има още нещо — каза Тосидин и също стана. — Около пет дни след като са си заминали, са дошли други мъже. — Той разпери

ръце срещу нея. — Ако онези, които са извършили клането тук, са били толкова — той събра пръсти, оставяйки само кутрето на лявата си ръка да стърчи встрани, — след това са дошли толкова.

Калан погледна Чандален.

— Онези, които са затворили вратите.

Той кимна, а двамата братя се намръщиха.

— Претърсили са града — продължи Тосидин. — Тъй като е нямало кого да убиват, са тръгнали след другите и вероятно са се присъединили към тях.

— Не — каза Калан. — Те не са били съюзници на онези, които са извършили убийствата. Не са тръгнали след тях, за да се присъединят към войските им.

Приндин се замисли над думите ѝ.

— В такъв случай, ако вторите настигнат първите, също ще бъдат убити. Те не могат да се мерят по численост с онези, които първи са дошли в града. Ще бъде все едно бълхи да се опитат да изядат куче.

Калан взе наметалото си и го метна около раменете си.

— Да вървим, проходът Джара е достатъчно широк за многочислена армия с много каруци, но освен това е доста дълъг и заобиколен. Знам по-малки проходи — като онзи, който стига до възвешения мост над Джара и след това тръгва нагоре към Пещерата на харпиите. През него не може да мине цяла армия, но за нас няма да е проблем. Така ще спестим доста време. Пътя, който те ще изминат за четири дни, ние ще извървим за един.

Чандален не помръдна, но каза веднага.

— Майко Изповедник, ако тръгнем след тези мъже, няма да стигнем до Ейдиндрил.

— За да стигнем до Ейдиндрил, така или иначе ще трябва да минем през някой от проходите. Този през Пещерата на харпиите е подходящ.

Чандален продължаваше да стои неподвижно.

— Но натам е тръгнала многохилядна армия. Нали искаше да стигнеш до Ейдиндрил с възможно най-малко проблеми. Ако тръгнем през прохода, през който предлагаш, със сигурност ще се сблъскаме с проблеми.



Калан стъпи върху снегоходките си и започна да ги връзва. Пред очите ѝ отново изплуваха лицата на убитите момичета.

— Аз съм Майката Изповедник и не мога да допусна в Средната земя да се случват подобни ужаси. Това е мое задължение.

Мъжете се спогледаха. Братята също започнаха да обуват снегоходките си. Чандален все още не помръдваше.

— Ти каза, че твое задължение е да стигнеш до Ейдиндрил, за да изпълниш желанието на Ричард Избухливия. Каза, че трябва да изпълним волята му на всяка цена.

Калан спря да завързва втората снегоходка. Усети как тялото ѝ се изпълва с пареща болка. Замисли се за миг над думите на Чандален.

— Не съм изоставила тази си отговорност. — Тя завързва снегоходката и се изправи. — Но ние всички принадлежим към народа на Калните. Имаме и други отговорности.

— Други отговорности ли?

Калан потупа костения нож, вързан за ръката ѝ под кожената наметка.

— Към духовете. Джакопо, Бантак, а сега и тези мъже са се вслушали в духове, които ги карат да вършат големи злини. Духове, промъкнали се през процепа във воала. Ние имаме отговорности към духовете на предците си и към техните живи наследници.

Калан знаеше, че за да се възстанови воалът, трябва да намери Зед, който да помогне на Ричард. Много вероятно беше Ричард наистина да е единственият, който може да направи това. Чандален имаше право, трябва да стигнат до Ейдиндрил. Но лицата на младите жени отново изплуваха в съзнанието ѝ. Ужасните неща, които се бяха случили в Ебинисия, продължаваха да я преследват.

Двамата братя бяха седнали на пейката и все още завързваха снегоходките си. Чандален се доближи до нея и заговори с висок глас.

— Защо трябва да настигнем тази армия? Това е грешка!

Тя потъна в дълбоките му кафяви очи. В тях нямаше и следа от предишното предизвикателство.

— Чандален, мъжете, които са извършили убийствата и са тръгнали на изток, може би наброяват около петдесет хиляди. Тези, които са затворили вратите в двореца и преследват армията от убийци, са около пет хиляди. Изпълнени са с ярост, но ако настигнат убийците,

ще бъдат унищожени. Може би ще успеем да запазим живота на пет хиляди мъже. Или поне можем да опитаме.

Чандален вдигна вежди.

— А ако те убият?

— Това не бива да допускате в никакъв случай.

Калан тръгна към вратата. Чандален я спря с ръка. Гласът му прозвуча спокойно.

— Скоро ще се стъмни. Можем да останем тази нощ тук и да си приготвим храна. Ще тръгнем сутринта, след като се наспим.

— Луната скоро ще се издигне достатъчно високо, за да осветява пътя ни. Нямаме време за почивка. — Калан мина покрай него. — Аз тръгвам веднага. Ако сте толкова силни, колкото твърдите, че сте, ще тръгнете с мен. Ако не, тогава останете тук и почивайте колкото искате.

Чандален сложи ръце на кръста си и пое дълбоко въздух. Нямаше какво да се прави.

— Тръгваме.

Калан му се усмихна леко и се запъти към вратата. Братята взеха лъковете си и я последваха. Чандален се наведе и започна да връзва снегоходките си.

## ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ричард гледаше конете, които пасяха въображаемата трева, и озадачен се почеса по небръснатото отдавна лице. Долината беше суха и неплодна, но конете изглеждаха доволни от пашата, все едно пред тях се простираше тучна зелена ливада. Илюзията, изглежда, заблуждаваше дори тях. Той се запита какви ли миражи го очакват отгук нататък.

Сестра Вирна най-после се размърда, дръпна Джесъп за юздата, за да го накара да спре да пасе, и каза:

— Насам.

Далеч напред се завихряха зловещи черни облаци прах и пясък, които сякаш с нетърпение очакваха да погълнат пътниците в бездънната си паст. Ричард подкара другите два коня след Сестрата. Тя му беше казала, че не бива да допуска животните да спират, защото невидими същества могат да се опитат да ги съблазнят и да ги отведат в плен на някое заклинание.

Сестра Вирна рязко смени посоката и пое леко надясно. Черният облак прах ту се издигаше, ту се снишаваше, носен от поривите на вятъра, но все още не ги бе застигнал. Сестра Вирна хвърли поглед през рамо. Лицето ѝ бе мрачно като бушуващата черна маса отпред.

— Каквото и да видиш, не обръщай внимание. Не забравяй — всичко е илюзия. Просто продължи нататък. Разбра ли?

— Какво се очаква да видя?

Тя се загледа в пътя. И двамата бяха плувнали в пот.

— Не мога да ти кажа. Заклинанията търсят онова в съзнанието ти, от което те е страх или за което най-силно копнееш. Въпреки това има видения, които са общи за повечето хора. Има страхове, които изпитваме всички. Някои от магиите няма да са видения, а истина. Както например този черен облак прах.

— А теб какво те изплаши предишния път, когато си била тук?

Вирна продължи да язди мълчаливо известно време, преди да отговори на въпроса му.

— Един човек, когото обичах.

— Щом си го обичала, защо си се страхувала от него?

— Защото се опита да ме убие!

Ричард примигна, опитвайки се да отклони капчиците пот, стичащи се в очите му.

— Опитал се е да те убие? Влюбена ли си в някого, Сестро?

Тя не вдигаше очи от земята.

— Вече не — гласът ѝ беше изпълнен с тъга. Тя погледна Ричард за миг, после отново заби очи в земята.

— Когато бях млада, имах любим. Джелидайка.

Тя замълча, така че Ричард продължи с въпросите:

— И вече не го обичаш, така ли?

Тя поклати глава.

— Защо?

Сестрата се спря за миг, прокара пръсти през потното си чело, след което отново пришпори коня си.

— Бях млада, може би по-млада от теб, когато се наложи да напусна Двореца на пророците. Възложиха ми да отида да те търся. Не знаехме дали вече си роден. Знаехме, че ако не си, то можем да те очакваме да се появиш на бял свят всеки момент. Нямахме представа обаче кога точно. Така че бяха изпратени три Сестри да те търсят. Оттогава минаха много години. Прекарах повече от половината си живот извън Двореца. Далеч от Джелидайка. — Вирна пак спря за миг, огледа се първо наляво, след това надясно и накрая продължи наред. — Той сигурно отдавна ме е забравил и си е намерил друга.

— Ако наистина те е обичал, Сестро, нито те е забравил, нито си е намерил друга. Ти не си го забравила, нали?

Тя дръпна главата на коня си, за да не му позволи да подуши нещо, към което се беше насочил.

— Оттогава изминаха твърде много години. Започнахме да остаряваме, разделени един от друг. Аз остарях. Не сме вече същите хора. Той е роден с дарбата и има свой собствен живот. Аз не бих могла да бъда част от него.

— Изобщо не си стара, Сестро. Ако наистина се обичате, времето няма значение — Ричард се почуди дали не го каза повече заради себе си, отколкото заради нея.

Сестра Вирна тихичко се засмя.

— Младост, младост! Повече надежди, отколкото разум. Познавам хората, мъжете. Той беше твърде дълго далеч от очите ми. Много отдавна си е намерил друга.

Ричард усети, че се изчервява.

— Любовта е повече от това!

— Ах, да, ти познаваш добре любовта, нали? Ти също скоро ще потърсиш забрава в чифт хубави крака. Много скоро.

Ричард пак се изчерви, но този път от изблик на внезапен гняв. Сестра Вирна изведнъж спря. Вдигна очи. Черният облак се завъртя над тях и ги захлупи. Някъде много отдалеч чу глас, който го викаше.

— Нещо не е наред — прошепна Сестра Вирна.

— Какво е това?

Тя не му обърна внимание и пришпори Джесъп, като този път зави наляво.

— Оттук!

Пред тях падна светкавица. В земята се вряза заслепяваща мълния, която вдигна фонтан от тебеширено бяла пръст нагоре към небето. От удара всичко наоколо затрепери. Всеки мускул по тялото му завибрира. Когато светкавицата разцепи непрогледния мрак пред тях, Ричард видя Калан. Тя стоеше неподвижна и го гледаше. После изведнъж изчезна.

— Калан!

Сестра Вирна отново промени посоката.

— Оттук! Ричард, казах ти, че това е илюзия! Каквото и да видиш, не му обръщай внимание.

Той знаеше, че е илюзия, но видението му причини остра болка и той изпита силен копнеж. Защо магията го нападна точно с нейния образ. „Твоето съзнание, беше казала Сестра Вирна, ще те води към нещата, от които се страхуваш, от които си разделен.“ „От какво ли, чудеше се той, се страхувам и от какво съм разделен?“

— Беше ли истинска тази светкавица?

— Достатъчно истинска, за да ни убие. Но в никакъв случай не беше обикновена. Беше буря от заклинания, борещи се едно срещу друго. Енергия, освободена при сблъсъка. Достатъчна, за да унищожи всеки неканен гост. Ние се движим благодарение на празните пространства между отделните заклинания.

Ричард отново дочу глас, който го вика, но вече не беше на Калан. Беше мъжки глас. Друга светкавица падна точно пред тях. Дватаматая закриха главите си с ръце. Конете не искаха да тръгнат. Сигурно Сестрата беше права, когато твърдеше упорито, че конете ще се изплашат, независимо дали светкавицата е истинска или не е. Когато прахта бавно се разстла по земята, Сестрата се обърна и хвана Ричард за ръкава на ризата.

— Ричард, чуй ме. Нещо не е както трябва. Пътят променя посоката си много бързо. Не мога да го почувствам, а би трябвало.

— Но каква е причината? Ти си била тук и преди! Веднъж вече си успяла да преминеш.

— Не знам. Никой не знае достатъчно за това ужасно място. То е изпълнено с магия, която не разбираме напълно. Много е възможно тя да се е научила да ме разпознава от предишния път, когато бях тук. Знаем, че не е възможно човек да премине през това място повече от два пъти. Установено е, че второто преминаване е много по-трудно от първото. Може би причината е в това. Но може да има и нещо друго.

— Какво друго? Искаш да кажеш, че може да е заради мен ли?

Очите ѝ се плъзнаха встрани, към неща, невидими за него.

— Не, не е заради теб! Ако беше така, щях все пак да мога да напипам прохода, както успях първия път. Но сега не се получава. Усецам го само от време на време, за съвсем кратко. Възможно е да има връзка с онова, което се случи със Сестра Елизабет и Сестра Грейс

— Те пък какво общо имат?

Черната буря ги връхлиташе с пълна сила, извиваше се около тях и надаваше ужасен вой. Дрехите им плющяха на силния вятър. Очите на Ричард се напълниха с прах и той примигваше, за да може да вижда пред себе си.

— Умирайки, те ми предадоха дарбата си. Точно затова бе необходимо да умрат, когато ти отказа предложението. За да премине тяхната дарбата върху следващата Сестра и да я направи по-силна, за да увеличи по този начин шансовете ѝ за успех при следващото предложение.

Ето защо всеки следващ път изкушението да приеме яката беше ставало все по-силно. Калан бе предположила същото — че се самоубиват при отказ, за да предадат силата си на следващата Сестра, да я направят по-силна.

— Искаш да кажеш, че сега ти притежаваш и силата на другите две сестри, техния Хан.

Тя кимна, без да спира да оглежда внимателно пейзажа наоколо.

— Сега в мен е събрана силата на нас трите. — Тя най-последно го погледна. — Може би вече съм твърде силна, за да мога да премина. — Тя го стисна още по-здраво за ръкава и го дръпна към себе си. — Ако аз не успея, ти ще трябва да продължиш сам, ще трябва да опиташ да се справиш сам.

— Какво! Та аз не знам как да го направя! Не усещам никакви заклинания около нас.

— Няма смисъл да спорим! Нали усети светкавицата. Поне толкова усещаш. Който не притежава дарбата, не би я усетил, докато не стане твърде късно. Трябва да опиташ!

— Сестро, всичко ще се оправи. Ти ще намериш пътя!

— Но ако аз не успея, ще трябва да опиташ сам. Не обръщай внимание на нищо, което се изпречва пред очите ти. Ричард, ако аз умра, трябва да направиш всичко възможно да преминеш отвъд и да стигнеш сам до Двореца на пророците.

— Ако нещо се случи с теб, ще направя всичко възможно да се върна в Средната земя. Доста по-близо е!

Тя го дръпна рязко за ръкава.

— Не! Нима винаги трябва да се заяждаш с мен! — Сестра Вирна го погледна строго, лицето ѝ стана като каменна маска. — Ричард, ако не отидеш при някоя Сестра, която да те научи да управляваш дарбата си, ще умреш! Яката не е достатъчна, за да се спасиш. За да ти бъде тя от полза, ти е необходима и Сестра. Без Сестра е все едно да имаш дробове, но в тях да няма въздух. Ние сме въздухът за теб! Някои от нас вече пожертваха своя живот, за да ти помогнат. Не прави така, че смъртта им да е била за нищо!

Ричард отдели ръката ѝ от ризата си и леко я стисна.

— Ще го направиш. Обещавам ти, че ще успееш. Ако има нещо, което мога да направя, за да ти помогна, ще опитам. Не се страхувай, не обръщай внимание на това, което виждаш, нали така каза?

Сестра Вирна въздъхна отчаяно и дръпна ръката си.

— Нямах представа какво виждам. — Тя му хвърли поглед през рамо. — Престани да ме пробваш, Ричард, не съм в настроение. Прави каквото ти се казва.

Сестра Вирна ги поведе бързо напред и в същия миг Ричард чу приближаване на конски копита. Около тях бушуваше мракът. Небето внезапно бе прорязано от ослепителна светкавица. Ричард не можеше да си обясни пълното спокойствие на конете. Нима наистина виждаше това около себе си единствено благодарение на дарбата си?

Отляво стената от прах се вдигна. Появи се светлина. Ричард не откъсваше очи от гледката. Но това е Еленовата гора, която толкова добре познава. Само една крачка и ще се озове сред дърветата, където бе прекарал детството си. Бяха толкова близо до него! От тях лъхаше спокойствие. Помисли си, че само сянката на Еленовата гора ще го спаси.

Знаеше, че това е илюзия, че заклинанието за копнеж се опитва да го хване здраво в капана си и да го примами сред дърветата за вечни времена. Но какво лошо има в това? Та нали обича Еленовата гора, нали там е бил щастлив? Нима можеше да изпитва лоши чувства към гората, в която е прекарал детството си? Ричард отново чу някой да го вика и се огледа. Изведнъж разбра, че е гласът на Чейс.

— Не обръщай внимание, Ричард! — подвижна му Сестрата. — Не говори с никого!

На Ричард му бе мъчно за стария му приятел толкова, колкото и за Еленовата гора. Обърна се назад и се огледа. Чейс яздеше в галоп, черната му пелерина се развяваше зад гърба му, мечът просвяткаше на лъчите на безмилостното слънце. Но зад него на седлото имаше още някой. Ричард разтърка очи. Рейчъл! Разбира се, че е Рейчъл! Тя също е с Чейс. Ето защо беше чул още един глас. Не можеше да откъсне очи от лицата им. Нещо в Рейчъл прикова вниманието му. По някакъв начин нещо в нея му напомни за Зед. Очите му се спряха върху големия кехлибар, окачен на златна верижка около врата ѝ. Камъкът! Ето какво му напомня за Зед.

— Ричард! — извика Чейс — Не отивай там! Не отивай! Зед има нужда от теб. Воалът между двата свята е разкъсан. Ричард! — Чейс спря коня си, а Ричард направи няколко крачки към него, без да откъсва очи от привидението. Чейс му изглеждаше напълно спокоен, а само преди миг бе крещял. Сега слезе от коня си, прегърнал Рейчъл. Но Ричард вече не виждаше своя стар приятел, защото между тях отново премина прашният облак. Чейс остави Рейчъл на земята и я хвана за ръка. Дватамата се обърнаха и се загледаха в нищото. Ричард си



помисли, че го карат да види онова, което виждат те. Сестра Вирна го извика и той се обърна към нея.

— Ричард, ела или ще те оставя тук! Не спирай! — Тя непрекъснато се оглеждаше, докато вървяха напред. — Този проход може да се затвори всеки миг, бързай, преди да сме попаднали в капан!

Ричард извърна глава. Привидението избледняваше в мрака. Чейс и Рейчъл вървяха устремени нанякъде. Пред очите му изникна нов облак, който напълно закри приятелите му. Опита се да настигне Сестра Вирна. Какво искаше да му каже това видение? Защо магията беше извикала пред очите му точно Чейс и Рейчъл? Изглеждаха толкова истински! Сякаш трябваше само да протегне ръка и да ги докосне. Може би магията се опитваше да го съблазни, като му показваше най-близките му хора. Бяха толкова истински! И Чейс изглеждаше толкова отчаян!

Ричард реши повече да не обръща внимание на привиденията. Разбира се, че ще му изглеждат като истински, та нали това беше целта на магията — да прави нещата да изглеждат като истински, за да го подлуди, да го увлече след себе си. Ако не изглеждаха като истински, нямаше да има никакъв ефект. Ричард се изравни с Джесъп и го потупа по врата. Конят наведе глава и отново загриза някаква въображаема трева. Поводите му се влачеха по земята. Ричард се вцепени.

Сестра Вирна я нямаше.

Изведнъж всичко блесна в безброй светкавици, след което въздухът се изпълни с оглушителни гръмотевици. Една падна досами краката му. Трябваше да отскочи встрани, за да я избегне. При удара косата му щръкна нагоре. Почувства изгарящата жегга. Пред очите му затанцуваха синкави отблясъци. Закрепя името на Сестра Вирна. Вдигна от земята поводите на Джесъп и се огледа наоколо като обезумял. Светкавиците очевидно се целеха в него. Врязваха се в земята с невъобразима сила, точно там, където само преди секунда беше стоял той. Във въздуха се възпламеняваха огнени кълба, само за да се разбият миг по-късно с ужасяващ тътен. Сякаш всичко наоколо гореше. Огънят бе погълнал всеки милиметър въздух и земя. Ричард се опитваше да се мушне в малките процепи, появяващи се тук-там между пламъците, вдигнал ръка пред главата си, макар да бе напълно убеден, че ако магията го застигне, ръката няма да го спаси. Хаосът бе пълен. Човек направо можеше да полудее. Черните облаци прах

препречваха цялата гледка. Ако изобщо имаше нещо за гледане. Продължи да бяга напред, без път и посока. Единствената му мисъл бе да избегне светкавиците и жълтите пламъци. Внезапно пред него изникна полирана мраморна стена. Ричард се спря и вдигна нагоре очи. Краят ѝ се губеше в черния облак. Светкавиците отново го подгониха и той дръпна другите два коня след себе си. По средата на стената видя сводеста арка. Зави зад някакъв ъгъл и установи, че и на следващата стена има същата. Продължи да тича, като броеше стените. Бяха пет, всяка от които дълга по трийсетина крачки. В средата на всяка имаше по една арка, широка около шест крачки и толкова висока. Ричард спря пред една от тях, за да си поеме дъх. Конструкцията беше куха отвътре и от мястото си той можеше да види останалите четири арки. Удари нова светкавица. Във въздуха се вдигна облак прах. Той инстинктивно вдигна ръце пред лицето си. Ударната вълна се насочи към него, гръмотевицата изтрещя в ушите му. Нямахме накъде да бяга. Пусна конете и се метна в отвора на арката, като се изтърколи на пясъчливата земя от вътрешната ѝ страна. Когато се изправи, подпирайки се на ръце, бе настъпила пълна тишина. Вътре беше съвсем пусто. Въздухът не беше толкова задушен, дори се усещаше лек хлад. Ухаеше на прясно окосена трева. През сводестия отвор все още се виждаха врящите черни облаци, движещи се ниско над земята. Наоколо продължаваха да падат светкавици, но шумът не беше така ужасен. Конете продължаваха кротко да пасат въображаемата си трева.

Това трябва да е една от Кулите на вечната смърт, за които Сестра Вирна му бе споменала. Отвътре стените бяха почернели от магьосническия огън на живота. Ричард докосна с пръст черната стена и близна върха на пръста си. Изтръпна от горчивия вкус. Магьосникът, който беше умрял, за да даде живота си за този огън, явно не го бе направил на драго сърце. Искало му се е да живее, да се спаси от мъчението, което е знаел, че го очаква. По земята се виждаше искрящ бял пясък, събран в ъглите. Приличаше на сняг. Ричард си спомни, че и преди е виждал такъв сняг. В Народния дворец, в Градината на живота, точно в средата на голямата зала. Мрачният Рал беше рисувал заклинания върху точно такъв искрящ пясък, когато се опита да отвори кутията на Орден. Ричард обиколи вътрешността на Кулата. Какво да прави? Тук беше в безопасност, но за колко време? Сигурно рано или късно магията щеше да го открие. Може би привидното спокойствие

на това място е капан, чрез който магията се опитва да го хване и да го задържи завинаги в клопката си, благодарение на страха от външния свят. Не можеше да остане! Трябваше да намери Сестра Вирна. Тя сигурно се нуждае от помощта му. Сигурно се страхува. Той й бе казал, че ще се опита да помогне с каквото може, за да преминат отвъд. Но защо да й помага? Та нали е неин затворник. Ако я изостави тук, ще бъде свободен. Но какво означава свободен в този случай? Ако тя не му помогне да овладее дарбата си, той щеше да умре. Или поне така му бе казала!

Ричард чу някакъв странен звук зад себе си и се обърна. От тъмнината изникна Калан и застана в отвора на арката. Дългата й коса не се развяваше по раменете, а беше сплетена на плитка. Вместо с бялата рокля на Майката Изповедник, бе облечена в червената кожена туника на Морещица. Ричард стоеше, притаил дъх, гърдите му се издуваха от вълнение.

— Калан, не искам да те виждам облечена така. Дори да е само илюзия, плод на въображението ми!

Тя повдигна вежди.

— Но нали от това се страхуваш най-много?

— Съблечи тези дрехи или се махай!

Червената туника се превърна в бялата рокля, която той толкова добре познаваше. Плитката се плъзна тежко по рамото й и се разплете.

— Така по-добре ли е, любов моя? Страхувам се, че това няма да ти помогне особено. Умри с чест! Защищавай се!

Ричард изтегли Меча на истината. В Кулата отекна характерният метален звън. Магията го изпълни с гняв. С хладна тъга той прие желанието да убива, докато бе вперил поглед в единствения човек на тоя свят, за когото си струваше да живее. Хвана още по-здрави дръжката, върху която с релефни букви бе изписана думата „Истина“. Стисна зъби, мускулите на лицето му потръпнаха. Започваше да разбира как магьосниците можеха да възпламенят огъня на живота си и да са готови да се хвърлят в него, вместо да приемат онова, което може да им бъде сторено. Имаше неща, по-ужасни от смъртта.

Ричард заби меч в земята точно пред краката на Калан.

— Не мога да го направя дори с илюзорния ти образ, Калан. По-скоро бих умрял!

Зелените ѝ очи се бяха вторачили в него с тъжен, вечен, съчувствен поглед.

— По-добре да умреш, любов моя, отколкото да видиш онова, което ще ти покажа! То ще ти причини повече болка, отколкото смъртта.

Очите ѝ се затвориха и тя падна на колене. Наведе се напред в дълбок поклон. През цялото време, докато се накланяше все повече и повече, косата ѝ ставаше все по-къса. Когато главата ѝ докосна искрящия бял пясък на пода, от нея не бе останало нищо.

— Това трябва да стане или Пазителят ще избяга! Опиташ ли се да му попречиш, всъщност ще му помогнеш да завладее всички. Ако трябва, изречи думите, но не казвай какво си видял. — Без да вдигне очи, тя започна да говори с далечен глас: „Сред всички само един, роден с дарбата да носи Истината, ще остане жив, след като се вдигне заплахата на сянката. Тогава ще дойде още по-непрогледната тъмнина на мъртвите. За да остане поне искрица надежда за живот, родената в бяло трябва да бъде принесена в жертва на народа си, за да го дари с радост и щастие.“

Докато стоеше, загледан в тила ѝ, Ричард видя как около врата ѝ започва да избива обръч кръв. Дъхът му спря. Сякаш посечена, главата на Калан се търкулна в пясъка. Тялото ѝ се отпусна на една страна, от врата ѝ бликаше кръв и се събираше в локва под нея. Белият пясък и роклята ѝ станаха червени.

Ричард едва успя да си поеме дъх.

— Неееее!

Гърдите му бясно се повдигаха и отпускаха. Усети как ноктите му се забиват в дланите. Пръстите на краката му се сгърчиха в ботушите. Това е само илюзия, опита се да убеди сам себе си той. Само илюзия. Нищо повече. Илюзия, създадена, за да го измъчва. Калан го гледаше с мъртвите си зелени очи. Макар да знаеше, че не е истина, гледката му въздействаше безотказно. Краката му се парализираха от ужас. Обхвана го нечовешки страх. Видението се разлюля и изчезна, а на негово място внезапно се появи Сестра Вирна.

— Ричард! — изкрещя тя. — Какво правиш тук? Нали ти казах да стоиш плътно до мен. Толкова ли не можеш да изпълниш нещо съвсем простичко? Трябва ли винаги да се държиш като дете?

Тя направи две крачки към него, лицето ѝ беше червено от гняв.

Сърцето му все още биеше бясно след преживяното преди миг. Той стрелна с очи Сестрата. Не му се занимаваше с нейните настроения.

— Ти си тръгна. Не можах да те намеря. Търсих те, но...

— Не ми отговаряй! — крещеше тя. — Не издържам повече. Нямам нерви за това! Търпението ми свърши, Ричард!

Той отвори уста да каже нещо, но яката го дръпна силно назад, краката му се отделиха от земята. Сякаш някакво въже го бе изтеглило нагоре за врата. Силен удар го прилепи до стената. Въздухът излезе от дробовете му, главата му не чувстваше нищо. Той остана да виси така, с крака на няколко сантиметра над земята, прикован към стената с Рада'Хан. Яката го задушаваше. Опита се да фокусира погледа си, но всичко пред очите му се размиваше в неясна мъгла.

— Време е за урока, който отдавна трябваше да ти дам — каза ядно Сестрата и закрачи нервно около него. — Дойде ми до гуша от твоето вироглавство. Повече нямам намерение да търпя всичко това.

Ричард не можеше да диша. Всеки път, когато се опитваше да си поеме въздух, нещо стягаше гърлото му.

— Сестро... недей... — Болката накъсваше думите му. Сякаш в гърдите му бе запален огън. Ръцете му трепереха. Искаше да изкрещи, но не можеше да диша.

— Писна ми от твоите приказки. Не искам да слушам нито дума повече. Никакви извинения, съображения и оценки. Отсега нататък ще правиш каквото ти кажа и когато ти кажа. Край на твоето безочие. — Тя направи още една крачка към него. Погледна го заплашително. — Знаех си, че ще се разберем с теб.

В дробовете му влезе малко въздух.

— Сестро Вирна... предупредих те... не прави това!

— Предупредил си ме? Ти си ме предупредил?

Остра, пареща болка прониза гърдите му. С всяко вдишване ставаше все по-жестока. Опита се да изкрещи, но от гърлото му не излезе звук. Най-ужасните му страхове бяха оживели. Яката отново му причиняваше непоносима болка. Ето какво искаха да му причинят Сестрите. Ето какво щеше да го сполети. Ако им позволи!

Ричард призова магията на меча си и тя премина през хладното острие, изпълвайки въздуха с ярост. Позволи на гнева си да се слее с

гнева на меча. Набъбналото чувство се завъртя като вихър около него. Гневът погълна болката и я превърна в сила.

— Не ме предизвиквай на двубой или ще те накарам да съжаляваш, че си се родила.

Танцуващите пламъци на агонията избухнаха отново. Ричард ги привличаше с яростта си. Той дори не беше докоснал меча, нямаше нужда от това. Беше се превърнал в едно цяло с магията и сега цялата сила произтичаше от него.

— Престани — изръмжа Ричард през стиснатите си зъби — или ще го направя!

Сестра Вирна се приближи към него, поставила юмруци на кръста си.

— Как си позволяваш? Казах ти как трябва да се държиш с мен. Това беше последната ти грешка.

Почти ослепя от болката, която Вирна възпламени в него. Въпреки всичко успя да види, че Мечът на истината лежи в пясъка близо до Сестрата. Търсачът се съсредоточи върху магията на меча си. С яростен вик се откъсна от веригата и се претърколи върху пясъка. Ръцете му сами намериха оръжието. Сестра Вирна тръгна към него. Той вдигна меча, жаждата за кръв изгаряше душата му. Всичко останало вече беше без значение.

Онзи, който носи смърт.

Не се опита да насочи острието, просто се остави на необходимостта да убива, концентрира се върху силата на удара. Острието разсече въздуха.

Онзи, който носи смърт.

Мечът се изви към Сестрата, издигайки се на нивото на рамото ѝ. В студения въздух бликнаха пръски гореща кръв, чиято миризма изпълни ноздрите му. Главата и част от рамото ѝ изхвърчаха във въздуха. По стените се разхвърчаха кръв и кости. Горната част на тялото ѝ се загърчи на земята. На белия пясък се образува локва кръв. Главата и рамото ѝ отхвъркнаха на няколко метра разстояние и се плъснаха в белия пясък, вдигайки облак прах. Кръвта не преставаше да блика от тялото.

Ричард се свлече на колене. Болката най-после спря. Беше се зарекъл никога повече да не позволява това да се случва с него. Никога!

Сякаш извикал далечен спомен, той се сви от болка при мисълта за онова, което направи току-що. Всичко стана светкавично бързо. Нямаше време дори да помисли. Беше използвал магията на меча, за да отнеме човешки живот и магията бе поискала своето. Нищо обаче не можеше да се сравнява с болката, която Вирна му причини. Която искаше да му причини. Болката изчезна.

А сега какво щеше да прави сам? Сестрите му бяха необходими, за да го научат как да управлява дарбата си, за да не бъде убит от нея. Без помощта на Сестра Вирна го очакваше сигурна смърт. Как щеше сега да стигне до другите Сестри и да ги моли за помощ. Нима току-що не бе произнесъл сам собствената си смъртна присъда?

Но той повече нямаше да им позволява да му причиняват болка. Нямаше.

Падна на колене, за да събере душа. Отпусна се на пети и се опита да осмисли ситуацията. Пред него, близо до мъртвото тяло на Сестрата, видя малката книжка, която тя носеше втъкната в колана си и която непрекъснато четеше. Ричард я взе и прелисти страниците. Бяха съвсем чисти! Не, не всички. Някъде към края имаше две изписани страници.

„Аз съм Сестра на светлината, натоварена с грижите за това момче. Тази задача е извън всякакъв разум, ако не напълно неизпълнима. Настоявам да ми бъдат разтълкувани указанията. Настоявам да ми бъде обяснено от коя инстанция идват те.

Ваша в служба на светлината, Сестра Вирна Совънтрийн“

Ричард си помисли, че характерът на Сестра Вирна си личеше дори в начина ѝ на писане. Отгърна следващата страница. Написаното беше с друг почерк.

„Ще правиш онова, което ти е заповядано. В противен случай ще понесеш последствията от действията си. Никога повече не си позволявай да искаш обяснение за заповедите на Двореца.

Собственоръчно: Прелатът“

Изглежда, Сестра Вирна беше предизвикала не само неговия гняв. Ричард хвърли отново книгата на земята до нея. Отпусна се на

пясъка, загледан в тялото ѝ. Какво направи? Какво щеше да прави оттук нататък?

Чу въздишка и вдигна глава. В единия от отворите стоеше Калан, облечена в бялата си изповедническа рокля. Лицето ѝ беше тъжно. Тя бавно поклати глава.

— А се питаше защо те отпратих.

— Калан, ти не разбираш. Не знаеш какво щеше...

Тих смях привлече вниманието му към другата страна на помещението. В отвора на една от арките стоеше Мрачният Рал. Бялата му роба блестеше на светлината.

Ричард усети белега, оставен от бащината ръка върху гърдите му.

— Пазителят те приветства в царството си, Ричард. — Усмивката му стана още по-широка. — Гордея се с теб, сине.

Ричард изкреця и се втурна по пясъка. Гневът отново се разпали в него. Той летеше към Мрачния Рал с насочен напред меч. Когато се хвърли през отвора, видението бе изчезнало. Чу се смях, който бързо затихна. След миг настъпи тишина. Навън светкавиците не спираха. Към него едновременно се спуснаха три ослепителни мълнии. Той инстинктивно вдигна меч над главата си, за да се предпази. Светкавицата се блъсна в стоманеното острие и изсъска зловещо. Последвалата почти веднага гръмотевица се блъсна в земята точно пред краката му. Ричард примигна срещу ослепителната светлина. Стисна зъби и насочи меч надолу, отвеждайки с него огнените езици. Щом докоснаха земята, те изсъскаха, замятаха се диво и накрая се стопиха.

— До гуша ми дойде от видения!

Той гневно пъкна меч в ножницата и извика конете, които продължаваха да пасат наоколо. Нямаше представа накъде ще тръгне, но искаше час по-скоро да се махне от Кулата, от мъртвата Сестра. От онова, което беше извършил.



## ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Светкавиците изчезнаха, но облаците продължаваха да го следват. Ричард вървеше, без да се замисля за посоката. Когато нещо му подсказваше, че приближава опасност, я заобикаляше. От двете му страни непрекъснато се появяваха видения, които се опитваха да го изкушат да погледне. Той стоически не им се поддаваше.

Почти не усети кога се е приближил до друга Кула. Черните облаци му препречваха гледката. Беше съвсем същата като предишната, само че черна на цвят. Отначало си помисли да я заобиколи, но след миг се озова край една от арките. Надникна вътре. Също както и в предишната, вътре имаше магьоснически пясък, събран в ъглите. Но не бял, а черен. Искреше също като другия. Любопитството надделя над предпазливостта му и той надникна по-смело, прокарвайки пръст по наслоените черни следи от магьоснически огън по стените. Близна малко — беше сладък. Магьосникът, отдал живота си в този огън, го бе направил, за да спаси друг човек, а не за да си спести мъченията. Явно е бил алтруист с благородна душа.

Ако фактът, че притежава дарбата, означаваше, че е магьосник, от кои ли е? Щеше му се да си мисли, че е като този тук, но, от друга страна, се сети, че само преди броени мигове бе убил човек, за да си спести мъченията. Но нима нямаше право да защити себе си, макар и с цената на друг живот? Нима трябваше да умре напразно, за да запази честта си? Какво право имаше той да съди кой от тези магьосници е бил по-мъдър и кой е направил онова, което му е подсказвало сърцето?

Искрящият черен пясък го заслепяваше. Светлината сякаш извираше от нищото и се отразяваше във вътрешността на Кулата в примигващи цветове. Ричард взе една празна метална кутийка и загреба от пясъка. После я пъкна обратно в раницата си, която висеше от седлото на Джералдин. Подсвирна на Бони, която пак се бе отдалечила, увлечена от сочната трева, която явно само конете виждаха. Кобилата наостри уши и вдигна глава, щом чу познатия звук.

Изпълнявайки заповедта му, тя приближи в лек тръс и го побутна с глава по рамото, надявайки се да получи за награда почесване по врата. На излизане от Кулата Ричард удовлетвори желанието ѝ. Ризата му бе плувнала в пот, докато с бърза крачка вървеше през пустошта. Щеше му се час по-скоро да излезе от Долината, да избяга от магията в нея, от заклинанията и виденията. Капчици пот се стичаха по челото му, докато от всички страни към него подвикваха познати гласове, които той упорито се правеше, че не чува. Изгаряше от желание да види лицата на скъпите хора, които го викаха, но не извърещаше глава. Имаше и гласове, изпълнени със заплаха и злоба. Той продължаваше да върви напред. От време на време усещаше как някое заклинание се впива в тялото му и по него плъзват парещи иглички, леден студ или болка. Това го караше да усили крачка още повече. Докато бърсеше потта от челото си, на изпечената суха земя пред себе си видя следи. Собствените си следи. Осъзна, че в желанието си да избегне преследващите го чувство на опасност, видения и гласове се е въртял в кръг. Ако стъпките изобщо бяха истински. Започваше да го изпълва обезпокоителното усещане, че магията го е пипнала в капана си. Може би през цялото време, докато вървеше, всъщност не е направил и крачка през Долината на изгубените. Може би вече той самият се е изгубил. Как щеше да намери пътя навън? Той дръпна конете за поводите и продължи нататък. Но чувството му за безпокойство непрекъснато нарастваше. Неочаквано от мрака точно пред него изплува видение, което го накара да замръзне на място. Беше Сестра Вирна, която блуждаеше безцелно с молитвено скръстени ръце. Очите ѝ гледаха в небето, а по устните ѝ се разливаше блажена усмивка.

— Върви си. До гуша ми дойде от видения! — извика Ричард. — Остави ме на мира!

Тя явно не го чуваше. Невъзможно, нали я вижда съвсем близо до себе си! Направи още една крачка към нея, въздухът между двамата заискри.

— Чуваш ли ме? Казах ти да си вървиш!

Кафявите ѝ очи се спряха върху него. Погледът ѝ идваше много отдалеч. Вдигна ръка, сякаш за да се предпази.

— Остави ме! Намерих онова, което търсех. Остави ме в блаженството и покоя, които царят тук! — Тя се извърна и продължи нататък.

В същия миг Ричард усети, че нещо не е наред. По цялото му тяло преминаха ледени иглички. Тя не се опитваше да го съблазни, както правеха другите видения.

Опита се да каже спокойно:

— Сестро Вирна?

Възможно ли беше да е истина? Възможно ли беше тя да е жива? Може би той не я е убил? Може би всичко е било само видение?

— Сестро Вирна, ако наистина си ти, кажи ми нещо!

Тя го погледна и изненадано повдигна вежди.

— Ричард, ти ли си?

— Разбира се, че съм аз!

— Върви си — прошепна тя и отново заби поглед в небето. — Аз съм с Него!

— Него ли? Кой „Него“?

— Моля те, Ричард, ти си омърсен. Върви си!

— Ако си видение, тогава ти си върви.

Вирна го погледна умолително.

— Моля те, Ричард, ти Го безпокоиш. Не унищожавай онова, което намерих след толкова мъки!

— Какво си намерила? Джедидайа ли?

— Създателя — каза тя.

Ричард погледна в небето.

— Не виждам никого.

Вирна се обърна с гръб към него и тръгна да се отдалечава.

— Оставам с Него!

Ричард не беше сигурен дали това е истинската Сестра Вирна или е илюзия. Може би е просто духът на мъртвата Сестра. Как да разбере? Нима има някакъв сигурен начин? Беше обещал на живата Сестра, че ще се опита да прекоси Долината, че ще се опита да ѝ помогне да го направят заедно. Той я последва, преди тя да е потънала в непрогледната мъгла.

— Как изглежда Създателят, Сестро Вирна? Млад ли е? Или стар? С дълга коса ли е? Или с къса? Има ли зъби, или са изпокапали?

Тя се обърна и го стрелна с гневен поглед.

— Остави ме!

Заплашителният ѝ глас го накара да спре.

— Няма да те оставя. Чуй ме, Сестро Вирна, ти ще дойдеш с мен. Не бих могъл да допусна да останеш за вечни времена в капана на това заклинание. Защото това е, което виждаш: опияняващо заклинание. — Помисли си, че ако тя е видение, когато напуснат Долината, ще изчезне заедно с магията. Ако обаче е истинската Сестра Вирна, значи просто ще я е спасил. Ще е жива. Макар да искаше да се освободи от нея, повече му се искаше да я спаси. Искаше му се никога да не му причинява онова, което си бе въобразил в първата Кула. Не му се щеше онова там да е било истинската Сестра. Отново тръгна към нея.

Тя вдигна ръка, сякаш се опитваше да го блъсне назад, макар той да беше на десетина стъпки разстояние. Въздушната струя го повали на земята. Преобърна се, свивайки се на топка. Изпита изгаряща болка. Подобна на онази в Кулата преди малко. Но много по-кратка. Той простена и се изправи, опитвайки се да възстанови силите си бързо и да си поеме дъх. Потърси с очи Сестрата, за да е готов за отбрана, ако още веднъж реши да му причини болка. От онова, което видя, дъхът му замръзна в гърлото. Сестрата беше обърнала очи към небето. Мракът около нея се раздвижи и във въздуха започнаха да се оформят призрачни фигури: безчетни, безплътни, излъчващи смърт. Лицата им представляваха променящи формата си индиговосини сенки, от които излизаше пара. Върху тях искряха огненочервени очи. От бездънната паст, напомняща вечна нощ, се стрелкаха, изпълнени с омраза, огнени езици. По гърба на Ричард преминаха иглички. Преди, когато в къщата на духовете бе усетил присъствието на смехаеца от другата страна на вратата, или на полето, когато онзи мъж дебнеше да убие Чандален, или пък когато за пръв път се срещна със Сестрите на светлината, Ричард бе изпитал силно и необяснимо чувство за опасност. То го обзе и сега. Не се съмняваше ни най-малко, че тези неща са предизвикани от магията в Долината. И че тя най-после е успяла да открие натрапника — него.

— Вирна! — изкрещя той.

Сестрата го погледна гневно.

— Казах ти, Ричард, да се обръщаш към мен със „Сестро Вирна“...

— Това ли правиш със своите питомци? Нараняваш ги, така ли?

Тя го погледна изненадано.

— Но аз...

— Това ли е твоят вечен рай? Да се караш с хората? Да ги нараняваш. Отговори ми, Сестро Вирна. Това ли иска от теб твоят Създател? — Ричард се свлече на колене, загледан в танцуващите очертания около тях. — Сестро, трябва веднага да се махаме оттук.

— Искам да остана с Него! Намерих вечното блаженство.

— Това ли е раят според теб? Да причиняваш болка? Отговори ми, Сестро Вирна! Това ли иска от теб твоят Създател? Да причиняваш болка на онези, за които носиш отговорност?

Сестра Вирна го гледаше с широко отворена уста. Изведнъж движенията ѝ станаха по-бързи. Тя се спусна към него.

— Нима съм ти причинила болка? — Тя го сграбчи за раменете. — О, дете, толкова съжалявам. Не съм искала.

Ричард се изправи и я разтресе.

— Сестро, трябва да се махаме оттук. Не мога да се оправя сам. Трябва да ми помогнеш! Каж ми как да се измъкнем, преди да е станало твърде късно.

— Но... аз искам да... остана!

— Огледай се около себе си, Сестро Вирна. Какво виждаш?

Тя сковано завъртя глава, оглеждайки тъмните очертания около себе си. След това отново обърна очи към Ричард.

— Ричард...

Той гневно ѝ посочи към небето.

— Виж, Сестро! Това не е Създателят. Това е Пазителят!

Тя крадешком погледна в посоката, в която ѝ сочеше той. Пръстите на ръката ѝ изведнъж се стрелнаха към устата, от която се чу сподавен вик.

Червеният блясък в очите на една от танцуващите мрачни фигури се превърна в същински огън, сякаш пред тях имаше два въглена. Чувството за опасност се просмука във всяка фибра на Ричард. То не го бе лъгало никога досега. Мечът светкавично се озова във въздуха. Безплътните призраци придобиха тела, кости и мускули, зъби и нокти и в мрака пред тях изскочи страховит звяр, покрит с тъмна грозна козина. Той се спусна към Ричард със зловец рев. Хванал меча в две ръце, Ричард му отвърна, крещейки с пълно гърло, за да освободи яростта си, и заби с всичка сила острието в гърдите му. Усети как мечът потъва в меката плът и разсича здравите кости. Чудовището

се строполи на земята като чувал с картофи, вътрешностите не можаха да се задържат в грозната козина. Огромна капка кръв отхвъркна към ръката на Ричард, прогори ризата му й оцапа плътта му. Вътре в животното нещо вреше и кипеше. От дупките в козината му бълваха червеи.

Сестра Вирна гледаше с невиждащи очи клокочещата, димяща маса пред себе си. Ричард я сграбчи за косата и обърна лицето й към другите фигури, които се приближаваха към тях.

— Това ли е представата ти за рая? Виж! Погледни ги!

Той я помъкна след себе си назад, далеч от чудовището, чиято тъмна, водниста кръв се възпламеняваше, излизайки от тялото му. Над пламъците се извиваше плътен черен дим с отвратителна миризма. Ричард изведнъж се закова на място. Спомни си, че Сестрата му бе казала да не се връща назад, защото така ще попадне на още по-голяма опасност от онази, която го дебне отпред. Блъсна го миризма на горяща плът. Собствената му плът, установи в следващия миг той. Изплю се върху мястото, където бе попаднала пръската кръв от чудовището.

Набързо огледа околността. Отзад приближаваха още призраци. Един от тях придоби плът и кръв, превръщайки се в чудовище, но този път с копита и широка муцуна, от която изникнаха остри като бръснач зъби — същински извити ятагани. Сумтейки, чудовището се спусна към тях.

Ричард го промуши, докато то се опитваше да го нападне отзад. Чу се вой, тъмната фигура се свлече на земята и в същия миг се превърна в огромно кълбо съскащи змии, което се превъртя няколко пъти и след малко плътната маса се разпадна на стотици пълзящи гадина със святкащи огненочервени очи. Във въздуха се стрелнаха стотици червени езици, стотици тела на жълти и черни ивици запълзяха към Ричард и Сестрата.

Едва ли бяха плод на фантазията му, безплътни, призрочни илюзии. Мястото на ръката му, където бе отхвъркнала капката кръв от първото чудовище, все още гореше болезнено. Змиите съскаха. Някои се свиха на кълбо, готови за нападение. Блеснаха остри зъби.

— Ричард, трябва се махаме отук. Ела, дете!

Двамата се обърнаха и хукнаха да бягат, следвани от святкащите червени очи. Ричард усещаше плътния въздух около себе си. Всичко

наоколо блестеше. Изведнъж Сестра Вирна изкрещя. Той се обърна и я видя паднала на земята, точно пред змиите. Тя скочи на крака и се опита да продължи напред, но не успя. За нея въздухът не беше плътен. Бе непробиваем. За миг тя остана смълчана. Успокои се. Сключи ръце пред гърдите си.

— Ричард, аз попаднах в капана на това заклинание. Не мога да се освободя. То ме позна и ме хвана. За мен вече е твърде късно. Спасявай се! Бягай! Без мен имаш шанс. Побързай! Върви!

Змиите явно бяха много повече, отколкото Ричард си мислеше в началото. Всичко наоколо гъмжеше от змии. Заобикаляха го. Той размахваше меча, за да ги сплаши, дори обезглави три от тях, които се бяха приближили твърде много. Обезглавените тела се сгърчиха на земята, миг след което се превърнаха в стотици огромни, лъскави черно-кафяви бръмбари, които плъпнаха във всички посоки. Някои се заизкачваха по крачола на панталона му. Той бясно разтърси крака, за да ги отдели от себе си. Всяко ухапване му причиняваше пареща болка. Тропна с крак. От мястото, където бяха лежали обезглавените змии, бълваха нови и нови бръмбари. Телата им сякаш бяха обвити в черупки. Те се блъскаха един в друг, стъпваха един над друг, при което се чуваше шум като от стъпки по сухи листа.

Опитвайки се да избегне хилядите бръмбари и да не настъпи някоя съскаща змия, той потъна обратно в искрящия въздух.

— Без теб няма да успея. Идваш с мен!

Той я сграбчи здраво и се хвърли с меча напред в плътния въздух. Отначало той поддаваше трудно, но след малко всичко наоколо избухна в искри, в светлина, сякаш струяща от огромен диамант. Чу се тътен. Светлината се стрелна към земята и с докосването си до нея угасна. Двата преминаха през разрушената стена, освободени от силата на заклинанието. Тъмните фигури ги последваха. Змиите също. И бръмбарите. Ричард стисна меча си още по-здраво.

— Да се махаме оттук.

Тя направи две крачки и замръзна на място.

— Какво има?

— Не чувствам пътя — прошепна. — Ричард, не мога да усетя празните пространства между заклинанията. — Тя се обърна към него: — Ти чувстваш ли нещо?

Ричард поклати глава.

— Опитай! Ричард, опитай да вървиш нагам, където опасността е по-малка!

Ричард тропна с крак, за да се отърве от бръмбарите, които се опитваха да се изкачат нагоре, и перна един от лицето си. От мястото, където беше паднало чудовището, продължаваха да бълват змии. Като вода от извор.

— Не мога. Чувствам опасност навсякъде. Всичко ми се струва еднакво. По кой път трябва да тръгнем?

Тя се вкопчи в полите на роклята си.

— Не знам.

Ричард чу вик. Познатият глас го накара да се обърне, преди да има време да помисли. Там, където от земята бълваха змии, стоеше Калан. Всеки сантиметър от тялото ѝ бе покрит от гадините. Тя протягаше ръце към него.

— Ричард, помогни ми. Нали твърдеше, че ме обичаш. Моля те, Ричард! Не ме оставяй така! Помогни ми!

Той едва намери сили да проговори.

— Сестро Вирна, какво виждаш?

— Джедидайка — каза тя бавно. — Целият е в змии. Иска да му помогна. Дано Създателят се смили над нас!

— Ще е най-добре да го направи веднага.

— Не богохулствай!

Той насила отвърна очи от видението. Сграбчи Сестрата за ръка и я поведе надалеч от змиите. Опитваха се да заобикалят носещите се наоколо форми, както и змиите, но нямаше как да не стъпват върху бръмбарите. Ричард бе наясно, че сега, след като магията ги беше намерила, да се движат, без да знаят накъде, можеше да се окаже по-опасно от това да стоят на едно място. Въпреки това не можеше да накара краката си да спрат. Най-послед стигнаха до парче земя, чисто от змии и бръмбари.

— Няма време. Не чувстваш ли нищо? Още ли не можеш да усетиш накъде е пътят ни?

— Не. Съжалявам, Ричард, аз се провалих, не успях да изпълня задълженията си, предадох Създателя. Обрекох и двама ни на смърт.

— Не още!

Ричард свирна на конете. Те пристигнаха в галоп, без да обръщат никакво внимание на черните форми наоколо. Бони го побутна с глава



и той отстъпи крачка назад. Сестра Вирна хвана поводите на Джесъп и тръгна напред.

— Стой! — извика Ричард и яхна Бони. Разтърси крак, за да паднат и последните два бръмбара от крачола му. — Качвай се на коня. Бързо!

Сестра Вирна го погледна.

— Ричард, не можем да яздим конете. Нали ти казах? Те са само безсловесни твари, ще ни замъкнат отново сред бурята от заклинания. Не можем да ги управляваме без мундщущите на юздите.

— Сестро, нали каза, че си чела „Приключенията на Бони Дей“. Помниш ли онзи момент, когато тримата герои се опитват да спасят ранените и стигат до отровната река, която не може да се премине? Какво стана тогава? Бони, Джесъп и Джералдин им помогнаха да преминат. Трябва да се борим, Сестро! Качвай се бързо!

— Караш ме да направя нещо, което знам, че ще ни убие, само защото си прочел някакви глупости в една книга. Трябва да вървим пеша!

Бони разклати глава и запристъпва на място, готова всеки миг да се впусне в галоп. Ричард я задържа с юздата.

— Ти не знаеш пътя. Аз също не го знам. Ако останем тук, ще загинем.

— Тогава как би могло да ни спаси язденето!

Тя трябваше да дръпне юздата на Джесъп доста силно, за да го задържи на място. Вълнението на Бони бе подействало и на него.

— Сестро, какво правиха конете цял ден, докато ги бяхме оставили сами?

— Скубаха невидима трева. Те също получават видения!

— Нима? Сигурна ли си? Ами ако е обратното, ако точно ние виждаме илюзията, а те реалността? Може би те виждат онова, което наистина е тук. А сега да тръгваме!

Тъмните форми се бяха приближили. Очите им бяха станали още по-искрящочервени. Сестра Вирна го погледна и бързо се метна на седлото.

— Но...

— Повярвай ми, Сестро.

Бони се извъртя настрани, нетърпелива да отпуснат юздите ѝ.

— Обещах да те спася и смятам да удържа на думата си. Аз ще водя. Не изоставай!

Ричард пришпори здраво кобилата, като в същото време ѝ извика нещо. Тя се впусна в бесен галоп. Другите два коня се втурнаха след нея. Ричард се наведе напред. Беше отпуснал юздата, за да я остави сама да определя скоростта и посоката. Съсредоточи се върху ушите ѝ, вместо да гледа пътя пред тях, за да не се изкуши да ѝ повлияе.

— Ричард! — изкрещя отзад Сестра Вирна. — В името на Създателя, гледай къде вървиш! Не виждаш ли къде водиш коня си?

— Аз не я водя — надвика той тракането на копитата. — Бони сама избира накъде да вървим!

Сестрата се изравни с него и го погледна яростно:

— Ти да не си полудял? Не виждаш ли накъде ни водят!

Ричард хвърли бърз поглед. Препускаха бясно към ръба на една скала.

— Затвори си очите, Сестро!

— Ти да не си...

— Затвори си очите! Това е видение. Видение от страх, който изпитват всички хора — падане. Също както преди малко и двамата виждахме змии.

— Змиите бяха истински! Ако грешиш, ще загинем!

— Затвори си очите! Ако това, което виждаме, е истина, да не мислиш, че конете ще тичат към пропастта!

Той искрено се надяваше да е прав.

— Освен ако наистина няма пропаст, а магията им показва равна земя, за да ги остави да скочат в пропастта.

— Останем ли тук, ще загинем! Нямаме избор!

Той чу как Сестрата сподавено изрече проклетие и видя как се опитва да извърти коня си встрани, но Джемсър препускаше плътно до Бони. Кобилата на Ричард беше водачът. Другите два коня не биха се отделили от нея.

— Казах ти, че е пълна глупост да махаш мундщущите. Сега как ще ги управляваме! Отнасят ни накъдето си искат!

— Казах ти, че ще те спася. Именно това, че изхвърлихме онези метални мундщущи, ще ни спаси. Очите ми са затворени. Ако искаш да оцелееш, те съветвам да направиш същото.

Сестра Вирна млъкна, а трите коня продължиха да препускат напред. Ричард стискаше очи. Когато реши, че са стигнали ръба на пропастта, която виждаше пред себе си, затаи дъх. Молеше се добрите духове да не ги изоставят точно в този момент. Краката му се впиха в хълбоците на животното. Ричард се опита да не мисли за онова, което би могло да се окаже под тях точно в този момент. Обзе го страх, че видението му може да се окаже реалност. Осъзна, че стиска Бони с всичка сила. Отпусна ръцете и краката си, но остана със затворени очи.

Скок не последва.

Трите животни продължаваха да препускат в равен галоп. Той не им каза нищо, просто ги остави да ги водят. Те тичаха равномерно, отдавайки се на удоволствието от свободата си.

След време Ричард осъзна, че звукът от копитата е по-различен. Не беше така остър, явно земята под краката им бе станала по-мека.

— Ричард! Излязохме от Долината.

Той хвърли поглед през рамо и видя на хоризонта зад тях да вилнее страшна буря. Отпред се виждаше слънцето, което бе паднало ниско над тревистите поля. Конете намалиха.

— Сигурна ли си? Сигурна ли си, че сме извън Долината?

Тя кимна.

— Вече сме в Стария свят. Познавам това място.

— Може пак да е илюзия, за да ни успокои, и преди да се усетим, отново да ни хване в капана си.

— Винаги ли трябва да подлагаш на съмнение думите ми! Почувствах го с моя Хан. Не е илюзия. Спасени сме. Долината и нейната магия останаха назад. Вече не може да ни направи нищо.

Ричард се запита дали е възможно и сестрата да е илюзия. Но в същия миг усети как чувството за опасност отшумява. Наведе се напред и гушна с две ръце топлия врат на Бони.

Високите хълмове, към които приближаваха, бяха голи. Не се виждаха дървета, имаше само треволяк и диви цветя. Тук-там на лъчите на слънцето проблясваха оголени скали. Усещаше се приятна топлина, а не изгарящата жегата отпреди малко. Ричард се засмя, отдавайки се на удоволствието да усеща вятъра в лицето си.

Обърна се с широка усмивка към Сестра Вирна, но тя не му отговори със същото. Челото ѝ беше смръщено, очите ѝ внимателно оглеждаха пейзажа.

— По-добре запази усмивката си за друг път — сгълча го тя.

— Радвам се, че успяхме. Радвам се, че си жива, Сестро!

— Ако имаше най-малка представа колко съм ти ядосана точно в този миг, Ричард, нямаше да си толкова доволен, че съм с теб. Приеми съвета ми сериозно. Ще си направиш голяма услуга, ако точно сега си държиш езика зад зъбите.

Той само поклати глава.

## ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

— Трябва да отрежеш цялата ми ръка!

Зед дръпна надолу ръкава на небесносинята сатенена роба, закривайки раната, която упорито не искаше да заздравее, и зеленикавата плът наоколо.

— Няма да отрежа ръката ти, Ейди, колко пъти трябва да ти го повтарям.

Той остави лампата върху нощната масичка, инкрустирана със сребро. На плота се виждаше подносът с остатъци от агнешко задушено и черен хляб. Запъти се към прозореца и леко повдигна с тънкия си пръст тежките бродирани завеси. Хвърли поглед към тъмната улица, но през заскрежените стъкла не се виждаше почти нищо. През отворената двойна врата към външната стая нахлуваше топлина и светлина от запаления огън. Съседните стаи бяха сравнително тихи за толкова много посетители, повечето от които в момента се бяха събрали в трапезарията.

Независимо от лютата зима, „Рогът на овена“ развиваше добър бизнес. А може би именно заради нея. В такъв сняг и студ човек нямаше как да остане да нощува край пътя. А търговията не можеше да спре заради времето. Тази странноприемница, както и всяка друга в Пенверо, бе препълнена от търговци, коняри и какви ли не пътници.

Зед и Ейди имаха късмет да си намерят места за нощуване. А може би не те, а съдържателят на странноприемницата бе имал късмет. Задето се намериха хора, готови да платят баснословните суми за „най-хубавите стаи“. Исканата цена не интересуваше ни най-малко Зед. За един магьосник от Първия орден не бе проблем да направи необходимото количество злато. Проблемите му бяха от друго естество. Мястото, където скринът бе одраскал Ейди, не заздравяваше. Всъщност положението се влошаваше. Нямаше смисъл да се опитва повече да оправи нещата с магия. Именно в магията се състоеше проблемът.

— Слушай, старче. — Ейди седна в леглото и се подпря с лакти на възглавниците. — Това бъде единственият начин да ми помогнеш. Ти направи всичко възможно, уважавам усилията ти, но ако не спреш тази зараза, ще умра. Какво бъде една ръка в сравнение с живота ми. Ако ти нямаш достатъчно смелост, дай ми ножа и аз сама ще го направя.

Зед я погледна през рамо.

— В това, уважаема лейди, изобщо не се съмнявам! Но се страхувам, че това няма да помогне!

— Какво искаш да кажеш? — попита тя с дрезгавия си глас.

Зед взе парче месо от подноса и го пъкна в устата си, след това прихвана краищата на робата си и седна на леглото. Хвана я за здравата ръка, без да спира да дъвче. Изглеждаше крехка и чуплива, но Зед знаеше, че всъщност е по-здрава от желязо.

— Ейди, познаваш ли някой, който да е наясно какво трябва да се прави при подобни възпаления?

Тя не обърна внимание на въпроса му.

— Защо мислиш, че няма да помогне?

Зед я потупа по ръката.

— Отговори ми на въпроса. Познаваш ли някой, който да разбира от такива рани?

— Трябва да помисля, но ми се струва, че сред живите вече няма никой, който би могъл да се справи. Ти бъдеш магьосник! Кой би могъл да знае повече от теб? Магьосниците бъдат лечители — тя дръпна ръката си от неговата. — Защо мислиш, че няма да помогне, ако ми отрежеш ръката? — Тя млъкна за миг, после го погледна с широко отворени очи. — Вече бъде късно ли?

Зед стана и се отдалечи на няколко крачки. Сложи ръце на кръста и се замисли. Всъщност нямаше какво толкова да се мисли.

— Помисли, Ейди, и то добре! Това надхвърля моите умения. И е много сериозно.

Чу се как леглото изскърца, докато Ейди се наместваше назад върху възглавниците. Въздъхна уморено.

— Значи бъда мъртва! Поне духът ми бъде с моя Пел. Най-после. Трябва да продължиш без мен. Не губи повече време. И бездруго те забавих достатъчно, като останах в това легло толкова дни. Трябва да стигнеш до Ейдиндрил. Моля те, Зед, не искам да бъда виновна за

онова, което ще се случи, ако не стигнеш навреме в Ейдиндрил. Иди да помогнеш на Ричард и ме остави да умра спокойно!

— Ейди, моля те, направи каквото ти казах! Мисли! Кой би могъл да ни помогне?

Твърде късно. Разбра, че току-що е направил грешка. Сведе глава напред, готов да посрещне онова, което знаеше, че ще последва. Чу как леглото отново изскърца.

— „Ни“?

— Искрах да кажа...

Тя дръпна ръкава на робата му и го обърна към себе си. Смръщи чело. Дръпна го, за да го накара да седне на леглото до нея. На светлината на лампата очите ѝ изглеждаха по-скоро розови, отколкото бели. Въпреки това той долавяше зеленикавия оттенък в тях.

— „Ни“ ли каза? — повтори тя. Този път гласът ѝ беше дрезгав и изпълнен с гняв. — И се осмеляваш да се оплакваш за малките тайни, които една чародейка пази за себе си! Изплюй камъчето или ще те накарам да съжالياваш, че си ме взел със себе си!

Зед я погледна уморено. Всъщност все едно. Не можеше вечно да крие от нея. Дръпна нагоре ръкава на робата си. Плътта на ръката му над лакътя, точно там, където бе и нейната рана, беше на черни кръгове с големината на златни монети. От тях струеше същата зеленикава светлина, каквато се виждаше и по ръката на Ейди. Тя не реагира на гледката.

— За да лекуват хората, магьосниците използват магията на съпричастието. Ние поемаме в себе си болката, ядрото на болестта, раната. Всеки от нас е преминал през теста за болка, за да може да понесе онова, което взима от другия. Поддържаме силите си с дарбата. Пак с нея вдъхваме сили и на човека, комуто помагаме. Така даваме възможност на магията да поправи пораженията в тялото му. Хармонията вътре в нас коригира дисхармонията в човека до нас. Болката и нараняванията са нарушения, които магията може да поправи. — Той я погали по ръката. — В определени граници, разбира се. Все пак не сме ръката, която създава живот. Но от нея ни е дадена дарбата, която в подходящия момент може да помага на хората.

— Но защо ръката ти изглежда съвсем като моята?

— Болестта или раната не преминават в магьосника изцяло, пътят им е блокиран. Прехвърля се само болката и дисхармонията, за

да можем да вдъхнем на пострадалия човек сила и изцеление. — Той дръпна обратно ръкава си. — Раната, оставена от ноктите на скрина, някак си се е промъкнала през бариерата.

Тя го погледна загрижено.

— Значи и двамата трябва загубим ръцете си!

Зед се опита да преглътне.

— Не, страхувам се, че това няма да помогне. Когато лекувам някого, аз винаги усещам къде точно се намира причината за болката му. — Той стана и се обърна с гръб към нея. — Заразата на скрина вече е пренесена в тялото ти. — Гласът му премина в шепот: — Също и в моето, разбира се.

Зед дочу приглушен смях, долитащ откъм трапезарията. През красивите, цветни килими проникваше весела музика. Някакъв бард редеше куплетите на неприлична песничка за принцеса, която станала сервитьорка. Баща ѝ, кралят, решил да я ожени за принц, когото тя ненавиждала. След като се постарала да представи кандидата си като алчен крадльо, тя установила, че макар клиентите да я пощипват тук-там, предпочита да стане сервитьорка, вместо да живее в двореца. И се отдала на безгрижен живот, изпълнен с песни и танци.

Зад гърба му гласът на Ейди прозвуча меко и тихо.

— Бъдем в голяма беда, старче!

Зед кимна разсеяно.

— Наистина!

— Съжалявам, Зед, прости ми за това, което причиних и на двама ни.

Зед махна с ръка, за да я прекъсне.

— Станалото — станало. Не си виновна ти, скъпа лейди! Ако някой е виновен, това съм аз, задето използвах магията, без да помисля предварително. Ето как човек плаща, когато мисли със сърцето, а не с разума си.

Това е и цената за нарушаването на Второто правило на магьосника, добави той наум, но не каза нищо.

Извърна се, за да я погледне.

— Мисли, Ейди! Все е останал някой, който да знае какво трябва да се направи. Някой, който знае какво представлява скринът. Сети се за някоя от онези жени, при които си ходила, когато си искала да натрупаш познания за отвъдния свят. Колкото и малко да знае някой,



би могъл да ми подсказе нещо, за да можем да се измъкнем от тази каша.

Ейди се облегна тежко назад върху възглавниците и смръщи чело замислено.

— Оттогава минаха много години, бях млада, а всички онези жени стари. По-стари, отколкото съм аз сега. Сигурно отдавна всички са умрели.

Зед се спря до леглото.

— Може би някои от тях са имали дъщери. Дъщери, които са наследили дарбата на майките си.

Очите на Ейди се спряха върху него, веждите ѝ отскочиха нагоре. Внезапна усмивка озари лицето ѝ.

— Да, една от тях, тази, която ми разказа най-важните неща за скриновете, имаше дъщери. — Тя се повдигна на здравата си ръка. — Три дъщери. — Усмивката озари цялото ѝ лице. — И трите бяха родени с дарба. Тогава бяха още малки, но притежаваха дарбата. Сигурно са малко по-млади от мен. Ако майка им е живяла достатъчно дълго, сигурно ги е научила на всичко, което е умеела. Така бъде при чародейките.

Въпреки приглушената болка от чуждата магия в костите му Зед се оживи при думите ѝ.

— Тогава не ни остава нищо друго, освен да намерим тези три жени. Къде живеят те?

Ейди потръпна и се смъкна надолу по възглавниците, дръпна завивката върху гърдите си.

— Никобарезе. В една отдалечена част на Никобарезе.

— По дяволите! — въздъхна Зед. — Доста е далеч, и то в посока, обратна на онази, в която би трябвало да се движим. — Той поглади с два пръста голобрадото си лице. — Не се ли сецаш за още някой?

Ейди зашепна нещо на себе си, като едновременно с това вдигна един пръст от стиснатия си юмрук.

— Синове — промърмори тя. — Тя имаше само синове. — След това отвори още един пръст. — Не, тя не знае нищо за скриновете... — Стигна до последния пръст. — Не, тя нямаше деца. — Ейди отпусна ръка. — Съжалявам Зед, трите сестри бъдат единствените, които може би знаят нещо. Но живеят в Никобарезе.

— А онази жена, тяхната майка, откъде е научила каквото е знаела? Може би е добре да отидем при извора?

Ейди приглади завивката върху гърдите си. Ръката ѝ продължи надолу и се отпусна край тялото ѝ.

— Само светлината знае това. Единственото място, където аз знам, че е възможно да открием отговор на въпросите си, е Никобарезе.

Зед вдигна пръст нагоре.

— Тогава заминаваме за Никобарезе!

Ейди го изгледа уплашено.

— Зед, но там бъдат още от онези... от „Кръвта на братството“. Моето име бъде познато там! Бъде запомнено не с любов!

— Но оттогава е минало толкова много време, Ейди. Две кралства време!

— За „Кръвта на братството“ времето не означава нищо.

Зед се замисли и потърка лицето си.

— Добре, но никой не знае кои сме ние; нали криехме идентичността си, за да не ни забележи Пазителят. Просто ще продължим да бъдем двама богати пътници. — Той се намуси.

— И бездруго се жертвах да нося тия смешни дрехи! — Той посочи скъпите дрехи, които бяха облекли по нейна идея и които никой от двамата не харесваше.

Тя сви рамене.

— Изглежда, нямаме друг избор. Каквото се налага да се свърши, ще трябва да го свършим. — Тя с мъка се вдигна в леглото. — Трябва да тръгваме!

Зед махна с ръка, за да я спре.

— Ти си отпаднала и имаш нужда от почивка. Ще се погрижа да ни осигурят транспорт. Няма да ни е възможно оттук нататък да яздим сами. Ще наема карета или нещо подобно. — Той повдигна вежди и ѝ се усмихна срамежливо. — В края на краищата, след като ще се правим на богати пътници и ще носим тези смешни дрехи, защо пък да не си поръчаме и карета!

Ейди гледаше как Зед стои пред огледалото и се възмущава на облеклото си. Повдигна дрехата си с ръка — беше тежка, кафява, ръкавите се закопчаваха със сребърни копчета. Около врата и маншетите имаше ивици златист брокат. С набор около раменете и

запасана с червен сатенен пояс, който се закопчаваше със златни катарамии. Цялостният ѝ вид бе толкова претенциозен, че Зед простена вътрешно.

— Добре, щом трябва, значи трябва! — Зед сви ръка пред гърдите си и направи дълбок поклон. — Как изглеждам, уважаема госпожо!

Ейди сдъвка парченце хляб.

— Глупаво!

Зед се изправи и посочи с пръст към нея.

— Мога ли да припомня, че ти ги избра?

Тя сви рамене.

— Само за отмъщение! Нали ти избра моите. Мислех, че всичко е опит за реванш!

Зед пак тръгна по меките килими. Мърмореше под носа си нещо за сделките и приятелството.

— Ти си почини малко! Аз ще отида да проверя за карета!

Ейди захапа парчето хляб и се огледа.

— Не забравяй шапката — извика дрезгаво след него.

Той беше доста далеч и тя не можа да забележи киселата му физиономия.

— Проклятие, жено, и шапка ли трябва да нося?

Тя сдъвка хапката си и спокойно преглътна.

— Продавачът каза, че с нея ще предизвикаш завист дори сред най-изисканите благородници!

Зед пое дълбоко въздух, после грабна меката червена шапка от мраморната маса и я нахлупи върху белите си коси.

— Така добре ли е?

— Перото е клюмнало!

Той сви юмруци, но изправи провисналото пауново перо върху шапката.

— Сега доволна ли си?

Ейди се усмихна. Сигурно пак изглежда глупаво, реши Зед.

— Зед, казах, че изглеждаш глупаво, само защото бъдеш толкова хубав мъж, че лъскавите дрехи стават смешни, опитвайки се да надградят съвършенството ти!

По лицето му премина усмивка, направи бърз поклон.

— Благодаря, мадам!

— Пази се!

Той извърна въпросително глава към нея.

— Преоблечен така, също като принцесата от онази песен, може някой да поиска да те щипне по дупето.

Зед ѝ намигна палаво.

— Няма да позволя нито едно леко момиче да навлезе в твоята запазена територия.

Той накриви шапката си и тананикайки някаква весела мелодийка, излезе през вратата.

„Бастун, помисли си Зед, може би трябваше да нося и бастун.“  
Естествено, богато украсен. Беше напълно убеден, че един благородник непременно трябва да носи бастун.

## ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

От трапезарията бълваха топъл въздух и шум, които се изкачваха нагоре по стълбите. Към тях се прибавяше и миризмата на печено, примесена с уханието на тютюн за лула. Зед погали стомаха си и забърза надолу по стълбите, като се чудеше дали не би могъл да отдели малко време, за да опита ястията.

В едно високо кошче, оставено на стълбищната площадка, имаше три бастуна. Зед взе най-богато украсения — беше черен, с пищно инкрустирана сребърна дръжка. Тропна с него по дървения под, за да провери дължината и тежината му. Малко е тежичък, помисли си Зед, но може да мине за случая.

Собственикът, Мастер Хилман, набит мъж с бяла риза, чиито ръкави бяха навити нагоре, и с колосана бяла престилка, го изгледа крадешком как слиза по стълбите и моментално се запъти през трапезарията да го посрещне, разбутвайки неколцина от другите клиенти по пътя си. Кръглите му розови бузи щръкнаха още повече, когато мъничката му уста се разтегна в свойска усмивка:

— Мастер Рибник, толкова се радвам да ви видя отново!

Зед без малко да се обърне да види на кого говори мъжът, но изведнъж си спомни, че това е името, с което се бе представил пред него. Беше му казал, че се казва Рубен Рибник. Ейди, която нарече Елда, представи като своя съпруга. Зед винаги бе харесвал името Рубен. Рубен. С наслада повъртя звука в устата си. Рубен.

— Моля ви, Мастер Хилман, наричайте ме Рубен!

Главата на съдържателя кимна в знак на съгласие.

— Разбира се, Мастер Рибник! Разбира се!

Зед показва бастуна в ръката си.

— Със закъснение установих, че ми е нужен бастун. Дали не бих могъл да ви убедя да се разделите с този тук?

Хилман разпери широко месестите си ръце.

— За вас нищо не ми се свиди, Мастер Рибник, нищо! Племенникът ми ги прави. Позволявам му да ги излага тук за най-

изтънчените ми гости. Но специално този е по-особен. Доста скъпичък е. — Той се наведе към Зед, без да обръща внимание на скептичната му физиономия, и повдигна бастуна. След това поверително зашепна в ухото му: — Нека ви покажа, Мастер Рибник. Не съм го показвал на никой друг. Може да си създадат погрешно впечатление за моето заведение, нали знаете какви са хората. Ето тук, виждате ли, натиска се и капачето се отваря, сребърната скоба се плъзга настрани и хоп... — Той дръпна сребърната дръжка и отдолу се провидя скритото в кухината метално острие. — Близо седемдесет сантиметра келтонска стомана. Дискретна защита за един истински благородник. Но не съм сигурен, че за вашите ежедневни нужди имате необходимост от толкова скъпа вещ...

Зед прибра обратно тънкото острие и огледа механизма. С почти недоловимо щракане скобата се затвори и съедини двете части на тайното оръжие.

— Тъкмо това търся. Харесва ми. Не е много претенциозен. Прибавете го към цената на стаята.

Заможните господа никога не се интересуваха за такива неща като цени. Мастер Хилман кимна с глава.

— Разбира се, Мастер Рибник. Разбира се! Отличен избор. Ще го включа в цената на стаята ви. Направо е страхотен! — Той избърса безупречно чистите си ръце в края на престилката и посочи с ръка към трапезарията. — Мога ли да ви предложа маса, Мастер Рибник! Ще я приготвя специално за вас. Ей сега ще накарам някой да се премести...

— Не, не! — Зед размаха новия си бастун. — Ще седна на тази въгъла до кухнята. Струва ми се свободна. Там ще се чувствам отлично. Мъжът погледна тревожно към масата, която Зед си избра.

— Тази ли? О, не, сир, моля, нека ви настаня на по-добра маса. Може би предпочитате по-близо до певеца. Надявам се ще ви бъде приятно да ви попее. Той ще изпее всичко, което пожелаете.

Зед се наведе към него и му намигна.

— Няма нищо по-добро от вълшебните аромати на кухнята. Те са по-мелодични от всякакви песни.

Мастер Хилман се изпъчи гордо, после посочи с две ръце празната маса и с готовност съпроводи Зед дотам.

— Чест е за мен, Мастер Рибник. Никой досега не е оценявал по-достойно кухнята ми. Позволете ми да ви донеса нещо за хапване.

— Рубен, моля! Нали се разбрахме? За мен би било чест да вкуся от печеното, чийто аромат подушвам.

— Да, Мастер Рибник, разбира се. — Докато Зед се настаняваше, съдържателят хвана края на престилката си и се наведе раболепно над масата. — Как е мисис Рибник? Надявам се вече се чувства по-добре! Моля се за нея всеки ден.

Зед въздъхна.

— Страхувам се, че е все така.

— О, боже, о, боже, толкова съжалявам. Ще продължавам да се моля за нея. — Той тръгна към вратата на кухнята. — Ей сегинка ще ви донеса парче печено.

Зед подпря новия си бастун на стената и свали шапката веднага щом Хилман се отдалечи. Метна я върху масата с елегантен жест. Оплешивяващият бард се бе възкачил на подиума за музикантите и усърдно дърпаше струните на лютнята, огласяйки цялата трапезария. Пееше провлечена песен за патилата на кочияш, който прекарал целия си живот, въртейки камшик по друмищата. Пътувал от един негостоприемен град към друг, където храната била лоша, а жените — още повече. Обичал предизвикателствата на стръмните хълмове, трудностите на тесните проходи, леещия се дъжд и ослепителния блясък на снега.

Зед забеляза един мъж, който седеше сам в сепаре на другия край на стаята и клатеше глава, заслушан в приключенията на бедния кочияш. Пред него на масата се виждаше камшик. Другите мъже наоколо очевидно също се вживяваха в патилата му, вдигаха наздрависи с огромните халби и припяваха. Някои от по-пияните безуспешно се опитваха да оципят усмихнатите сервитьорки, които хвърчаха насам-натам. Тук-там се виждаха и добре облечени мъже и жени, вероятно търговци със съпругите си. Те разговаряха помежду си и не обръщаха никакво внимание на барда. Пищно облечени, с блестящи шпаги на хълбоците, неколцина благородници седяха изпъчени в тихата част на трапезарията. В празното пространство между самотния мъж в сепарето и барда се въртяха няколко танцуващи двойки. Сред момичетата в тях бяха някои от сервитьорките, на които бе платено за танца. Зед забеляза, че повечето мъже носят шапки, но не и украсени с пера. Посегна към кесията си, за да провери колко жълтици са му останали. Две. Погледна ги тъжно. Доста скъпичко

излиза да си играе човек на богаташ. Не можеше да си представи откъде богатшите намират пари за всичките си капризи. Трябваше да измисли нещо, ако иска да изминат целия път до Никобарезе. Не можеше да остави Ейди да язди. Бе твърде слаба.

В рамката на кухненската врата се появи Мастер Хилман. Носеше позлатена табла, върху която бе сложил печеното агнешко на Зед. Преди да го сложи на масата, изчака тържествено кухненският помощник да постеле чиста покривка. Зед реши, че макар да беше много гладен, ще трябва да се храни внимателно, защото Мастер Хилман се суетеше наоколо, готов всеки момент да избърше брадата му с кърпа.

— Мога ли да ви предложа кана бира, Мастер Рибник? За сметка на заведението!

— Нали се разбрахме — Рубен. Казвам се Рубен. Кана чай би ми била напълно достатъчна!

— Разбира се, Мастер Рибник, разбира се! Нещо друго? Освен каната чай, разбира се?

Зед се наведе към масата, а Мастер Хилман веднага го последва.

— Имате ли представа как се обменя сега злато за сребро във вашия град?

— Четиридесет точка петдесет и пет към едно — отговори съдържателят, без да се замисли. После се прокашля. — Доколкото знам, поне това беше последната цена. — Той се усмихна извинително. — Аз не следя много тези неща, но мисля, че беше точно така. Да, направо съм сигурен!

Зед кимна в знак на съгласие, отдели едната жълтица и с пръсти я плъзна по масата.

— Ще бъдете ли така любезен да размените тази жълтица. Бих искал да разделите сумата в две кесии. За едната половинка от жълтицата вземете сребро, а след това го сменете за мед. Другата нека си остане в сребърни монети. Разбира се, вземете си и каквото ви дължа за разноските.

Мастер Хилман се поклони два пъти.

— Разбира се, Мастер Рибник, разбира се! Благодаря ви! — Той грабна жълтицата и изчезна толкова бързо, че Зед с изненада установи, че е останал сам. След това се зае усърдно с агнешкото, като не преставаше да оглежда посетителите и да дава по едно ухо на песните.



Още преди да довърши печеното, Мастер Хилман се върна и намести широкия си кръгъл гръб между Зед и останалите посетители в трапезарията. Сръчно сложи две малки кесии на масата.

— Среброто ви, Мастер Рибник, деветнадесет сребърни монети в тази светлокафява кесия и двадесет в тъмнокафявата.

Зед ги пусна в джобовете си.

— А в тази тук са медните.

Зед му се усмихна в знак на благодарност и попита:

— А какво става с чая ми?

Съдържателят се шляпна по челото.

— Простете ми, докато разменях златото ви, съвсем забравих за чая!

Един от благородниците в дъното на трапезарията вдигна ръка, за да привлече вниманието му. Той сграбчи за ръка една от минаващите край него сервитьорки и ѝ каза:

— Джули, една кана чай за Мастер Рибник! И по-бързичко, скъпа!

Тя се усмихна любезно на Зед и забърза към кухнята.

— Джули ще го донесе, Мастер Рибник, ако мога да направя още нещо за вас, само кажете!

— Добре, можете да ме наричате Рубен.

Мастер Хилман се усмихна и кимна.

— Разбира се, Мастер Рибник, разбира се!

Кланяйки се, той се втурна към благородника в другия край на залата. Зед отрязва парченце от агнешкото и го набоде на вилицата. Харесваше му името Рубен! Докато дъвчеше лакомо, видя, че Джули пресича трапезарията, движейки се сръчно между отрупаните маси. Без да престава да дъвче, Зед хвърли поглед към мъжете от съседната маса. Те си казаха нещо, когато Джули мина покрай тях. Момичето се наведе, за да чуе какво искат от нея. Те избухнаха в смях, а тя само сви рамене и отново понесе таблата си. Щом им обърна гръб, единият от мъжете я ощипа по дупето. Тя се направи, че нищо не е станало.

— Веднага ще ви донеса чая, Мастер Рибник — каза тя, когато мина покрай масата му, и се усмихна.

— Рубен — припомни ѝ Зед и посочи с пръст мъжа от съседната маса. — Видях какво направи! Често ли търпите такива неща?

— О, това е Оскар! Той е съвсем безобиден, но има мръсен език. Аз не го слушам. Ето го, пак прави глупави физиономии. Ще ми се някой път, когато си отвори устата да каже нещо мръсно, да започне да хълца и да не може да спре. Ах, извинете, май много говоря. Съжалявам! Ще ви донеса чая, Мастер Риб...

— Рубен!

— Рубен — тя му се усмихна и отново се разбърза.

Зед продължи да се храни и докато чакаше чая си, се загледа в самотния мъж в сепарето. Как да привлече вниманието му? Джули се върна с чая. Застана пред масата, а Зед ѝ направи знак да се приближи към него. Тя се наведе и оправи престилката си.

— Да, Рубен?

Магьосникът нежно докосна брадичката ѝ.

— Ти си много хубава жена, Джули. Оскар не би трябвало да ти говори неприлични неща и да те обижда — гласът му прозвуча остро, а въздухът около тях заискри. — Когато му занесеш бирата, кажи му името и го гледай в очите. Ще мога да го погледна през твоите очи. Не забравяй да го попиташ иска ли още нещо.

Джули примигна и сви рамене.

— Съжалявам, Рубен, би ли повторил? Не разбрах какво каза?

Зед се усмихна.

— Благодарих ти за чая и попитах дали тук някой дава под наем коне и карети?

Тя пак примигна.

— О, да. — Момичето се огледа наоколо и прехапа долната си устна. — Половината от мъжете тук, е, поне онази половина, които не са облечени така добре като теб, са кочияши. Някои са тукашни, други минават редовно през нашия край, а трети няма да видим никога повече. Като онези там, ако можеш да ги накараш да изтрезнеят, разбира се!

Зед ѝ благодари и тя отмина с бирата. Той я наблюдаваше внимателно. Когато застана пред Оскар, той се изхили пиянски срещу нея. След това отвори уста, за да каже нещо, но се чу само хълцане. От устата му излезе балонче от слюнка, което се пукна във въздуха. Мъжете около него избухнаха в неудържим смях. Зед събра вежди в права линия. Всеки път, когато Оскар искаше да каже нещо, от устата му излизаха балончета, а мъжете виеха от смях и през сълзи

обвиняваха Джули, че е сложила сапун в бирата им. Тя ги остави да се забавляват и се насочи към самотния мъж в сепарето. Кимна в отговор на неговия въпрос и тръгна към кухнята. Пътьом спря пред масата на Зид и посочи с глава към самотника.

— Може би онзи там ще свърши работа. Мирише повече на кон, отколкото на мъж. — Тя се изкикоти. — Не беше много любезно от моя страна, извинявай. Беше само защото не можах да го накарам да си вземе бира. Поиска ми само чаша чай.

— Слушай, Джули, имам повече чай, отколкото мога да изпия. Ще отида да седна при него и ще му предложи да си пийне от моя. — Той ѝ намигна. — Ще ти спестя едно разкарване.

— Благодаря, Рубен. В такъв случай ето ти още една чаша.

Зед лакомо сдъвка последното парче печено и огледа залата. Мъжете бяха утихнали и Оскар не хълцаше повече. Изморени от веселбата, те се бяха заслушали в песента на барда, в която се разказваше за един мъж, пропилял любовта си.

Зед взе чашите и каната с чая и тръгна към масата на самотника. На половината път се сети, че е забравил шапката и бастуна си и се върна, за да ги вземе. Нарочно мина близо до Оскар и го огледа най-внимателно. Той още не можеше да проумее откъде се взе това хълцане и балончетата. Зед мислено сви рамене. Мъжът вече си изглеждаше съвсем нормално. Е, само малко подпийнал.

Магьосникът се приближи към сепарето на самотния мъж. Вдигна нагоре чашите и каната с чая.

— Имам повече чай, отколкото мога да изпия. Мога ли да ви предложи половината?

Мъжът го изгледа мрачно изпод вежди. Зед се усмихна широко. Онзи наистина миришеше на кон. Отпусна огромните си ръце, отмести камшика встрани и посочи на Зед мястото срещу себе си, след което отново скръсти ръце.

— Поласкан съм, благодаря! Казвам се... Рубен! — Зед сложи шапката на масата и повдигна вежди в очакване на някакъв отговор.

— Ахерн — каза мъжът с дълбок, кълтящ глас. — Какво искате?

Зед сложи бастуна между коленете си и го притисна с ръка, а с другата подреди диплите на тежката си широка дреха върху пейката.

— Ами просто исках да споделя с теб чая си, Ахерн!

Зед наля едната чаша и я бутна към мъжа.

— Какво искате наистина, питам?

— Мислех си, дали случайно не търсиш работа.

— Имам си работа!

Зед сипа чай и на себе си.

— Така ли, каква?

Ахерн отново отпусна ръце, облегна се назад и изгледа изпитателно човека срещу себе си. Гледаше го право в очите. Само толкова. Носеше дълга дреха, набрана около масивните му рамене. Под нея се виждаше тъмнозелена вълнена риза. Гъстите му сиви коси почти покриваха ушите и явно отдавна не бяха виждали гребен и сапун. Набръчканото му, загоряло лице, бе обсипано с множество розови белези.

— Защо питаш?

Зед сви рамене и отпи от чая си.

— Струва ми се, че мога да ти направя много добро предложение — каза той, след което реши да изчака, преди да продължи. Сипа си още една чаша чай.

— Пренасям желязо от Тристен до ковачниците в Пенверо, понякога ходя и до Уинстед. Ние, Келтонците, правим най-доброто оръжие в Средната земя, както знаеш.

— Аз съм чувал друго!

Ахерн се намръщи. Зед сплете пръсти върху сребърната дръжка на бастуна.

— Разказвали са ми, че Келтонците правят най-добрите мечове не само в Средната земя, а и въобще, в трите земи.

Бардът подхвана нова песен за някакъв крал, който загубил гласа си и трябвало да пише всичките си заповеди. Но понеже никой от царедворците не знаел да чете, скоро загубил кралството си.

— Тежък е товарът ти за това време на годината.

Ахерн се опита да се усмихне.

— През пролетта е още по-лошо. В калта. Тогава става ясно кой е добър и кой само приказва.

Зед побутна отново към него пълната чаша.

— Добре ли върви?

Най-накрая Ахерн взе чашата.

— Достатъчно, за да си изкарвам прехраната.

Зед повдигна сложно изплетения камшик, оставен на пейката до Ахерн.

— Като те гледах отстрани, ми заприлича на човек, който умее да се справя с такива неща.

— Да управляваш конски впряг е сложна работа. — Той посочи с брада към мъжете в трапезарията. — Тия глупаци си мислят, че е достатъчно да размахваш камшика.

— Но ти не мислиш така, нали?

Ахерн разтърси едрата си глава.

— Аз размахвам камшика над главите на конете, за да привличам вниманието им, за да разберат, че искам нещо от тях. Моят впряг ме слуша, защото съм обучил конете си добре, а не защото изпитват страх от камшика ми. Ако пътят е труден, се опитвам да им покажа какво се иска от тях, а не се стремя да ги плаша. Има достатъчно тесни клисури, осяяни с кости — и на хора, и на коне. Не искам и моите да останат някъде там.

— Вижда се, разбираш си от работата.

Ахерн посочи с чашата си към претенциозните дрехи на Зед.

— А ти с какво се занимаваш?

— С овощни градини! — каза Зед и вдигна пръст нагоре. — Произвеждам най-вкусните плодове на света, сир!

— Искаш да кажеш, че притежаваш земя, а работниците ти произвеждат най-вкусните плодове на света — измърмори Ахерн.

Зед се усмихна под мустак.

— Точно така! Всъщност вече е така. Отначало не беше. Започнах съвсем сам. Трепах се с години. Грижех се за моите дръвчета ден и нощ, исках да отгледам най-вкусните плодове, които някога някой е опитвал. Много от дръвчетата ми изсъхваха. Дълги години нищо не се получаваше, често гладувах. Но накрая ми провървя. Събирах всеки грош и купувах земя. Копаех, засаждах, събирах, продавах — всичко сам! Малко по малко хората научиха, че моите плодове са най-вкусни, и започнах да се прочувам. През последните години започнах да наемам хора, които да работят за мен. Но и аз още работя. — Зед се облегна назад и се усмихна, доволен от току-що измислената история.

Ахерн му подаде чашата си за още чай.

— Къде са тези овощни градини?

— В Западната земя. Останах там, след като вдигнаха границата.

— А какво правиш тук?

Зед се наведе напред и заговори с по-тих глас.

— Виж, жена ми никак не е добре. И двамата сме вече стари и сега, когато границата падна, тя иска да види родната си земя. Там познава лечители, които могат да ѝ помогнат. Нищо няма да пожая, за да я спася! Тя е много болна и няма да може да продължи пътя на кон. Още повече по това време на годината. Така че търся някой, който да ни закара до родното ѝ място, за да намери лечители. Ще платя колкото ми поискат. На всичко съм готов, за да ме заведе някой дотам.

Лицето на Ахерн поомекна.

— Къде трябва да отидете?

— Никобарезе!

Ахерн остави чашата си на масата. Част от чая се изплиска навън.

— Какво? — Той се огледа наоколо и притисна широките си гърди в ръба на масата. — В тая страшна зима, как я мислиш тая работа, човече?

Зед плъзна пръсти по ръба на чашата си.

— Нали сам каза, че през пролетта е още по-лошо.

Ахерн го изгледа подозрително.

— Това е на северозапад, от другата страна на планините Ранг'Шада. Тръгнал си от Западната земя. Щом искаш да стигнеш до Никобарезе, не е трябвало да преминаваш планините насам. Веднъж си ги изкачил и си слязъл, за да дойдеш дотук. Сега трябва да ги пресечеш още веднъж, за да се върнеш обратно на северозапад. Можело е да стане много по-лесно.

— Аз съм роден съвсем близо до Ейдиндрил. Първо възнамерявахме да отидем там, за да видя родната си земя, преди да тръгнем за Никобарезе. Мислехме да пресечем планините на юг, а после да тръгнем на североизток към Ейдиндрил. Но състоянието на Елда, жена ми, се влоши и решихме, че ще е по-добре незабавно да тръгваме към нейните лечители.

— По-добре щеше да бъде, ако бяхте отишли до Никобарезе, преди да преминете планините.

Зед отпусна ръце върху сребърната топка на бастуна си.

— Ахерн, ако знаеш начин човек да се върне назад, когато е направил грешка, би ли ми го казал, за да мога да преживея живота си отново.

Ахерн избоботи нещо като смях.

— Май няма такъв! — той помисли малко, после изпъшка тежко.  
— Казвам ти, Рубен, пътят е много дълъг. Търсиш си белята! Не знам дали искам да се забърквам в това.

Зед повдигна вежди.

— Така ли? — Той хвърли бърз поглед към залата. — Кажи ми, Ахерн, щом работата ти се струва толкова непосилна, кого от тук присъстващите бих могъл да наема, за да я свърши. Кой тук е по-добър кочияш от теб?

Ахерн огледа кисело мъжете по съседните маси.

— Не твърдя, че съм най-добрият, но всички тия са повече въздух под налягане, отколкото акъл. Изключено е някой от тях да успее.

Зед се размърда нервно на пейката.

— Ахерн, мисля, че просто се опитваш да вдигнеш цената.

— Аз пък мисля, че се опитваш да я намалиш!

Зед разтегли устни в най-пленителната си усмивка.

— Сигурен съм, че работата не е чак толкова трудна, колкото я описваш!

Ахерн се намръщи отново.

— Да не мислиш, че е лесно?

Зед сви рамене.

— Ти така и така пренасяш товари през зимата. Всичко, което искам от теб, е просто да смениш посоката.

Ахерн се наведе напред и силните мускули на врата и раменете му заиграха под ризата.

— Добре, но посоката, в която искаш да тръгнеш, е изпълнена с трудности. Първо, говори се, че в Никобарезе е избухнала гражданска война. Още по-лошо — по-краткият път минава през Галеа. — Той сниши глас. — Между Галеа и Келтон има размирици. Чух, че се говори за война по границите. Някои келтонски градове били обсадени, хората в Пенверо са неспокойни от това, което става толкова близо до границата с Галеа. Това е! Да се мине през Галеа си е жива беля!

— Да се бият ли? Това са пълни глупости! Войната свърши. Войските на Д'Хара се прибраха у дома.

Ахерн бавно поклати глава.

— Не говоря за нападение от страна на Д'Хара, а от страна на Галеа!

— Празни приказки! — отсече Зед. — Келтонците мислят, че Галеанците ги нападат всеки път, когато някой фермер бутне лампата си и подпали купа сено, а пък Галеанците вдигат тревога веднага щом вълк отмъкне някое агне. Колко ли стрели са хвърлени на вятъра! — Той вдигна пръст срещу мъжа. — Ако Келтон или Галеа са имали неблагоприятното да се нападнат взаимно, Централният съвет досега да е обезглавил онези, които са дали заповед за нападение. — Той тропна с бастуна си. — Съветът не би допуснал подобно нещо!

Ахерн се наведе още по-напред.

— Не разбирам нищо от политика, още по-малко от тези отвратителни Изповедници. Знам само, че минаването през Галеа може да ти струва главата. Работата изобщо не е толкова лесна, колкото си я представяш!

Зед започваше да се изнервя. Всяка минута му беше ценна, не беше време за дълги разговори. Нещо, което Ейди му бе казала, не му даваше мира. Нещо относно светлината. Решен да приключва вече с дискусиата, той допи чая си на една глътка.

— Благодаря ти за разговора, Ахерн, но виждам, че не съм попаднал на човека, който е способен да ме заведе до Никобарезе! — Той стана и посегна за шапката си. Ахерн го дръпна с огромната си лапа, принуждавайки го почти насила да седне обратно. Магьосникът се подчини неохотно.

— Виж, Рубен, времената са тежки. Войната с Д'Хара разстрои търговията. Келтон избегна главния удар на войната, но мнозина от съседните страни нямаха тоя късмет. Трудно се търгува с измрели народи. Няма много товари за превозване, а има прекалено много мъже, които искат да превозват. Не можеш да обвиняваш един кочияш, че се опитва да вземе най-добрата цена за услугата, щом му падне възможност. — Той повдигна вежди. — Просто най-добрата цена за най-добрите плодове, нали така?

— Наистина най-добрите! — Зед нетърпеливо махна с ръка към мъжете в стаята. — Всеки един от тези мъже ще бъде доволен да



получи подобно предложение. Всеки би ми разказал не по-лоша история от твоята. За да ми покаже, че е най-добрият. Ти се опитваш да вдигнеш цената максимално. Нищо лошо. Но стига вече. Престани да си играеш с мен, Ахерн. Кажу ми цената. Искам да знам струва ли си да я платя!

С върха на пръста си Ахерн бутна чашата към средата на масата, за да покаже, че иска още чай. Преди да му налее, Зед приглади ръкавите си. Ахерн взе чашата с огромната си ръка и хвърли поглед към трапезарията. Всички погледи бяха вперени в барда, който пееше любовна песен специално за една от сервитьорките. Беше стиснал ръката ѝ и възпяваше вечната вяроност. Момичето се беше изчервило. С другата си ръка криеше таблата зад гърба си и се кикотеше.

Ахерн измъкна верижка със сребърен медальон, който досега беше скрит под зелената му вълнена риза.

— Причината да искам най-високата цена се крие в това.

Зед се намръщи и разгледа внимателно кралския печат на медальона.

— Изглежда Галеански!

Ахерн кимна.

— През пролетта и лятото войските на Д'Хара обсадиха Ебинисия. Галеанците постепенно бяха избити до крак. Никой не им се притече на помощ. Всеки се бе задълбочил в собствените си проблеми с войниците на Д'Хара и чуждите не го интересуваха. Обсадените Галеанци имаха нужда от оръжие. Товарех оръжия и крайно необходимата им сол и ги прекарвах през най-отдалечените проходи. Галеанските стражи предлагаха да ескортират всеки, който би се навил да поеме подобен риск, но въпреки това малцина се заемаха. Пътят обратно е доста опасен.

Зед повдигна вежда.

— Много благородно от твоя страна!

— Нищо благородно няма! Плащаха добре. Не ми беше приятно да ги виждам попаднали в такъв ужасен капан. Особено като знам какво правят войниците от Д'Хара с пленниците си. Както и да е, сетих се, че известно количество келтонски мечове биха им свършили по-добра работа при защитата. Това е всичко. Както вече казах, ние правим най-добрите.

Зед вдигна ръка от бастуна си и посочи към медальона, който отново изчезна под вълнената риза на Ахерн.

— И какво стана после?

— След като вдигнаха блокадата, ме извикаха в кралския двор на Галеа. Кралица Сирила лично ми даде този медальон. Каза ми, че съм помогнал на нейния народ да се защити и че винаги съм добре дошъл в Галеа. — Той удари в гърдите там, където висеше медальонът.

— Това е кралски пропуск. Мога да пътувам съвсем свободно из цяла Галеа.

— И сега — каза Зед и го погледна изпод вежди — искаш да дадеш цена на нещо безценно, така ли?

Ахерн присви очи.

— Това, което направих, не беше кой знае какво. С истинските трудности те се справиха сами. Помогнах на тези хора, защото имаха нужда от помощ и защото ми платиха добре. Не съм искал да ставам герой. Направих го заради тези две причини. Нямаше да го направя само заради славата или само заради парите. Сега разполагам с този пропуск и щом той ми помага да живея по-лесно, не виждам нищо лошо в това!

Зед се наведе напред.

— Прав си, Ахерн. След всичко Галеанците ти платиха в злато за твоята работа. И аз ще го направя, ако мога. Кажй, за колко ще ни закараш до Никобарезе?

Чаената чаша изглеждаше като играчка в ръцете на Ахерн, докато той я въртеше из пръстите си.

— Тридесет жълтици. Нито една по-малко!

Зед повдигна вежди.

— Майчице мила! Не се ли надуваме малко!

— Мога да ви заведа там. За тази цена. Тридесет жълтици!

— Двадесет сега, още десет, когато стигнем в Ейдиндрил!

— Ейдиндрил ли! Не е ставало дума за Ейдиндрил. Нямам работа там, с всичките ония магьосници и Изповедници. Освен това ще трябва да преминаваме Ранг'Шада за втори път.

— И бездруго ще ти се наложи да ги преминеш, за да си отидеш у дома. На север. Едва ли ще те отклони много от пътя ти. Ако предложението ми не ти харесва, тогава можем да се споразумеем за двайсет до Никобарезе, където съм сигурен, че ще си намерим някой,

който ще се съгласи да ни закара до Ейдиндрил за останалите десет. Ако, разбира се, все още ни се налага да пътуваме с чужд превоз. Защото жена ми може би тогава ще е добре! Ако искаш да спечелиш тия трийсет жълтици — моля! Но ще трябва да извършиш цялата услуга. Това са моите условия.

Ахерн продължи да върти чашата в ръцете си.

— Добре. Ще ви закарам и до Ейдиндрил. Двайсет сега, още десет — когато стигнем в Ейдиндрил. — Той протегна месестия си пръст към Зед. — Но при едно условие!

— Какво?

Ахерн размаха пръста си към червената шапка на Зед.

— Няма да носиш тази шапка. Ще ми плаши конете!

Зед се разсмя.

— Тогава и аз ще поставя едно условие.

Ахерн вдигна глава.

— Ще трябва да кажеш на жена ми, че ти си поискал да не нося шапката.

Ахерн се захили.

— Дадено! — Усмивката му изчезна изведнъж. — Пътуването никак няма да е лесно, Рубен. Тия планини не се минават лесно. Имам добра карета. Купих я със спечелените пари от работата за Ебинисия. Мога да ѝ закача плъзгачи. Така по-лесно ще се движим в снега. — Той забарабани с пръст по чашата.

— А сега — златото!

Пръстите на барда танцуваха по струните. Свиреше тъжна мелодия без думи. Всъщност всички присъстващи се поклащаха в ритъма на песента, прибавяйки своеобразен акомпанимент с пръсти по масите. Зед бръкна в джоба на дрехата си и извади двете кесии със сребърните монети. Гледаше към стаята, но всъщност не виждаше в нея. След това направи нещо, което напоследък често му се налагаше да прави. Насочи горещ поток магия към кесииите със сребърни монети и ги превърна в златни. Нима имаше друг избор? Да се провали в тази си мисия означаваше да позволи светът на живите да умре. Надяваше се, че това оправдава постъпката му, която, сама по себе си, беше доста опасна.

— Нищо на този свят не се постига лесно — измърмори Зед под мустак.

— Това пък какво беше?

— Казах, че знам, че това пътуване няма да е лесно. — Той побутна тъмнокафявата кесия със златни монети по масата. — Това ще го направи възможно. Сега получаваш двајсет, както се договорихме.

Ахерн отвори кесията, пхна двата си огромни пръста вътре и започна да брои. През това време Зед тайничко огледа хората, които не преставаха да се наслаждават на храната, питиетата и музиката. Нямаше търпение да тръгнат към Никобарезе.

— Това някаква шега ли е?

Зед извърна глава към Ахерн, който взе една монета с два пръста и я хвърли през масата. Тя се завъртя и накрая глухо тупна върху плота. Зед не можеше да повярва. Изглеждаше като истинска. Само дето беше дървена вместо златна.

— Ами аз... такова... да, добре...

Ахерн изтърси другите жълтици в голямата си шепа и после ги върна в кесията.

— Тук са само осемнайсет. С две по-малко. Дървени не вземам.

Зед се усмихна и извади светлокафявата кесия от дрехата си.

— Извинявай, Ахерн! — Той прибра дървената монета от масата. — Изглежда, съм ти дал другата кесия, в която държа щастливата си монета. Никога не бих направил такова нещо, разбира се. Тази монета за мен е по-ценна и от злато. — Той погледна в другата кесия. Седемнайсет. Пак имаше две дървени. Все пак общо бяха деветнайсет. Мисълта му се луташе, за да намери някакво обяснение. Нима Мастер Хилман го бе измамил? Не, би било твърде недодялано. Да сложи монети от дърво и да иска да минат за златни би било доста наивно.

— Къде са ми другите две жълтици?

— О, да, да, извинявай. — Зед извади жълтиците и ги плъзна по масата към него.

Ахерн внимателно събра всичко в своята кесия и стегна връвчицата.

— Вече съм на твоите заповеди. Кога искаш да тръгнем?

Сребърните монети, превърнали се в дървени вместо златни едва ли имаха нещо общо с магьосника. Това можеше да се обясни. Някак си. Но фактът, че липсваха три монети. Че бяха изчезнали. Това нямаше никакво обяснение. Това определено го засягаше. До мозъка на костите.

— Искам да тръгнем колкото е възможно по-скоро! Веднага!

— Искаш да кажеш утре?

Зед грабна шапката си.

— Не, искам да кажа веднага! — Той погледна учудения мъж. — Жена ми не може да чака нито минута повече. Тя трябва да стигне до лечителите.

Ахерн сви рамене.

— Добре, но аз току-що пристигам от Тристен, трябва поне малко да поспя. Пътят ще бъде дълъг и труден.

Зед неохотно кимна.

— Първо ще трябва да разпрегна конете. Това ще отнеме няколко часа. Освен ако не накарам някой от тия тук да ви помогне.

— Не! — Зед тропна сърдито с бастуна си. — Няма да казваш на никого кога ще тръгваш. Дори не бива да разберат, че си заминал. — Зед млъкна, щом видя намръщеното изражение на Ахерн, и реши, че би било добре да каже нещо ободряващо.

— Първо ми казваш, че трябва да премина през проклетата земя с нейните магьосници и Изповедници, а сега и тайни. Струва ми се, че ти поисках малко пари. — Той събра краищата на дрехата си и установи, че му липсва едно копче. — Но пазарлъкът си е пазарлък. — Ще разпрегна конете и ще отида да купя някои провизии, след това ще дремна малко. Три часа преди зазоряване ще дойда да ви взема от тук. Утре по обед ще сме в Галеа!

— В конюшнията имам една кобила. Можем да я вземем. Преди да дойдеш за нас, вземи и нея. — Зед освободи мъжа с небрежно движение на бастуна си. — Три часа преди зазоряване!

Мисълта му беше другаде. Оказа се по-сериозно, отколкото бе предполагал. Беше изключително важно да получат помощ в най-скоро време. Може би от жената в Никобарезе с трите дъщери, която вероятно ги е понаучила на нещо. Или може би от някой по-наблизо. Може би щяха да имат късмета да намерят помощ, без да е необходимо да изминават целия тоя ужасен път. Всяка минута им беше ценна.

„Само светлината знае“, беше казала Ейди относно това откъде онази жена е знаела разни неща за скрина. „Светлината“ понякога се използваше вместо „дарбата“. Но освен това бе и неясно наричане на нещо по-общо, съвсем друго. Той тропна с бастуна си по пода. Защо Ейди трябва винаги да говори като чародейка — с гатанки!

Когато Ахерн тръгна към вратата, магьосникът се насочи към стълбите.

## ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Зед отвори вратата и го блъсна облак дим с миризма на изгоряло. Прозорецът беше отворен и през него нахлуваше леден въздух, а част от дима излизаше навън. Ейди седеше на леглото, дръпнала завивката до врата си, и решише прошарената си, дълга до раменете коса.

— Какво става? Какво се е случило?

Тя посочи с четката за коса.

— Бъде студено. Исках да запаля огън.

Зед погледна към камината.

— Трябват ти дърва, Ейди. Не можеш да запалиш огън без дърва. Зед очакваше тя да му се намръщи, но вместо това видя срещу себе си чифт тревожни очи.

— Бъде дърва. Използвах магия, за да запаля огън от леглото си. Но вместо това бъде голям облак дим и искри. Отворих прозореца, за да излезе димът. Когато погледнах в огнището, цепениците ги нямаше.

Зед се приближи до нея.

— Нямахте ги, казваш?

Тя кимна и продължи да реши косите си.

— Нещо не е наред. Нещо става с дарбата ми!

Зед я погали по косата.

— Знам. Имах подобен проблем. Сигурно има връзка със заразата. — Той седна на леглото и измъкна четката за коса от ръката ѝ. — Ейди, можеш ли да ми кажеш нещо за тази зараза, за скрина? Трябва да намерим отговор.

— Вече ти казах всичко, което знам. Скринът бъде излязъл от мястото, където се срещат светът на живите и светът на мъртвите.

— Но защо раната ти не иска да зараства? Защо магията ми не може да ѝ въздейства? Защо са изчезнали цепениците, когато си използвала магията си?

— Скринът принадлежи и на двата свята. Нима не виждаш? — Ейди поклати безсилно глава. — Скринът бъде магия. Магия от двата

свята, за да може да вилнее из двата свята. Адитивна и Субстрактивна. Ние бъдем докоснати от тази сила. Заразата бъде от Субстрактивната.

— Искаш да кажеш, че според теб заразата, причинена от Субстрактивната магия, разрушава нашата магия? Дарбата ни?

Тя кимна.

— Все едно бъде да изчистиш пепелта от камината с голи ръце и без да ги миеш, да проснеш мокри бели чаршафи да съхнат. Ръцете ти бъдат изцапани от пепелта и петната ще се отбележат и на влажните бели чаршафи. Ще полепнат по тях.

Зед мълчеше и размишляваше.

— Ейди — прошепна той. — Трябва да си измием ръцете. Да премахнем тази зараза.

— Притежаваш таланта да говориш за очевидни неща, старче!

Зед преглътна и смени темата на разговора.

— Ейди, наех карета, която да ни отведе до Никобарезе. Но силите ти отслабват с всяка минута, а аз не съм много по-добре от теб. Едва ли можем да чакаме. Ако има друго решение, ако съществува някой, който живее по-наблизо и може да ни помогне, трябва да ми кажеш.

— Не бъде. Никой друг не бъде от помощ.

— Добре, кажи ми нещо за жената с трите дъщери. Може би тя е трупала познанията си някъде по-наблизо. Може би е възможно да стигнем до такова място.

— Това не бъде от помощ!

— Защо?

Ейди го изгледа за миг, после отвърна поглед.

— Тя учеше със Сестрите на светлината.

Зед скочи на крака.

— Какво! — Той закръстосва нервно между леглото и камината.

— По дяволите! По дяволите! Знаех си! Знаех си!

— Зед, тя учеше при тях, за да натрупа познания. Но след това се върна в къщи. Тя не бъде Сестра. Сестрите не бъдат толкова... неразумни... както ти си мислиш.

Зед спря и я изгледа с крайчеца на окото си.

— А ти откъде знаеш това?

Ейди въздъхна примирено.



— Нали помниш... кръглата костена фигурка, дето бъде дадена от жената, преди да умре. Казах ти, че бъде изключително важна вещ. Онази, дето бъде загубена в къщата ми... Жената с дарба, която ми я даде, бъде Сестра на светлината.

— И какво е правила в Новия свят? — попита Зед с равен глас.

— Не тя бъде в Новия свят. Тогава аз бъда в Стария.

Зед се наклони към нея, поставил юмруци на хълбоците си.

— Искаш да ми кажеш, че си минавала през Долината на изгубените? Че си ходила в Стария свят. Та ти си била пълна с какви ли не мънички тайнички!!!

Ейди повдигна едното си рамо.

— Казах ти, че издирвах жени, които притежават дарбата, за да науча от тях каквото мога. Сред тях имаше такива, които живееха в Стария свят. Използвах своята единствена възможност да премина през Долината и да се върна, за да науча онова, което ми беше толкова нужно. — Ейди загърна раменете си с одеялото. — Сестрите, някои от тях, ми казаха малкото, което знаеха. Малко, но доста важно. Те считаха за свой дълг да знаят някои неща за Пазителя, за Безименния, както го наричат, за да могат да запазят душите си от неговите ръце. Не останах дълго при тях в Двореца им. Всъщност те и не биха ми позволили, освен ако не бях пожелала да стана една от тях. Позволиха ми само известно време да уча заедно с тях в подземията им. В Двореца бъдат Сестри, на които не бих позволила да ми приготвят закуската. Но бъдат и такива, от които научих наистина много.

Мърморейки, Зед тръгна отново из стаята.

— Сестрите на светлината са заблудени фанатички. В сравнение с тях мъжете от „Кръвта на братството“ изглеждат най-нормални разумни хора. — Той спря. — А докато беше там, видя ли някое от техните момчета? Разбра ли дали са хванали някой с дарбата?

— Аз бъда там, за да се занимавам със собственото си обучение. А не за да водя теологически спорове със Сестрите. Това не бъде много разумно от моя страна. Те не ми даваха да припаря до преките си задължения. Ако, разбира се, приемем, че такива съществуваха. Бъда сигурна, че дори и да са имали момчета, те бъдат от тяхната страна. Едва ли биха си позволили да нарушат това. Те знаят много добре и се страхуват от онова, което биха направили магьосниците от тая страна, ако разберат, че Сестрите са надхвърлили правомощията

си. Позволиха ми да науча колкото мога от тях, пуснаха ме в подземията, но никога не допуснаха да видя някое от момчетата. Нито пък ми казаха дали изобщо имат.

— Разбира се, че нямат! — озъби й се Зед. — И без това вече почти не се раждат хора с дарбата. Твърде много магьосници загинаха във войните. Ние сме изчезващ вид. Като Главен магьосник аз никога не бих отказал да обучавам човек, който притежава дарбата, както е било преди хиляди години. Не би го направил и никой от магьосниците, които съм обучавал. Сестрите на светлината знаят това! Те познават правилата! Не могат да вземат някой с дарба, освен ако всички магьосници са отказали да го обучават! Да нарушат това правило дори само веднъж, това означава смъртна присъда за всяка Сестра, която някога прекоси Долината.

— Те знаят това, Зед. И приемат сериозно заплахата.

— Да, наистина би трябвало да го знаят! Веднъж срещнах една от тях. Още когато бях млад. Изпратих по нея предупреждението си на Прелата. — Зед стисна юмруци и се загледа някъде в далечината. — Методите им са варварски. Те са деца, които учат хирургия. Само да знаех как може да се премине покрай тези Кули! Щях да отида и да направя на пух и прах целия им Дворец!

— Зед, през това време мнозина, родени с дарбата, измряха, защото нямаше кой да ги научи да я контролират. Онези, които притежаваха власт и сила, не искаха да обучават някой, който един ден може да се окаже заплаха за тази сила. Те изоставяха родените с дарбата, допускаха те да умрат от онова, с което са родени, но което не знаят как да контролират. Сестрите не искаха тези изоставени момчета да умрат. Те правеха онова, което мислеха, че е най-доброто за хората.

Зед я изгледа с леден поглед.

— Сестрите на светлината правят само онова, което е най-добро за Сестрите на светлината.

— Може би е така, но те са дали клетва да спазват правилата. Също като теб. Като си обещал да не ги закачат, когато се появят тук.

Той извърна поглед и поклати глава.

— Да допуснат родените с дарба да умрат, и то само заради някакви техни самолюбиви амбиции... Ако родените с дарба наистина се превръщаха в магьосници, Сестрите на светлината нямаше да съществуват. Нямаше да има нужда от тях. — С ботуша си той бутна

един въглен обратно в студеното огнище. — Те никога не биха си и помислили да позволят на един магьосник да обучава някоя млада чародейка, родена с дарбата. И въпреки това решават, че могат да учат магьосника как да използва своята.

— Зед, съгласна съм с теб. Но все пак ме чуй. Отдавна приключили войни и вражди не бива да отвличат вниманието ни сега. Воалът е разкъсан. Камъкът на сълзите се е появил в света на живите. За това трябва да мислим. Отидох при тези жени, за да трупам познания. Магията, която научих там, макар и не напълно достатъчна, за да спре разпространението на заразата, поне успя да я позабави. Трябва да намерим начин да спрем процеса, преди да е станало твърде късно.

Той се поуспокои под въздействието на белите ѝ очи.

— Разбира се, че си права, Ейди. Чакат ни неотложни проблеми.

Тя го удостои с една от своите характерни усмивки.

— Радвам се, че бъдеш достатъчно умен да се вслушаш в мъдростта.

Зед усети остра болка в тила и се опита да раздвижи мускулите си.

— Наистина ли предполагаш, че жената с трите дъщери е знаела нещо за заразата? Пътят е прекалено дълъг, за да си позволим разкарването само заради надеждата.

— Тя остана да учи със Сестрите на светлината дълги години. Те я харесаха и искаха да остане при тях, да стане Сестра. Но тя не беше фанатичка като тях и в крайна сметка предпочете да се прибере у дома. Не знам точно колко дълго остана да учи при тях. Каквото и да са знаели Сестрите за заразата, са ѝ го казали, а тя със сигурност го е предала на дъщерите си. И колкото и да не ти харесва, сега те са в Никобарезе.

Зед видя, че Ейди отново дръпна одеялото към раменете си, и затвори прозореца. След това приклепна пред камината, сложи шепа подпалки, над които подреди няколко цепеници, които взе от една кофа встрани до огнището. Тъкмо щеше да използва магия, за да запали огъня, когато размисли и наместо това използва лампата.

— Зед, приятелю мой — каза Ейди с тих, нежен глас. — Не бъда Сестра на светлината. Знам, че този въпрос те гризе отвътре.

Зед наистина се питаше точно това.

— А ако беше — попита той, без да се обърне към нея, — щеше ли да ми кажеш?

Ейди мълчеше. Зед погледна през рамо и видя, че тя се усмихва.

— Сестрите на светлината държат изключително много на честността. Но според тях лъжата в името на Създателя е съвсем в реда на нещата.

Огънят тръгна добре. Зед приседна на леглото до нея, но не отвърна на усмивката ѝ.

— Това не ме утешава особено.

Ейди го потупа по ръката

— Зед, ще бъда честна докрай с теб. Наистина бъда задължена на някои от тях за нещата, които направиха за мен, но се заклевам в душата на моя мъртъв Пел: не бъда Сестра на светлината. Никога не бих ги оставила да затворят момче, което притежава дарбата, и да го държат като пленник стотици години, защото знам, че толкова продължава обучението на магьосниците при тях. Никога не бих допуснала едно момче да бъде взето и обучавано по техните методи. Повярвай ми.

Зед приглаждаше ресните на килима с върха на ботушите си.

— Знам, че не си от тях, скъпа госпожо. Просто се побърквам само като си представя какво правят тези жени с родените с дарба момчета. Докато аз бих могъл да им покажа удоволствието от способностите им. Това е дарба. А те я третират като проклетие.

Тя погали opakото на ръката му с пръст.

— Виждам, че си си купил страхотен бастун.

Зед изсумтя.

— Направо изтръпвам, като си помисля колко ще ми вземе Мастер Хилман за него.

— А осигури ли ни транспорт?

Зед кимна.

— Един мъж на име Ахерн ще ни закара. По-добре се опитай да поспиш малко. Ще дойде да ни вземе три часа преди зазоряване.

Зед я погледна с усмивка.

— Ейди, докато стигнем в Никобарезе и се оправим, мисля, че е по-добре да бъдем много внимателни с използването на магията. И двамата. За да нямаме нови неприятности!

\* \* \*

— Тук на сигурно място ли сме?

Една нежна ръка се протегна от мъглявината и я погали успокоително по бузата.

„На сигурно място си, Рейчъл. И двамата сте на сигурно място. Сега и завинаги. В безопасност сте.“

Тя се усмихна. Чувстваше се в безопасност. Повече от всякога. Не така, както се чувстваше обикновено с Чейс, а така, както се бе чувствала единствено в прегръдките на майка си. Никога преди не си бе спомняла майка си. Но сега си я спомни съвсем ясно. Спомни си нежните ръце, които я притискаха с любов към гърдите. Ужасният страх, който изпитваше непрекъснато, откакто се опитваха да догонят Ричард, започна да изчезва. Непосилната тревога за това дали ще успеят да го настигнат или не. Ужасът на хората, които се бяха опитали да ги спрат, битките, които беше водил Чейс, страшната гледка на кръвта, която беше видяла с очите си, цялата тази кръв... всичко започна да изчезва. Докато стоеше на брега на искрящото езеро, ръцете отново се протегнаха към нея. Заедно с тях усети как някой ѝ се усмихва нежно и успокоително. Ръцете ѝ помогнаха да разкопчае мръсната си, потна рокля и да я съблече. Потръпна при допира на плата до одрасканото по рамото ѝ. Беше станало, когато един мъж, който ги преследваше, я бе ударил. Усмихнатото лице посърна, щом видя раната на рамото ѝ. Нежен глас зашепна успокоителни думи. Светлите ръце я погалиха по рамото, а щом се отделиха от нея, раната я нямаше. Болката също.

„По-добре ли е така?“

Рейчъл кимна.

— Да, чудесно е. Благодаря ти!

Ръцете свалиха обувките и чорапите ѝ. Тя седна на топлата скала и потопи крачета в топлата вода. Колко хубаво е да се изкъпеш, да се отървеш от прахта и потта! Ръцете отново се протегнаха и се опитаха да свалят огърлицата от врата ѝ. Но веднага след това се отдръпнаха.

„Не можем да махнем това нещо. Трябва да ни помогнеш.“

През приятната топлина и сигурността на прекрасната земя наоколо, през удобството и спокойствието, които беше открила, през

желанието ѝ да направи онова, което нежният глас ѝ нашепваше, тя чу още един. Гласа на Зед, който ѝ припомняше, че не бива да дава Камъка на никого, по никаква причина. Че е изключително важно да го пази като очите си. Каквото и да стане. Тя вдигна поглед от водните кръгове, които правеше с краката си.

— Не знам как се сваля! Не може ли да остане така?

Усмивките се появиха отново, още по-нежни.

„Разбира се, че може, Рейчъл, щом така желаш. Щом това ще те направи щастлива.“

— Искам да остане така. Това ще ме направи щастлива.

„Тогава нека бъде така. Сега и завинаги, ако пожелаеш.“

Тя се усмихна на сигурността и спокойствието и потъна в топлата вода. Беше толкова хубаво. Рееше се бавно. Чувстваше, че всичките ѝ мъки падат заедно с прахта от телцето ѝ. От време на време сигурността и спокойствието ѝ се сменяха от чувство на тревога и неясен страх, но радостното усещане надделяваше и се засилваше все повече. Тя протегна ръце в чистата топла златиста вода и заплува към другия край на езерото, където си спомни, че бе останал Чейс. Откри го, потънал във водата почти до шията. Беше затворил очи и на лицето му грееше щастлива усмивка.

— Татко?

— Да, дъще — прошепна Чейс, без да отваря очи.

Рейчъл заплува около него. Той вдигна ръка и тя се гмурна под нея. Чудесно бе да чувства ръката му около раменете си. Това я успокояваше още повече.

— Татко, трябва ли някога да напуснем това място?

— Не, казаха, че можем да останем завинаги.

Детето се сгуши в Чейс.

— Толкова съм щастлива.

Тя заспа. Никога не бе спала по-пълноценно и дълбоко. Беше спокойна и защитена, не знаеше колко дълго бе спала. Когато се облече, дрехите ѝ бяха чисти и изглеждаха като нови. Дрехите на Чейс също светеха от чистота. Затанцува в кръг с другите деца, чиито гласове и смехове огласяха всичко наоколо. Тя също започна да се смее, щастлива както никога преди. Когато огладняха, двамата с Чейс седнаха на тревата и се нахраниха до насита с всякакви вкусотиини. Около тях продължаваха да се носят лъчезарните топли лица. Когато

се измори, отново заспа — най-безгрижния сън през живота ѝ. Най-после беше намерила спокойствие. Щом ѝ се доиграеше, при нея идваха куп деца. Деца, които я обичаха. Всички я обичаха. И тя обичаше всички. Понякога се разхождаше сама. Слънцето просветваше през високите дървета. Вятърът полюшваше тревата по зелените поляни. Понякога се разхождаше с Чейс, който държеше ръката ѝ. Толкова се радваше, че го вижда спокоен. Повече нямаше да се бие с никого. Той също беше на сигурно място. Казваше ѝ, че най-после е намерил спокойствие. Понякога, докато се разхождаха, той ѝ показваше горите, където според думите му бил израснал. Където си бил играл, когато бил колкото нея. Тя блажено се усмихваше на спокойствието в очите му. Обичаше го и мисълта, че и той, както и тя, най-после е намерил покой, я изпълваше с неизмеримо щастие.

\* \* \*

Вдигна очи и тънките ѝ устни се разтегнаха в лека усмивка. Не беше чула нито звук и нямаше нужда да се взира в тъмнината. Знаеше, че той е там, от другата страна на вратата. Знаеше откога е там.

Все още с кръстосани крака, тя леко се издигна с помощта на въздушна възглавница и се понесе над сламения под.

Прекръшените ръце на момчето се олюляха покрай тялото му. Безжизнено, то се отпусна върху ръката ѝ. В другата тя стискаше статуйката. Тя отпусна крака и докосна пода. Тялото на момчето се плъзна надолу и главата му се удари в пода с глух шум. След това изтропаха и безжизнените му ръце и крака. Дрехите му бяха мръсни. Отвратена, тя избърса ръце в полите си.

— Защо не влезеш, Джедидайа? — гласът ѝ отекна в каменните стени. — Знам, че си тук, няма смисъл да се криеш. — Тежката врата бавно се откряна и една тъмна фигура се плъзна в стаята, осветена само от една-единствена свещ. Той спря и мълчаливо се загледа в очите ѝ, в които портокаловата светлина бе започнала да избледнява, докато станат много светлосини с виолетови отблясъци.

Погледът му се спря върху статуйката в ръката ѝ.

— Собственичката ѝ ме изпрати да намеря това. Искане си я обратно.

Леката усмивка се появи отново.

— Нима? — Тя сви рамене. — Е, аз и бездруго свърших с нея. —  
Подаде му я. — Засега.

Лицето на Джедидайка беше напълно безизразно. Пое статуйката.

— Не й харесва да „вземаш на заем“ нещата й.

Тя прекара пръст по бузата му.

— Не на нея служи. Всъщност изобщо не ме интересува какво й харесва и какво не.

— Би било по-мъдро от твоя страна да те интересува малко повече.

Усмивката й стана още по-широка.

— Така ли? Бих могла да я посъветвам същото. — Тя се извърна и посочи с ръка мъртвото тяло на пода. — Той притежаваше дарбата. — Строгите й очи се върнаха върху него, усмивката й изчезна, сякаш никога през живота й подобно нещо не бе докосвало устните й. Гласът й се превърна в отровен съсък. — Вече е моя!

По безизразното му лице се появи лека сянка на изненада.

— Да не мислиш, че вече ми е нужна онази церемония, Джедидайка? Онзи ритуал в Блатистите гори? — Тя бавно поклати глава. — Нищо подобно. Необходимо е само първия път, защото ние сме жени, а женският Хан не може да погълне мъжкия. — Гласът й се превърна в шепот. — Но само първия път. Сега, когато притежавам дарбата на един мъж, мога да приемам и на други без ритуала. — Лицето й беше съвсем близо до неговото. — Ти също, Джедидайка — каза тя. — С куилиона ти също можеш да го направиш. Ще те науча как става. Тооолкова е лесно. Аз просто му показах някои общи положения, за да се опитам да го накарам да види своя Хан — шепнеше в ухото му тя. — Но той не знаеше как да управлява дарбата си. Създадох празно пространство в куилиона. — Тя се отдръпна назад, за да погледне в очите му. — То изсмука живота от него. Изсмука дарбата му. Сега тя е моя. — Тя погледна към пода. — Не си спомням да съм го виждала преди. — Сестрата продължи да шепне на милиметри от ухото му: — Не си играй с мен, Джедидайка. Онова, което наистина искаш да разбереш, е къде съм го открила и ако притежава дарбата, защо Сестрите не са го намерили преди мен.

Той сви небрежно рамене.

— Ако е имал дарбата, защо не е с яка?



Тя килна главата си встрани.

— Защото още е твърде малък. Неговият Хан е прекалено слаб, за да бъде усетен от другите Сестри. — Тя килна глава на другата страна. — Но не и за мен. — Докосна носа си до неговия.

— Той беше тук, в града. Под носа им. Може би резултат от флирта на някое от твоите непослушни момчета.

— Много хитро. Спестява доклади и досадни въпроси.

Тя хвърли поглед към тялото на пода.

— Бъди добро момче и ме отърви от него. Намерих го в една съборетина край реката. Живееше в пълна мизерия. Отнеси го обратно там. Никой няма да заподозре нещо.

Той повдигна вежда.

— Искаш да почиствам след теб, така ли?

Тя прокара пръст по врата му, след това го плъзна по неговия Рада'Хан.

— Правиш сериозна грешка, Джелидайка, ако ме мислиш за обикновена Сестра. Сега имам мъжка дарба, точно като теб. И знам как да я използвам. Няма да повярваш колко много се увеличава силата ти, когато си погълнал чужд Хан.

— Изглежда, всичко си пресметнала. Всеки умен човек би внимавал с теб.

Тя го потупа по бузата.

— Умно момче си, Джелидайка. — Тя смръщи чело и плъзна ръце към кръста му. — Знаеш ли, Джелидайка, може да се мислиш за могъщ с дарбата си, но няма да е зле да имаш едно наум оттук нататък. Никой досега не те е предизвиквал да покажеш уменията си, да докажеш, че заслужаваш мястото си сред магьосниците тук. Но вече е на път нов. Скоро ще пристигне. Такъв като него не си виждал досега. Страхувам се, че може да не бъдеш повече гордостта на Двореца.

Изражението на лицето му не се промени, само бузите му пламнаха.

— Нали каза, че си съгласна да ми покажеш как става.

Тя пак прокара пръст по лицето му.

— Аха, аха. Но този тук е мой. Можеш да си избереш друг. Всяка дарба може да увеличи силата ти, но този е мой.

Джелидайка вдигна статуйката до лицето й.

— Тя може би ще има нещо предвид. Прави си собствени планове. За него.

Сестрата се усмихна с крайчеца на устата си.

— Знам. А ти ще се грижиш да съм добре информирана относно плановете ѝ.

Джедидайа повдигна вежда.

— Нима имаш планове за мен?

Усмивката се разля по устните ѝ.

— Много специални планове. — Ръцете ѝ се плъзнаха по-надолу към бедрата му, усещайки силата на мускулестото му тяло под робата. — Ти можеш да използваш добре ръцете си. Да правиш разни неща. От метал. Има нещо, което искам да направиш за мен. Нещо, в което има и магия. Чувам, че това е един от талантите ти, свързани с дарбата.

— Искаш някакво украшение, някакъв амулет от злато или сребро?

— Не, скъпо момче. Нещо, което трябва да бъде изработено от стомана. Ще трябва да събереш стоманата от сто остриета на мечове. На специални мечове. Които ще си набавиш от оръжейната: от старите, от онези, които са били използвани преди много време. Които са пронизвали плът по време на битки.

Джедидайа повдигна вежда.

— И какво искаш да ти бъде изработено?

Тя плъзна ръце по вътрешната страна на бедрата му.

— Ще говорим за това по-късно. — Усмихна се на това колко бързо отвърна той на докосването ѝ.

— Сигурно си самотен, откакто Маргарет замина надалеч. Много самотен. Мисля, че имаш нужда от приятел, който да те разбира. Знаеш ли, Джедидайа, че мъжкият Хан ми помогна да разбирам по-добре мъжете? Сега те виждам в нова светлина. Мисля, че ще бъдем много специални приятели. Като специален приятел ще получиш награда, преди да си изпълнил задачата си. — Тя насочи магията си към него и я фокусира там, където беше необходимо. Усмивката ѝ стана още по-широка, а главата ѝ се отпусна назад.

Той затвори очи и простена. След малко се чу тежкото му дишане. Плъзна ръце по гърба ѝ. Притисна я към тялото си и впи устните си в отворената ѝ уста. Тя блъсна мъртвото тяло, за да не им пречи, и се излегна върху покрития със слама под.

## ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Лакомецът бавно се приближаваше към Ричард. Стрелата дебнеше едрата тъмна глава да се повдигне. Зад лявото си рамо чу ниско ръмжене.

— Тихо! — изсъска Ричард.

Малкият млъкна. Главата на лакомеца се повдигна. Стрелата изсвистя във въздуха. Малкият проследи движението на стрелата, като не преставаше да подскача нетърпеливо.

— Чакай! — прошепна Ричард. Зверчето замръзна на място. Стрелата намери целта си и се чу глух шум. Малкият изсумтя от радост. Разтвори криле и заподскача още по-високо. Извърна глава към Ричард, който се наведе и го тупна с пръст по носа.

— Добре, но да ми върнеш стрелата.

Съгласявайки се бързо, малчото се вдигна във въздуха. Ричард се взря в слабата утринна светлина и видя как зверчето се спуска яростно към поваленото животно, като че ли то можеше да му избяга. Размаха нокти във въздуха. Тъмният силует се сниши над земята с прибрани крила и се нахвърли върху пляквата с грухтене и ръмжене, яростно разкъсвайки мъртвата плът. Ричард извърна глава от не особено приятната гледка и погледна просветляващото небе. Сестра Вирна скоро щеше да се събуди. Въпреки протестите ѝ, че не е необходимо, той продължаваше да стои на пост. Сестрата най-накрая отстъпи, но той знаеше, че му е ядосана. Откакто предния ден излязоха от Долината, бе още по-ядосана. Беснееше мълчаливо.

Ричард хвърли поглед към малкото и видя, че все още яде. Как беше успял да ги последва през Долината на изгубените, това не можеше да си обясни. Знаеше, че е грешно да му осигурява храна, но се чувстваше отговорен за него. Всяка нощ, когато заставаше на пост, зверчето идваше при него и Ричард му улавяше нещо за храна. Мислеше, че няма да го види повече, след като стигнаха до Стария свят, но малчото беше успял по някакъв начин да ги последва. Беше изключително привързан към Ричард. Докато той стоеше на пост,

малкият му приятел се хранеше с него, играеше си с него, спеше в краката му. То инстинктивно гледаше да стои далеч от Сестрата, никога не ѝ се показваше. Ричард беше сигурен, че ако знаеше за него, щеше да се опита да го убие. Може би и малкото зверче го чувстваше по някакъв начин. Ричард непрекъснато се изненадваше от интелигентността му. То учеше много по-лесно от всяко друго животно, което беше виждал. Калан му беше казала, че късоопашатите змейове са много умни същества. Сега сам можеше да се убеди в правотата ѝ. Беше напълно достатъчно да му покаже нещо веднъж и малкият го запомняше и разбираше. Вече разбираше дори думите на Ричард и се опитваше да му подражава, макар и не особено успешно. Все пак някои от звуците, които издаваше, наподобяваха думи.

Не знаеше какво да прави с малчото. Мислеше, че може би трябва да го прогони, да го научи сам да ходи на лов, но нищо не се получаваше, зверчето продължаваше да го следва където и да отиде, независимо от опасностите. Може би беше прекалено малък, за да може да се справя сам с живота. Може би беше разбрал, че Ричард е единствената му възможност да продължи да живее. Може би го смяташе за своя втора майка. Всъщност Ричард не искаше зверчето да си отиде. Бяха се сприятелили, докато вървяха заедно из пущинаците. То го даряваше с искрена обич, никога не го критикуваше и никога не му възразяваше. Беше му хубаво с приятел до себе си. Дали и зверчето изпитваше същото?

Плясък на крила го изкара от размислите му. Малкият тупна на земята пред него. Беше пораснал значително, откакто Ричард го откри — почти два пъти. Не искаше да мисли колко голям ще стане. Надяваше се, че тогава сам ще се грижи за себе си. Да ловува за толкова огромно животно нямаше да е лесна работа. След като поизчисти муцуната си от кръвта, зверчето погледна Ричард с противна кървава усмивка и пусна пред него стрелата. Ричард посочи зад рамото си.

— Не я искам, остави я там, където ѝ е мястото.

Малкият посегна към рамото на Ричард и пусна стрелата в колчана му. Погледна го, сякаш искаше да попита дали е постъпил правилно. Ричард се усмихна.

— Добро момче, точно това исках!

Зверчето плесна лениво с криле и продължи да се облизва. Когато свърши, се долепи до крака на Ричард.

— Трябва да си имаш име.

Зверчето го погледна и наведе настрани глава.

— Име. — Ричард се потупа с юмрук по гърдите. — Аз се казвам Ричард.

Малчото подскочи и също го потупа по гърдите, като се опита да го имитира.

— Ричард, казвам се Ричард.

Зверчето килна глава на една страна.

— „Рааа“ — изръмжа то през острите си зъби, ушите му се разклатиха.

Ричард кимна.

— Рич... ард.

То го удари с лапа по гърдите.

— Рааа грр — каза гърлено, този път без да се зъби толкова.

— Рич... ард.

— Рааач аарг.

Ричард се засмя.

— Така е по-добре. А на теб какво име да ти дадем? — Той се замисли.

Зверчето застана срещу него и го загледа втренчено.

— Рааач аарг — изръмжа отново. След малко побутна ръката на Ричард към гърдите си и каза: — Грррач.

— Грач ли? — Ричард подскочи от изненада. — Казваш се Грач? — Той потупа зверчето по гърдите. — Грач?

Малчото кимна и се ухили, потупвайки се по гърдите:

— Грррач, Грррач!

Ричард беше малко объркан. Никога не му беше идвало наум, че малчото може да си има име.

— Тогава значи Грач! — Той отново се удари по гърдите. — Ричард. — Усмихна се и сложи ръка върху рамото на зверчето: — Грач!

То разтвори криле и с едното от тях се плесна по гърдите:

— Грррач!

Ричард се засмя, а след него зверчето започна да издава клокочещи звуци с гърлото си и го бутна лекичко на земята. Страстта към борбите беше втората му голяма любов след храната. Двамата се затъркаляха по тревата, смееха се и съвсем любезно се опитваха да си

покажат един на друг кой е по-силен. Ричард беше доста предпазлив в игрите с Грач. Все пак остриите нокти на малкия звяр бяха достатъчно дълги, за да разкъсат ръката му, а и беше виждал неведнъж как чупи кости със зъбите си. Ричард реши да привършват с играта и седна близо до останките от ленивеца. Грач се настани до него и го гушна. Подуши го по рамото. Знаеше, че на зазоряване Ричард си тръгва.

Ричард видя едно зайче под близките храсти и си помисли, че може би Сестра Вирна ще благоволи да хапне малко заешко месо за закуска.

— Грач, трябва да хванем този заек!

Грач се изправи, а Ричард опъна тетивата. Стрелата излетя и той заповяда на зверчето да му донесе заека, но да не го яде. Грач, който беше достатъчно сит, за да не се противи, тръгна веднага да изпълни заповедта.

— Добро момче — каза Ричард, за да възнагради Грач за усърдието му, и тръгна към Сестра Вирна. Мислите му се върнаха към Калан, която бе му се явила в Кулата, към онова, което му бе казала. Гласът ѝ още кънтеше в ушите му. Спомняше си ясно всяка нейна дума: „Ако трябва, изречи думите, но не разказвай никому видяното: «Сред всички само един, роден с дарбата да носи Истината, ще остане жив, след като се вдигне заплахата на сянката. Тогава ще дойде още по-непрогледната тъмнина на мъртвите. За да остане поне искрица надежда за живот, родената в бяло трябва да бъде принесена в жертва на народа си, за да го дари с радост и щастие.»“

Знаеше коя е „родената в бяло“, знаеше какво означава да „дари народа си с радост и щастие“. Замисли се и над пророчеството, за което му бе споменала Сестра Вирна. Онова, в което се казваше: „Той е онзи, който носи смърт, и сам ще се нарече така.“ Тя твърдеше, че пророчеството означава, че притежателят на меча е способен да извиква мъртвите, да призовава миналото в настоящето. Чудеше се с тревога какво би могло да означава това.

Намери Сестра Вирна сведена над огъня да готви нещо. Приятният аромат накара стомахът му да закъркори. Спящата гориста местност се пробуждаше, чуваха се крясъци на птици, ръмжене на животни. По дърветата пееха малки пъстри птички и скачаха весело от клон на клон. Ричард пусна заека пред нея. Тя не вдигна глава от огъня.

— Донесох ти нещо за закуска. Помислих си, че би ти дошло добре малко месо.

Тя само кимна в знак на благодарност.

— Все още ми се сърдиш, задето вчера ти спасих живота, така ли?

Сестрата сложи още едно дърво в огъня.

— Не ти се сърдя за това, че ми спаси живота, Ричард!

— Нали твърдеше, че твоят Създател мрази лъжите. Мислиш ли, че ще ти повярва? Аз не мисля!

Лицето ѝ стана червено. Ричард си помисли, че къдравите ѝ коси всеки миг ще избухнат в пламъци.

— Недей да богохулстваш!

— Нима лъжата не е богохулство?

— Ричард, ти не можеш да разбереш защо съм ти сърдита!

Той приседна на земята и потърка глезените си.

— Може би разбирам. Ти би трябвало да ме покровителстваш и защитаваш. А не аз теб. Може би изпитваш чувството, че си се провалила. Но аз не смятам така. И двамата направихме каквото трябваше, за да се спасим.

— Мислиш ли, че сме направили каквото трябваше? — Тя присви очи и около тях се образуваха ситни бръчици. — Доколкото си спомням от книгата, когато Бони, Джералдин и Джесъп преведоха хората през отровната река, някои от хората умряха.

Ричард се усмихна на себе си.

— Значи наистина си чела книгата!

— Нали ти казах, че съм! Това беше много дръзко. Можехме да загинем, поемайки този риск.

— Нямахме друг избор.

— Какъв избор трябваше да направим? — С ръце на колене тя се наведе напред. — Човек винаги има избор, Ричард, на това се опитвам да те науча. — Тя се отпусна назад на пети. — Магьосниците, създали това място, също са си мислили, че нямат друг избор. Но по този начин само влошили нещата. Докато бяхме в Долината, ти използва своя Хан и го направи, без да осъзнаваш последиците от това.

— И какъв избор имахме според теб?

Тя отпусна ръце на коленете си и се облегна на тях.

— Винаги имаме избор, Ричард. Този път извади късмет, че магията ти не те уби, задето я използваш.

— Какво искаш да кажеш?

Сестра Вирна придърпа самара си и започна да ровичка в него. Накрая извади една зелена платнена торба.

— На ръката си имаш кръв от онова чудовище. Някой от бръмбарите успя ли да те ухапе?

— По краката!

— Дай да видя!

Ричард повдигна панталона си и показа подутата зачервена рана. Вирна поклати глава и шептейки нещо на себе си, извади най-напред едно, а след малко и още едно шишенце от торбата.

С една клечка, която намери на земята, тя извади малко бял мехлем от първото и го размаза върху острието на един нож. Хвърли пръчката в огъня. Взе друга пръчка и я потопи във второто шишенце, което беше пълно с тъмен мехлем. След това размеси втория с първия, размазан върху острието. Хвърли и втората пръчка в огъня. В следващия миг нещо избухна и от огъня се издигна нажежена до бяло огнена топка, която постепенно се стопи във въздуха, превръщайки се в облаче черен дим. Вирна взе ножа и погледна сивата смес върху острието.

— Светло и тъмно, небе и земя. Магия, която ще те излекува от онова, което иначе би те убило до довечера. Винаги се забъркваш в разни каши, от които не знам как се измъкваш после. Всяка крачка оттук нататък ще влошава все повече състоянието ти. А сега ела насам!

Ричард заби пети в земята и се наведе над огъня.

— Да не би да се опитваше да решиш доколко си струва да ми помогнеш?

— Разбира се, че не! Този мехлем е направен с помощта на мощна магия, която може да неутрализира отровата, погълната от тялото ти при ухапването на подобни същества. Ако се намажеш твърде скоро, лекарството ще те убие. Ако закъснееш, ще умреш от ухапванията. Трябва да се прилага правилната магия в подходящия момент. Просто изчаках този подходящ момент.

Ричард искаше да ѝ възрази, но вместо това каза:

— Благодаря ти, че ми помогна.

Вирна се намръщи и побърза да се наведе над раните му.



— Сестро, какво съм направил, та съм влошил още повече нещата?

— Беше неразумен. Използването на магия е опасно. Не само за останалите, но и за онзи, който я използва.

Ричард стисна очи, щом тя прокара острието на ножа през едно от ухапванията първо в едната посока, след това в другата, докато изрисува знак хикс. От острата болка очите му се насълзиха.

— Как така е опасна за мен?

Тя продължи да се занимава с раните му, като прокараваше ножа през всяка от тях и същевременно пееше някакво заклинание. Когато заби острието в друго ухапано място, Ричард се опита да не подскочи. Тя наистина внимаваше, но болката беше почти нетърпима.

— Това е все едно да запалиш огън в средата на стара суха гора. Ще се окажеш сам в центъра на огъня, който си запалил. Това, което направи, беше глупаво и много опасно!

— Сестро Вирна, аз просто се мъчех да запазя живота си!

Тя стигна до една от най-болезнените рани.

— И виж какво стана. Ако не ти помогна, ще умреш! — Сестрата приключи с крака и премина на ръката му. — Когато онова чудовище ни нападна, ти искаше да помогнеш, но само предизвика опасността. — Щом свърши и с ръката му, тя обгори острието на пламъците.

— Ако не бях направил нищо, Сестро, сега щяхме да сме мъртви.

Тя избърса ножа.

— Не казвам, че не е трябвало да правиш нищо! Твърдя само, че не взе правилното решение. Не използва правилната магия!

— Използвах единственото, което притежавам — меча си!

Тя започна да дялка някакво парче дърво с ножа.

— Действа, без да познаваш последствията от магията. Поведението ти беше крайно рисковано.

— Добре, но това, което ти правеше, не помогна!

Сестра Вирна се облегна на коленете си и го погледна за миг, после се зае да прибира шишенцата обратно в торбата.

— Съжалявам, Сестро. Нямах предвид точно това. Искях само да кажа, че ти не можа да почувстваш верния път, и знам, че ако бяхме останали там, щяхме да загинем!

Шишенцата изтрополиха в торбата. Изглежда, не успяваше да намери предишните им места.

— Ричард, ти мислиш, че при нас ще се научиш да контролираш дарбата и да използваш магията си. Това е лесната част. Да знаеш каква магия да използваш, колко, кога и какви ще са последствията от нея — това е много по-сложно. Това е смисълът на нещата. Кога, колко, къде и каква магия. Като например в този случай, докато лекувах ухапванията по ръцете и краката ти. — Сестра Вирна го гледаше сериозно. — Без това познание ти си слепец, който размахва брадва пред тълпа деца. Не знаеш нищо за опасността, която предизвикваш, използвайки магията. Ние се опитваме да те научим да виждаш, преди да си размахал брадвата.

Ричард тъпчеше стръкчета трева с ботуша си.

— Никога не съм мислил за нещата по този начин.

— Всъщност може би трябва да се сърдя на себе си, задето постъпих толкова неразумно. Не мислех, че съществува нещо толкова силно, че да може да ме изкуши и да ме вкара в капана си. Явно съм се лъгала. Благодаря ти, Ричард, че ме спаси. — Тя откъсна една дълга тревичка и започна да я навива около пръстите си.

— Толкова се зарадвах, когато те открих... Страхувах се, че си мъртва. Но съм щастлив, че не си.

Сестра Вирна беше изсипала всичките шишенца от торбата и ги бе подредила на земята.

— Можех да си остана загубена завинаги в това заклинание. Би трябвало да стане така.

— Какво искаш да кажеш?

Ричард си помисли, че на земята пред нея има повече шишенца, отколкото би могла да побере подобна торба. Но нали бе видял с очите си, че ги вади именно оттам.

— И преди сме се опитвали да спасяваме Сестри. Случвало се е да срещаме Сестри, загубени заедно с момчетата си в подобни заклинания. Спомням си, че видях една при първото си преминаване през Долината. Никога никой не е успявал да спаси изгубена сестра. Случвало се е някои от Сестрите дори да загиват, докато се опитват да спасят друга Сестра. — Тя започна да подрежда шишенцата обратно в торбата. — Ти използва магия.

— Аз използвах мечата си. А в мечата, както знаеш, има магия.

— Не. Ти не използва магията на мечата. Използва своя Хан, макар да не го осъзнаваш. Да използваш Хан, подтикван от някакво желание,

това е най-опасното нещо, което би могъл да направиш.

— Сестро, все пак мисля, че беше магията на меча!

— Когато ме повика, аз те чух. Опитвали сме се да извикаме загубени Сестри, но никоя от тях не ни е чувала. Никоя.

— Просто не сте знаели как да го направите. Ти също не ме чуваше, докато не преминах през някаква блестяща въздушна стена, която те ограждаше. Първо трябваше да те освободя от тази стена.

Тя продължаваше да подрежда шишенцата в торбата. Гласът ѝ прозвуча по-меко.

— Знаем това, Ричард. Използвали сме какви ли не магии и никога не сме успявали да преминем през стената на тези заклинания или да привлечем вниманието на пленения вътре. Никой досега не е успявал да се измъкне от силата на заклинанията. — Тя премести последното шишенце и се обърна с лице към него. — Благодаря ти, Ричард!

Той сви рамене и захвърли стръкчето трева.

— За нищо. Това бе най-малкото, което можех да сторя, за да компенсирам онова, което бях направил преди.

— Онова, което беше направил преди ли?

Ричард опъна крачола над раните си.

— Ами преди да те спася, аз те убих!

Тя се наведе към него.

— Направил си какво?

— Ти ме нарани. С твоята магия. С яката.

— Съжалявам, Ричард, била съм под влияние на заклинанието и не съм знаела какво правя, не съм искала да те нараня!

— Не тогава — поклати глава Ричард. — Преди това, в бялата Кула.

Сестра Вирна се наведе още по-близо до него и скръцна със зъби.

— Ти си влизал в някоя от Кулите? Да не си полудял? Нали ти обясних какво представляват те. Как може да си толкова...

— Сестро, нямах друг избор.

— Вече говорихме по въпроса за избора. Казах ти колко опасно е да се влиза в Кулите. Казах ти да стоиш далеч от тях.

— Виж, наоколо удряха светкавици. Щяха да ме убият. Ами... е, добре, не знаех какво да направя. И така, за да се спася, минах през

един от отворите и се оказах в Кулата.

— Нима не можеш да спазваш дори най-обикновените инструкции? Трябва ли винаги да действаш като дете?

Ричард я изгледа изпод вежди.

— Точно това ми каза и тогава, когато се появи в Кулата. Сигурен бях, че си ти. Беше сърдита. Повече, отколкото сега. И каза точно това. — Той стисна зъби и докосна яката на врата си. — Ти използва това. Използва го, за да ме залепиш за стената и да ме измъчваш с него. Нима яката може да направи подобно нещо сама, а, Сестро?

Тя каза доста по-спокойно:

— Да. Ние не притежаваме силата на един магьосник, на мъжкия Хан. Яката увеличава многократно силата ни така, че да можем да бъдем по-силни от онзи, който я носи. Така го обучаваме.

Гласът му беше изпълнен с гняв.

— Ти я използва, за да ми причиниш болка. Същата болка, която ми причини и след това, докато беше в капана на заклинанието. Само че по-силна. И за дълго време. И това ли може да направи яката, а, сестро?

Сестрата откъсна сноп трева и избърса в него ръцете си, като съвсем съзнателно избягваше гневния му поглед.

— Да. Но това беше видение, Ричард. Не съм го направила наистина.

— Казах ти да престанеш да ми причиняваш болка, защото в противен случай аз сам ще го направя. Ти не престана, така че аз извиках магията на меча и разчупих обръча, който ме държеше. Ти побесня. Каза, че това е било последната ми грешка. Каза, че ще ме убиеш, задето съм ти се противопоставил. Наистина щеше да го направиш, Сестро.

— Съжалявам, Ричард — прошепна тя и го погледна, — за това, че си изстрадал всичко това. — Гласът ѝ възвърна част от силата си. — И после ти какво направи с мен... с моя образ?

Той се наведе напред и я докосна по рамото.

— Разсякох те на две с меча си. Точно по средата.

Ръцете ѝ се отпуснаха покрай тялото. Тя се вкамени. Лицето ѝ бе загубило цвета си. След малко успя да възвърне самообладанието си. Ричард отново късаше стръкчета трева.

— Не исках да го правя, но бях убеден, че в противен случай ще ме убиеш!

— Сигурна съм, че си мислил така, Ричард. Но разбери, наистина е било само привидение. Ако беше истина, нещата нямаше да се развият по този начин. Нямаше да можеш да направиш онова, което си направил.

— Кого се опитваш да убедиш, Сестро? Мен или себе си?

Тя го погледна в очите.

— Всичко, което си видял там, не е било така, както е в реалността. Срещнал си само привидения.

Ричард завъртя пръчката с набучения на нея заек, за да се опече и от другата страна, и премести настрани канчето с гозбата да изстине.

— Както и да е, когато те видях отново, не можех да разбера дали си привидение или наистина си жива. Не съм искал да те убивам. — Той я погледна и се усмихна. — Нали ти бях обещал, че ще преминеш през Долината на изгубените.

Вирна кимна.

— Да, обеща ми. Но в това имаше повече страст, отколкото разум.

— Сестро, направих само онова, което можах да измисля, за да се спася. И което мислех, че ще помогне и на теб!

Тя въздъхна и поклати глава.

— Ричард, знам, че се опитваш винаги да направиш най-доброто, на което си способен. Но трябва да разбереш, че онова, което смяташ за най-добро, не винаги се оказва такова в действителност. Ти призова своя Хан, без да знаеш какво правиш, без дори да разбираш, че го правиш. По този начин предизвика опасност. Толкова голяма, че дори не би могъл да си я представиш.

— Как съм използвал своя Хан?

— Магьосниците дават обещания, които техният Хан се опитва да спазва на всяка цена. Ти обеща, че ще ми помогнеш да премина през Долината, да ме спасиш. По този начин събуди пророчество.

Ричард се намръщи.

— Не съм правил никакво пророчество!

— Не само го направи, но дори използва своя Хан, без да го осъзнаваш, използва пророчество, за да направиш нещо в миналото, което да ти помогне в бъдещето.

— За какво говориш?

— Унищожих мундщуците от юздите.

— Още тогава ти обясних защо го правя. Това е проява на жестокост към конете.

Вирна поклати главата си.

— Точно това исках да кажа. Мислиш, че си го направил поради някаква причина, но всъщност е послужило за други цели. Съзнанието ти просто се опитва да намери обяснение на онова, което е направил твоят Хан. Докато бягахме от Долината, не ти вярвах. Опитах се да отклоня коня си. И понеже нямаше мундщук, не успях.

— Е, и какво?

Тя се наведе напред.

— Унищожаването на мундщуците в миналото задоволява обещание, дадено в бъдещето. Това е използване на пророчество. Ти развъртя брадвата си на сляпо.

Ричард я изгледа с недоверие.

— Звучи малко пресилено, нали, Сестро, дори за теб.

— Аз знам как действа дарбата, Ричард.

Ричард замълча. Накрая реши, че не ѝ вярва, но че няма желание да спори повече с нея. Имаше и други неща, за които искаше да я разпита.

— Изписа ли вече оная малка книжка? Скоро не съм те виждал да пишеш вътре.

— Изпратих съобщение вчера, че сме преминали през Долината. Нямаше какво друго да пиша, това е всичко. В книгата има магия, която изтрива старите съобщения. Изтрих всичко, освен две страници. С онова, което добавих вчера, страниците станаха три.

Ричард откъсна зальк хляб.

— Коя е Прелатът?

— Тя отговаря за Сестрите на светлината. Тя е... — Сестрата присви очи. — Никога не съм я споменавала пред теб. Откъде знаеш за съществуването ѝ?

Ричард близна трохите от дланта си.

— Прочетох за нея в книжката ти.

Ръката ѝ се стрелна към колана, за да потърси книжката. Беше на мястото си.

— Чел си личните ми бележки. Нямах право! Ще...

— Тогава беше умряла.

Сестра Вирна сви устни, а той продължи.

— Когато те убих... добре де, убих твоето привидение, книгата падна на земята. Прочетох какво пише вътре.

Тя стисна зъби.

— Имаше само две изписани страници, точно както в истинската книга. Преди да излезем от Долината и да добавиш третата, бяха само две.

Тя го погледна. Той продължаваше да дъвче.

— Просто привидения, Ричард!

Той вдигна очи.

— На едната страница пишеше: „Аз съм Сестра на светлината, натоварена с грижите за това момче. Тази задача е извън всякакъв разум, ако не напълно изпълнима. Настоявам да ми бъдат разтълкувани указанията. Настоявам да ми бъде обяснено от коя инстанция идват те. Ваша в служба на светлината, Сестра Вирна Совънтрийн.“ На другата пишеше: „Ще правиш онова, което ти е заповядано. В противен случай ще понесеш последствията от действията си. Никога повече не си позволявай да искаш обяснение за заповедите на Двореца. Собственоръчно: Прелатът.“

Лицето на Сестрата отново загуби цвета си.

— Не е твоя работа да четеш нещо, което принадлежи на друг.

— Казах ти вече — тогава беше умряла. Какви указания са ти били дадени, та толкова много си се ядосала?

Лицето ѝ постепенно почервенея.

— Това са процедурни въпроси. Не би могъл да го разбереш. Пък и изобщо не е твоя работа.

Ричард повдигна вежда.

— Не е моя работа ли? Твърдиш, че само се опитваш да ми помогнеш, макар че си ме взела за затворник, а отгоре на това казваш, че не е моя работа! Нося тая яка около врата си, нараняваш ме с нея, можеш дори да ме убиеш, а ми казваш, че не е моя работа. Искаш да изпълнявам нарежданията ти, да ги приемам на доверие, макар че тази вяра е разклатена от всяко ново нещо, което откривам. И пак ми казваш, че не е моя работа. Твърдиш, че привиденията, които съм видял, не принадлежат на реалността, макар да открих, че е точно така. И това също не е моя работа, така ли?

Сестра Вирна мълчеше. Гледаше го, без да показва чувствата си. Гледаше го, помисли си той, като бръмбар в кутийка.

— Сестро Вирна, би ли ми отговорила на един въпрос?

— Стига да мога!

Той протегна крака и се опита в тона му да няма враждебност.

— Когато ме видяхте за пръв път, бяхте изненадани, че съм мъж, а не дете.

— Точно така. В Двореца има хора, които усещат, когато се роди някой с дарба. Но ти беше скрит от нас, затова ни отне много време да те намерим.

— Но нали ми каза, че си прекарала повече от половината си живот извън двореца, за да ме търсиш. Щом си прекарала двайсетина години в търсене, как си могла да очакваш, че ще съм дете? Би трябвало да предположиш, че ще съм пораснал. Освен ако не си знаела, че съм бил роден и не си започнала да ме търсиш много преди някой в Двореца да е усетил съществуването ми.

Тя отговори с глух, едва доловим глас, внимателно подбирайки думите си.

— Прав си. Това се случва за пръв път досега.

— Тогава какво ви е накарало да тръгнете да ме търсите, след като никой още не е бил усетил, че се е родил човек с дарба?

Тя продължи внимателно да обмисля отговорите си.

— Нямахме представа кога точно ще се родиш, но знаехме, че това ще стане. Така че ни изпратиха да те търсим.

— Откъде знаехте, че трябва да се родя?

— За теб се говореше в едно пророчество.

Ричард кимна. Искаше му се да научи повече за това пророчество, защо в Двореца са решили, че той е толкова важен, но не желалаше да изгуби нишката, по която вече бе тръгнал.

— Значи сте знаели, че може да минат много години, преди да ме откриете, така ли?

— Да. Ние не знаехме кога точно ще се родиш. Можяхме да стесним вероятното време в рамките на няколко десетилетия.

— Как стана изборът на Сестрите, които бяха изпратени да ме търсят?

— Избра ни Прелатът.

— Вие нямате глас в това, така ли?



Тя се стегна, сякаш всеки миг очакваше на врата ѝ да вържат клуп, но не се стърпя и отново изрази на глас онова, в което вярва.

— Ние служим на Създателя. Нямаме причина да възразяваме, когато ни е поставена задача. Този Дворец е създаден единствено в помощ на родените с дарбата. Да бъде избрана да спаси някой, който притежава дарбата, е наистина огромна чест за всяка Сестра.

— Значи никоя Сестра преди това не е трябвало да изгуби толкова години от живота си за спасението на роден с дарбата?

— Точно така. Досега не съм чувала да е отнемало повече от година. Но аз знаех, че в този случай издирването може да продължи десетилетия.

Ричард се усмихна победоносно. Пое дълбоко въздух.

— Сега разбирам.

Тя присви очи.

— Какво разбираш?

— Разбирам, Сестро Вирна, защо се отнасяш с мен по този начин. Разбирам защо през цялото време сме в борба един с друг, защо непрекъснато се държим за гушите. Разбирам защо ме презираш, защо ме мразиш!

— Не те мразя, Ричард! — Тя изглеждаше като човек, попаднал в капан, чиято врата ще хлопне всеки миг зад гърба му.

Ричард кимна и хлопна тази врата.

— Напротив, мразиш ме, и аз не те обвинявам за това. Разбирам те. Трябвало е да напуснеш Джелидайка заради мен.

— Ричард, не си позволявай да ми говориш с...

— Презираш ме заради това, а не заради случилото се с другите две Сестри. Всичко е заради Джелидайка. Ако не е трябвало да тръгнеш да ме търсиш, и досега да си с него. Щяхте да прекарате заедно тези двайсет години. Ти си пожертвала любовта на живота си, за да изпълниш омразна за теб задача. Изпратили са те. Не си имала друг избор, освен да изпълниш дълга си, който ти е коствал любовта и евентуалните деца. За всичко това съм виновен аз и затова ме мразиш.

Сестра Вирна не помръдваше. Не можеше да каже нито дума. Накрая прошепна едва.

— Ти наистина си Търсач.

— Съжалявам, Сестро Вирна!

— Не е нужно, Ричард! Ти дори не знаеш какво говориш! — Тя бавно взе заека от огъня и го погледна с невиждащи очи. — Да приключваме със закуската. Чака ни път.

— Добре. Но искам да помислиш за това, Сестро. Не съм виновен аз. А Прелатът. Би трябвало да спреш да ме обвиняваш.

Тя отвори уста, за да каже нещо, но само извади кожения мях с водата и дълго пи. Когато свърши, задъхано избърса с ръкав мокрите си устни. Леденият ѝ поглед се спря върху очите му.

— Скоро, Ричард, ще стигнем в Двореца. Но първо ще трябва да минем през владенията на един много опасен народ. Сестрите имат споразумение за преминаване с тях. Ще трябва да направиш нещо за тях. Задължен си, иначе ще си имаме много неприятности.

— Какво трябва да направя?

— Трябва да убиеш някого за тях.

— Сестро Вирна, казах ти вече. Няма да...

Тя го прекъсна с ръка.

— Този път няма да ти позволя да развъртиш брадвата над главата си, Ричард — прошепна тя. — Нямаш представа до какво би могло да доведе това. — Тя се изправи на крака. — Пригответи конете. Тръгваме.

— Няма ли да закусиш? — попита Ричард.

Тя не му отговори, само мина покрай него.

— Във всеки спор участват поне двама души, Ричард. Ти винаги си ми сърдит за нещо, възразяваш на всичко, което ти кажа. Презираш ме. Мразиш ме, защото мислиш, че аз съм тази, която е сложила яката около врата ти. Но не съм аз и ти го знаеш. Калан те накара да я сложиш. Заради нея носиш Рада'Хан. Ако не беше тя, сега нямаше да си с мен и да ме мразиш толкова. Но искам да помислиш за това, Ричард, че за всичките ти беди не съм виновна аз. А Калан. Може пък да е имала сериозна причина да поиска това от теб. Може би го е направила заради теб. При всички положения би трябвало да спреш да ме обвиняваш.

Ричард се опита да преглътне, но не можа.

## ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

През гъстите дървета, разпрострели се чак до билото на планината, се процеждаше кървавочервената светлина на залеза. Зелените ѝ очи се взираха в добре прикритите предни постове. Разстоянието помежду им е доста голямо, помисли си тя. В противен случай досега да са я забелязали. Мерна дългите прави редици от палатки, които заемаха почти цялата долина. Най-много пет хиляди души, каза си тя. Конете бяха завързани вляво от нея, близо до каруците с припаси. В далечината се виждаха тоалетните, скрити в снега. Кухненските каруци бяха спрени между войниците и продоволствените каруци. Лагерът се приготвяше за нощта. Над палатките на командирите се развяваха пъстри бойни знамена. Това май беше най-подредената армия, която някога е виждала. Галеанците имаха вкус към реда.

— Изглеждат добре — каза тихо Чандален. — За мъже, които скоро ще бъдат изклани.

Двамата братя се изкикотиха нервно в знак на съгласие. Калан кимна разсеяно. Тази сутрин успяха да видят армията, която тези мъже се опитваха да настигнат. За разлика от Галеанците, които наблюдаваха сега, онези не бяха нито спретнати, нито чисти. Редиците им не бяха стройни и подредени. И предните им постове не бяха разположени на такова голямо разстояние един от друг. Въпреки това Чандален и братята успяха да пробият достатъчно навътре, за да може тя да види онова, което я интересуваше, да прецени броя им. Най-вероятно бяха около петдесет хиляди. Калан въздъхна дълбоко и от устата ѝ излезе малко бяло облаче, което се понесе из студения въздух.

— Трябва да сложа край на това. — Тя метна лъка и раницата на гърба си. — Слизаме долу.

Чандален, Приндин и Тосидин я последваха в пухкавия сняг. Беше им отнело повече време, отколкото тя предполагаше, за да настигнат Галеанците. Снежна буря високо горе в прохода Джара ги бе принудила да останат два дни в прикритието на един хралупест бор.

Тези дървета винаги ѝ напомняха за Ричард. Докато лежеше в хралупата, загърната в пелерината си, заслушана във воя на бурята, тя непрекъснато мислеше за него — и насън, и наяве. Беше бясна, задето трябваше да губи ценно време по пътя си към Ейдиндрил, за да настигне тези самоубийци, тръгнали да отмъщават на огромната и силна армия, унищожила Ебинисия. Но като Майка Изповедник не можеше да допусне пет хиляди души да отидат на явна смърт. Трябваше да ги спре, преди да са настигнали другата армия. Не им оставаше много. Вероятно утре щяха да са вече там. Щом четиримата се приближиха до постовете, се чу сигнал за тревога. Виковете отекнаха надалеч, повтаряни от пост на пост. Чу се отваряне на палатки, мъжете се втурнаха навън. В студения въздух отекна звън на метал. През снега се спуснаха мъже с копия в ръце. Други заемаха позиции с лъкове в ръце. Стена от неколкостотин мъже застана между Калан и палатките на командния състав. Отвсякъде прииждаха все нови и нови мъже, като някои се дообличаха пътъом и крещяха на другарите си в палатките.

Калан и тримата ѝ спътници спряха. Тя стоеше, вдигнала високо глава, спокойна. Зад нея Чандален, Приндин и Тосидин се подпираха леко на копията си. От най-голямата палатка излезе мъж с тежка кафява пелерина и си проправи път между строените мъже. Двама други го настигнаха и тръгнаха заедно с него. Щом се приближиха, Калан разпозна ранга му. Беше капитан, а двамата край него — лейтенанти. Застанаха пред нея, а тя свали яката на пелерината си и тежката ѝ коса се разпръсна върху бялата вълча кожа.

— Какво е... — Очите на капитана постепенно се отвориха широко. Той и другите двама паднаха на колене. Всички останали, докъдето поглед стигаше, направиха същото и останаха така с наведени глави. Настъпи пълна тишина. Тримата Кални се спогледаха в недоумение. Никога не бяха виждали как други народи, освен Калните, приветстват Майката Изповедник. Чуваше се само сухото пукане на замръзнали клони, полюшвани от ледения вятър.

— Станете, деца мои.

Последван от лейтенантите, капитанът се изправи. След тях и всички останали. Вече прав, той се поклони още веднъж галантно, навеждайки се от кръста. Изправи се с горда усмивка.

— Майко Изповедник, каква чест!

Калан огледа с невярващи очи квадратната му челюст, чупливата светлокафява коса, бистрите сини очи, младото красиво лице.

— Та ти си още дете — прошепна тя и плъзна поглед върху стотиците, върху хилядите бистри очи, всичките вперени в нея. Примигна насреща им. Усети как лицето ѝ пламва. Сви юмруци, трепереца от гняв.

— Та вие сте деца! Всички вие сте деца!

Капитанът посочи към хората си с объркан поглед, в който имаше и малко обида.

— Майко Изповедник, макар и да сме толкова млади, всички ние сме войници от Галеанската армия.

— Всички вие сте деца! — прошепна тя. — Деца!

Всичко наоколо отново потъна в пълна тишина. Повечето от тях бяха петнайсет-шестнайсетгодишни. Някои от тях не можеха да скрият любопитството си и гледаха открито Чандален, Приндин и Тосидин. Никога досега не бяха виждали такива като тях.

Калан хвана под ръка капитана и го дръпна настрани, след което се обърна към лейтенантите.

— Вие двамата елате с нас — после извика към останалите. — Можете да се връщате към задълженията си.

Капитанът даде знак и всички мечове се прибираха в ножниците, стрелите — в колчаните. Щом стигнаха до дърветата, тя застана до един дънер и пусна ръката му с гневно движение. След това се отпусна на покрития със сняг дънер като на трон. Скръсти ръце. Чандален стоеше от дясната ѝ страна, а Приндин и Тосидин от лявата. Те забиха копията пред ботушите си и зачакаха в пълна тишина. Калан проговори през зъби.

— Как се казвате, капитане?

Той нервно попипваше едно копче на униформата си.

— Брадли Райан. — Сините му очи я погледнаха. — Капитан Брадли Райан, Майко Изповедник. — Погледна надясно, а после и наляво. — Това са лейтенант Нолан Слоун и лейтенант Флин Хобсон.

— Колко деца сте повели с вас, капитан Райан?

Той леко се стегна.

— Може и да сме по-млади от вас, Майко Изповедник, макар и не особено много, и да нямате високо мнение за нас, но ние сме войници. Добри войници.

— Добри войници. — Тя едва се сдържаше да не му изкрещи. — Щом сте толкова добри войници, защо тогава успях да премина незабелязано покрай първите ви постове!

Лицето му пламна. Той едва се стърпя да не каже нищо.

— Освен това искам да попитам има ли сред тези добри войници, включително вас тримата, поне един, който да е на повече от осемнайсет години?

Той стисна устни и поклати глава.

— Тогава питам ви отново: колко деца сте повели с вас?

— Четири хиляди и петстотин души под мое командване.

— А знаете ли, капитан Райан, че ще се натъкнете на десеторно по-многобройна армия от вашата?

Капитан Райан повдигна вежди и в крайчеца на устата му се появи момчешка усмивка.

— Не смятаме да се „натъкнем“ на тях, Майко Изповедник. А да ги хванем. И най-вероятно ще го направим утре.

Калан отново стисна зъби.

— Ще ги хванете, значи. Утре, ако не ви бях настигнала, млади човече, вие и всичките ви „мъже“ щяхте да умрете. Явно нямате представа срещу каква армия ще се изправите.

Той повдигна брадичка.

— Знаем много добре кого преследваме. Имаме разузнаване, аз получавам докладите им.

Калан се изправи и посочи с ръка.

— Тук, в тази планина, има петдесет хиляди души.

— Петдесет и две хиляди и няколко стотин. — Той сви рамене. — Не сме глупаци. Знаем какво правим!

Тя го стрелна с гневен поглед и отпусна ръка.

— О, нима? И какво точно възнамерявате да направите с тях, когато ги „хванете“?

Капитан Райан се усмихна и се наведе напред, сигурен, че може да ѝ докаже, че наистина знае какво прави.

— Ами съвсем скоро ще стигнат до разклонение в прохода. Смятам да изпратя там една част, която ще ги заобиколи и ще заварди всяка една от пътеките. Така ще си помислят, че са нападнати от многочислена армия, и ще се върнат назад, където ще ги чакаме. Ще застанем точно ей там, преди теснината. След това ще отстъпим назад,

ще се разделим на две, за да могат да навлязат в самата теснина. Копиеносците ще бъдат скрити там. Нарича се „Наковалня“. От двете страни ще се подредят стрелците, а врагът ще остане притиснат по средата. Това е „Чукът“. — Усмивката грейна на лицето му. — Ще ги ударим в средата. — Той небрежно махна с ръка и само леко се изпъчи. — Това е класическа тактика. Нарича се „Чук и Наковалня“.

Калан го наблюдаваше разгневена.

— Знам как се нарича, млади човече. „Чукът и Наковалнята“ е много смела маневра... при подходящите условия. Но срещу сила, надвишаваща ви десеторно по брой, е пълна лудост. Все едно язовец да се опита да погълне наведнъж цял вол.

— Учили са ни, че с добре изчислено време и с решителност неголяма армия от смели мъже в тясно пространство като тази долина...

— Смели мъже? Нима мислиш, че е въпрос на дързост и решителност? Това ли ти подсказва гордостта ти?

Капитанът заби очи в земята.

— Не можеш да бутнеш скала с пръчка! Единственият начин да ги накарате да се върнат назад е да ги изплашите и те сами да го сторят. — Тя посочи с ръка към врага. — Тези мъже са опитни и калени в битки войници! От доста време водят войни, убили са толкова много хора! Нима мислиш, че не знаят какво е „Чук и Наковалня“? Нима мислиш, че понеже са врагове, непременно са глупаци?

— Не, но...

Тя заби пръст в гърдите му, като го срязва по средата на думата:

— Искаш ли да ти кажа какво ще се случи, капитане? Не разполагаш с достатъчно хора, за да ги отблъснеш. Когато изпратиш част от войниците си да ги обградят, враговете ще се престорят, че си ги изплашил и ще отстъпят малко, като едновременно с това ще се разгърнат, за да примамят твоите хора да влязат между тях. Нарича се „Лешникотрошачка“. Познай кой ще бъде лешникът? След това ще се придвижат. Към твоята „Наковалня“. Ще се превърнат в подмамани от миризмата на кръв глутница вълци. След като пометат твоя „Чук“, ще станат неудържими, нищо няма да може да ги спре. Те имат опит в битките и знаят какво правят. Ще отцепят твоите копиеносци и стрелци и ще ги изолират напълно от войниците с мечове, които би трябвало да им се притекат на помощ. Върху твоите копиеносци ще се

изсипе вихрушка от летящи остриета, предпазени от стоманени щитовете. Войниците ти ще се окажат в капан. Въръжената им конница също ще долети и буквално ще помете останалите стрелци, които вече няма да са защитени от копиеносците. Всички вие ще се биете смело, убедена съм в това. Но те ще ви превъзхождат числено поне с двайсет към един, защото част от хората ще са пожертвани в „Чука“. И до този момент най-вероятно ще са избити до крак. За да се справи един пълководец с по-многобройна армия, той трябва да я раздели и да завладява отделните части една по една. Ти възнамеряваш да направиш точно обратното. Ти ще разделиш своята армия на две, за да могат да изтребят цялата ти армия по-лесно — първо едната половина, след това и другата.

Капитанът продължаваше да гледа в земята.

— Можем да се справим. Нямаме представа колко сме добри. Не сме новобранци!

— Всички тези деца под твое командване ще умрат! До крак. Виждал ли си някога смъртта, капитане? Виждал ли си как умира човек? Не старец, издъхващ в леглото си, а войник в битка? Ще ви промушат копия, стрели ще се впият в очите ви. От ръцете ви ще стърчат мечове, от телата ви — ребра. Остриетата ще разпорят коремите ви и ще разплискат червата ви по студената земя. Лица, които познаваш, лицата на твоите приятели, на тези деца, ще впиват ужасените си очи в теб, докато повръщат собствената си кръв. Ще те молят да им помогнеш да умрат по-бързо! Пленниците ще бъдат екзекутирани, докато твоите врагове пеят и танцуват за победата в току-що спечелената битка.

Най-накрая капитан Райан вдигна глава. Неговите лейтенанти още гледаха в земята.

— Говориш като принц Харолд, Майко Изповедник. От неговата уста неведнъж съм чувал същите думи.

— Принц Харолд е умен войник!

Капитан Райан закопча две копчета на вълнения си тъмнокафяв мундир.

— Но това няма да промени решението ми. „Чукът и Наковалнята“ е единственият ни шанс. Мисля, че ще успеем. Трябва да успеем!

Чандален се наведе напред към нея и заговори на своя език.



— Майко Изповедник, тези мъже са самата смърт. Трябва да стоим далеч от тях, ако не искаме да се заразим от лудостта им. Ще измрат до последния човек.

Капитанът се намръщи.

— Какво каза той?

Калан се наведе към младия капитан.

— Каза, че утре ще измрете до последния човек!

Капитан Райан изгледа Чандален от горе до долу.

— Какво знае той за военната стратегия? Той е само един дивак!

Калан повдигна вежди.

— Дивак ли? Доста е умен за дивак. Говори два езика. Своя и нашия.

Капитан Райан преглътна.

— И е участвал в много битки. Убивал е хора. Ти колко души си убил, Бродли?

Той погледна към двамата лейтенанти.

— Ами, нито един. Вижте, много съжалявам, не исках да обиждам никого. Но наистина знам много за войната.

— И какво толкова знаеш за войната, дете? — прошепна Калан.

— Всички тук сме доброволци. Аз — отпреди три години. Почти всички са с не по-малко от година стаж. Всички сме добре обучени. Самият принц Харолд се занимава с обучението ни, провеждаше тактическите уроци. На няколко пъти сме печелили учебни битки срещу него. Може да сме млади, но имаме опит. Това е нашият последен тест, преди да получим истинските си назначения. Прекарахме под открито небе почти цял месец, инсценирайки военни действия и бойни тактики. Знаем с какво сме се захванали. Това, че сме млади, не означава, че не можем да се бием. Да, наистина сме млади, но затова пък сме силни.

Чандален се засмя.

— Силни ли? Пътувате като жени.

Калан го погледна строго и той се прокашля.

— Добре де, като някои жени. Не сте толкова силни, колкото си мислите. Вие сте изнежени. Имате каруци, в които носите багажа си. Това ви изнежва. Утре ще умрете!

Калан се обърна към тримата войници.

— Моят приятел греши! Вие няма да умрете утре!

Капитанът се поободри.

— Така ли? Значи ни вярвате?

Калан поклати глава.

— Няма да умрете, защото няма да го допусна. Връщам ви обратно. Ще върнете дивизията си обратно в командния щаб. Това, капитане, е заповед. Тръгнала съм към Ейдиндрил, за да се погрижа за това. Да спра тази армия от убийци.

Лицето на капитан Райан се вледени.

— Нямаме щаб, в който да се върнем. Всички бяха избити в Ебинисия. По това време ние бяхме на учение. Хванахме следите на онези, които са го направили. И ще си отмъстим.

— Войниците в Ебинисия са били много пъти повече от вас и въпреки това са били разбити от войската, срещу която искате да се изправите.

— Знаем. Избитите в града бяха хората, с които сме живели, с които сме споделяли храната и леглото си. Наши учители, братя и бащи. Наши приятели и съученици — Той пристъпи от крак на крак и прочисти гърлото си, правейки усилие гласът му да не трепери. — Трябваше да сме там, с тях. Трябваше да се бием заедно.

Калан се обърна с гръб към тримата Галеански войници. Тя постави пръсти на слепоочията си, затвори очи и започна да се масажира с кръгови движения. Заболя я главата при мисълта, че всички тези млади момчета ще бъдат избити. Беше ѝ мъчно за приятелите и близките им, паднали за своя град. В съзнанието ѝ изплуваха лицата на убитите млади жени. Тя се извърна и погледна младия капитан в очите. Очи, видели много повече, отколкото тя си мислеше в началото.

— Вие сте били — прошепна тя. — Вие сте затворили вратите. Вратите в Двореца. На стаята на придворните дами на Кралицата.

Той преглътна и кимна с глава. Очите му се напълниха със сълзи. Долната му устна затрепери.

— Защо им е било да правят всичко това?

Калан му отговори с тих глас.

— Войникът трябва да умее да принуждава врага си да върши глупости. Или като го плаши, или като го вбесява. И в двата случая това му пречи да мисли нормално. Направили са го, за да внесат страх

в сърцата ви. Но не само това. За да ви вбесят дотолкова, че да сте готови да направите глупост, благодарение на която да избият и вас.

— Мъжете, които преследваме, са същите, които са направили всичко онова в Двореца. Ние нямаме щаб, където да се върнем. Всичко е в наши ръце.

— Това е глупостта, която те искат да ви принудят да направите. Но вие няма да го направите. Ще отидете под друго командване. Няма да нападнете тази армия.

— Майко Изповедник, аз съм войник и съм се клел да служа на Галеа и на Средната земя. В моя прекалено млад живот, както ти си мислиш, никога не ми е идвала наум мисълта да не се подчиня на командирите, на Кралицата или на Майката Изповедник. — Капитан Райан вдигна ръка и я сложи на рамото си. — Но този път няма да се подчиня на твоята заповед. Ако искаш, можеш да ме докоснеш със силата си. В противен случай по никакъв начин не би могла да ме накараш да изпълня заповедта ти.

Лейтенант Слоун проговори за първи път.

— А след това ще трябва да докоснеш и мен, защото неговото място ще заема аз, аз ще застана начело на армията.

Лейтенант Хобсон пристъпи напред.

— А след това ще трябва да докоснеш и мен!

— След като приключиш с нас тримата — каза капитан Райан, — ще трябва да се заемеш с останалите офицери, а след това да преминеш и към обикновените войници. Дори да остане само един-единствен воин, той пак ще се хвърли в атака и ще умре в битката.

Калан дръпна ръката си.

— Отивам в Централния съвет, за да се погрижа за това. Онова, което искате да направите, е живо самоубийство.

— Майко Изповедник, ние ще атакуваме.

— За какво? За слава ли? Искате да се превърнете в герои, отмъстили за убийствата. Искате да умрете в славна битка?

— Не, Майко Изповедник — каза той с тих глас. — Видяхме какво са направили онези мъже с жителите на Ебинисия. Видяхме какво са направили и с пленените войници. Видяхме как са се отнесли с жените и децата. Мнозина от мъжете, които командвам, оставиха там сестри и майки. С очите си видяхме какво се е случило с техните бащи и братя. С нашия народ. Не се борим за слава, Майко Изповедник.

Знаем, че това, с което сме се заели, е равносилно на самоубийство. Но всички ние вече сме сираци, нямаме си никого, нямаме семейства. Ще го направим, защото същите тези войници в момента пътуват към някой друг град, за да направят там това, което направиха в Ебинисия. Трябва да ги спрем, ако можем. Животът на всеки един от нас е обвързан с клетва в служба на народа ни. Не можем да се откажем от своята отговорност. Ще атакуваме и ще се опитаме да ги спрем, преди да са избили още много невинни хора. Моля се добрите духове да ти помогнат да успееш в Ейдиндрил, но това няма да е скоро. Колко още хора ще трябва да загинат, преди да накараш Съвета да вземе мерки и да спре тези мъже. Един град е достатъчен. Ние сме единствените, които ще се срещнат с убийците. Животът на всеки един от нас ще застане между тях и следващите жертви. Когато положих клетвата си, аз мислех единствено за това, че обричам живота си на моя народ. Ето защо няма да се подчиня на заповедта ти, Майко Изповедник. Отивам да се бия не за слава, а в защита на онези, за които няма кой да се погрижи. Ще бъда доволен да получа благословията ти. Но със или без нея — ще тръгна, ще се опитам да спра онези мъже.

Калан отново се отпусна върху дънера, като не сваляше очи от тримата войници. Всички чакаха в мълчание. Те наистина бяха деца. Макар и по-големи, отколкото си мислеше в началото. И имаха право. Трябваше й време да стигне до Ейдиндрил и още време, за да се събере армия, която да спре убийците. Дотогава те щяха да продължат да убиват. Колцина още трябваше да умрат, докато дойде помощта от Централния съвет? В този миг й се прииска да е всеки друг, само не и онази, която беше. Майката Изповедник. Тя потисна чувствата си и погледна на проблема с очите на Майката Изповедник. Претегли животите: загубените и спасените. Изправи се и се обърна към Чандален.

— Трябва да им помогнем.

Чандален стисна копието си с две ръце и се наведе към нея:

— Майко Изповедник, тези мъже са глупави деца, които ще умрат. Ако останем с тях, те ще предизвикат истинска вихрушка от убийства около нас. Ще бъдем пометени от нея заедно с тях. А ти няма да стигнеш до Ейдиндрил.

— Чандален, тези хора са като Калните. Те преследват своя Джакопо. Ако не им помогнем, броят на загиналите ще е още по-голям.

Приндин се наведе напред.

— Майко Изповедник, ще направим всичко, което искаш, но знай, че няма как да помогнем на тези момчета. Та ние сме само четирима.

Тосидин кимна.

— А и ти няма да изпълниш своето задължение да стигнеш до Ейдиндрил. Нали това също беше важно?

— Разбира се, че е. — Тя отметна коси от лицето си. — Но какво щеше да стане, ако армията, която унищожи този град, беше тръгнала срещу народа на Калните? Нямаше ли да искате да ви помогна, ако вашият народ беше следващата цел на убийците?

Тримата мъже се изпънаха. Разклатиха копията си, като в същото време тайно хвърляха погледи към тримата войници, които мълчаха в очакване на отговор.

— Какво щяхте да направите — попита тя и ги изгледа един по един, — ако бяхте на тяхно място?

Тосидин се наведе към нея.

— Прекалено много са. Невъзможно е.

Чандален сърдито тупна Тосидин по рамото.

— Ние сме бойци от народа на Калните! Ние сме по-умни от тези мъже, които пътуват с каруци и убиват жени. Да не мислиш, че те са по-добри войници от нас?

Двамата братя сведоха очи към върховете на ботушите си.

— Добре — каза Приндин, — знаем, че така, както онези са го замислили, тези момчета ще бъдат избити до крак. Но има и други начини.

Чандален се усмихна.

— Разбира се, че има. Духовете са научили моя дядо как да се справя с подобни проблеми. Дядо ми е предал знанията си на баща ми, а той пък — на мен. Тук може да става въпрос за по-голям брой врагове, но в основата си проблемът е същият. Ние знаем по-добре от тези момчета какво трябва да се направи. — Той погледна Калан в очите. — Ти също знаеш по-добре от тях. Знаеш, че един войник не бива никога да прави онова, което очаква врагът му от него. А точно това се готвят да направят тези тук.

Калан се усмихна и кимна.

— Може би ще можем да им помогнем да отмъстят за своя невинен народ. — Тя се обърна към капитан Райан, който търпеливо изчака, докато тя говореше с тримата чужденци на непознатия език. — Добре, капитане, ще тръгнем заедно след тази армия.

Райан се хвърли към нея.

— Благодаря ти, Майко Изповедник! — Веднага след това дръпна ръце, осъзнал, че е докоснал Изповедник. Вместо това склучи ръце пред себе си. — Ще успеем. Ще видиш. Ще ги изненадаме и ще ги набодем на копията си.

Калан се наведе към Райан. Той се дръпна назад.

— Ще ги изненадате ли? Ще ги изненадате! — Тя го хвана за яката и приближи лицето му до себе си. — С тях има магьосник, глупчо такъв!

Лицето на капитана пребледня.

— Магьосник ли? — прошепна той.

Калан пусна ядно яката му.

— Нали сте били в Ебинисия? Не видяхте ли обгорените камъни по крепостната стена?

— Е... сигурно не съм обърнал внимание. Гледах само мъртвите. — Очите му потъмняха. — Трупове бяха навсякъде.

— Разбирам — каза Калан. — Това са били вашите семейства и приятели. Разбирам защо си пропуснал някои неща. И въпреки всичко това не е извинение за един войник. Войникът трябва да забелязва всичко. Пропуснати подробности като тази могат да станат причина да загубиш живота си, капитане.

Той преглътна и после кимна.

— Да, Майко Изповедник.

— Искате ли да убиете мъжете, които унищожиха Ебинисия?

Тримата войници кимнаха енергично.

— Тогава аз поемам командването на твоите войници. Ако искаш да спреш мъжете, които направиха всичко това, ще трябва да ми се подчиниш и да правиш каквото аз ти заповядам. А също и Чандален, Приндин и Тосидин. Ти може да знаеш много за военната тактика, но ние знаем как се убиват хора. Това не е обикновена битка, капитане, става въпрос за избиване на хора. Ако наистина искате да спрете тези мъже, ние сме готови да ви помогнем. Ако обаче просто искате да

участвате в битка, си тръгваме веднага и ви оставяме сами в касапницата утре.

Капитан Райан падна на коляно пред нея. Двамата лейтенанти последваха примера му.

— Майко Изповедник, за мен ще бъде огромна чест да изпълнявам твоите заповеди. Моят живот ти принадлежи, както и животът на всеки един от моите мъже. Ако ти знаеш как да ги спрем, за да не убиват повече хора, ще направим всичко, което поискаш от нас!

Тя кимна към тримата млади мъже.

— Това не е учение, капитане. За да спечелим, всеки трябва да изпълнява заповедите ми много точно. Всеки, който не се подчинява, помага на врага. Това означава, че е предател. Ако искаш да спреш убийците, командването преминава в моите ръце, а ти ще трябва да промениш схващанията си. Разбра ли?

— Тъй вярно, Майко Изповедник!

Тя погледна другите двама.

— А вие?

— За мен е чест да ти служа, Майко Изповедник!

— И за мен, Майко Изповедник!

Калан ги изгледа, след което се загърна плътно в коженото наметало.

— Пътувам за Ейдиндрил с изключително важна мисия. Но ще ви помогна да започнете. Ще ви кажем какво трябва да се направи. Мога да ви отделя само ден-два. Ще ви помогнем да започнете, след което ще продължим пътя си.

— Майко Изповедник, а какво ще правим с магьосника?

Калан го погледна изпод вежди.

— Магьосника остави на мен! Разбра ли? Аз ще се заема с него.

— Добре. Какво ще заповядаш да направим най-напред?

Калан мина между капитана и един от лейтенантите.

— Първото нещо, което трябва да направите, е да ми намерите кон.

Чандален се приближи и я дръпна за ръкава, след което наведе глава към нейната.

— Защо ти е кон? Къде отиваш?

Калан спря и освободи ръката си, а после изгледа един по един шестимата мъже.

— Имате ли представа с какво се заемам? С това да заста на нечия страна! Аз съм Майката Изповедник. Взема ли страна, трябва да го направя в името на цялата Средна земя. Това означава, че ще обрека Средната земя на война. — Калан срещна погледа на Чандален. — Не мога да го направя само срещу честната дума на тези мъже.

Чандален избухна.

— Какви още доказателства са ти необходими? Нали видя с очите си какво са направили онези мъже в града!

— Това, което видях, няма никакво значение. Трябва да знам защо. Не мога просто да обявя война. Трябва да знам кои са тези мъже, за кого се бият.

Тя имаше още една причина, много сериозна причина, за да иска да направи подобно нещо. Но за нея си замълча.

— Те са убийци!

— Ти също си убивал хора! Всички трябва да знаят причините, преди да тръгнат по пътя на отмъщението.

— Ти си глупава!

Принддин сложи предупредително ръката си върху рамото на Чандален, за да му напомни да внимава с приказките. Чандален сърдито се освободи от него.

— Ти каза, че тези мъже са глупави, макар че са хиляди. А ти си сама. Нямах никакъв шанс за спасение, ако решат да те убият.

— Аз съм Майката Изповедник. Никой не може да вдигне оръжие срещу мен.

Тя разбираше, че това звучи абсурдно, но не можа да намери друго оправдание за действията си. Чандален беше бесен. Той се обърна на другата страна и изпухтя. Калан знаеше защо. Ако с нея станеше нещо, той никога нямаше да може да се върне в къщи. Освен това, помисли си за миг, може би към това се бе прибавила истинската му загриженост за нея. Каквито и да бяха причините за гнева му, тя беше Майката Изповедник и имаше своите задължения към Средната земя.

— Лейтенант Хобсон, моля, осигурете ми кон. Бял или сив, ако е възможно.

Той кимна и се завтече да изпълни заповедта ѝ.



— Капитане, искам да съберете войниците си и да им разкажете всичко, за което си говорихме.

Чандален още стоеше с гръб към нея. Тя прокара ръка по коженото му наметало и я отпусна върху костения нож на баща му.

— Сега ще се биеш за Средната земя, а не само за народа на Калните.

Той изръмжа сърдито.

— Докато ме няма, искам вие тримата да започнете да обяснявате внимателно на тези хора какво трябва да се прави. Надявам се да не се бавя.

Хобсон се зададе с коня и коленете ѝ се разтрепериха. Как можа да се забърка в тая каша? Тя се обърна към капитан Райан.

— Ако аз... ако нещо... — Пое си дълбоко въздух и продължи: — Ако се загубя и не мога да намеря обратния път, минавате под командването на Чандален. Разбрахте ли? Ще изпълнявате всичките му заповеди!

— Да, Майко Изповедник! — каза той и удари с ръка по гърдите си за поздрав. — Нека добрите духове бъдат с теб!

— От опит знам, че в ситуация като тази добрият кон помага повече.

— Тогава имаш точно това, от което се нуждаеш — каза лейтенант Хобсон. — Ник е огън — бърз и буен. Няма да те разочарова.

Капитанът склочи ръце, за да ѝ помогне да се качи върху широкия гръб на коня. Калан погледна надолу към мъжете, а след това потупа коня по врата. Той поклати глава. Подкара едрото животно и го пришпори по хълма, по следите, които щяха да я отведат до вражеския лагер, разположен от другата страна.

## ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

В зловещия сумрак около нея се издигаха снежните силуети на огромните дървета. Луната скоро щеше да залезе, но засега все още блестеше върху снега и осветяваше пътя ѝ. Когато излезе на откритото, тя облекчено въздъхна, доволна, че притискащите я от всички страни и идеални за засада дървета са останали зад гърба ѝ. Нямаше намерение да се промъква незабелязано в лагера на мъжете, при които отиваше, и предните постове скоро я забелязаха. Един самотен ездач обаче явно им се стори обект, за когото не си струва да вдигат тревога, и те я оставиха да премине нататък безпрепятствено. Пред нея лежеше лагерът, в който кипеше живот — виждаха се огънове и мъже, чуваше се шум. С размерите на малък град, лагерът се забелязваше от километри. Толкова многочислена армия явно не се страхуваше от нападение. С качулка на главата и добре завързано наметало, Калан дръпна юздите на Ник, за да го накара да премине ходом, и закрочи през бъркотията от мъже, каруци, коне, мулета и бумтящи огънове. Единственото, което чуваше, бяха ударите на собственото ѝ сърце. Въздухът бе изпълнен със силния аромат на печено месо и пушек. Снегът беше утъпкан от десетки хиляди крака — както на хора, така и на животни — и от колелата на всякакви видове каруци. Мъжете се бяха насъбрали около огньовете и ядяха, пиеха и пееха. На места се виждаха копия, подредени в кръгове с опрени едно в друго остриета, така че да се образува огромен конус. На други места копията и оръжията просто стърчаха като колци от преспите сняг. Палатките бяха опънати напълно безразборно — без никакъв ред и посока. Навсякъде щъкаха мъже, местеха се от един огън на друг, опитваха храната, присъединяваха се към някоя група с певец и флейта, хвърляха зарове или просто пиеха. Всъщност най-вече пиеха.

Никой не ѝ обръщаше внимание. Явно бяха прекалено заети, за да я забележат. Тя пришпори леко коня си и бързо отминаваше покрай онези, които спираха очи в нея, преди да им е дала възможност да осъзнаят какво са видели. В целия лагер кипеше живот. Добре

обученият ѝ кон беше изненадващо спокоен в целия този ад, само от време на време леко потрепваше. От някои от по-отдалечените палатки се чува женски крясъци, последвани от смразяващи кръвта мъжки смехове. Въпреки старанието си тя не успя да потисне ледените иглички, които се изсипаха по гърба ѝ. Тя знаеше, че армии като тази пътуват с проститутки, които се придвижват с каруците за провизии и другия багаж. Знаеше също, че армии като тази се отнасят към жените като към част от плячката си и ги смятат за една от привилегиите на победата, нещо като ограбването на мъртвите войници. Каквито и да бяха причините за виковете — израз на удоволствие или просто ужас, — Калан знаеше, че не може да направи нищо и затова се опита да не ги чува, като вместо това насочи вниманието си към мъжете, покрай които минаваше.

Отначало различаваше само войници от Д'Хара, чиито униформи познаваше прекалено добре. На гърдите на всеки имаше буква „P“ — фамилията Рал. Много скоро обаче започна да различава и Келтонски войници. Видя и десетина мъже от Западната страна, които, всеки прегърнал рамото на другаря си, танцуваха в кръг, без да престават да пият от кожени мехове. Видя мъже и от други земи — от Никобарезе, от Сандария и дори неколцина от Галеа. Може би, помисли Калан, всички те са от Д'Хара, но са облекли униформите на убити войници. Не ѝ прозвуча особено правдоподобно.

От време на време тук-там се чуваха шумни скандали. Мъжете се караха за зарове, храна или бутилки с пиене. Някои от тези спорове се разрешаваха с юмруци и ножове. Тя с очите си видя как промушиха един мъж в корема и това предизвика само вълна от смехове сред наблюдаващите отстрани. Най-накрая намери каквото търсеше — палатките на командирите. Въпреки че върху тях нямаше никакви отличителни знаци и бойни знамена, Калан се ориентира по големината им. Пред най-голямата палатка беше наредена малка маса близо до огъня, където се печеше месо. Около масата се бе събрала група мъже. Светеха си с фенери, закачени на пръти. Когато Калан се приближи, едър мъжага с крака върху масата крещеше:

— ...това означава веднага или ще ти хвъркне главата! Пълно! Или ще донесеш пълно буре, или ще набуча главата ти на копие!

Когато войникът тръгна с бързи стъпки, другите мъже около масата избухнаха в смях.

Калан спря коня си до тях. Застана изправена на седлото и заразглежда насядалите мъже. Четирима от тях бяха офицери от армията на Д'Хара, единият бе онзи с краката на масата. Освен тях имаше един Келтонски командир с орнаментирана разкопчана униформа, под която се виждаше мръсна риза с петна от вино и мръвки, и млад мъж, облечен в семпла жълтеникава роба. Онзи с краката върху масата режеше голямо парче месо с огромен нож. Когато отдели от него кокала, го хвърли през рамо на кучетата, застанали в очакване зад него. Разкъса парчето на две половини със зъби и с ножа посочи надясно, към младия мъж в робата, като същевременно отпи голяма глътка от халбата си. Накрая каза с пълна уста:

— Магьосникът Слагъл ми каза, че надушвал Изповедник. — Той вдигна нагоре кръвясалите си очи. — Къде ти е магьосникът, Изповеднико? А?

Всички на масата се разсмяха заедно с него. По гъстата му руса брада се стече бира.

— Ще пиеш ли нещо, Изповеднико? Почти свършихме пиенето. Не? Е, няма значение! — Той посочи с ножа си към Келтонския командир.

— Карш разправя, че на седмица-две път оттук имало някакво хубаво градче. След като ни посрещнат подобаващо и ни се закълнат във вярност, ще трябва да се погрижат и за пиенето ни.

Калан хвърли поглед на магьосника. Именно заради него бе дошла тук. Обмисляше хладнокръвно дали ще успее да скочи от коня върху него и да го докосне със силата си, преди онзи с дългия нож да я е намушкал. Изглеждаше достатъчно пиан, за да не може да реагира бързо. Все пак прецени, че е доста рисковано. С радост би жертвала живота си, за да изпълни своя дълг, но само ако имаше сериозни основания да се надява на успех. Но нали, от друга страна, бе дошла именно заради него. Магьосникът беше зрението на тази армия. Той виждаше всичко преди тях, виждаше и онова, което те не можеха да забележат. Също като нея. Войниците от Д'Хара се страхуваха от магии и духове. Магьосникът беше тяхната защита срещу всичко това. Погледът на Калан се премести от тъмните му пиянски очи върху онова, което правеха ръцете му. Дялкаше нещо. Пред него на масата имаше купчина стърготини. Спомни си купчината издялкани дървета в двореца в Ебинисия, натрупани пред стаята на момичетата.

Магьосникът въртеше в ръка пръчката, която дялкаше. Калан можа да забележи, че произведението му представлява фалос с неестествено големи размери. Глупавата му усмивка стана още по-широка. Мъжът с ножа посочи към магьосника.

— Слагъл има нещо за теб, Изповеднико. Направи го за по-малко от два часа, след като разбра, че ни идваш на посещение. — Той се опита да бъде сериозен, но го напуши смях и избухна в гръмогласен кикот.

Два часа. Значи това бяха границите на възможностите на този магьосник. Беше тръгнала от лагера на Галеанските войници преди четири часа, около час беше яздила по билото. Това означаваше, че момчетата още не са достатъчно близо, за да ги усети магьосникът. Но това нямаше да е задълго. Щом се скъси разстоянието между тях, щеше да ги надуши. Изчака смехът да утихне и чак тогава заговори.

— Поставете ме в неудобно положение!

— Не още, но ще го направим!

Мъжете отново се разхилиха. Тя си наложи да се успокои напълно. Блъсна назад качулката. Сложи на лицето си каменната маска на Изповедник.

— Как се казваш, войниче?

— Войниче? — Той се наведе напред и заби ножа в масата. — Аз не съм войник! Аз съм генерал Ригс. Аз съм главнокомандващият на тази армия. Всички мъже тук, млади и стари, са мои подчинени.

— И за кого се биеш, генерал Ригс?

Той направи широк кръг с ръката си.

— Ами Императорският орден обяви война в полза на тези, които се присъединиха към нас. Война срещу всички тирани. Срещу всички, които се сражават срещу нас. Тези, които не се присъединиха към нас, са против нас и ще бъдат унищожени. Ние се бием, за да въведем ред. Под заповедите на Императорския орден всички, които се присъединяват към нас, получават подкрепата ни и на свой ред защитават другите. Всички земи ще се присъединят към нас или ще бъдат потъпкани с пренебрежение. Това е новият ред за всички победени. Императорският орден. Те командват всички народи, а аз командвам тях.

Калан се намръщи. Опитваше се да проумее онова, което чува.

— Аз съм Майката Изповедник. Аз управлявам Средната земя, а не ти!

— Майка Изповедник! — Той удари магьосника по гърба. — Ти не ми каза, че ще е Майката Изповедник. Е, не ми приличаш много на майка, доколкото виждам! Но след тази нощ и това ще стане! Имаш думата ми! — Той започна да вие от смях.

— Мрачният Рал е мъртъв. — Думите ѝ накараха смеховете да позагълхнат. — Новият владетел Рал обяви края на войната и призова всички войски на Д'Хара да се приберат в къщи.

Генерал Ригс се изправи на крака.

— Мрачният Рал беше непредвидлив мъж, който прекалено много разчиташе на своите остарели магии и прекалено малко обръщаше внимание на Ордена. Беше твърде зает със своите собствени неща и със старите си религии. Магията, докато бъде напълно изкоренена, ще бъде инструмент в ръцете на хората, а не техен господар. Мрачният Рал не използва дадената му възможност. Ние няма да направим тази грешка. Самият той го знае там, в отвъдния свят, и се разкайва. Той вече е наш съюзник. Добрите духове ни казаха това. Ние вече не се подчиняваме на Замъка Рал. Новият владетел Рал ще се присъедини към нас, иначе ще го унищожим, както и всяко куче, което го последва. Ние ще унищожим всички невежи кучета.

— С други думи, генерале, вие не се биете за никой друг освен за самия себе си. Вашата цел е просто да убивате хора.

— Не се бия за себе си! Имам по-възвишени цели. Ние предлагаме всекиму възможността да се присъедини към нас. Не го ли направи някой, значи е станал съюзник на враговете ни. Значи трябва да го унищожим. — Той вдигна нагоре ръце. — Безполезно е да се обясняват тези неща на жена. Жените нямат достатъчно ум, за да управляват.

— Мъжете не притежават особени таланти да управляват, генерале!

— Обидно е за един мъж да се покланя пред жена, за да търси защита. Истинският мъж се занимава с жени само когато се наложи да им влиза под полата. И то не за да се скрие там. Жените управляват с гърдите си, мъжете — с юмруци. Прилагат законите. Осигуряват прехрана и защита. Всеки крал и поданик ще получи предложение да се присъедини към нас, да постави своята земя и своя народ под наша

закрила. На всички Кралици ще бъде дадена възможност да се занимават с ръкоделие в някой бордей или може би да станат смирени съпруги на конярите в чифлиците. — Той вдигна чашата си и отпи няколко глътки. — Нима не разбираш, жено? Или си прекалено глупава дори за жена? Какво постигна вашият Съюз на Средната земя под управлението на жени?

— Какво постигна ли? Съюзът няма за цел да постига каквото и да било освен мира между народите в Средната земя. Освен спокойствието и разбирателството между съседните народи, така че всеки да живее в своята земя и да знае, че към нея не се протягат алчни ръце. Че всички са готови да се вдигнат в защита на всеки, дори и най-слабия и безпомощния, така че никой да не остане самотен, гладен или бездомен.

Мъжът се усмихна триумфално към другарите си.

— Типични женски приказки! — Той махна с ръка в знак на отвращение. — Ти не осигуряваш нито ред, нито закон. Всяка страна прави онова, което смята за необходимо. Това, което на едно място се смята за престъпление, на друго е добродетел. Твоят Съвет не може да въведе всеобщ ред. Вие не сте нищо друго освен разпокъсани племена, всяко от които дърпа чергата към себе си, без да мисли за общото. Всеки ревниво пази своето и така излага всички на опасност.

— Грешиш. Точно за това е създаден Централният съвет в Ейдиндрил — за да обединява всички, за да се защитават с общи сили срещу врага. Да се защитават от убийци като теб. Това не е никакъв слаб Съюз, както, изглежда, си мислиш. Той има достатъчно сили да отстоява своето.

— Какъв благороден идеал! Аз всъщност също го споделям, но вие не знаете как да се борите за него. Свиквате всички, но плахо, без да ги ръководи общо оръжие. — Той протегна ръка към нея и сви длан в юмрук. — По този начин излагате на опасност много от страните в Средната земя. Вие сте едни изгубени души, които се борят за лидерство и изпитват отчаяна нужда от закрила. В момента, в който границата падна, Мрачният Рал ви разби. Но без да си дава много зор, защото мислите му бяха заети с неговите магии. Ако беше оставил генералите си да действат така, както могат, вашият Съюз отдавна нямаше да съществува.

— И кой е този, от който ще ни се наложи да се защитаваме?

Той извърна поглед и прошепна по-скоро на себе си:

— Ордата, която скоро ще пристигне!

— Каква е тази орда?

— Ордата, за която се говори в пророчествата. — Той се намръщи срещу нея и протегна ръка към магьосника. — Този добър магьосник ни каза за някои пророчества. Ти си прекарала целия си живот с магьосници, но никога не си черпила от познанията им.

— Ти красноречиво изтъкна, че искате да живеете според законите и в мир, че сте обзети единствено от високи благородни намерения. Така ли е, генерал Ригс? Но твоите жестокости в Ебинисия показват, че всичко е лъжа. Ебинисия е мълчалив, но неопровержим свидетел на вашите истински намерения. Ти и твоят Императорски орден сте ордата. — Калан погледна към магьосника. — Какво е твоето участие във всичко това, магьоснико Слагъл?

Той сви рамене.

— Защо питаш, аз подпомагам присъединяването на всички народи под общия закон!

— Кой закон?

— Законът на победителите — усмихна се той. — А победителите ще бъдем ние. Императорският орден.

— Ти имаш задължения като магьосник. Да служиш, а не да управляваш. Трябва да отидеш в Ейдиндрил и да заемеш полагащото ти се място или ще отговаряш пред мен.

— Пред теб ли? — каза той раздражено. — Искаш тези добри и достойни мъже да хленчат и подсмърчат пред теб, а в същото време допускаш проклетниците, тези изчадия на злото, да се движат необезпокоявани насам-натам.

— Проклетници ли? — Тя стрелна с поглед Ригс. — Така като ви гледам, виждам, че сте достатъчно глупави, за да сте потърсили съвет от „Кръвта на братството“.

— Те вече се присъединиха към нас — каза генерал Ригс безцеремонно. — Имаме общи цели. Те знаят как да се справят с всеки, който служи на Пазителя, а следователно и с нашите врагове. Ще прочистим земята от всички, които служат на Пазителя. Доброто ще възтържествува!

— Искаш да кажеш твоето добро! Защото тогава ти ще застанеш начело!



— Сляпа ли си, Изповеднико? Аз и бездруго управлявам. Но тук не става въпрос за мен, а за бъдещето. Аз просто заемам този пост засега, хвърлям семе в нивата, за да може то да покълне. Не аз съм важният в случая. Ние даваме възможност на всеки да служи в нашите редици и всеки тук е приел предложението ни. Някои войници се присъединиха по време на битките ни. Ние вече не сме армията на Д'Хара или на която и да е друга страна. Всички заедно, ние сме Императорският орден. Може да ни управлява всеки здравомислещ мъж. Ако аз загубя живота си в благородна битка, друг ще ме смени, докато всички страни се присъединят към нас под единно командване. Така Императорският орден ще процъфтява!

Този мъж или бе прекалено пиян, за да знае какво говори, или луд. Тя погледна към танцуващите и пеещи пияни мъже край огньовете. Луд като Бантак. Луд като Джакопо.

— Генерал Ригс!

Той мърмореше сърдито нещо под носа си, но спря и я погледна.

— Аз съм Майката Изповедник. Независимо дали това ти харесва или не, аз представлявам Средната земя. В името на Средната земя те призовавам да спреш веднага тази война и или да се върнеш в Д'Хара, или да се изправиш пред Съвета и да внесеш оплакванията си. Можеш да внесеш петиция и бъди сигурен, че ще те чуят. Но не ти разрешавам да предизвикваш войни срещу моя народ. Няма да ти харесат последствията, ако не се вслушаш в моите заповеди.

Той се обърна към нея.

— Ние не правим компромиси. Ние унищожаваме всички, които не се присъединяват към нас. Ние се борим, за да спрем убийствата, да спрем кланетата, така както го искат от нас добрите духове! Ние се борим за мира! Но за да го постигнем, трябва да вдигаме войни!

Калан се намръщи.

— Кой ти каза това? Кой ти каза, че трябва да се биеш?

Ригс я изгледа страшно с кръвясалите си очи.

— Очевидно е, тъпа кучко!

— Не е възможно да сте толкова глупави и да мислите, че добрите духове са ви казали да водите война. Добрите духове не действат по този начин.

— Аха, явно имаме известни разногласия! Това предпоставка ли е за война или не! Добрите духове знаят, че сме прави, и едва ли те ще

решат да действат против нас. Нашата победа ще докаже, че те са заедно с нас и че искат да победим. Сам Създателят иска да види нашия триумф. И нашата победа ще бъде доказателство за това! — Мъжът беше обезумял.

Тя реши да се обърне към Келтонския командир.

— Карш...

— Генерал Карш!

— Ти не си достоен за ранга си, генерале. Защо изклахте жителите на Ебинисия?

— На Ебинисия беше дадена възможност да се присъедини към нас, както на всички останали. Но предпочете да се бие. Трябваше да дадем урок на нейния твърдоглав народ, да покажем на другите какво ще им се случи, ако не се присъединят към нас доброволно. Това ни струваше много, но жертвите бяха напълно оправдани. Сега загубите са попълнени с нови войски. Ние ще се разрастваме, докато към нас се присъединят всички познати ни земи.

— Това ли наричате нов ред! Грабежи и убийства?

Генерал Карш остави чашата си на масата. Очите му пламтяха.

— Ние им направихме онова, което те направиха на други народи! Те нахлуха в нашите земи и нашите градове. Убиваха Келтонци като бръмбари, които трябва да се смачкат. Предложихме им мир. Те отхвърлиха нашата милост. Избраха да са против нас и се превърнаха в пример за другите с лудостта на съпротивата си.

— А какво направихте с Кралица Сирила? И нея ли заклахте или тя е някъде тук, из палатките, сред вашите спътнички?

Мъжете се разхилиха.

— Щеше да бъде — изгледа я Ригс. — Ако я бяхме открили.

Калан скрито въздъхна с облекчение. Погледна пак към Карш, който лочеше бира на едри глътки.

— Какво каза принц Фирен за това?

— Фирен е в Ейдиндрил, аз съм тук!

Може би короната нямаше нищо общо с всичко това. Може би ставаше въпрос просто за многобройна банда убийци? Калан познаваше принц Фирен като разумен мъж. Сред Келтонските дипломати, изпратени в Ейдиндрил, той беше направил твърде много, за да изпъкне Келтон пред другите народи на Средната земя. Той беше

придумал Кралицата да тръгне по пътя на мира, а не на конфликтите. Принц Фирен беше благородник в пълния смисъл на тази дума.

— Освен че си убиец, генерал Карш, ти си и предател на своя собствен народ и на Короната. На твоята собствена Кралица.

Той сложи чашата си на масата.

— Аз съм патриот! Защитник на своя народ!

Тя се наведе съвсем леко към него.

— Ти си предател, кучи сине! Ще оставя на принц Фирен честта да те осъди на смърт! Разбира се, ако съществуват смъртни присъди над мъртъвци!

Карш сви юмруци.

— Добрите духове знаят за твоето предателство към народа на Средната земя. Те ни казаха, че докато ти живееш, ние няма да бъдем свободни. Те ни призоваха да избиваме всички като теб! Всички сквернословци. Добрите духове няма да ни изоставят в нашата битка. Ние ще победим всички изчадия на Пазителя!

— Нито един истински офицер няма да се вслуша в глупавите приказки на „Кръвта“! — каза тя презрително.

Магьосникът беше направил зловещо кълбо от течен огън в ръцете си и бавно го тласкаше напред, докато я гледаше. Пламъците съскаха и изпусаха малки искрици. Генерал Ригс се оригна, облакът се на масата и се загледа в нея.

— Стига вече приказки! Ела тук, малка уличнице, и можем да започваме забавлението. Смелите защитници на мира имат нужда и от малко забавления!

Генерал Карш най-накрая се усмихна.

— А утре или може би вдругиден, ще те обезглавим! Нашите мъже, нашият народ ще се зарадват на твоята смърт. Те ще празнуват нашата победа над Майката Изповедник — символа на потисничество чрез магии — усмивката изчезна и лицето му стана огненочервено. — Хората трябва да видят твоето наказание, за да знаят, че доброто винаги побеждава. Да имат надежда. Когато умреш, нашият народ ще се зарадва истински!

— Ще се радва на това, че силите на смелите защитници на мира се изчерпват с убийството на една-единствена жена?

— Не — каза генерал Ригс. — Ти не разбра точно каква е задачата ни. Трябва да го разбереш добре! Ние навлизаме в нови

времена, Изповеднико. Времена, в които няма място за твоите остарели религии. Родословието на Изповедниците и на магьосниците свършва! Беше време, преди три хиляди години, когато почти всеки се раждаше с дарбата. Магията имаше власт над всички неща. Тя беше използвана, за да съперничи на силата. Магьосниците злоупотребиха със своята сила. В алчността си започнаха да се избиват помежду си. Избиваха и други, които притежаваха дарбата, и така все по-малко ставаха онези, които я предаваха напред. С времето родените с дарбата бяха изтласкани от човешката раса. Въпреки това малцината оцелели се опитват да застанат начело и допълнително изтъняват редиците на родените с дарбата. Магията, магическите същества, които са под нейна защита, като например ти, постепенно загубиха закрилата на магията, предразположението ѝ. Днес вече почти не се раждат хора с дарбата. Самата магия също си отива. Те имаха възможност да управляват, както Мрачният Рал с неговата магия, но се провалиха. Тяхното време, времето на магьосниците, изтече. Вече няма кой да защитава тези създания на мрака, а това означава, че ерата на магията свърши. Дойде времето на мъжете и в този свят вече няма място за старите, умиращи религии, които ти наричаш магии. Време е мъжете да заемат местата си като наследници на този свят. Императорският орден ще владее света. А ако не той, ще се появи друг, с друго име. Време е мъжете да управляват, а магията да умре!

Калан почувства внезапна празнота. Неочаквано по бузите ѝ потекоха сълзи. Усещане за неудържима паника впи нокти в гърлото ѝ.

— Чу ли това, Слагъл? — прошепна Калан. — Ти притежаваш магията, но онези, на които помагаш, ще те унищожат.

Той направи малко огнено кълбо с другата си ръка и пламъците заиграха по смръщеното му лице.

— Така и трябва да бъде! Магията — чиста или нечиста — е пътят на Пазителя към този свят. Щом помагам на изгасващата магия в различните ѝ форми, значи също трябва да умра. По такъв начин ще помогна на народа си.

Ригс я погледна.

— Нашият народ трябва да види как умират последните възплъщения на тази религия. Ти си техният символ, последното същество, създадено от магията на магьосниците. След твоята смърт те ще гледат с надежда в бъдещето и ще насърчават унищожаването на

всички останали огнища на нечистотии и перверзии, каквото е магията. Ние сме палешникът. Тази земя, заразена с магия, ще бъде освободена от отровата и ще може да храни отново нашия народ. Така най-накрая ще бъдем свободни от вашите догми, те повече няма да бъдат част от славата на бъдещия човек. — Той се изправи и отпи от чашата си. Гласът му отново стана груб. — След като свършим с теб, ще поставим Галеа на колене, както и всички останали земи. — Той удари чашата си в масата. — И докато пълната и всеобща победа не бъде наша — ще воюваме!

Обзе я гняв, който изтласка паниката и отчаянието ѝ. Тя бавно поклати глава и улови погледа на генерала.

— В качеството си на Майка Изповедник, най-високия пост в Средната земя, ще задоволя желанието ви! — Тя се наклони напред и изсъска: — Нека да бъде война!

Юмрукът на Калан се насочи към магьосника. Беше дошла заради него, дишаше тежко, с болка, заради лудостта на тези мъже. Тя остави напирещата в гърдите ѝ магия да се развихри, устремена към смъртта на магьосника.

Бе тук именно заради него. Нямахше право да се провали. Кървавата ярост крещеше в нея. Опита се да предизвика светкавиците. Нищо! Замръзна от ужас. Магията не действаше! В същия миг Ригс се хвърли към коня ѝ. Тя опъна юздите. Силният боен кон бе готов за нападение. Изправи се на задните си крака. Едното му копито удари в лицето Ригс и го отхвърли назад. Конят стъпи с двата предни крака върху масата и тя се разхвърча на парчета. Мъжете отскочиха уплашени. Предните копита на Ник размазаха черепа на един от офицерите и натрошиха крака на друг. След малко повтори атаката си. Калан го пришпори с пети. Магьосникът се изправи на крака. Изненаданите мъже се разбягаха пред нея. Тя хвърли бърз поглед през рамо и видя, че магьосникът е вдигнал ръце нагоре. Огненото кълбо оживя в ръцете му и тръгна към нея. Бойният кон вървеше напред, без да се плаши от хора и огън. Калан чуваше свистенето на кълбото, което летеше към нея. Чуваше виковете на хората, които то докосваше по пътя си. Виждаше го как расте. Как се движи, криволичейки. Като пияния магьосник. Магьосническият огън се нуждае от здрава ръка, за да бъде управляван, но явно в това състояние Слагъл имаше сериозни затруднения с контрола на собственото си творение.

— Добри духове, — молеше се тя, — ако трябва да умра сега, моля ви, дайте ми малко време, за да направя онова, което трябва!

Ник летеше в галоп. Огненото кълбо продължаваше да я следва, палейки палатки и хора по пътя си. Ставаше все по-голямо и застрашително се приближаваше към нея. Копието, което държеше в ръка, изведнъж се оказа прекалено тежко за нея. Бе направено за по-силни мъже. Бойният кон продължаваше да тича, нищо не можеше да смути мощния му галоп — нито шумът, нито бъркотията, нито тичащите мъже, нито дори огненото кълбо. Ник разблъскваше всички по пътя си и продължаваше все напред. Копитата му удряха силно в снега. Калан подбираше внимателно пътя и лъкагушеше заради преследващото ги огнено кълбо. Слагъл се опитваше да го овладее, за да ѝ попречи да се измъкне. Макар и да му беше трудно, разстоянието между бягащия кон с Калан и кълбото застрашително намаляваше. Тя знаеше добре, че не му е нужна голяма скорост, за да я настигне. В последния миг, когато свистенето бе буквално в ушите ѝ, тя успя рязко да извърти коня си надясно. Във въздуха се разнесе мирис на изгоряла коса. Тя свърна наляво и продължи напред. Някъде зад нея огненото кълбо удари земята и се разпръсна. Ужасните предсмъртни викове на хора и животни разцепиха нощното небе. Дузина мъже, всичките в пламъци, тичаха в снега и се мъчеха да угасят огъня. Но той не се загасяше лесно, защото бе жив и преследва своята цел докрай. Виковете на тичащите горящи мъже изплашиха останалите, които нямаха представа какво се е случило. Мъжете крещяха от страх пред духовете, защото мислеха, че са се обърнали срещу тях. Те вадеха мечове и удряха по огнените фигури. Започна битка без никакъв повод. Във въздуха се разнесе миризмата на изгорена плът и на кръв.

Калан не обръщаше никакво внимание на виковете.

Магьосникът се олюля и падна на земята. След миг успя да се изправи с вдигнати във въздуха ръце. Във въздуха се изля огън. Макар наоколо да цареше пълен хаос, съзнанието на Калан беше съсредоточено в един-единствен обект — магьосника. Тя стисна копието, пъхайки края му под мишницата си. Стиснала зъби и напъргайки всички сили, вдигна тежкото оръжие над подскачащата глава на Ник, наведе се леко наляво, като същевременно полагаше усилие да не загуби равновесие. Ник, сякаш прочел мислите ѝ, се насочи натам. Тя го пришпорваше да тича с всички сили, но въпреки

всичко ѝ се струваше, че последните метри изминаха за часове. Магьосникът тъкмо се опитваше да запрати ново огнено кълбо към нея, когато копието ѝ се заби в гърдите му. От удара оръжието се раздробиха на парчета. Тялото на магьосника едва не се раздели на две половини. Калан и конят полетяха през фонтан от кръв. Тя се наведе ниско над гривата на Ник и полетя с пълна сила напред. Сърцето ѝ биеше със същата сила, с която копитата на коня удряха по снега.

Един от офицерите даваше нареждания на войниците си. Мъжете се метнаха по конете си. Калан чуваше виковете им зад гърба си. Един светкавичен поглед назад я убеди, че около трийсетина ездачи са по петите ѝ. Встрани от офицерските палатки никой не знаеше какво става и гледайки галопиращите ездачи, повечето мъже мислеха, че това е просто част от пиянските забавления в лагера. Никой не се опита да я спре. Мъже, палатки, огньове, копия, забити в снега, коне, каруци... Всичко се размазваше пред очите ѝ. Ник продължаваше да тича и нищо не бе в състояние да го смути. Втурна се през насъбраните мъже и във въздуха полетяха зарове и монети. Минаваше като вихър през въжетата на палатките, които падаха зад него, препречвайки пътя на преследвачите им. Конете и ездачи падаха на земята, уплашени войници се разбягваха настрани, за да не попаднат на пътя на разбеснелия се кон. Калан забеляза меч, закачен отстрани на една каруца, и когато минаха покрай нея, успя да го измъкне. Галопирайки покрай палатките, тя режеше въжетата с меча. Разсече задницата на един кон, който се изпречи на пътя ѝ. Заслепен от болка, той започна да цвили ужасено и да се мятва във всички посоки. Това изплаши останалите коне и те се втурнаха, като се блъскаха в прътите със закачените на тях фенери. Огънят бързо угасваше в снега. Мъже, спасили се от копитата на Ник, правеха опити да смъкнат Калан от седлото. Тя насочваше меча към гърдите им и продължаваше да лети напред. Дръжката на меча тръгна да се изплъзва от ръката ѝ. Тя се наведе напред и го хвана точно когато Ник стигна до края на лагера. Преследвачите не бяха много близо, но приближаваха. Изведнъж Калан се оказа свободна, галопираща през снежното поле, далеч от лагера. Видя собствените си следи под бледата лунна светлина. Якият кон препускаше през снега все едно из сухо равно поле. Най-накрая стигна до дърветата и тя хвърли поглед през рамо. На не повече от три минути разстояние зад нея препускаха петдесетина мъже.

## ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

— Сега върви бавно! — предупреди го тя, щом усети как едното му копито се подхлъзва. — Назад! Обърни се назад, момче, хайде!

Долу в ниското се чуваха преследвачите ѝ. Някой, може би от офицерите на Д'Хара, сърдито крещеше с пълно гърло, приканвайки войниците си да побързат да не я изпуснат. Чуваше се как мъжете подвикват на конете си да бързат. Щом стигнеха полето, щяха да пуснат конете в бесен галоп. Тя леко дръпна юздите. Ник вдигна копитото си от леда и запристъпва назад по тясната пътека между заснежените дървета. Откри дългия клон с формата на чатал, забит в снега така, както го бе оставила край двата огромни смърча. Измъкна го и заудря тежките заснежени клони. Рамото още я болеше от тежкото копие. Докато Ник вървеше заднишком между дърветата по пътеката, по която бе дошъл, тя държеше дългата пръчка над главата му и удряше с нея клоните. Загубили товара си, те скачаха нагоре, а снегът образуваше снежна завеса зад нея и още по-важно, посипваше се по следите долу, като ги закриваше напълно. Тя бутваше тук-там по някой клон, снегът заличаваше пътя и всичко изглеждаше съвсем естествено, сякаш вятърът е разлюлял клоните и те са изпуснали тежестта си, която се е посипала по земята. Мислено благодари на Ричард, който я бе научил да заличава следите си. Беше ѝ обещал да я направи истински горски водач. Сърцето ѝ се сви от болка за него. Беше сигурна, че той не би одобрил отчаяния риск, който тя поемаше, използвайки наученото от него. Но не биваше да позволи тези мъже да я проследят до лагера на момчетата от Галеа. Не беше изключено някой от преследвачите да се върне и да съобщи какво има наблизо и тогава всички тия млади мъже щяха да бъдат избити. Ако никой от тях не се върне, ще мине доста време, преди да пратят нови преследвачи. Ако изобщо го направят. А дори и да го направят, вече ще е твърде късно. Тя отдавна ще е преминала проходите, през които беше дошла. Постоянният вятър там щеше да е заличил всичко зад нея. Така преследвачите нямаше да могат да разберат къде е потънала. От



другата страна на планината се спускаха безброй пътеки и пътечки и те нямаше да знаят по коя е поела. Останалите мъже в лагера щяха да са спокойни, че другарите им все някога ще успеят да я хванат. Предстоящото ново нападение вероятно бързо щеше да измести мислите за нея. Приглушеното тропане на копитата на Ник я измъкна от мислите ѝ и едва сега тя осъзна какво всъщност прави. Преследвачите бяха стигнали до полето и набираха скорост. Тя упорито си проправяше път между дърветата, разклащаше клоните, надвиснали над пътеката и засипваше следите си, връщайки се обратно встрани от пътеката, която си беше избрала. Преследвачите бяха по петите ѝ. Тя се излегна напред и като прегърна врата на Ник, зашепна едва доловимо в ушите му, които се наостриха към звука на гласа ѝ.

— Тихичко сега, Ник. Моля те, не вдигай никакъв шум! — Тя пак го погали по изпотения врат. — Добро момче! Тихичко!

Струваше ѝ се, че всички ще чуят ударите на сърцето ѝ, което биеше бясно. Преследвачите вече я настигаха. Както се движеха по пътеката, точно пред нея изведнъж се подадоха между дърветата вляво на няма и десетина метра разстояние, препускащи бясно. Тя затаи дъх. Скрита между дърветата отвъд фалшивата пътека, която бе направила, за да ги заблуди, тя чуваше трополенето на копита по леда. Беше извела следите си към брега на стръмно скалисто поточе, което, тук-там замръзнало, се спускаше към пропаст. Поточето не беше голямо, но тъй като беше замръзнало, стичащата се отгоре вода се наслаждаше върху леда и това го правеше по-широко. Там нямаше сняг, само гладка повърхност от хлъзгав лед. От момента, в който мъжете се покажеха между дърветата, до ръба на пропастта ги дяляха не повече от двайсетина крачки. При шеметната скорост, с която се движеха, и при заледената повърхност нямаха почти никакъв шанс да спрат навреме. Долу ги очакваше бездънна пропаст. Ако беше равно, конете може би щяха да успеят да забият подковите си в леда и да спрат по-лесно. Но не беше. Нямаха никакъв шанс. Калан чу как ужасените животни се опитват да спрат, но огромните им туловища не можеха да бъдат спрени от железните подкови, които нямаше за какво да се захванат. Ездачите, метнали се на гърбовете им без седла, за миг се превърнаха в безпомощни пътници. Тъй като мъжете непрекъснато окуражаваха конете си с крясъци, войниците отзад нямаше как да разберат, че виковете им вече не изразяват гняв, нито пък насърчават животните, а

са изпълнени с нечовешки страх. Идващите отзад се блъскаха в другарите си отпред, премятаха се един през друг. Без седла, само с по една юзда в ръката, без железните бойни мундшуци, които използваша обикновено, ездачите не можеха да ги управляват по начина, по който бяха свикнали, и биваха безнадеждно отнасяни напред. Някои подскочиха на гърбовете на конете си, виждайки какво става пред тях, но не им достигна нито време, нито разстояние. Нямаше спасение. Позадните коне се препъваха и падаха връз другите, които вече бяха паднали, отчаяно опитвайки се да спрат преди ръба на пропастта. Но нямаше за какво да се закачат. Исипа се водопад от жива плът. Калан стоеше неподвижна, сложила на лицето си маската на Изповедник, заслушана в крясъците на хора и коне, които се смесваха в един общ вой и бавно заглъхваха в бездната. Всичко свърши за броени секунди. Повече от петдесет мъже заедно с конете си намериха смъртта си. Когато всичко утихна, Калан скочи на земята и отиде да огледа. В сумрака тя успя да различи петната кръв по леда. Кръв от изпотрошени крака и размазани черепи. Не се виждаше нито един оцелял. Тъкмо се обърна да си върви, когато чу отчаян стон, идващ някъде отдолу. Тя извади ножа си и внимателно се промъкна към мястото, откъдето се чуваше звукът. Към ръба. Хвана се за един як дънер и надзърна надолу. Горската растителност се бе вледенила. На няколко метра по-надолу стърчаха замръзнали клони. В един от тях имаше вкопчени пръсти. Мъжът, комуто принадлежаха, се опитваше да се изкачи по скалата. Той с мъка търсеше опора в гладката повърхност. Беше толкова хлъзгаво, че нямаше никакъв шанс. Калан стоеше на върха, стиснала здраво дънера, и гледаше отчаяните му опити да се спаси. По леда пръскаха капки вода, които се стичаха по лицето и косите му и мокреха униформата му на войник от армията на Келтон. Зъбите му тракаха. Той погледна нагоре и я видя, осветена от луната.

— Помогни ми! Моля те, помогни ми!

Не беше по-възрастен от нея. Тя го изгледа съвсем безчувствено. Имаше красиви големи очи, по които жените сигурно са въздишали. Не и девойките от Ебинисия.

— В името на добрите духове, помогни ми!

Калан се наведе над пропастта.

— Как се казваш?

— Хуон! Казвам се Хуон! Моля те, помогни ми!

Тя легна върху леда, закачи се с крак за заплетените корени и хвана един як клон от смърча. С другата си ръка се протегна надолу, но не можа да стигне до него.

— Ще ти помогна, Хуон, но при едно условие. Аз съм се клела да не проявявам милост към никого. Ако хванеш ръката ми, ще освободя силата си и тя ще проникне в теб. Ще бъдеш мой завинаги. Ще живееш, но като докоснат от Изповедник. Ако си мислиш, че можеш да ме дръпнеш заедно с теб в пропастта, преди да успея да използвам магията си, трябва да ти кажа, че се лъжеш, защото ако съществуваше и най-малка възможност за това, нямаше да ти предложи ръката си. Докосвала съм повече мъже, отколкото мога да преброя. Няма да ти стигне времето. Ще бъдеш мой.

Той примигна, ледените пръски се стичаха в очите му, които гледаха Калан.

Тя протегна ръка към него.

— Отсега нататък, Хуон, край на досегашния ти живот. Ще оцелееш, но няма да си същият. Такъв, какъвто си сега, повече няма да те има. Ще бъдеш мой.

— Моля те — прошепна той. — Помогни ми да изляза. Няма да ти причиня зло, ще те оставя да вървиш по пътя си, кълна се! Часове ще ми трябват, за да стигна пеша до лагера, а през това време ти вече ще си много далеч. Моля те, помогни ми да изляза от тук!

— Колко хора си чувал в Ебинисия да се молят за живота си? Колко от тях пощади? — Думите ѝ бяха студени като леда, върху който беше легнала. — Аз съм Майката Изповедник, обявих безмилостна война на Императорския орден. Клетвата ми ще бъде в сила, докато умре и последният от вас. Избирай, Хуон, смъртта или моята сила. Два начина да загубиш себе си.

— Онези в Ебинисия получиха онова, което заслужаваха. По-скоро бих докоснал ръката на Пазителя, отколкото да се оставя да ме омърсиш с твоята проклета магия. Добрите духове никога няма да ме приемат, ако съм докоснат от теб — устните му с последно усилие се изкривиха в усмивка. — Ще отида при Пазителя заедно с теб, Изповедник!

Той отпусна пръстите на ръката си и потъна в мрака.

\* \* \*

Докато яздеше обратно към Галеанските доброволци, тя си мислеше за нещата, които ѝ наговориха Ригс, Карш и магьосникът. Мислеше и за магическите същества, които обитаваха Средната земя. Представяше си красивата земя на нощните дребосъчета, осеяна със зелени поляни, потънали сред вековни, далечни гори, където дребосъчетата се събираха по здрач, за да потанцуват сред дивите цветя като мънички щастливи светулки. Беше прекарала много нощи из тези места, легнала по гръб в тревата, докато те се носеха над нея. Разговаряха за истинските неща, еднакви за всички същества: за мечти и надежди, за любов. Мислеше си и за съществата, които населяваха Дългото езеро — полупрозрачни създания, които едва се забелязваха, сякаш телцата им бяха от течно стъкло или от вода, която беше техният дом. Калан никога не беше разговаряла с тях, но много пъти ги беше наблюдавала под лунната светлина — създания без гласове, но с които тя някак си се разбираше и на които бе обещала закрилата си. Мислеше си и за шептящите дървесни хора, с които беше разговаряла по време на едно невероятно красиво преживяване — тайнствено и страховито, но в същото време изпълнено със спокойствие и нежност. Шептящите дървесни хора бяха свързани в едно тяло чрез корените си, които се сливаха под земята. Когато говореха, говореха едновременно, като че не бяха отделни хора, и в същото време всеки си имаше име, човек можеше да се обърне към всеки поотделно. Общество, съставено от много същества, които в същото време бяха едно. Да отрежеш дърво на това място означаваше да причиниш болката от смъртта на всички тези същества. Те не можеха да се освободят от връзката си с всички останали. Ако някой отидеше в тяхната земя и отрежеше макар и едно дърво, това означаваше мъчение за всички. Калан вече ги бе виждала да страдат. От болезнения им вой дори звездите можеха да заплачат. Имаше и други магически създания. Магия имаше и в някои хора. Понякога бе трудно да се постави границата между магическите същества, които не бяха човеци, и човеците, в които има магия. Някои хора в Средната земя бяха отчасти магически създания или може би в магическите създания имаше по нещо човешко. Това бяха очарователни и странни създания, много стеснителни. Съществуваха

всякакви форми на магия. От най-простите, населяващи Виещите пещери, които можеха да направят така, че да виждаш през скала, до народи като Калните, които притежаваха магия, която можеше да прави едно-единствено нещо. Като Майка Изповедник тя отговаряше за всички тези същества, както и за още много други. Пак като Майка Изповедник бе поискала закрила за тези магически места, така че нито един народ да не тръгне срещу тях. Това беше споразумение между Изповедниците и магьосниците, което бе в сила вече хиляди години. Създания на мрака, както ги нарече Ригс. Така наричаха магическите създания в „Кръвта на братството“, защото много от тях се появяват само през нощта. По тези причини „Кръвта“ ги свързваше с мрака на Пазителя на мъртвите. „Кръвта на братството“ смяташе, че магията помага на Пазителя да упражнява своето влияние върху света на живите. Те бяха по-тесногърди и безразсъдни от всеки друг. Смятаха за свой свещен дълг да изпратят в света на мъртвите всеки, когото заподозрат, че служи на Пазителя. А това означаваше всеки, който не е съгласен с техния начин на мислене и не се подчинява на законите им. В някои от страните „Кръвта на братството“ беше извън законите. В други, като Никобарезе, те бяха насърчавани и дори платени от Короната.

Може би Ригс имаше право. Може би трябваше да се приложат законите с цялата им сила, за да се спрат такива като тях. Но Съветът никога не е искал подобно нещо — да накара всички да коленичат пред една-единствена цел. Силата и красотата на Средната земя е в нейното разнообразие, независимо от това, че съществуват и не особено приветливи места. Но красивото за едни е грозно за други. Просто всяка страна трябва да бъде оставена да живее по своите разбирания. Докато не застрашава по някакъв начин интересите на друга. Това беше компромис, който позволяваше съществуването на някои не особено красиви неща в името на това прекрасните да разцъфтяват. Понякога беше трудно за Съвета да поддържа тази линия на поведение, да намира верния път: да накара отделните страни да работят заедно и в същото време да защитава суверенитета на всяка от тях.

Може би Ригс имаше право. В някои страни хората понасяха терора и беззаконието на своите алчни или некадърни управници и нямаха никаква надежда това да се промени. Имаше и малки мъдри

народи, които не живеяха в страх от нападение отвън. Ако на страданията на народите, управлявани от неразумни владетели, можеше да бъде сложен край, нима нещата нямаше да се подобрят? В същото време, ако всички заживеят под общо управление, това означава, че всички други форми на съществуване ще бъдат унищожени и няма да имат никакъв шанс за развитие. Въпреки че някой от тях би могъл да се окаже успешен. Авторитарно управление като това, което се опитва да наложи Императорският орден, си е живо робство.

Калан с изненада откри Галеанските стражи много по-далеч от лагера, отколкото преди. Бяха добре скрити и държаха оръжията си в готовност. Чандален, Приндин и Тосидин очевидно бяха се потрудили добре. Стражите се удариха с юмруци в гърдите, когато я разпознаха.

Зазоряваше се и небето постепенно изсветляваше. Времето поомекна. Облаците покриваха земята с топла пелена. Калан бе смъртно уморена и едва се държеше на седлото, докато Ник вървеше през снега към лагера. Но щом приближи до мъжете, които я очакваха с нетърпение, се пооживи.

Чандален, Приндин, капитан Райан и лейтенант Хобсон разговаряха с група мъже. Когато я видяха да язди през лагера, четиримата се затичаха да я посрещнат. В лагера вече кипеше живот. Всички бяха станали. Готвеха, закусваха, оправяха оръжието си, съгваха палатките си или товареха багажа в каруците. Тя мерна и Тосидин, наметнат с бялата си вълча пелерина, който стоеше малко настрана с лейтенант Слоун и нещо ръкомахаше към група мъже, които го гледаха безмълвни. Тъмните им фигури се открояваха на белия сняг. Калан въздъхна уморено и скочи от коня, преди четиримата мъже да я посрещнат. Войниците наоколо уж продължиха да вършат работата си, но тайничко се примъкваха по-наблизо, наблюдавайки я с огромен интерес. Четиримата мъже пред нея я гледаха с широко отворени очи. Никой не каза нито дума.

— Защо ме гледате така? — попита Калан малко нервно.

— Майко Изповедник — каза капитан Райан, — цялата си в кръв. Ранена ли си?

Калан погледна към бялата си наметка, която вече не беше толкова бяла. Чак сега осъзна, че по лицето ѝ има засъхнала кръв, а косата ѝ направо е подгизнала.

— О — каза тя по-спокойно. — Нищо ми няма! Добре съм!  
Чандален и Приндин въздъхнаха с облекчение. Лейтенант Хобсон, все още разтворил широко очи, преглътна.

— А какво стана с магьосника? Видя ли го?

Калан повдигна вежда.

— Това, което виждаш по мен, са остатъците от него!

Чандален се усмихна, оглеждайки я изпитателно.

— Колко освен него успя да убиеш?

Тя уморено сви рамене.

— Много бързах и не ми остана време да ги преброя, но предполагам, че заедно с изгорелите стават около хиляда. Магьосникът е мъртъв и това е най-важното. Двама от техните командири също. Други двама са тежко ранени.

Капитан Райан и лейтенант Хобсон пребледняха. На лицето на Чандален грейна горда усмивка.

— Изненадан съм, че си оставила малко и за другите, Майко Изповедник!

Тя не отвърна на усмивката му.

— Има колкото искате. — Тя потърка носа на коня. — Всъщност Ник свърши по-голямата част от работата.

— Казах ти, че е точно това, което ти трябва, Майко Изповедник! Казах ти, че няма да те подведе!

— Наистина! Помогна ми повече от добрите духове! Жива съм само благодарение на него! — Калан падна на едно коляно пред двамата Галеански офицери и наведе глава. — Струва ми се, че трябва да ви поискам прошка. — Тя хвана за ръката всеки от тях. — Макар да не знаете точно какво трябва да се направи, вие поставихте задълженията си към Средната земя над моите заповеди. Това беше изключително смела и достойна постъпка. Искам всички да знаете, че сбърках. Действахте, водени от най-благородни подбуди. — Тя целуна ръцете и на двамата. — Слава на вашите честни сърца. Вие подчинихте всичко на дълга си. Моля ви да ми простите.

Настъпи пълна тишина, Калан продължаваше да стои на едно коляно. Накрая капитан Райан прошепна:

— Майко Изповедник, моля те, стани, всички ни гледат!

— Няма да стана, преди да сте ми простили. Искам всички да знаят, че ти правиш точно това, което трябва.

— Но ти не знаеше какво правим и защо. Ти мислеше само за нашата сигурност.

Калан чакаше, а капитанът мълчеше объркано още известно време.

— Добре! Аз ти... прощавам. Нали няма да се опиташ да го направиш отново!

Тя се изправи, пусна ръцете им и се усмихна тъжно.

— Надявам се това да е последният случай, когато нарушавате моя заповед!

Капитан Райан кимна енергично.

— Тъй вярно! — Той поклати глава. — Искам да кажа, не, няма, тоест... искам да кажа, че... Ще изпълняваме заповедите ти, Майко Изповедник.

— Разбирам какво искаш да кажеш, капитане. — Тя го погледна изморено. — Имаме много работа, преди да нападнем онези мъже!

— Ние ли! — извика Чандален. — Нали се разбрахме да ги научим на някои неща и след това „ние“ да тръгваме за Ейдиндрил. Не можем да участваме в тази битка. Ти вече направи достатъчно. Трябва...

Калан го прекъсна.

— Трябва да говоря с вас тримата. Извикай Тосидин. Капитане, моля те, събери хората си, включително и стражите. Искам да говоря на всички. Моля те, чакай ме при хората си. Ще бъда кратка. Моля те също така да ми осигуриш една палатка. Нужни са ми няколко часа сън, докато се приготвите за път.

Тя се отдалечи заедно с Чандален на достатъчно разстояние, за да не могат другите да ги чуват, а Приндин отиде да извика Тосидин. Когато всички бяха налице, тя се обърна към тях. Чандален гледаше изпод вежди, лицата на братята не показваха никакви чувства.

— Народът на Калните — започна тя с мек глас — притежава магията.

— Не е вярно — възрази Чандален.

— Напротив, вярно е. Вие не я възприемате като магия, защото сте се родили с нея и не знаете какво е тя да не е у вас. Не знаете как е при другите хора, как те живеят. Калните могат да разговарят с духовете на предците си. Могат да го правят именно защото притежават магията. Вие мислите, че това е нормално. Но всъщност за



другите народи не е. Правите го благодарение на магия. Магията не е странна и могъща сила. Тя просто е начинът, по който живеят някои хора и същества.

— И другите хора биха могли да говорят с предците си, ако поискат — каза Чандален.

— Наистина, някои могат да го правят, но повечето — не. За тях тези разговори с мъртвите са магия. Магия, която ги плаши. Ние с вас знаем, че няма от какво да се страхуваме. Но никога няма да успееш да убедиш другите хора, че това, което прави вашият народ, е добро. Никой няма да ви повярва. Хората си мислят, че да говориш с мъртвите е лошо.

— Но духовете на нашите предци ни помагат — каза Приндин.  
— Те никога не са навредили на никого, само помагат.

Калан сложи ръка на рамото му и се вгледа в разтревожените му очи.

— Знам, затова искам никой да не ви се бърка и да живеете така, както искате. Има и други народи, които разговарят с предците си, така както го правите вие, и те също притежават магия. Има такива народи или други създания, чиято магия е различна от вашата, но също е важна за тях. — Калан ги изгледа един по един. — Разбирате ли?

— Да, Майко Изповедник! — каза Тосидин.

Приндин кимна в знак на съгласие. Чандален измърмори нещо и скръсти ръце.

— Не е толкова важно да повярвате, че това, което правите, е магия. Важното е да разберете, че другите вярват, че вашата магия и онова, което правите, е опасно и лошо. Че ви мислят за зли, защото разговаряте с мъртвите. — Калан посочи към лагера на Императорския орден. — Мъжете, които преследваме, които избиха хората в града, са привърженици на една идея. Те искат да управляват народите в Средната земя. Няма да се спрат пред нищо, докато не подчинят всички на своето управление.

— Защо им е да управляват народа на Калните? — попита Приндин. — Ние не притежаваме нищо, което биха пожелали. Имаме само земята си.

Чандален отпусна ръце и заговори.

— Те се страхуват от магията и искат да ни накарат да спрем да разговаряме с духовете на предците си.

Калан го стисна за рамото.

— Точно така. За тях е свещен дълг пред духовете, които почитат, да избият всички ви. Те смятат, че тяхната мисия е да унищожат всичко, свързано с магията, защото мислят, че магията е символ на злото. Те вярват, че вие притежавате магия. — Тя срещна погледа на Чандален. — И ако не бъдат избити до крак, както Джакопо, рано или късно ще дойдат, за да унищожат народа на Калните, точно както унищожиха Ебинисия.

Тримата мъже бяха забили погледи в земята и слушаха внимателно. Калан говореше бавно, за да е сигурна, че думите стигат до тях. Накрая Чандален заговори.

— Те ще избият и други народи, които не искат чужденци, а искат да си живеят сами като народа на Калните.

— Ще го направят! Аз говорих с мъже от тяхната армия. Те всички са като обезумели. Говорят като посетени от злите духове, като Бантак или Джакопо. Не се вслушват в здравия разум. Мислят, че вие се подчинявате на зли духове. Те ще изпълнят обещанието си. Вие видяхте разрушения град и армията, която са разбили. Заплахите им не са празни приказки. Трябва да стигна до Ейдиндрил, за да се опитам да събера армия, която да се изправи срещу тези мъже. Съветниците бе трябвало вече да са се заели с това, но въпреки това трябва да отида, за да съм сигурна, че в Ейдиндрил са си дали сметка за огромната заплаха. За да съм сигурна, че всички в Средната земя са готови да се включат в борбата срещу общия враг. В същото време знам, че в момента не разполагаме с други войски освен тези момчета. Още градове ще бъдат унищожени, преди да сме извикали помощ. Нещо лошо — заплахата, която онези мъже си мислят, че е надвиснала над Средната земя, ще убеди много други да се присъединят към армията им. За някои честта не е толкова важна и те с готовност биха се присъединили към онези, които си мислят, че ще победят. Така броят им ще продължава да нараства. Преди Ейдиндрил да може да изпрати войски, които да открият и победят тези мъже, мнозина ще умрат. Трябва да убедим тези момчета да започнат борбата веднага, преди да са загинали още много невинни хора. Те доброволно са станали войници, също като вас, за да защитават своя народ и всички народи в Средната земя. Трябва да им помогнем. Не можем да оставим армията от злодеи да се изплъзне и да кръстосва Средната земя, да убива и

унищожава и, още по-страшно, да продължава да се разраства. Трябва да започнем битката заедно с тези момчета, да им помогнем, да им покажем как трябва да се бият, за да можем по-късно да ги оставим да продължат сами. Длъжни сме да застанем начело в първата им битка, да ги накараме да ни повярват, преди да продължим към Ейдиндрил.

Чандален я погледна.

— Ще можеш ли да извикаш на помощ светкавиците?

— Не — прошепна Калан. — Опитах тази нощ, но нищо не стана. Не знам как да ви го обясня. Мисля, че се получи така, защото първия път призовах силата на магията си заради Ричард. Сега тя не иска да се задейства, освен ако не става въпрос за него. Много съжалявам.

Чандален отпусна ръце.

— Но тогава как си могла да избиеш толкова много хора?

Калан го потупа по ръката, там, където държеше костения нож от дядо си.

— По същия начин, по който твоят дядо е посъветвал да действа баща ти. А баща ти после го предал на теб. Не направих онова, което те очаквах. Не се бих по техните правила.

Двамата братя се наведоха, за да не изпуснат нито звук.

— Те обичат да пият и когато са пияни, не могат да мислят много добре, стават мудни.

Тосидин посочи назад с пръст.

— Да пият през нощта. Имат каруца с пиене между продоволствията си. Но тази нощ ние не им позволихме да го направят. Някои се ядосаха. Казаха, че било тяхно право.

Калан поклати глава.

— Тези момчета смятат, че трябва да тръгнат направо срещу врага си, който ги превъзхожда значително, и да се бият, докато умрат. Ние трябва да им помогнем. Трябва да ги научим какво всъщност да направят!

— Няма да искат да чуят. — Приндин погледна през рамо към мъжете, които беше се опитал да обучава. — Те винаги спорят. Казват „така се прави“ и „трябва да направим така“. Знаят само онова, на което са ги учили, и не желаят да научат нищо ново.

— И въпреки това ще трябва да ги научим на нещо ново — каза Калан. — Трябва да им покажем пътя, по който да тръгнат. Това искам

от вас тримата. Имам нужда от помощта ви, иначе много хора, в това число и Калните, ще загинат. Нужна ми е вашата помощ! Аз трябва да ги поведа в първата им битка.

Чандален стоеше съвсем неподвижен. Двамата братя ровеха в снега с ботушите си и размишляваха. Най-накрая Приндин вдигна очи.

— Ще им помогнем, брат ми и аз ще направим всичко, което искаш.

— Благодаря ти, Приндин, но не ти трябва да решиш, а Чандален. Той взема решенията.

Братята го изгледаха косо изпод вежди. Той не сваляше очи от нея. Накрая пое дълбоко въздух.

— Ти си упорита жена. Толкова си упорита, че ще си изгубиш главата, ако не сме ние тримата, да ти наливаме малко разум в нея. Ще тръгнем с теб, за да унищожим онези проклети мъже.

Калан въздъхна с облекчение.

— Благодаря ти, Чандален. — Тя взе шепа сняг, за да измие засъхналата кръв от лицето си. — Сега трябва да отида и да кажа на тези момчета какво трябва да правят. — Тя хвърли снега, щом изми лицето си. — Успяхте ли вие тримата да поспите миналата нощ?

— Малко — каза Чандален.

— Добре, след като говоря с тях, ще отида да поспя няколко часа. Вие започнете да ги учите как се пътува без каруци. Трябва да ги научим да са силни като вас. Тази нощ ли ще започнем да убиваме?

Чандален се намръщи и мрачно кимна.

— Тази нощ.

## ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Калан се качи на една каруца пред насъбралите се мъже. Те стояха в плътни редици на фона на избледняващото утро, облечени в кафяви вълнени шинели. Капитан Райан и двамата лейтенанти застанаха между нея и войниците. Капитанът се облегна на колелото на каруцата и застина в очакване.

Калан огледа младите лица пред себе си. Момчета. И тя се канеше да изпрати всички тези момчета на смърт! Но нима имаше друг избор?

„Майчице моя, каза си наум тя, нима затова избра Уиборн за мой баща? За да ме научи как да постъпвам в ситуация като тази?“

— Страхувам се, че имам само една добра новина за вас — започна тя с тих глас, който се разнесе в студения въздух над обърнатите към нея лица. — И затова ще започна с нея, за да ви вдъхна кураж за останалите неща, които трябва да чуете. — Тя си пое дълбоко въздух. — Вашата Кралица не е била убита в Ебинисия, нито пък е била намерена и пленена от нападателите. Тя или не е била в града по време на нападението, или е успяла да избяга.

— Кралица Сирила е жива! — Момчетата си отдъхнаха като един, сякаш надявайки се, че след това няма да чуят нищо лошо. Миг по-късно радостта им избухна с пълна сила. Вдигнаха ръце във въздуха и размахаха юмруци. Виковете им бяха изпълнени с радост и облекчение.

Калан стоеше пред тях, заметната с кървавата си бяла пелерина, отпуснала ръце покрай тялото си. Остави им известно време да се насладят на чутото и да поликуват. Някои от момчетата, забравили за миг, че са войници, започнаха да се прегръщат. Тя видя, че по бузите на мнозина заблестяха сълзи от щастие. Почувства се малка и незначителна пред тази тълпа от момчета, която изливаше пред очите ѝ обожанието си към нейната полусестра. Не можеше да си наложи да прекъсне радостта им. Накрая капитан Райан се качи на каруцата до нея. Той вдигна ръце и призова за тишина.

— Добре! Добре! Запазете тишина! Престанете да се държите като деца пред Майката Изповедник! Покажете й какви мъже сте!

Постепенно шумът утихна, останаха само грейналите лица и ведрите погледи. Капитан Райан скръсти ръце и отстъпи малко в страни, за да й остави достатъчно място.

— Гражданите на Ебинисия — продължи Калан със същия тих глас — не са имали това щастие.

Леденият въздух сякаш заискри. Настъпи пълна тишина. Чуваше се само поклащането на замръзналите клони под напора на режещия вятър. Усмивките изведнъж изчезнаха.

— Всеки един от вас има — най-малкото — приятели, които са били убити там. Мнозина са загубили любими същества, семейства, убити от ръцете на мъжете, които са на няколко часа път през този проход — Калан прочисти гърлото си, преглътна и заби поглед в земята. — Аз също познавам хора, които загинаха там. — Тя вдигна очи. — Миналата нощ стигнах до лагера на нападателите, за да видя кои са те и дали може да се преговаря с тях, за да се върнат в родната си страна. Те искат едно-единствено нещо — да завладеят цялата Средна земя и да я подчинят на своето управление. Заплашват, че ще убият всеки, който откаже да се присъедини към тях. Ебинисия е отказала.

Момчетата се развикаха и размахаха юмруци. Закресяха, че сами ще сложат край на тази заплаха. Калан успя да ги надвика и да ги накара да замълчат.

— Мъжете, които изклаха вашите съграждани, наричат себе си Императорския орден. Тяхната борба не е в името на една страна или един народ. Те се борят, за да подчинят всички земи и да управляват всички народи. Те не желаят нито държава, нито крал, нито владетел, нито Съвет. Искат сами да създават своите закони. Повечето от тях идват от Д'Хара, но има и много други, присъединили се към тях. Видях много Келтонци.

Вълна от гневен шепот заля тълпата. Калан отново изчака да се успокоят.

— Но видях и мъже от други страни. Видях и Галеанци.

Този път се чуха гневни гласове, които кресяха, че това не е истина, че тя греша.

— Видях ги със собствените си очи!

Отново настана тишина. Тя се опита да не повишава глас.

— И аз бих искала това да не е истина, но ги видях. Мъже от най-различни страни се бяха присъединили към тях. Много от тези, които са тръгнали заедно с убийците, вярват, че така ще получат част от славата, ще се превърнат в част от новия ред, вярват, че така ще бъдат в предните позиции на властта и силата. Град Келион се опитал да им се противопостави. Императорският орден го обкръжил и превзел, хората били избити. И други градове, села и ферми страдат от тези мъже, които не се спират пред нищо. Много е възможно всичко да мине под техните мечове. Аз ще отида в Ейдиндрил, за да събера войските на Средната земя срещу Императорския орден, но това ще отнеме доста време, през което техният брой ще расте, още хора ще пожелаят да се присъединят към тях. Сега никой не би могъл да ги спре, те ще убият всеки, който се изпречи на пътя им или им се противопостави. С изключение на вас! — Калан изправи рамене и се подготви за онова, което трябваше да им каже след малко. Тя остави за миг тишината да залее долината. — Като Майка Изповедник на Средната земя, след като нямам възможност да обсъдя всичко с Централния съвет, трябваше сама да направя това, което нито една Майка Изповедник през последните няколко хиляди години не е правила. Обявих война от името на Средната земя. Армията на Императорския орден ще бъде избита до последния човек. Никакви преговори или компромиси няма да бъдат предлагани от страна на Средната земя. Императорският орден прие предизвикателството. Дадох клетва от името на Средната земя, че нито един от тях няма да бъде помилван. — Към нея се вдигнаха изненаданите лица на войниците. — Независимо от това дали ще остана жива или ще умра, това решение не може да се отмени. Всяка страна и всеки народ, който се присъедини към Императорския орден, попада под ударите му. Аз не ви призовавам да се биете от името на Галеа. Като Майка Изповедник аз ви призовавам да се биете за Средната земя, защото заплахата грози не само Галеа — застрашени са всички земи и всички свободни народи.

Тълпата отново се разшумя. В редиците се чуваха викове, че те са мъже, които могат да се справят с това, че правото е на тяхна страна и те ще победят. Калан кимна.

— Така ли мислите! Искам всеки от вас да се огледа в лицата на тези около него. Направете го! Погледнете в лицата на хората около вас, погледнете в очите на своите другари!

Настана известно смущение, войниците се въртяха и оглеждаха, усмихваха се, като че ли това беше някаква игра. Когато се успокоиха, тя продължи.

— Малцина от вас ще останат, за да си спомнят лицата, които виждат днес. Помнете и скърбете! Останалите — ако се впуснете в тази битка — няма да имат тази възможност. Те ще загинат в клането.

В ледената тишина Калан чу далечно цвърчене на катеричка, после и то замлъкна. По някои лица отново се появиха усмивки.

— Императорският орден се ръководи и е изграден предимно от войници от Д'Хара — войници, които са обучавани дълги години. Те са се били много пъти, погазвали са бунтове и въстания, не само са учили военни тактики, а са ги упражнявали ден след ден. Те познават единствено живота в битките, във всичките му форми. Пред мен са се изповядвали не един и двама такива войници. Повечето от тях не знаят дори значението на думата мир. От пролетта насам, откакто Мрачният Рал ги изпрати срещу Средната земя, те правят онова, което умеят най-добре — война. Вървят от битка към битка. Унищожават всеки, който се изправи насреща им. Те обичат сраженията, изпитват наслада от тях. По-безстрашни са от всеки друг. Винаги начело, винаги първите, които ще прободат врага, първите, които ще бъдат посечени. — Тя изгледа младите лица. — Вие сте уверени в знанията си, във военните тактики, на които сте обучавани, нали така?

Лицата закимаха, споглеждайки се усмихнато. Калан посочи едно момче, очевидно сержант, ако се съди по униформата му.

— Кажи ми тогава, ако сега си на бойното поле след края на битката, когато сте отблъснали удара на тези мъже, но изведнъж те се върнат и нападнат отново. Ти отговаряш за стрелците с лъкове и за копиеносците. Ето, врагът идва, многоброен, море от крещящи и тичащи мъже, дошли да ви надвият, да обърнат в бяг цялата ви армия. Те са въоръжени с тежки копия с дълги и тънки остриета, наричани от тях аргон. Ако такова копие те пронизе, е почти невъзможно да бъде издърпано от тялото ти. Раните от него са ужасни, в повечето случаи смъртоносни. Ето ги, идват, въоръжени със своите аргони. Хиляди мъже. Каква ще бъде твоята тактика?



Младият мъж вирна разбиращо брадичката си.

— От копиеносците ще направя клин, който ще предпазва стрелците с лъкове. Мъжете с копията ще вървят отпред, скрити зад щитовете си и ще се изправят пред врага като непробиваема стена. Щитовете ще пазят копиеносците, които от своя страна ще защитят стрелците с лъкове. Стрелците ще ги разбият, преди да са се доближили достатъчно, за да могат да използват копията си. Много малко от тях ще съумеят да използват копията. Те ще загубят голяма част от най-добрите си войници и вероятността да нападнат отново ще бъде нищожна.

Калан кимна, сякаш впечатлена от отговора му.

— Добре казано.

Той засия. Мъжете около него се усмихнаха, горди със своите познания във военните дела.

— Виждала съм едни от най-калените в битки и с най-голям опит армии в Средната земя да използват съвсем същата тактика, когато войската на Д'Хара дойде за първи път миналата пролет, след премахването на границата.

— Тогава знаеш — каза мъжът — как ще загубят срещу стрелците ни.

Тя му се усмихна с крайчеца на устните си.

— Авангардът на Д'Хара, мъжете, за които ви говорих — най-силните, най-едрите, най-свирепите, онези, които са си спечелили правото да нападнат първи? Нима мислите, че те нямат своите специални тактики, с които да излязат срещу вашите. Първо, те имат щитове, така че когато тичат, са защитени от ударите на стрелите. Мисля, че забравих да ви кажа още нещо за техните аргони. Тези копия са покрити целите с метал и това се прави с една-единствена цел. Докато враговете настъпват към вас, в повечето случаи незасегнати от стрелите ви, те ще забият копията си в телата ви.

— Ние имаме щитове — посочи мъжът. — Протегнат ли напред своите аргони, ще ги промушим с върховете на копията си.

Тя скръсти ръце и кимна към него.

— Авангардът, онези бойци, спечелили си правото да застанат най-напред в боя, се състои от изключително едри мъже. Съмнявам се, че ръката на най-дребните от тях е по-малко от два пъти по-дълга от ръката на някой от вашите войници. Копията им са остри като игли.

Изхвърлени от тези мощни ръце, те безпроблемно ще се забият в щитовете ви. Имат извити краища, които не позволяват да бъдат издърпани обратно.

Уверените усмивки една по една започнаха да угасват, докато тя движеше поглед от лице на лице.

— Да си представим, че копията им са забити здраво във вашите щитове. Хвърляте своите, за да извадите мечовете, с които да отстраните тежестта от щитовете си. Но копията на враговете ви са от желязо и не се посичат лесно. Те са тежки и тежестта ги прилепва към земята. Войниците на Д'Хара тичат със скоростта на копията си.

Ако ви настигнат в този момент, ще скочат върху копията, забити в щитовете ви и ще ви съборят на земята. След миг вече ще сте в краката им. И тогава ще извадят тежките си брадви. — Все още със скръстени ръце, тя се наведе напред. — Виждала съм хора, разсечени на две половини от челото до петите с тези тежки брадви.

Мъжете започнаха да се споглеждат, увереността им бе разколебана. Калан кимна и отпусна ръце.

— Това не е предположение. Виждала съм войските им да повалят по този начин пет пъти по-многоброен от вас противник. В рамките на един час битката се обръща от опасна за тях в смъртоносна за враговете им. Копията им са почти толкова унищожителни, колкото и класическата им кавалерия, само че доста по-многобройни. А кавалерията им, от друга страна, е всичко друго, но не и обикновена. Едва ли бихте искали да знаете с подробности какво представлява тя. И още — тези мъже са загубили половината от силите си в клането в Ебинисия, а тази вечер ги видях как пеят и пият най-невъзмутимо в лагера си. Мислите ли, че ако вие загубите всеки втори свой другар, ще имате сърце да се забавлявате? Знам, че вярвате, че можете да спечелите битка срещу сила, която е десет пъти по-многобройна от вас и дори съм убедена, че подобно нещо е възможно. Но тези войници, опитни в битки и сражения, не биха ви се дали, ако използвате познатите бойни тактики. Моля ви, повярвайте, не се съмнявам във вашата смелост, но на бойното поле не сте равностойни. Не още. Не бихте могли да победите дори половината от тяхната армия, ако битката се води по техните правила. Това не означава, че е невъзможно да ги победите. Но трябва да го направите по друг начин. Вярвам, че това може да стане и ще ви кажа как да постъпите. Ще застана до вас

по време на първата битка. Императорският орден не е непобедим. Те също имат своите слаби места. От днес нататък никога повече няма да ви наричам „момчета“. От днес нататък вие сте мъже. Вие си мислите, че сте войници на своята родна земя, на Галеа. Но не сте. Не сте само това. Вие сте войници, мъже на Средната земя. Не само Галеа е застрашена, а цялата Средна земя, тези мъже трябва да бъдат спрени. Аз ще ви помогна да го сторите.

Гъстата тълпа от войници се раздвижи, възпламенена от думите ѝ, чуха се възгласи, че са готови да направят всичко, което е нужно. Тя наблюдаваше изпод вежди как изразяват искрената си готовност да се бият докрай. Някъде отдясно се чу гневен шепот. Мъжете жестикулираха един към друг и спореха. Някои искаха да говорят, а други се опитваха да им попречат.

— Ако решите да се включите в тази битка, ще трябва да го направите, без да задавате никакви въпроси — каза тя. — Но тъй като днес ви е за пръв път, ви се разрешава да изразите свободно мнението си. Само този път. Ако имате нещо да кажете, нека всички го чуем още сега. Не го ли кажете сега, ще трябва да го отнесете в гроба си.

Един мъж се освободи от ръката на другаря си, който се опитваше да го спре. Хвърли ѝ гневен поглед.

— Ние сме мъже, няма да следваме в битките една жена!

Калан го изгледа.

— Вие се подчинявахте на Кралица Сирила!

— Тя е наша Кралица, ние се бием за нея. Но тя не ни предвожда в битките. Това е мъжка работа.

Калан присви очи.

— Как се казваш?

Мъжът се обърна и изгледа другарите си, след това вирна брада.

— Аз съм Уилям Мозъл. Обучаван съм от самия принц Харолд.

— А аз — каза Калан — съм обучавана от неговия баща, крал Уиборн. Крал Уиборн беше и мой баща. Аз съм половин сестра на Кралица Сирила и принц Харолд.

През тълпата премина учуден шепот. Без да сваля очи от Мозъл, тя вдигна ръка, за да ги накара да млъкнат.

— Но това няма значение. Вие сте войници. Ваш дълг е да изпълнявате заповедите на вашите командири и тези на Кралицата, а тя

следва заповедите на Централния съвет на Средната земя. Съветът на Средната земя се подчинява на заповедите на Майката Изповедник.

Сега аз изпълнявам тази длъжност. Аз принадлежа на същата династия като вашата Кралица и също съм Амнел, но най-важното е, че в жилите ми тече Изповедническа кръв и че в момента аз съм Майката Изповедник на Средната земя. Ако ви наредя да марширувате в езерото, ваш дълг ще е да го направите, докато не се нагълтате с вода и не видите рибите да плуват покрай вас. Ясно ли е, войници?

Неколцина мъже зад Мозъл се раздвижиха, насърчавайки го да продължи с оплакванията си.

— Това означава, че можеш да ни заповядваш, но не означава, че разбираш от тези неща!

Калан го изгледа и отметна назад един напоен с кръв кичур коса от лицето си.

— Днес няма време да ти разказвам през какви тренировки съм преминала, нито пък за битките срещу всевъзможни врагове, в които съм участвала, и за мъжете, които е трябвало да убивам на бойното поле. Ще ти кажа само, че снощи отидох сама в лагера на Императорския орден, за да спася живота ви. Мъжете от Ордена, войниците от Д'Хара, се страхуват от мрака и духовете и водят със себе си магьосник, който да ги защитава от тях. Каквото и да бяхте предприели в битката, магьосникът щеше да разбере намеренията ви и щеше да използва магия, за да ви унищожи.

Самонадеяното изражение на Мозъл не се промени, но зад гърба му долетя тревожен шепот. Да се биеш срещу стомана е едно, а да се изправиш срещу магия — съвсем друго.

Капитан Райан направи една крачка напред.

— Майката Изповедник е убила магьосника — каза той с гордост. Сред мъжете се чува въздишки на облекчение. — Без нейния опит утре щяхме да тръгнем към собствената си гибел, без дори да имаме възможност да се бием стомана срещу стомана. Аз имам намерение да изпълня онова, в което съм се клел — да остана верен на родината и Кралицата си, на Средната земя и Майката Изповедник. Ние ще спрем заплахата срещу Средната земя, като останем верни на клетвата си. Ще тръгнем в боя под заповедите на Майката Изповедник.

— Аз съм войник от армията на Галеа — Мозъл очевидно ставаше все по-упорит, — а не войник от някаква си армия на

Средната земя! Аз ще се бия за Галеа, но не и за да защитавам земи като Келтон.

Калан погледна към една група мъже, които явно бяха съгласни с думите му.

— Тази армия на Императорския орден, както те сами се наричат, се е насочила към границата. Келион е граничен град и една част от него е от другата страна на реката, в Келтон. Мнозина от неговите граждани са Келтонци. Защо ние трябва да умираме за Келтонци?

Мъжете в тълпата започнаха да спорят помежду си. Лицето на капитан Райан стана червено.

— Мозъл, ти си позор за...

Калан вдигна ръка, за да го спре.

— Не, войникът Мозъл каза само онова, което мисли, аз самата го помолих. Вие всички трябва да ме разберете. Не ви заповядвам да правите това. Моля ви да се биете, за да защитите невинните хора на Средната земя. Десетки хиляди ваши другари войници умряха вече в тази битка. Не искам да ви убеждавам да дадете живота си за неща, в които не вярвате. Повечето от онези, които ще се включат в битката, ще загинат. Решението да останете или не си е ваше. Няма да ви заповядвам да го направите. Но веднъж решили първото, ще трябва да ми се подчинявате безусловно. Не искам между нас да има хора, които не вярват в това, което правим. Трябва сега да решите дали оставате или си тръгвате. Който реши да си тръгне, може да го направи веднага, защото и бездруго няма да е от никаква помощ на другарите си. — Гласът ѝ стана студен като зимно утро: — Който реши да тръгне с мен в тази война, ще трябва да се подчинява на заповедите на своите началници. В Средната земя няма човек с по-висок ранг от моя. Който не се подчинява на моите заповеди безпрекословно, ще бъде безмилостно наказан. Ако ви наредя да направите нещо, ще трябва да го направите, дори да сте сигурни, че отивате на сигурна смърт, защото така ще бъде спасен животът на хиляди други. Аз никога не давам необмислени заповеди и отделям достатъчно време за разяснения. Ваш дълг е да вярвате на командирите си и да правите онова, което ви е наредено. — Тя вдигна ръка и я плъзна бавно над главите на мъжете. — А сега избирайте. С нас или не. Изборът ви ще е окончателен.

Калан прибра ръцете си в топлата пелерина и мълчаливо изчака споровете да утихнат. Чуваха се гневни възгласи и сърдити клетви.

Около Мозъл се събра група мъже, други се дръпнаха настрана.

— Тогава напускам — извика Мозъл и размаха юмрук във въздуха. — Няма да вървя след жена в боя, без значение коя е тя! Кой тръгва с мен?

Около него се бяха събрали шестдесет-седемдесет мъже, които изказваха гласно подкрепата си.

— Тогава вървете — заповяда Калан, — преди да се окажете във вихъра на битка, в чиято цел не вярвате!

Мозъл и другите мъже я изгледаха презрително. Той излезе наперено напред.

— Ще тръгнем, щом сме готови. Нямаме намерение да се разтичаме само защото така си казала.

Тълпата се сгъсти около него. Преди да се стигне до сблъсък, Калан вдигна ръка.

— Спрете! Оставете ги! Те направиха своя избор. Нека си съберат нещата и си вървят.

Мозъл се обърна и тръгна през множеството, последван от своите нови другари. Когато напуснаха тълпата, Калан внимателно ги преброи. Шестдесет и седем. Шестдесет и седем, които искат да си тръгнат. Тя огледа отново тълпата.

— Други? Има ли други, които искат да ни напуснат?

Никой не помръдна.

— Всички ли искате да участвате в тази битка?

Войниците отговориха в един глас.

— Така да бъде! Повече никого няма да питам! Сърцето ми скърби за онези от вас, които ще умрат. Знам, че нито един от тези, които сега си отиват, няма никога да забравят вашата саможертва за тях и за хората от Средната земя!

С крайчеца на окото си Калан гледаше шестдесет и седемте мъже, които се движеха около каруците, вадеха провизии и всичко, от което си мислеха, че ще имат нужда.

— А, сега към това, което трябва да се направи! — Тя бавно поклати глава. — Вие всички трябва да сте наясно с онова, което искам от вас. Това не е славна битка, както вероятно си мислите, в която ще се придвижвате като фигури по шахматна дъска. Няма да използваме тънки бойни тактики. Няма да се изправим лице с лице срещу врага, а ще го избиваме по всякакви други начини.

— Но, Майко Изповедник — чу се плах глас. — В принципите на войнишката чест е заложено излизането в открит бой. Войникът трябва да загине в честна битка.

— Няма нищо честно в това да се биеш на война. Единствено честно е да се живее в мир. Всяка война има ясна цел — да се убива. Трябва добре да разберете това, защото от него зависи вашето оцеляване. Няма слава и чест в убийството, без значение по какъв начин е извършено. Мъртвият си е мъртъв. На война убиваш врага, за да защитиш живота на онези, за които се биеш. Няма да го направиш по-добре, ако убиеш в бой меч срещу меч, отколкото ако изненадаш врага, докато спи. В първия случай обаче рискът е много по-голям. Ние не правим това за чест и слава. Това е мръсна работа. Няма да позволим да се стигне до открит бой, където да мерим силите си. Нашата цел е да унищожим врага. За да се убедите колко проста е тази цел, помислете какви са войниците, с които ще се биете. Помислете дали те спряха да размислят, преди да изнасят майките и сестрите ви. Помислете за всички онези жени в Ебинисия, за това как са били измъчвани, изнасилвани и убивани.

Думите ѝ накараха смълчаните мъже да потръпнат. Калан с мъка се въздържа да не предизвиква повече ужас в очите им, макар пред погледа ѝ все още да се носеха лицата на младите жени в двореца.

— Ние трябва да действаме по друг начин. Ако нападнеш врага си с нож, той няма да разполага нито с време, нито с разстояние, за да ти отговори с копие си. От разстояние, с копие или стрела, той е много по-силен. Трябва да ги изненадаме, докато тъпчат храна в устата си, защото тогава няма да могат да вдигнат тревога. Ако спят — още по-добре, тогава няма да могат да ни ударят с мечовете си.

Снощи конят ми разби главата на един от онези войници и в това нямаше нищо славно, но аз знам, че тази смърт може би е спасила живота на един от вас. Ръката на този войник повече няма да убива. Това дарява радост на сърцето ми. Радост, че е спасен скъпоценния живот на някой от вас. Какво трябва да направим, за да спасим живота на мъжете и жените на Средната земя, живота на още неродените деца. Видяхте какво е станало с хората в Ебинисия. Спомнете си лицата на мъртъвците. Спомнете си по какви начини са били убити, спомнете си ужаса, който са изпитали, преди да умрат. Спомнете си пленените и обезглавени войници. От вас зависи да не допуснем това да се случи

никога повече. Но за да го постигнем, трябва да унищожим тези мъже. В това няма слава. Има само борба за оцеляване.

Някъде в задните редици двама мъже започнаха да ръкомахат към другарите си и след малко се отделиха от строя и се присъединиха към хората на Мозъл. Шестдесет и девет. Но останалите останаха по местата си. В лицата им се четеше твърда решимост да участват в тази битка.

Часът удари. Тя не им спести нищо от истината за задачата, която трябваше да изпълнят, разколеба увереността им, че тази война ще им донесе слава. Накара ги да разберат мащабността на делото, с което се захващаха. Каза им какво трябва да се направи. Убеди ги колко важна е ролята им във всичко това. Настъпи моментът да поемат тежката отговорност, да се превърнат в инструмент на отмъщението, който щеше да спаси Средната земя от страшната напаст. Калан разпери ръце срещу мъжете, които стояха пред нея, и напоената с кръв бяла наметка се плъзна назад.

— Аз съм мъртва — извика тя към сивото небе. Мъжете, смръзили чела, леко се наведоха към нея. — Това, което се случи с мъжете и жените в моята родна земя, с моите бащи, синове, майки и дъщери — това ме уби. Тяхната болка рани смъртоносно моето сърце. — Ръцете ѝ паднаха и се отпуснаха тежко към земята, гласът прозвуча яростно: — Само отмъщението може да ме съживи! Само победата може да върне живота в мен! Аз съм Майката Изповедник на Средната земя. Аз съм вашите майки, вашите сестри, неродените още ваши дъщери. Аз ви призовавам да умрете заедно с мен и да живеете отново, за да отмъстите за мен. — Тя вдигна нагоре ръка. — Които се присъединят към мен, ще умрат заедно с мен. Техният живот ще се върне само чрез отмъщението. Докато имаме още живи врагове, ние сме мъртви. Ние няма да загубим живота си в тази битка, животът на всеки един от нас вече е загубен сега, тук, днес. Само тогава, когато всеки един от унищожителите на Ебинисия бъде убит, ние ще заживеем отново. Дотогава за нас няма живот.

Тя погледна лицата на мъжете, събрани пред нея, които очакваха следващите ѝ думи. Внезапен полъх на вятъра раздвижи окървавената вълча кожа около врата ѝ. Калан извади ножа си и го вдигна високо, за да го видят всички. Допря го до сърцето си.



— Нека да се закълнем в добрия народ на Ебинисия, който вече е заедно с духовете на своите предци, и в славния народ на Средната земя.

Почти всички мъже извадиха ножове и ги допряха до сърцата си. Седем не го направиха и мърморейки, тръгнаха да настигнат Мозъл. Седемдесет и шест.

— Отмъщение без милост, преди нашият живот да се върне в нас — каза тя.

Всеки от мъжете пред нея повтори клетвата с гробовен глас, който прозвуча сякаш извиращ от едно гърло.

— Отмъщение без милост, преди нашият живот да се върне в нас!

Грохотът на думите им отекна в утринния въздух.

Калан обърна очи към Уилям Мозъл, който я изгледа през рамо, преди да отведе хората си към прохода. След това побърза да се съсредоточи върху строените пред нея войници.

— Вие всички се заклетте! Тази нощ започваме да убиваме хората от Императорския орден. Запомнете, че пленници няма да има.

Този път нямаше възторжени викове. Всички стояха мълчаливи в мъртва тишина.

— Оттук нататък ще пътуваме без каруците. Всеки ще вземе най-необходимото — онова, което е в състояние да носи на гърба си. Трябва да можем да преминаваме през горите и малките проходи, да бъдем по-маневрени от онези, които ще преследваме. Ще ги нападаме от всички посоки, ще бъдем бързи и безшумни като вълци на лов. Ще ги разиграваме и водим така, както го правят вълците. Ние сме народът на тази земя. Всички познаваме горите и планините наоколо. Ходили сте на лов по тези места още като деца. Ще използвате познанията си. Врагът е на чужда територия и ще избягва тесните проходи заради каруците. Ние няма да имаме техните пречки. Ще се движим около тях като вълци. Ще се освободим от каруците, като вземем само най-необходимото в торбите си. Оставете тежките ризници, няма да ви трябват, няма да се биете на бойно поле. Вземете само леките неща, които няма да пречат при движение. Храна вземете, колкото можете да носите. Няма да носите нито бира, нито вино. Когато отмъстим за народа на Ебинисия, тогава ще пиете колкото ви душа иска. Но дотогава нито капка. Всеки един от нас във всяка една минута е под

тревога. Няма да почиваме, докато не убием и последния от тях. Каквото остане от храната, подредете го в няколко малки каруци, но не слагайте вътре оръжие или ризници. Ще ни трябват неколцина доброволци, които да предадат тези каруци на врага.

Мъжете се спогледаха изненадани и объркани.

— Недалеч от тук пътят се разклонява. Когато врагът премине кръстопътя към Келион, каруците с храната и всичката бира ще тръгнат по околните пътища и ще ги изпреварят. Доброволците ще чакат в засада край каруците, докато предните им постове се доближат достатъчно, тогава ще пресекат пътя им, за да ги видят. Когато ви забележат и започнат да ви преследват, ще изоставите каруците и ще избягате. Оставете ги да вземат храната и пиенето. Войниците от Императорския орден почти са свършили запасите си от бира и щом вземат плячката си, ще си устроят празненство. Най-вероятно повечето от тях ще се напият. По-добре ще е да са пияни, когато ги нападнем.

Мъжете се ободриха.

— Помнете едно: ние сме като вълча глутница, която се готви да нападне бик. Щом не сме достатъчно силни, за да го направим в открита атака, ще принудим бика да се движи до пълно изтощение, след което ще го повалим и унищожим. Битката няма да е само една. Ще нападаме непрекъснато, ще унищожаваме врага малко по малко, ще го изтощаваме, ще изцеждаме силите му, ще го раняваме така, че кръвта му бавно да изтича. Докато накрая ни се удаде възможност да го умъртвим. Тази нощ под прикритието на мрака ще се промъкнем до вражеския лагер и ще направим един бърз удар. Това ще бъде строго организирана акция, а не безразборно убиване. Ще имаме няколко набелязани цели. Основната е да отслабим силата на бика. Аз вече му нанесох първия удар, ослепих го, като убих магьосника. Най-напред ще нападнем предните постове и часовоите. Ще преоблечем в техните дрехи колкото се може повече мъже от нашите. Те ще проникнат в лагера и ще обособят мишените. Най-важно на първо време е да отслабим възможностите им за контраатака. Не ми се ще кавалерията им да тръгва по петите ни. Затова ще трябва да елиминираме конете им. Няма нужда да губим време да ги убиваме. Достатъчно ще е да им счупим краката. След това трябва да унищожим хранителните им запаси. Нашата армия е достатъчно малобройна, за да може да се изхранва чрез лов или като купува провизии от селата и фермите, през

които минаваме. Но армия с техните размери изисква много повече. Унищожим ли храната им, това ще отслаби техните сили. След това трябва да избием онези, които приготвят и поправят стрелите, лъковете и мечовете им. Те сигурно разполагат със запаси от гъши пера за стрелите. Те трябва да бъдат откраднати или изгорени. Всяка неизработена стрела може да означава един спасен живот. Това се отнася и за лъковете. Роговете и тръбачите също трябва да се унищожат. Това ще разклати системата им за връзка и предаване на съобщения. Те държат копията и пиките си натрупани на камари в лагера. Няколко удара с брадва или меч и цял куп оръжия е унищожен за секунди. Макар и да не могат да разсекат аргоните им, тежките брадви или чукове поне ще ги изкривят и ще ги направят безполезни. Всяко счупено копие или пика могат да означават един спасен живот. Изгорете палатките им, за да останат на студа. Изгорете каруците им, за да ги лишите от провизии. Особено важни за нас са офицерите им. По бих се зарадвала на един мъртъв офицер, отколкото на хиляда убити войници. Убием ли офицерите им, това ще ги обърка, ще ги направи мудни и бавни и по-лесно уязвими. Ако някой от вас може да измисли още нещо, с което да отслабим силите им, може да го сподели с мен, с капитан Райан или с другите офицери. Основната ни цел за тази нощ не е да убиваме войници — твърде много са. Ще се стремим да ги обезоръжим, да ги объркаме, да ги направим бавни и неспособни да се бият, неуверени в силите си. Като не забравяме най-важното: трябва да ги накараме да се страхуват. Тези мъже не са свикнали да изпитват подобно чувство. Когато един човек е изплашен, той допуска грешки. Именно тези грешки ще ни помогнат да ги изтребим. Аз възнамерявам наистина да ги накарам да изпитват ужас. Малко покъсно ще ви кажа как ще стане това. Имате няколко часа, за да подготвите всичко и след това започваме да действваме. Искам стражите да се разположат двойно по-надалеч. Пред тях да се поставят съгледвачи, които да ни държат в постоянен контакт с Ордена. Искам да знам местоположението им във всяка една минута. Искам да ми се докладва непрекъснато. Не искам никакви изненади! Искам да научавам веднага всичко, което сте видели или чули, без значение колко маловажно ви се струва то. Дори и заек да подскочи, трябва да знам за това. Не искам в един момент ние да се окажем изиграните. Не

приемайте нищо на доверие! Нека добрите духове бъдат с вас. А сега да започваме!

Мъжете се раздвижиха и въздухът оживя от гласове и стъпки. Единият от двамата лейтенанти разкопча дрехата си и започна да дава нареждания на войниците около себе си.

— Лейтенант Слоун!

Той вдигна поглед, след като войниците, на които бе дал нареждания, се заеха да ги изпълняват.

— Заеми се с предните постове и съгледвачите. Искам на всеки от твоите хора, който знае как се прави вар, да бъде осигурено всичко необходимо. Ще трябва да намерите някакви големи каци.

Странните й нареждания не предизвикаха никакъв въпрос.

— Да, Майко Изповедник!

— Виж дали малките каруци с бирата и храната са готови, но не ги пускай, докато не ти наредя.

Лейтенантът се удари с юмрук в гърдите и без никакъв коментар или въпрос се отдалечи.

Калан имаше чувството, че няма да може да се задържи на краката си нито секунда повече. Беше толкова изморена след безсънната нощ, изпълнена с езда, след всичко, което бе свършила със сковано от страх сърце. Едва държеше очите си отворени. Рамото, под което бе стискала тежкото копие, я болеше. Мускулите на краката трепереха от усилието да се задържи права. Бе изтощена не само физически, но и умствено. Болеше я не само при мисълта за мащабното решение да обяви война от името на цялата Средна земя, но и от факта, че се бе наложило да моли страстно тези момчета да жертват живота си, залагайки срещу това само честната си дума. Това изпиваше допълнително силите й. Макар времето да се бе затоплило необичайно, тя потръпна в кожената си наметка.

Капитан Райан пристъпи към нея. Чандален, Приндин и Тосидин бяха застанали край каруцата и наблюдаваха. Капитан Райан се усмихна леко.

— Харесва ми!

Той скочи пръв и й подаде ръка. Тя не я пое и скочи сама от каруцата, както бе направил той, и повече с късмет, отколкото със сила, успя да се задържи на краката си. Не можеше да приеме протегнатата

му за помощ ръка. Не и сега, не и когато се канеше да направи подобно нещо.

— А сега, капитане, ще ви дам заповед, която няма да ви хареса особено. — Тя погледна сините му очи. — Искам да изпратиш хора след Мозъл и онези, които тръгнаха с него. Изпратете достатъчно, за да сте сигурен, че са си свършили работата.

— Работата!?

— Те трябва да бъдат убити. Изпрати войници със заповед да се направят, че искат да се присъединят към хората на Мозъл. Така няма да предизвикат подозрение. След тях изпрати и кавалерия, в случай че решат да побягнат в гората. Щом ги обкръжат, да ги изстребят до крак! Те са седемдесет и шест души. Да преброят труповете и да се убедят, че всички са мъртви. Никак няма да ми хареса, ако някой от тях успее да избяга. Дори един-единствен...

Очите му се разшириха.

— Но, Майко Изповедник...

— Не го правя за удоволствие. Това е заповед. — Калан се обърна към тримата Кални. — Приндин, тръгни с хората, които той ще избере. Трябва да си сигурен, че онези, които си тръгнаха, са избити до последния човек.

Приндин кимна. Той разбираше много добре целта на неприятното задължение, знаеше защо е принудена да го направи.

Капитан Райан изпадна в паника.

— Майко Изповедник... аз познавам тези мъже, те са били с нас много дълго време. Каза им, че са свободни да си отидат. Ние не можем...

Тя сложи ръка на рамото му. Райан изведнъж осъзна заплахата от силата на Изповедник.

— Правя всичко необходимо, за да спася живота ви. Ти се закле да се подчиняваш на заповедите ми. — Тя леко се наведе напред. — Вярвам, че няма да се присъединиш към тези седемдесет и шест.

Най-накрая той кимна и тя свали ръката си от рамото му. В очите му се четеше всичко. От тях струеше омраза.

— Не знаех, че убийствата ще започнат със собствените ни хора — прошепна той.

— Грещиш. Започваме с враговете.

Капитан Райан посочи сърдито към прохода.

— Те тръгнаха в противоположната на Ордена посока.

— Ти да не мислиш, че биха тръгнали натам под твоя поглед? Разбира се, че ще заобиколят. — Калан се обърна и тръгна към палатката, която бяха оставили за нея.

Капитан Райан, последван от Чандален, Приндин и Тосидин, тръгна след нея, все още опитвайки се да ѝ противоречи.

— Щом си толкова загрижена, защо тогава им каза, че могат да си вървят. Защо не остави войниците да ги убият тук пред всички, когато се канеха да го направят?

— Защото трябваше да дам възможност на всички, които искат да се отрекат от нас, да го направят.

— Какво те кара да мислиш, че всички предатели са си тръгнали? Между нас може да има още шпиони и убийци.

— Да, много е възможно. Но засега нямам доказателства за това. В момента, в който разбере нещо такова, ще накажа всеки по същия начин. — Калан спря пред палатката. — Ако мислиш, че правя грешка, искам да ти кажа, че не си прав. Но дори и да е така, това е цената, която трябва да бъде платена. Ако ги пуснем да си отидат и дори само един от тях ни предаде, тогава още тази нощ всички може да загинем в капан. А умрем ли ние, няма кой да спре Ордена. Поне още известно време. Тогава колко хиляди ще загинат, капитане? Ако тези мъже са невинни и аз правя ужасна грешка, седемдесет и шест невинни хора ще загинат. Ако съм права, ще спася живота на няколко хиляди. Получи заповедите ми, върви да изпълниш дълга си!

— Нали не очакваш от мен да ти простя това някога? — каза капитан Райан с ярост, която дори не се опитваше да прикрие.

— Не. Очаквам от теб само да изпълняваш заповедите ми. Не ме интересува дали ме мразиш, капитане, интересува ме дали ще изпълниш дълга си.

Той стисна зъби в безсилен гняв. Калан разтвори палатката.

— Капитане, толкова съм изморена, че едва стоя. Имам нужда от няколко часа сън. Докато спя, искам пазачи пред палатката си.

Той я изгледа.

— А как ще си сигурна, че между тях няма да има враг? Те могат да те убият, докато спиш.

— Възможно е, но един от тези тримата ще отмъсти за моето убийство.

Капитан Райан потръпна и се огледа, спирайки поглед върху тримата Кални. В гнева си беше забравил, че са тук. Чандален повдигна вежда.

— Най-напред бих сложил клечки в очите на онзи, който й посегне, за да съм сигурен, че ще вижда онова, което ще направя с него.

Лейтенант Хобсон се приближи с паница в ръка.

— Майко Изповедник, нося ти малко задушено. Помислих си, че сигурно ще имаш нужда от малко храна, от нещо топло.

Калан едва намери сили да му се усмихне.

— Благодаря ти, лейтенант, но съм толкова изморена, че едва стоя на краката си. Можеш ли да запазиш храната топла, докато се наспя?

— Разбира се, Майко Изповедник!

Капитан Райан погледна с бялото на очите си усмихнатия лейтенант.

— Имам работа за теб, Хобсон!

— Два часа — каза Калан. — После ме събудете. През това време имате достатъчно време, за да си свършите работата — Тя влезе в палатката и се строполи направо на земята. Намери една завивка и я хвърли върху краката си. С кожената пелерина се зави презглава. Останала сама и на тъмно, тя потрепери.

Точно в този миг почувства, че би дала живота си, за да я гушне Ричард. Поне за пет минути.

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Калан тъкмо целуваше Ричард и го притискаше в прегръдките си, изпълнена със спокойствие и радост, когато я стреснаха някакви крясъци. Ричард изведнъж изчезна. Натезалите ѝ ръце увиснаха празни.

Тя бутна настрани завивката си, като в първия миг не можа да разбере къде се намира. След малко чу гласа на капитан Райан, който подаде глава в палатката.

— Колко време... — измърмори Калан, — колко време съм спала? — Тя отхвърли завивката.

— Около два часа. Навън те чакат.

Пред входа на палатката тя видя група войници, между които лейтенант Хобсон с мъртвешки бледо лице. В средата стоеше Мозъл с вързани ръце и крака, от двете страни го държаха войници. Очите му се въртяха в паника. Той се опита да каже нещо, но устата му беше вързана и нищо не му се разбра. Калан погледна капитан Райан. Той стоеше с ръце, пъхнати в колана.

— Помислих си, Майко Изповедник, че би искала лично да екзекутираш този мъж, след като ти нанесе такава обида. — Райан протегна ножа си към нея. Калан не му обърна внимание, а се насочи към войниците, които държаха Мозъл.

— Пуснете го и се дръпнете настрани! — Тя все още имаше чувството, че спи, но не беше сън. Нямаше друг избор. Пристъпи напред и хвана Мозъл за ръката. Той застина за миг, след това се опита да се дръпне назад. Но вече не можеше да избяга. Тя го докосваше. Прогонила сънливостта, тя възпламени силата си. Дори не помисли за онова, което щеше да направи само след миг. Нямаше възможност за избор. Беше решила. Трябваше да го направи.

Шумовете на лагера — товаренето на дървени сандъци в каруците, отварянето на кутии, скърцането на колела, пръхтенето на коне, тропането на хиляди крака, разговорите, тропотът на копита, звукът от заточване на стомана, пукането на съчки в огньовете и



ударите на собственото ѝ сърце, — всичко потъна в абсолютна тишина. В тази тишина властваше единствено силата ѝ. Тя долови напрежението в мускулите на Мозъл. Той нямаше какво да направи — вече ѝ принадлежеше. В тишината и спокойствието на съзнанието си, както бе правила безброй пъти преди това, тя освободи силата си, магията си и ги насочи към Мозъл. В момента, в който се стовариха върху му, във въздуха се усети страхотен натиск. Гръмотевица без гръм. Снегът около нея и Мозъл закипя и се завихри, докато накрая изчезна. Мозъл, който вече не бе предишният човек, падна на колене в кишата пред нея. Челото му се бе сбърчило от паника, че заради кърпата на устата му не може да я помоли да му заповяда нещо. Пое си въздух през носа, опитвайки се да приеме ужаса, че може да направи нещо, което не е по вкуса ѝ. Целият лагер бе замлъкнал, всички погледи бяха вперени в нея. Тя махна превръзката от устата му. От очите му потекоха сълзи на облекчение.

— Господарке — прошепна той, — моля те, господарке, заповядай ми нещо. Моля те, кажи ми какво да направя, за да ти доставя удоволствие.

Стотици изумени лица около нея наблюдаваха с трепет сцената. Калан погледна коленичилият в краката ѝ мъж. На лицето ѝ бе застинала маската на Изповедник.

— Ще ми доставиш голямо удоволствие, Уилям, ако ми кажеш истината. Какво беше намислил да направиш, след като напуснеш лагера.

Той засия от радост, по бузите му потекоха сълзи, искаше да прегърне ботушите ѝ, за да ги нацелува, но ръцете му още бяха завързани на гърба.

— О, да, господарке, позволи ми да ти разкажа.

— Говори!

— Тръгнах към лагера на онези мъже, Императорския орден, както го наричаш ти, исках да се присъединя към тях и да им кажа, че и моите хора са готови да го направят. Щях да им разкажа за Галеанските доброволци и за твоите планове, за да ни приемат и да ни одобряват. Мислех, че имат по-добри възможности от теб, и тъй като не искам да умра, щях да се присъединя към тях. Мислех, че ще бъдат доволни, ако към тях се присъединят още мъже. Мислех, че ще се радват, ако им помогнем да те унищожат. — Той изведнъж избухна в

ридания. — О, моля те, господарке, толкова съжалявам, че исках да ти причиня зло. Исках войниците от Ордена да те убият. О, моля те, господарке, кажи ми как да заслужи прошката ти. Ще направя всичко. Моля те, заповядай ми нещо и аз ще го изпълня. Моля те, господарке, какво би искала да направя за теб?

— Искам да умреш — прошепна тя в ледената тишина. — Веднага!

Уилям Мозъл се хвърли напред в краката ѝ и започна да се гърчи в агония. Само след миг със свистене от дробовете му излезе последната глътка въздух.

Очите на Калан се обърнаха към смъртнобледото лице на капитан Райан, после към Приндин и все още белия като платно лейтенант Хобсон. Чандален не можеше да откъсне от нея изумените си очи. Калан заговори на езика на Калните.

— Приндин, казах ти да направиш така, че всички да умрат. Защо не изпълни заповедта ми?

Той сви рамене, сякаш за да се предпази.

— Те бяха намислили да го направят. Капитан Райан им каза да убият всички, но да оставят този за теб. Не знам защо го оставиха. Бяха двеста души пехота и още сто на коне. Предварително го бяха намислили, нямаше да се откажат за нищо на света. Можех да го убия с ръцете си, но как да съм сигурен, че няма да ме прободат с копие. Не мога да понеса мисълта, че няма да съм близо до теб, за да те пазя. Разбрах отдавна, че си права, казах на тях добре да запомнят твоя урок.

— Успя ли някой да избяга?

— Не, дори се изненадах колко добре си вършат работата. Те са добри войници, задачата им беше ужасна, но направиха всичко както трябва.

Калан пое дълбоко въздух.

— Разбирам, Приндин, прав си. — Тя погледна Чандален косо.

— Чандален също ще е доволен.

Приндин ѝ се усмихна с облекчение. Тя погледна капитан Райан.

— А ти доволен ли си?

Той стоеше неподвижен, блед и с широко отворени очи.

— Да, Майко Изповедник.

Калан погледна насъбралите се мъже.

— Сега всички ли са доволни?

Войниците отговориха в един глас, но доста нестройно:

— Да, Майко Изповедник.

Ако до този момент имаше някой, който да не изпитва ужас от нея, след този случай не остана нито един. Повечето мъже бяха готови да хукнат като изплашени зайци нагоре към планините и при най-лекото изпукване на съчки. Може би мнозина за пръв път виждаха магия. И то не красивата, вълшебна магия, а грозната и ужасяваща.

— Майко Изповедник — прошепна капитан Райан. Ръцете му още стискаха ножа, предложен ѝ, за да убие сама Мозъл. — Какво ще направиш с мен, след като не се подчиниш на заповедта ти?

Тя погледна мъртвешки бледото му, безкръвно лице.

— Нищо. Това е първият ти ден като войник, който се бори срещу Ордена. Мнозина от вас още не са повярвали в значението на разпорежданията ми. И ти още не си разбрал всичко. Но съм доволна, че научи нещо.

Капитан Райан преглътна.

— Благодаря ти, Майко Изповедник. — С трепереща ръка той прибра ножа в ножницата и посочи с ръка към тялото, сгърчено в краката ѝ. — Израснахме заедно. Заедно ходехме на лов и за риба. Винаги сме си помагали. Винаги си купувахме едни и същи празнични дрехи, в еднакви цветове. Винаги...

— Съжалявам, Брадли. Само времето лекува болката от предателството и загубата. Вече ти казах, че тази война не е свързана с войнишката чест. Не можеш да обявиш война на Ордена само защото искаш днес да отидеш на риба с твоя приятел.

Той кимна.

— Майко Изповедник, какво щеше да направиш, ако беше сгрешила. Какво щеше да направиш, ако Мозъл ти бе казал, че не е имал намерение да отива при врага?

Тя не свали очи от него, докато не срещна погледа му.

— Може би щях да взема ножа, който ми предложи, за да го убия!

Калан сложи ръка върху рамото на войника, застанал до нея.

— Лейтенант Хобсон, знам, че си имал трудна задача. Приндин ми каза, че си я изпълнил както подобава.

Лейтенантът беше на път да се разплаче, но само гордо изправи гръб. Погледът му не се откъсваше от земята.

— Благодаря, Майко Изповедник.

Калан погледна стотината войници, които стояха наоколо и я наблюдаваха.

— Всички си имате работа, нали?

Още преди да са чули докрай думите ѝ, те се раздвижиха и разпръснаха. Хобсон я поздрави с юмрук в гърдите и тръгна да изпълнява задачите си. Войниците, които доведоха Мозъл, вдигнаха и отнесоха тялото му. Други се събраха около Чандален, за да получат нареждания. Капитан Райан остана с нея и се огледа, за да се убеди, че всеки се е захванал с работата си. Тя усети краката си меки и отпуснати като тетива, оставена цяла нощ под пороен дъжд. За един Изповедник е изтощително да използва силата си, дори когато е отпочинала и в будно състояние. Да го направи, когато е смъртно уморена, е направо съсипващо. Тя едва се държеше на краката си. Беше изтощена до крайност от среднощното препускане до вражеския лагер и обратно, а към това се прибавяше и тежката битка. Имаше нужда от повече сън, отколкото бе успяла да си открадне. Използването на силата ѝ бе изтощило напълно силите, спечелени по време на кратката дрямка. Беше я използвала, за да направи нещо, което би трябвало да бъде свършено без нейно участие. Помисли си, че умората ѝ вероятно се дължи на студа и на тежките условия за пътуване, но, от друга страна, наистина се чувстваше по-изтощена от обикновено напоследък. Може би нямаше да е зле да помоли Приндин да ѝ направи още чай.

— Мога ли да поговоря с теб, Майко Изповедник? — попита капитан Райан.

Тя кимна.

— Какво има, капитане?

Той разтвори незакопчания си вълнен шинел и пъхна ръце в джобовете. Погледна неколцината мъже наблизо, които мъкнеха кожени мехове за вода.

— Искях само да ти кажа, че съжалявам! Допуснах грешка.

— Няма нищо, Бродли. Той беше твой приятел. Трудно е да повярваш в злото, когато е свързано с приятел. Разбирам те.

— Не, не е така. Баща ми винаги казваше, че един мъж трябва да признава грешките си. — Той се огледа наоколо и най-накрая спря сините си очи върху нея. — Направих грешка, защото помислих, че

искаш да убиеш Уилям само заради отказа му да те последва. Помислих, че се озлоби от нежеланието му да тръгне с теб. Направих грешка и съжалявам. Ти правиш всичко, за да ни защитаваш, дори и когато си сигурна, че ще спечелиш нашата омраза. Добре, аз не те мразя! Надявам се, че и ти не ме мразиш. Чест е за мен да те следвам в тази битка. Надявам се, че един ден ще бъда поне наполовина мъдър, колкото си ти, и ще се науча от теб да използвам мъдростта в името на доброто.

Калан го погледна.

— Аз съм съвсем малко по-голяма от теб, а ме караш да се чувствам като старица. Радвам се, че ме разбра. Това е малко възнаграждение за цялата тази болка. Ти си добър офицер и съм сигурна, че ще бъдеш винаги полезен на хората си.

Брадли се усмихна.

— Радвам се, че отново сме в добри отношения.

Към тях се насочи един мъж и капитанът му направи знак да се приближи.

— Какво има, сержант Фрост?

Сержантът поздрави с юмрук в гърдите.

— Изпратихме няколко войници извън лагера и в една изоставена плевня те откриха натрошен варовик и други неща, необходими за приготвянето на вар. Имаме няколко дървени бъчви, в които можем да направим сместа. Нали казахте, че трябва да го приготвим в големи съдове. Бъчвите са достатъчно големи да се изкъпе човек в тях.

— С колко бъчви разполагате? — попита Калан.

— Дванайсет, Майко Изповедник.

— Наредете ги една до друга. Около всяка разпънете по една палатка. Използвайте най-големите палатки, които имате, пък били те и на командния състав. Направете варов разтвор с гореща вода в бъчвите и отделно от това нагорещете камъни. Камъните сложете в палатките, за да държат топло. Когато всичко е готово, прати да ме извикат.

Без да задава въпросите, които очевидно напиреха в главата му, сержантът поздрави и се оттегли да изпълни заповедта.

Капитан Райан смръщи учудено вежди и я погледна с любопитство.

— Какво ще правиш с варовия разтвор?

— Ще ти кажа, когато всичко е готово! Каруците с храната и пиенето натоварени ли са?

— Би трябвало!

— Отивам да видя. Изпрати ли съгледвачите?

— Това беше първата ми работа!

Докато се движеше през лагера, към нея непрекъснато се доближаваха войници. „Колелата на каруците, Майко Изповедник. Трябва да ги запазим, могат да ни бъдат полезни“, или пък „Бойните им знамена, не бихме ли могли да ги изгорим, за да нямат войниците им център, около който да се събират?“, или „Защо да не подпалим багажа им и ако времето застуди още повече, те да се вкочанят?“, или „Ако замърсим варелите им с вода за пиене, ще загубят доста време, докато топят сняг, за да утолят жаждата си“ и всякакви други идеи, от абсурдни до такива, които си струва да се пробват. Тя изслушваше всички внимателно и даваше искрено мнението си, а на няколко пъти и заповеди да бъдат осъществени.

Лейтенант Хобсон се приближи с малка паница в ръце — последното нещо, от което Калан имаше нужда точно сега.

— Майко Изповедник, запазих ти малко топла яхния! — Лейтенантът ѝ поднесе паницата с усмивка. Калан се опита да изглежда благодарна. Хобсон закрачи редом с нея, цял сияещ. Тя се насили да гребне една лъжица и да му каже колко е вкусно. Това беше всичко, което можа да направи.

След като използват силата си, всички Изповедници имат нужда от възстановяване. При някои то отнема дни, при Калан — няколко часа. Но малкото почивка, която си позволи, се оказа недостатъчна. А за тази нощ не се очертаваше друга възможност. Храната бе последното нещо, от което се нуждае един Изповедник, след като изразходва силата си. Тя отклонява енергията, наместо да я концентрира върху възстановяването на силите. Трябваше да измисли начин да откаже предложената ѝ паница яхния, в противен случай просто щеше да я изсипе на земята за изненада на всички. За щастие стигна до каруците, преди да ѝ се наложи да гребне втора лъжица. Помоли лейтенант Хобсон да намери Чандален и двамата братя и да ги доведе. Щом той тръгна, тя остави паницата на земята и се покатери на

каруцата. Докато броеше бъчвите, направи знак на капитан Райан да се качи при нея.

— Извикай няколко войници. Заповядай им да разтоварят горната редица. След това да изправят бъчвите от най-долната и да издърпат чеповете. — Докато той правеше знак на неколцина близкостоящи войници да се приближат, тя попита: — Чандален научи ли ви да приготвяте трога?

Трогата представляваше най-обикновено парче твърдо въже или тел с дървени дръжки в двата края и достатъчно дълго, за да може да се затяга като примка около врата. Мяташе се изотзад, след това дръжките се затягаха. Направена от тел, поставена на точно определено място на врата и затегната от достатъчно силни ръце, трогата спокойно можеше да отреже главата на жертвата, преди тя да е издала звук. Но дори не от тел, а от най-обикновено въже и затягана от не чак толкова силни ръце, трогата умъртвяваше жертвата за нула време.

Капитан Райан извади от шинела си телена трога и я вдигна към лицето ѝ.

— Чандален ни показва как действа и въпреки че беше много внимателен, не бих искал аз да съм онзи, върху когото направи демонстрацията. Каза, че те с Приндин и Тосидин ще използват трога, за да заловят предните постове и съгледвачите на врага. Чандален едва ли вярва, че можем да се промъкваме безшумно като него. Но мнозина от нас са прекарвали доста време в лов и са по-сръчни...

Капитан Райан подскочи с вик. Чандален се бе промъкнал незабелязано зад гърба му и го бе смушкар в ребрата. Капитанът се хвана там, където го бе заболяло, и сгълча ухиления Чандален. Приндин и брат му се качиха да помагат в разтоварването на бъчвите.

— Имаш ли нужда от нещо, Майко Изповедник? — попита Чандален. Калан протегна ръка.

— Дай ми твоето банду, отровата „десет стъпки“.

Той се намръщи, но извади кокалената кутийка и ѝ я подаде. Братята също извадиха своите кутийки и протегнаха ръце към нея.

— Колко хора можете да отровите с количеството, с което разполагате? Ако разтворим по малко във всяка бъчва, за колцина ще е достатъчно?

Чандален заобиколи капитан Райан, движейки се внимателно върху облите бъчви.

— Искаш да сложиш отрова в питието ли?

Калан кимна.

— Но тогава няма да остане за нас! А може да ни потрябва пак. Винаги носим банду със себе си.

— Ще оставя малко за непредвидени случаи. Всеки, убит по този начин, означава един войник по-малко на бойното поле.

— Но те може да се досетят, че е отрова — каза капитан Райан — И тогава дори няма да успеем да ги напием.

— Те имат кучета — каза Калан. — Точно затова искам да им изпратим и храна. Ще дадат малко от месото на кучетата, за да са сигурни, че нищо му няма. Надявам се, след като направят това, да се успокоят и тъй като съм сигурна, че са зажаднели за бира, да не помислят повече за отрова.

Чандален мълчаливо преброи бъчвите и се изправи.

— Тук са тридесет и шест. По дванадесет за всяка кутийка с банду. — Той почеса черната си глава, докато премисляше. — Няма да ги убие, ако не пият много, но със сигурност ще ги разболеет.

— Как ще ги разболеет? Какво ще им стане?

— Ще почувстват слабост — болки в стомаха, блъскане в главата. Може би след ден-два ще има и умрели.

Калан кимна.

— Това е достатъчно.

— Но не и за всички — каза капитан Райан. — Само за онези, които ще пият от бирата.

— Пиенето се дава първо на командирите, останалото се разпределя между войниците. На нас ни трябва командирите.

Горната редица беше разтоварена, остана долната. Мъжете изправиха бъчвите, за да могат да махнат чеповете.

— Защо има шест по-малки бъчви?

— Те са пълни с ром — каза капитанът.

— Ром ли? Питието на благородниците! — усмихна се Калан. — Значи командирите ще си разделят първо рома. — Тя погледна към една от отворените бъчви. — Чандален, те първо ще го опитат? Дали няма да се усъмнят, ако сложим прекалено много?

Той потопа пръст в бъчвата и го облиза.



— Няма, достатъчно е горчиво. От горчивината вкусът на банду няма да се усети.

Калан извади нож и раздели на шест части отровата от кутийката на Чандален. С върха на ножа потопа всяка шестинка в шестте отворени бъчви с ром.

Чандален я наблюдаваше.

— Това е достатъчно за малките бъчви и който пие от тях, със сигурност ще умре още на сутринта или през деня. Но така не ти остана достатъчно за шест от големите.

Калан подаде кутийката на Чандален, в която беше оставила още малко отрова по краищата, след което скочи от каруцата.

— В шест от големите няма да слагаме отрова. Така ще бъдем сигурни, че ромът ще убие онези, които го изпият. — Тя раздели отровата на Тосидин в дванадесет бъчви. — Разместете ги. Ромът трябва да бъде на видно място. Не бих искала командирите да си помислят, че има само бира, и да я изпият.

Когато стигна до последните дванайсет бъчви, тя отвори кутийката на Приндин и погледна вътре.

— Твоята не е много пълна? Какво си направил с отровата?

На Приндин не му стана много приятно от въпроса.

— Тръгнахме много набързо и не погледнах дали е заредена.

Чандален сложи ръце на кръста си.

— Колко пъти съм ти казвал, Приндин, че някой ден ще забравиш и краката си, когато тръгваш на път. Стига да можеше да се движиш без тях!

— Няма значение — каза Калан.

Приндин я погледна с облекчение, задето прекъсна Чандален.

— Нали целта ни е да ги разболеем, за толкова има, а нали това е най-важното.

Докато поставяше отровата в бъчвите, Калан чу, че някой я вика отдалеч. Когато сложи отрова и в последната бъчва, тя вдигна очи и видя към нея да се приближават два огромни бойни коня. Тя смръщи чело, когато установи, че двамата мъже яздят без седла. Конете изглеждаха доста проскубани, само краката им бяха покрити с гъста бяла козина. Имаха хамути, но без задната им част. Между двата коня висеше верига. Всички бяха вперили погледи в странната гледка. Щом конете спряха пред Калан, ездачите освободиха веригата и я хвърлиха

на земята. Тя забеляза едва сега, че конете са свързани с веригата, закачена на хамутите им. Никога не беше виждала подобно нещо. Двамата ездаци се плъзнаха на земята.

— Майко Изповедник! — Широките им усмивки правеха поздрава им да изглежда някак глуповат. И двамата бяха върлинести, с късо отрязани кестеняви коси. Едва ли бяха на повече от осемнадесет години. Вълнените им дрехи бяха разкопчани — времето бе започнало да се затопля. Изглеждаха превъзбудени и очевидно едва сдържаха емоциите си. Спряха на безопасно разстояние от нея, но дори ужасът им да се приближат прекалено до един Изповедник не можеше да потуши напирещото им въодушевление.

— Как се казвате?

— Аз съм Брин Джаксън, а това е Питър Чапман, Майко Изповедник. Имаме идея и искаме да я споделим с теб. Струва ни се, че ще влезе в работа!

Калан погледна зачервените им лица.

— Какво ще влезе в каква работа?

Брин почти подскочи от радост, че му обърнаха внимание. Вдигна веригата, паднала в снега между двата коня.

— Това! — Той повдигна веригата и протегна ръце към нея. — Това ще свърши работа, Майко Изповедник. Сами го измислихме. Питър и аз! — Той отново хвърли тежката верига на земята. — Покажи й, Питър. Дръпни коня настрани!

Питър кимна с глава и се захили. Подкара коня си настрани, докато веригата се опъна над снега. Калан и мъжете около нея гледаха със смръщени лица и се опитваха да разберат що за странно съоръжение е това. Брин посочи веригата.

— Като те чухме да казваш, че ще трябва да изоставим каруците, си помислихме, че никак не бихме искали да се разделим с Дейзи и Пип. Така се казват конете ни. Ние сме коняри. Искахме да помогнем и да накараме Дейзи и Пип да свършат нещо полезно. Затова взехме най-дебелите вериги, които можахме да намерим, и накарахме Морван, ковача, да ги завари една за друга и да свърже двата коня.

Калан наклони глава към него.

— И после?

Брин разпери възбудено ръце.

— Ти каза, че трябва да извадим от строя техните коне! — Той не можа да сдържи усмивката си. — Точно за това ще използваме изобретението си! Ти каза, че ще нападнем през нощта. Техните коне ще бъдат вързани на кордони. Ще препуснем в галоп с Дейзи и Пип от двете страни на кордона и веригата ще пречупи краката на техните коне. Така ще се справим наведнъж с целия кордон!

Калан направи няколко крачки. Погледна към Питър и кимна, обмисляйки идеята.

— Брин, да свържеш два коня по този начин и да ги подкараш в галоп е доста опасно!

— Но може би ще помогне да се справим с конете им. Трябва да го направим! Ще опитаме заради теб!

— Но те имат около две хиляди коня.

Двамата за пръв път се спогледаха неуверено и забиха погледи в земята.

— Две хиляди — прошепна Питър разочаровано и се почеса по рамото.

Калан погледна капитан Райан. Той сви рамене, като че искаше да й каже, че не може да прецени дали планът им е добър. Другите мъже наоколо търкаха бради и потропваха с крака, обмисляйки чутото.

— Няма да стане — каза накрая Калан. Брин отпусна сломено рамене. — Твърде много са, за да се справите само двамата. Ще са необходими много повече коне, свързани по този начин.

Брин и Питър вдигнаха глави и я погледнаха с широко отворени очи.

— След като вие двамата знаете как се прави, съберете всички коне заедно с конярите. Нека покажат колко са сръчни. Използвайте всичко от каруците, което може да ви влезе в работа. И без това няма да ги взимаме със себе си. Откачете всички вериги. Направете каквото трябва, обяснете на останалите и тренирайте. Работата не е никак лесна.

Питър и Брин застанаха един до друг.

— Ще го направим, Майко Изповедник. Ще го направим! Можеш да разчиташ на нас!

Тя ги изгледа строго.

— Това, с което се заемате, е твърде опасно. Но ако успеете, ще бъде от голяма помощ за нас. Може да спаси живота на мнозина.

Тяхната кавалерия е страшна. Заемете се сериозно с работата. Войниците им ще се опитат да ви убият.

Те удариха с юмруци в гърдите си и вдигнаха веригата от земята.

— Ще внимаваме, Майко Изповедник, можеш да разчиташ на всички коняри. Няма да остане нито един здрав вражески кон!

Калан проследи с поглед отдалечаващите се ездачи. Те се спряха при група мъже и започнаха да им обясняват нещо, сочейки към нея.

— Само от няколко месеца са при нас — каза капитан Райан. — Още са момчета.

Калан го изгледа изпод вежди.

— Те са мъже, които ще се бият за Средната земя. Когато те видях за пръв път, си помислих същото и за теб. Но сега ми се струва, че изглеждаш дори малко по-възрастен от мен.

Капитанът я погледна.

— Мисля, че си права. Ако те наистина успеят, ще е истински подвиг.

Чу се тропот на бързо приближаващ се кон и след миг ездачът скочи пъргаво на земята пред нея и я поздрави.

— Майко Изповедник, аз съм Синрик, от съгледвачите.

— Какво има, Синрик?

— Каза, че искаш да знаеш всичко, затова реших да ти докладвам незабавно. Бяхме на пост на един час път от тук, близо до пътя, който води към прохода Джара. На кръстопътя се появи каруца, идваща откъм Келтон. Спряхме я.

— Кой е в нея?

— Едно възрастно семейство. Богати търговци или нещо такова. Не разбрахме съвсем точно, но говореха за някакви овощни градини.

— Какво им казахте? Споменахте ли нещо за нас? Нали не сте им казали, че наблизо има цяла армия?

Той поклати глава.

— Не, Майко Изповедник, казахме, че група бегълци се укрива наблизо, а ние сме патрул, който оглежда местността. Казахме им, че няма да ги пуснем да преминат през прохода, преди да сме се посъветвали с командирите си. Наредих им да чакат, докато се върнем.

Калан кимна.

— Бързо мислиш, Синрик!

— Кочияшът се казва Ахерн. Опита се да спори с нас и дори ни заплаши. Старецът слезе от каретата и ни обвини, че искаме да го ограбим. Размахваше около нас черния си бастун. Накрая обаче се прибра в каретата.

— Как се казваше този старец?

Синрик почеса веждата си.

— Робен, или Рубен, или нещо подобно. Опасен старец. Рубен! Мисля, че беше Рубен Рибник, май беше точно така!

Калан въздъхна и поклати глава.

— Не ми се вярва да са шпиони. Но ако Орденът ги хване и те знаят нещо, ще изпеят всичко още преди войниците на Д'Хара да са приключили с тях. — Тя погледна съгледвача. — Какво правят по тези места?

— Старецът каза, че жена му е болна и я води при някакви лечители в Никобарезе. Жената наистина не изглеждаше добре. Очите ѝ сякаш се бяха обърнали навътре.

— Е, щом като са тръгнали по северозападния път и се канят да преминат през прохода Джара, значи няма да се озоват особено близо до Ордена. — Тя отметна назад няколко къдрици. — Но преди да сме ги пуснали да си вървят по пътя, искам да поговоря с тях!

Още преди да е направила няколко крачки, сержант Фрост пристигна тичешком.

— Майко Изповедник, варта е готова, палатките са разпънати.

Калан въздъхна шумно. Погледна сержант Фрост, Синрик и другите мъже, които чакаха, за да разговарят с нея или да получат заповеди. Отново въздъхна.

— Виж, Синрик, нямам време да дойда до там, съжалявам, но не мога.

Той кимна.

— Добре, Майко Изповедник. Разбирам. Какво ще заповядаш да направим?

— Убийте ги!

— Майко Изповедник?

— Убийте ги! Не можем да сме сигурни в това, което казват. Трябва да сме много внимателни с разните непознати, които се мотаят наоколо. Не можем да рискуваме. Направи го бързо, така че да не страдат.

Тя извърна глава към сержант Фрост.

— Но, Майко Изповедник... Кочияшът им, Ахерн, има кралски пропуск.

Калан се обърна и смръщи лице.

— Какво?

— Има кралски пропуск, медальон, даден му от самата Кралица Сирила. Казва, че е герой, че е помогнал на народа на Ебинисия по време на блокадата. Заради службата си получил пропуск за цяла Галеа.

— Лично Кралицата му е дала пропуск?

Синрик кимна.

— Ще направя, каквото ми наредиш, Майко Изповедник, но този медальон му гарантира нейната защита из цялата страна.

Калан потърка чело с пръсти. Беше толкова изморена, а трябваше бързо да измисли нещо.

— След като тя му е дала пропуска, трябва да го уважим. — Тя посочи с пръст съгледвача. — Но им кажи веднага да се махат оттук. Повтори им историята за бегълците. Кажи им, че преследвате тези бегълци и че ако засечете отново този Ахерн или каретата му, ви е наредено да смятате, че са на страната на онези, които преследвате, и ще трябва да ги екзекутирате на място. Пътят за Никобарезе завива на североизток. Кажи им да вървят само по него, да не се отклоняват и да не спират, докато не се отдалечат на достатъчно разстояние оттук.

Синрик удари с юмрук в гърдите си. Всички се заеха с работата си. Изведнъж застудя. Въздухът натежа от влага. Калан се загърна плътно в кожената си наметка.

— Следобед мъглата ще падне ниско над планината — каза капитан Райан. — Живея по тези места, откакто съм се родил, и знам, че падне ли мъгла над прохода, се задържа там поне два дни.

Калан погледна планината, после вдигна очи към сивите облаци.

— Това е добре за нас. Особено за работата, която съм си наумила да свърша. Мъглата ще ни помогне, за да накараме врага да изпита ужас.

— Готова ли си вече да ми кажеш за какво беше всичко онова с варта?

Калан въздъхна уморено.

— Вече имаме няколко цели за унищожение. Тази нощ ще имаме най-добър шанс да свършим голяма част от работата, защото действията ни ще бъдат изненадващи за тях. Втора такава възможност няма да ни се удаде. От утре нататък те ще очакват атаките ни.

— Разбирам. Войниците също осъзнават важността на задачата. Ще дадат всичко от себе си.

— Не бива нито за миг да забравяме основната си цел — да убием онези мъже. Тази нощ ще ни се удаде шанс, какъвто едва ли някога ще имаме пак. Трябва да го използваме максимално. Колко от твоите хора са въоръжени с мечове?

Той отговори след миг, след като прехвърли броя на войниците в главата си:

— Около две хиляди. Освен това има малко под осемстотин стрелци с лъкове. Другите бройки са разделени между копиеносци и кавалерия. Има, разбира се, и известен брой мъже, които обслужват различни нужди на армията ни — каруцари, ковачи и т.н.

Калан кимна.

— Искам да подбереш около хиляда мъже, въоръжени с мечове. Вземи най-силните и най-добре подготвените за бой.

— Какво ще правим с тях?

— Онези, дето ще се преоблекат в дрехите на часовете, които ще убием, ще проникнат във вражеския лагер, ще огледат, след което ще се върнат да докладват за местоположението на отделните цели. Разполагаме с достатъчно хора, които да се заемат с различните задачи. Мъжете с мечове ще започнат изпълнението на главната ни цел — да унищожим врага. Те ще се заемат най-напред с командирите им, в случай, че не са се отровили, след което ще трябва да избият възможно най-много хора за възможно най-кратко време.

Двамата стигнаха до дванайсет палатки, подредени в полукръг. Калан надникна във всяка една от тях, за да е сигурна, че всичко е направено както трябва. Накрая застана до най-голямата и погледна капитан Райан. Той я попита:

— А сега ще ми кажеш ли най-после какво ще боядисваме?

Тя кимна.

— Тези хиляда войници, за които току-що говорихме.

Капитанът я изгледа така, сякаш не можеше да повярва на ушите си.

— Искаш да боядисаме войниците? Но защо?

— Много просто. Войниците на Д'Хара се страхуват от духове. Изпитват ужас от духовете на избитите си врагове и точно затова изнасят телата на своите мъртви другари от бойното поле след приключването на всяка битка. Както са направили в Ебинисия. Тази нощ ще бъдат нападнати от собствените си страхове. Ще видят пред себе си онова, от което най-много се страхуват — духовете.

— Но няма мислиш, че няма да разпознаят, че пред тях стоят войници в бели дрехи, а не духове.

Калан го изгледа изпод вежди.

— Войниците няма да бъдат с дрехи. Ще бъдат чисто голи, в ръце с боядисаните си в бяло мечове. Ще се съблекат непосредствено преди атаката.

Той зяпна от учудване.

— Какво?

— Искам да извикаш тук всички тези хиляда мъже. Ще трябва да влезнат в палатките, да се съблекат и да се потопят във варта. След това ще останат до топлите камъни, предварително сложени вътре, докато изсъхнат. Няма да продължи дълго. После могат отново да се облекат. Докато дойде време за атаката.

Капитан Райан я гледаше втренчен.

— Но сега е зима. Те ще замръзнат без дрехи.

— Времето се постопли. Пък и студът ще им напомня, че трябва да тичат колкото се може по-бързо към вражеския лагер и след това да се върнат обратно по същия начин. Не искам да се задържат много там. Врагът бързо ще се съвземе от шока и ще контраатакува. Искам нашите момчета да атакуват, да избият възможно най-много ужасени войници и по най-бързия начин да се върнат в нашия лагер. Както вече споменах, войниците на Д'Хара се страхуват от духове. Виждайки онова, което отначало ще сметнат за най-ужасните си страхове, те ще останат като гръмнати. Първата им мисъл ще е да бягат, а не да се бият. Човек умира еднакво бързо, прободен от меч както в гърдите, така и в гърба. Някои ще замръзнат по местата си, без да знаят какво да правят. Дори онези, които ще познаят, че това са обикновени хора, боядисани в бяло, а не духове, ще бъдат изненадани в първия момент. Тези първи няколко секунди, в които отделните групички вражески войници ще забележат нашите момчета, ще бъдат решаващи. По време на битка



понякога единствената разлика между това да убиваш и да бъдеш убит е една секунда нерешителност. Нашите момчета не бива да се впускат в бой. В момента, в който бъдат нападнати, трябва да се оттеглят и да търсят други жертви. И без това има повече от достатъчно за убиване. Ще бъде грешка да губят време в бой. Трябва да избягват това да се случва. Единственото, което искам, е да бъде убит врагът. След като унищожат командирите, е без значение кой след кого ще падне. Не искам нашите момчета да се бият, освен ако нямат друг изход. Това само би изложило живота им на неоправдан риск. Нахлуват, убиват колкото се може повече врагове и се връщат обратно. Това трябва да им заповядаш!

Капитан Райан се намръщи замислено.

— Никога досега не съм си представял, че ще кажа подобно нещо, но трябва да ти призная, че ми звучи като невероятно добра тактика. Отначало няма да се хареса на войниците, но съм сигурен, че ще изпълнят заповедта. Когато им обясня всичко, вероятно ще започнат да разбират по-добре целта на задачата си. Никога не бях чувал подобно нещо и съм убеден, че и врагът не е. — Капитанът най-после се усмихна дяволито. — Това със сигурност ще ги изненада. Без съмнение!

Калан бе доволна да разбере, че капитанът осъзнава какво се иска от него.

— Добре — каза тя. — Радвам се, че капитанът на Галеанската армия, всъщност на армията на цялата Средна земя, приема с ентузиазъм заповедите ми. А сега искам да се разпоредиш да бъде донесено седлото ми и всички принадлежности на коня ми и да бъдат потопени във вар. И, моля те, постави постове покрай палатката, докато съм вътре.

Той я погледна с широко отворени очи.

— Седлото ти ли? Не, ти няма... Майко Изповедник... не говориш сериозно, нали?

— Не мога да искам от войниците си нещо, което не бих направила самата аз. Те ще имат нужда от предводител в първата си битка. Имам намерение този предводител да бъде аз.

Капитан Райан отстъпи крачка назад. Не знаеше какво да каже. Отново пристъпи напред.

— Но, Майко Изповедник... ти си жена. И в никакъв случай не грозна жена. — Сякаш без желание той плъзна поглед по тялото ѝ. — Всъщност ти си... Майко Изповедник, прости ми — Райан млъкна смутен.

— Те са войници с мисия. Какво искаш да кажеш, капитане!

Лицето му пламна.

— Те са млади мъже, Майко Изповедник. Те са... Ами, не можеш да очакваш... Те са млади мъже. — Устата му се отвори на няколко пъти, без да излезе звук. Капитанът внимателно търсеше думите. — Няма да могат да се удържат. Майко Изповедник, моля те. Въпреки уважението на всички ще изпаднеш в неудобно положение. — Той примигна с надеждата, че няма да се наложи да ѝ обяснява повече.

Калан се усмихна, опитвайки се да го успокои.

— Капитане, чувал ли си някога легендата за Шахари?

Той поклати глава.

— Когато племената, населяващи земите, известни днес като Д'Хара, решили да се обединят, използвали почти същите способности, с които действа днес Императорският орден — или се присъединяваш, или биваш завладян насила. Народът Шахари отказал да влезе в обединението и не се оставил да бъде завладян. Воините му се биели толкова ожесточено, че ордите на Д'Хара, макар да ги превъзхождали значително по брой, започнали да се страхуват от тях. Народът на Шахари обичал да се бие повече от всичко на света. Били толкова безстрашни и превъзбудени от идеята, че отново ще се бият, че се впускали в битките голи и... възбудени. — Калан извърна очи към капитан Райан, който я гледаше със зяпнала уста. След малко продължи: — Всички в Д'Хара знаят тази легенда. Те и до ден днешен се страхуват от Шахари. — Тя се прокашля. — Ако мъжете се впуснат в атака и... това... се случи, то само ще предизвика още по-голям ужас сред войниците на Императорския орден. Освен това не мисля, че ще поставим някого в неудобно положение. Войниците ни ще имат доста по-големи грижи, за които да мислят. Като например да не бъдат убити. Ако все пак това се случи, тогава добре, нека знаят, че то ме радва, защото само всява по-голям ужас в сърцето на врага.

Капитан Райан най-сетне сведе поглед и зарови с ботуша си снега.

— Прости ми, Майко Изповедник, но въпреки всичко идеята ти не ми се нрави. Така ще се изложиш на огромен риск за нищо.

— Не си прав. Има поне две много важни причини, за да го направя. Първо, тази нощ група от петдесетина преследвачи тръгна след мен, когато избягах от лагера на Ордена. Войниците на Д'Хара не се съмняват, че мъжете са успели да ме настигнат и убият.

Капитанът настръхна.

— Искаш да кажеш, че тези петдесет мъже все още обикалят наоколо и те търсят?

— Не, всички са мъртви. До един. Но мъжете в лагера знаят, че са били изпратени след мен. Когато ме видят цялата в бяло като дух, ще помислят, че съм била убита, както щях да бъда, и че моят дух е сред тях. Това ще ги изплаши още повече.

— Убила си всичките петдесет... — Той я погледна. — А каква е втората причина?

Калан го изгледа за миг.

— Когато мъжете от Ордена ме забележат, ще помислят, че съм дух или гола жена на кон. Каквото и да решат, все ще отвлече вниманието им. Докато те ме зяпат, няма да убиват, но затова пък нашите ще го правят. На всичко съм готова — добави след малко тя, — за да се запази животът на тези момчета. Трябва да го направя, за да им помогна да оцелеят.

Райан сведе поглед и пъхна ръце в джобовете си.

— Никога не съм знаел, че Майката Изповедник е човек, който толкова много се грижи за хората — прошепна той. — Никога не съм мислил, че държи на живота на всеки един от нас.

Калан се усмихна.

— Има само един мъж на този свят, който може да ми попречи да направя каквото съм си наумила. И това не си ти. — Тя се засмя тихичко. — Всъщност сигурна съм, че ако знаеше какво се готвя да направя, той щеше да се опита да ме спре на всяка цена.

Райан не можа да потисне любопитството си.

— Мъж ли? Твоят другар?

Калан поклати глава.

— Тогава онзи, когото си решила да избереш за свой другар?

Калан въздъхна, стоплена от спомена.

— Не. Онзи, за когото ще се омъжа. Или поне се надявам да се омъжа. Той ми направи предложение. — Тя се усмихна, виждайки изуменото лице на капитана. — Казва се Ричард. Той е Търсачът.

Райан изправи гръб, едва поемайки си дъх.

— Ако питам нещо, което не бива, само ми кажи. Мислех, че всички Изповедници използват силата си... Мислех, че магията ти... Не предполагам, че Изповедниците могат да се... омъжват.

— Наистина не могат. Но Ричард е специален човек. Той притежава дарбата и моята сила не може да го нарани.

Капитан Райан най-после се усмихна.

— Това ме радва. Наистина се радвам за теб, Майко Изповедник.

Калан повдигна вежда.

— Но ако някога го срещнеш, да не си посмял да му кажеш и думичка за това... че сме се правили на духове. Той има доста особени възгледи за тези неща. Ако му кажеш, че си ме пуснал да тичам гола между хиляда от твоите войници, със сигурност ще загубиш главата си! — Калан се засмя на тревожното изражение на лицето му. — Капитане, трябва ми меч.

— Меч ли! Значи имаш намерение и да се биеш!

Тя се наведе към него.

— Капитане, ако аз отида там гола и онези войници решат, че могат да посегнат на честта ми, ще трябва да се защитавам, нали? А как бих могла да го направя, ако нямам меч?

— Добре, разбирам. — Той се замисли за миг. Някаква идея озари лицето му и след малко изтегли меч си от ножницата. Хвана дръжката с две ръце — беше старинен меч, много фина изработка. — Този меч ми беше подарен лично от принц Харолд, когато станях офицер. Той каза, че това е мечът на неговия баща и че Крал Уиборн му го е подарил. Разбира се, Кралят има много мечове и много от тях е подарявал на славни воители след битките. Сигурно не е чак толкова скъп, колкото аз си мисля. Но за мен ще бъде голяма чест, ако ти го вземеш. Мисля, че е справедливо, след като си дъщеря на Крал Уиборн. Струва ми се, че няма да е зле да носиш неговия меч в битката. Може би в него има магия или нещо друго, което да те пази.

Калан внимателно вдигна меч.

— Благодаря ти, Бродли. Този меч означава много за мен. Ти грешиш, той има огромна стойност. Ще го нося с гордост. Но няма да

го задържа за себе си. Когато свършим и замина за Ейдиндрил след няколко дни, ще ти го върна. Тогава ще имаш меч, носен не само от Краля, но и от Майката Изповедник.

Брадли се усмихна широко, доволен от думите ѝ.

— А сега, би ли сложил постове около палатката. След което искам да отидеш да събереш хилядата мъже с мечове.

Той се усмихна и удари с юмрук в гърдите си.

— Разбира се, Майко Изповедник.

Когато Калан влезе в палатката, той извика трима от войниците си и им нареди с най-сериозното си изражение:

— Докато Майката Изповедник се къпе, ще пазите никой да не се доближава, ясно ли е?

— Тъй вярно, капитане — отговориха тримата в един глас.

Вътре в горещата палатка Калан свали кожената наметка и подпря на бъчвата меча на баща си. След това се съблече. Беше толкова изморена, че направо ѝ прилоша. Стомахът ѝ се повдигаше на пристъпи. Главата ѝ се въртеше и тя с мъка потисна гаденето. Прокара ръка през бялата вода. Беше топла като във истинска вана. Но не беше вана. Прекрачи през ръба на бъчвата и се отпусна във гладката като коприна бяла вода. Гърдите ѝ се повдигнаха в млечния басейн. За няколко минути тя отпусна ръце върху стените на бъчвата, затвори очи и си представи, че е в гореща вана. Толкова ѝ се искаше наистина да е така. Но не беше. Беше нещо, което прави, за да държи едни мъже нащрек, а други да убива. Щеше да е в бяло като Майката Изповедник, но този път без роклята си, която бе носила винаги досега. Повдигна меча на баща си, долепи дръжката между гърдите си и отпусна острието върху тялото си — върху корема и между краката. Разтвори леко бедра, за да не оставят следи върху острието и скръсти глезени. След това затисна носа си със свободната ръка, затвори очи, пое си дълбоко въздух и се потопи.

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Ричард и сестра Вирна вървяха през тъмния и влажен, усвоен и потискащ тунел от зеленина, който се спускаше надолу с плавния наклон на пътя, водещ към изкусителните и натрапчиви далечни звуци на много флейти. Клоните се накланяха под тежестта не само на собствените си листа, но и на растения от всякакъв вид, които се виеха около и над тях. Помежду им висяха фини завеси от белезникав мъх, които закриваха и малкото празно пространство между дърветата и не позволяваха да преминава почти никаква светлина. Ниските стени от двете страни на пътя, очевидно построени да го предпазват от тази буйна растителност, всъщност бяха погълнати от нея и постепенно се бяха превърнали в плътна зелена маса, изпълнена с живот, който са били създадени да държат настрана. От фугите в каменните блокове стърчаха растения, пълзящи по целите стени, тук-там разрушаващи гладката повърхност, тук-там съборили по някой камък, който оставаше да виси под странен ъгъл, тъй като гъстата мрежа от растения под него не му позволяваше да падне на земята. Всичко това придаваше на стените вид на жертва на зловец хищник.

Имаше само едно място, незасегнато от буйната горска растителност — там, където бяха наредени човешките черепи. Най-отгоре, на равни интервали от по около метър, поставени всеки върху собствен каменен постамент, грижливо почистени, облецили празните си очи и показали зъбатите си усмивки, се виждаха безброй черепи. Ричард отдавна бе престанал да ги брои. Любопитството и ужасът му не успяха да надделеят над упоритото мълчание, което цареше между него и Сестрата. От последния им скандал беше изминало доста време, през което не си бяха проронили нито дума. Пак оттогава той престана да спи в лагера при нея и предпочиташе да оползотворява времето, което му оставаше след стражата, като ловува или спи до Грач. Сърдитото мълчание на Сестра Вирна този път не го интересуваше. Вече нямаше намерение да е онзи, който винаги отстъпва. Двамата

бяха постигнали мълчаливо споразумение да гледат във всички посоки, но не и един към друг.

Пътят изведнъж просветля, стана по-широк и в далечината се мярна някаква пирамида. Ричард смръщи чело, опитвайки се да разбере какво го кара да вижда онова, което му се струваше, че стои пред погледа му — нещо като бледожълта пирамида на петна, от двете страни на която се виждаха по няколко по-тъмни ивици, разположени на равни разстояния. Прецени, че е около три пъти по-висока от нивото, на което се намира той на гърба на Бони. Когато приближиха, видя, че постройката е изградена изцяло от кости. Човешки кости. Бледожълтото, изпъстрено с петна, се получаваше от черепите, а по-тъмните ивици от двете страни бяха от костите на ръце и крака. По негова преценка имаше десетки хиляди черепи, идеално подредени. Докато минаваха покрай пирамидата, не откъсна поглед от нея.

Сестра Вирна не показваше, че е забелязала нещо. Отвъд огромната пирамида широкият път извеждаше към платото на мрачен, обвит в мъгла град, разположен сред гъста гора. На изравнената горна част на хълма, където се намираше градът, нямаше нито едно дърво. Също като прилежно обработените ниви, покрай които бяха минали преди по-малко от час. Те очевидно бяха подготвени за сеитба. Земята беше прясно разорана, бяха поставени плашила, които щяха да влязат в употреба по-късно, когато нивите бъдат засети и над тях закръжат птици. Все още бе зима, а хората се канеха да сеят. На Ричард му се видя малко странно.

Огромният град, лишен изцяло от буйната зеленина околоръст, вместо да създава чувство за широта и простор, внушаваше усещане за затвореност и тъмнина дори повече, отколкото обраслия тунел, ограждащ пътя. Сградите бяха четвъртити, с кафеникави олющени фасади и плоски покриви. Близо до покривите и на нивото на всеки етаж от стените стърчаха подпорни греди. Имаха малки прозорци, по не повече от един на стена. Бяха различни по височина, но най-високите не надвишаваха четири етажа. Нямаше нито една различна като архитектура и стил. Различаваха се само по височина. Подалечните сгради и небето бяха премрежени от мъгла и пушек. Градският площад представляваше равно място с кладенец по средата и бе единствената разгърната площ в града. Свършваше рязко в тесни, тъмни улички, оградени от двете страни с гладки, високи стени,

символ на празнотата, която могат да създадат човешките ръце. Много от сградите бяха свързани със своеобразни мостове на по-високите етажи, което правеше уличките да изглеждат като мрачни тунели. Където нямаше мостове, между прозорците бяха опънати простори, отрупани с пране. Някои от улиците бяха павирани, но повечето тънеха в кал, разкашкана от мръсна вода. Из тях вървяха хора, облечени в безцветни, развисени дрехи, джапах боси из калта, стояха със скръстени ръце или седяха пред къщите си на групички. Жени, придържачи с една ръка на главите си стомни с вода, се отдръпваха настрана, за да сторят път на трите коня. Те отиваха към или се връщаха от кладенеца, вървейки мълчаливо и без да показват какъвто и да е интерес към Ричард и Сестра Вирна.

Тук-там по праговете бяха насядали старци, имаше и мъже, облежани на стената до тях. Всички носеха меки, тъмни, топчести шапки, приплеснати отгоре и със странни отпечатъци от ярка боя, сякаш оставени с пръсти. Повечето пушеха тънки лули. Разговорите стихваха, когато Ричард и Сестра Вирна приближаваха, и тишината продължаваше, докато трите коня отминат. Някои от мъжете тайничко посягаха към дългите, поклащащи се на левите им уши обеци.

Сестра Вирна ги водеше по тесните улички, все по-навътре в лабиринта от мрачни сгради. Когато накрая стигнаха до по-широка калдъръмена улица, тя спря, обърна се към Ричард и го предупреди с тих глас:

— Това е народът на Мадженди. Земята им представлява огромен полумесец, осеян с гори. Трябва да я пресечем по дължина. Мадженди почитат духовете. Черепите, които видяхме, преди да влезем в града, са жертвоприношения към духовете им. Макар техните вярвания да са глупави и смешни, ние няма как да ги променим. Трябва да преминем през земята им. Ще направиш всичко, което ти кажат, Ричард, или черепите и на двама ни ще се прибавят към останалите в купчината.

Ричард не благоволит да й достави удоволствието да получи отговор или възражение. Беше скръстил ръце отпред на седлото си и я гледаше с безизразно лице, докато накрая тя не издържа, извърна поглед и продължи напред. След като минаха под ниския мост, свързващ две сгради, излязоха на леко вдлъбнат площад. Из него пъплеха може би към хиляда души, други стояха на групички. Също



както и другите, които вече бяха видели, тези носеха дълги обеци, но този път на дясното, а не на лявото ухо. Освен това всички бяха въоръжени с къси мечове, пъхнати в черните пояси. За разлика от мъжете, покрай които бяха минавали досега, тези тук не носеха шапки и бяха с бръснати глави. Встрани от центъра на площада се издигаше платформа, върху която в кръг, с кръстосани крака, седяха мъже, обърнали лица към дебел стълб в средата. Ето откъде долиташе зловещата мелодия. С лица, обърнати към мъжете, също подредени в кръг, седяха жени, облечени в черно. Облегнала гръб в стълба, едра жена, облечена в огромна черна дреха, плъзна опакото на ръката си нагоре, докато хвана един възел, направен в края на въже, висящо от камбана. Когато видя Ричард и Сестрата да яздят през площада, тя удари камбаната веднъж. Щом пронизителният звън на камбаната се понесе над площада, Сестрата внезапно спря. Хората наоколо зашушукаха, мелодията на флейтите се забърза.

— Това е предупреждение — каза Сестра Вирна. — Предупреждение към духовете на техните врагове. Освен това камбаната е зов към присъстващите бойци. Това са всички, които виждаш тук, на площада. Духовете са предупредени, бойците — призовани. Ако тя удари камбаната още веднъж — ние ще умрем. — Сестра Вирна хвърли поглед към безизразното му лице. — Това е ритуално жертвоприношение в чест на духовете.

Тя изгледа мъжете, които се приближиха и поеха юздите на конете им. Жените, облечени в черно, се изправиха и затанцуваха в кръг под звуците на натрапчивата музика. Когато Сестра Вирна погледна Ричард отново, видя как той особено внимателно провери дали мечът му е свободен в ножницата. Тя въздъхна и скочи от коня. Щом се покашля многозначително, той най-сетне също скочи от гърба на Бони.

Докато наблюдаваше танца на жените в черно и движенията на онази в центъра на кръга, Сестра Вирна се загърна плътно с пелерината си и му каза:

— Мадженди населяват земя, извита като полумесец около бластистите гори, в които живеят враговете им. Хората, които обитават тези блатата, през които е невъзможно да се мине, са див и нецивилизован народ, който за нищо на света не би допуснал да минем през земята му, камо ли да ни преведе през нея. Дори да успеем да

избегнем среща с хората от този народ, със сигурност ще се загубим за по-малко от час. И то така, че никога повече няма да намерим пътя обратно. Единственият начин да стигнем до Двореца на пророците, който се намира отвъд тези диви земи, е да ги заобиколим. Коего означава да пресечем по дължина полумесеца, представляващ земите на Мадженди. Целта ни се намира по средата между двата върха на полумесеца и отвъд земите на диваците от блатата. — Сестра Вирна го погледна, за да се убеди, че я слуша внимателно, и чак тогава продължи: — Мадженди са в непрекъсната война с тези диваци. За да ни разрешат да преминаем през полумесеца, трябва да докажем, че сме техни съюзници, че уважаваме духовете им и че не сме враждебно настроени. Черепите, които видяхме, са на врагове, принесени в жертва на духовете на Мадженди. За да получим разрешение за преминаване, трябва да участваме в жертвоприношение. Мадженди вярват, че мъж, който притежава дарбата, пази семето на живота, завещано от духовете. Те вярват, че такъв човек е по-особен и по-близък с духовете от всеки друг. Жертвоприношението, извършено от млад мъж, който притежава дарбата, според тях им осигурява благоразположението на духовете. Мадженди вярват в небесния живот на своя народ. Ние, Сестрите на светлината, разбрахме тези неща, когато преминахме през земите им за пръв път, придружени от момчета с дарба. Мадженди вярват, че тези момчета ги свързват с духовете им. Чрез ритуала те подхранват омразата на враговете си към магьосниците, които помагат само на Мадженди. Мадженди вярват в небесните връзки със света на духовете.

Мъжете на площада изтеглиха късите мечове и ги подредиха на земята. Върховете им сочеха към жената в центъра. Всички коленичиха с наведени глави.

— Жената, която удря камбаната, е водач на Мадженди. Кралицата-майка е свързана с женските духове и е символ на плодородието на този свят. Нейното облекло символизира вместилището на божественото семе, което изтича от света на духовете.

Танцуващите жени се подредиха в редица и тръгнаха към Ричард и Сестрата.

— Кралицата-майка изпраща своите представители да те отведат за жертвоприношението. — Сестра Вирна го погледна, после дръпна

края на пелерината си. — Имаме късмет. Това означава, че разполагат с човек за жертвоприношението. Ако дойдем и нямам жертва, трябва да чакаме, докато пленят някой враг. Понякога това може да продължи седмици и дори месеци.

Ричард не каза нищо. Сестра Вирна се обърна с гръб към приближаващите жени и го погледна.

— Ще те отведат на едно място, където държат пленника си. Там ще ти бъде направено предложение да дадеш благословията си. Не я ли дадеш, първата жертва ще си ти. Отказът означава сигурна смърт. Благословията се дава, като целунеш свещения нож, който ще ти бъде предложен. Не е нужно да убиваш пленника със собствените си ръце. Трябва само да целунеш ножа, което ще означава, че си дал благословията си, че си дал благословията на духовете. Мадженди сами ще извършат убийството. Но ти трябва да гледаш, за да могат духовете да видят жертвоприношението чрез твоите очи. — Тя хвърли поглед през рамо към приближаващите жени. — Вярванията на тези хора са покварени. — Тя въздъхна примирено и извърна лице към Ричард, който я стрелна с гневен поглед. — Знам, че това не ти е по вкуса, Ричард, но то запази мира между Сестрите на светлината и Мадженди през последните три хиляди години. Макар да звучи парадоксално, по този начин бе спасен животът на мнозина. На повече, отколкото можеш да си представиш. Диваците, с които Мадженди враждуват, са врагове и на Сестрите. Дворецът и цивилизованите хора от Стария свят неведнъж са били обект на свирепите им нападения.

Нищо чудно, помисли си Ричард, но не каза нищо.

Сестра Вирна пристъпи встрани и застана плътно до него, докато жените в черно образуваха около тях полукръг. Всички бяха възрастни, почти старици. Всички бяха с внушителни осанки, огромните черни дрехи покриваха всичко, дори косите им. Оставаха да се виждат само набръчканите им лица и ръцете им от китките надолу. Едната от тях посегна с разкривените си пръсти и придърпа грубия черен плат поплътно към брадичката си. След това се поклони на Сестра Вирна.

— Добре дошла, мъдра жено. Нашите съгледвачи ни предупредиха още вчера за твоето приближаване. Радваме се да те видим сред нас, тъй като дойде време да направим жертвоприношение за сеитбата. Макар да не те очаквахме, за духовете ще бъде голяма чест жертвоприношението да бъде благословено.

Старата жена, която стигаше едва до гърдите на Ричард, го изгледа от глава до пети и след това отново се обърна към Сестра Вирна:

— Да не би това да е мъжът с дарбата? Не е момче.

— Никога досега не сме водили в Двореца на мъдрите жени толкова възрастен мъж — каза Сестра Вирна, — но той притежава дарбата, също както другите преди него.

Старицата се вгледа в очите на Ричард, който ѝ отвърна с безстрастен поглед.

— Той е твърде стар, за да даде благословия.

Сестра Вирна настръхна.

— Но въпреки това притежава дарбата.

Жената кимна към Сестра Вирна.

— Но е твърде стар, за да направят жертвоприношението вместо него. Трябва да го направи сам. Трябва да извърши нашето жертвоприношение със собствените си ръце. — Тя направи знак на една от жените зад нея да се приближи. — Заведете го до мястото на жертвоприношението.

Протегнала ръка, жената тръгна напред, показвайки му, че трябва да я последва. Сестра Вирна го хвана за ръкава на ризата. Ричард усети магията, която струеше от пръстите ѝ. Тя премина през ръката му и потъна във врата му, оставяйки неприятно гъделичкане под Рада'Хан.

— Ричард — прошепна тя, — да не си посмял този път да си размахваш брадвата. Внимавай да не ги предизвикаш.

Ричард я погледна и се обърна, след това тръгна, без да каже нито дума. Едрата старица го поведе по кална улица. Вървяха дълго покрай старци, насядали пред вратите, които ги изпращаха с поглед. Накрая спряха пред ниска порта. Ричард трябваше да се наведе, за да мине през нея. Подът бе покрит с килими със сложни фигури в скучни цветове. Нямаше други мебели освен няколко ниски, покрити с кожа сандъци, върху които бяха оставени газени лампи. От двете страни на вратата, покрита с тежка завеса, по-скоро приклекли, отколкото седнали на малките рогозки, имаше по двама мъже с бръснати глави. На коленете си държаха къси копия с остри върхове, оформени като листа. Под необикновено високия таван се бе насъбрал дим от лула. Мъжете станаха и се поклониха на старицата, тя им кимна и блъсна Ричард напред.

— Това е човекът с дарбата. Понеже е мъж, а не момче, Кралицата-майка реши, че духовете ще пожелаят да получат жертвоприношението от неговите ръце.

Мъжете кимнаха в знак на съгласие с мъдрото решение и я помолиха да предаде на Кралицата-майка, че нареждането ѝ ще бъде изпълнено. Жената им пожела успех в изпълнението на задачата, след което излезе.

Щом останаха сами, мъжете започнаха да се смеят и да удрят Ричард по гърба, сякаш за да му покажат, че вече е под тяхно покровителство. Единият от мъжете извърна глава към завесата на вратата и отзад лъсна бръснатият му тил, под който се виждаше гъста козина. Той прегърна Ричард през раменете и го стисна здраво.

— Имаш голям късмет, приятелю. Ще ти хареса онова, което сме ти приготвили — Мазната му усмивка разкри един липсващ зъб. — Хайде, да вървим. Наистина ще ти хареса, приятелю. — Той се изкикоти гърлено. — Ако още не си станал мъж, днес ще имаш възможност да го сториш.

Другите трима се разхилиха заедно с него, след което взеха една от газените лампи и повдигнаха завесата. Последният удари Ричард по гърба, подканвайки го да тръгва. И четиримата се заливаха от смях.

Стаята, в която влязоха, беше съвсем същата като предишната, само дето нямаше дим. Продължиха през дълга поредица от стаи, всичките празни, само с килимите, нахвърляни по подовете. Най-накрая стигнаха до последната врата и с мечовете си повдигнаха завесата, за да го пуснат да мине. Противните усмивки не слизаха от лицата им.

— Сега внимателно, приятелю, не бъди нетърпелив. Бъди разумен и ще имаш достатъчно време за тази дивачка. — Те се изкикотиха отново и бутнаха Ричард напред.

Малката квадратна стая, в която се озова, имаше гол, мръсен под и висок поне пет метра таван. През един прозорец високо горе се прокрадваше слаба светлина. Миришеше на урина от гърнето, оставено встрани. В далечния ляв ъгъл лежеше свита на кълбо гола жена. Щом видя мъжете, тя се опита да се свие още повече в ъгъла. Стисна още по-здраво скръстените си около коленете ръце. Цялото ѝ тяло бе покрито с мръсни петна, рани и драскотини. Мърлявото ѝ лице бе оброчено от дълга, къдрава, отдавна невчесана черна коса.

Тъмните ѝ очи заискриха с ненавист, когато погледна към четиримата мъже. Ако се съдеше по хитрите им усмивки, тя очевидно вече бе имала случай да се срещне с тях. Около врата ѝ се виждаше масивна метална яка, свързана със стената чрез тежка верига.

Четиримата мъже влязоха в стаята и застанаха на различни места, облегнаха гърбове в стената, като не отпуснаха хватката около късите си копия, забити в земята. Ричард направи като тях и облегна гръб на стената вдясно от жената.

— Искам да говоря с духовете — каза той.

Мъжете примигнаха срещу него.

— Трябва да ги попитам как предпочитат да го направя.

— Има само един начин — каза мъжът с липсващия зъб. — Трябва да отрежеш главата ѝ. Сега, след като на врата ѝ има метална яка, това е единственият начин да се свали — като ѝ отрежеш главата. Главата ѝ трябва да бъде отделена от тялото.

— Дори и да е така, трябва да знам какво точно искат духовете. Трябва да говоря с тях. Трябва да знам какво точно искат да направя, за да... им доставя удоволствие.

Те се замислиха над думите му. Мъжът с липсващия зъб дори изду бузата си с език от напрежение. Накрая се оживи.

— Кралицата-майка и нейните жени пият джука, за да разговарят с духовете. Мога да ти донеса малко и тогава ти също ще можеш да го правиш.

— Добре тогава, донеси ми от тази джука, за да мога да разговарям с духовете и да разбера какво точно искат от мен. Не бих искал да допусна някаква грешка и да проваля жертвоприношението ви за сеитба.

Четиримата се съгласиха, че молбата му е разумна, като се има предвид, че сам ще извършва жертвоприношението, вместо само да даде благословията си. Един от тях излезе забързан от стаята. Другите трима зачакаха мълчаливо, като от време на време хвърляха похотливи погледи към жената. Тя лежеше свита в ъгъла, опитвайки да се прикрие с ръце и коси. Единият от мъжете извади от джоба си лула и кесийка тютюн, натъпка я и я запали на пламъка на лампата, след което запуши срещу жената, изпъчил важно брада. Тя не го погледна. Димът бързо изпълни малката стая. Ричард приклепна, облегат на стената, скръстил ръце в скута си така, че да не се вижда дланта му, най-

небрежно отпусната до дръжката на меча. Мъжът се върна с глинена стомна в ръце. Отгоре се виждаше малък отвор, а от двете страни бяха изрисувани с бяло знаци.

— Кралицата-майка и другите жени се съгласиха и ти изпращат джука, за да можеш да говориш с духовете. Когато изпиеш това, духовете ще дойдат при теб. — Той сложи стомната пред Ричард, после свали от колана ножа си и му го подаде. Върху зелената малахитова дръжка бяха издялани фигурки в непристойни пози. — Това е свещеният нож, който трябва да използваш, за да извършиш жертвоприношението.

Когато Ричард взе ножа и го пъкна в колана си, мъжът се отдръпна и застана до стената като останалите трима. Мъжът, който беше най-близо до жената, очевидно бе много доволен, че Кралицата-майка е изпратила джука. Намигна на Ричард съучастнически. После повдигна върха на копието си към лицето на жената.

— Този мъж дойде, за да те предложи в жертва на духовете. — Той се усмихна окуражително на Ричард. — Но първо би желал да те дари със семето си, което е получил като дар от духовете.

Тя не помръдна. Мъжът удари копието си в мръсния под и усмивката му се превърна в зловец съсък.

— Не смей да обиждаш духовете! Ти ще приемеш техния дар! — гласът му премина в ръмжене. — Веднага.

Без да сваля очи от него, жената покорно се отпусна по гръб на пода. Разтвори крака и хвърли на Ричард дързък поглед. Очевидно бе наясно с последствията, ако откажеше на мъжете да направи каквото искат от нея.

Мъжът се спусна към нея и заби копието си в бедрото ѝ. Тя изпищя и се дръпна назад.

— Добре знаеш какво трябва да направиш. Няма да ти позволя да ни оскърбяваш. За глупаци ли ни вземаш? Направи го както трябва!

Пръстите на Ричард се свиха около дръжката на меча, но иначе остана напълно неподвижен. Жената не направи опит да спре кръвта от раната в бедрото си, а вместо това застана на колене и лакти, вирнала задник във въздуха.

Мъжете се изкикотиха към Ричард.

— Няма да ти хареса да легнеш с тази лице срещу лице — каза онзи с липсващия зъб. — Хапе!

Останалите закимаха в знак на съгласие, очевидно убедени в думите му от личен опит.

— Яхни я така и я дръж здраво за косата. По този начин няма да може да те хапе и ще можеш да правиш каквото си искаш.

Мъжете чакаха. Нито Ричард, нито жената помръдваха.

— Нима не виждате, глупаци такива? — каза накрая тя. — Той не иска да ме яхне като куче пред вас. — С лице, заровено в мръсотията на пода, тя се извърна към Ричард и му се изхили подигравателно. — Срамежлив е. Не иска да видите колко късичка е магическата му пръчица.

Всички бяха вперили очи в него. Кокалчетата на Ричард бяха побелели около дръжката на меча. Напрегна се, за да изглежда лицето му безизразно над яростта, изливаща се от магията на меча. С мъка успяваше да се удържи. Знаеше, че не би постигнал нищо, ако допуснеше магията да се развихри тук вътре.

Единият от мъжете ръгна другия с лакът и се захили.

— Може би тя е права. Тоя е младок. Може да не е свикнал да го гледат как го прави.

Още миг и нишката на самоконтрола му щеше да се скъса. Съсредоточи се върху това да накара свободната си ръка да се движи плавно и грациозно. Повдигна стомната, пълна с джука, и им я показа. Положи усилие гласът му да звучи спокойно:

— Духовете искат да говорят с мен за нещо много важно.

Усмивките изчезнаха. Знаеха, че пред тях стои човек с дарба, но не като момченцата, които бяха свикнали да виждат. Нямаха представа за силата му, но явно бяха започнали да се притесняват от нея, гледайки спокойното му, непроницаемо лице.

— Да го оставим да изпълни дълга си — каза един от мъжете. — Трябва да го оставим насаме с духовете и да му дадем възможност да си достави удоволствие с тази дивачка, преди да направи жертвоприношението. — Той наведе бръснатата си глава пред Ричард. — Оставяме те на мира. Ще те чакаме там, където ни завари първия път.

С тържествени лица четиримата забързаха навън. Когато се убеди, че са достатъчно далеч, жената се изплю към Ричард. Изви гърба си като котка.



— Сега вече можеш да ме яхнеш. Като куче, каквото си. Ела, магьоснико, докажи, че можеш да яхнеш жена, която е вързана с верига за стената. Не можеш да ми направиш нищо по-лошо от другите кучета. — Тя отново се изплю. — Всички сте кучета!

Ричард протегна крак към нея и погали бедрото ѝ.

— Не съм като тези мъже — каза той.

Тя се изтърколи по гръб. Разтвори ръцете и краката си и го погледна предизвикателно.

— Значи искаш да го направиш така, за да докажеш, че си нещо повече от тях.

Ричард скръцна със зъби.

— Я, престани. Не съм тук за това!

Тя млькна и вдигна брадичката си, а в очите ѝ проблесна внезапен ужас.

— Тогава значи искаш веднага да ме принесеш в жертва?

Ричард осъзна, че все още стиска здраво дръжката на меч. Беше забравил да успокои изражението на лицето си. Отпусна ръка и бликащата ярост на магията се уталожи. Жената чакаше, Ричард изсипа джуката на мръсния под.

— Дошъл съм да те изведа от тук. Казвам се Ричард. А ти?

Тя присви очи.

— Защо искаш да знаеш?

— Дошъл съм да те спася. Трябва да знам как се казваш. Не мога да те наричам „жено“!

Тя го изгледа мълчаливо.

— Аз съм Ду Чайлу.

— Как да те наричам — Ду или Чайлу? Или Ду Чайлу?

Тя сбърчи чело в недоумение.

— Ду Чайлу — това ми е името.

Ричард ѝ се усмихна.

— Добре тогава, значи Ду Чайлу. Кой е твоят народ? Как се нарича?

— Ние сме Бака Бан Мана.

— И какво означава Бака Бан Мана?

Брадичката ѝ отново се повдигна нагоре.

— Тези, които нямат господари!

Ричард се усмихна.

— Мисля, че си достойна за народа си. Нямах вид на жена, която ще търпи господар.

— Говориш такива думи, но и ти като другите искаш да ме яхнеш.

Ричард поклати глава.

— Не. Казах ти, че не искам. Ще се опитам да те измъкна оттук и да те върна при твоя народ.

— Никой от моя народ не се е върнал, след като е бил пленен от Мадженди.

Ричард се наведе към нея.

— Тогава ще бъдеш първата! — Ричард изтегли меча си.

Тя отскочи назад към стената, вдигна колене към гърдите си с колене и зарови лице в тях. Ричард си даде сметка, че тя погрешно е изтълкувала движението му и се е свила така в очакване на най-лошото.

— Всичко е наред, Ду Чайлу, няма да ти причиня болка. Просто искам да махна яката от теб.

Тя се дръпна от него, след малко размисли и реши да предприеме друго вместо срамно отстъпление, така че се изплю отново в него.

— Да, като ми отрежеш главата. Защо не си кажеш истината? Искаш да ме убиеш и само чакаш да подложат врата си.

Ричард изтри плюнката от челото си. После протегна ръка и я сложи на рамото ѝ, за да я успокои.

— Не, няма да ти причиня болка, с меча ще махна тази яка от врата ти. Как иначе да те освободя от нея? Ще се спасим, ще видиш. Позволи ми да я сваля от врата ти.

— Мечовете не могат да секат желязо!

Ричард вдигна вежда.

— Магическите могат.

Тя стисна очи и задържа въздуха си, докато Ричард внимателно я прегърна през раменете и намести главата ѝ на коленете си. Приблужи острието на меча до врата ѝ. Беше виждал и преди Мечът на истината да сече желязо, знаеше, че магията ще свърши каквото трябва. Момичето не помръдна, когато той плъзна острието по дебелията на метална яка. Миг по-късно се хвърли върху него. За секунда се бе вкопчила здраво в лявата му ръка. Зъбите ѝ се врязали в плътта му. Ричард замръзна на мястото си. Знаеше добре, че ако се опита да

издърпа ръката си, зъбите ѝ най-вероятно ще отделят мускула от костта. Дясната му ръка все още стискаше меча. Яростта на магията избухна в него. Използва яростта, за да блокира болката и да остане неподвижен. Пъхнал меча под яката, щеше да му е много лесно да извърти острието и да го забие в гърлото ѝ. Дори да не успееше да я обезглави, пак щеше да я убие. И така щеше да се освободи от острието ѝ зъби. Болката беше невъобразима.

— Ду Чайлу — успя да промълви той през стиснатите си зъби. — Пусни ме! Няма да ти направя нищо лошо. Ако имах намерение да ти причиня болка, точно в момента щях да го направя, за да те накарам да ме пуснеш.

Настъпи дълга тишина, в която се чуваше единствено учестеното му дишане. След това тя поотпусна хватката си, но не напълно, все още стискаше ръката му. Наклони глава на една страна.

— Защо? Защо искаш да ми помогнеш?

Ричард се вгледа в тъмните ѝ очи. Успя да вдигне ръката си от меча и докосна хладния метал на яката около врата си.

— Аз също съм затворник. Аз също знам какво е да те държат с яка около врата. Не обичам яките. Макар да не мога да освободя себе си от това, мога да опитам да освободя теб.

Свирепите зъби пуснаха ръката му.

— Но ти си магьосник.

— Точно затова ме взеха като затворник. Жената, с която пътувам, ме води на едно място, наречено Дворец на пророците. Тя твърди, че магията ще ме убие, ако не отида там.

— Ти пътуваш с някоя от вещиците, така ли? От голямата каменна къща на вещиците?

— Тя не е вещица, но в нея също има магия. Сложи на врата ми тази яка, за да ме накара да тръгна с нея.

Очите на Ду Чайлу се спряха върху яката му.

— Ако ме пуснеш да си отида, Мадженди няма да ти позволят да преминеш през земята им, за да стигнеш до голямата каменна къща.

Ричард се усмихна.

— Надявах се, че ако ти помогна да се върнеш при своя народ, ще ни позволите да преминем през вашата земя и може би ще ни помогнете да стигнем до Двореца.

На устните ѝ се появи усмивка.

— Можем да убием тая вещица!

Ричард поклати глава.

— Не убивам хора, освен ако не съм принуден да го направя. Пък и това няма да ни помогне. За да махна яката от врата си, трябва да стигна до Двореца. Не го ли направя, ще умра.

Ду Чайлу отвърна глава. Ричард чакаше, докато тя плъзна поглед из килията си.

— Не знам дали казваш истината, или просто искаш да ми прережеш гърлото. — Тя нежно постави ръката си там, където преди малко го бе ухапала. — Но ако ме убиеш, все едно — и без това нямам никакъв шанс за спасение. Така поне няма повече да ме яхват ония гадни кучета. Ако казваш истината, тогава ще бъда свободна, но ще трябва да търсим начин да избягаме. Все още сме в територията на Мадженди.

Ричард ѝ смигна.

— Имам план. Можем поне да опитаме.

Тя се намръщи насреща му.

— Можеш да направиш това с мен и те ще бъдат доволни и ще те пуснат да стигнеш до Двореца. Няма да ти направят нищо. Нима не се страхуваш, че в противен случай ще те убият?

Ричард кимна.

— Да, но повече се страхувам от това, че мога да прекарам остатъка от живота си със спомена за красивите ти очи и с мисълта, че съм могъл да ти помогна.

Тя го изгледа косо.

— Ти може и да си магьосник, но хич не си умен. Всеки умен човек би помислил първо за собствената си сигурност.

— Аз съм Търсачът.

— Какво е това Търсач?

— Дълга история. Но предполагам означава, че правя най-доброто, на което съм способен, за да възтържествува правдата, за да бъде направено най-правилното нещо. В меча има магия, която ми помага в търсенето на истината. Нарича се Меч на истината.

Тя въздъхна дълбоко и накрая отново отпусна главата си в скута му.

— Опитай тогава или ме убий. Така или иначе бях обречена на смърт!

Ричард я потупа по мръсния гол гръб.

— Стой мирно!

Той посегна към врата ѝ и хвана здраво яката. С другата си ръка, с която държеше меча, ръката, през която напираше да излезе магията, той нанесе мощен удар. Металът се разцепи със силен трясък. По стените се посипаха стружки. Едно доста голямо парче се завъртя във въздуха и накрая тупна тежко на земята. Настъпи тишина. Той не смееше да си поеме дъх, надявайки се някой от металните късове да не ѝ е прерязал гърлото. Тя се изправи. С широко отворени очи плъзна ръка към врата си. След като не намери следи от наранявания, лицето ѝ грейна в широка усмивка.

— Няма я! Ти махна яката от врата ми, а главата ми все още си е на мястото!

Ричард се престори на засегнат.

— Нали ти казах, че ще го направя. А сега трябва да изчезваме. Хайде!

Той я поведе обратно през стаите, откъдето бе дошъл. Стигнаха до предпоследната стая, където четиримата мъже чакаха търпеливо. Вдигна пръст към устните си, за да ѝ покаже, че трябва да пази пълна тишина и да чака, докато се върне за нея. Тя кръстоса ръце под голите си гърди.

— Защо? Искам да дойда с теб. Нали каза, че няма да ме оставиш тук.

Ричард въздъхна.

— Ще отида да ти намеря някакви дрехи. Не можеш да тръгнеш така... — Той махна с ръка, без да довърши изречението си.

Тя отпусна ръце и се погледна.

— Защо? Какво ми има? Не съм чак толкова грозна за гледане? Мнозина са ми казвали...

— Що за народ сте вие! — прошепна той разпалено. — Откакто миналата есен напуснах родината си, срещнах повече голи хора, отколкото през целия си живот дотогава! И нито един от тях не изглеждаше поне малко...

Тя се ухили.

— Лицето ти е червено.

Ричард изръмжа през зъби.

— Чакай тук!

Без да сваля усмивката от лицето си, тя отново скръсти ръце.

— Ще чакам.

Щом Ричард влезе в стаята, четиримата мъже скочиха на крака. Той не им остави време за въпроси.

— Къде са дрехите на жената?

Те се спогледаха объркани.

— Нейните дрехи? За какво са ти...

Ричард пристъпи застрашително към тях.

— Кой си ти, за да задаваш въпроси на духовете? Направи каквото ти казват! Дай ми дрехите й!

Четиримата отскочиха назад като един. За миг го изгледаха, след което отидоха при ниските сандъци. Оставиха газените лампи встрани и отвориха капациите. Започнаха да ровичкат, разхвърляйки дрехите на всички страни.

— Ето, намерих ги! — каза единият от тях и извади фино изработена вълнена дреха. Светлокафявият плат бе украсен по дължина от разноцветни ивици. — Това е нейно. — Той извади и един колан от еленова кожа. — И това също.

Ричард ги грабна от ръката на мъжа.

— Чакайте тук!

Пътьом той грабна от земята и парче плат, което беше паднало на земята по време на яростното претърсване на сандъците. След това излезе бързо от стаята, преди да могат да го попитат още нещо.

Ду Чайлу го чакаше със скръстени на гърдите ръце. Когато видя какво носи той, ахна. Притисна роклята до гърдите си. Очите й се напълниха със сълзи.

— Молитвената ми рокля. — Тя обви с ръце врата му и като се повдигна на пръсти, започна да го целува по цялото лице. Ричард я отблъсна от себе си и се опита да приглади гъстите й черни коси.

— Добре, добре, облечи се. Побързай.

Цяла сияеща, тя пхна роклята през главата си и промуши ръце през дългите ръкави. От външната страна на всеки ръкав и през раменете минаваше ивица от разноцветни нишки. Роклята беше дълга до под коленете й. Докато пристягаше колана на кръста си, Ричард забеляза, че от крака й още тече кръв към стъпалото, от мястото, където мъжът я бе намушкал с копието си.

Той застана на едно коляно пред нея и й направи знак с ръце.

— Вдигни си роклята. Вдигни я!

Ду Чайлу го погледна и изви вежда.

— Току-що прикрих голотата си, а ти искаш отново да я откроя.

Ричард прехапа устни и размаха парчето плат пред очите ѝ.

— Кървиш. Трябва да превържа раната ти.

Тя се изкикоти, повдигна полите на роклята си и протегна крак, съблазнително завъртайки го насам-натам. Ричард бързо превърза раната и стегна плата на възел. Тя извика от болка. Той си помисли, че така ѝ се пада, но все пак се извини. Хвана я за ръката и я поведе през стаите. Когато стигнаха до последната, изръмжа на четиримата мъже да останат по местата си. Без да пуска ръката ѝ, я поведе през уличките на града към площада. Забеляза главите на трите коня да стърчат над морето от бръснати глави. Проби си път натам.

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Макар мечът да бе прибран в ножницата, Ричард усещаше приливите на магията. Яростта изпълни цялото му същество. Той ѝ се отдаде напълно, освобождавайки съзнанието си от всички задръжки. Навлизаше в мълчаливия свят на своето същество. Свят на мрачно осъзнаване на собствената си същност.

Онзи, който носи смърт.

Сестра Вирна пребледня, когато забеляза, че той води зад себе си Ду Чайлу, а когато видя поведението му, лицето ѝ стана бяло като платно.

Без да ѝ каже нито дума, Ричард грабна лъка, окачен отстрани на седлото и като пухтеше от усилието, се опита да приближи тетивата до самия лък. След това извади две стрели с метални върхове от колчана, окачен на седлото на Бони. Гърдите му се издуваха от гняв.

Цялото множество се обърна към него. Заля го вълна от учудени погледи. Онези, които стояха по-назад, подскачаха, за да видят какво става. Жените в черно също извърнаха глави. Кралицата-майка го гледаше втренчено.

Лицето на Сестра Вирна вече бе огненочервено.

— Ричард! Какво си въобразяваш, че...

Той ѝ махна с ръка.

— Млъквай!

С лък и стрели в ръка той се метна на седлото. Множеството утихна. Ричард се насочи към Кралицата-майка.

— Говорих с духовете!

Ръката ѝ се плъзна нагоре към възела на камбаната. Точно този знак му бе необходим. Необратимото решение бе взето.

Той освободи магията в себе си.

С рязко движение зареди едната стрела в лъка. Издърпа тетивата. Извика мишената. Стрелата излетя.

Въздухът изсъска след летящата стрела. Тълпата ахна. Преди стрелата да достигне целта, докато свистящият шум още се чуваше във



въздуха, Ричард зареди и се прицели.

Първата се заби здраво с тъп звук. Точно там, където бе изпратена. Кралицата-майка нададе къс вик от болка и изненада. Проникнала в плътта между двете кости на китката, стрелата прикова ръката ѝ към стълба и ѝ попречи да дръпне въжето, за да удари камбаната. Към въжето се протегна другата ѝ ръка.

Втората стрела беше застинала във въздуха, заредена, готова, в очакване.

— Едно движение към камбаната и втората стрела ще пронизе дясното ти око!

Жените в черни дрехи паднаха на колене и заридяха. Кралицата-майка се вкамени. По ръката ѝ течеше кръв.

Вътре в Ричард вилнееше буря от гняв. Отвън беше като мраморна статуя.

— Ще чуеш какво заповядаха духовете!

Кралицата-майка бавно отпусна свободната ръка покрай тялото си.

— Говори тогава!

Ричард все още държеше лъка си готов за стрелба и явно нямаше намерение да го свали. Макар стрелата му да бе насочена към един човек, гневът му бушуваше над цялото множество. Магията се развихри в него с пълната си мощ. Силата на гнева пулсираше във вените му. Преди гневът му винаги се насочваше към определен враг. Сега беше различно. Беше някакъв всеобхващащ гняв срещу всички наоколо, срещу всички тези, които правеха жертвоприношения с човешки същества. Беше някаква особена, непозната за него ярост. Тя влошаваше още повече нещата. Предизвикваше по-силни изблици на магия. Не можеше да разбере дали това се дължеше на факта, че навсякъде наоколо го грозеше опасност. Или пък бе в резултат на продължителните му упражнения със Сестра Вирна, благодарение на които се бе научил да се концентрира. Каквато и да беше причината, във вените в момента той извикваше от меча повече магия от всеки друг път. Повече, отколкото си представяше, че се съдържа в него. Магията върлуваше със застрашителна сила. Дори въздухът вибрираше. Хората, които стояха по-наблизо, отстъпиха назад. Ридаещите жени утихнаха. Лицето на Кралицата-майка беше бяло като

платно на фона на черните ѝ дрехи. Хиляда мъже стояха вцепенени от ужас като един.

— Духовете не желаят повече жертвоприношения! Жертвоприношенията не доказват вашата отдаденост на тях. Те доказват единствено, че сте способни да убивате хора! Отсега нататък ще трябва да показвате уважението си към духовете, като показвате уважение към живота на хората от Бака Бан Мана. Не го ли направите, духовете ще ви покажат колко са ядосани, като ви унищожат. Вземете присърце заплахата им, иначе те ще изпратят на Мадженди глад и смърт! — Той се обърна към войниците, които бяха стеснили кръга около него: — Ако някой от вас посегне на мен или на тези две жени, Кралицата-майка ще умре.

Те се спогледаха, търсейки смелост в очите на другите около тях.

— Можете да си помислите да ме убиете — продължи той, а стрелата в ръката му не се помръдваше дори на милиметър, — но това няма да стане, преди да умре Кралицата-майка. Видяхте как стрелям. Ръката ми е водена от магия. Аз винаги улучвам целта си.

Мъжете отстъпиха назад.

— Оставете го! — извика Кралицата-майка. — Да чуем какво има да ни каже!

— Вече ви предадох думите на духовете! Трябва да им се подчините!

Кралицата-майка замълча за миг.

— Ние сами ще се допитаме до духовете.

— Имате намерение да ги наскърбявате още повече, така ли? Да си признаете, че не цените достатъчно думите им, а се подчинявате единствено на своите желания!

— Но ние трябва...

— Не съм дошъл да се пазаря в тяхна полза! Духовете се разпоредиха да дам свещения нож на тази жена, за да го отнесе тя на своя народ в знак на това, че Мадженди повече няма да ги преследват. Духовете ще ви предупредят за това колко са ядосани, като ви отнемат семето, което ще засеете. То ще покара чак след като изпратите при Бака Бан Мана свои представители, които да им кажат, че оттук нататък ще се съобразявате с желанията на духовете. Ако не изпълните желанията им, ще умрете от глад! А сега ние тръгваме. Искам думата

ти, че ще напуснем страната ви невредими. В противен случай ще умреш на мига!

— Трябва да обмислим...

— Докато преброя до три, трябва да вземеш решение. Едно, две, три!

Кралицата-майка ахна. Жените в черно ахнаха. Тълпата ахна.

— Какво реши?

Тя вдигна свободната си ръка, без да изпуска от поглед стрелата в лъка му.

— Можете да си вървите! Имате думата на Кралицата-майка, че ще напуснете страната ми безпрепятствено!

— Мъдро решение!

Ръката ѝ се сви в юмрук, само един пръст сочеше към Ричард.

— Но това е нарушение на споразумението, което имахме с мъдрите жени. Край на договора. Трябва да напуснете земите ни незабавно. От този момент нататък не сте добре дошли тук.

— Така да бъде — каза Ричард. — Но дръж на думата си или ще съжаляваш за всяко необмислено действие. — Той отпусна лъка. Застана изправен на стремената и вдигна високо свещения нож така, че всички да го виждат. — Тази жена ще занесе ножа при своя народ и ще им предаде волята на духовете. Бака Бан Мана от своя страна повече няма да се бият срещу Мадженди. Както и вие срещу тях. Никой повече няма да причинява беди на другия. Изпълнете думите на духовете или бъдете готови за последствията — гласът му премина в свиреп шепот, но от магията думите се чуваха в най-отдалечения край на площада и отекваха във всяко ухо. — Направи каквото ти казвам или ще страдаш. Няма да пестя силите си.

Магията падна ниско над площада като мъгла в долина, безпътна и същевременно много истинска, недвусмислено доказателство за гнева му, който докосваше всички присъстващи.

Ричард скочи от коня. Мъжете отскочиха още няколко крачки назад. Сестра Вирна не можеше дума да промълви от ярост. Той никога не я беше виждал в подобно състояние. Стоеше неподвижна, сякаш парализирана, със стиснати юмруци. Ричард насочи очите и гнева си към нея.

— Качвай се на коня си, Сестро. Тръгваме!

Челюстта ѝ щеше всеки миг да се разтроши на парчета от напрежението в стиснатите ѝ зъби.

— Ти си луд! Ние няма да...

Ричард размаха пръст пред нея.

— Ако искаш да спориш с някого, Сестро, можеш да останеш и да си спориш с тези хора. Сигурен съм, че те няма да ти откажат. Отивам в Двореца, за да сваля яката от врата си. Ако искаш да дойдеш с мен, качвай се на коня.

— Няма да стане. Не можем да пътуваме през земите на Мадженди. Ние сме изгнаници.

Ричард посочи Ду Чайлу.

— Тя ще ни води до Двореца на пророците през земите на Бака Бан Мана.

Ду Чайлу скръсти ръце и се усмихна важно на Сестрата.

— Ти наистина си луд, не можем...

Ричард изскърца яростно със зъби, магията продължаваше да го изпълва с гняв.

— Ако искаш да стигнеш с мен в Двореца на пророците, качвай се на коня си. Аз тръгвам!

Ду Чайлу остави Ричард да напъха свещения нож в кожата ѝ колан.

— Натоварих те с отговорност. Ще трябва да се справиш с нея. А сега качвай се на този кон.

Внезапно притеснена, Ду Чайлу отпусна ръце, хвърли бърз поглед към коня, след това отново обърна глава към Ричард.

— Не желая да яздя този звяр. Смърди.

— Както и ти! — изрева Ричард. — Качвай се на коня!

Тя отскочи назад. Очите ѝ се изпълниха с ужас пред неговия святкащ поглед. Тя преглътна, опитвайки се да си поеме въздух.

— Сега вече знам какво е Търсач! — Тя се качи на гърба на Джералдин, Сестрата яхна Джесъп, а Ричард — Бони.

Един последен поглед към мъжете на площада и Ричард пришпори коня. Тръгна в галоп. Другите два коня веднага го последваха.

Магията искаше кръв, крещеше за нея. Ричард копнееше някой да се опита да го спре. Никой не го направи.

\* \* \*

— Моля те — каза Ду Чайлу, — вече почти мръкна. Не може ли да спрем или поне да ме оставиш да вървя пеш. Това животно ми причинява болка. — Тя се беше вкопчила на живот и смърт в седлото на Джералдин и подскачаше отгоре като чувал с картофи, докато кобилата тичаше в тръс. Цветните ивици пъстър плат по роклята ѝ се тресяха. Ричард чуваше коня на Сестра Вирна да препуска някъде зад тях, но не се обърна. Само хвърли един поглед към слънцето, залязващо зад плътната стена от клони. Заедно със светлината угасваше и яростта му. За момент му бе минало през ума, че тя никога няма да утихне. Ду Чайлу вдигна брадичка и посочи с нея надясно, страхувайки се да махне ръката си от седлото.

— Ей там, между тръстиките, има малко езерце. Край него има и полянка.

— Сигурна ли си, че сме в земята на Бака Бан Мана?

Тя кимна.

— Да, вече от няколко часа. Нашата земя е. Познавам това място.

— Добре, ще спрем да пренощуваме. — Той хвана коня ѝ и тя, стенойки, се плъзна на земята и започна да разтърква с длани задните си части.

— Ако и утре ме накараш да яздя това животно, ще те ухапая!

За пръв път, откакто напуснаха Мадженди, Ричард се усмихна. Зае се да разседлава конете и изпрати Ду Чайлу да донесе вода от езерото с една кофа. Когато тя се скри между тръстиките, Сестра Вирна събра съчки и запали огън, използвайки магията си. Когато той свърши с конете, ги завърза с дълги въжета, за да могат да пасат на воля.

— Предполагам, че е редно да ви запозная — каза Ричард, когато Ду Чайлу се върна. — Сестро Вирна, това е Ду Чайлу, Ду Чайлу, това е Сестра Вирна.

Сестрата очевидно се бе поуспокоила или поне бе сложила на лицето си маска, прикриваща яростта ѝ.

— Радвам се за теб, Ду Чайлу, задето не умря днес!

Ду Чайлу я стрелна с поглед. Ричард знаеше, че тя смята Сестрите на светлината за вещици.

— Въпреки това ми е мъчно — добави Сестрата — за всички онези, които ще умрат вместо теб.

— Ти не се радваш за мен. Искаше да умра. Искаш всички Бака Бан Мана да измрат.

— Това не е вярно. Не искам никой да умира. Но знам, че не мога да те убедя в това. Така че мисли каквото си искаш.

Ду Чайлу извади свещения нож от колана си и размаха острието пред очите на Сестра Вирна.

— Те ме държаха вързана на онази верига три луни — тя погледна зелената дръжка и посочи една от сцените, гравирани върху нея. — Онези кучета правеха това с мен.

Сестрата погледна ножа и Ду Чайлу ѝ посочи друга сцена.

— А също и това, и това.

Сестра Вирна гледаше как гърдите на младата жена се издуват от ярост.

— Не мога по никакъв начин да те убедя, Ду Чайлу, колко се отвращавам от това, което са ти направили или са възнамерявали да направят. Има много неща на този свят, които ме отвращават, но нищо не мога да направя и в някои отношения дори трябва да ги търпя в името на великото добро.

Ду Чайлу плесна с ръка по стомаха си.

— Този път луната не дойде при мен! Тези кучета ми направиха дете. Сега ще трябва да отида при акушерките и да ги помоля да ми дадат билки, за да убия копелето.

Сестра Вирна плесна с ръце.

— Моля те, Ду Чайлу, не прави това. Всяко дете е дар от Създателя. Моля те, не отхвърляй неговия дар.

— Дар! Този велик Създател има отвратителни начини за раздаване на дарове!

— Ду Чайлу — каза Ричард, — досега Мадженди са убивали всеки пленник от Бака Бан Мана. Ти си първата, която се освободи. Повече няма да убиват. Мисли за това дете като за символ на новия живот на народите. За този нов живот, за всички деца, които ще се родят. Убийствата трябва да спрат. Нека детето живее! То не е направило нищо лошо!

— Баща му е направил много лоши неща!

Ричард преглътна.

— Децата не са непременно лоши само защото бащите им са такива.

— Ако бащата е нечестив, и детето ще бъде като него.

— Това не е истина — каза Сестрата. — Бащата на Ричард беше изключително лош човек, причинил смъртта на много хора, а самият Ричард търси начини да спаси живота на хората. Неговата майка е знаела, че вината за едно престъпление си остава само на онзи, който го е извършил. Тя не отказала на Ричард любовта си само защото е била изнасилена от баща му. Ричард е бил отгледан от добри хора, които са го възпитали добре. Именно затова ти си жива днес. Ти също би могла да възпитаеш добре своето дете.

Гневът на Ду Чайлу сякаш в миг угасна. Тя обърна поглед към Ричард.

— Наистина ли? Вярно ли е, че майка ти е преживяла онова, което преживях аз, че е била в лапите на такова зло куче?

Ричард едва успя да кимне.

Ду Чайлу притисна ръце към корема си.

— Ще помисля над това, което ми каза, преди да реша. Ти ми спаси живота, ще помисля над твоите думи.

Ричард я стисна за рамото.

— Сигурен съм, че ще намериш най-доброто решение. Каквото и да е то.

— Ако живее достатъчно дълго, за да има време да реши — каза Сестра Вирна. — Ти пое обещания, които няма да можеш да изпълниш. Когато Мадженди посадят житото си и нищо не се случи, ще загубят страха си от онова, което им каза днес. Стореното от теб няма да струва и пукната пара и те отново ще обявят война на нейния народ. Всичко беше напразно.

Ричард свали от врата си кожената каишка със свирката на Пилето през главата си.

— Не съм казал, че няма да се случи нищо, Сестро. Напротив, наистина ще се случи нещо! — Той окачи свирката на врата на Ду Чайлу. — Това ми беше подарък, а сега го подарявам на теб, за да спреш убийствата. — Той повдигна гравираната кост. — Това е вълшебна свирка. Тя вика птиците. Може да събере на едно място много повече, отколкото си виждала някога. Разчитам на теб да изпълниш обещанието ми. Ще отидеш в нивите, които ще засаждат.

Ще се скриеш. След това, когато слънцето залезе, ще надуеш свирката. Самата ти няма да чуеш никакъв звук, но птиците ще се отзоват на магическия зов. Трябва само да продължиш да си представяш птици. Докато надуваш свирката, си мисли за всички птици, които познаваш. Продължавай да свириш, докато се появят.

Ду Чайлу докосна костената свирка.

— Вълшебна ли? И птиците наистина ще дойдат, така ли?

Той ѝ се усмихна с крайчеца на устата си.

— О, да! Ще дойдат. Без никакво съмнение. Магията ще ги събере. Хората няма да чуят нито звук, но не и птиците. Мадженди няма да разбере, че ти си извикала птиците. Птиците ще са гладни и ще изкълват засятото семе. Всеки път, когато Мадженди засеят нивите си, ти ще викаш птиците и те ще го унищожават.

Тя грейна в усмивка.

— Мадженди ще пукнат от глад!

Ричард наведе лицето си към нея.

— Не. Подарих ти свирката, за да спрат убийствата, а не за да ти помагам да продължиш да убиваш. Ще викаш птиците да кълват семената, докато Мадженди се съгласят да живеят в мир с вашия народ. Когато те изпълнят своята част от споразумението, вие ще трябва да изпълните своята и да заживеете в мир с тях. — Ричард доближи показалеца си до носа ѝ. — Ако злоупотребиш с моя подарък, ще се върна и ще използвам друга магия срещу твой народ. Доверих ти се и се надявам да изпълниш съвестно задълженията си. Надявам се, че няма да излъжеш доверието ми.

Ду Чайлу наведе очи и кимна с глава.

— Ще го направя. Ще използвам твой подарък така, както ми каза — Тя скри свирката в роклята си. — Благодаря, че ми помогна да донеса мир за моя народ.

— Това е най-голямата ми надежда. Мирът.

— Мирът — въздъхна Сестра Вирна и погледна критично Ричард. — Нима мислиш, че е толкова просто? Мислиш ли, че след три хиляди години можеш да спреш убийствата? Че заради твоето случайно появяване навиците на хората ще се променят? Ти си едно наивно дете! Макар престъпленията на бащата да не преминават върху сина, ти разсъждаваш толкова опростено, че причиняваш същата вреда като баща си.



— Ако си мислиш, Сестро, че бих участвал в човешки жертвоприношения, много се лъжеш. — Той се наклани да извърне глава от нея, но изведнъж спря и отново я погледна. — Каква вреда съм предизвикал аз? Кое убийство е извършено заради мен?

Вирна се наведе към него.

— Ами да вземем например това: ако не помагаме на родените с дарбата — такива като теб, — тя ще ги убие. Както може да убие и теб. Как си мислиш, че ще отвеждаме тези момчета в Двореца оттук нататък? Вече няма да можем да прекосяваме земите на Мадженди. — Тя погледна Ду Чайлу. — Тя обеща само, че ще те преведе през земите на нейния народ. Не е казвала, че ще го направи и за другите. — Сестра Вирна се изправи. — Заради онова, което направи днес, ще умрат много момчета с дарба.

Ричард се замисли за миг. За пръв път магията на меча го бе изтощила до краен предел. Единственото, от което се нуждаеше, бе сън. Нямаше никакво желание да разрешава сложни задачи или да спори. Накрая погледна Ду Чайлу.

— Когато мирът между Мадженди и твоя народ е факт, преди да засадят нивите си за втори път, трябва да приемеш още едно условие. Трябва да им кажеш, че заради края на убийствата и в чест на мира, от тях се иска да разрешават на Сестрите да преминават през земята им.

Тя го гледаше в очите и накрая кимна с глава.

— Твоят народ ще направи същото. — Ричард присви очи и се обърна към Сестра Вирна. — Сега доволна ли си?

— Спомняш ли си в Долината, когато уби онова чудовище? От тялото му изпълзяха хиляди змии. Сега не е по-различно. Просто е невъзможно — продължи тя — да си припомня всички лъжи, които изрече днес. И преди съм те упрекувала за това, че лъжеш, и съм те предупреждавала да не го правиш. Казах ти днес да не развърташ брадвата над главата си, но ти го направи въпреки предупреждението ми. Изключено е да изброя всичките неизпълнени заповеди само за един ден. Това, което направи днес, не само че не постави край на убийствата, а ги започна с нова сила.

— Сестро Вирна, аз съм Търсачът, а не твой ученик. Като Търсач аз не мога да допусна да се пилее човешкият живот. На когото и да било. Смъртта на останалите е отделен въпрос. Не можеш да го използваш като нещо, което оправдава жертвоприношението с хора. В

това не бих допуснал компромиси. И не мисля, че искаш да ме накажеш, задето съм попречил да бъде извършено нещо, за чийто край отдавна мечтаеш.

Напрежението от лицето ѝ изчезна.

— Като Сестра на светлината не притежавам силата да променям нещата. Вярна на задължението си да спасявам живота на колкото се може повече хора, трябваше да се съобразявам с порядките, установени преди три хиляди години. Признавам, че го правех с отвращение и в известна степен се радвам, че свали от мен това бреме. Но това не омаловажава проблемите, които ще създаде стореното от теб днес, смъртта на много хора. Когато сложи Рада'Хан на врата си, ти ми каза, че е по-страшно да държиш в ръка веригата, отколкото да носиш самата яка. Сега разбирам, че си бил прав. — В очите ѝ заблестяха сълзи. — Ти превърна моята голяма любов, моето призвание, в страдание. Вече не желая да те наказвам, задето прояви неподчинение. След няколко дни пристигаме в Двореца и най-после ще съм изпълнила задължението си към теб. Други ще се заемат с обучението ти. Ще видиш как ще се държат с теб, когато не изпълняваш нарежданията им. Ще се убедиш, че останалите няма да проявят такова търпение, каквото проявявах аз. За разлика от мен, те ще използват яката. А когато го направят, убедена съм, ще започнат да съжаляват дори повече от мен за това, че държат в ръцете си веригата на твоя Рада'Хан.

Ричард пхна ръце в джобовете и се загледа в гъстата дъбова гора.

— Съжалявам, Сестро, че се чувстваш така, но мисля, че те разбирам. Макар да признавам, че се противих да ти бъда затворник, онова, което се случи днес, не беше въпрос на отношения между нас двамата. Ставаше дума да се отстоява правдата. Като човек, който иска да ме обучава, се надявах да поемеш заедно с мен моралното задължение. Мислех, че Сестрите не биха искали да учат как да използва дарбата си човек, който се огъва пред обстоятелствата. Сестро Вирна, не го направих, за да те дразня. Просто не бих могъл да живея в съгласие със себе си, ако бях позволил под носа ми да бъде извършено убийство. Още по-малко да го извърша със собствените си ръце.

— Знам, Ричард, но това само влошава нещата, защото става въпрос за едно и също нещо. — Тя отпусна ръце и се загледа в огъня. След малко бръкна в торбата си, закачена на седлото и извади парче сапун. — Ще приготвя нещо за ядене. — Тя метна сапуна към Ричард. — Ду Чайлу има нужда от баня.

Ду Чайлу скръсти ядосано ръце.

— Докато бях прикована с верига към стената, онези кучета, които идваха да ме яхат, не ми предложиха вода нито веднъж, така че сигурно мириша ужасно.

Сестра Вирна клекна над торбата и продължи да рови из багажа си.

— Не исках да те обидя, Ду Чайлу. Просто си помислих, че ще искаш да измиеш мръсотията на онези мъже от себе си. Ако бях на твоето място, предполагам, най-много на този свят бих желала да отмия усещането от ръцете им върху плътта си.

Раздразнението на Ду Чайлу угасна.

— Ами, разбира се, че бих искала! — Тя грабна сапуна от ръката на Ричард. — А пък ти миришеш на животното, което яздиш. Или ще се изкъпеш, или не желая да стоя близо до теб и ще те изпратя да ядеш някъде другаде.

Ричард се усмихна.

— Ако остане малко сапун, след като се изкъпеш ти, може и аз да се поизмия.

Когато Ду Чайлу тръгна към езерото, Сестра Вирна тихичко го извика. Той я изчака, докато тя извади от торбата си канче за готвене.

— През последните три хиляди години хората от нейния народ са убивали всеки роден с дарбата, до когото са могли да се доберат. Сега няма време да ти давам уроци по история. — Тя го погледна в очите. — Старите навици се връщат в ръката по-лесно от нож. Не се обръщай с гръб към нея. Рано или късно тя ще се опита да те убие.

От тихия ѝ шепот кожата му внезапно настръхна.

— Ще се опитам да запазя живота си, Сестро, за да можеш да ме заведеш в Двореца и най-накрая да се отървеш от отвратителното си бреме. — Ричард забърза към езерото и настигна Ду Чайлу, която вървеше между тръстиките.

— Защо нарече тази рокля „молитвена“?

Ду Чайлу разпери ръце, оставяйки вятърът да развее ивиците плат, висящи от роклята ѝ.

— Това са молитви.

— Кое? Ивиците плат ли?

Тя кимна.

— Всяко едно е молитва. Когато вятърът ги развява, те се носят с него и всяко изпраща по една молитва към духовете.

— И за какво се молиш?

— Всяка от тези молитви е една и съща, идва от сърцето на човека, който ми я е дал. Те всички са за това да ни бъде възвърната земята.

— Вашата земя ли? Но нали сме във вашата земя?

— Не. Тук живеем, но това не е нашата земя. Преди много години нашата земя е била отнета от магьосниците. Те са ни прогонили тук.

Двамата стигнаха до брега на езерото. Лекият вятър правеше вълнички по повърхността на водата. Близко до тревистия бряг вълничките ставаха повече и по-нагъсто.

— Магьосниците са ви отнели земята? Къде се е намирала тя?

— Отнели са земята на нашите предци! — Ду Чайлу посочи към Долината на изгубените. — Земята от другата страна на Мадженди. Бях тръгнала натам заедно с молитвите ни, за да попитам духовете дали ще могат да ни помогнат да си върнем земята. Но Мадженди ме хванаха и не успях да занеса молитвите ни на духовете.

— Как духовете ще успеят да ви върнат земята?

Тя сви рамене.

— Древните думи казват само, че трябва да изпращаме по един от нас всяка година в нашата земя, за да се моли на духовете. Така и правим. Все някой ден земята ще ни бъде върната! — Тя развърза колана си и го пусна на земята. С естествена грациозност хвърли ножа настрани и той се заби в един пън.

— Как?

Ду Чайлу се намръщи.

— Като ни дарят с господар!

— Нали каза, че сте Бака Бан Мана — хората, които нямат господар?

Тя сви рамене.

— Духовете още не са ни изпратили господар.

Докато Ричард се опитваше да разбере думите ѝ, тя изхлузи роклята през главата си.

— Какво правиш?

Тя го погледна намръщено.

— Аз имам нужда от баня, а не рокля.

— Да, но не бива да го правиш пред мен.

Тя сведе очи и се огледа.

— Ти вече ме видя гола. От тая сутрин не съм се променила особено. — Тя вдигна очи към него. — Лицето ти пак стана червено.

— Ето там — посочи Ричард с пръст. — Върви отвъд тези тръстици. Ти от едната страна, аз от другата. — Ричард ѝ обърна гръб.

— Но нали имаме само един сапун.

— Ще ми го дадеш, когато приключиш.

Тя заобиколи и застана пред него. Ричард се опита отново да се обърне, но тя пак го последва и го хвана за дрехата.

— Не мога сама да си изтъркам гърба. Пък и не е честно. Ти вече ме видя, сега и аз ще те видя. Ето защо лицето ти стана червено, защото не е честно. Това може би ще те накара да се почувстваш по-добре.

Той свали ръцете ѝ от себе си.

— Престани! Ду Чайлу, там откъдето идвам, това не е прието. Мъже и жени не се къпят заедно. Просто не го правят. — Той отново се обърна с гръб към нея.

— Дори третият ми съпруг не е толкова срамежлив, колкото теб!

— Трети? Ти имаш трима съпрузи?

— Не, имам петима.

Ричард настръхна.

— Имам? — обърна се той към нея. — Какво искаш да кажеш с това „имам“?

Ду Чайлу го гледаше така, все едно бе задал въпроса си на дърветата наоколо.

— Имам петима съпрузи. Петима съпрузи и деца.

— И колко деца?

— Три. Две момичета и едно момче. — Тя се усмихна. — Отдавна не съм ги държала в ръцете си. Горките ми бебета, плачат всяка нощ, защото мислят, че съм мъртва. Никой преди не се е връщал

от Мадженди. — Тя се намръщи. — Моите съпрузи ще се изтощят от хвърляне на жребий кой пръв да ми направи ново дете. — Усмивката ѝ помръкна. — Но всъщност ония кучета вече са го направили.

Ричард ѝ подаде сапуна.

— Всичко ще бъде наред. Ще видиш. Върви да се къпеш. Аз ще отида от другата страна в тръстиките.

Докато чакаше сапуна, се опита да свикне със студената вода.

— Никога не съм чувал една жена да има повече от един съпруг. Нима всички жени от Бака Бан Мана имат повече от един съпруг?

Тя се изкикоти.

— Не. Само аз.

— Защо ти?

Водата спря да се плиска.

— Защото аз нося молитвената рокля — каза тя, като че ли това беше ясно от само себе си.

Ричард извъртя очи.

— Добре. Тогава...

Тя заплува между тръстиките към него.

— Преди да получиш сапуна, ще трябва да ми изтъркаш гърба.

Ричард въздъхна примирено.

— Добре, ще ти изтъркам гърба, но след това се връщаш на мястото си.

Ду Чайлу се обърна с гръб към него. Когато реши, че вече е достатъчно чиста, благоволи да се облече, докато той се изкъпе. Малко по-късно извика през жабешките крясъци, че е гладна. Гласът ѝ долетя от мястото, където беше оставил дрехите си. Ричард излезе от водата, набързо наметна ризата на раменете си и нахлузи панталоните. Чиста, Ду Чайлу изглеждаше много по-добре. Косите ѝ бяха като на нормален човек, а не като на диво животно. В осанката ѝ дори имаше нещо благородно.

Още не се беше стъмнило съвсем, но вече падаше мрак. Когато двамата стъпиха в осветения кръг около огъня, Сестра Вирна се изправи. Ричард беше преметнал ризата на раменете си и навличаше десния ръкав, когато усети, че тя замръзна на мястото си, а очите ѝ се разшириха. Сестра Вирна бе втренчила поглед в гърдите и го гледаше така, както никога преди той не бе забелязал да го прави. Гледаше белега. Отпечатъка от ръка, прогорен върху гърдите му. Отпечатъка,

който непрекъснато му напомняше за истинския му баща. Сестра Вирна пребледня като платно. Гласът ѝ едва се чу.

— Какво е това?

Ду Чайлу също беше вперила очи в белега. Ричард дръпна ризата си.

— Вече ти казах, Мрачният Рал ме изгори с ръката си. Според теб обаче всичко е било само привидение.

Погледът на Вирна бавно се вдигна, докато срещне очите му. В тях той прочете нещо, което не беше виждал никога преди. Необуздан страх.

— Ричард — прошепна тя. — Никой в Двореца не бива да вижда този знак. Освен Прелата. Само тя знае какво трябва да се направи. Трябва да ѝ го покажеш! Но само на нея. На никой друг! — Тя пристъпи по-близо. — Разбираш ли? На никой друг!

Ричард бавно закопчаваше ризата си.

— Защо?

— Защото ако го направиш, те ще те убият. Това е знакът на Безименния. — Тя облиза пресъхналите си устни.

Някъде в далечината се чу вълчи вой. Ду Чайлу изтръпна от ужас и се загледа в падащата мъгла.

— Тази нощ ще умрат хора — прошепна тя.

Ричард се намръщи.

— Какво искаш да кажеш?

— Вълци. Когато вълците вият по този начин в мъглата, те предсказват, че през нощта насилствено ще бъде отнет животът на някого. В мъглата.

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Те изникнаха от мъглата като белите зъби на смъртта. Изненаданите врагове, отначало парализирани от смразяващ кръвта ужас, се впуснаха в бяг пред бялата смърт. Остри зъби от бяла стомана безмилостно разпаряха вражеските тела, докато войниците бягаха панически, за да спасят кожата си. В нощния въздух отекнаха предсмъртни крясъци. Истерията ги гонеше право към готовите да ги пронижат ледени остриета от бяла стомана. Мъжете, които никога не бяха почувствали страх, вкусиха от него миг преди да умрат. Настъпи истински ад от звуци. Звънтенето на стомана, трошенето на дърво, раздирането на плат, скърцането на кожа, пукотът на кости, съскането на огън, блъскането на каруци, тупването на тела, сгромолясали се на земята, и крясъците на хора и животни се сливаха в общата какофония на ужаса. Вълната на бялата смърт плавно се носеше над хаоса.

Въздухът се изпълни с остра миризма на кръв, мирис на горящо дърво, на изгоряло масло, на опърлена плът и димяща козина. Всичко, което не бе влажно от ледената мъгла, бе лепкаво от топла кръв.

Белите зъби от стомана бяха оцапани с кръв и съсиреци. Белият сняг се превърна в подгизнал дюшек, опръскан в червено. Студеният въздух бе раздиран от огнени езици, които придаваха на бялата мъгла оранжеви отблясъци. Злокобни тъмни облаци дим притискаха земята, а над тях небето бе пламнало. Навсякъде свистяха стрели, профучаваха копия, в мъглата се завъртаха пречупени пики, чиито остриета потъваха в мрака. Остатъците от разкъсани палатки плющяха на вятъра, сякаш завихрени от страхотна буря. Тук-там с нечовешки усилия се повдигаха мечове, движенията на ръцете се придружаваха от болезнени стонове. Във всички посоки бягаха мъже, подобно на подплашени мравки. Някои от тях падаха на земята и вътрешностите им се разпиляваха по снега. Един ранен, заслепен от собствената си кръв, направи няколко несигурни крачки, докато край него прелетя бяла сянка, същински дух на смъртта, и го посече. Наблизо се



изтърколи колело от каруца, което бързо се скри от тъмната димна завеса.

Никой не бе успял да вдигне тревога. Съгледвачите отдавна бяха мъртви. Малцина разбраха какво става, преди да ги сполети смъртта.

Напоследък лагерът на Императорския орден се бе превърнал в място на безкрайни веселби и шумни тържества в чест на последните победи и за мнозина, изпаднали в пиянски делириум, бе невъзможно да свържат събитията. Много войници, отровени от бирата, примесена с банду, се бяха натъркаляли болни край огньовете. Повечето от тях се чувстваха толкова изтощени, че изгаряха на място, без дори да се опитат да избягат от горящите палатки. Други бяха толкова пияни, че се хилеха неразбиращо срещу онези, които ги пронизваха с мечовете си. Дори трезвите или онези, които не се бяха напили до оглупяване, не можеха да разберат напълно какво става. Лагерът и бездруго беше място на постоянен шум и крясъци. По цели нощи горяха огньовете, около които мъжете се събираха да се веселят и да се топят. Всъщност огньовете бяха единствените ориентири в хаоса. Затова новопоявилите се разрушителни огньовете не направиха особено впечатление на никого. Освен, разбира се, на онези, които изгаряха в тях. Изобщо за войниците от Д'Хара бе част от лагерния живот да се сбият, така че виковете и крясъците бяха нещо нормално. Правилата бяха прости — всеки си имаше своето и то си беше негово, докато друг, по-жесток и по-силен, не му го отнеме. Обединенията между жителите на Д'Хара бяха размито понятие и можеха да продължават завинаги, или да свършат за по-малко от час — веднага щом се появи друго, по-обещаващо и печелившо обединение. Пиенето и отровата пречеха на мъжете да осъзнаят смисъла на крясъците край себе си.

Обикновено в битки тези войници бяха дисциплинирани, но свършеше ли боят, се превръщаха в неуправляема до степен на анархия тълпа. За заплащане обикновено се считаше разпределянето на плячката след битка — както бе станало в Ебинисия, независимо от приказките за нови закони. Тази нова плячка вероятно бе притъпила сетивата им и бе повлияла на отдадеността им към техните задължения. По време на битка или когато се чуеше сигнал за тревога те се превръщаха в истинска бойна машина, в цялост, като че управлявана от един ум. Но в лагера, където пред тях не стоеше обединяващата ги идея за войната, тази машина се разпадаше на

хиляди отделни личности, всяка от които преследваща единствено своите интереси. Без сигнал за тревога те не обърнаха почти никакво внимание на допълнителния шум и виковете. На фона на обичайните шумове от правене на сделки и търговия, разказване на истории, смехове, пиене, игра на комар, бой и блудства необявената битка, която се водеше току под носа им, остана почти незабелязана. Ако имаше нужда, командирите им щяха да ги повикат. Без да бъдат призовани да изпълнят дълга си, животът си беше техен, те можеха да разполагат с него както си искат и чуждите проблеми изобщо не ги вълнуваха. Затова когато бялата смърт изникна пред очите им, те се оказаха неподготвени.

Гледката на белите призраци, изскочили сред тях, имаше парализираща сила. Мнозина закрещяха от ужас, мислейки си за духовете на Шахари. Други решиха, че разделението между света на живите и света на мъртвите е престанало да съществува. Или пък че по някакъв начин са запратени в отвъдния свят. Без помощта на бирата, която ги замая и натрови, ефектът вероятно нямаше да е същият. В случая пиенето и сигурността, която им даваше мисълта за тяхната многочисленост, ги бяха направили уязвими както никога досега. И както никога повече нямаше да бъдат. Но не всички бяха пияни и загубили ума и дума. Имаше такива, които яростно се хвърляха напред с мечове в ръце.

Сложила на лицето си маската на Изповедник, Калан наблюдаваше всичко от гърба на бойния си кон. За тези мъже не съществуваха морал и закони. Те бяха истински животни, ръководени от едно-единствено правило — власт. Именно те бяха изнасилили жените в двореца и безмилостно бяха изклали народа на Ебинисия — от старците до новородените бебета. Един мъж се промъкна през обръча от стомана около нея и се подпря на седлото ѝ, за да не падне. Гледаше я с широко отворени очи, а устните му шептяха молитва за милост към добрите духове. Тя разсече черепа му. Обърна коня си към сержант Кулен.

— Пленихме ли палатките на командния състав?

Сержантът направи някакъв знак и един от белите голи мъже изтича да провери, а те продължиха нататък. Щом забеляза конете, Калан даде сигнал. Зад себе си чу шум от галопиращи коне и звънтене на вериги — косата на смъртта, тръгна да посече класовете на

живота. Чу се шум, сякаш момче прокарва пръчка по ограда. Веригата с всичка сила се връза в масата от крака и пукането на стотици кости се смеси в един общ, продължителен тътен. Цвиленето на конете и тъпият звук от падане на тежки тела върху замръзналата земя заглуши шума от галопиращите копита и чупенето на кости. Дори най-пияните врагове извърнаха глави да видят откъде идва невъобразимият шум и пред очите им блесна кървавият спектакъл. Това бе последното нещо, което видяха, преди да умрат. От палатките наизскачаха мъже, които не можеха да асимилират онова, което виждаха пред очите си. Имаше и такива, които се мотаеха безцелно с халба бира в ръка, сякаш на панаир, и се спираха пред една или друга гледка. Бяха толкова много, че някои трябваше да изчакат, преди да бъдат убити. Онези, които не бяха пияни, осъзнаваха, че пред тях стоят не духове, а мъже, боядисани в бяло. Те виждаха, че ги атакуват, фиксираха насочените към тях мечове. Една групичка, която яростно се опита да отвърне на удара, бе потопена в кръв, но не без жертви. Калан събра хората си и всички заедно тръгнаха към сърцето на вражеския лагер. Тя забеляза двама ездачи — в мъглата не можеше да види лицата им, — които подкосиха краката на всички вражески коне по пътя си, а след това минаха и през редица палатки, създавайки паника и посичайки безпомощните им обитатели. В един миг веригата срещна препятствие, непоклатимо като скала. Двата коня бяха всмукани мигновено навътре и се сблъскаха жестоко. Ездачите паднаха на земята. Върху тях се нахвърлиха мъже с мечове и бойни брадви.

Един мъж с меч в ръка и — притеснено забеляза Калан — бистър поглед изведнъж изскочи до крака ѝ. Вдигна глава към нея и я погледна гневно. Пронизващите му очи я накараха да се почувства просто като гола жена, яхнала кон. Цялото ѝ внимание бе насочено към него.

— Какво по...

Един стоманен крак се стовари върху гърдите му, чу се хриптене.

— Майко Изповедник! — голият мъж зад нея извади меча си и посочи с него. — Палатките на командния състав са ей там!

Някакво движение от другата ѝ страна привлече вниманието ѝ. С опакото на ръката си тя повали на земята един мъж, който едва се държеше на краката си от препиване.

— Напред! Към палатките на командния състав! Тръгвайте!

Войниците оставиха жертвите си и я последваха. Тя се спусна с Ник през морето от хора, огньовете и прекатурени каруци. Пътът те не преставаха да посичат обърканите, паникьосани и пияни врагове, стига това да не ги забавяше. Където бе необходимо, даваха отпор на внезапните нападения.

Само след броени секунди огромните палатки на командирите бяха обградени от нейните бели Галеанци. Бяха взели на мушка малка групичка вражески офицери, не повече от петнайсетина човека. В краката им лежаха поне трийсетина тела, обърнати по гръб в снега. Друга част от Галеанските войници се бяха заели да трупат на куп бойните знамена и знаци и да ги горят. В снега се виждаха разпилени празни бурета. Когато армията им бе нападната, вражеските командири не бяха успели да дадат заповеди. Вече нямаше кой да ръководи Императорския орден.

Лейтенант Слоун посочи с меча си труповете в снега.

— Когато пристигнахме, тези офицери бяха вече мъртви. Отровата си е свършила работата. Останалите са живи, макар и в не особено добро състояние. Намерихме ги да лежат в палатките си. Едва успяхме да ги вдигнем на крака. Можеш ли да си представиш, искаха да им дадем ром! Задържахме ги, както се беше разпоредила.

Калан се наведе и разгледа лицата в снега, но не видя онова, което търсеше. Огледа пленените офицери. И там го нямаше. С каменното си изражение на Изповедник тя се обърна към един от Келтонските офицери в края на редицата.

— Къде е Ригс?

Той я изгледа гневно, след това се изплю. Калан вдигна очи към мъжа, който го държеше. Прокара пръст през гърлото си. Той не се поколеба. Офицерът се строполи на земята.

Тя се вгледа в лицето на следващия.

— Къде е Ригс?

Очите му се завъртяха бясно наоколо.

— Не знам!

Калан отново прокара пръст през гърлото си. Когато и той се строполи на земята, тя погледна към следващия — офицер от армията на Д'Хара.

— Къде е Ригс?

Очите му щяха да изскочат от орбитите, но не заради двата трупа пред себе си. Причината за ужаса му беше тя — духът, който виждаше. Той облиза устни.

— Той беше ранен от Майката Изповедник. Искам да кажа от теб. Преди — гласът му потрепери. — Когато беше... жива.

— Къде е той!

Той подскочи и заклати енергично глава.

— Не знам, велики дух! Беше ранен, конят го ритна в лицето. За него се грижеха лекарите. Не знам къде са палатките им!

— Кой знае къде са палатките на лекарите?

Повечето мъже затрепериха и заклатиха отрицателно глави. Калан пристъпи с коня си напред. Спря пред едно познато лице.

— Генерал Карш. Изключително ми е приятно да се срещнем отново. Къде е Ригс?

— И да знаех, нямаше да ти кажа — изхили се той насреща ѝ. — Гола изглеждаш по-добре, отколкото си представях. Защо са ти тия малчугани? Ние ще те оправим по-добре от тях.

Мъжът, който го държеше, изви ръката му така, че той изкрещя от болка.

— Покажи уважение към Майката Изповедник, келтонска свиньо!

— Уважение ли? Към една курва с меч в ръката? Никога!

Калан се наведе към него.

— Тези момчета, както ги наричаш, държат меч над главата ти. И искам да ти кажа, че всеки от тях е повече мъж от теб. Нали искаше война, Карш. Ето ти война! Имаш истинска война, а не клане на жени и деца. Война, предвождана от Майката Изповедник. Жена. Безмилостна война.

Тя стоеше изправена на седлото си, без да се притеснява от погледа му, който се впиваше в гърдите ѝ.

— Имам едно съобщение, Карш. Съобщение за Пазителя. Ти скоро ще отидеш при него. Предай му, че съм казала да осигури достатъчно място. Решила съм да върна у дома всичките му последователи.

Очите ѝ преминаха през цялата редица на пленените офицери. Тя прокара пръст през гърлото си с бърз жест. И получи също тъй бърз отговор.

Докато телата падаха на земята, тя изкрещя, ръката ѝ се стрелна към врата. Разтърси я ужасна болка. Беше на съвсем същото място... Почувства болката от докосването на устните на Мрачния Рал до врата си, болката, която бе изпитала, когато той дойде в къщата на духовете и беляза Ричард с ръката си. Когато я целуна по врата и ѝ обеща невъобразими ужаси.

Мъжете се спуснаха към нея.

— Майко Изповедник! Какво става?

Тя махна ръката от врата си. По белите ѝ пръсти имаше кръв. Не можеше да си обясни откъде го знае, но беше напълно убедена, че това е кръв, изсмукана от идеалните, безупречно бели зъби на Мрачния Рал.

— Майко Изповедник, имаш кръв по врата!

— Няма нищо! Добре съм! Сигурно ме е драснала някоя стрела, това е всичко. — Тя възвърна самообладанието си. — Набийте на кол главите на офицерите, нека войниците ги видят, за да знаят, че вече няма кой да ги води в боя. И по-бързо!

Докато и последната обляна в кръв глава бе набита на кол, от всички страни започнаха да прииждат вражески войници. Повечето бяха пияни и се заливаха от смях, сякаш всичко беше само пиянска шега. Но макар неефективни и тромави, броят им бе притесняващ. Бяха като пчелен кошер — на мястото на всеки убит заставаха по десет нови. Галеанците се биеха ожесточено, но не можеха да се мерят с безбройните им орди. Мъжете, с които тя бе говорила, убеждавала, вдъхновявала, гълчала и насърчавала с усмивка, падаха под вражеските мечове с болезнени викове. Бяха се задържали в лагера твърде дълго.

Някъде напред също вилнееше битка. Галеанците бяха принудени да отстъпят. Ако това продължеше прекалено много, нямаше да имат шанс за бягство. Не можеха да се върнат по начина, по който бяха дошли, покрай мъжете, които бяха имали време да се осветят и да изтрезнеят от гледката наоколо. Без ефекта на изненадата те бяха просто група голи момчета и една жена. Ако опитаха втори път онова, което веднъж се бе оказало успешен номер, щяха да умрат до един. Трябваше да продължат напред през Ордена и да излязат от другата страна на долината.

Войниците на Д'Хара се нахвърлиха яростно върху белите фигури. Калан усети нечия силна ръка около глезена си. Тя я посече с

меча си и ритна с крак, за да падне отрязаната китка. Съществуваше реална опасност да бъдат погълнати от огромния звяр.

Без да обръща внимание на смъртните викове на хората си, без да обръща внимание на обещанието си да не напуска обръча от най-смелите Галеански войници, които я пазеха като зеницата на очите си, без да обръща внимание на дадената дума да не се излага на опасност, тя подкара Ник към предната линия на боя, към сърцето на врага.

Мечът ѝ вилнееше във всички посоки и се забиваше във всеки враг, приближил се прекалено много до нея. Стиснала зъби, тя посичаше плът и кости. Китката я болеше, а ръката ѝ тежеше толкова много, че всеки път ѝ се струваше, че няма да може да замахне отново.

Изплашени, че някой ще я нарани, войниците ѝ застанаха като щит пред нея. Отблъскваха смело тъмната вълна пред себе си и напредваха. Калан пришпорваше коня си да върви все по-навътре в морето от тъмни войнишки униформи. Тя се изправи на стремената и вдигна високо меча си.

— За Ебинисия! За нейните мъртви! За нейния дух!

Това имаше желаня ефект. Мъжете от Ордена, макар и объркани от белия враг, бяха решени да го унищожат, независимо кой е той. Сега обаче пред тях се изправи бяла, гола жена на кон. Убеждението им, че се бият с мъже, а не с духове, се разколеба. Те ахнаха в един глас. Тя плъзна поглед по всички вперени в нея лица. Развъртя белия меч над главата си, а бялата ѝ коса се развя на вятъра.

— В името на техните духове, дойдох да отмъстя за тях!

Облечените в кожа мъже паднаха на колене, захвърлиха мечовете си и склочиха молитвено ръце пред себе си. Вдигнаха ги към нея. Закресяха за милост и закрила. За прошка. Ако бяха трезви, дали илюзията щеше да е толкова пълна, запита се тя. В случая обаче ефектът беше съкрушителен.

— Никому не дължим милост!

Докато всички погледи бяха вперени в нея, към вражеските войници полетя дъжд от стомана. Внезапният, жесток, безмилостен порив ги стресна и ужаси, внуши им усещането, че духовете ще ги победят. Войниците на Д'Хара се впуснаха в бяг, захвърлиха оръжията си и закрепяха от ужас пред лицето на смъртта. Бяха направили точно онова, което се очакваше от тях. Сега вече времето не беше на тяхна страна. Нямаше накъде да избягат. Галеанските орди летяха напред —

мощна бяла река, изливаща се върху палатките, огньовете и хората, вълна, която помиташе всичко по пътя си. След миг бялата смърт отново потъна в мъглата.

Калан хвърли поглед назад и видя два коня, свързани с верига. Тя им направи знак да ги последват в мъглата. Ездачите се опитаха да откачат веригата, за да дадат свобода на животните да следват собствения си бяг — сега това бе необходимо, за да успеят да избягат. Някъде вдясно в мъглата тя забеляза кордон от вързани вражески коне. Към тях се носеха Брин и Питър, пришпорили Дейзи и Пип в луд галоп. Калан си помисли да им изкрещи да не го правят, да им заповяда да последват останалите, да им каже, че е невъзможно да унищожат всички коне, че са направили достатъчно и е време да търсят път за спасение. Че е твърде късно за нова атака. Но осъзна, че няма как да я чуят. Брин опъна веригата между двата коня, които препускаха бясно към вражеските коне. Чу се тежкия тропот на копита по заледената земя. Тя хвърли бърз поглед към двамата, убедена, че ги вижда за последен път на този свят. След това извърна глава и насочи меча си напред.

— Там са останалите каруци с провизии.

Мъжете знаеха какво трябва да направят. Каруците мигом бяха залети с газ. Бяха запалени факли. Каруците избухнаха в пламъци. Други факли бяха хвърлени към палатките. Отвътре наизскачаха ужасени сънливи мъже. Галеанските войници продължиха напред, оставяйки след себе си мъглата, обагрена в оранжево.

Изведнъж се озоваха извън лагера, в снежното поле. Погълна ги черният мрак на нощта. Мъжете в първите редици са заоглеждаха, търсейки пътя.

— Разузнавачите напред! — изкрещя тя. — Къде са разузнавачите?

Двама мъже си пробиха път и насочиха останалите към прохода, през който трябваше да минат. Калан се огледа за още войници. Никой не ги следваше. Тя пришпори Ник след двамата разузнавачи.

— Къде са останалите? Нали им бе заповядано да поемат напред!

Огромните влажни очи, които срещнаха погледа ѝ, отговориха на въпроса ѝ без думи.

— Добре — каза тя. — Вие двамата знаете пътя. Изведете ни от тук!



Беше изпратила петдесет мъже, за да огледат пътя, по който трябваше да се върнат. Петдесет, за да е сигурна, че са достатъчни. Бяха останали само двама. Тя изпрати мълчаливо проклятие към духовете. След това засрамена върна думите си назад. Поне ѝ бяха оставили тези двамата. Без тях щяха да се лутат в мъглата и студа, превръщайки се в лесна плячка за преследващите ги войници от Ордена. Тя спря Ник до редицата мъже в бяло. Започна да ръкомаха бясно:

— Хайде, давайте! Бързайте! Бегом, дяволите ви взели! По петите ни са!

Няколко от ездачите на конете, които до преди миг бяха свързани с вериги, се изравниха с нея. Сред тях не се виждаха Брин и Питър.

— Тръгвайте, следвайте разузнавача! Той ще ви покаже пътя!

Те кимнаха, че са разбрали.

Покрай тях изтичаха мъже в униформи на войници от Д'Хара, но с парчета бял плат, зашита на пагоните, за да показват на останалите, че са Галеанци, преоблечени в дрехите на вражеските съгледвачи.

— Не забравяйте да махнете знаците по пътя, преди да се отдалечите!

Трябваше да се качат по двама, дори по трима на кон и да се насочат към малкия временен лагер, устроен около вражеския. Порано същия ден специално изпратени войници се бяха постарали да осеят долината със стъпки, за да няма как да бъдат проследени към тези временни лагери. В противен случай врагът лесно би могъл да ги последва. Галеанците знаеха как да предотвратят това.

В далечината назад, все още в рамките на лагера на Ордена, тя видя ариергарда на Галеанската армия, впуснал се в жестока битка с врага. Лейтенант Слоун би трябвало да се погрижи това да не се случва и да насърчава последните да побързат. От устата ѝ излезе ново проклятие и тя обърна коня си назад. Без да спира, тя се вряза между двете сили, отново извъртя коня си и прелетя обратно. Вражеските войници отскочиха назад при вида на белия дух на жена, яхнал бял кон. Тя изкрещя към Галеанците:

— Какво ви става? Знаете заповедите! Изчезвайте веднага или няма да ви се удаде втора възможност!

Мъжете ѝ посочиха с глави тялото, което влачеха след себе си. По снега се точеше мозък и кръв. Беше лейтенант Слоун. Вражеските

войници нападнаха отново. Тя дръпна юздите и Ник отново се върна назад. Войниците на Д'Хара отново отскочиха ужасени.

— Той е мъртъв, оставете го! Тичайте! Тичайте, безумци! Ако още веднъж някой от вас спре и реши да се бие, ще ви оставя голи да довършите тази война. Бегом! — Тя пришпори Ник срещу враговете, отблъсквайки онези, които заставаха на пътя ѝ. Мъжете се вцепеняваха за миг от бялата жена-дух, някои се хвърляха на земята и молеха за милост. Други обаче посягаха към оръжията си. Ако успееха да спрат Ник или да пречупят краката му... Изведнъж се оказа обградена. Галеанските войници изчезваха в мъглата напред. „Тичайте! Не спирайте“, продължаваше да крещи наум тя. Вдигна меча си към първите, които се хвърлиха към нея. Погледна назад, но не видя нищо друго освен мрак. Беше загубила чувството си за ориентация и се въртеше с Ник в кръг, искаше да отвлече вниманието на враговете, за да даде възможност на своите войници да избягат. Наобиколиха я! Някои от мъжете се развикаха, че не е никакъв дух, а просто жена и че не бива да я пуснат да си отиде. Тя се почувства гола за пръв път през тази нощ. Войниците се доближиха до краката на Ник, като се опитваха да я хванат и смъкнат от седлото. Сред морето от мъже около себе си тя изведнъж осъзна, че положението е безнадеждно. С нея и с коня ѝ беше свършено. За първи път през тази нощ тя се изплаши, че няма да успее. Щеше да умре тук, в снега, в тази безрадостна долина. Никога повече нямаше да види Ричард.

Усети ужасна болка във врата си. Целувката на Мрачния Рал. Долови смеха му някъде във въздуха наоколо. Силни мъжки пръсти се впиха в краката ѝ. Болката от тях я накара да се съвземе. Един едър войник разблъска струпалите се около седлото.

— Не я убивайте, тя е Майката Изповедник. Не я убивайте! Тя трябва да е жива, за да бъде обезглавена!

Калан заби меча си във врата му. Бликна фонтан от кръв. Другите се разкрещяха.

— Не я убивайте! Свалете кучката на земята!

Тя замахна към протегнатите към нея ръце. Ник се опитваше отчаяно да освободи главата си, но мъжете стискаха здраво юздите му.

Един успя да я хване за косите. Тя изкрещя от болка, когато той я дръпна надолу, за да я свали от седлото. Десетки ръце я хванаха и повалиха на земята. Стотици ръце се протягаха към нея, стотици

пръсти се забиваха в ръцете, в краката, в гърдите ѝ. Притиснаха я с тежките си тела. Въздухът излезе със свистене от дробовете ѝ. Нечии пръсти закриха устата ѝ. Ръцете ѝ бяха приковани към земята.

Бяха твърде много.

— Скъпи Ричард, толкова те обичам!

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Калан безуспешно се опитваше да си поеме дъх под тежестта на огромните мъже, които я притискаха към земята. От очите ѝ потекоха сълзи. Прииждаха все нови и нови мъже и се хвърляха отгоре ѝ. Имаше чувството, че всеки момент ще я разкъсат на парчета. В лицето я лъхна пиянски дъх. Не виждаше почти нищо. Всичко около нея беше черно. Преглътна кръв. Собствената си кръв.

Някъде в далечината се чу нещо като гръм. Отначало го почувства с гърба си, долепен до земята, но след миг звукът се усили, стана по-остър. Чуха се крясъци. Някои от войниците, лежащи върху ѝ, вдигнаха очи. Тежестта сякаш поолекна и тя успя да си поеме дъх. Най-сладката глътка въздух през целия ѝ живот.

Когато огромният мъжага, който пръв я повали на земята, вдигна глава по посока на шума и отклони свирепия си поглед от лицето ѝ, тя видя, че през едното му око минава зловец белег, който се спуска надолу към бузата. Самото око липсваше. Успя някак си да освободи лявата си ръка и го сграбчи за гърлото. Чу се звън на метал. Тя внезапно осъзна, че онова, което чува, не е гръм, а тропот на копита. От мъглата изскочиха Брин и Питър, яхнали Дейзи и Пип. Те препускаха с всички сили през насъбралите се вражески войници, като ги посичаха с опънатата помежду им верига. Носеха се към нея със страхотна скорост и поваляха всичко по пътя си. Мъжете, които я притискаха към земята, ококориха очи, изпълнени с див ужас. Тя стисна с всички сили гърлото на едноокия.

Миг по-късно освободи силата си.

Магията ѝ се вряза в него.

Ризниците на вражеските войници затрепериха под натиска на гръмотевицата без гръм.

Внезапният удар накара всички да отскочат назад. Закресяха от болка — бяха се оказали прекалено близо до нея в мига, в който освободи магията си. Снегът наоколо се разтопи, образувайки кръг празно пространство. Ник, който стоеше плътно до нея, също

потръпна от болка. В ужаса си животното ритна с крак един мъж, намиращ се в непосредствена близост до лявото ѝ ухо. Чу се пукане на кости. По лявата ѝ буза плисна гореща кръв.

Единственото око на мъжа, надвесен над нея, се впи с копнеж в лицето ѝ:

— Господарке — прошепна той, — заповядай ми нещо!

— Защиатавай ме — изкрещя тя.

Едноокият запълни пространството пред нея с огромното си тяло. Изпод ръцете му във всички посоки се разхвърчаха изплашени мъже. Той ги блъскаше и подхвърляше като малки деца. Това ѝ даде възможност да освободи ръката, в която държеше меча си. Замахна към мъжа от дясната си страна и лицето му плувна в кръв. Ръцете ѝ бяха свободни, тя скочи на крака. Веригата, опъната между Дейзи и Пип, почти я застигаше.

— Помогни ми да яхна коня си!

Едноокият я повдигна с лекота и я настани на седлото. Но от другата ѝ страна се протегна нечия мръсна ръка. Стиснала меча си, тя се наведе напред и замахна. Стоманеното острие отнесе половината от лицето на нападателя и се спря в рамото му. Той се строполи на земята, облян в кръв. Калан опъна юздите. Едноокият удари с юмрук гърдите си.

— Върви, господарке! Бягай! Орск ще те защитава!

— Тръгвам! Тичай, Орск! Не им се давай!

Вражеските войници не успяха да я последват. Чакаше ги неотложна задача — да се спасяват от Орск и веригата. Калан пришпори Ник и препусна в галоп. Брин и Питър летяха след нея. Разпозна пътеката, по която бяха избягали стотината оцелели Галеанци и пое по нея през долината, потънала в мъгла, оставяйки мъжете от Ордена да се осъзнаят. Отне им няколко секунди. Веднага след това се спуснаха след нея. Имаше повече от достатъчно оцелели. Хиляди.

Питър откачи веригата, която беше изпочупила хиляди крака и вратове. Тя заподскача зад коня на Брин, който я придърпа към себе си и я вдигна, след което я уви около юздата на Дейзи. Докато препускаше в нощта, ѝ се стори, че чува зад гърба си отдалечаващ се зловещ смях. Потръпна при мисълта за целувката, която бе поставил Мрачният Рал на врата ѝ. Отново почувства голотата си.

Макар мъглата да бе леденостудена, тя бе плувнала в пот. От разкъсаната ѝ устна течеше кръв.

— Не се надявах вече да ви видя живи — изкрещя тя през тропота на конските копита.

Брин и Питър, сгушени в твърде големите за ръста им шинели, се засмяха в мрака.

— Нали ти казахме, че ще се справим!

Тя се усмихна за пръв път тази нощ.

— Вие двамата сте истинско чудо!

Изведнъж мярна пред себе си отдалечаващите се силуети на коне. Посочи нагам.

— Това са вашите хора. Желая ви успех!

Те ѝ махнаха и се втурнаха да догонят другарите си. Тя продължи напред сама и след известно време настигна пешаците. Отначало видя само един войник. На крака му зееше огромна рана и бе изостанал от другарите си. Калан знаеше, че трябва да го изостави. Знаеше, че трябва. Вражеските орди бяха по петите ѝ. Когато се изравни с него, той извърна глава към нея, едва пристъпвайки в снега. Беше наясно, че тя трябва да го изостави. Такива бяха заповедите. Нейните заповеди. Или вървиш с останалите, или оставаш сам. Никакви изключения. Докато го изпреварваше, тя се наведе напред и протегна ръка към него. Китките им се вкопчиха една в друга и тя го изтегли зад себе си.

— Дръж се, войнико!

Той се опита да запази равновесие на гърба на тичащия кон, без да я докосва.

— Но... къде?

— Хвани ме през кръста! Сложи ръцете си на кръста ми!

Той все още не смееше да протегне ръце.

— Никога ли не си слагал ръцете си около кръста на жена?

— Да, но... беше облечена — прошепна той.

— Хвани се или ще паднеш, а втори път няма да се върна за теб!

Войникът я стисна здраво през кръста, като не смееше да помести ръцете си. Калан го потупа успокоително.

— Когато се хвалиш пред другарите си, не разкрасявай истината!

Двамата се засмяха едновременно. Бяха притиснати един до друг и Калан усещаше как по крака ѝ се стича кръвта от раната му. Вече

чуваше приближаващите вражески войници.

Той губеше много кръв. От изтощение главата му клюмна на рамото ѝ. Ако не пристегнеха с нещо раната, щеше да умре от загуба на кръв. Но тя беше гола и нямаше с какво да го превърже. Дори и да имаха време да спрат.

— Притисни раната с едната си ръка — изкрещя му тя. — Натискай колкото можеш. С другата се дръж здраво за мен. Не искам да те загубя по пътя!

Войникът се опита да направи каквото му каза. Успяха да настигнат другите войници. Всички бяха премръзнали и изморени. Мъжете от Ордена бяха съвсем близо. Калан се обърна да погледне през рамо и ги видя. Бяха хиляди.

— Тичайте, тичайте с всички сили или ще ни хванат!

Пред тях изведнъж изникна скала, цялата обрасла в храсти и зеленина, прораснали от пукнатините и процепите. Мъжете се втурнаха в тесния проход, сякаш животът им зависеше от това. И наистина беше така. Щом започнаха да се изкачват нагоре по теснината, тя удари три пъти с меч си по камъка, давайки сигнал за действие. Един мъж пред нея се извърна и изкрещя:

— Още не сме стигнали! Твърде рано е! Ще попаднем в капана заедно с враговете!

— Тогава най-добре тичайте по-бързо! Ако чакаме твърде дълго, те също ще успеят да преминат!

Тя удари по скалата още три пъти и металният звук прокълтя в студения въздух. Надяваше се да успеят. Тук, разбира се, нямаше как да отрепетират ситуацията. Мъжете се катереха нагоре по пътеката. Копитата на Ник се подхлъзваха тук-там по заледената земя.

Отначало само го почувства — някъде дълбоко в гърдите си, твърде мощно, за да не му обърне внимание. Плъзна поглед нагоре по потъналата в мъгла стена, която се губеше някъде в тъмното. Макар още да не виждаше нищо, го чувстваше безпогрешно. Надяваше се онзи мъж, който ѝ каза, че е твърде рано, да се лъже. Долови бойни викове зад гърба си и разбра, че нямат друг избор.

И тогава го чу: зловец тътен, сякаш самата земя щеше да се сгромоляса. Трошене на дървета. Околните хълмове се затресоха от страхотния тътен. Цялата земя трепереше.

— Тичайте! Не можете ли да тичате по-бързо! Да не искате да бъдете погребани живи? Тичайте!

Знаеше, че не могат по-бързо, но от гърба на коня всичко й изглеждаше твърде бавно. Ужасяващо бавно.

Над главите им зловецият тътен се усилваше, започнаха да се свличат огромни снежни маси. Беше приятно изненадана да установи, че войниците горе на скалата бяха успели да предизвикат лавина веднага след като получиха сигнала. Но в същото време я ужасяваше мисълта, че може би бе подала командата твърде рано.

Буца мокър сняг се стовари върху лицето й. Друга уцели рамото й. Между дърветата отгоре затанцуваха камъни. Облак снежинки препречи погледа й. Тътенът бе станал оглушителен.

Преминаха през плътна бяла завеса от сняг. Сякаш бяха пресекли буен водопад. Едно огромно дърво се стовари на пътеката отзад и отскочи високо нагоре. Измъкнаха се на косъм.

Войниците от Императорския орден нямаха този късмет. Падащият сняг, влачещ със себе си с дървета и камъни, връхлетя върху им с огромна сила. Ледената бяла смърт ги прегърна. Във въздуха отекнаха предсмъртните им викове. Лавината ги бе погребала живи.

Калан се огледа с облекчение. Вече никой не ги преследваше. Проходът се беше превърнал в гробница.

Изморените войници забавиха ход. Бяха премръзнали. Единствено движението можеше да ги спаси от бялата смърт. Краката им, увити в бели парцали, нямаше как да се стоплят. Бяха направили всичко, което бе по силите им. Подариха на Средната земя най-доброто от себе си. Мнозина дори живота си.

Калан едва се държеше на седлото. В нея се бяха натрупали умората от битката, ужасът от преживяното и изтощението от използването на Изповедническата сила. Скоро, много скоро щеше да има възможност да си почине. Потупа ръката на войника, който все още я стискаше през кръста.

— Успяхме, войниче, спасени сме!

— Да, Майко Изповедник — едва прошепна той. — Много съжалявам!

— За какво?

— Успях да убия само седемнадесет. Съжалявам, бях си обещал, че ще са двадесет. А успях само седемнадесет — промърмори той.



— Познавам мъже с опит във войната, които не са убили и половината от твоите седемнадесет във всичките си битки. Гордея се с теб, войниче! Цялата Средна земя се гордее с теб! Това е единственото чувство, което би трябвало да изпитваш!

Момчето промърмори нещо, което Калан не успя да разбере. Отново го потупа по ръката.

— Скоро ще намерим помощ. Дръж се! Всичко ще бъде наред.

Той не отговори. Калан се обърна и видя зад себе си пустата бяла пътека. Само тишината отекваше в ушите ѝ. Някъде в далечината се чу вълчи вой.

\* \* \*

След известно време се изкачиха на невисокото плато, където се намираще временният лагер. Първите пристигнали вече бяха завити с одеяла и трепереха край огньовете, опитвайки се да стоплят краката си. Някои се обличаха под одеялата. Имаше войници, които посрещаха новодошлите и ги завиваха, други се заемаха с ранените. Повечето от тях бяха започнали да усещат болката едва сега, когато ужасът от битката и цялото напрежение от преживяното бяха утихнали. Калан усети пулсиране в устната си.

Недалеч забеляза Приндин и Тосидин, които се суетяха около огньовете и посрещаха новодошлите. Щом я видяха на гърба на коня, и двамата въздъхнаха с облекчение и на лицата им грейнаха еднаквите им усмивки.

При нея дотича капитан Райан, облечен в униформа на войник от Д'Хара и с бяла превръзка на лявата ръка. Няколко войници се завтекоха да хванат коня ѝ, докато други се опитваха да свалят ранения си другар, чието безжизнено тяло бе увиснало зад нея. Приндин също дойде да я посрещне и ѝ подаде бялата пелерина. Той застана до коня, разтворил дрехата ѝ, за да я наметне. Цял грееше в усмивка. Тя бавно протегна ръка, без да помръдва от седлото.

— Погледите върху тялото ми стигнат за цял живот оттук нататък. Хвърли я горе!

Приндин сви рамене и ѝ подаде пелерината. Тосидин перна брат си по тила. Над насъбраните мъже се възцари пълна тишина. Всички

смутено извърнаха очи, докато тя се замяташе и завързваше дрехата си. Щом се смъкна на земята, установи, че едва се държи на краката си. Подпря се на меча. Спря за миг, за да се посъвземе. Всичко се въртеше пред очите ѝ. Погледна мъжа, който лежеше в снега пред краката ѝ.

— Никой ли няма да му помогне? Не стойте така, помогнете му!

Никой не помръдна.

— Казах, помогнете му!

Капитан Райан се приближи и затвори очите на войника.

— Съжалявам, Майко Изповедник, той е мъртъв.

Ръцете ѝ се свиха в юмруци.

— Не е мъртъв! Говорих с него преди малко!

Никой не помръдна. Тя сложи ръце върху гърдите му.

— Не е мъртъв! Не е мъртъв!

Всички бяха извърнали глави. Никой не каза нито дума. Накрая тя огледа мъжете, които стояха с наведени глави около малкия огън. Отпусна ръка.

— Той уби седемнадесет души — каза тя на капитан Райан. — Уби седемнадесет от техните — извика по-високо, за да я чуят всички.

Капитан Райан кимна.

— Добре се е справил. Ние всички се гордеем с него.

Калан изгледа лицата около себе си.

— Простете ми. Всички вие, моля ви, простете ми. Справихте се невероятно! — Гневът ѝ изведнъж се бе стопил. — Толкова се гордея с вас! За мен и за цялата Средна земя вие сте истински герои.

Мъжете малко се поободриха. Някои от тях се върнаха към храната си, други започнаха да раздават канчета и да сипват горещ боб на пристигналите по-късно. Подаваха си комати хляб.

— Къде е Чандален? — попита тя, докато обуваше ботушите си, които Тосидин ѝ подаде.

— Отиде със стрелците. Вероятно точно в този момент обсипва врага със стрели — отвърна капитан Райан и изчака двамата братя да се отдалечат, след което прошепна: — Радвам се, че тези тримата са на наша страна. Трябваше да ги видиш какво направиха със съгледвачите им. Особено Приндин. Беше като самата смърт. Беше зловец. Докато разбереш къде са ръцете му, жертвата вече не помръдва. Не съм виждал подобно нещо никога през живота си.

— Трябва да ги видиш как се справят в откритото поле на дневна светлина. — Калан го изгледа от главата до петите. — Много елегантно, страшно ти отива!

Той сви рамене.

— Чудя се как носят толкова тежки униформи през цялото време. — Пръстите му докоснаха дебелината на кожата. — Все пак добре, че беше на гърба ми.

— Как мина всичко? Колко мъже загуби?

— Унищожихме почти всички по пътя си. С тези униформи не ни се наложи да се бием много. Загубихме само неколцина. — Той погледна през рамо. — Изглежда, при теб е било най-трудно. Опитвах се горе-долу да броя войниците, които влизат в лагера. Загубили сме около четиристотин от хилядата мъже, които тръгнаха с теб.

Калан плъзна поглед покрай него, към мъжете около огньовете.

— За малко да загинем всички — тя отново погледна капитана. — Но наистина могат да се гордеят със себе си. Всички, също и момчетата с конете.

Той потърка превързаната си ръка.

— Доколкото мога да преценя от разговорите си с някои от тях, се падат по не по-малко от десет убити на човек. А някои са успели да унищожат по много повече. Доста народ падна под ножа!

Калан преглътна с усилие.

— Но и от нашите също.

— Те спазваха ли заповедите ми? — попита той. — Пазеха ли те от неприятности?

— Държаха враговете толкова далеч от мен, че дори не разбрах как изглеждат. Страхувам се, че не успях да увенчая мечата ти с много повече слава, макар наистина да бе успокоение за мен, че го имам в ръката си. Моля се поне да се радваш, че съм го носила по време на битка.

Той се намръщи и леко наклони глава, опитвайки се да огледа лицето ѝ по-добре на светлината на огъня.

— Устната ти май е срязана. — Той хвърли поглед и на Ник, когото няколко войници отвеждаха настрана. — Конят ти е целият потънал в кръв. Ти също.

Това беше обвинение, а не въпрос. Калан не отмести очи от огъня.

— Един пиян хвърли нещо по мен. А кръвта е от ранения, когото доведох с коня си — Очите ѝ се плъзнаха по младите лица, събрани около огньовете. — Ще ми се да бях направила поне половината от онова, което свършиха тези момчета. Бяха прекрасни!

Той изпухтя подозрително, после въздъхна:

— Камък ми падна от сърцето, като те видях!

— Всичко друго наред ли е? Стрелците, кавалерията? Трябва да извлечем всичко възможно от благоприятната ситуация — сега са пияни или се чувстват зле от отровата. Трябва да се възползваме максимално и от подходящите атмосферни условия. Не бива да ги оставяме на мира нито за момент! Трябва да ги връхлита удар след удар. Никой да не се задържа в лагера им. Светкавични атаки, всеки път от различно място.

— Всеки си знае работата и търпеливо си чака реда. Стрелците скоро ще свършат, после идва ред на кавалерията, после на копиеносците. Готови сме и да пресрещнем техните съгледвачи, когато ги изпратят насам. Нашите ще спят на смени, а отсега нататък Императорският орден няма да заспи.

— Добре. Тези тук се нуждаят от почивка. Но утре сутрин отново е техен ред. — Тя вдигна пръст към капитана. — Помни най-важното. — Калан си спомни една мисъл на баща си: — „Оръжието, което завладява ума най-безотказно, е ужасът и насилието.“ Не го забравяй. Това е средството, което те използват и което е време да обърнем срещу тях.

Приндин се върна при тях.

— Майко Изповедник, докато те чакахме, двамата с брат ми ти направихме заслон. Там са дрехите ти, има и топла вода, ако искаш да се изкъпеш.

Тя не им каза колко силно копнее да измие от себе отвратителната воня на войната.

— Благодаря ти, Приндин.

Той вдигна ръка и ѝ посочи малка полянка в единия край на платото. Братята ѝ бяха построили просторен заслон от елови клони, покрит със сняг. Тя се пъкна през ниския отвор и попадна в огряно от свещи помещение. Заснеженият под също бе покрит с клони, от които се разнасяше прекрасен боров аромат. Върху горещите камъни в средата току-що бе поставена кофа с гореща вода. Тя допря

премръзналите си пръсти до камъните, за да ги стопли. Братята ѝ бяха приготвили топло и уютно местенце за през нощта. Тяхната грижовност почти я разплака. Раницата ѝ също беше тук. Дрехите бяха грижливо сгънати. Тя свали от врата си огърлицата, която ѝ бе подарила Ейди — онази с кръглата кост. Това беше единственото нещо, което носеше със себе си в битката. Тя я притисна до бузата си за миг, след което я потопи в горещата вода, за да я измие. Напомни ѝ за другата, която майка ѝ ѝ бе подарила.

Потопи цялата си глава в кофата и изми косата си. След това грижливо изкъпа и цялото си тяло. Макар да успя само да се изтърка с гъбата, я обзе приятното усещане, че е измила кръвта и следите от стотиците ръце по себе си. Трябваше да си наложи да мисли за други неща, докато се къпе, за да не ѝ прилошее. Извика в съзнанието си спомена за Ричард, за неговата момчешка усмивка, която винаги я караше да се смее, за сивите му очи, които сякаш я пронизваха. Когато привърши с банята, легна и разпръсна косата си да съхне върху горещите камъни. Толкова много ѝ се спеше. Все още не беше възстановила силата си, изразходвана заради едноокия мъж, Орск. Чувстваше празнотата в стомаха си — там, където бе мястото на силата ѝ. Този път явно щеше да ѝ отнеме повече време да я възстанови. Докато не се наспеше хубаво, замаяното ѝ състояние и слабостта ѝ нямаше да изчезнат.

Копнееше да легне под завивките си и да заспи. Толкова отдавна не бе имала пълноценен сън и така ѝ се искаше! Но не можеше. Не още.

Тя пъкна огърлицата през главата си, след което внимателно се облече. Извади от раницата си някакъв мехлем и намаза разцепената си устна. Когато го пусна обратно в раницата, видя костения нож, който ѝ бе дал Чандален. Завърза го под мишницата си.

Беше толкова изморена, че едва успя да се вдигне на крака. Но трябваше да свърши още нещо, преди да заспи. Трябваше да отиде при войниците си. Не можеше да допусне да си помислят, че не е плътно до тях. Те ѝ бяха предложили живота си. Най-малкото, което можеше да направи, бе да им покаже благодарността си от името на цялата Средна земя.

Чиста, разпуснала блестящата си черна коса и облечена в топлите си дрехи, тя излезе от заслона и закрачи между огньовете.

Заслушваше се с интерес в цветущите истории на някои от войниците и в пестеливите, кратки изречения, изречени от други. Отговаряше на всеки, който искаше да я попита нещо, усмихваше се окуражително и непрекъснато повтаряше колко се гордее с всеки от тях. Приклякваше край ранените, проверяваше дали им е достатъчно топло, докосваше с длан страните им, за да ги успокои, и им пожелаваше бързо оздравяване. С облекчение установи, че вече не трепват от докосването ѝ.

Край един огън, заобиколен от десетима войници, потънали в мълчание, видя момче, което цяло се тресеше. Едва ли от студ.

— Как си? Стопли ли се вече?

Появяването ѝ сякаш го ободри.

— Да, Майко Изповедник. — Зъбите му тракаха. — Никога не съм си представял, че ще стане така. — Той се опита да се съвземе и посочи другарите си. — Това са приятелите ми. Шестима не се завърнаха.

Тя задържа едната си ръка под пелерината, а с другата погали войника по челото.

— Съжалявам, и аз страдам за тях. Дойдох, за да кажа на всички ви, че наистина се гордея с вас. Вие наистина сте смели войници.

Той нервно се засмя.

— Ако не беше ти, всички да сме мъртви. Бяха ни притиснали, още малко, и щяха да ни смажат. И точно тогава се появи ти и съвсем сама се изправи срещу врага. Те насочиха вниманието си към теб и докато все още бяха объркани, ние контраатакувахме. Ти ни спаси живота.

Тя поклати глава.

— Де да бях убила и половината от онези, които видях да убиваш ти.

Мъжете наоколо закимаха в знак на съгласие. Той избърса лицето си с треперещи пръсти.

— Благодаря ти, Майко Изповедник. Но ако не беше направила това, всички щяхме да сме мъртви. — Той ѝ се усмихна. — Ако имам възможност, бих избрал да се бия до теб вместо до самия принц Харолд.

— Добра е с меча, нали?

Тя трепна от гласа зад себе си. Зад нея стоеше капитан Райан.

— Мисля, че би могла да ни научи на това-онова. Няма да повярвате какво...

Калан го тупна по рамото.

— Успя ли да хапнеш нещо?

Той ѝ посочи канчето с боб на огъня.

— Искаш ли да хапнеш с нас, Майко Изповедник?

Стомахът ѝ отново се сви.

— Хапнете си вие! Имате нужда от сили. Благодаря ви за предложението, но трябва първо да видя и другите.

Капитан Райан я последва.

— Аз пък си мислех, че мечът ще ти създаде проблеми. Момчетата, които оправяха коня ти, ми казаха, че открили по седлото, пък и на други места, части от китки и всякакви крайници.

Калан се усмихна на мъжете, които минаха покрай тях. Те вдигнаха ръце за поздрав.

— Да не би да си забравил кой е баща ми. Той ме е учил да въртя меч.

— Майко Изповедник, това не означава...

— Лейтенант Слоун е мъртъв!

Той млъкна за миг.

— Знам, казаха ми. — Той сложи ръка върху нейната. — Не изглеждаш особено добре. Даже бих казал, онези от Ордена, дето се бяха натровили с ром и бира, имаха доста по-свеж вид от теб!

— Просто имам нужда от сън — Калан не му каза, че отново ѝ се бе наложило да използва силата си. — Изморена съм до смърт.

Когато тръгна към импровизираната си къща, Тосидин ѝ предложи паница боб. Тя вдигна ръка към устата си. Дори само при мисълта за храна ѝ се повдигаше. Затвори очи. Тосидин разбра и махна паницата от погледа ѝ. Приндин я хвана за ръката.

— Майко Изповедник, трябва да хапнеш нещо, но май повече се нуждаеш от почивка.

Тя кимна.

— Направих ти малко чай, мисля, че ще ти се отрази добре. — Той посочи с ръка към къщата. — Вътре е.

— Да, чаят може би ще поуспокои стомаха ми. — Тя погледна капитана. — Събуди ме сутринта преди следващата атака. Трябва да бъда с тях.

— Ако си отпочинала както трябва и...

Тя го прекъсна с поглед.

— Да, Майко Изповедник. Ще те събудя.

Когато влезе в заслона, Калан пийна от горещия чай и потрепери. Зави ѝ се свят. Успя да поеме едва няколко глътки и се отпусна в импровизираното легло. Ще се почувствам по-добре, щом отпочина достатъчно, опита се да убеди сама себе си. Най-после усети как силата ѝ се възвръща и гърдите ѝ се изпълниха с познатото чувство. Зави се плътно с кожената наметка. Замисли се за хилядите неща, за които трябваше да се погрижи. Тревожеше се за войниците, които сега атакуваха, и за онези, чийто ред идваше утре сутринта. Сърцето ѝ се свиваше за всеки един от тях. Бяха толкова млади. Тревожеше се за онова, което започна тази нощ. Война! Но нали не тя я бе предизвикала. Тя просто отказа да обрече тези няколко хиляди млади невинни хора на сигурна смърт. Нямахше друг избор. Като Майка Изповедник носеше отговорността за хората в Средната земя. Ако не бяха спрели Императорския орден, досега да са измрели още хиляди. И още толкова живи щяха да бъдат превърнати в роби.

Отново се сети за младите жени от двореца в Ебинисия. Лицата им за пореден път изплуваха пред очите ѝ. Толкова много ѝ се искаше да отмъсти за тях. Нямахше да остави на мира Императорския орден, без да са си платили всичко. Утре сутринта още веднъж щеше да поведе своите войници срещу врага. Така щеше да отмъсти за момичетата и за всички останали.

Ако не бяха се опитали да спрат Императорския орден, още много невинни хора щяха да бъдат подложени на клане. Магията, независимо добра или лоша, заедно с всички нейни създания щяха да изчезнат завинаги.

У Ричард имаше магия.

Мисълта ѝ отлетя към Ричард. И тогава се разплака. От очите ѝ закапаха сълзи, изпълнени с надежда, че може би той не я мрази заради онова, което тя му причини. Молеше се да е разбрал защо тя трябваше да го направи, да ѝ е простил. Тя би направила всичко за него, за да го спаси, за да запази живота му. Сълзите ѝ капеха, но трябваше да се успокои. За пръв път през този ден мисълта ѝ беше заета с нещо друго освен с кръв, убийства и битки.



Изведнъж се замисли за други неща извън Ордена. За неща, които също бяха много важни. За Мрачния Рал. За онзи, който беляза Ричард. Сестрите на светлината взеха Ричард при себе си. За да му помогне, трябва да стигне до Ейдиндрил и да намери Зед, който знае...

Ричард трябва да спре Пазителя.

Калан се намръщи в мрака, сгушена в кожената си наметка. Воалът към отвъдния свят все още не е възстановен. А тя губи ценно време да се бие с ордите на Д'Хара.

В главата ѝ зазвуча отново смехът на Мрачния Рал.

Докосна врата си и напипа разкъсаната кожа. Изглежда, е било истина. Изправи се. Какво да прави? Трябва да помогне да бъде попречено на Пазителя. Шота беше казала, че воалът е разкъсан. Същото твърдяха и Мрачният Рал и Дена. Дена беше заела мястото на Ричард до Пазителя, за да може той да живее и да възстанови воала към отвъдния свят.

Трябва да отиде при Зед. Не бива да стои повече тук и да си играе на войник!

Но след като Императорският орден още не е спрял...

Но след като воалът е разкъсан...

Трябва да стигне до Ейдиндрил. Трябва да намери Зед. Тези мъже могат да се бият и без нея. Нали това им е работата. Тя е Майката Изповедник. Не може повече да рискува живота си, когато Средната земя — светът на живите — е в опасност. Затова Мрачният Рал се беше присмял на нейната лудост.

Калан отпи глътка чай и хвана чашата с две ръце, за да усети топлината в пръстите си. Тя беше вождът на Средната земя и трябваше да действа именно като вожд. Допи чая си, от горчивия вкус смръщи чело.

Беше точно това — вожд на Средната земя. Трябва да стигне до Ейдиндрил, да събере Съвета и да изпрати силите му срещу насилниците. Без нея няма да обърнат внимание на заплахата и всичко ще е загубено.

Освен това Ричард също разчита на нея, за да намери помощ. Само тя може да повика Зед. Без нея Ричард и всички живи са загубени.

Нищо чудно, че Мрачният Рал ѝ се присмива. Беше допуснала врага да победи здравия ѝ разум. Забрави дълга си и даде на Пазителя

време да изпълни плановете си.

Но сега разбра какво трябва да направи.

Галеанските войници вече знаеха достатъчно, за да продължат сами войната. Това, което направи, беше правилно, но вече е време да ги остави да си вършат работата. А тя да се заеме със своята.

Трябва да стигне до Ейдиндрил. Реши. Въпреки че Ричард не беше с нея физически, той ѝ помогна да открие истината в цялата бъркотия, да намери правилния път, по който трябва да се тръгне, и да види по-ясно дълга си.

Погледна чашата си — беше празна. Главата ѝ се замая. Очите ѝ не можеха да стоят повече отворени. Беше толкова изморена.

Отпусна се назад и се запита къде ли е сега Ричард. Може би Сестрите го учат как да управлява дарбата си. Помоли се на добрите духове да му помогнат да разбере колко много го обича.

Ръцете ѝ изведнъж натезаха, тя се отпусна съвсем и чашата се изтърколи настрани.

Заспа мъртвешки. Без сънища.

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Тя потъна в празнота, в нищото на една безмилостна чернота, лишена от каквото и да е чувство за време и място. Престана да съществува за света. Попадна в тъмнина, преминаваща отвъд всички граници на човешкия разум или представа за уют.

Докато се носеше в дълбините на тази празнота, изведнъж почувства нещо. Това ѝ даде искрица надежда — надежда, че ще може да избяга от проклятието. С това предчувствие тя се вкопчи яростно в надеждата като удавник за сламка. Усилието да се противопостави на всепоглъщащата тъмнина наоколо възвърна усещанията в тялото ѝ. Изплува обратно, главата ѝ пулсираше болезнено. Все още не съвсем на себе си, Калан се опита да разбере какво точно става с нея. Някой я повика. „Майко Изповедник“, викаха. Не, това не е нейното име. Изведнъж се сети. Калан. Така се казва. Нечии ръце я разтърсиха. Някой я викаше и я разтърсваше.

Тя се завърна от много далеч.

Отвори очи и светът се завъртя пред погледа ѝ. Капитан Райан се бе надвесил над нея, викаше името ѝ и разтърсваше раменете ѝ. Тя въздъхна дълбоко и дробовете ѝ се изпълниха със студен въздух. Изскубна се от него, но веднага след това трябваше да се подпре на земята с ръце, за да не се строполи. Капитанът я гледаше загрижено.

— Майко Изповедник, добре ли си?

— Аз... аз... — тя се огледа около себе си. Тосидин също беше тук. Тя седна и допря студени пръсти до челото си. — Главата ми! Колко е часът?

— Скоро ще изгрее слънцето. — Той загрижено хвърли поглед към Тосидин. — Дойдохме да те събудим, както ми нареди. Войниците с мечове са готови да тръгнат.

Калан отметна кожената пелерина.

— Само секунда да се оправя и можем да...

Изведнъж в главата ѝ изплува снощното решение да тръгне за Ейдиндрил. Да намери Зед. Да намери помощ за Ричард. Ако воалът

към отвъдния свят наистина е разкъсан...

— Майко Изповедник, не изглеждаш добре. Преживя доста, не бе спала от много дни, едва ти се събраха няколко часа сън тази нощ. Струва ми се, че имаш нужда от още поне толкова.

Да, наистина беше така. Макар да усещаше, че силата ѝ се е върнала, определено не се чувстваше напълно отпочинала. Отпусна ръка върху неговата.

— Капитане, трябва да тръгна за Ейдиндрил. Трябва...

Той ѝ се усмихна.

— Почини си. Не си отпочинала достатъчно, за да можеш да пътуваш. Остани тук и си почивай. Когато се върнем, вече ще си добре и ще можеш да тръгнеш.

Тя кимна, все още подпирайки се на ръката му.

— Да. Веднага след това трябва да тръгвам. Много мислих за това тази нощ. Трябва да стигна до Ейдиндрил. Ще си почина, докато се върнете, а след това трябва да тръгвам. — Тя се огледа наоколо. Видя само Тосидин и капитана. — Къде са Чандален и Приндин?

— Брат ми отиде да провери постовете на съгледвачите им, за да сме сигурни, че не са сложили нови, които ще вдигнат лагера под тревога.

— Чандален атакува с копиеносците — каза капитан Райан. — Трябва да го посрещна с моите хора и да продължим атаката с мечовете.

Калан докосна ранената си устна.

— Тосидин, кажи на Чандален, че когато атаката свърши, трябва да тръгваме. Вие тримата внимавайте. Трябва да ме заведете до Ейдиндрил. — Едва държеше очите си отворени. Едва говореше. Знаеше, че все още не е в състояние да пътува. — Ще си почина, докато се върнете.

Капитан Райан въздъхна с облекчение, задето тя се съгласи да не влиза с тях в атака, а да остане да си почива, да бъде на сигурно място.

— Ще изпратя неколцина мъже да стоят на стража, докато си почиваш.

Тя махна с ръка.

— Този лагер е добре скрит. Тук съм на сигурно място.

Райан се наведе напред.

— Десетина-дванайсет мъже не са от значение за нас, но ще съм по-спокоен, ако знам, че има кой да се грижи за теб.

Тя нямаше повече сили да спори.

— Е, добре...

Отново се отпусна назад. Очевидно загрижен, Тосидин я зави с наметката. Когато двамата се насочиха към изхода, тя отново потъваше в чернотата. Опита се да не се изгуби отново в това пространство, лишено от всякакви усещания, но то безмилостно я погълна. Невъобразимата тежест на празнотата я притисна от всички страни. Опита се да се измъкне от здравата хватка, да изплува нагоре, но тъмнината бе твърде плътна. Сякаш бе заседнала в гъста кал. Бе попаднала в капан и потъваше все по-дълбоко в него. Обзе я паника. Опита се да мисли, но думите не желаеха да се подреждат в смислени изречения. Имаше чувството, че нещо не е наред, но не можеше да разбере какво. Тогава, вместо да се предаде, съсредоточи всичките си мисли върху Ричард, върху необходимостта да му помогне. Щом го направи, чернотата сякаш вече не бе толкова плътна. Дори като че ли изпита някакво чувство за време, усети как то тече неумолимо напред. Докато яростно се опитваше да задържи мислите си върху Ричард, целият ѝ живот премина като в сън през главата ѝ.

Загрижеността ѝ за Ричард и неспокойствието, с което приемаше този странен, бездънен сън, ѝ помогнаха бавно, внимателно да напипа пътя обратно. Въпреки това ѝ се стори, че е отнело часове.

Тя изпъшка отчаяно и се събуди. Главата ѝ пулсираше и се въртеше болезнено. Из цялото тяло я бодваха тънки, безжалостни иглички. Тя се изправи с усилие, седна и огледа тъмния заслон. Свещта догаряше. В ушите ѝ отекува тишината. Помисли си, че може би има нужда от студен въздух, за да се събуди. Когато тръгна към изхода, усети ръцете и краката си дебели и тежки. Навън се развиделяваше. Вдигна поглед и мярна сред дърветата блещукащите звезди. Дъхът се замъгляваше пред лицето ѝ, докато се опитваше да се закрепил на омекналите си крака. Направи крачка напред, но се спъна в нещо и падна тежко по лице върху снега. Огледа се, без да вдига глава от земята. От няколко сантиметра разстояние я гледаха чифт стъклени очи. В снега близо до нея лежеше млад мъж. Беше се спънала в краката му. Гърлото му беше прерязано от ухо до ухо и главата му беше извита в невъзможен ъгъл спрямо тялото. Виждаше се дори прерязаната му

трахея. Снегът беше червен от кръв. Тя преглътна тежко и се опита да се изправи. Едва повдигна глава и видя тъмните очертания на другите тела наоколо. Всички бяха на войници от Галеанската армия. Мечовете им стояха непокътнати в ножниците. Бяха умрели, без дори да имат възможност да се защитят.

Мускулите на краката ѝ се напрегнаха, готови да хукнат всеки миг, но тя успя да потисне напирещото желание да избяга и остана да лежи на земята. В мъглата на полуразбуденото си съзнание се опита да мисли. Мисълта ѝ сякаш бе вкочанена в някакъв странен капан на съня. Не можеше да се съсредоточи. Някой беше убил тези мъже и вероятно още се мотаеше наблизко. Трябваше да намери начин да се накара да мисли. Докосна с пръсти мъртвата ръка на войника. Беше още топла. Станало е преди малко. Може би това я беше събудило.

Вгледа се между дърветата. В сенките им се движеха мъже. Видяха я и се приближиха, образувайки кръг около нея. Чуваха се смеховете и подвикванията им. Тя ги разпозна — дванайсетина войници от армията на Д'Хара и няколко Келтонци. Императорският орден. Калан скочи на крака.

Мъжът, който беше най-близо до нея, имаше подпухнала червена рана върху лявата страна на лицето — от слепоочието до челюстта. Там, където го бе достигнало копитото на Ник. Виждаха се шевове, които придържаха плътта. Той се ухили зловещо. Беше генерал Ригс.

— Е, добре, най-накрая те намерих, Изповедник!

Калан, както и всички останали, подскочи, щом в кръга се втурна тъмна сянка, надаваща боен вик. Всички извърнаха глави в посока на шума, а Калан направи няколко крачки назад. Пред очите ѝ блесна лъскавото сърповидно острие на огромна бойна брадва. Един замах и двама мъже се строполиха на земята. Беше Орск. Очевидно той също я търсеше отдавна, за да може да я защити. Докоснатият от Изповедник никога не се предава.

Краката ѝ бяха изтръпнали, но тя се впусна да бяга с всички сили. Зад нея избухна вълна от кръсъци и викове. Стомана се срещаше със стомана. Орск посичаше войниците един след друг и ръмжеше зловещо.

Докато Калан тичаше през гората, в лицето я удряха борови клони. Изсъхнали клони и храсти разкъсваха дрехите ѝ. Тя се движеше като в сън. От време на време върху главата ѝ падаше буца сняг,

отронила се от някой разклатен клон. Не можеше да заповяда на краката си да се движат достатъчно бързо.

Мъжът, който я следваше по петите, се хвърли към нея запъхтян. Докопа я за крака и тя тежко се строполи на земята. Изрита го с всичка сила и изплю снега от устата си. Опита се да продължи напред. Мъжът я дръпна към себе си и се вкопчи в колана ѝ. След това се хвърли върху нея. Червеното лице с ужасната рана бе почти прилепнало до нейното. Доволен от себе си, той се хилеше триумфално. Назад, между дърветата, се водеше страшна битка. Двамата с Ригс бяха сами и тя се опита да се изплъзне от ръцете му. Той грубо я сграбчи за косата и прилепи главата ѝ до земята. С другия си юмрук я удари в стомаха толкова силно, че изкара въздуха от дробовете ѝ. Веднага след това я удари още веднъж. Докато се опитваше отчаяно да си поеме въздух, усети как вътрешностите ѝ се преобръщат и ѝ прилошава неимоверно.

— Пипнах те най-накрая, Изповедник! Вече няма да ми избягаш. Ще трябва да свикнеш с тази мисъл!

Какво си мисли? Тя го удари в гърдите. Стори ѝ се направо необясним фактът, че един мъж може да си въобрази, че ще хване Изповедник съвсем сам.

— Не си, Ригс — опита се да изкрещи тя под тежестта на тялото му. — Ти загуби. Вече си мой!

— Не мисля така! — озъби ѝ се генералът. — Той каза, че сега няма да можеш да използваш силата си.

Ригс повдигна главата ѝ и я блъсна в земята. Погледът ѝ се замъгли. Опита да се съсредоточи върху това, което трябваше да направи. Той отново повдигна главата ѝ, за да я блъсне в земята. Макар да бе смутена от онова, което той ѝ каза току-що, трябваше да направи нещо веднага, преди да я е ударил така, че да изпадне в безсъзнание. Преди да е станало твърде късно. Сега, когато времето беше на нейна страна.

В тишината на съзнанието си, докато той повдигаше главата ѝ, тя остави силата си да изпълни цялото ѝ тяло. Миг по-късно я освободи. Гръмотевица без гръм. Ригс потръпна под напора на магията, на силата ѝ. Клоните на дърветата наоколо затрепериха. Върху лицето ѝ и по гърба му се посипа сняг.

Очите му се ококориха, челюстта му се отпусна.

— Господарке, заповядай ми нещо!

С последни сили тя успя да промълви:

— Кой ти каза, че силата ми няма да те нарани?

— Господарке, беше...

През гърлото му щръкна окървавеният метален връх на стрела и се спря на милиметри от брадичката ѝ. Очите му се напълниха със сълзи, опита се да каже нещо, но от гърлото му излезе само кървава пяна. Въздъхна за последно и се строполи отгоре ѝ. Една здрава ръка го хвана за рамото и го отхвърли настрани. Отначало Калан си помисли, че сигурно е Орск, но не беше той.

— Майко Изповедник!

Тя видя над себе си разтревоженото лице на Приндин.

— Ранена ли си? Той направи ли ти нещо?

Той изрита генерала встрани и ѝ подаде ръка, за да се изправи, като в същото време я огледа от главата до петите. Тя вдигна очи към него, но не пое ръката му. Този път използването на силата я бе изтощило както никога досега. Приндин преметна лъка си на рамо и я дари с обичайната си усмивка.

— Изглеждаш много добре. Виждам, че не си ранена.

— Не трябваше да го убиваш. Вече бях използвала силата си върху него. Той вече беше мой. Тъкмо се канеше да ми признае кой му е казал, че не мога...

Тя видя погледа в очите му и изведнъж я озари прозрение. От познатата му усмивка по тялото ѝ пробягаха ледени иглички, косъмчетата настръхнаха по кожата ѝ.

От дърветата изникна Орск.

— Господарке, добре ли си?

Тя чу още стъпки зад него. Позна гласа на Чандален. Приндин сложи стрела на тетивата. Орск повдигна бойната брадва в огромния си юмрук.

— Приндин! Недей! Не го наранявай!

Приндин вдигна лъка си.

— Орск! Тичай!

Огромният мъж се завъртя моментално, без да задава въпроси, и се втурна в храстите. След него полетя една стрела. Калан чу как острието ѝ се забива в нещо твърдо. Чу как Орск се препъна в някакви клони в храсталака. След миг шумът от счупени дървета утихна. Тялото му се удари в земята.



Тя се опита да се изправи, но главата ѝ се отпусна назад. Сякаш нямаше кости в тялото си, а мускулите ѝ се бяха превърнали в ластик. Не ѝ бе останала и капчица сила. Чернотата се опитваше да я всмуче в себе си.

Приндин отново метна лъка си на рамо и се ухили насреща ѝ.

Калан се опита да събере сили да проговори. Чу се немощен шепот.

— Приндин, защо го направи?

Той сви рамене.

— За да можем да останем насаме. — Усмивката му се разшири.  
— Преди да ти отсекаш главата!

Приндин. Приндин беше казал на Ригс, че силата ѝ не може да го нарани, за да може тя да го докосне и да се изтощи напълно. Краката ѝ се разтрепериха от усилието да стане. Отново се отпусна по гръб. Приндин я наблюдаваше.

Откъм дърветата се чу глас. Беше Чандален, останал без дъх. Викаше я. От другата страна я повика Тосидин. Опита се да им изкрещи. От гърлото ѝ излезе само жалък, дрезгав стон. Тъмнината я притисна.

Може би още не се е събудила, помисли си тя. Едва говореше, едва се движеше, точно като в кошмар. Толкова ѝ се искаше наистина да е така.

Но знаеше, че не е.

Приндин се обърна в посока на настоящите викове. С последни сили Калан заби пети в снега и успя да се отблъсне назад. Ръката ѝ напипа дебел кленов клон, паднал на земята. Приндин се спусна към нея. Тя съсредоточи целия си страх, целия си ужас, цялата си болка в движението. Отне ѝ всичко, което ѝ бе останало. Приндин протегна ръце към нея. Калан се надигна, развъртяла в ръце дебелото дърво. Приндин се наведе и сграбчи импровизираното ѝ копие, изтръгвайки го от ръцете ѝ. Извърна я към себе си и запуши устата ѝ с ръка, за да не може да предупреди Чандален. Макар да не бе много едър, Калан знаеше, че е доста силен. Макар че в този момент дори едно дете би могло да я надвие. Чандален изникна от дърветата зад тях с нож в ръка. Калан ухапа Приндин по ръката. Изкрещя, щом Приндин се извърна невероятно бързо назад и с мощен удар прасна Чандален по главата с клона. От тъпия звук ѝ се повдигна. Чандален се строполи до

дънера на един бор. Тя успя да се изплъзне за миг от хватката на Приндин и видя, че снегът около Чандален е обагрен в кръв. От дърветата изскочи запъхтеният Тосидин.

— Какво става? Приндин?

Той ги видя и се вкамени на място. Гледаше ту Чандален, ту Приндин. Приндин се обърна и през рамо заговори на брат си на техния роден език.

— Чандален се опита да ни убие. Пристигнах точно когато се опитваше да убие Майката Изповедник. Помогни ми. Тя е ранена.

Калан падна на колене и се опита да изкрещи.

— Не... Тосидин... Не!

Тосидин изтича към тях.

— За каква беда ми говореше Чандален? Какво става с теб, братко? Какво си направил?

— Помогни ми! Майката Изповедник е ранена!

Тосидин сграбчи брат си за рамото и го обърна към себе си.

— Приндин, какво си...

Приндин заби ножа в гърдите на брат си. Очите на Тосидин се разшириха от учудване. Устата му се отвори, но не се чу нито звук. Краката му се подкосиха и той падна на земята. Калан извика. Беше го пронизал право в сърцето.

Чандален се изправи с ужасяващ рев и хвана с ръка кървящата си глава. Без да го изпуска от очи, Приндин извади костената си кутийка. Беше пълна догоре с банду. Не й беше дал всичката си отрова. Безсилна да го спре, Калан видя как Приндин намаза щедро върха на една стрела. Зашеметен, Чандален стискаше главата си с ръце и се опитваше да дойде на себе си. Приндин вдигна лъка си. Калан знаеше, че той се цели в гърлото на Чандален. Точно когато Приндин пускаше стрелата, тя се хвърли в краката му. Стрелата не улучи мишената си. Но все пак облиза Чандален по рамото.

Приндин я перна с opakото на ръката си и тя отхвъркна назад върху снега. Получила нови сили от ужаса, тя се опита да избяга, движейки се на ръце и колене. Пръстите й бяха замръзнали от снега. Панталоните й бяха мокри и леденостудени на коленете. Съсредоточи се върху студа, за да се посъвземе. Без да спира, хвърли поглед назад.

Приндин извади още една стрела от колчана си и я потопи в отровата, без да откъсва поглед от Калан, която се опитваше да избяга.

Със същия поглед бе гледал и Чандален. Тя успя да се изправи на крака и се затича. От устата ѝ излезе див крясък. Кошмар. Сигурно сънува кошмар.

Стрелата я настигна и се вряза в левия ѝ крак. Тя отново изкрещя и падна по лице. Кракът ѝ пламтеше в ужасна болка. Из мускула ѝ плъзна гъделичкащо, парещо усещане. Болката се просмука в костта и тръгна нагоре към бедрото. За секунда Приндин беше при нея. Коленичи и сграбчи стрелата, стърчаща от прасеца ѝ. С другата си ръка се подпря в бедрото ѝ и измъкна стрелата. Калан усещаше как отровата бързо се разнася по тялото ѝ.

— Не се тревожи, Майко Изповедник. Не сложих толкова много отрова на твоята стрела, колкото на Чандаленовата. Сложих малко, колкото да не ми създаваш повече проблеми. Чандален ще умре след няколко минути. Ти ще живееш достатъчно дълго, за да ти отрежат главата. — Ръката му се плъзна по дупето ѝ. — Ако не се забавят прекалено. — Наведе се над нея. — Тук е студеничко. Да се връщаме.

Той я сграбчи за китката и я повлече по снега. Калан мислено му се противопоставяше, бореше се, крещеше, удряше го. Но не можеше да накара тялото си да направи всичко това. Беше като парцалена кукла, влачена по снега. Усети отровата, разпространяваща се в цялото ѝ тяло. По бузите ѝ потекоха сълзи. Орск, Тосидин, Чандален, тя самата. Как можа Приндин да направи всичко това? Тя стенеше от болка, докато лицето ѝ се плъзгаше по снега. Как можа? Собствения си брат! Заби ножа в сърцето на собствения си брат, без изобщо да се замисли. Как е възможно някой да направи подобно нещо? Как е възможно някой освен...

Проклетник!

Изведнъж осъзнала истината, тя изстена. Никога досега не бе вярвала особено, че съществуват проклетници. Магьосниците ѝ бяха казали, че наистина ги има, но тя не беше убедена. Винаги бе смятала, че са просто суеверни глупости, които карат хората да се страхуват от мрака, от неща, идващи от отвъдния свят, свързани с мрачните тайни на Пазителя.

Но сега знаеше. Тя самата бе попаднала в ръцете на проклетник. Добри духове, как е възможно да не е разбрала досега? Приндин ѝ беше помагал толкова пъти. Бяха се сприятелили. А се оказва, че чрез него Пазителят е следил всяка нейна крачка, бил е винаги близо до нея.

Приндин е проклетник. Мрачният Рал отново ѝ се бе надсмял. Беше се държала толкова глупаво! Сега знаеше без съмнение, че воалът към отвъдния свят е разкъсан. Мрачният Рал ѝ бе обещал такива неща. Обеща ѝ, че ще разкъса напълно воала, а тя през цялото време си бе мислила, че владее положението, че знае какво прави. През цялото време Мрачният Рал и Пазителят са я наблюдавали през очите на Приндин. Но защо го направи чак сега? Защо я остави да се бие в тази война, защо толкова хора трябваше да загинат, преди да посегне на живота ѝ?

Знаеше защо. Пазителят принадлежи на света на мъртвите. Неговото желание е да изпрати смъртта в света на живите. Той мрази всеки живот. Затова чака да бъде унищожен воалът — така ще може да изпрати мъртвите в света на живите. Той не мечтае за нищо друго, освен да завладее този свят. С радост гледа смъртта. И не би искал това да свърши бързо, хората да престанат да страдат. Да не изпитват болка.

Докато Приндин продължаваше да я тегли по земята, тя си помисли, че рамото ѝ ще се измъкне от ставата. Стипчивото усещане от отровата се бе разпростряло и в гърдите ѝ. Левият ѝ крак бе станал безчувствен. Така поне няма да усеща истинската болка от стрелата, помисли си тя. Металното острие беше засегнало костта, а Приндин не бе особено внимателен, когато издърпваше стрелата. Но вече не усещаше нищо. Когато стигнаха до заслона, тя видя телата на Галеанските войници и на убитите от Орск мъже от Императорския орден. Скоро щом Приндин я отведе в лагера на Ордена, щяха да я обезглавят. Всичко щеше да свърши и нищо не можеше да се направи. Не можеше дори да се съпротивлява. Никога повече нямаше да види Ричард. Добри духове, той никога няма да разбере колко много го обича!

Приндин я замъкна до заслона и я хвърли вътре върху дюшека от клони. Запали още две свещи от онази, която вече догаряше. Калан с усилие остана в съзнание.

— За да мога да те виждам — обясни той с развратна усмивка. — Хубава си за гледане. Искам да те разгледам цялата.

Винаги беше харесвала усмивката му. Този път ѝ се стори ужасна.

Приндин свали кожената си наметка и я захвърли настрана. Усмивката му изчезна. Очите му станаха свирепи. Вече не говореше на

нейния език, а само на своя.

— Съблечи се. Първо искам да те огледам. Гледката ще ме възбуди.

Дори с нож в гърлото не би могла да изпълни заповедта — не можеше да направи никакво движение.

— Приндин — едва успя да прошепне. — Войниците скоро ще се върнат. Ще те заварят тук.

— Сигурно сега са много заети. Никога не са очаквали такава битка. — Усмивката му отново грейна. — Няма да се върнат скоро. — Погледна я с диво изражение. — Казах, съблечи се!

— Приндин, ти си ми приятел! Не прави това. Моля те!

Той се нахвърли върху нея и разкопча колана ѝ.

— Тогава аз ще го направя вместо теб!

По лицето ѝ потекоха сълзи от безсилие. Плачеше за приятеля си, за онова, което ѝ причиняваше Пазителят.

— Приндин, защо?

Той се изправи, изненадан от въпроса.

— Великият дух каза да те имам, преди да отнесе душата ти в отвъдния свят. Каза, че ще ме възнагради. Великият дух е доволен от това, че ще те предам в неговата власт.

Ухапаното на врата ѝ отново пламна. Потръпна от мъка при мисълта за Тосидин и Чандален, за своето собствено, напълно безизходно положение. Отровата проникваше бавно в тялото ѝ, усети, че дори гърлото ѝ започна да се схваща. Опита да се дръпне, Приндин искаше да целуне отпечатъка от зъбите на Мрачния Рал. Болката и видението я караха да изкрещи беззвучно.

— Приндин... моля те... след като ме... пусни ме да си вървя! — Тя се надяваше, че като заговори на неговия език, думите ѝ ще стигнат по-бързо до него. — Моля те!

Той вдигна глава и я погледна в очите.

— Няма да е много добре да те пусна. Ти беше отровена още с чая, а после и със стрелата. Така или иначе, скоро ще умреш. Но трябва да бъдеш обезглавена, преди да си умряла от отровата. Ще бъде по-добре за теб. Няма да страдаш така, както се умира от отрова. Това е моята милост към теб.

Той се изхили, когато Калан се опита да го отблъсне. Целуваше врата ѝ. По бузите ѝ закапах сълзи.

— Мразя те — изплака тя. — Теб и твоя велик дух!

Той скочи и се изправи под ниския таван на заслона.

— Ти ще бъдеш моя! Беше ми обещано! Трябва да те имам! Твоята сила не може да ме нарани, погрижих се за това. Сега тя е изчерпана. Ти ще бъдеш моя. Ако не ми се отдадеш сама, ще те имам насила! Ти донесе отвратителната си магия на моя народ, отвратителните си порядки. Ти си самото зло и ще те имам, за да го победя. Великият дух ми каза да го направя!

Приндин свали през глава кожената си риза и се просна върху Калан. Лицето му опираше в нейното.

Двамата се погледнаха изненадани.

Той нямаше представа какво става. Тя разбра какво, но не знаеше как. Усети горещата му кръв върху юмрука си. Зениците му се разшириха. Той се закашля и по лицето ѝ се посяха ситни капчици кръв. Чу се протяжно, бавно гъргорене и последното издихание на дробовете му.

По лицето ѝ покапаха сълзи. Нямаше сили да го блъсне настрани и едва дишаше под тежестта му. Така че остана да лежи неподвижна. Ръката ѝ, отпусната между гърдите, плувна в кръв. Кръв обагри и цялата ѝ риза. Отровата стигна до врата ѝ.

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

В зловещата чернота усети болката от разкъсаната си устна. Нещо се забиваше в раната и я караше да пулсира. Имаше нещо в устата. Помисли си, че може да е пръст, който се опитва да се напъха вътре.

— Гълтай!

Калан се намръщи в тъмнината, в съня си.

— Гълтай! Чуваш ли? Гълтай!

Тя направи кисела физиономия, но преглътна. Пръстът се опита да напъха още от сухите неща в устата ѝ.

— Гълтай пак!

Преглътна с надеждата, че гласът ще я остави на мира. Така и стана. Потъна обратно в зловещата чернота. Понесе се из нищото, без да усеща каквото и да било. Нямаше представа за време, не знаеше колко дълго се е носила така.

Изохка и отвори очи. Примигна и огледа заслона. Свещите бяха изгорели наполовина. Беше завита с кожената си наметка. Чандален се наведе над нея и я погледна. Върху устните му се разля широка усмивка. Въздъхна дълбоко с облекчение.

— Ти се върна — каза той, — сега вече си спасена!

— Чандален? — Тя се опита да намери логично обяснение на това, което вижда. — В отвъдния свят ли съм, ти не си ли убит?

Той се засмя.

— Трудно се убива Чандален!

Калан се опита да навлажни с език пресъхналите си устни. Беше будна, наистина будна, за пръв път от толкова време. Беше забравила какво е да си буден, колко е хубаво да си изпълнен с живот. Не смееше да помръдне, страхуваше се, че мракът отново ще я завладее.

— Но Приндин те рани с отровна стрела. Аз го видях.

Чандален леко се обърна и погледна тъжно настрани. Черните му коси бяха изцапани със засъхнала кръв. Махна с ръка, сякаш искаше да каже, че няма какво толкова да се обяснява.

— Нали помниш, че ти разказвах как нашите предци са гълтали еленова квасия, преди да тръгнат на бой, така че когато ги наранят със стрела с отровата „десет стъпки“, тя да не им действа?

Калан кимна. Чандален внимателно пипна ранената си глава.

— Е, в памет на предците, на моите предци-воини, глътнах малко от еленовата квасия, преди да тръгна със стрелците. Еленовата квасия, която ти ми даде в онзи град! — Той повдигна вежди. — Беше в чест на предците!

Калан се усмихна и сложи ръка върху неговата.

— Сигурно твоите предци се гордеят с теб!

Той ѝ помогна да седне. В оскъдната светлина видя, че Приндин лежи до нея по гръб. Ножът от костта на Чандаленовия дядо стърчеше от гърдите му. Успяла е да забие ножа в Приндин, когато той се хвърли върху нея! Но как? Спомни си колко беше безпомощна, спомни си как отровата бавно проникваше в тялото ѝ, накрая изобщо не можеше да се помръдне. Спомни си преживения ужас. Но не можеше да си спомни как е забила ножа. Гласът ѝ трепереше.

— Толкова съжалявам, Чандален. — Тя покри уста с пръсти. — Толкова съжалявам, че убих приятеля ти!

Чандален погледна тялото.

— Той не ми е приятел. Моите приятели никога не са се опитвали да ме убият. — Сложи ръка върху рамото ѝ, за да я успокои. — Приндин беше изпратен от великия черен дух на смъртта. Сърцето му беше в плен на злото.

Калан дръпна ръкава му.

— Чандален, големият черен дух на смъртта се е опитал да избяга през воала на отвъдния свят. Искане всички да го последваме в света на мъртвите.

Чандален я гледаше много внимателно.

— Вярвам ти. Трябва да отидем в Ейдиндрил, така ще помогнем, за да го спрат.

Тя въздъхна с облекчение.

— Благодаря ти, Чандален. Благодаря ти, че ме разбираш и за това, че ме спаси с еленовата квасия. — Калан стисна ръката му. — Войниците! Приндин сложи капан на войниците! Колко е часът?

— Когато капитан Райан дойде при нас с Тосидин, попитах го къде си. Знаех, че искаше да тръгнеш с тях. Той ми каза, че си болна.



Че не можеш да се събудиш. Това ми прозвуча като банду. Капитан Райан каза, че не можеш да ядеш и си изпила само чая, приготвен от Приндин. Веднага разбрах, че нещо се е случило, че си отровена и причината е в чая. Двамата с Тосидин здравата се изплашихме за теб. Той тръгна да проверява дали врагът е променил разположението си. Видяхме, че изчакват атаката. Дадох разпореждания на войниците и се върнах веднага тук. Знаех, че Приндин ни е предал, но Тосидин мислеше, че има някакво друго обяснение. Вярваше на брат си и не искаше да приеме, че злото се е вселило в него. Плати за доверието и за грешката с живота си.

Калан го огледа. Смръщи чело срещу него.

— А стрелата? А раната на главата ти? Трябва да се погрижим за нея!

Чандален разтвори ризата си и ѝ показа превръзката на рамото си.

— Мъжете се върнаха през нощта. Зашиха главата ми. Не е толкова зле, колкото изглежда. Извадиха и стрелата. — Той примигна, когато покриваше отново превръзката си с ризата. — Добре съм обучил Приндин. Използвал е стрела със специално острие, което причинява повече болка, когато го изваждат, отколкото когато се забива. Един от мъжете, които се грижат за ранените, я срязва и ме заши. Беше се ударила в костта и това ѝ е попречило да проникне понавътре. Сега ръката ми е обездвижена и известно време няма да мога да я използвам.

Калан попипа крака си. Под панталона ѝ имаше превръзка.

— Той ли заши и моя крак?

— Не, не беше необходимо. Само те превързахме. Аз го направих. За теб Приндин беше използвал стрела с кръгъл връх. Не както съм го учил. Не мога да си обясня защо го е направил?

Калан почувства присъствието на тялото до себе си.

— Искаше да може да я извади от мен, след като ме удари — каза тя с тих глас. — Не искаше да му пречи. Преди да ме предаде на врага, имаше намерение да ме изнасили.

Чандален погледна тялото, тъй като не смееше да вдигне очи към нея. Каза, че се радва, че това не се е случило.

Калан докосна лявата му ръка.

— А аз се радвам, че те е уцелил в рамото, а не в гърлото.

Той се намръщи.

— Знам как стреля Приндин. Никога не би пропуснал гърлото ми от това разстояние. Не мога да си обясня какво се е случило?

Калан сви рамене, за да покаже, че нищо не знае.

— Чандален, защо тялото му е още тук? Защо не го изнесе навън?

Той размърда превързаната си ръка.

— Защото ножът от дядо ми е забит в гърдите му. — Чандален я погледна с много сериозен поглед. — Ти си използвала помощта на дядовата кост, неговия дух, за да се спасиш, за да получиш нов живот. Духът на дядо ми сега е свързан с теб. Вече никой не може да докосне ножа. Той е твой и само ти можеш да го извадиш.

Калан за миг се замисли дали няма да е по-добре да заровят тялото заедно с ножа. Може би ножът също би искал да бъде оставен на мира. Но веднага след това отхвърли тая мисъл. За Калните това бе могъща магия. Би обидила Чандален, ако откаже да вземе ножа. Освен това си помисли, че може да обиди и духа на дядото, ако зарови ножа с трупа на Приндин. Вече не беше съвсем сигурна дали именно духът на ножа не бе убил Приндин, за да я спаси. Не можеше да си обясни как се бе озовал в ръката ѝ. Тя се протегна и обви пръсти около кръглата дръжка, която стърчеше от гърдите на Приндин. Докато го измъкваше от тялото му, се чу всмукващ звук. Избърса го в еловите клонки на пода. След това го вдигна пред лицето си и леко го целуна.

— Благодаря ти, дух, че спаси живота ми!

Кой знае защо ѝ се стори, че точно това трябва да направи. Чандален се усмихна, когато тя отново завърза ножа под мишницата си.

— Ти си добър Кален човек. Знаеш какво трябва да се направи, без да ти го казвам. Сега вече духът на дядо ми вечно ще бди над теб.

— Чандален, трябва да стигнем до Ейдиндрил. Воалът към отвъдния свят е разкъсан. Не знам дали можем да помогнем на тези момчета с още нещо. Но е време да се заема със своята работа. И то още сега.

— Когато намерихме тези мъже, аз ти казах, че не трябва да оставаме с тях. Искях да стоим настрана от техните битки, за да бъдеш на сигурно място. — Чандален гледаше с невиждащ поглед. — Но в един момент забравих всичко и също поисках да се бия с врага.

— Знам — прошепна тя. — Това се случи и с мен. Забравих защо съм тръгнала, мисля, че и това беше работа на великия черен дух на смъртта. Воалът е разкъсан. Може би по този начин се е опитал да ни откъсне от целта.

— Мислиш, че сме забравили задълженията си именно защото воалът е разкъсан, така ли? Затова сме поискали да убиваме?

— Чандален, не мога да ти отговоря на тези въпроси. Трябва да стигна до Ейдиндрил. Магьосникът сигурно знае какво трябва да се направи. Ричард има нужда от помощ. Тук прекарахме достатъчно време. Не трябва да губим повече нито миг. Трябва да поговорим с мъжете и след това да тръгваме. Навън ли са всички?

Той кимна.

— Тогава да вървим.

Калан се опита да се надигне, но той протегна здравата си ръка и я спря.

— Чакаха отпред цяла нощ. Не ги пуснах вътре. — Той дръпна ръката си, като че търсеше подходящите думи. — Страхувах се, че тази нощ ще умреш. Не знаех дали съм ти дал от еленовата квасия навреме. Приндин явно отдавна ти дава отрова, без да разберем. Ти почти бе пътник към света на мъртвите. Ако беше умряла, никога нямаше да мога да се върна при своя народ. Но не затова се радвам, че си жива. Радвам се, защото ти си добър Кален човек. Ти си защитник на нашия народ, също както и Чандален. Всеки от нас се бори по свой начин. — Той повдигна вежда. — Напоследък се биеш добре, почти като Чандален. Наистина си добра, но е по-добре да оставиш това на мен и да се бориш по твоя начин.

Калан се усмихна.

— Прав си. Благодаря ти, че си стоял цяла нощ с мен. Приятно ми е, че си бил наблизо. И съжалявам, че си ранен.

Той сви рамене.

— Един ден, когато си намеря жена, ще имам достатъчно бойни белези, които да ѝ показвам, за да разбере тя колко съм смел.

Калан се засмя.

— Сигурна съм, че ще я впечатлиш, особено след като ѝ разкажеш как си бил ранен със стрела.

Чандален поклати глава.

— Това не доказва колко съм смел. Всеки би могъл да бъде прострелян. — Той вирна брада. — Смел съм, защото не извиках, когато измъквах стрелата от ръката ми.

Един ден, помисли си Калан, някоя щастлива жена ще държи в прегръдките си този мъж.

— Радвам се, че добрите духове се грижиха за теб и защото си с мен.

Чандален присви очи и я изгледа.

— Не знам какво точно се случи, но мисля, че Приндин не уцели гърлото ми, защото ти също ме пазеше.

Тя само се усмихна. Когато погледна към тялото, от усмивката ѝ не остана и следа. Плъзна ръка по пелерината си.

— Горкият Тосидин. Толкова обичаше брат си. Ще ми липсва.

Чандален също погледна към тялото.

— Познавам ги от деца. Следвах ме навсякъде и ме молеха да ги уча. Молеха се да ги взема сред моите хора. — Той се загледа в ръцете си и изведнъж млъкна. После рязко смени темата. — Мъжете се тревожат за теб. Чакат те.

Калан стана и взе меча си. Навън слънцето вече изгриваше. Когато се появи на прага, всички скочиха на крака. Капитан Райан избърза напред, но един огромен мъж сложи ръка пред гърдите му и го спря. В другата му ръка блесна чудовищна бойна брадва.

— Орск? Нима и ти си жив?

Очите му се напълниха със сълзи. Калан си припомни, че очите на баща ѝ се пълнеха със сълзи по същия начин, когато майка ѝ се разболяваше.

— Господарке — от очите му закапаха сълзи, — ти си добре! Каж ми какво желаеш!

— Орск, тези мъже са мои приятели. Никой от тях не би ме наранил. Аз съм на сигурно място. Ще ме зарадваш, ако просто постоиш тук и помълчиш известно време.

Той веднага седна на земята. Калан се намръщи въпросително към Чандален. Той сви рамене.

— Видях го, че се бори, за да те защити, когато Приндин се опитваше да те убие, и затова му дадох от еленовата квасия. Мъжете извадиха стрелата от гърба му. Не знам колко лошо е ранен, но изобщо не се интересува от раната си, питаше само за теб. Едва го удържах,

сто пъти трябваше да му повторя, че не искаш да те безпокои никой, но той все не ми вярваше.

Калан погледна мръсното лице, обърнато с обожание към нея. После се обърна към капитан Райан и стотиците нетърпеливи лица зад него.

— Как върви войната?

— Войната ли? Остави войната! Ти добре ли си? Изплаши ни до смърт! — Той погледна топло Чандален и после Орск, който кротко седеше в снега. — Тези двамата изобщо не ме допуснаха да погледна дори отдалеч как си.

— Това им е работата — каза Калан и му се усмихна приятелски. — Благодаря ти за загрижеността. Чандален ме спаси.

— Добре, но какво се случи? Цяла дузина мъже са били заклани. С трога! Приндин и Тосидин са мъртви. Има мъртви мъже от Ордена. Мислехме, че са те убили.

Калан чак сега разбра, че Чандален всъщност не беше им казал нищо.

— Един от мъртвите мъже е генерал Ригс от Императорския орден. Орск изби доста врагове. Те бяха дошли да ме хванат. Приндин уби нашите пазачи и брат си и се опита да убие и мен.

Очите на капитан Райан щяха да изскочат от орбитите си.

— Приндин? Не, Приндин! Добри духове, но защо?

Тя изчака, докато шепотът наоколо утихне. После продължи с равен глас.

— Приндин беше проклетник, пратеник на отвъдния свят!

За миг настъпи пълна тишина, след което се чу тревожен шепот, думата „проклетник“ се понесе от уста на уста.

— Вие всички се справяте добре. И трябва да продължите без мен. Налага се да тръгвам за Ейдиндрил.

По лицата на войниците се изписа неприкрито разочарование.

— Не искам да ви напускам, но трябва да изпълня задачата си. Вие докажете, че можете да се биете като истински герои. Нямайте равни на себе си.

Мъжете леко се повдигнаха. Всички я слушаха с внимание, сякаш говореше техният генерал.

— Гордея се с всеки от вас. Вие сте героите на Средната земя. Армията на Императорския орден е заплаха за цялата Средна земя, за

света на живите. Затова Пазителят изпраща своите изчадия, за да ме спре. Вече имате доказателство. Вярвам, че Императорският орден принадлежи на Пазителя. Сега вече трябва да обърна изцяло вниманието си към тази заплаха. Знам, че вие ще продължите да се биете, както умеете, и няма да покажете никаква милост към врага. Знам, че дните на Императорския орден са преброени. — Калан изведнъж осъзна, че вратът не я боли. Докосна с пръсти мястото, където я бе целунал Мрачният Рал. Нямахте нищо. Кожата беше здрава. Даде си сметка колко пъти се е измъквала от ръцете на Пазителя. Погледна сериозно младите лица, обърнати към нея. — Обещавам ви, че никога няма да забравя нито един от вас. Обещайте ми и вие, че когато свършим с Императорския орден, когато премахнем заплахата от Пазителя, ще дойдете в Ейдиндрил, за да може Средната земя да ви окаже почестите, които вашата саможертва заслужава!

Мъжете вдигнаха юмруци във въздуха.

— Капитан Райан, моля, предай на другите мъже в лагера моите думи. Бих искала да им ги кажа сама, но вече трябва да тръгвам.

Капитанът кимна. Калан вдигна с две ръце меч над главата си.

— Този меч принадлежеше на Крал Уиборн. Той се биеше с него, за да защитава своя народ. Майката Изповедник се сражава с този меч в защита на Средната земя. Сега го предавам в талантливи ръце.

Пръстите на капитан Райан внимателно поеха оръжието, все едно че беше короната на Галеа. Лицето му засия в усмивка.

— Ще го пазя с чест, Майко Изповедник. Благодаря ти за всичко, което направи за нас. Когато се срещнахме, ние бяхме още момчета. Благодаря ти, че ни направи мъже. Вече знаем, че не е достатъчно да се бием най-добре, разбрахме, че още по-важно е да сме истински войници, защитници на Средната земя.

Той вдигна меча към войниците си.

— Три пъти ура за Майката Изповедник!

Докато слушаше гласовете им, Калан си даде сметка, че никога през живота си не беше чувала някой да е поздравявал по този начин Майката Изповедник.

— Капитан Райан, бих искала да взема Ник и още два коня.

Чандален я погледна.

— Защо са ти коне?

Тя повдигна вежда към него.

— Чандален, аз имам рана от стрела в крака. Съмнявам се, че ще мога да стигна бързо до Ейдиндрил. Надявам се това няма да те накара да мислиш, че не съм достатъчно калена.

— Добре, няма. Разбира се, че не бива да вървиш все още. —  
Очите му я стрелнаха сърдито. — Но защо искаш още два коня?

— Ако аз яздя, ще трябва да го направиш и ти!

— Чандален не язди кон, той е достатъчно силен!

Тя се доближи до него и зашепна на родния му език.

— Чандален, знам, че Калните обикновено не използват коне. Не очаквам от теб да знаеш как се прави. Но съм сигурна, че ще се справиш. Когато се върнем при твоя народ, ще знаеш нови неща, които там никой не знае. Те ще бъдат впечатлени. Жените ще разберат, че си много смел.

— Защо ни трябва три коня? — измърмори той, все още раздразнен.

— Ще вземем Орск с нас!

— Какво?

Калан сви рамене.

— Ти не можеш да стреляш с лъка си, докато рамото ти не оздравее. Как ще ме защитаваш? Орск ще може да се бие със здравата си ръка. Ще вземем и копие.

— Няма да мога да те разубедея, нали?

— Няма да можеш! — каза тя с усмивка. — А сега да се приготвяме за път.

Тя хвърли последен поглед към мъжете. Нейните мъже. Поздрави ги с юмрук върху сърцето. Всички до един мълчаливо отговориха на поздрава ѝ. С тези мъже тя загуби много, но и спечели много.

— Пазете се. Всеки от вас и всички заедно!

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

— Та значи, кога ще срещнем твоите хора, дето ще ни заведат със Сестра Вирна до Двореца?

Ду Чайлу го погледна през рамо и отметна назад тежката си черна коса.

Тя водеше коня си за повод. На Ричард му бе писнало от оплакванията ѝ и когато категорично отказа да язди повече, той реши да се примири и я остави да върви пеш. Самият той също походи малко. Сестра Вирна яздеше ходом зад тях и гледаше към Ду Чайлу като бухал от дърво.

— Скоро.

Хладното ѝ, дистанцирано поведение го разтревожи.

— Много скоро.

Отношението ѝ бе започнало постепенно да се променя, откакто напуснаха земята на Мадженди и навлязоха дълбоко в тази на нейния народ. В началото беше бърлива и открита, но постепенно ставаше все по-сдържана и високомерна. Сестра Вирна рядко обръщаше очи към нея, а и тя на свой ред не проговаряше нито дума на Сестрата. Бяха като две настръхнали котки — мълчаливи и кротки, но готови всеки миг за нападение. Ричард имаше чувството, че непрекъснато се изпитват една друга по някакъв непонятен за него начин. По държанието на Сестра Вирна ясно личеше, че не е доволна от онова, което научава за новата им спътница. Ричард вече се бе научил да познава кога Сестрата общува със своя Хан. Личеше си по очите ѝ. Точно в този момент той бе с нея.

Мръкваше. Ду Чайлу излезе от широката горска пътека и ги поведе по тясна ивица земя сред гъсталака. От двете им страни бяха избуяли дебели тръстики, чиито корени потъваха в мътни дълбоки блата. Виждаха се и някакви растения с широки розово-жълти листа и издължена форма. Ричард се взираше в сенките между дърветата. Ду Чайлу спря в края на малка песъчлива полянка. Подаде юздите на коня си на Ричард.



— С другите ще се срещнем на това място. Чакай тук, магьоснико.

Начинът, по който се обърна към него, го накара да настръхне. Пое юздите на коня й.

— Ричард! Казвам се Ричард. Аз съм този, който ти спаси кожата. Помниш ли?

Ду Чайлу го изгледа изпитателно.

— Моля те, никога не мисли, че не ценя онова, което направи за мен. За моя народ. Твоята доброта винаги ще топли сърцето ми. — Погледът й се отнесе нанякъде, в гласа й прозвучаха нотки на съжаление. — Но въпреки това ти си магьосник. — Тя изправи гръб. — Чакай тук!

Жената се обърна и изчезна в гората. Ричард я проследи с поглед, докато се скри между дърветата. Сестра Вирна слезе от коня си и пое юздите на трите коня.

— Ще се опита да те убие. Сега — каза тя с тон, с който би му съобщила, че утре ще вали дъжд.

Ричард я погледна.

— Но аз й спасих живота!

Сестрата поведе конете към гората.

— За тези хора ти си магьосник. А те убиват магьосниците.

Ричард не искаше да се съгласи с нея, но май беше права.

— Тогава използвай своя Хан, за да го предотвратиш, Сестро, да спасиш един живот, както учеше Ду Чайлу да направи с нероденото си дете.

Сестра Вирна погали коня си по главата.

— Тя също може да използва своя Хан. Ето защо Сестрите винаги избягват срещите с тези хора. Някои от тях си служат с Хан по неразбираем за нас начин. Приложих й някои неща, за да я изпитам. Заклинанията, които правех срещу нея, потъваха като камък в кладенец. И не оставаха незабелязани. Ду Чайлу знае какво се опитвам да направя и по някакъв начин успява да го обезвреди. Казах ти и преди, че тези хора са опасни. През целия път се борих да предотвратя това. Предупредих те да не размахваш брадвата над главата си. Ти не обърна никакво внимание на думите ми.

Ричард стисна зъби. Лявата му ръка се вкопчи в дръжката на меча. Усети релефните букви на думата „Истина“ както с ръката си,

така и чрез магията.

— Нямам намерение да убивам когото и да било.

— Добре. Дръж гнева на меча навън. Ще имаш нужда от него, за да оцелееш. Докато разговаряме, те ни заобиколиха. Поне това моят Хан може да ми каже.

За миг Ричард почувства, че нещата се изплъзват от ръцете му. Не искаше да нарани никого. Не беше спасил Ду Чайлу, за да се бори с нейния народ.

— Тогава предлагам да извикаш своя Хан, Сестро. Аз съм Търсач, а не убиец. Няма да започна да избивам враговете ти вместо теб.

Тя направи няколко крачки към него. Гласът ѝ беше равен.

— Казах ти, че моят Хан няма да може да помогне. Ако можех, щях да спра опасността, но не мога. Ду Чайлу има някаква сила срещу магията. Предупреждавам те, Ричард, защитавай се!

Той присви очи.

— Може би не искаш да ми помогнеш. Може би още си ми сърдита, задето развалих споразумението на Сестрите с Мадженди. Отново искаш само да стоиш настрана и да гледаш какво правя. Както винаги.

Тя бавно поклати глава.

— Наистина ли мислиш, Ричард, че съм прекарала половината си живот в изпълнение на дълга си да те открия и да те отведа жив и здрав в Двореца на пророците само за да гледам как ще те убият пред вратата на дома ми? Наистина ли вярваш, че не бих спряла всичко това, ако можех? Такова мнение ли имаш за мен?

Първата му мисъл беше да възрази, но после се отказа. Думите ѝ звучаха логично. Ричард поклати глава и погледна сенките.

— Колко са?

— Около тридесет.

— Тридесет. — Той разпери отчаяно ръце. — Как бих могъл сам да се защитавам срещу тридесет души?

Тя се загледа в мрака за миг, после разпери ръце напред. Польхна вятър и отнесе към дърветата тънък слой прах.

— Това ще ги забави за малко, но няма да ги спре. — Тя още веднъж обърна кафявите си очи към него. — Ричард, използвах моя Хан, за да потърся някакъв отговор. Единственото нещо, което той ми

каза, е, че за да оцелееш, трябва да използваш пророчеството. Ти нарече себе си онзи, който носи смърт, както предсказва то. Това пророчество се отнася за теб. Трябва да го използваш, за да се справиш с тези хора. То казва, че онзи, който носи меча, може да извиква мъртвите, да извиква миналото в настоящето. Точно това трябва да направиш, за да се спасиш — извикай мъртвите, извикай миналото в настоящето.

Ричард отпусна ръцете си.

— Трябва да се справим с тридесет души, които идват, за да ме убият, а ти ми разправяш бабини деветини? Сестро, вече ти казах, че не знам изобщо какво означава това. Ако искаш да помогнеш, кажи ми нещо полезно.

Тя се обърна настрани и тръгна към конете.

— Ще ти кажа! Понякога пророчествата помагат, като изпращат помощ през времето, дават ключа, с който може да се отвори вратата на познанието. Вярвам, че в твоя случай има нещо такова. То се отнася за теб. Трябва да намериш начин да го използваш. Ти си този, който трябва да го направи. Само ти можеш да ни спасиш.

Ричард гледаше след нея, докато тя се опитваше да успокои раздразнените животни. И преди се бе замислял над това пророчество, търсейки смисъла му. Какво ли би могло да означава? Понякога имаше чувството, че е стигнал до предела на прозрението, но то винаги му се изплъзваше точно преди да е постигнал целта си. Беше използвал меча много пъти и познаваше възможностите му. Но знаеше също, че те не са безгранични. Срещу един противник мечът беше безспорен победител, но в случая Ричард бе сам, а противниците — много. Мечът не можеше да помогне срещу тридесет души наведнъж.

— Добри бойци ли са? — попита Ричард.

— Бака Бан Мана са несравними. Бият се изключително добре. Майстори на острието, обучавани от сутрин до вечер, всеки ден, години наред. Дори на нощна светлина. Готовността за борба при тях е нещо като религия. Когато бях млада, видях един от майсторите на острието от Бака Бан Мана, който беше проникнал в гарнизона на Танимура, да убива близо петдесет добре въоръжени войници. Чак след това го заловиха. Те се бият като непобедими духове. Някои хора вярват, че наистина са такива.

— Чудесно — каза Ричард под мустак.

— Ричард — тя не го погледна, — знам, че двамата с теб не си пасваме добре. Очите ни виждат едно и също нещо, но всеки го приема по различен начин. Идваме от различни светове и двамата сме твърдоглави и не се обичаме особено много един друг. Но искам да знаеш, че в този случай не проявявам капризи или инат. Беше прав, като каза, че това касае теб като Търсач, а не като мой ученик. По някакъв начин, който не разбирам, това също е свързано с пророчеството. Ти си във вихъра на събитията. А аз се явявам просто страничен наблюдател. И въпреки че е така, умреш ли ти, аз също умирам. — Сестрата най-сетне го погледна. — Не знам как да ти помогна, Ричард. Заобиколени сме от хора, дошли да видят какво ще стане, и знам, че ако опитам да се намеся, ще ме убият. Има го в пророчеството — ти и Бака Бан Мана. Аз не играя никаква роля в този случай. Но ако умреш ти, ще умра и аз. Не знам какво означава пророчеството и виждам, че ти също не знаеш. Но въпреки това не преставай да мислиш за него и може би в даден момент ще ти стане ясно как трябва да го използваш. Ако можеш, опитай се да използваш и своя Хан.

Ричард стоеше с ръце на хълбоците.

— Добре, Сестро, ще опитам. Съжалявам, че не съм добър в гатанките. Но ако ме убият, благодаря ти, че се опита да ми помогнеш.

Той вдигна поглед към небето, където черен воал от облаци скриваше луната. Мракът беше на страната на онези, които се спотайваха в гората около тях. Нямаше причина и Ричард да не използва това прикритие. Той беше горски водач и в тъмната гора се чувстваше като у дома си. Беше прекарал стотици часове в игри с другите водачи. Това беше и неговата естествена среда, не само тяхната. Нямаше да се наложи да играе по правила, които само те познават. Приклекна и се отдалечи от Сестрата и конете към тъмните дървета, където се превърна в една от дебнещите сенки. Откри първия, който гледаше не там, където трябва. Неподвижен и смълчан, облечен в широки дрехи, паднал на едно коляно, той се взираше в тъмния силует на Сестра Вирна. В единия си юмрук стискаше здраво късо копие, чийто край бе забит в пръстта. Край него на земята имаше още две подобни. Ричард се съсредоточи върху дишането си, успокои го и се плъзна зад мъжа. Стъпка, спиране. Още една. Пак спиране. Приблужи се съвсем. Протегна ръка. Когато стигна на сантиметри от

копието, ръката му се вкамени — мъжът извърна глава и скочи на крака, но Ричард бе прекалено близо. Докато другият успее да реагира, той вече му нанасяше удар със собственото му копие отстрани по главата. Онзи мигновено се строполи на земята, без да има време да вдигне тревога.

„Един по-малко“, помисли си Ричард, щом се изправи. И то без да се налага да го убива. Или поне се надяваше, че не го е убил. В мрака се появи още една фигура. И още една от другата страна. Изведнъж Ричард видя, че го обкръжават от всички страни. Преди да направи и крачка, бе заобиколен.

Всички бяха облечени в тъмнокафяви широки дрехи и напълно се сливаха с околността. На главите си бяха омотали кърпи в същия цвят така, че се виждаха единствено тъмните им очи, изпълнени с мрачна решителност.

Нямаше накъде да бяга. Направи няколко крачки встрани към поляната, но обръчът около него също се премести. Прииждаха още и още. Ричард наблюдаваше как оформят втори обръч. И все пак може би щеше да успее да оправи нещата, без да се налага да убива.

— Кой е главният тук? Кой ще говори от името на Бака Бан Мана?

Мъжете от вътрешния обръч застанаха плътно един до друг. Всеки бе стиснал по едно копие в ръката си и сложил по едно на земята, насочено към Ричард. Не го изпускаха от поглед. Другите, от външният обръч, нямаха копия. Ръцете им лежаха отпуснати върху дръжките на мечовете, без да ги изваждат. Започнаха да пеят бавна ритуална песен и поклащайки се ритмично, задвижиха двата обръча в противоположни посоки. Ричард отстъпи назад, опитвайки се да обхване с поглед всички.

— Кой от вас ще говори?

Бавното пеене и ритмичните движения не спряха. На един камък отвъд външния обръч се изкачи тъмна фигура в същите одежди като останалите, също като тях със забулено лице.

— Аз съм Ду Чайлу. Аз ще говоря за Бака Бан Мана.

Ричард не можеше да повярва, че това наистина се случва.

— Ду Чайлу, аз ти спасих живота. Защо искаш да отнемеш нашия?

— Бака Бан Мана не са дошли, за да те убият. Те ще те екзекутират, задето открадна нашите свещени земи.

— Ду Чайлу, аз никога не съм виждал вашите земи. Нямам нищо общо с онова, което се е случило преди много години.

— Нашите земи бяха откраднати от магьосниците. Те потъпкаха законите ни. Ти си магьосник. Ти носиш греховете на другите преди теб. Белязан си с техния знак. С теб ще стане онова, което е ставало с всички магьосници, които сме успявали да хванем досега. Ти трябва да застанеш срещу кръга. Ти трябва да умреш.

— Ду Чайлу, нали ти казах, че убийствата трябва да спрат.

— Разбира се, че ще го кажеш, щом ти си този, който трябва да умре!

— Как смееш да ми говориш така? Та аз изложих живота си на риск, за да сложа край на всичко това, да те спася!

Тя заговори по-меко.

— Ричард, знам. Затова винаги ще те уважавам. Бих ти родила дори синове, ако бе поискал това от мен. Бих дала живота си за теб. С това, което направи, ти винаги ще бъдеш герой за моя народ. Ще закача още една молитва на моята дреха, за да бъдат духовете милостиви към теб. Но ти си магьосник. Старият закон казва, че трябва да се упражняваме всеки ден, да владеем меча по-добре от всеки друг народ. Казано е да убиваме всеки магьосник, когото хванем, в противен случай Духът на мрака ще отнесе света на живите във вечната тъмнина.

— Не можете да продължавате да убивате нито магьосници, нито когото и да било! На това трябва да се сложи край!

— Убийствата няма да спрат заради онова, което ти направи. То ще стане едва когато духовете затанцуват заедно с нас.

— Какво означава това?

— Означава, че трябва да те убием, в противен случай онова, което е казано, ще се случи — Духът на мрака ще избяга от затвора си.

Ричард посочи с копието.

— Ду Чайлу, не искам да убивам никого от вас, но ще се наложи да се защитавам. Моля ви, спрете, докато е време, докато още няма пострадали. Не ме принуждавайте да убивам, моля ви!

— Ако се бе опитал да избягаш, щяхме да забием копията си в гърба ти. Но тъй като си избрал да останеш, спечели правото да стоиш

с лице към нас. Така или иначе ще умреш, както са умирали всички магьосници преди теб, които сме успявали да заловим. Ако не се съпротивляваш, ще умреш бързо и няма да страдаш. Имаш думата ми.

Тя вдигна ръка във въздуха и пеенето започна отново. Мъжете от външния обръч изтеглиха мечовете си — дълги, с черни дръжки, всяка от които завършваща с кръгъл предпазител, завързан за врата на боеца с въже, за да не изпадне от ръката му по време на бой. Остриетата бяха извити като на ятагани и се разширяваха към върха. Мъжете развъртяха мечовете си, прехвърляйки ги от дясната в лявата си ръка и обратно. Остриетата се въртяха светкавично във въздуха. Двата обръча отново се задвижиха в противоположни посоки. Онези от вътрешния започнаха да въртят копията си като бойни тояги.

Ричард познаваше горски водачи, които си служеха с тояги. Никой не смееше да се опълчи срещу водач, владеещ това оръжие. Тези мъже тук бяха по-добри от всеки такъв водач, когото Ричард познаваше. Дървените копия се стрелваха в лунната светлина и малките им метални остриета проблясваха като светкавици. Ричард счупи копието в коляното си и извади меча. Характерният метален звън заглуши свистенето на мечовете и копията.

— Не прави това, Ду Чайлу. Спри ги сега, преди някой да пострада.

— Недей да се биеш срещу нас и всеки ще е готов да те дари с бърза смърт. Вече ти го обещах.

Гърдите на Ричард се издуваха от гняв. Той стисна зъби, мускулите на лицето му потръпнаха. Песента стана по-динамична, двата обръча се завъртяха по-бързо. Ричард хвърли гневен поглед към Ду Чайлу, която стоеше на камъка.

— Не нося отговорност за онова, което ще се случи след малко, Ду Чайлу. Ти го предизвика. Каквото и да стане, ще е по твоя вина.

Ду Чайлу заговори бавно, в гласа ѝ имаше нотка на съжаление.

— Ние сме много, а ти си сам. Съжалявам, Ричард.

— Само глупак би приел това за превъзходство, Ду Чайлу. Те не са такива, каквито изглеждат. Вие не можете да ме нападнете всички едновременно. Можете да го сторите по един, по двама или най-много по трима наведнъж. Това не е голямо превъзходство, както ти се струва. — Ричард се учуди откъде идват собствените му думи. На лунната светлина я видя да кима с глава.

— Ти разбираш танца на смъртта, магьоснико.

— Аз не съм магьосник, Ду Чайлу! Аз съм Ричард, Търсачът на истината. Не съм тръгнал със Сестрата, за да ставам магьосник по свой избор. Аз съм затворник, знаеш това. Но ще се защитавам.

Ду Чайлу го гледаше на лунната светлина.

— Духовете знаят, че ще съжалявам за теб, Ричард, но ти трябва да умреш.

— Не съжалявай за мен, Ду Чайлу, съжалявай за онези от вас, които напразно ще загубят живота си тази нощ.

— Не си виждал Бака Бан Мана да се бият. Ние сме недосегаеми. Ти ще опиташ стоманата на мечовете ни. Не се тревожи напразно. Ние сме в пълна безопасност. Убитият ще бъдеш ти.

Ричард освободи магията на меча, яростта.

Мъжете се въртяха и пееха все по-бързо и все по-бързо въртяха оръжията си. Гневът изпълни цялото тяло на Търсача. Въпреки магията, въпреки неутолимото желание да убива Ричард знаеше, че този път няма да е достатъчно — бяха твърде много. Пък и досега не бе виждал някой така умело да си служи с оръжие. Без много да му мисли, освободи още от магията и я остави да се излее в него. Продължи, докато безмилостната омраза запулсира в главата му така, че направо му прилоша. Остави я да проникне в дълбините на душата му. Застанал в центъра на движещите се обръчи, допря острието до челото си. Усети студа на стоманата върху горещата си кожа.

— Острие, нека днес бъде истина.

Продължи да извиква магията. Преди да осъзнае какво прави, измъкна ризата от панталона си и я захвърли встрани — не желаше нищо да пречи на движенията му. Откъде ли му хрумна подобно нещо? Като че ли точно това трябваше да се направи, но нямаше представа как разбра, че е необходимо. Насочи острието право пред себе си. Напрегнатите му мускули потрепваха, целият бе плувнал в пот.

Откри собствения си център, мястото в себе си, където цареше спокойствие и тишина. Потърси своя Хан в нажежения до бяло център на яростта си.

„Използвай онова, което имаш, чу да му нашепва някакъв глас вътре в него, използвай онова, което е там, освободи го.“

В покоя на съзнанието си той си спомни как бе стоял на магьосническата скала на Зед и бе използвал магията си, за да направи



невидим облака, изпратен от Мрачния Рал да го следва. Зед му бе казал, че тази скала е използвана от много магьосници преди него. Когато Ричард се бе изправил върху нея и бе повикал магията, оставяйки я да проникне в цялото му тяло, се бе докоснал до същността на онези, живели преди него. Ясно си спомняше какво е да чувстваш неща, почувствани от други преди теб, да знаеш онова, което те са знаели. Така бе успял да проникне в магьосниците, използвали магията преди него.

Изведнъж разбра какво означава пророчеството.

Зачуди се как е могъл да използва меча досега, без да разбира това, без да го вижда, без да знае какво може магията му. Също както някога на магьосническата скала.

Тъй като магията на Меча на истината бе използвана и от други преди него, тя пазеше в себе си спомена за талантите и бойните умения на всеки Търсач. Пред Ричард се разкриха уменията на стотиците мъже и жени, въртели това острие. В магията бе отпечатано познанието на всеки един от тях — и на добрите, и на лошите.

Спокоен, той усети как към него се приближава първият — от лявата страна.

„Стани перце, а не скала. Носи се с вятъра.“

Той освободи магията, остави я да премине през него. Не нападна, а се остави да бъде отнесен от натиска на другия. Магията на меча го направляваше. Тъй като не срещна очаквания отпор, нападателят се строполи на земята. В същия миг се появи още един, размахал копието си във въздуха. Ричард отново се завъртя и щом нападателят прелетя покрай него, го разсече на две с меча. Пред очите му изскочи острие на копие. Без да спира, Ричард се плъзна покрай него, вдигна меча и го разсече на две. Зададе се следващият — отзад. Ричард го посрещна с ритник в гърдите. Мъжът отхвъркна и падна по гръб.

Ричард се остави изцяло на магията и на покоя, който го изпълваше отвътре. Без да се замисля, правеше неща, които изобщо не разбираше и не можеше да си обясни. Овладея яростта, за да не убива. С плоската страна на острието нанесе удар по тила на един, друг изрита, за да пресече атаката му. Колкото по-бързо се нахвърляха върху него, толкова по-бързо реагираше той. Магията му сякаш се хранеше

от енергията на враговете. Плъзгаше се като дух между нападателите, чупеше копията им и се опитваше да ги обезоръжи, без да ги убива.

— Ду Чайлу, накарай ги да спрат, преди да съм наранил някого!

Сгреши. Това, че извика към нея, го разконцентрира. Едно копие успя да пресече защитната му бариера. Яростта избухна светкавично в него при вида на приближаващата заплаха. Трябваше да избира — или да убие нападателя, или да направи необходимото, за да го спре. Мечът се завъртя, върхът му разсече въздуха и откъсна ръката, изхвърлила копието. Разхвърчаха се кръв и парчета кост. Чу се женски крясък.

„Значи някои от бойците на Бака Бан Мана са жени“, каза си Ричард. Все едно. Жени или не, щяха да го убият, ако не им попречеше. По-добре без ръка, отколкото без глава. Първата капка кръв предизвика яростта, желанието да убива. Жаден за още, той почувства как всичко в него закипя. Сега трябваше да се бори не само с нападателите си, но и с напирещото в гърдите му желание да убива. Не искаше да ги нарани. Искаше само да ги спре. Но ако те не желяеха да спрат...

Ричард чупеше копията им, но те намираха нови и отново се хвърляха към него. Той се движеше между тях като призрак и гледаше да пести енергията си, докато те даваха всичко от себе си във всеки един жест. Той чакаше момента, когато щяха да останат без дъх.

Мъжете от външния обръч, които продължаваха да пеят, докато другите нападаха, изведнъж спряха. След миг насочиха мечовете си напред и запристъпваха към него. Онези с копията, които все още се държаха на краката си, заотстъпваха и направиха място на другите.

Във въздуха се завъртяха мечове. Вместо да ги чака да стигнат до него, Ричард тръгна към тях. Те подскочиха от изненада, когато Мечът на истината отблъсна две блеснали остриета.

— Ду Чайлу, моля те. Не искам да убивам никого!

Бойците с мечове бяха по-бързи от тези с копията. Много бързи. Беше опасно да се опитва с думи да ги убеждава да престанат. Разбра го, когато усети пареща болка някъде над ребрата. А дори не бе видял към него да се приближава меч. Все пак нещо го бе накарало да отскочи встрани и така получи само одраскване вместо смъртоносна рана.

Собствената му кръв извика магията на меча в негова защита — яростта, уменията на онези преди него. Най-доброто от тях попи в тялото му, той не можа да попречи на това. Вече нямаше избор. Не

можеше да се сдържа повече. Беше им дал достатъчно възможности да се откажат. Връщане назад нямаше.

Онзи, който носи смърт.

Бойците отново се спуснаха към него.

Той освободи магията и заедно с нея чувството си за мъст. Захвърли всичките си задръжки и се впусна в танца на смъртта. В нощта изригна фонтан от топла кръв. Чу собствения си вик и се остави на движението си. Видя край него да падат мъже и жени, по земята се посипаха парчета плът и отсечени глави. Испита неудържима страст за кръв. Нито едно острие не успя да се докосне до него. Отблъскваше без грешка всеки удар, сякаш знаеше съвсем точно кой откъде ще дойде. Всяка нова атака означаваше бърза и сигурна смърт за нападателя. Във въздуха полетяха парчета кости и кръв, която напои земята. Целият ужас се сля в една обща картина на смъртта.

Онзи, който носи смърт.

Двама го нападнаха от двете страни и единственото, което Ричард осъзна, бе, че в лявата си ръка стиска нож, а в дясната — меч си. Лявата му ръка се плъзна около врата на мъжа отляво и ножът потъна в меката плът, докато в същото време дясната пронизваше с меч идващия отдясно нападател. Двамата едновременно се строполиха на земята, а Ричард остана прав по средата, като едва си поемаше дъх.

Около него отекна тишината. Не се забелязваше никакво движение, само една жена се опитваше да се изправи, подпирайки се с ръка. Другата ѝ ръка липсваше. Щом стана на крака, тя измъкна от колана си къс нож. Ричард прочете решителността в очите ѝ. Тя се хвърли към него с вик. Ричард стоеше неподвижен, оставил се на магията. Яростта пулсираше в жилите му. Тя вдигна ножа. Мечът на Ричард я прониза в сърцето. Тя политна назад и увлече след себе си меч. Ръцете ѝ се плъзнаха по влажното червено острие. Чу се как изхърка и се отпусна в ръцете на смъртта.

Онзи, който носи смърт.

Ричард вдигна горящите си страшни очи към жената, изправена на скалата. Ду Чайлу слезе на земята, махна кърпата от главата си и се отпусна на едно коляно с наведена глава. Ричард, все още горящ от ярост, тръгна към нея. Вдигна брадичката ѝ с острието на меч. Черните ѝ очи се впиха в неговите.

— Кахарин дойде!

— Кой е Кахарин?

Ду Чайлу го гледаше в очите, без да трепне.

— Онзи, който танцува с духовете.

— Танцува с духовете — повтори Ричард с равен глас.

Сега разбра. Беше танцувал с духовете на онези, които бяха използвали меча преди него. Беше извикал мъртвите, за да танцува с духовете им. Без малко щеше да се засмее.

— Никога няма да ти простя, Ду Чайлу, че ме принуди да убия тези хора. Спасих живота ти, защото мразя да убивам, а ти потопа ръцете ми в кръв.

— Съжалявам, Кахарин, че трябва да носиш на плещите си този товар. Но убийствата могат да спрат само чрез кръвта на тридесет Бака Бан Мана. Само така можем да изпълним волята на духовете.

— Как така убийствата служат на духовете?

— Когато магьосниците откраднаха земите ни, те ни изпратиха тук, на това място. Натовариха ни със задължението да научим Кахарин да танцува с духовете. Само Кахарин може да попречи на Духа на мрака да не превземе света на живите. Кахарин е даден на света като новородено бебе, което трябва да се учи. Част от този дълг лежи върху нас — да го научим да танцува с духовете. Ти научи нещо тази нощ, нали?

Ричард кимна мрачно.

— Аз съм пазителка на законите на нашия народ. Ние бяхме длъжни да те научим на това. Ако бяхме пренебрегнали задължението си, Кахарин нямаше да научи какво има вътре в него и щеше бъде безпомощен срещу силите на мъртвите. Накрая мъртвите щяха да завладеят целия свят. Мадженди правят жертвоприношенията си с нас, за да не забравяме дълга си към духовете и да ни напомнят, че непрекъснато трябва да се обучаваме с оръжията. Вещиците от своя страна помагат на Мадженди, за да бъдем обкръжени и да нямаме път за бягство, да няма къде да отидем. По този начин винаги сме изложени на опасност и не ни остава възможност да забравим задълженията си. Казано е, че Кахарин ще съобщи за своето пристигане, като танцува с духовете и пролее кръвта на тридесет Бака Бан Мана. Това може да стори единствено Избраният. Казано е, че щом това стане, ние ще трябва да му се подчиним. Вече не сме свободен

народ, а трябва да изпълняваме всяко негово желание. Всяко твое желание, Кахарин. Старите думи казват, че ако всяка година пращаме по един от нас да занесе молитвите ни на духовете, една година те ще изпратят Кахарин и ако изпълним дълга си, той ще ни върне земята.

Ричард стоеше като в сън и гледаше жената със страшен поглед.

— Тази нощ ти отне от мен нещо много ценно, Ду Чайлу.

Тя се изправи и застана до него.

— Не ми говори за жертви, Кахарин. Моите петима съпрузи, които толкова обичах, които децата ми обичаха, които не ме бяха виждали, откакто ме плениха Мадженди, бяха между тридесетте, които ти току-що уби.

Ричард се свлече на колене. Почувства как му прилошава.

— Ду Чайлу, прости ми за това, което направих тази нощ.

Тя внимателно сложи ръка върху наведената му глава.

— За мен беше голяма чест да бъда духовен водач на нашия народ, когато Кахарин дойде. Да бъда онази, която носи молитвената дреха и да го заведа при неговия народ. Сега трябва да изпълниш дълга си и да ни върнеш земите, както казват старите думи.

Ричард вдигна глава.

— Казват ли старите думи как трябва да изпълня този свой дълг?

Ду Чайлу бавно поклати глава.

— Казват само, че ние ще ти помогнем и че ти ще успееш. Ние сме на твоите заповеди.

В мрака Ричард усети, че по бузите му потекоха сълзи.

— Тогава заповядвам всички убийства да спрат. Ще го изпълниш така, както вече съм ти заповядал. Ще използваш свирката, която ти подарих, за да сте в мир с Мадженди. В същото време ще изпълниш и обещанието, което ми даде, и ще намериш водач, който да ни заведе до Двореца на пророците.

Без да го погледне, Ду Чайлу щракна с пръсти. Ричард за пръв път осъзна, че кървавата поляна е заобиколена от коленичили хора, които стояха с наведени глави. Когато Ду Чайлу щракна с пръсти, неколцина скочиха на крака и се приближиха.

— Водете го до голямата каменна къща.

Ричард застана пред нея, загледан в тъмните ѝ очи.

— Ду Чайлу, толкова съжалявам, че убих твоите съпрузи. Моля те да спреш всичко това, толкова съжалявам.

В очите ѝ разпозна безвременния поглед, който беше виждал и другаде — в очите на Сестра Вирна, на вещицата Шота и на Калан. Вече знаеше, че това е белег за дарбата. На устните ѝ се появи едва забележима усмивка. Той не можеше да си обясни как е възможно тя да се усмихва в момент като този.

— Те показаха най-доброто, което някога Бака Бан Мана са могли да покажат на бойното поле. За тях беше огромна чест да обучават Кахарин. Те дадоха своя живот в името на народа си. Сами се покриха със слава и ще живеят в нашите легенди. — Тя посегна и докосна голите му гърди. Знака на Мрачния Рал. — Сега ти си мой съпруг.

Ричард я погледна с широко отворени очи.

— Какво?

Тя се намръщи.

— Аз нося молитвената дреха. Аз съм духовният водач на моя народ. Ти си Кахарин. Такъв е старият закон. Ти си мой съпруг.

Ричард поклати глава.

— Не, не съм. Аз съм... — Понечи да ѝ каже, че вече има своя любима. Но думите потънаха обратно в гърлото му. Калан го беше пропъдила надалеч. Той си нямаше никого.

Ду Чайлу сви рамене.

— Можеше и да бъде по-лошо. Предишната, която носеше молитвената дреха, беше стара и сбръчкана. Без зъби. Надявам се, че поне на очите ти доставям известно удоволствие. А може някой ден да зарадвам и сърцето ти. Така или иначе, аз принадлежа на Кахарин. И не зависи от теб или мен да решаваме това.

— Напротив, зависи! — Той се огледа и започна да закопчава ризата си. В дъното на поляната видя Сестра Вирна, която го наблюдаваше като бръмбар в кутийка. Обърна се към Ду Чайлу. — А сега имаш работа. Ще трябва да я свършиш. Убийствата приключиха. Двамата със Сестрата трябва да стигнем до Двореца, за да мога да махна тази яка от врата си.

Ду Чайлу се наведе напред и го целуна по бузата.

— До скоро виждане, Ричард, Търсачо, Кахарин, съпруже!

## ЧЕТИРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Ричард и Сестра Вирна седяха изправени на седлата си — две дълги, тънки сенки — и гледаха надолу от билото на високия хълм. Някои от по-ниските възвишения бяха голи, само тук-там между тях се виждаха дървета, други бяха потънали в зеленина. Огромният град, проснат в краката им, бе потънал в жълтеникава мъгла, която претопяваше всички цветове в една монотонна, бозава смес. Далечните покриви, покрити с керемиди или плочи, проблясваха на светлината на отиващия си ден като слънчеви зайчета в езеро.

Ричард никога не беше виждал толкова много сгради, подредени толкова добре. Към покрайнините ставаха все по-малки, а близките до Двореца изглеждаха величествени със своите високи фасади. Лекият ветрец донасяше до ушите им шума на хилядите коне и каруци, на безбройното човешко множество. Между сградите криволичеше река, която разделяше града на две, като едната половина беше два пъти по-голяма от другата. По устието на величествената река, по продължение на двата ѝ бряга, бяха разположени кейовете. Реката буквално гъмжеше от лодки и плавателни съдове от всякакви размери. Белите им платна изпълваха въздуха. Някои от тях, доколкото Ричард можеше да види, имаха по три мачти. Той никога не си бе представял, че е възможно да съществуват толкова огромни лодки.

Въпреки че не беше тук по своя воля, той установи, че градът, с всичките тези хора и гледки, го е пленил. Никога не беше виждал подобно място. Човек сигурно можеше да се разхожда с дни и пак да не успее да види всичко.

Отвъд се простираше морето, чиято гладка повърхност хвърляше безброй отражения и златисти отблясъци. То свършваше на хоризонта като отрязано с нож.

Почти в центъра на града, на самостоятелен остров се извисяваше огромният Дворец. Залязващото слънце обливаше в злато внушителната му осанка. Крепостни стени, насипи, кули, засечки и покриви — всички огромни и впечатляващи — се свързваха в една

обща структура, която ограждаше лабиринт от поляни, дървета и езерца. Сякаш Дворецът простираше каменните си ръце, опитвайки се да обгърне целия остров, върху който бе разположен.

От това разстояние, с тънките си като конец улици, спускащи се към града, и с мостовете, прехвърлящи реката, Дворецът приличаше на паяк, разположил се в средата на паяжината си.

— Дворецът на пророците — каза Сестра Вирна.

— Затворът — каза Ричард, без да я погледне.

Тя преглътна коментара му и продължи:

— Градът се казва Танимура, а реката, която минава през него, е Керн. Дворецът е построен върху остров Халсбант.

— Халсбант — наежи се той, — това да не е някаква зловна шега?

— Какво искаш да кажеш? Халсбант означава ли нещо?

Ричард повдигна вежда.

— Така се нарича яката, с която хвърлят в атака ловните ястреби.

Тя сви рамене в смисъл, че й е все едно.

— Във всяко нещо търсиш скрит смисъл.

— Така ли? Ще видим!

Сестрата подкара коня си надолу по хълма и смени темата на разговора.

— От много години не съм се връщала в къщи, но всичко си изглежда постарому.

Двамата мъже от Бака Бан Мана, които бяха с тях през последните два дена, за да ги изведат през блатистите непроходими гори, си бяха тръгнали тази сутрин, щом Сестра Вирна най-последно се оказа в позната територия. Въпреки че никога не губеше чувството си за посока, Ричард си даде сметка, че по тези места човек наистина лесно може да се загуби. Самият той обаче не се чувстваше като у дома си в пустош като тази и бе много по-вероятно да се изгуби сред морето от къщи, ширнало се в краката му, отколкото в гъстата гора.

През двата дни, които прекараха заедно, мъжете от Бака Бан Мана не приказваха много. Макар да бяха истински майстори на меча, не по-лоши от всеки от онези тридесет, с които Ричард се бе бил, те изпитваха страхопочитание към него. Наложиха се да им изкрещи наистина страшно, за да спрат да му се кланят непрекъснато. При все



това никакви викове и крясъци не можеха да ги накарат да не се обръщат към него с „Кахарин“.

Една вечер, преди да отиде да заеме обичайния си пост, Сестра Вирна с тих глас му каза, че съжالياва, задето се е наложило да убие онези тридесет души. Малко изненадан от нейната откровеност и от очевидната липса на подтекст в думите ѝ, той ѝ благодари за проявеното съчувствие.

Ричард огледа плодородните хълмове и долини.

— Защо тези земи са незасети? Тук живеят толкова много хора, че сигурно винаги има нужда от повече храна.

Сестра Вирна вдигна ръка и посочи земите от другата страна на града.

— Фермите са от другата страна на реката. Тук не е сигурно нито за хората, нито за животните. Бака Бан Мана винаги са били огромна заплаха.

— Искаш да кажеш, че не обработват тези земи, защото се страхуват от Бака Бан Мана?

Тя погледна наляво.

— Виждаш ли тази тъмна гора? — Тя го изчака да погледне към гъсталака, покриващ съседната долина. Виждаха се огромни, стари, чепати дървета, съвсем близо едно до друго, покрити с увивни растения и мъх, които хвърляха дебели, мрачни сенки. — Тя продължава още десетки километри навътре към града. Наричат това място Блатистите гори. Стой далеч от него. Всеки, който остане там след залез-слънце, умира. Мнозина, засели храна там, са намерили смъртта си още преди залеза. Това е място на зла магия.

Докато яздеха, той бе обърнал глава към Блатистите гори. Почувства неясно влечение към това мрачно място, което напълно отговаряше на настроението му. Нещо неудържимо го теглеше натам като към роден дом. С мъка откъсна очи.

Отблизо улиците на Танимура не изглеждаха толкова чисти и подредени, както отдалеч. В покрайнините на града цареше бъркотия и мизерия. Мъже бутаха или дърпаха талиги, натоварени с чували ориз, килими, дърва за огрев, кожи, боклук. Беше пълно с амбулантни търговци, които продаваха всичко — от плодове и зеленчуци и парчета месо, опечено на грил върху малки димящи каменни огнища, до билки, обувки и мъниста. Добре че беше ароматът на печено, та да притъпява

отвратителната воня, идваща откъм работилниците за щавене на кожи и кланиците.

Мъже, облечени в мръсни дрипави дрехи, крещяха въодушевено или избухваха внезапно в смях, увлечени в игри на карти и зарове. Страничните улички бяха задръстени от хора и порутени тенекиени колиби. Между тях се гонеха и се плискаха в калните локви мърляви голи деца. Наведени над кофи жени перяха дрехи и бърбеха помежду си.

Сестра Вирна измърмори, че не си спомня подобна мизерия и толкова бездомни, дрипави хора. Ричард си помисли, че въпреки условията за живот всички те изглеждат по-щастливи, отколкото би трябвало.

Макар отдавна да не бе спала под покрив и да изглеждаше малко мръсна и прашна, в сравнение с тях Сестрата имаше излъчване на кралица. Всички, покрай които минаваха по-наблизо, се покланяха пред нея, а тя отвръщаше с благословията на Създателя.

Сградите — едни покрити с олющена мазилка, други с потъмняло с годините дърво — бяха също толкова претъпкани, колкото и улиците. Почти от всеки балкон висеше разноцветно пране. Само тук-там се виждаше по някоя саксия с цветя или билки. От странноприемниците и хановете се носеше шум и смехове. Пред прага на една месарница бяха изложени покрити с мухи парчета месо. В други магазини се продаваше риба, семена и какво ли още не.

Колкото по-навътре отиваха, толкова по-чист ставаше градът. Главният път се разшири, дори страничните улички станаха по-просторни. Вече не се виждаха колиби, опрени в сградите. Магазините имаха по-големи витрини с шарени кепенци, по-приличен вид, на доста места се предлагаха цветни, местно тъкани килими.

Щом от двете страни на широкия път се появиха дървета, сградите станаха още по-големи. Странноприемниците изглеждаха чисти и спретнати, на прага пред тях стояха облечени в червено портиери.

Върху каменния мост над Керн мъже палеха фенерите, окачени на високи стълбове, за да осветяват пътя в сгъстяващия се мрак. В тъмната вода под моста се виждаха рибари в малки лодки, които също бяха запалили фенерите си. От двете страни на реката патрулираха

войници, облечени в красиви униформи с бели ризи, поръбени със златна нишка, и червени туники. В ръцете им стърчаха копия.

Когато копитата на трите коня удариха по калдъръма, Сестра Вирна най-последно проговори.

— Днес е голям ден в Двореца. Пристига нов, който притежава дарбата. — Тя го погледна косо. — Това е рядко и радостно събитие. Ще се радват да те видят, Ричард, моля те, помни това. За тях е много голямо събитие. Макар ти да не изпитваш същото, знай, че сърцата им ще бъдат изпълнени с топлота. Биха искали да се чувстваш добре дошъл тук.

Ричард не беше съвсем сигурен в това.

— Какво искаш да кажеш?

— Каквото вече ти казах. Те ще се зарадват.

— Това, което ми каза, може да бъде изтълкувано и по друг начин — че би искала да не ги ужасявам още с пристигането си.

— Не съм казвала подобно нещо. — Тя хвърли намръщен поглед към войниците, които пазеха моста. След малко отново се извърна към Ричард. — Просто те моля да разбереш, че тези жени са посветили целия си живот единствено и само на това.

Ричард гледаше право пред себе си, докато минаха покрай още войници в червени туники.

— Един мъдър човек, човек, когото много обичам, веднъж ми каза, че ние всички можем да бъдем само това, което сме. Нито повече, нито по-малко. — Погледът му се плъзна нагоре по крепостната стена, забеляза войниците, застанали на върха, и въоръжението им. — Аз съм онзи, който носи смърт, и нямам за какво да живея.

— Това не е истина, Ричард — каза тя меко. — Ти си млад и има много неща, заради които си заслужава да живееш. Животът е пред теб. Макар да си нарекъл сам себе си „онзи, който носи смърт“, с очите си се убедих, че единственото, което искаш, е да спрат всички убийства. Понякога не ме слушаш и влошаваш нещата, но то е от незнание, а не от лошо сърце.

— След като ненавиждаш лъжата, Сестро, сигурен съм, че не би искала да се преструвам на някой, който не мисля, че съм.

Тя въздъхна и двамата минаха през голямата порта на дебелия външна стена. Конските копита отекнаха в огромно, сводесто пространство. Отвъд него пътят продължаваше между ниски, кичести

дървета. Прозорците на сградите, покрай които минаваха, светеха с мека жълта светлина. Много от тях бяха свързани с покрити колонади или помежду им се образуваха зали, покрити вместо с покриви с решетки. Далечната страна на поляната, която се простираше зад постройките, беше изпъстрена с пейки, облежани на стена, украсена с дялани фигури на коне.

Минаха през боядисана в бяло порта и се озоваха пред конюшните. В тревата около тях пасяха коне. Спретнати момчета в черни сака и жълтеникави панталони дойдоха да вземат конете им, докато двамата със Сестра Вирна слизаха от седлата. Ричард почеса Бони по врата и започна да сваля багажа си.

Сестрата приглади дългата си пола за езда и пелерината си. Пооправи и къдравата си коса.

— Не е нужно да го правиш, Ричард, ще се погрижат за това.

— Никой няма да пипа вещите ми! — каза той.

Вирна го изгледа и поклати глава, после нареди на момчето да вземе нещата ѝ от коня. То ѝ се поклони и метна през юздата на Джесъп дълго въже. Дръпна силно. Джесъп спря на място. Момчето замахна с камшик и го стовари върху гърба на коня.

— Мърдай, тъпо животно!

Джесъп се опита да дръпне главата. Следващото нещо, което Ричард видя, беше как момчето излита във въздуха през пътеката, блъсва се в една дървена ограда и пада на земята. Над него се бе надвесила ядосаната Сестра.

— Да не си посмял да удариш коня ми! Какво ти става? Как би ти се харесало аз да те плясна така?

Шашнато, момчето разтърси глава.

— Ако някога чуя, че отново си се опитвал да удриш някой кон, ще те изхвърля оттук, след като напердаша добре със същия камшик хърбавия ти задник.

Момчето ококори очи, кимна бързо и измърмори нещо за извинение. Сестра Вирна го изгледа яростно, след което се обърна и подсвирна на Джесъп. Когато той дотърча до нея, тя го погали под брадичката, за да го успокои. Вкара го в конюшната и се увери, че има достатъчно вода и сено. Ричард се постара Сестрата да не забележи усмивката му.

Докато вървяха през двора, тя му каза:

— Помни едно, Ричард: тук няма нито една Сестра, нито една послушница дори, която да не може да те просне по тоя начин със своя Хан, докато в същото време се прозява.

Вътре в просторна, облицована в дърво зала с дълги синьо-жълти пътеки, проснати под дървени масички, чакаха три жени. Щом видяха Сестра Вирна, те подскочиха от нетърпение. Тя беше с цяла глава пониска от Ричард, никоя от другите три не я достигаше по ръст. Те пригладиха дългите си пастелени поли и белите си жакети.

— Сестро Вирна! — извика едната от тях и се устреми напред. — О, скъпа Сестро Вирна, толкова се радвам да те видя най-последно!

По розовите им лица потекоха по една-две сълзи. Усмивките им сякаш щяха да експлодират на устните им. И трите изглеждаха доста по-млади от Сестра Вирна. Тя се вгледа в огромните влажни очи и нежно погали подсмърчащото лице пред себе си.

— Сестра Фийби. — Докосна ръката на втората: — И Сестра Амелия, и Сестра Джанет. Толкова се радвам да ви видя отново. Наистина мина много време.

Трите се изкикотиха от удоволствие, най-сетне дошли на себе си. Сестра Фийби се огледа, търсейки с очи нещо зад Ричард.

— Къде е той? Защо не го въведе вътре с теб?

Сестра Вирна вдигна ръка и посочи Ричард.

— Това е той. Ричард, това са мои приятелки. Сестра Фийби, Сестра Амелия и Сестра Джанет.

Усмивките се превърнаха в зяпнали от удивление усти. Трите запримигаха срещу възрастта и ръста му. Известно време го гледаха с широко отворени очи, а след това една през друга заобясняваха колко се радват да го видят. После откъснаха очите си от него и отново се обърнаха към Сестра Вирна.

— Повече от половината Дворец ви очаква — каза Сестра Фийби. — Всички изгарят от нетърпение, след като разбрахме, че пристигате днес.

Сестра Амелия приглади назад къдравата си коса, която едва докосваше раменете ѝ.

— Откакто тръгна да търсиш Ричард, в Двореца не е доведен нито един нов. През всичките тези години нито един. Всички са толкова нетърпеливи да го видят. Струва ми се, чака ги голяма изненада — каза тя и се изчерви, поглеждайки го косо. — Особено

някои от по-младите Сестри. Приятна изненада, бих казала. И още как, та той е голям мъж!

Ричард си спомни как веднъж, когато беше малък, се бе оказал затворен у дома, защото навън се изливаше страхотен дъжд. Майка му имаше няколко приятелки, които идваха да ѝ помагат да шие юргани и да си приказват, за да минава по-бързо времето. Докато те седяха на пода и шиеха, а той си играеше, го обсъждаха, сякаш не беше в стаята при тях. Говореха колко е пораснал, майка му им казваше колко яде, как вече може да чете. Почувствал същото неудобство, Ричард намести раницата на рамото си.

Сестра Фийби извърна глава към него и лицето ѝ засия. Протегна ръка и докосна неговата.

— Виж какви сме невъзпитани! Не трябваше да говорим за теб така, все едно те няма. Добре дошъл, Ричард! Добре дошъл в Двореца на пророците.

Ричард мълчаливо гледаше трите Сестри. Сестра Амелия се изхили и се обърна към Сестра Вирна.

— Той май не е от приказливите!

— Напротив — каза Сестра Вирна и добави едва чуто: — Благодаря на Създателя, че засега си мълчи.

— Е, добре — каза Сестра Фийби бодро, — да вървим!

Сестра Вирна се намръщи.

— Сестро Фийби, какви са тези войници в странни униформи, които видяхме на моста и пред Двореца?

Сестра Фийби смръщи чело замислено и след миг повдигна вежда.

— О, за тях ли питаш... — Тя махна с ръка. — Преди няколко години правителството беше свалено. Сигурно ти вече си била заминала. Старият свят пак си има ново правителство. Вече имаме император вместо всичките онези крале. — Тя погледна Сестра Джанет. — Как се наричаха те?

Сестра Джанет вдигна поглед към тавана и се замисли.

— А, да — каза тя. — Императорски орден.

— А ти си съвсем права, Сестро Фийби, имат император. — Тя кимна. — Императорски орден, управляван от император.

Сестра Фийби поклати глава.

— Какви глупости. Правителствата идват и си отиват, а Дворецът на пророците остава. Ръката на Създателя ни пази. Да вървим при другите.

Ричард и Сестра Вирна последваха другите три през богато украсени коридори и зали. Доколкото Ричард можеше да прецени, намираха се в негостоприемна територия. Заплахата винаги караше магията на меча да избухва в него, за да го защити. Той допусна в себе си мъничка част от нея, оставяйки гнева си да къкри лекичко. От време на време Сестра Вирна му хвърляше по някой поглед, сякаш да види колко е ядосан.

Най-накрая стигнаха до дебела орехова врата, която водеше в просторна зала. Трябваше да минат под нисък таван и между цял ред колони с позлатени капители, за да се окажат в огромна зала с купол, изрисуван с хора в роби, наобиколили излъчваща светлина фигура. В кръглата зала имаше два реда балкони с гравирани каменни перила. Над горния се виждаше витраж, през който влизаше слаба светлина. Подът бе покрит с малки плочки от светло и тъмно дърво, подредени зигзагообразно. Под красивия купол отекваше шумът от стотици човешки гласове.

Жените стояха събрани на групи. Отделени от тях, на втория балкон бяха скупчени неколцина мъже и момчета. Жените, Сестри на светлината, както предположи Ричард, бяха облечени с най-новите си дрехи. Разноцветни, те не приличаха на униформи. Момчетата и мъжете носеха, според представите на Ричард, дрехи на владетели и принцове. Когато трите Сестри, Ричард и Сестра Вирна влязоха, за миг всички млъкнаха, но веднага след това бурни приветствени викове разкъсаха кратката тишина.

Сестра Фийби направи няколко стъпки към центъра на залата и вдигна ръка за мълчание. Приветствията стихнаха.

— Сестри — каза тя, — моля, поздравете Сестра Вирна със завръщането ѝ у дома.

Под високия купол отново отекнаха поздравления.

— Разрешете ми да ви представя нашия нов ученик, нашето най-ново дете на Създателя, нашето най-ново задължение. — Тя се обърна и вдигна ръка, за да покани Ричард напред.

Той направи три стъпки към нея, Сестра Вирна веднага го последва. Сестра Фийби се наведе към него и прошепна:

— Ричард...? Има ли още нещо към името ти?

Ричард се поколеба за миг.

— Сайфър.

Тя се обърна към тълпата.

— Моля, поздравете Ричард Сайфър с идването му в Двореца на пророците.

Чуха се бурни ръкопляскания и възгласи. Всички лица бяха обърнати към Ричард. Някои от жените пристъпиха напред, за да могат да го видят по-добре. Бяха на най-различна възраст. От баби до съвсем малки момиченца. Косите, очите и дрехите им също бяха различни. Забеляза една жена, която стоеше близо до него. Имаше топла усмивка върху тънките си червени устни и много особени светлосини очи с лилави отблясъци. Тя го гледаше като много стара приятелка, все едно че се обичат и не са се виждали от дълги години. Поздрави го с ентузиазъм.

Когато поздравленията утихнаха, до Ричард се приближи млада жена с дреха в същия син цвят като сватбената рокля на Калан. Беше с кръгла яка, украсена с фини бели дантели. Жената беше около пет години по-млада от Ричард, с красиви кестеняви коси и огромни кафяви очи. Доближи се, протегна изящната си ръка и го погали по бузата.

— Господ чу молбите ми — прошепна тя на себе си. Изведнъж дръпна ръка и се изчерви. — Аз съм... аз съм... — заекна момичето. Само след миг се окопити, лицето ѝ отново стана гладко и спокойно. Скръсти ръце пред гърдите си и все едно че нищо не е станало, се обърна към Сестра Вирна.

— Аз съм Паша Маес, послушница Трета степен. Аз съм следващата, която ще бъде удостоена със звание. Мое е задължението да обучавам Ричард.

Сестра Вирна ѝ се усмихна.

— Помня те, Паша. Радвам се, че си работила упорито. И че предавам Ричард в добри ръце. Дано Създателят се грижи за вас.

Паша се усмихна гордо и след това се обърна към Ричард.

— Щастлива съм да се запозная с теб, млади момко. Казвам се Паша. Ти си определен за мен. Ще ти помагам да учиш, ще ти помагам с всичко, с което мога. Аз съм много добър помощник. За всякакви проблеми и въпроси можеш да се обръщаш към мен и аз ще направя



всичко, за да ти помогна. Имаш вид на талантливо момче и аз съм сигурна, че ще се разбираме много добре. — Тя се усмихна пак и продължи: — Първо, Ричард, не позволяваме момчетата да носят оръжие тук, в Двореца на пророците. — Паша протегна ръце с обърнати нагоре длани. — Аз ще взема мечата ти.

Яростта на магията започна да се надига в гърдите му.

— Можеш да го вземеш, отстъпвам го на драго сърце, но само през трупа ми.

Очите на Паша погледнаха особено Сестра Вирна. Сестра Вирна направи бавно предупредително движение с глава. Паша се обърна пак към Ричард и смръщеното ѝ лице грейна в усмивка.

— Добре, добре, за това ще поговорим по-късно. — Тя сбърчи чело. — Но ще трябва да се научиш на обноски, млади момко.

Гласът на Ричард прозвуча така, че лицето на Паша промени цвета си.

— Коя от тези жени е Прелатът?

Паша се изсмя.

— Прелатът не е тук. Тя е прекалено заета, за да...

— Заведи ме при нея.

— Не можеш да ходиш при Прелата, когато си поискаш. Тя ще те повика, щом има някаква причина да разговаря с теб. Не мога да повярвам, че Сестра Вирна не ти е казала, че нашите момчета...

Ричард сложи ръката си върху рамото ѝ. Стотици чифтове очи ги наблюдаваха.

— Имам нещо да ѝ кажа.

В съзнанието му изплуваха едновременно две неща. Едното беше „Приключенията на Бони Дей“, книгата, която беше получил от баща си, а другото — магията на мечата, заедно с цялото познание за духовете, с които беше танцувал. Заедно, двете му внушаваха едно и също нещо.

„Когато си сам срещу огромно множество, когато положението изглежда безизходно, нямаш друга възможност — атакувай пръв.“

Той знаеше за какво служи яката. Беше напълно безпомощен. Нямаше никакъв изход. Пръстите му докоснаха Рада'Хан.

— Докато ме караш да нося тази яка и ме държиш в плен, аз съм твой затворник. Това ни прави врагове. Ние сме във война. Сестра Вирна ми каза, че тук ще ме научите да управлявам дарбата си и когато изуча всичко, което е необходимо, ще бъда свободен. Докато ти

спазваш тази уговорка, ще имаме временно примирие. Но при няколко условия. — Ричард повдигна кожената пръчка на врата си, Агиела. Отвъд магията на меча, Агиелът му причиняваше само лека болка. — И преди съм носил яка. Жената, която сложи тази яка на врата ми, ми причини много болка, за да ме накаже, да ме обучи, да ме подчини на волята си. Това е единствената цел на всяка яка. Човек слага яка около врата на животно. На враг.

Направих на онази жена същото предложение, което ще направя и на теб. Исках да ме пусне. Тя не го направи. Бях принуден да я убия.

Никоя от вас не може и да се надява да е толкова добра, че да е достойна да оближе дори обувките ѝ. Тя правеше всичко онова с мен, защото е била измъчвана и пречупена, била е доведена до такава лудост, че да я накарат да използва яка, за да причинява болка на други хора. Правеше го противно на природата си. А вие — той огледа безбройните очи около себе си — го правите, защото смятате, че това е ваше право. Превръщате хората в роби заради вашия Създател. Аз не го познавам. Но знам, че единственият извън този свят, който е способен да иска от вас подобно нещо, е Пазителят.

Тълпата ахна.

— Доколкото мога да преценя, вие със същия успех бихте могли да сте последователи на Пазителя. Ако използваш тази яка, за да ми причиняваш болка, ще прекратя примирието. Мислиш, че държиш в ръката си веригата, но ти обещавам, че ако се стигне до прекратяване на примирието, ще установиш, че онова, което държиш, всъщност е било светкавица.

В залата настъпи мъртвешка тишина. Ричард нави левия си ръкав. Изтегли Меча на истината. Характерният звън на стомана изпълни притихналата зала.

— Бака Бан Мана са на моя страна. Те приеха да живеят в мир с всички народи отсега нататък. Всеки, който вдигне оръжие срещу тях, ще отговаря пред мен. Ако не приемете това и не оставите Бака Бан Мана да живеят в мир, край на примирието. — Той посочи меча.

— Сестра Вирна ме направи свой пленник. Аз се борих с нея на всяка крачка от нашето пътуване. Тя направи всичко възможно, за да ме доведе дотук. Единственото, което не направи, бе да ме убие и да ме доведе на гърба на коня си. Макар тя също да е мой враг, съм ѝ

задължен. Ако някой се опита да ѝ причини нещо лошо заради мен, ще го убия. И край на примирието.

С крайчеца на окото си Ричард видя, че Сестра Вирна затвори очи. Ръцете ѝ покриха преbledнялото лице. Тълпата ахна, щом Ричард прокара острието на меча по вътрешната страна на ръката си. Обърна го и потопа и другия му край, докато кръвта закапа от върха. След това вдигна меча във въздуха.

— Давам ви кървава клетва! Ако нараните Бака Бан Мана, Сестра Вирна или мен, слагам край на примирието и ви обещавам война. А случи ли се това, ще направя всичко възможно, за да унищожа Двореца на пророците!

От горния балкон, където Ричард не виждаше добре, над тълпата се извиси нечий подигравателен глас:

— Сам ли ще го направиш, а?

— Не ви карам да ми вярвате. Аз съм затворник. Нямам за какво да живея. Аз съм плътта на едно пророчество. Аз съм онзи, който носи смърт.

В тишината не последва отговор. Ричард прибра меча в ножницата. След това разтвори ръце в изящен поклон. Изправи се усмихнат.

— А сега, след като се разбираме взаимно, след като приехме примирието, вие, дами, можете да се заемете отново с празненството си по случай моето залавяне.

Той се обърна с гръб към изумената тълпа. Сестра Вирна стоеше с наведена глава, а устните на Паша бяха посинели от стискане. Пред Ричард мина жена със сурово изражение на лицето и застана пред Сестра Вирна. Изчака я да вдигне глава и да се изправи.

— Сестро Вирна. Ти очевидно не притежаваш нито таланта, нито уменията да бъдеш Сестра на светлината. Ти се провали. От този момент нататък си понижена в послушница Първа степен. Ще служиш като послушница, докато Създателят реши, че имаш правото да носиш името Сестра на светлината.

Сестра Вирна вдигна брадичката си.

— Да, Сестро Марен.

— Послушниците не разговарят със Сестрите без разрешение. Не съм ти разрешила да говориш! — Тя направи знак с ръка. — Отнемете ѝ дакра.

Сестра Вирна протегна ръка и в дланта ѝ се появи сребърният нож.

— От утре ще работиш в кухнята. Ще миеш чинии, докато реша, че можеш да правиш нещо, което да отговаря на твоите възможности. Разбра ли?

— Да, Сестро Марен, разбрах.

Сестра Марен застана пред Ричард и му се усмихна.

— Надявам се, че това не е повод да се наруши примирието ти.

В залата не се чуваше нито звук. Ричард погледна Сестра Вирна, но тя не вдигна очи. Паша изведнъж застана между тях.

— Вирна вече няма нищо общо с теб. Ръката ти кърви. След като отговарям за теб, ще се заема с раната ти. Има голямо пиршество в чест на твоето пристигане. Може би ще се почувстваш по-добре в голямата трапезария. Всеки ще иска да те поздрави лично. — Тя размаха пръст пред него. — Надявам се, че ще се държиш добре, млади момко!

След като прибра меча в ножницата, голяма част от яростта му утихна. Голяма част, но не цялата.

— Не съм гладен. Заведи ме в килията ми, дете.

Тя впи юмруците си в синята си дреха. Изглежда го мрачно.

— Много добре. Така да бъде. Ще си легнеш без вечеря като наказано дете. — Тя се извърна на пети. — Последвай ме!

## ПЕТДЕСЕТА ГЛАВА

Сестра Вирна хвана месинговата дръжка на вратата. Стаята беше оградена с въздушен щит. Тя пое въздух и почука. Зад тежката врата ѝ отговори груб глас:

— Влез.

Преградата падна. Сестрата отвори дясното крило на вратата и пристъпи вътре. В двата ъгъла насреща имаше по едно писалище. Две жени бяха седнали, всяка на своето място, и пишеха нещо. Нито една от тях не вдигна поглед.

— Да — каза тази, която седеше отляво, като продължи да пише, — какво има?

— Дойдох да върна дневника на пътуването, Сестра Улиция.

Сестрата напљунчи пръсти и обърна следващата страница.

— Да, просто го сложи на писалището. Няма ли да отидеш на пиршеството по случай завръщането ти? Мислех, че ще искаш да се срещнеш със старите си приятели?

Сестра Вирна скръсти ръце.

— Имам по-важна работа от пиршеството. Искам да дам дневника за пътуването си на Прелата, лично. Трябва да говоря с нея, Сестро Улиция.

Двете вдигнаха глави.

— Ами — започна Сестра Улиция, — Прелатът едва ли ще иска да разговаря с теб, Сестро Вирна, тя е заета жена. Не може да си губи времето с разни незначителни неща.

— Незначителни ли? Не са незначителни!

— Недей да повишаваш тон в този кабинет, Сестро Вирна — предупреди я другата. След това натопи перото си в мастилото и продължи да пише.

Сестра Вирна пристъпи напред. Във въздуха между писалищата и вратата се появи невидима, съскаща преграда.

— Прелатът е заета жена — повтори Сестра Улиция. — Ако се интересуваше от твоето завръщане, щеше да изпрати да те повикат. —

Тя приближи свещта до книгата, в която пишеше. — Просто остави бележките си на писалището ми. Ще се постарая да стигнат до нея.

Сестра Вирна се опита да не повишава тон, само стисна силно зъби.

— Бях понижена в послушница.

Двете вдигнаха очи.

— Защото изпълнявах стриктно заповедите на тази жена. Наказана съм, задето следвах задълженията си. Наказана, защото направих онова, което Прелатът ми нареди. Искам най-накрая да разбера защо беше необходимо всичко това.

Сестра Улиция се наведе напред и се обърна към другата жена.

— Сестро Финела, моля те, изпрати доклад до Господарката на послушниците. Съобщи ѝ, че послушницата Вирна Совънтрийн е дошла в кабинета на Прелата без разрешение или покана и е произнесла тирада, неприсъща на послушница, която се надява един ден да стане Сестра на светлината.

Сестра Финела вдигна очи.

— Да, да... Послушнице Вирна, това е първият ти ден в служба на великото призвание, а вече си заслужи едно укорително писмо. — Тя цъкна с език. — Надявам се, че ще се научиш да се държиш както трябва, ако се надяваш един ден да станеш Сестра на светлината.

— Това е всичко, послушнице — каза Сестра Улиция. — Свободна си.

Сестра Вирна се обърна на пети. Зад гърба си чу щракане на пръсти. Погледна през рамо и видя Сестра Улиция да почуква с пръст по писалището си.

— Дневникът на пътуването. И... едва ли това е начинът, по който трябва да си тръгне една послушница, когато е освободена от Сестра. Нали така, послушнице?

Сестра Вирна взе малката черна книжка и внимателно я сложи в ъгъла на писалището.

— Да, Сестро — каза тя и се поклони. — Благодаря ви, Сестри, че ми отделихте от времето си.

Сестра Вирна въздъхна облекчено, щом затвори вратата след себе си. Спря се за миг, за да обмисли ситуацията. Забила поглед в пода пред себе си, тръгна обратно през Двореца, по коридорите, някои от които отворени, други затворени, някои облицовани с ламперия,

други каменни, някои с паркет по пода, други с плочи. Сви зад един ъгъл и изведнъж се натъкна на някого. Вдигна очи и видя лице, което се надяваше да не среща.

Той ѝ се усмихна по познатия начин.

— Вирна, колко се радвам да те видя отново!

Младото му лице с остри черти изглеждаше непроменено. Вълнистата му кафява коса бе малко по-дълга над ушите, отколкото преди, а раменете му може би малко по-широки, отколкото тя си ги спомняше.

Сестра Вирна наведе глава.

— Джелидайа — погледна кафявите му очи. — Изглеждаш чудесно. Изглеждаш... както винаги си изглеждал. Добре се погаждаш с времето.

— А ти си... ами изглеждаш...

— Думата, която търсиш, е „стара“. Изглеждам стара.

— Ах, Вирна, някоя и друга бръчица — той огледа тялото ѝ — и няколко кила повече не могат да унищожат хубост като твоята.

— Виждам, че както винаги умееш да разговаряш с жените. — Тя го погледна. — И както винаги си бил добър ученик и си напреднал доста. Гордея се с теб, Джелидайа.

Той сви рамене и щракна с пръсти.

— А сега, разкажи ми за новия.

Тя присви очи.

— Не си ме виждал повече от двадесет години, откакто тръгнах на дълъг път направо от леглото ти. Нима това е единственият ти въпрос към мен? Не как съм се чувствала. Не дали съм си мислила за теб. Не дали сърцето ти си е намерило друга. Е, предполагам шокът от това да ме видиш толкова остаряла е прогонил всичките тези въпроси от главата ти.

Изкусителната усмивка остана да грее на устните му.

— Вирна, ти не си глупаво момиченце. Разбираш, че след като е минало толкова много време, не може да се очаква от никой от нас да...

— Разбира се, че го знам! Не се заблуждавам в това отношение. Просто се надявах, че като се върна, ще получа малко добро отношение, малко топлина.

Той отново сви рамене.

— Съжалявам, Вирна, винаги съм смятал, че си жена, която цени откровеността и не обича игрите на думи. — Очите му не я поглеждаха. — Мислех, че си научила много за живота. Предполагам, че съм натрупал поне толкова... оттогава насам... откакто бях млад.

Тя отмести поглед от красивото му лице и тръгна да си върви.

— Лека нощ, Джелидайа.

— А моят въпрос? — в гласа му прозвуча неприятна нотка. Той се опита да я прикрие. — Що за човек е той?

Тя спря, без да се обръща.

— Ти беше там. Забелязах те. Онова, което видя от Ричард, разкрива какъв е той.

— Но видях и какво се случи с теб. Имам известно влияние върху някои от Сестрите. Може би ще успея да ти помогна. — Той направи небрежен жест с ръка. — Ако си откровена с мен и задоволиш любопитството ми, може би ще те измъкна от това неприятно положение.

Тя отново го погледна.

— Лека нощ, Джелидайа!

— Така или иначе, ще се случва да се виждаме, Вирна. Помисли над въпроса ми.

Тя не можеше да повярва, че някога е била толкова заслепена. Помнеше Джелидайа като сърдечен и внимателен човек. Може би паметта я лъжеше. Може би мислеше само за себе си и не му даде възможност да бъде по-любезен. Сигурно изглеждаше ужасно. Трябваше да се изкъпе, да се облече с красиви дрехи, да приведе в ред къдравите си коси и чак тогава да се види с него. Но нямаше възможност да направи всичко това.

Може би ако го беше погалила по бузата, у него щеше да припламне някаква искрица, да си припомни нещо от тяхното минало, сълзите ѝ в деня на тръгването, неговите обещания. Сега беше сигурна, че преди да е заглъхнало ехото от думите му, всякакви обещания са били напълно забравени.

Стигна до коридора, който водеше към стаите на послушниците. Спря се, загледана във вратите. Беше изморена. Денят бе изтощителен. Но вместо да отиде да почива, тя се извърна и тръгна в другата посока. Имаше да свърши още нещо, преди да си легне.



\* \* \*

Паша спря пред каменната рамка на вратата, издълбана като лоза. В средата на каменните гроздове бе положена голяма опушена дъбова врата със заоблени горни ъгли. Тя вдигна вежда.

— Твоята килия.

— Няма ключалка. Как ще ме заключиш вътре?

Паша се изненада от въпроса.

— Ние не заключваме нашите момчета. Те са свободни да влизат и излизат, когато си искат.

Ричард се намръщи.

— Да не искаш да кажеш, че мога свободно да се движа из тази сграда?

— Да. Свободен си да правиш каквото искаш. Можеш да се разхождаш из Двореца, в града или където пожелаеш. Много от момчетата прекарват по-голямата част от времето си в града. — Лицето ѝ порозовя от това, което каза, и тя бързо отклони поглед от Ричард.

— А земите около града?

Тя сви рамене и бутна назад подплънката на синята си дреха.

— Разбира се. Макар че не знам какво би търсил из пустошта. Никое от другите момчета не ходи там. Но нищо не ти пречи да излизаш както от Двореца, така и от града. — На челото ѝ се появи загрижена бръчица. — Само трябва да се пазиш от Блатистите гори. Те са изключително опасно място. Предупредиха ли те вече за тях? Показаха ли ти ги на път за Двореца?

Ричард кимна.

— На какво разстояние от града мога да се отдалечавам?

— Рада'Хан няма да ти позволи да отидеш прекалено далеч. Трябва да сме в състояние да те откриваме. Но бъди сигурен, че спокойно можеш да обикаляш на много километри извън града, във всички посоки.

— На колко километра?

— На повече, отколкото би искал да отидеш. Предполагам, че до земите на диваците.

— Имаш предвид Бака Бан Мана.

Тя кимна.

— Да, горе-долу до там, струва ми се.

— И никой няма да ме пази?

Тя сложи ръце на хълбоците си.

— Възложено ми е да те обучавам. Засега ще те придружавам почти навсякъде. Когато нашите момчета придобият повече опит, започват сами да излизат където си искат.

— Когато и да поискам, мога просто да се скитам наоколо?

— Виж, ти живееш тук, в Двореца. И трябва винаги да си наблизко заради уроците. Аз ще те обучавам, както и голяма част от Сестрите. Ние ще те научим да се справяш с твоя Хан и когато покажеш, че си го овладял, ще започнем с уроците за неговото управление.

— Защо различни Сестри? Защо не само една, само ти например?

— Защото взаимодействието на Хан при различните хора не винаги е еднакво по сила. Някои от Сестрите имат голям опит, повече познания. Винаги има една или няколко от нас, които могат по-добре от другите да ти помогнат в момента. Затова с теб ще се занимават различни Сестри, докато се установи с коя се сработвате най-добре.

— Сестра Вирна ще бъде ли сред тях?

Паша го изгледа изпод вежди.

— Вирна вече не е Сестра. Занапред не би трябвало да се обръщаш към нея с това звание. Тя е послушница, така че трябва да я наричаш просто Вирна. Послушниците освен тази, която отговаря за теб, тоест аз, нямат право да дават уроци. Послушниците от Първа степен, каквато е Вирна, не работят с момчетата. Дълг на послушниците е да се обучават, а не да преподават.

Ричард си помисли, че му е невъзможно да мисли за Сестра Вирна като за Вирна. Звучеше му странно.

— Кога отново ще стане Сестра?

— Тя трябва да служи като послушница като всички останали. Да мие чинии в кухнята, както аз, когато бях малка. Един ден, ако работи така, както работех аз, ще има щастието да стане Сестра на светлината. Но дотогава ще е послушница.

Ричард си помисли, че всичко това се случи със Сестра Вирна заради него. Докато стане отново Сестра, тя ще бъде вече старица. Той

смени темата на разговора.

— А защо ни позволявате да се разхождаме наоколо?

— Защото вие не сте опасни за хората. Когато се научиш да управляваш своя Хан, ще ограничат движението ти. Хората от града се страхуват от момчетата, овладели силата си. Случвали са се нещастия. Когато момчетата придобият повече опит, ограничават излизанията им в града. Колкото повече напредват с магьосническите си умения, толкова повече ограничения получават. В края на обучението си биват допускани само в отделни части на Двореца. Но засега си свободен да ходиш където искаш. Чрез твоя Рада'Хан ще знам винаги къде си.

— Искаш да кажеш, че всяка Сестра може да ме открие веднага заради това проклето нещо?

— Не, само тази, която ти е дала яката, защото тя я държи и разпознава силата ѝ. И след като аз съм натоварена с твоето обучение, трябва да знам къде си през цялото време. Трябва да накарам моя Хан да опознае излъчването на твоята Рада'Хан. — Паша отвори вратата и влезе в тъмната стая. Вдигна ръка и всички лампи светнаха.

— Трябва да ме научиш на този номер — промърмори Ричард.

— Не е номер, а моят Хан. А това е едно от най-простите неща, на които ще те науча.

Таванът на просторната стая беше нашарен с линии, преплетени в сложни фигури. По стените имаше ламперия от черешово дърво в топли тонове. Високите прозорци, на които висяха богато набрани завеси в морскосиньо, гледаха към нощта навън. Имаше камина, от двете страни на която се издигаше по една бяла колона. По-голямата част от дървения под бе скрита под дебели килими. Из цялата стая и пред камината имаше удобни на вид столове и канапета.

Ричард си помисли, че цялата му къща би се побрала два пъти в тази стая. Той свали раницата от гърба си и я опря на стената край камината. До нея остави и колчана със стрелите и лъка си. След това отиде в дясната половина на стаята и застана пред една двойна врата, направена от малки стъклени плочки, над която бе спуснато кремаво перде. От другата страна на вратата видя огромен балкон, който гледаше към града.

— От тук залезите са много красиви — каза Паша.

Залезите не го вълнуваха особено. Огледа внимателно двора под себе си, портите, пътищата, патрулиращите войници, мостовете към

града и околните хълмове. Постара се да запамети разположението на колкото се може повече обекти. Върна се в стаята и отиде в другия ѝ край, където също имаше врата. Зад нея откри спалня, почти толкова голяма, колкото и първата стая. Никога не бе виждал по-огромно легло. Беше покрито с пурпурночервена кувертюра. Подобна на другата стъклена врата водеше към друг балкон, с изглед на юг, към морето.

— Прекрасна гледка — каза Паша. — Романтична. — Тя видя, че Ричард гледа към помещенията от другата страна на Двореца, и посочи с ръка. — Отвъд този двор са част от покоите на жените. Там се намират повечето от стаите на Сестрите. — Тя му се закани с пръст: — Там, млади момко, нямаш работа. — Извърна се към вратата. — Освен ако някоя Сестра не те покани в стаята си — добави накрая едва чуто.

— Как да те наричам — попита той. — Сестра Паша ли?

Тя се изкикоти.

— Не, засега съм послушница, макар да се надявам да докажа себе си в работата с теб и съвсем скоро да стана Сестра. Дотогава съм просто Паша.

Ричард се обърна към нея и я стрелна с поглед.

— Аз се казвам Ричард. Ще ти представлява ли проблем да запомниш името ми?

— Виж, аз отговарям за теб и...

— Щом ти е толкова трудно да го запомниш, нямаш никакъв шанс да станеш Сестра. Никога. Защото ако се опитваш да ме унижаваш, като ме наричаш с други имена, а не с моето, ще се постарая незабавно да направя така, че да се провалиш на теста. — Той се наведе напред и погледна страшно в широко отворените ѝ очи. — Разбра ли, Паша?

Тя преглътна.

— Не ми повишавай тон, млади... — Тя повдигна брадичката си. — Не ми повишавай тон, Ричард.

— Така е по-добре. Благодаря ти. — Надяваше се с това разговорът им да приключи, тъй като не беше в настроение да проявява повече любезност.

Извърна се към балкона. От него се виждаше доста по-малко, отколкото от другия. Поне що се отнася до нещата, които го интересуваха. Затова се върна в спалнята.

Паша го следваше по петите.

— Виж какво, Ричард, ще трябва да се научиш на добри обноски, защото в противен случай...

Чашата преля. Той се обърна рязко към нея. Изненадана, тя се закова на място, като едва не се блъсна в него.

— Не си обучавала никого преди мен, нали така?

Тя не помръдна.

— Бих казал, че за пръв път поемаш някаква отговорност и изпитваш ужас да не сгафиш някъде. И понеже си неопитна, си мислиш, че ако се държиш като господар, ще заблудиш хората, че знаеш какво правиш.

— Ами аз...

Той се наведе над нея и приближи лицето си на милиметри от нейното. Гласът ѝ заглъхна.

— Не бива да се страхуваш да ми покажеш, че нямаш опит в отношенията с хората, Паша. Онова, от което наистина трябва да се страхуваш, е, че ще те убия.

Тя присви гневно очи.

— Как си позволяваш да се държиш така с мен?

— Това за теб е игра. Начин да прилагаш безумните си правила и да дърпаш марионетката си за яката, за да получиш нова степен. — Той стисна зъби. — За мен обаче не е игра, Паша. За мен е въпрос на живот и смърт. Аз съм затворник, когото държат вързан за яка като животно, като роб. Разполагам с живота си толкова, колкото вие ми позволите. Знам, че ти няма да се поколебаеш да ме измъчваш, ако не играя по правилата ти. Но грешиш, Паша, ако си мислиш, че те заплашвам. Не, това е обещание.

— Не съм това, за което ме мислиш, Ричард! — каза тя. — Искам да съм ти приятел.

— Ти не си ми приятел. Ти си моят тъмничар. — Той вдигна пръст към лицето ѝ. — Никога не работи срещу мен, защото ще те убия точно така, както ще убия и всеки друг, който се опита да ми попречи да сваля яката.

Тя примигна.

— Ричард, не знам какво се е случило с теб някога, но ние не сме такива. Искам да бъда Сестра на светлината и да помагам на хората да прозират добрините на Създателя.

Ричард беше на път да изгуби контрол над магията си. С усилие я овладя. Сега не беше време за това, имаше да върши други работи.

— Не се интересувам от твоята теология. Просто запомни това, което ти казах.

Тя се усмихна.

— Ще го запомня. Съжалявам, че те ядосах и не те наричах с името ти. Моля те, прости ми. Няма да се повтори. Просто спазвах правилата. Така са ме учили.

— Забрави правилата. Бъди самата себе си и ще имаш по-малко трудности в живота.

— Дори и да не ми вярваш, аз просто се опитвам да ти помогна, това е, което трябва да правя. — Тя посочи с ръка. — Ела. Седни на леглото.

— Защо?

Макар тя да не помръдна, той усети леко побутване. Политна назад и седна, където му бе посочила тя.

— Не...

Тя пристъпи към него и застана права между двата му крака.

— Шт! Не говори! Остави ме да си върша работата. Вече ти казах, че моят Хан трябва да опознае твоята Рада'Хан, за да мога винаги да знам къде си.

Тя сложи ръцете си от двете страни на врата му, върху яката. После затвори очи. Гърдите ѝ бяха точно пред лицето му и се движеха с всяко поемане на въздух. За миг той усети привличане, но бързо се овладя. Беше неудобно, но не и неприятно и колкото по-дълго Паша държеше ръцете си така, толкова по-добре се чувстваше Ричард. Когато тя свали ръцете си, го прониза силна болка. Той разтърси глава.

— Какво направи?

— Просто оставих моя Хан да опознае твоята Рада'Хан. — Тя преглътна и по лицето ѝ потекоха сълзи. — И нещо от твоя Хан, от същността ти. — Паша се обърна настрани.

— Това означава ли, че вече ще знаеш къде се намирам по всяко време? Чрез яката?

Тя кимна и направи няколко крачки из стаята.

— Какво предпочиташ за ядене? Имаш ли някакви специални изисквания?

— Не ям месо!

Тя спря.

— Никога не съм чувала подобно нещо.

— А също така предполагам, че вече не обичам и сирене.

Тя се замисли за миг и продължи:

— Добре, ще предупредя готвачите за предпочитанията ти.

В главата на Ричард започна да се оформя план и Паша не бе част от него. Той трябваше да се отърве от нея.

Тя се приближи до висок гардероб от махагон, пълен с изящни дрехи. Имаше фино тъкани панталони, поне десетина ризи, повечето бели, някои с жаба, а също и всякакви разцветки сака.

— Това е за теб — каза тя.

— След като всички сте били толкова изненадани, че не съм дете, защо тези дрехи са моят размер?

Тя разглеждаше дрехите, пипаше платовете, изваждаше по някоя, за да я види по-добре.

— Някой сигурно е знаел. Вероятно Вирна е докладвала.

— Сестра Вирна.

Тя прибра обратно едно черно сако.

— Съжалявам, Ричард, но вече е просто Вирна. — Паша извади една бяла риза. — Харесва ли ти?

— Не. Ще изглеждам глупаво в такива дрехи.

Тя се усмихна кокетно.

— Напротив, мисля, че много ще ти отиват. Но ако не са по вкуса ти, ей на онази маса има монети. Ще ти покажа някои магазини в града и ще можеш да си купиш, каквото ти харесва.

Ричард погледна към мраморната маса. Върху нея имаше сребърна купа, пълна със сребърни монети, а до нея златна, пълна със златни монети. Ричард си помисли, че дори цял живот да бе работил като горски водач, пак не би спечелил и половината от това злато.

— Това не е мое.

— Разбира се, че е твое. Ти си гост в Двореца. Когато ги свършиш, ще ти донесат още.

— Независимо от всички тези неща, от скъпите дрехи, от парите и стаята, яката си е яка и нищо повече.

— Това няма нищо общо с Рада'Хан. Дрехите, с които си облечен, са ужасни. Изглеждаш като дивак от гората. — Тя разгърна пред него едно червено сако. — Ето, пробвай това.

Той сграбчи изящната дреха от ръцете ѝ и я запокити на леглото. После я стисна за рамото и я повлече към външната врата.

— Ричард, престани! Какво правиш?

Той отвори вратата.

— Изморен съм, имах дълъг ден. Лека нощ, Паша!

— Ричард, просто се опитвам да ти помогна да изглеждаш по-добре. В тези дрехи имаш вид на дивак. На някакъв огромен звяр.

Той се успокои и хвана ръкава на синята ѝ дреха. Синя като сватбената рокля на Калан.

— Този цвят не ти отива — каза ѝ той. — Изобщо не ти отива, разбра ли?

Тя стоеше в коридора и го гледаше с големите си кафяви очи. Той хлопна вратата с крак. Изчака няколко минути и надникна в коридора. Нямаше и следа от нея. Върна се при камината, бръкна в раницата си и започна да вади разни неща от нея. Нищо не му трябваше. Никакви дрехи.

Докато опъваше нова корда на лъка си, на вратата се почука лекичко. Той се промъкна по килима и се заслуша. Може би нямаше да се махне, ако не ѝ отговори. Но хич не му се искаше да му се мотае в краката и да му казва какво да облича. Имаше си по-важна работа. Чукането се повтори. Може би не беше Паша. Той стисна ножа си и отвори рязко вратата.

— Сестро Вирна?

— Току-що видях как Паша тича през коридора, обляна в сълзи. Изненадана съм, Ричард. — Тя повдигна вежда. — Не очаквах, че ще ти отнеме толкова време. Бях се скрила зад един ъгъл и вече се притеснявах, че някой може да ме види.

Бе увила главата си с шал, който покриваше и раменете ѝ.

— Наистина ли трябваше да я разплакваш?

— Имаше късмет, че не я убих.

Сестра Вирна свали шала от къдравата си коса и го метна на раменете си. Устните ѝ се разтегнаха в тъничка усмивка.

— Може ли да вляза?

Той я покани с ръка.

— А освен това съм просто Вирна. Не съм Сестра — каза тя, прекрачвайки прага.

Ричард прибра ножа.



— Съжалявам, но не мисля, че ще мога да те наричам по друг начин. За мен ти си Сестра Вирна.

— Не можеш да ме наричаш Сестра.

Ричард затвори вратата, а тя огледа стаята.

— Добре ли си настанен?

— Като крал. Сестро Вирна, знам, че не ми вярваш, но аз наистина съжалявам за това, което стана. Нямах намерение да стоварвам своите неприятности върху теб.

На лицето ѝ се появи широка усмивка.

— Ти си моята постоянна неприятност, Ричард, но този път наистина нямаш вина. Друг е отговорен за онова, което се случи с мен.

— Сестро, знам, че заради мен те понижиха в послушница. Не съм искал това да се случи. Но че те изпратиха да работиш в конюшните, това сама си го направи.

— Нещата не винаги са такива, каквито изглеждат, Ричард. — В очите ѝ проблесна пламъче. — Мразя да мия чинии. Когато бях послушница, когато бях млада, мразех това повече от всичко на света. Винаги съм се чувствала отвратително в кухнята, още повече с ръце, натопени в мазната помия. Много повече ми харесва да съм при конете. Те не ми отговарят, не спорят с мен. Обичам ги такива, каквито са. Още когато ти насече металните мундщуци, се сприятелих с Джесъп. Сестра Марен си мисли, че тя държи юздите и диктува положението, но всъщност направи онова, което исках аз.

Ричард се усмихна.

— Ти си много особена жена, Сестро Вирна. Гордея се с теб. Но винаги ще съжалявам, че заради мен те направиха отново послушница.

Тя сви рамене.

— Аз служа на Създателя. Няма значение как точно. Но ти наистина нямаш вина. Всичко е заради заповедите на Прелата.

— Имаш предвид онези заповеди, които ти бе написала в книгата ли? Тя ти забрани да използваш силата си върху мен, нали така?

— Откъде знаеш това?

— Сетих се. Понякога те ядосвах толкова, че бе готова да ме засипеш с огън и жупел, но никога не използва силата си, за да ме спреш. Не мисля, че това би се случило, ако не бе получила заповеди да гледаш, без да се намесваш. В крайна сметка, щом Рада'Хан е

създадена, за да контролира, защо иначе не би се възползвала от възможностите ѝ?

Тя поклати глава.

— Ти също си много особен човек, Ричард. Откога знаеш всичко това?

— Откакто прочетох книгата ти в Кулата. Защо си тук, Сестро?

— Искях само да се убедя, че си добре. От утре няма да имам тази възможност. Поне за известно време. Не и преди да ме направят отново Сестра. На послушниците Първа степен не се разрешава да имат нищо общо с младите магьосници. Наказанията за тях са много жестоки.

— Днес е първият ти ден като послушница, а вече наруши правилата. Не би трябвало да си тук. Ако някой те хване, ще отидеш директно при помията долу в кухнята.

Тя сви рамене.

— Има неща по-важни от спазването на правилата.

Ричард се намръщи.

— Защо не седнеш?

— Нямам време. Дойдох само, за да изпълня едно обещание. — Тя извади нещо от джоба си. — И да ти донеса това.

Вдигна ръката му и сложи нещо в нея, след това стисна дланта му в юмрук. Когато той разтвори пръсти и погледна, краката му се подкосиха. Къдрицата от косите на Калан, която бе хвърлил.

Сестрата склочи ръце пред себе си.

— Намерих го през първата нощ, когато бяхме заедно.

Без да я погледне, той прошепна:

— Какво искаш да кажеш с това, че си го намерила?

Тя се дръпна назад и погледна към тавана.

— Когато ти заспа, след като реши да не ме убиваш, отидох да се поразходя и го открих.

Ричард затвори очи.

— Не мога да го взема. — Той успя да се насили да каже: — Аз я освободих от себе си.

— Калан направи голяма жертва, за да спаси живота ти. Обещах ѝ да не допусна да забравиш, че тя те обича.

Ричард едва стоеше на краката си. Коленете му трепереха. Ръката му също.

— Не мога да го взема. Тя ме прати далеч от себе си. Аз я освободих.

Сестра Вирна заговори меко:

— Тя те обича, Ричард. Моля те, заради мен, вземи го. Рискувах толкова много, за да ти го донеса. Обещах на Калан да повярваш, че наистина те обича. Днес имах възможност за пореден път да се убедя колко рядко нещо е истинската любов.

Ричард почувства как целият огромен Дворец се стоварва на плещите му.

— Добре, Сестро, заради теб. Но знам, че тя не ме иска. Ако обичаш някого, няма да го молиш да сложи яка около врата си, няма да го пропъдиш на края на света. Тя иска да бъде свободна. Аз я обичам и затова я освободих от себе си.

— Един ден, Ричард, се надявам да разбереш каква огромна саможертва направи тя и колко истинска е нейната любов. Любовта е нещо много ценно и не трябва да се забравя. Не знам точно какво ще се случи с теб, но съм сигурна, че един ден отново ще откриеш любовта си. Но точно сега ми се струва, че имаш повече нужда от приятел. Моето предложение е съвсем искрено, Ричард.

— Ще свалиш ли яката от врата ми?

Тя помълча за миг. Когато проговори, гласът ѝ бе изпълнен със съжаление.

— Не мога, Ричард. Това ще те нарани. Мой дълг е да пазя живота ти. Яката трябва да остане на врата ти.

Той кимна.

— Нямам приятели. Аз съм във вражеска територия, във вражески ръце.

— Това не е вярно, Ричард. Но се опасявам, че като послушница няма да успея да те убедя в противното. Паша ми изглежда приятно младо момиче. Опитай да се сприятелиш с нея. Имаш нужда от приятел.

— Не мога да бъда приятел с човек, когото може да се наложи да убия. Наистина мисля всяка дума, която изрекох днес, Сестро.

— Знам, Ричард — прошепна тя. — Знам. Но Паша е почти на твоята възраст. Понякога е по-лесно да се сприятелиш с човек на твоите години. Мисля, че би се радвала да стане твой приятел. За една послушница това време е толкова важно, колкото и за един млад

магьосник. Отношенията между магьосника и послушницата, която трябва да се грижи за него, са уникални. Връзката, която ще укрепва с времето, може да бъде прекъсната единствено когато някой от двамата престане да съществува. Паша също се страхува. През целия си живот тя е била ученичка, послушница. А сега за пръв път ще бъде учител. Не само момчето, но и момичето се учи. И двамата навлизат в нов етап от живота си. И за двамата това е нещо много специално.

— Роб и господар. Единствено такива могат да бъдат отношенията ни.

Тя въздъхна.

— Съмнявам се, че някога послушница е поемала задача, по-трудна от тази, която получи Паша. Опитай се да я разбереш, Ричард. Тя ще направи всичко за теб. Създателят знае, че дори Прелатът би направила всичко за теб.

Ричард гледаше с празен поглед.

— Убивала ли си някога човек, когото си обичала, Сестро?

— Ами, не...

Ричард вдигна Агиел в юмрука си.

— Дена ме държеше в плен благодарение на собствената ми магия, точно както и Сестрите. Тя сложи яка около врата ми, както и Сестрите. Измъчвали са я, докато полудее достатъчно, за да причини същото и на мен. Разбрах защо тя го правеше, тъй като бях готов да направя всичко, само и само да не ме боли толкова. — Той не усещаше болката от стиснатия в юмрука му Агиел. — Разбрах я и я обикнах. — По лицето му потече сълза. — Това беше единственият начин да избягам. Тя контролираше яростта на меча. Понеже можах да я обикна, успях да накарам острието на меча да побелее.

— О, Създателю! — прошепна Сестра Вирна. — Нажежил си до бяло острието?

Ричард затвори очи и кимна.

— Аз приех в сърцето си нейната любов. Само така можах да накарам мечът да побелее. Само така можах да я пробода с него, докато тя ме гледаше с любящи очи. Само защото я обичах, можах да я убия и да избягам. Докато съм жив, няма да си го простя!

Сестра Вирна го прегърна успокоително.

— Създателю! — прошепна тя. — Какво направи с това твое чедо?

Ричард я отблъсна от себе си.

— Върви, Сестро, преди да си си навлякла неприятности. — Той избърса очите си. — Държах се глупаво.

Тя го стисна за раменете.

— Защо никога досега не си ми казвал това?

Ричард изтри носа си с ръкав.

— Не се гордея особено с тази история. Пък и ние с теб сме врагове, Сестро. — Той погледна насълзените ѝ очи. — Казах ти истината. Казах я и на другите Сестри. Готов съм да убия всеки, когото трябва. Сестро, способен съм да убия всеки. Аз съм онзи, който носи смърт. Аз съм чудовище. Ето защо Калан ме пропъди на края на света.

Сестрата отметна назад косите, нападали по лицето му.

— Тя те обича, Ричард. Опитваше се да спаси живота ти. Един ден ще го разбереш. — Тя въздъхна. — Съжалявам, трябва да вървя. Ще се справиш ли?

Усмивката му беше съвсем празна.

— Не мисля, Сестро. Струва ми се, че тук ще избухне война. Мисля, че ще свърша, убивайки Сестри. Надявам се да не си една от тях.

— Никога не знаем какви пътища ни е предопределил Създателят — каза тя.

— Мисля, че ако твоят Създател има някаква сила, ще те направи отново Сестра. И то по-рано, отколкото си мислиш!

— Трябва да вървя! Успех, Ричард. Не губи вратата си. — Тя отново омота къдравите си коси с шала и излезе.

Ричард се наведе над раницата си. Трябваше да действа още сега, докато се страхуват от него. Сложи колчана на гърба си, преметна лъка през рамо и излезе на балкона. Завърза въжето за железните перила, стисна ножа в зъби, плъзна се надолу и потъна в мрака.

## ПЕТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Нощта явно не бе прогонила хората от улиците на Танимура. Малките огньове, на които печеха месо на грил, още горяха, а търговията кипеше с пълна сила. Тук-там към Ричард се провикваха мъже, за да го поканят да поиграе с тях на зарове. Щом забележеха яката му, хората го затрупваха с предложения да купува какво ли не — от храна до огърлици от мидени черупки за дамата на сърцето си. Ричард им обясняваше, че няма пари, а те се смееха и го успокояваха — Дворецът плащал всичко. Той свиваше рамене и отминаваше.

Жени в прозрачни пъстри дрехи се притискаха към него и заливайки се от смях, се опитваха уж да го прегърнат, а всъщност гледаха да бръкнат в джобовете му. Правеха му такива предложения, че не можеше да повярва на ушите си. Опита се да избута жените от себе си. Не се получи. Когато ги погледна яростно, те сами се магнаха.

С облекчение остави зад гърба си града, светлините на факлите, горящите по улиците огньове, миризмите и шума. Почувства се по-добре, когато излезе под открито небе, огрян само от светлината на луната. Непрекъснато чувстваше яката около врата си и се чудеше какво ли ще стане, ако се отдалечи прекалено много, макар от онова, което му каза Паша, да знаеше, че би трябвало да може да отиде много по-далеч, отколкото възнамеряваше. Все пак се тревожеше да не би тя да греши, притесняваше се, че веригата изведнъж може да се скъси.

Най-сетне стигна до място, което го удовлетворяваше. Огледа тревистата ливада, от която в далечината се виждаше градът. Малко по-встрани под лунната светлина се очертаваха високите тъмни силуети на дърветата. Между тях бе тъмно като в рог.

Ричард остана известно време загледан в страховитата тъмнина. Обзе го неясно, изгарящо желание да потъне в нея. Нещо в него копнееше да го направи, да призове магията. Нещо в него страстно желаше да предизвика яростта, да я остави да вилнее. Почувства, че трябва да се освободи от тягостното чувство, че е нечий затворник, да излее гнева си, страха от неизвестността, болката за Калан. Трябваше

да го направи. Като човек, който удря с юмрук по стената в пристъп на гняв. Тези гори по някакъв начин му обещаваха успокоение.

Най-накрая успя да извърне поглед от тях и се зае да събира дърва за огън. С ножа си начупи съчки и ги подреди на купчина. След като се разпалиха добре, прибави отгоре и по-дебели клони. Огънят тръгна и той сложи отгоре канче, наля малко вода, а след малко прибави ориз и зеленчуци. Докато чакаше яденето да заври, дояде парче хляб, останало му отпреди. После сви колене ги обгърна с двете си ръце. Очите му не можеха да се откъснат от мрака на Блатистите гори. От другата страна в далечината проблясваха светлините на града. Небето над него беше като балдахин от звезди. Гледаше нагоре в очакване над главата му да се появи познатият силует.

След известно време чу зад себе си тъп звук. Две космати лапи го прегърнаха и го прекатуриха на земята. Той се засмя. Грач също изгъркори с клокочещия си смях, опитвайки се да го обгърне с крака, ръце и крила. Ричард започна да го гъделичка между ребрата, а Грач се смееше дълбоко и гърлено. Схватката завърши с това, че малкият змей възседна противника си и го прегърна плътно. Ричард отвърна на прегръдката му.

— Грааач ооичч Рааач ааарг.

Ричард го притисна още по-силно до себе си.

— И аз те обичам, Грач.

Зверчето вдигна сбръчкания си нос към него. Святкащите му зелени очи го погледнаха, чу се гърлен смях. Ричард сбърчи нос.

— Грач, смърдиш ужасно! — Той се изправи, все още без да го изпуска от ръцете си. — Успя ли да си уловиш нещо за ядене?

Грач кимна ентусиазирано.

— Толкова се гордея с теб! И при това без мухи-кръвопийци. Какво хвана?

Грач килна глава настрани. Косматите му уши се насочиха напред.

— Костенурка ли? — попита Ричард. Грач се изкикоти и поклати глава. — Елен? — Чу се съжалително скимтене. — Заек? — Змеят подскочи и тръсна глава, явно доволен от играта.

— Предавам се. Какво яде?

Грач покри очи с лапи и погледна тайничко изпод тях.

— Енот? Хванал си енот?

Грач кимна, ухили се зъбато, след което се изпъчи и се удари в гърдите.

Ричард го потупа по главата.

— Браво на теб! Браво, Грач!

Малкият змей отново се изкикоти гърлено и бутна Ричард, за да се побоят още малко. Ричард въздъхна с облекчение при мисълта, че приятелят му най-сетне се е научил сам да се грижи за храната си. Накара го да седне, докато той провери дали оризът е готов. Махна канчето от огъня.

— Ще хапнеш ли заедно с мен?

Грач внимателно се наведе напред и подуши храната. Знаеше, че е горещо. Вече се беше парил и беше много внимателен, когато Ричард готвеше нещо. Сбърчи нос. Изскимтя и извърна рамене. Ричард разбра, че не е във възторг от видяното, но след като няма друго, би опитал и от това. Сипа му малко в една паница.

— Духай! Горещо е.

Грач приближи паницата до лицето си и изви устни. Духна малко въздух в яденето си. Ричард загреба, докато гледаше как змеят се опитва да яде направо от паницата. Накрая Грач се излегна по гръб и хванал съда между двете си лапи, изля съдържанието му в устата си. Унищожи го на три глътки. След това се изправи и плесна с криле. Приближи се. С умолително скимтене протегна паницата си към Ричард, който му показва празното канче.

— Няма повече.

Ушите на Грач увиснаха. Той закачи нокът на ръба на паницата на Ричард и го побутна. Ричард дръпна паницата си и му обърна гръб.

— А, не, това си е моята вечеря.

Грач се примири и застана кротко до приятеля си, докато той приключи с вечерята си. Когато Ричард сви колене и ги обгърна с ръце, Грач се наведе напред и се опита да направи същото. Ричард извади кичура коса от джоба си. Завъртя го в ръка и го огледа на лунната светлина. Грач протегна лапа напред. Ричард го възпря с лакът.

— Не — каза той тихо. — Можеш да го докоснеш, но много внимателно.

Грач се протегна внимателно, бавно и нежно докосна с нокът кичура. Вдигна зелените си очи. Погали с нокът косата на Ричард. След това го докосна по бузата, където се бе изтърколила една сълза.



Ричард подсмъркна и преглътна. Прибра кичура обратно в джоба си. Грач прегърна приятеля си с гигантската си лапа и склони глава на рамото му. Ричард също го прегърна и двамата останаха така известно време, загледани в нощта. Накрая, решил, че е време да поспи, Ричард откри едно местенце, обрасло с гъста трева, и си постла одеялото. Легна, а до него се сгуши Грач. Двамата заспаха моментално.

Когато се събуди, луната почти бе залязла. Седна и се протегна. Грач повтори движенията му. Ричард разтърка очи. Най-много след час-два щеше да се зазори. Беше време.

Изправи се, а Грач застана до него.

— Искам да ме чуеш, Грач, трябва да ти кажа нещо важно. Слушаш ли ме?

Грач кимна и го погледна сериозно. Ричард му посочи града.

— Виждаш ли това място с всичките огънове и светлини? Известно време ще живея там. — Той се потупа по гърдите и пак му посочи града. — Ще бъда там. Но не искам да идваш при мен. Трябва да стоиш далеч. За теб там е опасно. Ще стоиш далеч!

Грач не откъсваше поглед от лицето му.

— Аз ще идвам да те виждам, разбра ли?

Грач се замисли за миг, после кимна.

— Ще стоиш далеч от града. Виждаш ли онази река там долу? Знаеш какво е река, показвал съм ти вода. Ще стоиш от тази страна на водата. От тази страна. Разбра ли?

Ричард не искаше Грач да ходи на лов във фермите от другата страна на реката. Това със сигурност щеше да му донесе неприятности. Грач гледаше ту лицето на Ричард, ту града. Издаде звук, идващ дълбоко от гърлото му, за да покаже, че е разбрал.

— И, Грач, ако видиш хора — Ричард отново се удари в гърдите и показа към града, — такива като мен, недей да ги ядеш! — Той размаха пръст пред лицето на зверчето. — Хората не са храна. Не яж хора, разбра ли?

Грач изръмжа доста разочаровано и после кимна. Ричард сложи ръка на раменете му и го обърна с лице към Блатистите гори.

— А сега ме слушай внимателно. Много е важно. Виждаш ли онова място там, горите?

Чу се ниско, заплашително ръмжене. Устните на змея се разтегнаха и под тях лъснаха огромните му зъби. Зелените му очи

заблестяха още по-силно.

— Стой далеч от горите! Не искам да ходиш там! Наистина, Грач. Стой далеч от горите!

Змеят погледна натам, все още ръмжейки. Ричард го сграбчи за козината и го разтърси.

— Стой далеч! Разбра ли?

Грач го погледна косо и накрая кимна.

— Налага се да отида там, но ти не бива да ме следваш. За теб е опасно.

Грач нададе жален вой и го дръпна назад.

— Не се притеснявай за мен. Аз имам меча си. Нали го помниш? Той ще ме защитава. Но ти не бива да идваш с мен.

Ричард се надяваше да е прав за меча. Сестра Вирна му беше казала, че в Блатистите гори върлува зла магия. Но нямаше избор. Това беше единственият план, който можа да измисли.

Прегърна силно змея.

— Бъди добро момче. Иди да си уловиш нещо за ядене. Ще дойда скоро да те видя и тогава ще се борим. Нали?

Грач грейна в усмивка, когато чу да се споменава за борба. С надежда побутна Ричард по ръката.

— Не сега, Грач. Трябва да свърша една работа. Но ще се върна някоя друга вечер и тогава ще се борим.

Ушите на малкия змей отново увиснаха. Дългите му ръце обвиха Ричард и го притиснаха в продължителна прегръдка. Ричард си събра нещата и като махна за довиждане, тръгна. Грач гледа след него, докато тъмната гора го погълна.

Вървя близо час. За да осъществи плана си, бе нужно да навлезе дълбоко в гората. От дърветата като ръце се протягаха клони, обрасли с мъх и увивни растения. Чуваха се звуци — гърлено щракане и дълги, плътни подсвирквания. Когато приближеше до някоя локва, се чуваше как в нея скачат разни неща.

Затоплен и задъхан от бързия ход, той стигна до малка полянка, достатъчно нависоко, за да бъде суха и достатъчно открита, за да може да вижда част от звездите. Наоколо нямаше камък или пън, на който да се седне, така че просто събра малко трева и се отпусна на купчината с кръстосани крака. Раницата беше отстрани до него. Затвори очи и въздъхна дълбоко. Замисли се за дома си и за Еленовата гора. Толкова

му се искаше отново да се върне там. Сети се за приятелите си, които му липсваха — за Чейс, за Зед. През всичките тези години, докато растеше край Зед, Ричард дори за миг не бе предполагал, че може да му е дядо. Но знаеше, че му е приятел и че се обичат. Сигурно това бе по-важно. Пък и какво ли би било по-различно, ако знаеше? Ричард не би могъл да го обича повече, а Зед нямаше да му е по-голям приятел.

Толкова отдавна не беше виждал Зед. Срещна го в Народния двореца в Д'Хара, но тогава не им остана много време да разговарят. Ричард не биваше да заминава толкова бързо. Така му се искаше да поговори със Зед точно сега, да потърси от него помощ и съвет. Нямаше представа дали Калан е тръгнала да го търси. Защо да го прави? Нали се отърва от него, постигна онова, което искаше.

С цялото си сърце се молеше това да не е истина.

Липсваше му усмивката ѝ, зелените ѝ очи, мекият ѝ глас, интелигентността и находчивостта ѝ, докосването ѝ. Тя накара светът да оживее за него. Би дал живота си, без да се замисли, само да можеше да я подържи в ръцете си за няколко минути.

Но тя знаеше какво представлява той и го пропъди надалеч.

Той я освободи от себе си.

Така беше най-добре. Той не я заслужаваше.

Преди да разбере какво става, Ричард се потопи в себе си и се опита да стигне до покоя, до своя Хан, както го бе учила Сестра Вирна. Докато беше с нея, се бе упражнявал почти всеки ден. И макар никога да не бе почувствал своя Хан, каквото и да представлява той, винаги му бе доставяло удоволствие да го търси. Действаше му отпускане, даряваше го с покой. Сега също му стана приятно. Остави съзнанието си да се потопи в това място на покой, позволи на грижите да изплуват навън. Както винаги, си представи Меча на истината да се носи в пространството пред вътрешния му поглед. Видя всеки негов детайл, почувства го. Издърпа го, без да отваря очи. Не беше съвсем сигурен защо го прави, но по някакъв начин усещаше, че точно това трябва да направи. Нощният въздух се изпълни с характерния звън на метал, който обяви, че мечът е дошъл в Блатистите гори.

Сложи го напърно върху коленете си. Магията затанцува заедно с него в това място на покоя. Ако нещо се случи, той щеше да е готов.

А сега трябваше да чака. Щеше да отнеме доста време, бе сигурен в това, но тя щеше да дойде.

Когато разбере къде е той, щеше да дойде.

Докато седеше така — безмълвен и притихнал, нощта около него възвърна обичайния си ритъм. Ричард се бе съсредоточил върху мислената картина на меча и почти не обръщаше внимание на цвърченето и щракането на горските насекоми, на плътното крякане на жабите, на шумоленето на мишките и птичките между дърветата и по сухите клони, покриващи земята. От време на време във въздуха прелетяваше прилеп. Чу се крясък на бухал, уловил вечерята си.

Изведнъж, докато седеше така в мъглата на полусънното си състояние и си представяше меча, нощта утихна.

В съзнанието си видя тъмната сянка зад гърба си.

Само с едно плавно движение стана и се завъртя, острието на меча изсвистя във въздуха. Сянката отскочи, и щом мечът мина покрай нея, отново се хвърли напред. Ричард се зарадва, че е пропуснал, че няма да свърши само за миг, че ще може да потанцува с духовете, да освободи яростта си.

Тя се движеше във въздуха като призрак, тъмна като смъртта и също толкова бърза.

Духовете танцуваха около поляната, мечът проблясваше на отслабващата лунна светлина, острието разсичаше въздуха, покрай Ричард профучаваха остриите като бръснач нокти на тъмната сянка. Той се остави да потъне в магията на меча, в яростта му, в собствената си ярост. Остави гнева си да се слее с този на магията и се впусна в танца на смъртта. Двамата се завъртяха из поляната като листа по време на вихрушка, единият — избягвайки острието, другият — остриите нокти. Хвърляха се напред и се снишаваха към земята, използвайки прикритието на дърветата. Ричард остави духовете на меча да танцуват с него. Потопи се в майсторството на магията, остави се да прави онова, което му диктуват духовете, и гледаше почти като страничен наблюдател как те го завъртат насам-натам, карат го да заляга по земята, да се завърта наляво, после надясно, да подскача и да се хвърля напред.

Копнееше да научи танца.

„Научете ме!“

Подобно на спомен, в главата му изплува познанието и насърчавано от собствената му воля, се свърза с него.

Ричард се превърна не в човек, който използва меча, магията, духовете, а в такъв, който ги владее. В техен господар. Острието, магията, духовете и човекът бяха едно.

Тъмната сянка се спусна.

Сега. Острието я разсече с мощен удар. По околните дървета плисна кръв. Във въздуха отекна смъртен вик. После настъпи тишина.

Ричард стоеше и едва си поемаше дъх. И почти съжаляваше, че всичко свърши. Почти.

Беше танцувал с духовете на мъртвите, с магията и по този начин бе открил онова, което търсеше — да се освободи не само от чувството си на безпомощно объркване, но и от тъмните страсти, скрити дълбоко в него. Страсти, които не разбираше.

\* \* \*

Слънцето беше изгряло преди повече от два часа, когато я чу да идва. Промъкваше се през гъсталака, пуфтейки ядосано срещу драките, които се закачаха за дрехата ѝ. Докато се изкачваше нагоре по хълма, под краката ѝ се трошаха съчки. Махна един трън, забил се в полата ѝ, и стъпи пред него на поляната. Ричард стоеше с кръстосани крака, затворил очи, мечът лежеше върху коленете му. Тя едва си поемаше дъх.

— Ричард!

— Добро утро, Паша! — Той отвори очите си. — Прекрасен ден, нали?

Беше прихванала дългата си кафява пола с ръце. Бялата ѝ блуза беше плувнала в пот. Косите ѝ също блестяха от влага. Отметна от лицето си няколко паднали кичура.

— Веднага трябва да се махнеш от тук. Ричард, това са Блатистите гори.

— Знам. Сестра Вирна ми каза. Интересно местенце.

Тя го изгледа страшно.

— Ричард, това място е опасно! Какво правиш тук?

Той се усмихна.

— Чакам те!

Тя огледа дърветата и тъмните сенки под тях.

— Тук мирише ужасно — измърмори тя. След това клекна край него и му се усмихна, както човек се усмихва на дете или на луд. — Ричард, добре се позабавлява, поразходи се. А сега дай ръка и да се прибираме!

— Няма да си тръгна, докато Вирна не бъде възстановена като Сестра.

Паша скочи на крака.

— Какво?!

Ричард взе дръжката на меча си в ръка и също се изправи.

— Няма да си тръгна, докато Вирна не получи отново своя ранг на Сестра, както преди. Дворецът трябва да избере кое е по-важно — моят живот или Сестра Вирна да остане послушница.

Паша зейна от изненада.

— Но единствената, която може да снесе наказанието от нея, е Сестра Марен.

— Знам — той докосна носа ѝ с пръсти. — Ето защо сега ще отидеш при Сестра Марен и ще ѝ кажеш, че трябва лично да дойде тук и да ми се закълне тържествено, че Вирна отново е Сестра. И че се съгласява с моите условия.

— Не говориш сериозно. Сестра Марен никога няма да го направи.

— Няма да стана оттук, докато не го направи.

— Ричард, ще се върнем в Двореца и ще видим дали Сестра Марен би искала да обсъди с нас този въпрос. Но не можеш да останеш тук. Не си струва да умреш за това!

Той я погледна хладно.

— Според мен си струва.

Тя облиза изпръхналите си устни.

— Ричард, ти нямаш представа какво правиш. Това място е изключително опасно. Аз отговарям за теб, не мога да допусна да останеш тук. Ако не искаш да дойдеш с мен, ще се наложи да използвам яката, за да те накарам да го сториш. А знам, че не искаш да го правя.

Усмивката на Ричард се отрази в острието на меча.

— Сестра Вирна е наказана заради отношенията си с мен. Ще направя всичко възможно, за да възстановя нейния ранг. Не мога да допусна това наказание да лежи върху нея. Ще направя всичко, което е

по силите ми, дори ако трябва, ще умра тук. Ако използваш яката, за да ме нараниш или да ме накараш да си тръгна оттук, ще се боря с теб с всички сили. Не знам кой ще победи, но единият от нас ще умре. Ако си ти, това означава, че войната ще започне. Ако съм аз, твоите опити да станеш Сестра се обезсмислят, а Сестра Вирна си остава послушница. Ще дам от себе си всичко, на което съм способен.

— Ти искаш да умреш? Заради това?

— Да. Смятам, че е много важно. Не мога да допусна Сестра Вирна да бъде наказана заради мен. Няма да е справедливо.

Паша сви вежди.

— Но... Сестра Марен е Господарката на послушниците. Аз съм послушница. Не мога да отида при нея и да ѝ кажа да възстанови ранга на Вирна. Ще ме одере жива.

— Аз причиних тази неприятност. Ти си най-обикновен куриер. Ако те накаже, няма да се примиря, както не се примирявам с наказанието на Сестра Вирна. Ако Сестра Марен иска война, ще я има. Ако иска да запази моето примирие, ще трябва да дойде при мен и да приеме условията ми.

Паша не отместваше очи от него.

— Ричард, ако си още тук, когато слънцето залезе, ще умреш.

— Тогава те съветвам да побързаш.

Тя се обърна и посочи към града.

— Но... аз трябва да се върна обратно, а вървах с часове, за да стигна дотук. После трябва да намеря Сестра Марен и да я убедя, че наистина мислиш, каквото говориш. Дори и да успея, ще ни чака дълъг път.

— Трябваше да дойдеш на кон.

— Когато тръгнах след теб, не мислех нито за коне, нито за нищо. Просто знаех, че си в опасност, и тръгнах, за да те намеря.

Той я изгледа с равен поглед.

— Значи си направила грешка, Паша. Трябва да мислиш, преди да действаш. Може би следващия път първо ще помислиш.

Паша сложи ръка на гърдите си и си пое въздух.

— Ричард... едва ли ще има време да...

— Тогава ще е най-добре да побързаш, ако не искаш новият ти ученик да бъде тук по залез-слънце.

Очите ѝ се навлажниха от объркване и притеснение.

— Ричард, моля те. Ти не разбираш. Това не е игра. Това място наистина е опасно.

Той се извърна леко и посочи с меча си.

— Да, знам.

Паша се озърна между сенките и ахна. Направи няколко колебливи крачки към дърветата. Ричард не я последва. Знаеше какво има там. Двете половини на същество, дошло от истински кошмар, вътрешностите на което се валяха по земята. Зловещата му глава, прилична на човешка, но сплескана така, че да изглежда повече като на змия или гуцер, беше олицетворение на злото. Бе покрита с дебела лигава черна кожа и свързана с люспестото тяло с дълъг сбръчкан врат. Самото тяло също приличаше на човешко. Цялото същество изглеждаше като че бе направено да се движи със страхотна скорост и естествена, бърза грациозност. Бе наметнато с дълга до петите черна пелерина. Онова, което Ричард беше взел за нокти, всъщност бяха стоманените остриета на ножове.

Паша стоеше изумена. Ричард се доближи до нея и се вгледа в разполовеното тяло. Каквото и да беше това, то кървеше като много други същества и смърдеше като развалена риба под ярко слънце. Паша се разтрепери.

— Създателю — прошепна тя. — Това е сбърз. — Тя отстъпи назад. — Какво му се е случило?

— Какво му се е случило ли? Убих го, това му се е случило. Що за същество е този сбърз?

Паша спря върху Ричард огромните си кафяви очи.

— Какво искаш да кажеш с това „убих го“. Не можеш да убиеш сбърз, никой никога не е убивал сбърз. — Лицето ѝ изразяваше цялото смайване на света.

— Е, пред теб стои един, който е успял.

— Убил си го през нощта, нали?

— Да — намръщи се Ричард. — Откъде знаеш?

— От тази страна на Блатистите гори много рядко се появява сбърз, но в Двореца има доклади от последните няколко хиляди години. Писани са от хора, живели достатъчно дълго след сблъсъка с него, за да кажат какво са видели. Това същество винаги приема цвета на средата около него. В един от докладите се казва, че един сбърз изскочил от тинята и бил с цвят на тиня. Друг бил златистожълт,



защото се появил заедно със залеза. През нощта е черен, защото това е цветът на нощта. Смята се, че тези същества имат магически способности, щом приемат цвета на това, което е около тях. След като е черен, значи си го убил през нощта.

Ричард я хвана за ръката и я дръпна настрана. Тя беше смаяна от видяното. Цялата трепереше.

— Паша, какво представляват тези същества?

— Нещо, което живее в Блатистите гори. Не знам точно какво. Чувала съм, че по време на войната, която е разделила Новия от Стария свят, магьосниците създали цели армии от тях. Някои вярват, че са изпратени от Безименния. Но Блатистите гори са техният дом, както и на много други същества. Ето защо никой не живее от тази страна на реката. Понякога те излизат от гората и преследват хора. Никога не изяждат жертвите си, убиват само заради удоволствието от убиването. Сбързът изкормва жертвите си. Имало е случаи хора да живеят достатъчно дълго след това, за да могат да разкажат какво им се е случило, така научаваме някои неща за тях.

— Кога са се появили в Блатистите гори?

— Доколкото знам, заедно с Двореца на пророците, преди около три хиляди години. — Тя прилепи юмруци до полата си. — И през цялото това време никой никога не е убивал сбърз. Всички жертви твърдят, че изобщо не са го забелязали, преди да ги нападне. Някои от тях са били Сестри, други магьосници, но техният Хан не ги е предупредил за опасност. Казват, че нападението е светкавично, жертвите забравят, че са родени с дарбата. Как си могъл да го убиеш?

Ричард си припомни, че видя приближаването му в съзнанието си. Хвана Паша за ръката.

— Може би просто съм късметлия, все някой е трябвало да го направи някога, рано или късно. А може просто да не е толкова умен, за колкото го мислите.

— Ричард, моля те, ела с мен. Не това е начинът да наложиш волята си на Двореца. Това може да те убие.

— Не искам да налагам нищо, просто поемам отговорността за действията си. Моя грешка е, че Сестра Вирна беше понижена. Трябва да я поправа. Винаги се боря за онова, което е правилно. Не го ли правя, съм нищо.

— Ричард, ако слънцето залезе и ти си в Блатистите гори...

— Губиш ценно време, Паша!

## ПЕТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Чу ги да пристигат в късния следобед. Вятърът донесе до него шума от копитата само на един кон, примесен с гласа на Паша. Найсетне излязоха на поляната. Ричард прибра меча в ножницата.

— Бони! — той почеса кобилата по врата. — Как си, момичето ми!

Бони го бутна с глава по гърдите. Ричард пъкна пръсти в устата ѝ, за да види дали има метален мундщук. Сестра Марен го гледаше намръщено.

— Радвам се, че не си напъкхала желязо в устата ѝ, Сестро.

— Конярите казаха, че не са намерили мундщуките на трите коня. — Тя го изгледа подозрително. — Изчезнали. Мистериозно.

— Така ли? — Ричард сви рамене. — Колко жалко.

Паша едва си поемаше дъх от изкачването зад коня на Сестрата. От бялата ѝ блуза се лееше пот. Тя приглади влажната си коса. Беше наказана да върви пеш. Сестрата, закопчала догоре кафявата си рокля, изглеждаше съвсем спокойна и отпочинала върху удобния гръб на Бони.

— И така, Ричард — каза тя, щом слезе от коня. — Тук съм, както пожела. Какво искаш?

Тя много добре знаеше какво иска Ричард, но той реши да ѝ отговори възможно най-любезно.

— Съвсем просто е. Сестра Вирна да бъде възстановена като Сестра. Веднага. И да ѝ бъде върнат дакра.

Тя махна презрително с ръка.

— Мислех, че ще ми поискаш кой знае какво! Това е просто. Вече е направено. Вирна е отново Сестра на светлината. За мен няма никакво значение.

— А когато те попита защо, не искам да ѝ казваш, че е станало заради мен. Кажй ѝ, че си размислила или нещо подобно и си решила да я направиш отново Сестра. Можеш, ако искаш, да ѝ кажеш, че ти се е явил своят Създател и те е накарал да го направиш.

Сестра Марен отметна назад няколко кичура от чудесната си руса коса.

— Ще го направя. Доволен ли си? Има ли още нещо?

— Това е всичко. То ще запази примирието ни.

— Чудесно. А сега, след като вече всички разногласия са заличени, покажи ми тази мъртва мечка. Паша опищя половината Дворец с твоя убит сбърз.

Паша беше забила яростно очи в земята, когато Сестра Марен се обърна намръщено към нея.

— Това глупаво дете никога не стъпва на под, който не е измит, изчистен и лъснат. И единственият случай, в който си подава главата навън от вратата на стаята си, е щом чуе, че в Танимура са докарали нова коприна. Едва ли би могла да различи заек от вол и със сигурност не би познала... Каква е тази воня?

— Мечи черва — каза невинно Ричард.

Паша отстъпи встрани, щом той вдигна ръка да покаже пътя. Сестрата прихвана широката си дреха и тръгна към дърветата. Паша го погледна изпод вежди, но когато двамата чуха учестеното й дишане, вдигна глава и на устните й грейна усмивка. Щом Сестрата се обърна към тях с бяло като платно лице, момичето отново заби поглед в земята. Треперещите пръсти на Сестра Марен повдигнаха брадичката на Паша.

— Ти си казала истината, дете — прошепна тя. — Прости ми!

Паша направи реверанс.

— Разбира се, Сестро Марен, благодаря ти, че отдели от времето си, за да провериш лично доклада ми.

Сестрата временно забрави надменността си и стана по-сърдечна. Обърна се към Ричард.

— Как умря това същество?

Ричард изтегли няколко сантиметра от мечка над ножницата и после го плъзна обратно.

— Значи всичко, което казва Паша, е истина. Ти си го убил?

Ричард сви рамене.

— Прекарал съм доста голяма част от живота си под открито небе и знаех, че не е заек.

Сестра Марен се обърна отново към съществото, като си мърмореше под носа.

— Трябва да го изследвам. Това е невероятна възможност.

Паша извърна поглед към Ричард и смръщи нос от отвращение, когато Сестрата прокара пръстите си по тънкия процеп на устата на сбърза, бръкна в ушните му миди и накрая плъзна ръка по лъскавата черна козина. Изправи се, взряна в разпилените по земята вътрешности. Най-накрая се обърна към Ричард.

— Къде му е пелерината? Паша каза, че имало и пелерина?

Когато сбързът се бе спуснал да го нападне, пелерината му се бе развяла назад и ударът на Ричард, с който го бе разполовил, не я беше засегнал. Докато чакаше Паша да доведе Сестрата, Ричард случайно разбра какво удивително нещо може да върши тази пелерина. Той я изми от кръвта, окачи я между дърветата да съхне и след известно време я пхна в раницата си. Нямахше намерение да се разделя с нея.

— Тя си е моя. Боен трофей. Ще си я запазя.

Сестрата изглеждаше объркана.

— Но ножовете... мъжете не ценят ли като бойни трофеи по-скоро нещо такова? Защо ти е пелерина при положение, че можеш да имаш ножове.

Ричард потупа дръжката на меч.

— Имам си моя меч. Защо са ми ножове, които са се оказали по-неефективни от него? Винаги съм искал да имам дълга черна пелерина, а тази ми харесва, тъй че ще я задържа.

Лицето ѝ отново се намръщи.

— Това ново условие към примирието ли е?

— Щом искаш, приеми го така!

Чертите ѝ поомекнаха. Тя се замисли.

— Струва ми се, че не е толкова важно. В крайна сметка важно е съществуването, а не пелерината му. — Тя се обърна към вонящия труп. — Трябва да го изследвам.

Докато Сестрата оглеждаше останките на сбърза, Ричард окачи лъка, колчана и раницата си на седлото на Бони. След това сложи крак в стремето и се метна на гърба ѝ.

— Не оставай тук след залез-слънце, Сестро Марен!

Тя го погледна през рамо.

— Конят ми, не можеш да ми взимаш коня!

Ричард се усмихна извинително.

— Докато се борих със сбърза, си изкълчих глезена. Сигурен съм, че не би допуснала най-новият възпитаник на Двореца да изкуцука целия път до в къщи, нали? Може да падна и да си счупя главата.

— Но...

Ричард се наведе и стисна Паша за ръката. Тя ахна от изненада, когато той я метна зад гърба си.

— Не оставай тук след залез-слънце, Сестро. Чувал съм, че по мръкнало е доста опасно в Блатистите гори.

Паша зарови лице в гърба му и положи много усилия, за да не се разкикоти на глас.

— Да, да — каза Сестра Марен, а очите ѝ не се откъсваха от сбърза. — Добре. Вие двамата се връщайте. Аз трябва да проуча това същество, преди да са го изяли животните.

Паша така го стискаше през кръста, че Ричард едва си поемаше дъх. Действаше му разсейващо да усеща допира на стегнатите ѝ гърди до гърба си. Пръстите ѝ се забиваха в тялото му, сякаш тя се страхуваше, че всеки миг ще падне от коня.

Когато излязоха от гората и започнаха да се спускат по хълма, той каза на Бони да върви ходом и откъсна от себе си ръцете на Паша. Тя моментално ги върна на мястото им.

— Ричард, ще падна!

Той отново ги бутна надолу.

— Няма да паднеш, стой спокойно и остави бедрата си да се движат с ритъма на коня. Използвай равновесието, няма защо да ме стискаш, като че от това зависи животът ти.

Тя отмести ръцете си встрани.

— Добре, ще опитам.

Когато се спуснаха надолу към града, небето беше станало златисто. В главата на Ричард се въртяха вихрено сцените от изминалата нощ. Случилото се в Блатистите гори изгаряше съзнанието му.

— Наистина ли си си изкълчил глезена? — попита Паша, след като дълго време бяха яздили мълчаливо.

— Не.

— Ти излъга Сестра. Ричард, трябва да се научиш, че да се лъже е лошо. Създателят мрази лъжите.

— Знам, Сестра Вирна ми го е казвала.

Той реши, че повече няма да язди с нея, залепена на гърба му, слезе от коня и поведе Бони за юздата. Паша се полюляваше на седлото.

— Защо го направи, след като знаеш, че не бива да се лъже?

— Защото исках Сестра Марен да походи на връщане. Тя те е накарала да вървиш пеша като наказание за нещо, за което нямаш вина.

Паша се смъкна от гърба на Бони и се доближи до Ричард. Опита се да приглади косите си с пръсти.

— Много мило от твоя страна, Ричард — тя сложи ръката си върху неговата. — Мисля, че ще станем добри приятели.

Ричард отмести ръката си.

— Можеш ли да свалиш тази яка от врата ми?

— Рада'Хан? Не. Само истинска Сестра може да го направи. Аз още не знам как.

— Тогава няма да станем приятели. Нямам полза от теб.

— Ти пое много голям риск заради Сестра Вирна. Тя сигурно ти е приятел. Такива неща се правят само за приятели.

— Сестра Вирна не ми е приятел. Направих го само защото беше наказана несправедливо по моя вина. Това е единствената причина. Решил съм, че ще стана приятел само на онзи, който свали яката от врата ми. Сестра Вирна много ясно ми каза, че няма да го направи. Когато дойде времето и тя застане на пътя ми, ще я убия, както и другите Сестри, които се опитат да ме спрат. Както и теб, ако се опиташ да ми попречиш.

— Ричард — прошепна Паша, — ти едва започваш да се учиш, не бива да се хвалиш толкова със силата си. Не е прилично за един млад мъж. Дори не бива да се шегуваш с подобни неща. — Тя отново го хвана за ръката. — Не мога да повярвам, че си способен да нараниш жена...

— Грешиш!

— Много от младите мъже в началото имат сериозни трудности, но се надявам, че ще спечеля доверието ти, това ще ти помогне. Сигурна съм, че ще станем приятели.

Ричард дръпна ръката си и се обърна към нея.

— Това не игра, Паша, ако застанеш на пътя ми, когато реша, че времето е дошло, ще прережа хубавото ти вратле.

Тя се усмихна кокетно.

— Наистина ли мислиш, че имам хубав врат?

— Така се казва — изръмжа той.

Продължиха мълчаливо, Ричард вървеше намръщен и дърпаше юздата на Бони. Паша подтичваше зад него. Известно време вървяха така, в мълчание. Ричард явно не беше в настроение за любезности. Убийството на сбърза бе породило у него някакво странно чувство на задоволство, което вече бе започнало да заглъхва. На негово място отново се настани цялата безизходица на ситуацията, която предизвика яростта му.

Лицето на Паша изведнъж светна. Тя се усмихна очарователно.

— Не знам нищо за теб, Ричард. Защо не ми разкажеш за себе си?

— Какво искаш да знаеш?

— Ами... какво си правил... преди да дойдеш в Двореца? Имаш ли някакъв занаят? Какво си работил?

Ричард влачеше ботушите си в прахта.

— Бях горски водач.

— Къде?

— Там, където съм отрасъл, в Еленовата гора, в Западната земя.

Паша отлепи бялата блуза от гърдите си и я развя с ръце, за да я поизсуши.

— Май не знам точно къде е това. Всъщност не знам много за Новия свят. Може би когато стана истинска Сестра, ще ме изпратят там, за да помогна на някое момче?

Ричард не каза нищо, така че тя продължи.

— Е, значи си бил горски водач. Сигурно е доста страшно през цялото време да си в гората. Не се ли страхуваш от животните? Мен ужасно ме е страх!

— Защо? Ако от някой храст изскочи заек, можеш много лесно да му причиниш болка с твоя Хан.

Тя се засмя.

— Стига да не съм толкова изплашена, че да не се сетя. Предпочитам града все пак. — Тя поправи косите си и го погледна. — Имаш ли си... момиче или любима, или... ами нещо такова?



Ричард се изненада от въпроса ѝ. Устата му се отвори, но не се чу никакъв звук. Той стисна зъби. Нямахше намерение да говори с нея за Калан.

— Имам жена.

Паша замръзна на мястото си. Трябваше да изтича напред, за да го настигне.

— Жена ли? — Тя се замисли. Гласът ѝ бе станал по-остър. — Как се казва?

Ричард нарочно гледаше настрани.

— Ду Чайлу.

Паша навиг една къдрица около пръстите си.

— Хубава ли е? Как изглежда?

— О, да, хубава е. Има гъсти черни коси, малко по-дълги от твоите. И много хубави гърди, а и всичко останало си го бива. — С крайчеца на окото си той все пак успя да види, че Паша се изчерви до корените на косите си.

Когато заговори отново, тя явно полагаше голямо усилие да запази тона си безразличен.

— От кога се познавате?

— От пет дни!

Тя отметна косата си назад.

— Как така от пет дни? Как си могъл да я опознаеш за пет дни?

— Когато Сестра Вирна и аз стигнахме в Мадженди преди пет дни, тя беше окована във вериги. Щяха да я принесат в жертва на духовете, поискаха да я убия. Сестра Вирна ми каза да направя онова, което искат Мадженди, защото иначе няма да ни оставят да минем през техните земи. Вместо да послушам Сестрата, аз забих стрела в ръката на тяхната Кралица-майка и я приковах на един стълб. Казах ѝ, че ако не пусне Ду Чайлу и не склучи мир с Бака Бан Мана, следващата ми стрела ще се забие в главата ѝ. Не знам защо, но тя прие.

— Значи жена ти е дивачка?

— Тя е от Бака Бан Мана. Изключително мъдра жена. Не е дивачка.

— И тя се омъжи за теб, защото си герой? Защото си я спасил?

— Не. Сестра Вирна и аз тръгнахме през техните земи, за да стигнем тук. Убих петимата ѝ съпрузи.

Паша впи пръсти в ръката му.

— Те са най-големите майстори на меча. Ти си убил петима от тях?

Ричард продължи напред.

— Не. Убих тридесет.

Паша започна да диша тежко.

— Нейните петима съпрузи бяха между тези тридесет. Ду Чайлу е духът-водач на Бака Бан Мана, а аз съм техният господар, техният Кахарин. Така станах неин съпруг.

Паша отново се усмихна.

— Значи не си й истински съпруг. Това са само някакви дивашки... някакви глупости, свързани с духовете на Бака Бан Мана.

Ричард не каза нищо. Усмивката на Паша изчезна от лицето ѝ и тя пак се намръщи.

— Откъде знаеш, че гърдите ѝ са красиви и че изобщо изглежда добре... и всичко останало? — Тя го погледна строго и почти назидателно. — Сигурно те е възнаградила за смелостта ти.

— Знам. Когато ме изпратиха да я убия, тя имаше яка около врата си и беше прикована за една стена. Беше гола, нямаше нищо друго освен яката, за да могат мъжете, които я пазят, да я изнасилват, когато си поискат.

Паша преглътна и погледна настрани.

— Тя е бременна и един от онези мъже е баща на детето ѝ. Щеше да бъде принесена в жертва и носеше яка. Сестрите никога не се притесняват особено какво става с хората, които носят яка.

— Напротив, притесняват се — каза Паша тихо.

Ричард не ѝ възрази. Продължи мълчаливо напред. Паша кръстоса ръце пред гърдите си. Небето беше станало пурпурночервено, но не беше студено. Тя отново трябваше да се затича, за да го настигне.

— Разкажи ми нещо за теб самия. Ти имаш дарбата. Баща ти също ли е имал дарбата? Нали тя се наследява?

Благодаряването на Ричард изчезна, както потъва камък в кладенец.

— Да, баща ми притежаваше дарбата!

Тя го погледна с интерес.

— Той жив ли е?

— Не, беше убит преди време.

Паша заби очи в подгъва на полата си.

— О, много съжалявам, Ричард!

Ръцете му стиснаха юздата.

— Аз пък не! Аз сам го убих!

Тя се вкамени.

— Убил си баща си? Твоя собствен баща?

Ричард я погледна.

— Той ме плени и ми сложи яка на врата, за да ме измъчва. Убих красивата млада жена, която управляваше тази яка, а после и него самия.

Долната устна на Паша започна да трепери и тя избухна в сълзи. Прихвана полата си с ръце и хукна надолу по хълма, без да гледа къде стъпва. Ричард почеса Бони по носа.

— Бъди добро момиче. Чакай ме тук!

Намери Паша седнала на една скала, обвила коленете си с ръце, да плаче неудържимо. Повдигна брадичката ѝ, но тя извърна лице встрани.

— Махни се! — Паша заби челото си в коленете. — Или си дошъл да ме насечеш на парчета?

— Паша...

— Ти искаш само да убиваш!

— Това не е истина! Не искам нищо повече от това убийствата да спрат веднъж завинаги.

— Да, разбира се — изкрещя тя. — Ето защо не говориш за нищо друго.

— Това е само защото...

— През целия си живот съм се молила за този ден. Винаги съм искала да бъда Сестра на светлината. Сестрите помагат на хората. Исках да бъда една от тях. А сега никога няма да стана Сестра! — Тя пак се разрида.

— Разбира се, че ще станеш.

— Не! И то заради теб! Заради това, което говориш, защото ти ще ни избиеш всички, до една! Ти ни заплаши още в първия миг, когато дойде при нас!

— Паша, ти не разбираш!

Тя вдигна разплаканото си лице.

— Не разбирам, така ли? Ние направихме тържество, за да те посрещнем. Аз бях там сама и трябваше да казвам на всички, че си се почувствал зле. Гледаха ме с такова съжаление! Послушниците водеха своите момчета, които искат да се учат. Моите приятелки са ми разказвали как техните ученици на шега слагат в джобовете им жаба или бръмбар. А ти сложи в моя сбърз! Сестра Марен каза, че ще се разбираме добре двамата. Каза го съвсем убедено. Тя никога не казва нещо, което не мисли. Ти беше жесток с нея. Тя отговаря за послушниците още от времето, когато аз дойдох тук. Много е възискателна, но това е защото се грижи за нас. Тя си отваря очите на четири за всяка една от послушниците. Когато бях малка, в първия си ден в Двореца бях ужасно изплашена. Никога дотогава не бях излизала сама далеч от къщи. Сестра Марен ми подари една картина. Каза ми, че това е картина на Създателя. Сложи я на възглавницата ми и каза, че той ще ме пази през цялата нощ, за да бъда спокойна. — Паша искаше да спре сълзите си, но не успяваше. — Запазих завинаги тази картина. Искях да я дам на моето момче през неговата първа нощ, за да не се страхува. Вчера я взех със себе си. Когато те видях, разбрах, че не мога да ти я дам. Не искам да ти преча. Когато те видях, си казах — е, добре, Паша, той не е малко момче като на другите послушници, но Създателят ти е дал най-красивия мъж, когото някога си виждала. Бях щастлива и сложих най-хубавата си дреха, която пазех специално за този ден. — Тя се задъхваше. — А после ти ми каза, че съм грозна, че съм облечена безвкусно!

Ричард затвори очите си.

— Паша, много съжалявам.

— Не, ти не съжаляваш — извика тя. — Ти си само един свиреп звяр! Ние бяхме приготвили всичко за теб. Дадохме ти една от най-хубавите стаи в Двореца. Теб обаче това не те интересува. Осигурихме ти пари, за да нямаш нужда от нищо, но с това само те ядосахме. Дадохме ти прекрасни нови дрехи, а ти дори не ги погледна. Знаем, че някои от Сестрите ти се виждат големи егоистки, но те иначе са много мили и правят на мравката път. А ти какво направи, извади меч пред тях още в първия миг и им обеща да ги убиеш. — Тя зарови ръце в полата си и скри лице в мокрия от сълзи плат.

Ричард сложи ръка върху рамото ѝ, но Паша я блъсна настрана. Той не знаеше какво да прави с ръцете си.

— Паша, много съжалявам. Знам, че сигурно ти изглеждам като...

— Не, не съжаляваш! За нищо! Ти искаш да махнеш Рада'Хан, но това може да стане само чрез мен, ако овладееш уменията да използваш дарбата си. Ти обаче не ми даваш ни най-малка възможност да те науча да го правиш. Знай, че без яката ще умреш. Две Сестри дадоха живота си за теб. Те никога няма да се върнат в къщи при своите приятели. Тези приятели скриха сълзите си и те посрещнаха с добре дошъл. В замяна на това, че се опитват да ти помогнат, че се опитват да спасят живота ти, ти ги заплаши, че ще убиеш всички, до една!

Ричард сложи внимателно ръка върху главата ѝ.

— Паша...

— Никога няма да стана Сестра. Вместо да ми дадат момче, което да обучавам, получих мъж с меч. Завинаги ще ме подиграват в Двореца. Ще плашат малките момичета с Паша Маес и с онова, което ѝ се е случило. Всичките ми мечти рухнаха.

Заболя го, че я вижда потънала в такава искрена скръб. Прегърна я. Тя се опита да го отблъсне, но след миг се отпусна, сложи глава на рамото му и зариде още по-силно. Ричард започна да я гали по косата и тя скоро се успокои.

— Аз само искам да ти помогна, Ричард — заекна тя. — Да те уча.

Той я залюля в ръцете си.

— Знам, знам, всичко ще се оправи.

Тя допря челото си в рамото му.

— Не, няма да се оправи!

— Ще се оправи, ще видиш!

Тя вдигна ръце, скри лицето си в тях и продължи да плаче. Ричард не я пускаше.

— Наистина ли мислиш, че можеш да ме научиш да използвам дарбата си? И че след това Сестрите ще свалят яката от врата ми?

Тя каза едва чуто:

— Това ми е работата. За това съм се готвила цял живот. Толкова много исках да ти покажа красотата на Създателя, неговите дарове за теб. Това исках.

Ръцете ѝ го обгърнаха. Тя се прилепи плътно до него. Ричард погали косите ѝ.

— Ричард, когато вчера те докоснах, когато докоснах Рада'Хан и усетих твоя Хан, долових нещо от чувствата ти. Знаем, че отвътре ти си дълбоко наранен. Прилоша ми дори от малкото, което почувствах. Не знам много за нещата, които могат да наранят толкова дълбоко един човек, Ричард, не бих могла да ги премахна.

Той затвори очи и свали ръце от раменете ѝ. Преглътна болката си. Паша заби пръсти в косите му и наклони главата му към рамото си.

— Може би няма да ми стане нищо, ако някога облека някоя от онези дрехи — каза той след малко.

Тя го погледна през сълзи.

— Може би, за да отидеш в трапезарията при Сестрите?

Той сви рамене.

— Това сигурно е важно за тях. Ще ми кажеш какво да облека. Не разбирам нищо от хубави дрехи. — Той се усмихна. — Та аз съм само горски водач.

Лицето ѝ светна.

— Ще бъдеш много красив в червена дреха.

Ричард потрепери.

— В червено ли? Задължително ли е да съм облечен в червено?

Тя плъзна пръсти по врата му към Агиел.

— Не, не е задължително, разбира се, просто си помислих, че ще бъдеш много красив с тези широки рамене.

Ричард я погледна.

— Ще се чувствам глупаво, каквато и дреха да ми облечеш. Още повече пък ако е червена.

— Ти никога не можеш да изглеждаш глупаво, толкова си красив.

— Паша се усмихна. — Ще видиш. Всички жени ще те заглеждат. — Тя вдигна Агиел.

— Ричард, какво е това?

— Част от умениято ми да изглеждам красив и чаровен. Готова ли си да тръгваме? Мисля, че вече е време да започнеш да ме обучаваш. Колкото по-рано го направиш, толкова по-скоро ще махна яката. Тогава и двамата ще бъдем щастливи. Ти ще бъдеш Сестра, а аз — свободен.

Ричард сложи ръка на рамото ѝ, а тя го прегърна през кръста и двамата тръгнаха към Бони.

## ПЕТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

На моста към остров Халсбант ги посрещна тълпа от момчета и млади мъже, повечето облечени в скъпи дрехи и с Рада'Хан около вратовете. Всички говореха в един глас и искаха да знаят дали наистина Ричард е убил сбърз и как точно изглежда това същество. Опитваха се да се запознаят с него и го молеха да им покаже меча си, да им разкаже как точно е убил легендарното чудовище. Паша отговори на най-настоятелното момче, което я дърпаше за полата.

— Да, Кип, истина е, че Ричард уби сбърз. Сега Сестра Марен го изследва и когато свърши, ще ви разкаже всичко за него. Не е особено красив звяр. А сега всички се връщайте в Двореца, време е за вечеря.

Въпреки разочарованието си, че няма да научат нищо повече, момчетата веднага се подчиниха. Хукнаха назад да разказват на другите.

Щом остави Бони в конюшната, Ричард настигна Паша. Тръгнаха заедно през дълъг коридор, покрай просторни зали. Той се опитваше да запомни разположението им. Тя му показва трапезарията на момчетата и трапезарията на Сестрите, в която се хранеха неколцина млади мъже. Минаха близо до кухнята. Паша посочи една врата, богато украсена с издялани от мрамор клонки, гроздове и красиви цветя.

— Това е кабинетът на Прелата — каза Паша.

— Тя ще бъде ли на вечерята?

Паша го погледна учудено.

— Не, разбира се, че не. Прелатът няма време да вечеря заедно с нас.

Ричард тръгна към богато украсената врата.

— Ричард, какво правиш? Къде си тръгнал?

— Искам да се срещна с Прелата!

— Не можеш просто така да я посетиш!

— Защо?



— Ами, тя е много заета жена. Не трябва да бъде обезпокоявана. Няма да те пуснат при нея. Пазачите никога няма да ти разрешат да минеш през вратата.

Той сви рамене.

— Можем да ги попитаме. След това ще ми избереш дрехи и ще отидем да вечеряме със Сестрите, нали?

Предложението тя да му избере дрехи я накара да се закове на място. След като помисли малко, измърмори, че сигурно няма да е чак толкова страшно да попитат, и го последва.

Щом ги видя, пазачът застана пред желязната врата с широко разтворени крака и закачи пръсти на колана си, натезал от оръжия. Ричард сложи ръка върху рамото му.

— Съжалявам. Прости ми моля те. Не съм ти създал неприятности, нали? Дано да не съм. Надявам се, не е излязла да ти се кара още, нали?

Мъжът го погледна объркано, а Ричард се наведе към него.

— Виж... как се казваш?

— Анделмиър. Кевин Анделмиър.

— Виж, Кевин, тя каза, че ще изпрати охраната на западната врата, ако закъснея дори с една минута. Вероятно е забравила да те изпрати. Не е твоя грешка. Обещавам да не споменавам името ти. Надявам се, че не ми се сърдиш?

Ричард се обърна с гръб към Паша и се наведе още повече към войника.

— Разбираш, нали? — Той многозначително извъртя очи към Паша и му намигна.

Кевин погледна Паша, която продължаваше да човърка заплетените си коси.

— Да, сигурен съм, че разбираш. Виж, Кевин, нямаш нищо против да ти взема една бира, нали? По-добре да влизам вътре, преди да съм те забъркал в някакви неприятности, но преди това искам да ми обещаеш, че ще ми позволиш да ти взема бира.

— Е, мисля, че нямам нищо против една бира...

Ричард тупна Кевин по рамото.

— Ето това се казва разбран човек.

Той профуча през вратата, а Паша не се отделяше от него. Ричард махна с ръка на Кевин и му се усмихна. Паша се наведе към него.

— Как го направи? Никой не може да пробие охраната на Прелата.

Ричард задържа вратата, за да ѝ направи път.

— Просто му дадох храна за размисъл и му позволих да се тревожи, че може би говоря истината.

Щом отвърнаха на почукването им, двамата влязоха в слабо осветена стая, в която имаше две писалища и две Сестри.

Паша направи реверанс.

— Сестри, аз съм послушница Паша Маес, а това е новият ученик Ричард Сайфър. Той се чудеше дали е възможно да види Прелата.

Двете Сестри я стрелнаха с поглед. Лявата отговори рязко.

— Прелатът е заета. Свободна си, послушнице.

Леко пребледняла, Паша се поклони отново.

— Благодаря, че ми отделихте от времето си, Сестри.

Ричард леко сведе глава.

— Да, благодарим ви, Сестри, моля, предайте на Прелата моите най-добри чувства.

— Казах ти, че няма да иска да ни види — каза Паша, докато се връщаха обратно.

Ричард премести раницата на другото си рамо.

— Поне опитаме. Благодаря ти, че ми помогна.

Той знаеше, че Паша е права и че Прелатът няма да ги приеме, но видя каквото му бе необходимо. Просто искаше да разучи изцяло разположението на стаите в Двореца. Продължаваше да мисли, че е затворник, но реши известно време да се държи по различен начин. Първо щеше да види на какво могат да го научат. Нищо нямаше да го зарадва повече от това да махне яката от врата си, без да се наложи да наранява когото и да било.

Стигнаха до онази част от сградата, в която се намиреше неговата стая. Крилото се наричаше „Гийом Хол“, в чест на пророка, както му обясни Паша. От сянката в долния край на мраморната стълба изскочи млад мъж и пристъпи колебливо към площадката. Къдравата му руса коса бе подстригана над ушите. Бе пъхнал ръцете си в противоположните ръкави на виолетовата си роба, деколтето и ръкавите на която бяха украсени със сребрист брукат. Изглеждаше понисък, отколкото е всъщност, тъй като се бе привел напред. Поклони се

на Паша, а сините му очи затърсиха сигурно място, върху което да се установят.

— Благословена да си, Паша — каза той нежно. — Прекрасна си тази вечер! Моля се да си добре.

Паша примигна срещу него.

— Уорън, нали?

Той вдигна рязко глава, изненадан, че тя знае името му.

— Добре съм, Уорън. Благодаря ти за вниманието. Това е Ричард Сайфър.

Уорън се усмихна срамежливо.

— Да, видях те вчера със Сестрите.

— Ти сигурно също искаш да разбереш нещо за сбърза — каза Паша.

— Сбърз ли?

— Ричард уби сбърз, нали това те интересуваше?

— Наистина? Сбърз? Не... — Той се обърна към Ричард. — Искях да ти предложа да дойдеш с мен в подземията, за да четем заедно пророчествата.

Ричард не искаше да кара младия човек да се чувства неловко, но наистина никак не се интересуваше от пророчества.

— Твоето предложение е чест за мен, Уорън, но се страхувам, че не съм много добър в гатанките.

Уорън заби очи в пода.

— А, да. Разбирам, и другите не се интересуват много от старите книги. Аз просто си помислих, че след като вчера спомена за онова пророчество, може би ще ти е интересно да си поговорим на тази тема. Но разбирам! Извинявайте и двамата, че ви притесних.

Ричард се намръщи.

— Какво пророчество?

— Онова, дето го спомена накрая. Ами — Уорън преглътна, — за онзи, който носи смърт. Никога досега не бях срещал някой, който е свързан с пророчество. След като си споменат там, мислех, че може би... — Той млъкна и погледна пак в земята, като се готвеше да си тръгне. — Но, разбирам, съжалявам, че...

Ричард внимателно хвана ръката на Уорън и го обърна към себе си.

— Както казах, не съм много добър в гатанките. Но може би ти можеш да ме научиш на нещо, свързано с тях, за да не съм такъв невежа. Бих се радвал да науча нещо ново.

Лицето на Уорън светна. Когато се изправи, се оказа, че е висок почти колкото Ричард.

— Бих искал. Толкова бих искал да ти разкажа за това пророчество. То е истинска главоблъсканица. До наши дни никой не е успял да я разгадае. Може би с твоя помощ...

Покрай тях мина широкоплещест мъж в роба и с Рада'Хан на врата. Очите му не се откъсваха от Паша. Той й се усмихна ласкаво.

— Добър вечер, Паша, време е за вечеря. Реших да мина да те взема. — Очите му я изгледаха от горе до долу. — Но ти не си облечена, а и косите ти не са сресани. По-добре иди да се пооправиш.

Мъжът се извърна настрана. Паша хвана ръката на Ричард.

— Страхувам се, че имам други планове, Джелидайа.

Мъжът изгледа Ричард с нескрито любопитство.

— Кое е това селянче? Да не би двамата да сте ходили да сечете дърва или да ловите зайци? — Усмивката на Джелидайа се доближи до лицето на Ричард.

Паша вирна брадичката си.

— Ричард уби сбърз.

Веждите на Джелидайа се вдигнаха от изненада.

— Я, колко било смело селянчето!

— Ти никога няма да можеш да убиеш сбърз — вметна Уорън.

Джелидайа обърна очите си към него.

— Какво правиш над земята, Къртицо? — той се обърна пак към Паша. — А ти видя ли как го убива? Бих се обзаложил, че е бил сам във времето, когато твърди, че го е убил. Може би е намерил сбърза умрял от старост и го е нарязал с меча си, преди да ти го покаже, за да те впечатли. — Този път се обърна към Ричард. — Нали така, селяко?

Ричард се засмя.

— Така е, прав си!

— Така си и мислех! — Той се усмихна ослепително на Паша. — Ела по-късно при мен, дете, ще ти покажа една магия. Мъжка магия.

Джелидайа тръгна величествено и изчезна зад ъгъла на коридора. Паша опря юмруци в полата си.

— Защо му отговори така? Защо го остави да си мисли такива неща за теб?

— Направих го заради теб — каза Ричард. — Мислех, че искаш да престана да създавам главоболия и да започна да се държа като благородник. — Той разпери елегантно ръце. — Е, добре, започвам! — Ричард се обърна към Уорън, който се бе свил до мраморната колона. — Ако той ти направи нещо, Уорън, искам само да ми кажеш. Аз ще се заема с него. Ти само ми кажи.

Лицето на Уорън светна.

— Наистина ли? Благодаря ти, Ричард. Но не мисля, че ще има възможност да го стори. Надявам се да се видим в подземие, когато имаш време. — Той се усмихна на Паша. — Лека нощ, Паша. Толкова се радвам, че те срещнах. Прекрасна си тази вечер, лека нощ.

Тя се усмихна.

— Лека нощ, Уорън. — Тя го проследи с поглед, докато той се отдалечаваше бързо по коридора. — Какъв странен младеж. Едва си спомних името му. Всички го наричат Къртицата. Той рядко излиза от подземие, за да дойде в Двореца. — Паша погледна Ричард. — Е, тази вечер си спечели един приятел, който не може с нищо да ти помогне, и един враг, който може да ти напакости по всякакъв начин. Стой далеч от Джедидайа. Той е много опитен магьосник, скоро ще бъде освободен. Докато се учиш да общуваш с твоя Хан, той може да те нарани много лошо. Може дори да те убие.

— Тук изглеждате като едно голямо, щастливо семейство!

— Между магьосниците има особени правила. Могъщите си съперничат за надмошцие. Понякога те стават много опасни. Джедидайа е гордостта на Двореца и няма да приеме лесно мисълта, че някой ще се осмели да оспорва първенството му.

— Едва ли мога да бъда заплаха за силата на един магьосник.

Паша повдигна вежди.

— Джедидайа никога не е убивал сбърз и всички го знаят.

След като се убеди, че Ричард не харесва червения цвят, Паша облече зашеметяваща тъмнозелена рокля, която още повече подчертаваше фигурата ѝ. Ричард си помисли, че е неразумно да показва толкова много гърдите си. Мъжете, поканени на вечерята на Сестрите, щяха да бъдат изложени на риска повече да гледат в нея, отколкото да се хранят.

Мнозина от младежите с яки около врата сами дойдоха да се представят на Ричард и го увериха, че биха искали да го опознаят по-добре. Те обещаха да му покажат града и някои от неговите забележителности. При последното обещание лицето на Паша пламна. Ричард ги попита дали знаят откъде войниците от охраната си купуват бира и те обещаха да го заведат, когато пожелае.

Сестри от всякакви възрасти идваха да го поздравят. Всички се държаха, като че ли предишната вечер нищо не се беше случило. Когато Ричард я попита защо, Паша му обясни, че Сестрите разбират трудностите, които един младеж може да срещне в Двореца. Каза, че са свикнали с различни прояви на чувства и затова не им обръщат внимание. Ричард си помисли, че точно този път е трябвало да ги вземат присърце.

Някои от Сестрите изразиха надежда, че ще имат възможност да работят заедно, и обещаха да направят всичко възможно, за да постигне по-скоро успехи. Ричард се усмихваше и се чудеше защо изобщо се съгласи да дойде тук.

Когато привършиха с яденето, две красиви млади жени, едната в розово, другата в жълто, станаха от масата и тръгнаха към него и Паша. По пътя спряха и размениха по няколко думи с други млади жени. Накрая стигнаха до ъгъла на Паша и Ричард. Едната се приближи до Паша.

— Чу ли? Джелидайка паднал по стълбите. — Тя се наведе напред, за да съобщи следващата си новина. — Счупил си крака.

Паша зяпна от изненада.

— Не. Кога? Та ние го видяхме преди малко.

Жените се смееха и кимаха.

— Наистина, станало е току-що, преди няколко минути. Лечителките вече са при него.

— Как е станало?

Жената сви рамене.

— Несръчност. Спънал се в килима и полетял надолу. Толкова бил ядосан, че запалил килима и го направил на пепел.

— Магьоснически огън! — прошепна Паша. — В Двореца?

— Не, не с магьоснически огън, разбира се. Не, глупаво момиче. Дори Джелидайка не е толкова безочлив. С най-обикновен огън. Беше един от най-старите килими в Двореца. Сестрите никак не са

очаровани от този изблик на характер. Наредиха като наказание болките му да не бъдат облекчавани чак до утре сутринта.

Накрая очите на младите жени се спряха любопитно върху Ричард. Паша го представи на приятелките си Челия и Дулси — послушници със задължения като нейните. Ричард похвали дрехите и прическите им. Те се усмихнаха широко. Когато си тръгнаха, Паша му благодари.

— За какво?

— Никога не ми е било позволявано да вечеряам заедно със Сестрите и с послушниците, които обучават младежите. За пръв път вечерях като истинска Сестра. А ти беше любезен и почтителен с всички, накара ме да се гордея, че сме заедно. Освен това си много красив в тези дрехи.

— Колкото до дрехите, никога не съм носил толкова набрана риза и толкова бяла. Нито толкова червено сако. Мисля, че приличам на глупак.

На лицето на Паша грейна самодоволна усмивка.

— Мога да те уверя, че Челия и Дулси не мислят така. Учудена съм, че не забеляза как им течеха лигите по теб. Помислих си дори, че още малко и ще седнат на коленете ти.

Ричард щеше да ѝ отговори, че щом това червено сако толкова се харесва на Челия и Дулси, той с радост би им го подарил, но си замълча.

— Защо магьосник като Джелидайка беше облечен така семпло?

— Само начинаещите магьосници носят разкошни дрехи и могат да слизат в града. След някои важни събития в живота на магьосниците те сменят начина си на обличане. С приближаването на края на тяхното обучение започват да носят все по-скромни дрехи.

— Това пак ли са някакви стари правила?

— Така се вижда разликата. Тези, които носят красиви дрехи, разхождат се в града и разполагат с неограничени средства, всъщност имат най-малко сила. Никой не ги уважава заради тези неща. Трябва да се научат, че уважението идва заради онова, което носят вътре, а не върху себе си.

— Тогава носенето на тези дрехи е понижение за мен. Аз бях облечен скромно.

— Все още не си заслужил честта да носиш скромни дрехи. Все пак, ако искаш, от време на време можеш да си слагаш старите дрехи. Но ако вместо панталона и ризата имаше роба, това нямаше да ти е позволено. Хората в града познават способностите на магьосниците и тяхната сила по дрехите им. Магьосник, който носи семпла роба, не може да отиде в града. — Тя се усмихна. — Един ден, когато напреднеш достатъчно, ще получиш разрешение да се обличаш като истински магьосник.

— Не ми харесват техните роби. Харесвам си моите дрехи.

— Когато свалят яката ти и напуснеш Двореца, можеш да носиш, каквото си поискаш. Разбира се, мнозина носят робата си, докато са живи, защото уважават професията си.

Ричард реши да смени темата на разговора.

— Искам да видя Уорън. Кажи ми как да отида при него.

— Сега, тази нощ? Ричард, денят беше твърде дълъг, а отгоре на всичко все още не съм ти дала първия урок.

— Кажи ми как да намеря Уорън. Дали е там толкова късно?

— Съмнявам се, че изобщо излиза. Мисля, че дори спи сред книгите. Днес бях много изненадана, когато го видях в Двореца.

— Не искам да мисли, че съм го забравил. Само ми кажи как да отида при него.

— Добре — въздъхна тя, — щом настояваш, ще отидем заедно. Трябва да те придружавам навсякъде из Двореца на пророците. Поне засега.



## ПЕТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

От сърцето на двореца на пророците двамата започнаха да слизат към подземията. Стълбите на горните етажи имаха красив и изящен вид, докато тук, долу, бяха от груб камък, със заоблени, ухабени стъпала. От чистачките, които бе видял да бродят по горните етажи, нямаше и следа.

Тухлените стени постепенно се смениха с каменни зидове. На някои места се виждаха огромни греди. По стените имаше закачени газени лампи, но всъщност коридорите се осветяваха с факли. Звучите на дворцовия живот постепенно останаха високо горе и бяха заменени от мъртва тишина. Някои от коридорите бяха подгизнали от вода.

— Какво има в тези подземия? — попита Ричард.

— Тук се съхраняват книгите с пророчествата, историческите книги, а също и архивите на Двореца.

— Но защо под земята?

— За да са по-добре защитени. Пророчествата са нещо опасно за необучените умове. Всички послушници изучават книгите с пророчества, но само някои от Сестрите имат разрешение да прочетат всичките и да работят с тях. Младите магьосници, които покажат, че тяхната дарба им дава склонност към пророчества, биват обучавани от тези Сестри. Има няколко младежи, които работят и учат в подземията. Тук Уорън е онова, което горе е Джедидайа. Всеки магьосник има своя област. Ние ще работим с теб, за да открием вродените ти способности. Когато това стане, обучението ти ще протече много бързо.

— Сестра Вирна ми каза нещо подобно. Каква способност мислиш, че бих могъл да имам?

— Обикновено зависи от индивидуалността на момчето. Някои са много сръчни и правят различни магически неща. Някои обичат да лекуват рани и стават лечители. И какво ли още не. Обикновено не е трудно да се разбере.

— А какво ще кажеш за мен?

Тя го погледна.

— Никой от нас не е виждал досега такъв като теб. Още нямаме никаква идея. — Лицето на Паша се оживи. — Но и това ще стане.

Стигнаха до огромна отворена врата с кръгла форма и дебелина колкото височината на Ричард. Зад нея се виждаха врати, издълбани направо в каменните основи на Двореца. Лампите не спомагаха особено за осветеността на мястото. Зад вратата имаше нещо като общо помещение с множество дълги, овехтели маси, върху които бяха разпилени книги. По стените се издигаха етажерки, също пълни с книги. На две от масите седяха жени и приближили плътно лампите над книгите си, си водеха бележки. Едната от тях вдигна поглед и се обърна към Паша.

— Какво правиш тук долу, дете?

Паша се поклони.

— Дойдохме да видим Уорън.

— Уорън ли? Защо?

От мрака изникна магьосникът.

— Всичко е наред, Сестро Беки, аз ги поканих да ме навестят.

— Добре, но следващия път те моля да ме предупредиш.

— Да, Сестро, ще го направя.

Уорън застана между двамата и като ги хвана за ръцете, ги поведе между етажерките, отрупани с книги и ръкописи. Когато осъзна, че е хванал ръката на Паша, се изчерви до корените на косата си.

— Изглеждаш... блестящо, Паша.

— Благодаря ти, Къртицо. — Тя се изчерви на свой ред и сложи ръка на рамото му. — Съжалявам, Уорън... не исках да кажа това. Исках да кажа Уорън.

Той се усмихна.

— Няма нищо, Паша, знам, че хората ме наричат така. Мислят, че е обидно, но за мен това е комплимент. Нали виждаш, къртицата си има свои пътища в тъмнината, там, където другите са слепи. Точно това правя и аз — виждам там, където другите не могат.

Паша въздъхна с облекчение.

— Радвам се, Уорън. Къртицо, чу ли, че Джелидайка е паднал по стълбите и си е счупил крака?

— Така ли? — Той потърси очите ѝ. — Може би Създателят е искал да го научи да не си вири толкова носа, за да вижда къде върви.

— Не знам дали Джелидайка ще си вземе някаква поука от уроците на Създателя — каза Паша. — Говори се, че бил толкова ядосан, че изгорил килима.

Уорън все още я гледаше в очите.

— Ти си тази, която би трябвало да се ядоса, а не Джелидайка. Той ти каза жестоки неща. Никой не може да говори с теб по този начин.

— Обикновено е мил с мен, а освен това наистина не изглеждах много добре тогава.

— Някои от тези книги изглеждат мръсни и раздърпани на пръв поглед, но важното е какво има вътре в тях, а не прахът по кориците им.

Паша се изчерви.

— Благодаря ти, Къртицо, но защо... аз мисля...

Уорън погледна Ричард.

— Не знам защо дойде. Много хора казват, че ще дойдат, но никога не го правят. Много се радвам, че си тук. Заповядай. Паша, опасявам се, че ти ще трябва да почакаш тук.

— Защо? — Тя се наведе напред и Ричард си помисли, че ако не се изправи бързо, гърдите ѝ могат да се изсипят от дълбокото ѝ деколте. — И аз ще дойда.

Очите на Уорън се разшириха.

— Но аз трябва да го заведа в една от задните стаички. Ти си послушница. Там не е разрешено за послушници.

Тя се усмихна.

— Къртицо, след като не е разрешено за послушници, да не искаш да кажеш, че е разрешено за новите ученици?

Уорън присви очи.

— Той е споменат в пророчество. След като пророците са си направили труд да пишат за него, сигурно са искали да види написаното.

Тук Уорън изглеждаше много по-уверен в себе си, отколкото горе, в разкошните коридори на Двореца. Паша го стисна за рамото. Той заби поглед в земята.

— Уорън, ти си Къртица, показваш пътя на другите. Аз съм натоварена с обучението на Ричард, аз съм тази, която показва неговия път. Той още не може да се справя без моите уроци. Трябва заедно да му помогнем да разбере смисъла на пророчеството и на своята служба към Създателя. Нали това е най-важното?

Уорън вдигна очи и каза да почакаат. Тръгна към Сестрите и им прошепна нещо тихичко. Накрая се върна усмихнат.

— Сестра Беки разреши. Казах ѝ, че разбираш малко високо Д'Харански. Ако те попита, кажи, че е така.

Тя се наведе към него.

— Уорън, недей да лъжеш, знаеш какво ще стане, ако разберат.

Той ѝ се усмихна.

— Знаем.

— Какво ще стане? — попита Ричард силно заинтригуван.

Уорън махна с ръка нетърпеливо.

— Няма значение. Да тръгваме.

Те го последваха в мрака. Вървяха покрай безкрайни редици от книги, докато стигнаха до дебела каменна стена. Уорън сложи ръка върху металната плочка встрани от нея и част от стената потъна навътре, а зад нея се показа малка стаичка. Вътре имаше маса и десетина етажерки с книги. Четири лампи разпръскваха бледа светлина. Уорън докосна подобна метална плоча от вътрешната страна и каменната стена се затвори зад тях. Подаде стол на Паша и накара Ричард да седне от лявата му страна. Накрая взе от една етажерка подвързана с кожа книга и внимателно я сложи пред него.

— Моля те, не я докосвай — каза Уорън. — Много е стара и крехка. Напоследък е четена повече от обикновено и страниците ѝ могат да станат на прах в ръцете ти. Нека аз да ги отгръщам.

— Кой я е чел толкова често? — попита Ричард.

— Прелатът. — На устните на Уорън се появи загадъчна усмивка. — Когато тя реши да дойде да чете тук, праща пред себе си двете си огромни пазачки да изгонят всички. Опразват подземие, за да е сама и никой да не знае какво чете.

— „Огромните си пазачки“ ли? — попита Паша. — Искаш да кажеш двете Сестри от нейния кабинет?

— Да — каза Уорън. — Сестра Улиция и Сестра Финела.

— Видяхме ги днес — вметна Ричард. — Не ми се видяха чак толкова огромни.

Уорън почти изкрещя.

— Ако някога им се изпречиш на пътя, ще мислиш по друг начин. Тогава наистина ще ти се видят огромни.

— След като изпразват цялото подземие, откъде знаеш какво чете Прелатът?

— Знам. — Той погледна книгата. — Знам, тя чете точно в тази стая. Аз живея с книгите и винаги разбирам, когато някой ги е докосвал. Виждаш ли тези пръсти върху праха? Не са мои. На Прелата са.

Уорън внимателно отгърна корицата и отдолу се показа пожълтяла страница. Ричард не можеше да прочете нито дума, не позна дори една буква. Уорън продължи да отгръща страниците, и на една се спря. Ричард почувства, че вижда нещо познато в написаното. Нещо изплува в паметта му. Уорън се наведе над рамото му и посочи нещо.

— Това е пророчеството, за което ти говори. — Уорън се премести малко надясно. — Това е оригиналът, написан от ръката на самия пророк. Малцина са го виждали. Разбираш ли високо Д'Харански.

— Не, изглежда ми като драсканица. — Ричард погледна безсмислената в очите му драсканица. — Каза, че имало спорове около това пророчество.

Очите на Уорън засвяткаха.

— Така е. Нали виждаш, то е много старо. Може би е, откакто съществува Дворецът, а може и да е отпреди това. Това е оригинално пророчество. Написано е на високо Д'Харански, както и всички книги в тази стая. Много малко хора разбират този език.

Ричард кимна.

— Значи хората са чели само преводи и има причина да се мисли, че някои от тях не са били точни.

— Ти разбираш — прошепна Уорън. Движенията му се оживиха. — Да, да, ти веднага схвана къде е проблемът. Повечето хора не разбират. Мислят, че едно нещо на даден език има същото значение на друг. С цел да завършат превода си, те правят интерпретация, която пасва на смисъла, който виждат. По този начин създават текстове,

които могат да съответстват, а могат и да не съответстват на оригиналните.

— И по този начин не вземат под внимание възможните разночетения — каза Ричард. — С други думи, превеждайки, те предават само един от възможните смисли, без да предават текста в неговата цялост и многосмисловост.

Уорън въодушевено се хвърли напред.

— Да! Ти го разбра! Точно това другите не могат да разберат и затова спорят върху различните преводи, като че ли е възможно да има верен и грешен смисъл. Но това пророчество е написано на високо Д'Харански...

Думите на Уорън заглъхнаха. Ричард се загледа в страницата. Образите го поглъщаха в себе си. Дори сякаш му нашепваха нещо. Никога преди не беше виждал подобни букви, но те сякаш се свързваха с нещо дълбоко в него. Ръката му бавно се вдигна, сякаш привлечена от една от думите. Показалецът му се спря върху нея.

— Тази — каза Ричард като в транс.

Думите сякаш се повдигнаха от страницата и оживели, се завъртяха около пръста му, тъмните линии го галеха почти с интимна ласка. Пред очите му заплува образът на Меча на истината. Бялото лице на Уорън се вдигна от книгата.

— „Драука“ — прошепна той. — Тази дума лежи в центъра на противоречията. „Фуер грисса ост драука“ — онзи, който носи смърт.

Паша се наведе напред.

— И какво представляват тези противоречия? Да не искаш да кажеш, че тези думи могат да се преведат по различен начин.

Уорън махна с ръка.

— Ами и да, и не. Това е буквалният превод. Онова, което е спорно, е значението им.

Ричард дръпна ръката си назад. Пропъди образа на меча.

— Смърт. Има различни значения.

Уорън направо легна на масата, навеждайки се напред.

— Да! Ти разбираш!

— Смъртта винаги си е смърт, какво толкова има да се спори — каза Паша.

Уорън се изправи и потърка ръце.

— Не, Паша. Не и на високо Д'Харански. Името на оръжието, което носят Сестрите — дакра, — произлиза точно от тази дума. „Драука“ означава смърт, като в мъртъв. Като например в „сбързът, убит от Ричард, е мъртъв“. „Драука“. Мъртъв. Но има и други значения. „Драука“ също така е дума, която обозначава душите на мъртвите.

Паша се наведе напред и се намръщи.

— Да не искаш да кажеш, че „драука“, употребено в пророчеството в този смисъл, ще направи изречението да звучи като „онзи, който носи душите“?

— Не — каза Ричард. Той прошепна второто значение на думата. — Духове. Онзи, който носи духовете.

— Да — едва чуто каза Уорън. — Това е второто тълкуване.

— Колко от значенията на „драука“ са използвани тук? — попита Паша.

„Три“, помисли си Ричард.

— Три — отвърна Уорън.

Ричард знаеше третото.

— Отвъдният свят — прошепна той, загледан в думата. — Мястото на мъртвите. Това е третото значение на „драука“.

Блед като призрак, Уорън се наведе към него.

— Но нали не разбираш Д'Харански?

Ричард бавно поклати глава, без да откъсва очи от страницата.

Уорън облиза пресъхналите си устни.

— Моля те, кажи ми, че в жилите ти не тече Д'Харанска кръв?

— Баща ми беше Мрачният Рал — каза Ричард меко. — Той беше магьосникът, който управляваше Д'Хара, както преди него моят дядо Панис.

— Велики Създателю! — прошепна Уорън.

Паша сложи ръка върху рамото на Ричард и се приближи и към двамата.

— Отвъдният свят ли? Как би могло да означава отвъдния свят?

— Защото — каза Уорън — отвъдният свят е светът на мъртвите. Тя събра веждите си в една линия.

— Но как би могло да означава „онзи, който носи отвъдния свят“? Как би могъл да донесеш отвъдния свят?

Ричард гледаше в една точка, без да мига.

— Като разкъсаш воала.

Тишината изпълни каменната стая. Паша гледаше ту едното лице, ту другото. Накрая каза:

— Но нали са ни учили, че ако в дадено пророчество се сблъскаме с непозната дума, която има различни смислови нюанси, трябва да я интерпретираме според контекста. По този начин би трябвало да е лесно да се разбере в кой смисъл е използвана и да се разшифрова конкретното ѝ значение.

Уорън повдигна вежда.

— Точно затова е целият спор. Нали разбираш, в това пророчество се говори за неща, които могат да се отнасят за всяко от трите значения на думата „драука“. В зависимост от това, кое значение е имано предвид, се променя значението на цялото пророчество. Ето защо то не може да бъде разтълкувано с абсолютна сигурност. Това е все едно куче да хване опашката си. Колкото повече опитваш, толкова по-бързо се въртиш в кръг. Затова ми е толкова интересно да разбере значението на думата „драука“ в този случай. Ако можех да направя това, сигурно щях да успея за пръв път досега да дам правилното тълкуване на това пророчество. Да съм първият за тези три хиляди години, който го е разбрал.

Ричард блъсна назад стола си.

— Е, както вече споменах, не съм особено силен в гатанките. — Той се опита да се усмихне. — Но ти обещавам да помисля над това.

Уорън грейна.

— Ще го направиш ли? Ще ти бъда толкова благодарен, ако можеш да ми помогнеш!

Ричард го стисна за рамото.

— Имаш думата ми.

Паша стана.

— Време е за урока на Ричард. Става късно.

— Благодаря и на двамата ви, че дойдохте. Много рядко имам посетители.

Тримата тръгнаха към вратата, Паша вървеше най-отпред. Щом тя прекрачи прага, Ричард натисна с длан металната пластина на стената. Вратата започна бавно да се затваря. Паша заудря с юмурици по камъка, тъй като процепът бе станал прекалено тесен, за да може да



мине. Закреся да ѝ отворят. След миг вратата се затвори напълно, думите ѝ изведнъж заглъхнаха и Ричард и Уорън останаха в тишина.

Уорън погледна металната пластина.

— Как го направи? Ти си начинаещ магьосник. Би трябвало да не можеш да въздействаш на въздушните щитове с твоя Хан?

Ричард нямаше отговор на този въпрос, така че си замълча.

— Кажи ми какво имаше предвид, като каза, че знаеш какво ще ти направят Сестрите, ако разберат, че си ги излъгал?

Уорън докосна яката си.

— Ами, ще ми причинят болка.

— Искаш да кажеш, че ще използват магията на яката, за да те наранят, така ли?

Уорън кимна и стисна робата си в юмрук.

— Често ли го правят? Често ли ни нараняват с яката?

Уорън извъртя юмрука си.

— Не, не често. Но за да станеш магьосник, трябва да преминеш през едно изпитание за болка. От време на време идват и ти причиняват болка с Рада'Хан, за да видят дали си научил достатъчно, за да можеш да преминеш този тест.

— И как се разбира дали си преминал?

— Ами, предполагам, че ако понесеш болката, без да ги молиш да спрат, си го издържал. Никога не са ми казвали какво точно трябва да се направи, за да го издържа. — Лицето му стана мъртвешки бледо. — Никога не съм могъл да се стърпя да не ги помоля да спрат. Покажеш ли им веднъж, че можеш да понесеш болката, която ти причиняват, те я увеличават.

— Предполагах, че е нещо подобно. Благодаря ти, че ми каза. — Ричард подпря брадата си с юмрук. — Имам нужда от помощта ти.

Уорън нави ръкавите на робата си до лактите.

— Какво мога да направя за теб?

— Ти каза, че тук има пророчества, в които се говори за мен. Искам да проучиш всички такива, които можеш да откриеш. А също и за Кулата на вечната смърт и Долината на изгубените. Освен това ме интересува всичко, което може да се открие за воала на отвъдния свят. — Ричард посочи книгата на масата. — Преди да стигнеш до страницата с пророчеството, видях една рисунка. Беше нещо като сълза. Знаеш ли какво е?

Уорън отново разтвори книгата и потърси, после посочи с пръст.

— Това ли?

— Да, точно това.

Ричард си спомни, че беше видял подобно нещо на врата на Рейчъл, когато двамата с Чейс се появиха в съзнанието му в Долината на изгубените. Изведнъж пред очите му изплува образът на Зед. Сърцето му заудря бързо.

— Виждал съм го и преди. Какво представлява?

Уорън го погледна изненадано.

— Това е Камъкът на сълзите. Къде си го виждал?

— Какъв е този Камък на сълзите?

— Ами, не съм съвсем сигурен. Трябва да направя още някои проучвания, но мисля, че е свързан с воала на отвъдния свят. Ако приемем, че „драука“ има и такъв смисъл. Но как така си го виждал?

Ричард за втори път не обърна внимание на въпроса му.

— Уорън, искам да знам всичко за този Камък. А също и за хората, които някога са живели в Долината на изгубените. Бака Бан Мана. Името им означава „тези, които нямат господар“. Искам да знам всичко и за човека, когото те наричат Кахарин.

Уорън го гледаше изумен.

— Но това е работа за няколко живота.

— Ще ми помогнеш ли, Уорън?

Магьосникът заби поглед в земята.

— При едно условие. Аз никога не излизам оттук. Не че не обичам да работя с пророчествата, нали разбираш, но хората си мислят, че нямам никакви други интереси. Ще ми се да разгледам страната извън Двореца. Горите, хълмовете. — Той стисна ръцете си в юмрук. — Страхувам се от големите неща. Небето е твърде огромно. Стоя тук, защото се чувствам на по-сигурно място. Но вече ми омръзна да живея като къртица. Ще ми се да изляза навън и да видя света. Ти би ли, ами, би ли ми показал страната? Приличаш ми на човек, който доста е живял под открито небе. Струва ми се, че ще се чувствам сигурен, ако бъдеш с мен.

Ричард му се усмихна топло.

— Попаднал си на правилния човек, Уорън. Преди да започне всичко това, аз бях горски водач. Все още не познавам добре местността около Двореца, но имам намерение да я разуча. Наистина

ще се радвам да те разведа насам-натам. Това ще ме върне в добрите стари времена.

Лицето на Уорън светна.

— Благодаря ти, Ричард. С нетърпение чакам момента, в който ще мога да изляза под открито небе. Искам да се случи нещо в моя живот. Ще се заема веднага с онова, за което ме помоли, но Сестрите ме затрупват с работа, така че ще трябва да го правя, когато успея да си открадна някоя свободна минута. И, опасявам се, ще отнеме доста време. Тук са събрани хиляди томове. Само за да навляза в нещата, ще са ми необходими месеци.

— Уорън, това може да се окаже най-важното нещо, с което си се занимавал през живота си. Сигурно ще спестиш време, ако започнеш да четеш онова, от което се интересува Прелатът.

По устните на Уорън се разля дяволита усмивка.

— А казваше, че не те бива с гатанките. Точно за това си мислех. — Усмивката му се превърна в тревожна гримаса. — Защо искаш да знаеш тези неща?

Ричард се вгледа продължително в сините му очи.

— Аз съм „фуер грисса ост драука“, Уорън, знам какво означава това.

Уорън вкопчи пръсти в червеното сако на Ричард.

— Ти знаеш? Ти знаеш кой е правилният превод? — Пръстите му трепереха. — Ще ми го кажеш ли?

— Ако обещаеш да не казваш на никого. Поне засега.

Уорън кимна енергично.

— Никой досега не е успял да разбере кой е правилният превод, защото всички са се опитвали да изберат само един от трите, унищожавайки цялото.

Уорън се намръщи. Ричард се наведе напред към него.

— И трите са верни, Уорън!

— Какво? — прошепна той. — Как е възможно?

— С меча си съм убивал хора. Тоест аз съм онзи, който носи смърт. Това е първото значение на „драука“.

За да се преборя с иначе непобедими обстоятелства, като например да победя сбърза, използвах магията на меча, за да извикам духовете на онези, които са си служили с него преди мен. Извиках

мъртвите, извиках миналото в настоящето. В този случай аз съм онзи, който носи духовете. Това е второто значение на „драука“.

Що се отнася до извикването на отвъдния свят, имам основания да смятам, че по някакъв начин съм разкъсал воала. Това е третото значение на „драука“.

Уорън ахна.

— Много е важно да откриеш информацията, за която те помолих. Не мисля, че разполагам с много време.

Уорън кимна.

— Ще се опитам, но ми се струва, че прекалено много залагаш на мен.

Ричард повдигна вежда.

— Вярвам в човек, който е способен да счупи крака на Джедидайа.

— Не съм направил нищо на Джедидайа. Той е могъщ магьосник, никога не бих посмял да се противопоставя на силата му.

— О, я стига, Уорън. По раменете ти още има от пепелта на изгорения килим.

Уорън инстинктивно вдигна ръце към раменете си.

— Няма никаква пепел. Не виждам пепел.

Ричард изчака другият да го погледне.

— Така ли, тогава защо понечи да се изтупаш?

— Ами аз... аз... само...

Ричард сложи ръка на рамото му, за да го успокои.

— Всичко е наред, Уорън. Аз съм привърженик на справедливостта. Мисля, че Джедидайа получи онова, което заслужаваше. Няма да кажа на никого. Не бива да го правиш и ти.

— Трябва да те предупредя, Ричард, че направи нещо много опасно вчера, като каза на Сестрите, че си онзи, който носи смърт. Това пророчество е широко известно, около него доста се спори. Някои от Сестрите вярват, че ти си човек, който убива. Те ще се опитат да те утешат. Има други, които мислят, че това означава, че ти ще извикаш смъртта, тоест духовете на умрелите. Те ще искат да те изучават. — Той се наведе към него. — Трети пък мислят, че ти си онзи, който ще разкъса воала и ще доведе Безименния в нашия свят. Те могат да се опитат да те убият.

— Знаем, Уорън.

— Тогава защо им каза, че ти си човекът от това пророчество?

— Защото аз съм „фуер грисса ост драука“. Когато му дойде времето, ще убия всички, които трябва, за да сваля тази яка от врата си. Най-напред трябваше да ги предупредя, за да играем честно. Да им дам шанс за живот.

Уорън докосна с пръсти долната си устна.

— Но ти няма да нараниш Паша. Не и Паша.

— Надявам се да не се наложи да наранявам никого, Уорън. Може би с това, което ще прочетеш в старите книги, ще ми помогнеш, защото наистина не искам да причинявам никому болка. Мразя да бъда „фуер грисса ост драука“, но съм точно това.

Очите на Уорън се напълниха със сълзи.

— Моля те, не наранявай Паша.

— Уорън, аз я харесвам. Мисля, че е много добър човек отвътре, както ти казваш. Не вярвам, че някога ще ми даде повод да я нараня, но трябва да разбереш, че ако съм прав и воалът наистина е разкъсан, залогът е много по-голям от живота на едно човешко същество. Кое то и да е то. Аз, ти, Паша.

Уорън кимна.

— Чел съм пророчествата. Разбирам. Ще потърся нещата, които те интересуват.

Ричард се опита да го успокои.

— Всичко ще се оправи, Уорън. Аз съм Търсачът, ще направя всичко, което мога. Не искам никой да пострада.

— Търсач ли? Какво е това Търсач?

Ричард докосна металната пластина.

— Ще ти разкажа някой друг път.

Уорън гледаше с невярващи очи вратата, която бавно се отваряше.

— Как е възможно да можеш да го правиш?

Паша стоеше отвън спокойна и ги чакаше. Полагаше всички усилия гневът да не избие на лицето ѝ.

— И за какво беше всичко това?

Ричард пристъпи към нея.

— Разговор между момчета.

Паша го спря с ръка.

— Какво искаш да кажеш с това?

Ричард се вгледа в топлите ѝ кафяви очи.

— Изкълчих ръката на Уорън, за да го накарам да ми разкаже за теста за болка. Ти пропусна да ми споменеш за него, така че трябваше да попитам Уорън. Или може би си възнамерявала да не ми казваш, докато не се наложи да го приложиш върху мен?

Паша разтърка длани, сякаш за да ги стопли.

— Аз не правя това, Ричард. Аз съм само послушница. Този тест се дава от Сестрите.

— Защо не ми каза?

От очите ѝ потекоха сълзи.

— Не мога да понасям да причиняват болка на някого. Не исках да те плаша с нещо, което може да не се случи скоро. Понякога очакването може да бъде по-ужасно от самия тест. Не исках да живееш в страх.

— О — въздъхна Ричард, — ами, струва ми се, че причината е основателна. Извинявай, Паша, за това, което си помислих за теб.

Тя опита да се усмихне.

— Ще започнем ли урока ти?

Те отново тръгнаха по безкрайните коридори и стълби, докато стигнат до „Гийом Хол“, където беше стаята му. Роклята на Паша шумолеше в тишината на мраморните помещения. Мястото беше прекрасно, с елегантни стаи, но не толкова впечатляващо, колкото Народния дворец в Д'Хара. Ако не беше виждал онзи дворец, сигурно тази сграда щеше да го порази с величието и красотата си. Сега просто запомняше внимателно разположението на стаите, коридорите и всичко останало. В някои от коридорите срещнаха младежи с Рада'Хан на врата. Най-накрая стигнаха до стаята на Ричард. Паша посегна да отвори вратата, но той я хвана за китката. Тя го погледна изненадана.

— Вътре има някой — каза той.

## ПЕТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

— Мое задължение е да се грижа за теб — каза Паша.

С помощта на своя Хан тя го хвана като с невидима ръка и го дръпна встрани. След това влезе в стаята. Ричард се завъртя, издърпа меч си и се спусна след нея. В стаята проблясваха само няколко пламъчета от камината. Двамата спряха почти едновременно, докато очите им свикнат с тъмнината. Откъм един стол край огъня се чу глас:

— Сбърз ли очакваше да видиш, Ричард?

— Сестро Вирна! — Той плъзна обратно меч в ножницата. — Какво правиш тук?

Тя се изправи, вдигна ръка към една газена лампа и тя се запали.

— Не знаех дали си чул. — Лицето ѝ беше непроницаемо. — Отново съм Сестра на светлината.

— Така ли? — каза Ричард — Чудесна новина!

Сестра Вирна склучи ръце по обичайния си начин.

— След като отново съм Сестра, реших да дойда да поговорим. — Тя погледна Паша. — Насаме.

Паша хвърли поглед първо на Ричард, после на Сестрата.

— Ами, тази рокля, струва ми се, не е много подходяща за първия ни урок, Ричард. Ще отида да се преоблека. — Тя се поклонил на Сестра Вирна. — Лека нощ, Сестро, толкова се радвам за теб. Ричард, благодаря ти, че се държа като благородник тази вечер. Ще се преоблека и ще се върна.

След като затвори вратата след Паша, Ричард остана с лице към нея.

— Благородник — повтори Сестрата. — Радвам се да го чуя, Ричард, също така искам да ти благодаря за това, че отново съм Сестра. Сестра Марен ми каза какво се е случило.

Ричард се разсмя и се обърна към нея.

— Доста дълго време прекарахме заедно, Сестро, но ти трябва още практика, докато се научиш да лъжеш. Не си убедителна.

Тя се усмихна почти незабележимо.

— Добре, Сестра Марен ми каза, че докато се молела, разбрала, че аз ще служа по-добре на Създателя като Сестра, понеже съм имала голям опит. — Тя повдигна вежда. — Горката Сестра Марен, изглежда, лъжата става заразителна, откакто си тук.

Той сви рамене.

— Сестра Марен е казала истината. Мисля, че твоят Създател се е зарадвал на завръщането ти.

— Чух, че си убил сбърз. Новините се разпространяват из Двореца като огън в суха трева.

Ричард застана до камината, наведе се над металната решетка и се загледа в пламъците.

— Добре де, нямах избор.

Сестра Вирна прокара пръсти през косата му.

— Добре ли си, Ричард? Какво правиш?

— Добре съм. — Той седна и остави меча настрана. Метна червеното сако на един стол. — Но щях да съм по-добре, ако не трябваше да нося тези глупави дрехи. Все пак мисля, че цената е приемлива за постигнатото примирие. Засега. За какво искаше да говорим, Сестро?

— Не знам точно какво си направил, как си успял да наредиш нещата така, че отново да ме възстановят като Сестра, но ти благодаря, Ричард. Това означава ли, че искаш да бъдем приятели?

— Само ако махнеш яката от врата ми.

Тя извърна поглед.

— Един ден, Сестро, ще трябва да направиш своя избор. Надявам се, че когато му дойде времето, ще застанеш до мен. След всичко, което преживяхме заедно, потръпвам само при мисълта, че може да се наложи да те убия, но ти знаеш на какво съм способен. Знаеше какво ще ти отговоря на този въпрос. Сигурен съм, че не си дошла само заради това.

— Веднъж ти казах, че използваш своя Хан, без да знаеш, че го правиш, помниш ли?

— Да, но още не съм убеден, че е така.

Тя повдигна вежда.

— Ричард, ти уби сбърз. Доколкото знам, това не се е случвало нито веднъж през последните три хиляди години. За да го направиш, си използвал своя Хан.



— Не, Сестро, използвах магията на меча.

— Ричард, наблюдавах те и научих доста неща за теб и за твоя меч. Успял си да го убиеш, защото си усетил идването му. А ничий Хан, на никоя Сестра или магьосник, не е успял да го направи през тези три хиляди години, не е успял да долови приближаването на това същество. Наистина убил си го с меча, но твоят Хан ти е подсказал за появяването му. Ти си призовал дарбата си.

Ричард беше изморен. Нямаше сили да спори с нея. Просто седеше на плюшения стол и я слушаше. Спомни си как видя в съзнанието си сбърза.

— Не знам как стана, Сестро. Онова нещо се приближи и аз защитих живота си.

Тя седна на стола срещу него.

— Виж, Ричард, ти можеш да убиеш всичко, което се движи по тази земя. Това момиченце с големите очи се опитва да мери сили с теб, но то е все едно врабче да се състезава с ястреб. Видях я, когато използва своя Хан в коридора. Надявам се, че скоро и ти ще се научиш да го правиш. Трябва да го подчиниш на волята си. — Вирна го погледна въпросително. — Защо си ходил в Блатистите гори, след като ти казаха, че са опасни? Каж ми истинската причина. Не оправданието, а дълбоката вътрешна причина. Моля те, кажи ми истината, Ричард!

Той гледаше в тавана.

— Нещо ме дърпаше натам. Някаква нужда. Глад. Трябваше да ударя с юмрук по стената и това беше начинът да го направя. — Той си помисли, че отново ще му се наложи да слуша лекции, но сбърка в очакването си. Гласът ѝ прозвуча меко.

— Ричард, говорих с някои мои приятели. Никой не знае всичко за магията в Двореца и специално за Блатистите гори, но има сериозна причина да се вярва, че те са поставени там нарочно заради определени магьосници.

Ричард видя откровеността в очите ѝ.

— Да не искаш да кажеш, Сестро, че ако ми се прииска да ударя с юмрук по стената, трябва да го направя?

Тя повдигна вежди.

— Създателят ни праща глада и ние се храним, защото яденето е необходимо.

— Но какво е породило глад като моя?

Тя поклати глава.

— Не знам, за втори път откакто сме в Двореца, се опитвам да вляза при Прелата, но тя отказва да се срещне с мен. Въпреки това няма да се предам и ще се опитам да намеря отговора на някои въпроси. Но през това време, моля те, не замръквай в Блатистите гори.

— Това ли дойде да ми кажеш, Сестро?

Тя притисна челото си с пръсти. Никога не я беше виждал в подобно състояние.

— Ричард, стават неща, които не мога да разбера. И те са свързани с теб. Неща, които не би трябвало да се случват. — Тя видя любопитството в погледа му. — Точно сега не мога да ти кажа повече. — Тя се прокашля. — Ричард, не искам да се доверяваш на всяка Сестра.

Ричард повдигна вежда.

— Сестро, аз не се доверявам на никоя от вас.

На лицето ѝ се появи усмивка.

— Засега така е най-добре. Това исках да ти кажа. Правилно. Исках да те предупредя. Ще намеря отговори на въпросите, но засега... е, нека приемем, че трябва да се пазиш.

След като Сестрата си тръгна, Ричард се замисли над думите ѝ. А също и над онова, което му каза Уорън. Най-вече го тормозеше мисълта за Камъка на сълзите. Притесняваше го фактът, че Долината на изгубените му изпрати видение на нещо, което не бе виждал преди. И че то беше сложено на вратлето на Рейчъл. Останалите му видения сякаш извираха от копнежите и страховете му. Вероятно поради желанието си да види приятеля си Чейс бе видял и Рейчъл. Но защо видението сложи около врата ѝ нещо, което Ричард никога преди не бе виждал? И което после се оказа, че е нарисувано в някаква книга. Може пък да не става въпрос за едно и също нещо. Опита се да се убеди в това. Но нещо дълбоко в него настоятелно му повтаряше, че не е прав.

Въпреки че Чейс и Рейчъл му липсваха толкова много, онова, което бе приковало изцяло вниманието му, бе именно Камъкът, увесен на врата на момиченцето. Сякаш Рейчъл го носеше, за да му го даде. По поръка на Зед. А Зед стоеше до него и го убеждаваше да го вземе.

Паша почука на вратата и го извади от унеса му. Беше облякла семпла сива рокля с розови платнени копчета отпред, стигащи до врата

й. Макар да не разкриваше пищната ѝ гръд като зелената рокля, тази беше ушита така, че да подчертава всяка част на тялото ѝ. Всъщност фактът, че криеше всичко, само правеше скритото по-интригуващо. Цветът на роклята хармонираше с мекия кафяв отблясък на косата ѝ.

Паша се настани на синьо-жълтия килим срещу камината с кръстосани крака. Прилежно покри коленете си с роклята и чак тогава погледна Ричард.

— Ела и седни срещу мен по този начин.

Ричард го направи. Тя го накара да се приближи още малко и когато коленете им се долепиха, взе дланите му и ги сложи върху тях.

— Сестра Вирна не правеше така.

— Защото Рада'Хан трябва да бъде в обсега на магията на Двореца, за да може да стане по този начин. Досега, когато си се опитвал да докоснеш своя Хан, той е бил сам. През по-голямата част от времето оттук нататък аз или някоя Сестра ще те насочваме с нашия Хан. — Тя се усмихна. — Това ще ти помогне да напреднеш по-бързо, Ричард.

— Добре, какво трябва да правя?

— Сестра Вирна ти е казала как да се опитаеш да докоснеш своя Хан, нали? Как да се концентрираш в търсенето на вътрешния си център?

Ричард кимна.

— Точно това искам да направиш и сега. Докато го търсиш, аз ще използвам моя Хан, който ще те насочва чрез връзката си с твоята Рада'Хан.

Ричард се настани по-удобно. Паша вдигна едната си ръка от коленете им и избърса челото си.

— С тази рокля ми е топло, другата беше по-тънка.

Тя откопча горните пет копчета и после отново отпусна ръката си върху коленете им. Ричард хвърли поглед към огъня, за да види колко са изгорели цепениците, за да може по-късно по това да прецени колко време е стоял със затворени очи. Никога не можеше да определи това. Винаги му се струваше, че минават едва няколко минути, но се оказваше, че е поне час.

Той затвори очи. Извика образа на Меча на истината. Докато търсеше покоя в себе си, се отпусна, дишането му се забави. Пое си дълбоко въздух и потъна в центъра на покоя.

Усещаше топлия допир на ръцете и коленете на Паша, равното ѝ дишане в хармония с неговото. Беше му добре тя да го докосва. Така не се чувстваше самотен като друг път. Нямаше представа дали тя използва магията на яката, за да му помага, но усети, че потъва по-дълбоко от всеки друг път. Отнесе се в онова място, лишено от време, без да се замисля, без да полага усилия, без да се тревожи за каквото и да било. Каквото и да представляваше неговият Хан, Ричард не видя и не почувства нищо по-различно от онова, което бе чувствал предишните пъти. Само дето сега му беше по-спокойно от друг път. Освен успокояващото присъствие на Паша нямаше нищо по-различно. Като в сън усети как тялото му се накланя напред, как му става горещо от огъня. Студеното острие на меча бе като парче лед в топлината.

Най-накрая отвори очи. Паша отвори своите в същия миг. Ричард погледна огъня. Цепениците се бяха превърнали в тлеещи въглени. Около два часа, прецени той.

По челото на Паша се спускаше струйка пот.

— Колко е топло тази нощ! — Тя разкопча още копчета. Много копчета. Усмихна му се въпросително.

— Нищо — каза Ричард. — Никакъв Хан. Макар да не знам какво точно би трябвало да почувствам.

— Аз също не усетих нищо. А би трябвало. Много странно. — Тя въздъхна и го погледна объркано. Изведнъж лицето ѝ се оживи. — Но това изисква време и практика. Поне моя Хан усети ли? Помогна ли ти?

— Не — призна той. — Нищо.

Тя се намръщи и прехапа долната си устна.

— Не си усетил нищо от мен?

Той поклати глава.

— Добре, затвори очи и да опитаме отново.

Беше късно и не му се искаше да го правят пак. Беше изморително. Но реши да изпълни желанието ѝ. Затвори очи. Съсредоточи се върху усилието да извика образа на меча. Изведнъж усети устните на Паша върху своите. Отвори очи, а тя се притисна в него. Очите ѝ бяха затворени, челото — смръщено. Тя сграбчи лицето му между дланите си. Ричард я хвана за раменете и я отблъсна от себе си. Тя отвори очи и облиза устните си.

Усмихна му се свенливо.

— Усети ли това?

— Усетих!

Тя обви врата му с ръце.

— Очевидно не е било достатъчно.

Ричард внимателно я отблъсна. Не искаше да я обиди и се опита гласът му да не звучи остро.

— Паша, недей!

Тя отново го прегърна.

— Късно е. Наоколо няма никой. Мога да те накарам да се чувстваш още по-добре. Ще направя въздушен щит пред вратата. Няма за какво да се безпокоиш.

— Аз не се безпокоя, аз просто... не искам.

Тя го погледна обидено.

— Мислиш, че не съм достатъчно хубава ли?

Ричард не искаше да я ядосва. Но и не искаше да я окуражава.

— Не е това, Паша, ти си много привлекателна. Само че...

Тя откопча още едно копче. Ричард протегна ръка, за да я спре. Цялото положение започваше да става опасно. Тя беше негов учител. Ако я обидеше по някакъв начин, нещата щяха да станат много сложни. Не биваше да предизвиква нейната неприязън.

Тя повдигна роклята си и сложи ръката му върху бедрото си.

— Така повече ли ти харесва? — попита го с дрезгав глас.

Ричард се изправи, за да се откъсне от въздействието на плътта ѝ. Спомни си какво му бе казала Сестра Вирна, че скоро ще намери друг чифт хубави крака. И това наистина беше така.

— Паша, ти не разбираш. Ти си прекрасна млада жена...

Очите ѝ потънаха в неговите, пръстите ѝ се плъзнаха по брадата му.

— Ти си най-хубавият мъж, когото съм виждала.

— Не, ти не трябва...

— Харесвам брадата ти. Никога не я бръсни. Мисля, че магьосниците трябва да носят бради.

Ричард си спомни как веднъж Зед си пусна брада с помощта на Адитивна магия. После я обръсна и обясни, че неговата магия не може да я премахне. Само Субстрактивната можела да направи подобно нещо, но нямало магьосник, който да умее да си служи с нея. Тя идвала от отвъдния свят.

Той леко отлепи ръката ѝ от лицето си. За него брадата беше символ на пленничеството му. Обозначаваше го като затворник. Затворниците не се бръснат, така беше казал на Сестра Вирна. Но не мислеше, че е време да обяснява това и на Паша.

Тя го целуна по врата. Нещо му пречеше да я спре. Устните ѝ бяха толкова меки, чуваше учестеното ѝ дишане в ухото си. Целувката сякаш премина през цялото му тяло, чак до пръстите на краката. Подобно нещо бе почувствал, когато тя сложи ръцете си върху яката му. Умът му се замъгли. Вътрешно стенеше. Целувките ѝ започваха да разбиват съпротивата му...

Когато Дена го държеше с яката, нямаше друг избор — дори смъртта не можеше да го спаси от желанията ѝ. И въпреки това все още изпитваше срам от онова, което бе правил с нея.

Сега отново бе с яка на врата. И Паша прилагаше върху него някаква магия. Но този път Ричард знаеше, че може да овладее нещата, че има избор. Наложил си да извърне глава и да откъсне устните ѝ от своите. Нежно я отблъсна назад.

— Паша, моля те...

Тя се изправи.

— Как се казва? Момичето, което обичаш?

Ричард не искаше да произнася пред нея името на Калан. Тя си беше неговият живот. Неприкосновен. Тези хора го бяха пленили, бяха му врагове, а не приятели.

— Няма значение. Не това е важното в случая.

— Какво има тя повече от мен? По-хубава ли е?

„Ти си момиче, помисли си Ричард, а Калан е жена.“ Не го каза на глас. „Ти си прекрасна малка свещичка, а Калан е изгрев.“ И това не ѝ каза.

Трябваше да я отблъсне, без да я обиди.

— Паша, за мен е голяма чест, поласкан съм, но ти ме познаваш само от един ден. Ние наистина току-що се срещнахме.

— Ричард, Създателят ни е дал копнежи и желания и ние трябва да опознаем неговата красота чрез творенията му. Няма нищо грешно в това. Прекрасно е.

— Но той ни е дал и разум, за да решаваме кое е правилно и кое е грешно.

Тя вирна брадичката си.

— Правилно и грешно ли? Ако тя те обичаше, щеше да е с теб. Но не е. Оставила те е да заминеш. Това е грешно. Това показва, че тя не те мисли за достатъчно добър за себе си. Иска да се освободи от теб. Тя си е отишла. А аз съм тук и те обичам. Ще се боря, за да те запазя. Тя бори ли се?

Ричард отвори устата си, но не можа да каже нищо. Паша посегна и го погали по бузата.

— Ще видиш колко много те обичам, Ричард. Ще видиш. Освен ако мислиш, че не съм достатъчно хубава. Така ли е? Ти си виждал много жени. Мислиш ли, че съм грозна?

Ричард посегна към лицето ѝ.

— Паша... ти си прекрасна. Не е това, което си мислиш — той се опита да звучи искрено. — Моля те, дай ми малко време. Просто е много скоро. Можеш ли да ме разбереш? Можеш ли да ми дадеш малко време? Нима можеш наистина да обичаш мъж, който забравя чувствата си толкова бързо? Моля те, просто ми дай малко време.

Тя обви врата му с ръце и отпусна глава на гърдите му.

— Вчера, когато ме хвана толкова нежно, разбрах, че това е още един знак, който ми дава Създателят, че те е изпратил за мен. В този миг разбрах, че никога няма да пожелаая друг. След като ще бъда твоя завинаги, мога да почакам. Не разполагаме почти с нищо друго освен с време. Цялото време, което би могъл да поискаш. Ще видиш, че аз съм онази, която винаги си търсил. Когато си готов, просто ми кажи и аз ще бъда твоя!

\* \* \*

Ричард въздъхна и затвори вратата зад нея. Опря гръб в стената и се замисли. Не искаше да я лъже, като ѝ дава надежда, че за в бъдеще нещата ще се променят. Но нали трябваше да направи нещо. Нима разбиранията ѝ за хората бяха толкова повърхностни, че да си мисли, че човек може да спечели нечия любов, като предизвиква у него страст?!

Извади кичура на Калан и го задържа между пръстите си. Думите на Паша, че Калан не се е борила за него, го разгневиха. Паша никога нямаше да узнае за всички битки, през които той и Калан бяха

преминали, трудностите, които трябваше да преодоляват, болката, която бяха преживели заедно. Паша вероятно не би могла и да си представи жена с интелигентността на Калан, с нейната сила и смелост.

Калан наистина се бе борила за него. Беше рискувала живота. Какво знаеше Паша за всички мъки, които понесе Калан заради него. Паша не беше достойна дори да ѝ поднесе чая.

Прибра къдрицата в джоба си. Опита се да пропъди Калан от главата си. Не можеше повече да издържи на болката. Трябваше да се заеме с още нещо.

Отиде в спалнята и извади от раницата си пелерината на сбърза. Съществуването явно е било с ръста на Ричард. Метна дрехата на раменете си и хвърли поглед в огледалото. Изглеждаше като съвсем нормална пелерина. Хубава пелерина. Тежкият плат беше тъмносин, почти черен като нощния камък, който му бе дала Ейди, за да премине през просеката. Като кутиите на Орден. Като вечната смърт.

Но не кройката и платът го заинтригуваха толкова.

Ричард тръгна към светлокафявата стена. Дръпна качулката над главата си и се загърна плътно в пелерината. Когато се погледна в огледалото, образът му се разми във фона на стената. Изчезна напълно. Пелерината прие цвета на стената. Така се сля с нея, че Ричард не виждаше дори собствения си образ. Магията на пелерината или по-скоро магическата пелерина беше истинско прикритие. Тя го обгръщаше и приемаше цвета на околните предмети. Трябваше само да скрие и лицето си.

Разбра защо сбързът приема цвета на средата, в която се движи.

Събра различни предмети около себе си, за да види какъв ефект ще се получи. Застана срещу стената, след това пред стола с червеното сако върху него. Върху пелерината се появи червено петно. Всеки път приемаше новите цветове и Ричард изчезваше в огледалото. Тази дреха със сигурност щеше да му бъде от голяма полза.



## ПЕТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Ричард непрекъснато си намираще някакво занимание в Двореца и дните се нижеха бързо един след друг. Калан и Зед му бяха казали, че в Средната земя вече няма магьосници, които притежават дарбата. И нищо чудно, след като всички очевидно бяха събрани в Двореца на пророците. Бяха общо над сто момчета и младежи. Според наблюденията на Ричард повечето от по-големите идваха от Средната земя, а имаше и неколцина от Д'Хара.

Благодарение на убития сбърз той си спечели завидна слава сред малките момчета. Две от тях — Кип и Хърш — бяха най-упорити. Следваха го навсякъде, молеха го да им разказва случки от своя живот. Понякога проявяваха невероятна за възрастта си мъдрост — сякаш бяха пораснали преждевременно. Друг път си бяха просто палави момчета и не правеха нищо друго освен пакости.

Обикновено жертва на лудориите им бяха Сестрите. Хлапетата никога не преставаха да измислят нови номера, които да им прилагат. Главните им оръжия бяха водата, калта и влечугите. Сестрите рядко получаваха пристъпи на истински гняв заради пакостите им и обикновено бързо им прощаваха.

В началото момчетата се опитаха да прилагат някои от номерата си и на Ричард. Но той имаше по-сериозна работа и скоро им даде да разберат, че няма нито време, нито търпение за лудориите им, така че те го оставиха на мира и насочиха вниманието и кофите си с вода към други обекти.

Фактът, че Ричард успя да накара останалите момчета да се отнасят по друг начин с него, накара Кип и Хърш да го харесват още повече. Те очевидно изпитваха огромна нужда от мъжко приятелство. Ричард ги награждаваше с разкази за приключения, а понякога, когато присъствието им не му пречеше на другата работа, ги взимаше със себе си извън Двореца и ги учеше как да се оправят в гората, как да разчитат следи и да познават различните животни. Двете момчета не желяеха нищо повече от доброто отношение на по-възрастния си

приятел и затова когато той им казваше, че иска да бъде сам, го оставяха на спокойствие и се изпаряваха при първия му знак с глава или пръст. Ричард ги викаше почти винаги когато беше с Паша, защото така или иначе в нейно присъствие не можеше да свърши кой знае какво. Объркана от факта, че няма възможност да остане насаме с него, тя, от друга страна, със задоволство установи, че двете момчета явно са я изключили от списъка на жертвите си. Вече не намираше кални петна по изящните си рокли, нито пък змии в шаловете си.

Понякога Ричард възлагаше на хлапетата да му изпълнят дребни поръчки, за да ги изпробва. Планираше да използва техните заложби.

Другите младежи с яки на врата искаха да покажат на Ричард града. Двама от тях — Пери и Исаак, — които живееха близо до него в „Гийом Хол“, го заведоха в таверната, където пиеха повечето войници от охраната. Скоро след това Ричард купи на Кевин Анделмиър обещаната бира.

Повечето от младежите рядко преспиваха в Двореца. Ричард скоро разбра защо. Те, както и той, разполагаха с много пари и умееха да ги харчат. Обличаха се като принцове, а нощите извън Двореца прекарваха в луксозни заведения и странноприемници, като край тях никога не липсваха жени, желаещи да споделят забавленията им. Изключително красиви жени.

Всеки път, когато Пери и Исаак го водеха в града, към тях мигом се прилепваха рояк хубавици. Ричард никога не бе виждал някой да се държи така нахакано с жените. Всяка вечер двамата младежи си избираха различни красавици, понякога по няколко, купуваха им подаръци, дрехи или дрънкулки и после тръгваха към стаите им. Казаха му, че ако не желае да се разпрavia с купуване на подаръци, може просто да отиде в някой публичен дом, но го увериха, че жените там не са така млади и хубави като момичетата, които срещат из улиците. Все пак, признаха му двамата, и те ходели понякога в публичните домове, когато не им се завързвали запознанства, а имали желание за секс.

Благодарение на яката Ричард привличаше жените по същия начин като Пери и Исаак. Постепенно започна да разбира какво е имала предвид Сестра Вирна, когато го уверяваше, че той скоро ще се отдаде на чифт хубави крака. Двамата му спътници често му

повтаряха, че е луд да отхвърля предложенията на толкова хубавици. Понякога Ричард мислеше, че са прави.

Веднъж ги попита не се ли притесняват, че бащите на тези момичета могат да ги пребият от бой заради онова, което правят с дъщерите им. Те се засмяха и му казаха, че мъжете от града понякога дори сами им предлагали дъщерите си. Ричард вдигна ръце и ги попита не се ли притесняват, че някоя от тях може да забременее. Те му обясниха, че ако това стане, Дворецът поема грижите не само за нея и детето, а и за цялото ѝ семейство.

Когато Ричард попита Паша какво стои зад това странно споразумение, тя скръсти ръце пред гърдите си, обърна му гръб и му обясни, че мъжете имат неконтролируеми страсти, които, ако не бъдат задоволени, могат да се окажат пречка за овладяването на Хана. Така че Сестрите окуражават младежите да задоволяват нуждите си. Ето защо тя не го придружаваше нощем в града — за да не пречи в задоволяването на... нуждите му.

След като му обясни всичко това, тя извърна лице към него и го замоли, когато има подобни нужди, да се обръща към нея. И му обеща да направи така, че той никога повече да не пожелае друга жена. След това допълни, че ако въпреки това има желание да отиде в града, тя с готовност би била една от жените, които споделят постелята му. Увери го, че може да го задоволи по-добре от всяка друга, и предложи да го докаже.

Този разговор изуми Ричард. Поведението ѝ още повече. Обясни ѝ, че ходи в града, за да разглежда. Че тъй като е прекарал целия си живот в гората, не познава градските нрави и му е интересно да ги наблюдава. Каза ѝ, че не е свикнал да се отнася с жените по този начин, но ѝ обеща, че когато почувства подобна нужда, тя ще бъде първата, към която ще се обърне. Паша остана толкова доволна от отговора му, че не каза нищо, когато той ѝ напомни, че още не е готов. Тя, разбира се, нямаше как да знае, че понякога Ричард се чувства толкова самотен, че едва издържа на изкушението да се отпусне в прегръдките ѝ. Беше безспорно привлекателна жена и имаше моменти, в които наистина му бе трудно да стои на една ръка разстояние от нея.

Ричард я накара да му покаже всичко в Двореца, до което има достъп. Също и града, пристанището, големите лодки. Тя му обясни, че се наричат кораби, защото плуват в морето. Ричард никога не бе

виждал толкова огромни плавателни съдове. Тя му каза, че са купени от градове в Стария свят, намиращи се надолу по брега.

В разходките си край морето двамата прекарваха цели часове, загледани във вълните. Тя му разказа за приливите и отливите и Ричард с изненада научи, че това е природно явление, а не резултат от магия. Беше очарован от морето, а за Паша беше достатъчно, че я взима със себе си. Но той не можеше да си позволи да седи и да гледа морската шир твърде често. Чакаше го работа.

На Паша не ѝ беше позволено да излиза с него в града нощем, тъй като можеше да му се прииска да бъде с жена. Ричард всеки път ѝ обясняваше, че излиза не с такава цел. Кое то си беше самата истина — той нито веднъж не се докосна до някоя от разголените красавици, които му се предлагаха. Именно защото беше вярно, му бе доста трудно да я убеди. Разбира се, никога не ѝ спомена защо всъщност ходи там.

Реши, че щом Дворецът му осигурява толкова много пари, би трябвало да ги използва по някакъв начин. Харчеше ги за всичко, което би могло да му бъде полезно в бъдеще. Стана редовен посетител на таверната, посещавана от охраната. Винаги когато беше там, никой от войниците не плащаше и грош за пиенето си. Направи си труда да научи имената на всички войници. Записваше в една тетрадка всяко ново име и се опитваше да научи колкото се може повече за човека и за навиците му. Най-много внимание обръщаше на войниците от охраната на Прелата и на онези, които охраняваха забранените зони в Двореца. Постепенно научи всичко за тези момчета. Познаваше приятелките и жените им, децата, родителите, какво обичат да ядат, какви проблеми имат.

Веднъж купи на Кевин ужасно скъпи бонбони — любимите на неговата приятелка. Този жест има огромен успех. Оттогава нататък Кевин грейваше в усмивка всеки път, щом го видеше.

Освен това Ричард с готовност заемаше пари на всеки от войниците, знаейки, че никога няма да му ги върнат. Дори не искаше да слуша обясненията и извиненията им, казваше само, че много добре ги разбира.

Имаше двама, които пазеха в западната част на Двореца. Те му позволяваха от време на време да им купува по някоя бира, но продължаваха да се държат хладно с него. Ричард прие поведението им

като предизвикателство. Предложи им жени и пиене. Когато го попитаха защо, обясни, че те по цял ден стоят на пост, а той има достатъчно пари и нищо не му коства да им осигурява приятна дамска компания за вечерна отмора. Обяснението му ги срази. Скоро и те започнаха да го гледат съучастнически, когато минаваше покрай тях.

Постепенно разбра, че не е много удобно в Двореца да идват жени и затова откупи един от публичните домове в града, който започна да работи само за „приятелите на Ричард Сайфър“. Плащаше добре на съдържателката и когато тя се оплакваше, че работата не върви, не се скъпеше да даде допълнителни средства. Успокояваше съвестта си с мисълта, че това ще му помогне да не убива стражите, когато му дойде времето. Разглеждано по този начин, всичко, което правеше, имаше смисъл.

Един ден, когато Паша беше излязла с него на разходка из града, един мъж му намигна, а тя попита защо. Отговори ѝ, че е заради компанията на най-хубавата жена в Двореца. Усмивката не слезе от лицето ѝ повече от час.

Ричард нарочно искаше войниците от охраната да свикнат да го виждат с пелерината на сбърза. А за да достави удоволствие на Паша, винаги, когато бяха заедно, обличаше любимото ѝ червено сако. Понякога носеше и другите — черни, тъмносини, кафяви, сиви. Паша обичаше да се разхождат заедно из града, но не ѝ харесваше да излизат в околностите му.

Ричард научи, че войниците от охраната са от Императорския орден, който управлява Стария свят, но изглежда, имаше политика на ненамеса по отношение на Двореца на пророците. Те никога не се бъркаха в работата на Сестрите и не закачаха мъж, който носи Рада'Хан.

Войниците бяха настанени в Двореца, за да могат да контролират всички, които идват на остров Халсбант. Всеки ден по мостовете към Двореца минаваха множество хора. Сестрите изслушваха внимателно исканията им. Едни просеха милостиня, други търсеха съдия за споровете си, трети молеха да им се помогне, за да прозрат мъдростта на Създателя. Четвърти се надяваха да намерят работа в Двореца. Ричард научи, че Танимура е едновременно предна врата на Стария свят и крайна точка на Империята. Императорът, изглежда, имаше споразумение с Двореца да изпраща войници, но да не прилага тук

своите закони. Ричард подозираше, че гвардейците са очите на своя господар. Чудеше се какво ли получава той от страна на Двореца за изпълнението на това споразумение.

Успя да научи, че в поне една от забранените зони в Двореца Сестрите имат „специални гости“, които никога не си показват носа навън. Но не можа да разбере нищо повече.

Постепенно започна да изпитва верността на войниците към него с простишки задачи. Веднъж каза на Кевин, че иска да подари на Паша специална роза, която расте само в градината на Прелата. След това нагласи нещата така, че Паша да мине пред Кевин, забола красивата жълта роза в корсажа си. Кевин се усмихна с гордост.

Приложи същия номер и на други забранени места, молеше войниците да го пуснат до някой прозорец, защото гледката към морето била чудна от там. През цялото време гледаше да стои така, че да могат да го виждат. С това целеше да ги убеди, че могат да са спокойни с него, и така да приспи бдителността им.

Не след дълго всички стражи свикнаха с разходките му. След известно време можеше да влиза и излиза където си поиска. Той им беше приятел — доверен и ценен приятел.

След като имаше възможност да разполага с толкова красиви цветя от специалните градини на Двореца, реши, че и те могат да се превърнат в преимущество. Започна да ги подарява на Сестрите, които работеха с него. Отначало те приемаха с изненада жеста му. Той им обясни, че счита Сестрите, които го обучават, за специални и поради тази причина не иска да им подарява обикновени цветя, а само най-специалните. Освен че караше Сестрите да се изчервяват, това обясняваше и иначе непростимия факт, че е ходил в забранените зони.

Макар че, доколкото Ричард можеше да прецени, в Двореца имаше около двеста Сестри, с него се занимаваха само шест. Сестра Тови и Сестра Сесилия бяха най-възрастни и много мили. Можеха да му бъдат баби. Тови винаги му носеше сладкиши и други вкусоти по време на заниманията им. Сесилия настояваше да пригладжа косата му назад и не си тръгваше, преди да го е целунала по челото. Двете ужасно се изчервяваха, когато им подаряваше от редките цветя. Ричард не можеше да повярва, че един ден може да се окажат негови врагове.

Когато за пръв път видя на вратата си Сестра Мериса, Ричард си глътна езика. Тъмната ѝ коса и начинът, по който изпълваше червената

си рокля, го накараха да заеква на всяка дума като пълен глупак. Сестра Ничи се обличаше само в черно и в нейно присъствие се чувстваше по същия начин. Щом тя го погледнеше със сините си очи, Ричард направо забравяше да диша. Тези две Сестри бяха по-големи от Паша, на годините на Ричард или най-много с година-две по-възрастни от него. От тях се излъчваше увереност и хладна грация. Макар че Мериса беше тъмна, а Ничи руса, двете си приличаха като родни сестри. Ханът им се излъчваше с такава сила, че около двете като че ли се образуваше светло сияние. Неведнъж му се бе причувало, че въздухът около тях пука. Те сякаш не стъпваха по земята, а се плъзгаха по нея като лебеди — сериозни и съсредоточени. При все това Ричард бе убеден че само с един поглед могат да разтопят метал. Никога не се засмиваха. Най-много, което можеше да се види на лицето им, беше по една малка, сдържана усмивка. И то само когато го погледнат в очите. Станеше ли това, сърцето на Ричард започваше да бие по-силно.

Веднъж той предложи на Сестра Ничи цвете от забранените градини. Обяснението му за това откъде го има и защо иска да ѝ го подари изхвъркна от главата му на мига. Тя хвана небрежно бялата роза между палеца и показалеца си, като че можеше да изцапа ръката ѝ, и без да сваля очи от него, му се усмихна сдържано и каза с безразличен тон:

— Да, благодаря ти, Ричард.

В главата му изплуваха думите на Паша, че понякога момчетата пъхат в джобовете на Сестрите жаби. Никога повече не подари цвете нито на нея, нито на Сестра Мериса. За тях всичко по-евтино от скъпоценен накит изглеждаше като обида.

Нито една от двете не провеждаше заниманията си на земята. Всъщност самата идея да види някоя от тях седнала с кръстосани крака на килима му се струваше налудничава. Двете по-възрастни Сестри Тови и Сесилия сядаха пред камината също като Паша и това му се струваше напълно естествено. Сестра Ничи и Сестра Мериса използваша стол и отпускаха ръцете си на ниска масичка. Това му действаше възбуждащо. Целият започваше да се поти.

И двете говореха пестеливо, което придаваше допълнителна аристократичност на поведението им. Макар нито Сестра Ничи, нито Сестра Мериса да не му бяха направили ясно предложение, всяка бе успяла да му внуши по някакъв начин, че няма нищо против да

прекара нощта с него. Ричард така и не успя да се хване за нищо конкретно, за да потвърди впечатлението си, но въпреки това беше сигурен. Смътните им намеци му позволиха да се направи, че не е разбрал намеренията им и така никоя от тях не направи опит да изясни смисъла на казаното.

Той се молеше да не отправят предложението си по-ясно и недвусмислено, защото знаеше, че ако това стане, единственият начин да се накара да не казва „да“ ще е, като отхапе езика си. И двете извикваха в съзнанието му думите на Паша, че мъжете притежават неконтролируеми страсти. Никога преди не му се бе случвало да попада в компанията на човек, който да го кара да заеква, да се поти и да изглежда като пълен глупак. Сестра Мериса и Сестра Ничи бяха въплъщения на чистата, неудържима страст.

Когато Паша разбра, че те са сред Сестрите, които го обучават, просто сви рамене и каза, че са много талантиливи и че е сигурна, че ще му помогнат да достигне своя Хан. Докато му казваше това, лицето ѝ се покри с червени петна.

Когато каза за тях на Пери и Исаак, двамата без малко да се строполят на земята. Казаха му, че са готови да се откажат от всички жени в града завинаги, само да могат да прекарат по една нощ с тях двете. И го посъветваха, ако някога му се удаде подобна възможност, да не я изпуска и след това да им разкаже всичко с подробности. Ричард ги увери, че жени като тях никога не биха проявили интерес към човек като него — обикновен горски водач.

Не се осмели да им каже, че възможността вече му се е удала.

Петата, Сестра Армина, беше по-възрастна от Мериса и Ничи, зряла и много приятна жена, но изцяло отдадена на работата си. Когато усилията му да открие своя Хан се провалиха, както това бе станало при опитите на всички Сестри преди нея, тя му каза, че все някога ще му дойде времето, да не се отчайва, а да положи повече усилия. С течение на времето започна да се държи по-сърдечно с него и да му се усмихва по-често. Беше изненадана и поласкана от специалните цветя. Дори се изчерви. Харесваше му уравновесената ѝ личност.

Последната, Сестра Лилиана, беше негова любимка. Сърдечната ѝ усмивка беше обезоръжаваща, а слабостта ѝ, кокалеста фигура изглеждаше дори привлекателна заради открития ѝ, ведър характер. Тя се отнасяше с Ричард като с верен приятел. С нея той се чувстваше



спокоен, понякога прекарваше в компанията ѝ повече време, отколкото можеше да си позволи, и разговаряше с нея до късно през нощта само защото присъствието ѝ му беше приятно. Макар да нямаше приятели сред хората, които го държаха в плен, я допусна по-близо до себе си от всеки друг.

Когато ѝ подари едно от специалните си цветя, Сестра Лилиана отметна дълъг кичур коса зад ухото си и се наведе напред. Очите ѝ станаха огромни и пълни с игриви пламъчета. Веднага го попита как е успял да се промъкне покрай пазачите. Когато ѝ разказа някаква история за това как се бил шмугнал незабелязано зад гърбовете им, тя се изкикоти весело. Втъкна розата в едно от копчетата си и с гордост я носи, докато съвсем увяхна. Тогава Ричард ѝ подари нова.

Когато Сестра Лилиана го докосваше приятелски, това му се струваше съвсем естествено. Той поставяше ръка на рамото ѝ със същата лекота и естественост, докато ѝ разказваше истории от живота си като горски водач. Двамата се заливаха от смях, хванали се за коремите. Чак очите им се пълнеха със сълзи.

Сестра Лилиана му разказа, че е израсла във ферма и че много обича природата. Ричард на няколко пъти я покани на пикник извън града. Сред природата тя се чувстваше щастлива и като у дома си. Не ѝ правеше впечатление, ако поизцапа тук-там роклята си. Ричард не би могъл да си представи Сестра Мериса или Сестра Ничи да стъпят с фините си крака в прахта, но Сестра Лилиана изобщо не се притесняваше да седне на поляната до него.

Тя никога не му направи предложение да легнат заедно. Това само по себе си го караше да се чувства спокоен с нея. Лилиана никога не проявяваше претенции. Просто искрено се радваше на времето, прекарано с него. Когато при поредното им занимание той отваряше очи и ѝ признаваше, че отново не е почувствал никакъв Хан, тя скръстваше ръце и го успокояваше, като му казваше, че всичко е наред, че следващия път ще се постарее повече, за да му помогне.

Ричард установи, че споделя с нея неща, които не бе казвал на никоя от другите Сестри. Когато ѝ призна, че най-много от всичко на света иска да свали от врата си Рада'Хан, тя отпусна ръка на рамото му, намигна му приятелски и му обеща, че ще направи всичко възможно това да стане. Че когато му дойде времето, тя ще го направи

със собствените си ръце. Каза, че разбира чувствата му и че го моли да не се отчайва.

Обеща му, че ако един ден търпението му е напълно изчерпано и наистина не може да издържа повече, тя ще му помогне, ще махне яката от врата му. Но се опита да го убеди, че вярва в него, и го помоли да положи всички усилия да се научи да контролира своя Хан, преди да поиска от нея да свали яката. Каза още, че повечето от другите младежи се опитват да забравят яката, като вкарват в леглото си всяка жена, която прояви желание за това. Увери го, че разбира какво е вътрешна необходимост, но че се надява, ако някога реши да преспи с жена, то да е защото я харесва, а не защото иска да забрави яката си. Посъветва го да не ходи при проститутките, защото били нечистоплътни и можело да пипне някоя болест.

Ричард ѝ призна, че е влюбен в една жена и че не желае да ѝ изневерява. Лилиана се усмихна широко и го тупна по гърба, казвайки, че се гордее с него. Ричард не ѝ каза, че Калан го е отпратила далеч от себе си, макар да му се прииска. Знаеше, че някой ден, когато повече не може да издържа, ще ѝ каже и това и тя ще го чуе, ще го разбере.

Тъй като се чувстваше толкова естествено в нейната компания, Ричард реши, че ако изобщо някой може да му помогне да открие своя Хан, това ще е именно Лилиана. Надяваше се да е тя. Той имаше брат и нямаше представа какво е да имаш сестра. Но си представяше, че ако имаше, то тя щеше да е като Лилиана. Названието „Сестра Лилиана“ за него криеше по-различен смисъл от онзи, който бе предвидено да има. Тя се бе превърнала в духовно близък нему човек.

И въпреки това не можеше да си позволи да ѝ се довери изцяло. Сестрите бяха неговите тъмничари, а не приятели. Засега те си оставаха врагове. Но беше убеден, че когато му дойде времето, Лилиана ще е на негова страна.

Заниманията на Ричард със шестте Сестри му отнемаха най-много по два часа на ден. Два загубени часа, както смяташе той. Не беше постигнал повече в опитите си да докосне своя Хан, отколкото първия път, когато бе опитал със Сестра Вирна.

Винаги когато имаше възможност, той се разхождаше в околностите на града. Така успя да дефинира границите, в които яката му позволяваше да се движи свободно. Разбра, че може да се движи в кръг с доста голям радиус около Двореца. За жалост не толкова голям,

колкото му се струваше в началото. Всъщност бе открил границите на свободата си още първата нощ, когато уби сбърза в Блатистите гори.

Единственото му истинско утешение беше Грач. Много от нощите си прекарваше с него. Бореше се със своя доста грубичък приятел, хранеха се и спяха заедно. Ричард му ловеше храна, но и зверчето започна да ходи на лов. Ричард го научи, защото не можеха да прекарват всяка нощ заедно. Гладен или не, Грач беше винаги притеснен, когато приятеля му го нямаше.

Не му харесваше идеята Паша винаги да знае местоположението му. Но веднъж съвсем случайно откри, че пелерината на сбърза го скрива успешно от нея. Когато сложеше пелерината, Паша не можеше да го открие нито чрез своя Хан, нито чрез яката и беше много озадачена от изчезванията му. Но се надяваше един ден да разбере на какво се дължат. Ричард никога не ѝ даде повод да заподозре, че той знае причината.

Хвърляше доста усилия да разбере как през онази нощ успя да убие сбърза, или по-точно как усети приближаването му. Може би наистина беше така, както казваше Сестра Вирна — беше използвал своя Хан. Но нали Сестрите и магьосниците преди него са знаели как да използват своя Хан и въпреки това нито един от тях не е успял да долови присъствието на сбърз.

Благодарение на това същество Ричард си осигури време, в което Паша не може да го открие. Тревожеше се, че ако разбере защо става така, тя ще унищожи пелерината.

Грач растеше. Вече беше с една глава по-висок от Ричард и значително по-силен. Когато се бореха, Ричард трябваше да внимава за себе си, а не за своя приятел.

Част от времето си прекарваше с Уорън. Първата им разходка извън Двореца стана през нощта. Уорън му бе споменал, че огромното небе го плаши и затова Ричард реши да направят първата си разходка заедно под прикритието на тъмнината. Уорън беше прекарал много години затворен в подземията и това определено му се бе отразило. Ричард му съчувстваше и искаше да му помогне. Наистина го харесваше. Той беше по-умен от всеки друг младеж, когото познаваше. Почти нямаше нещо, което да не знае.

Уорън ставаше нервен, когато не чувстваше сигурността, излъчвана от стените на Двореца. Ричард не искаше да го притеснява и

го водеше само дотам, докдето приятелят му се чувстваше добре. Утешаваше го, че след тежка болест или сериозно нараняване е необходимо време за възстановяване и стягане на мускулите.

След няколко седмици нощни разходки Ричард започна да извежда Уорън и през деня. Първо само до крепостната стена, за да свикне с простора на небето и морето. Първия път Уорън се изплаши и избяга обратно в Двореца, но постепенно се научи да понася гледката. При всяка разходка Ричард му разказваше разни истории, за да го отвлича от неприятните усещания, или пък го караше да взима със себе си по някоя книга, за да си чете, когато му стане страшно.

Един ден, когато Уорън вече се чувстваше добре извън стените на Двореца, Ричард реши да го заведе на хълмовете. Уорън се изплаши и седна на една скала, от която се виждаше целият град. Постоя доста дълго така, а после изведнъж каза, че вече не се страхува, че се е научил да управлява страховете си. Ричард му каза, че се радва, задето ще се разхождат далеч от своята къртича дупка. Уорън се засмя.

Що се отнася до проучванията, Уорън бе открил малко, но ценна информация. От старите книги бе събрал сведения за Долината на изгубените и Бака Бан Мана, която бе доста интригуваща. Ставаше въпрос за силата, която магьосниците бяха дали на Бака Бан Мана в замяна на отнетата им земя. Сила, с която един ден Бака Бан Мана ще си върне земята. Тогава Кулите ще изчезнат.

Ричард си спомни, че Ду Чайлу го бе нарекла Кахарин и му бе казала, че двамата са мъж и жена. Това бе обозначаване на някаква връзка помежду им. Запита се дали с течение на времето тази връзка не е започнала да се приема като брак, но всъщност първоначално да е означавала нещо друго.

Докато стояха загледани в ширналия се пред очите им пейзаж, Уорън каза:

— Прелатът е чела пророчества и истории за „камъка в езерото“.

Ричард моментално наостри уши. Спомни си, че в песента за смехавците, която му бе изпяла Калан, се говореше за „камъка в езерото“. Показа се, че Уорън не се е занимавал с тези пророчества и до този момент не е осъзнавал важноста им.

— Знаеш ли Второто правило на магьосника, Уорън? — попита Ричард.

— Второ правило ли? Нима магьосниците имат правила? Какво е първото?

Ричард го погледна.

— Помниш ли нощта, когато Джелидайка си счупи крака и аз ти казах, че имаш пепел от килима по раменете си, а ти посегна да се изчистиш. Тогава използвах Първото правило на магьосника.

Уорън се намръщи.

— Помисли си върху това, Уорън, и ми кажи, когато измислиш нещо. Междувременно няма да е лошо да ускориш проучванията, за които те помолих.

— Добре, сега ще е малко по-лесно, защото Сестра Беки напоследък всяка сутрин се чувства зле и не наднича през рамото ми както преди. Бременна е — допълни той накрая в отговор на въпросителния поглед на Ричард.

— Много от Сестрите ли имат деца?

— Да — каза Уорън. — При толкова млади магьосници, на които вече се забранява да излизат в града, това е нормално. Сестрите им помагат в задоволяването на нуждите им, за да могат да учат пълноценно.

— Детето на Сестра Беки от теб ли е? — попита Ричард.

Уорън се изчерви и го погледна сърдито.

— Не — каза той и обърна очи към града. — Аз чакам онази, която обичам.

— Паша — каза Ричард.

Уорън кимна. Ричард погледна към Двореца на пророците и заобикалящия го град. Нужди.

— Уорън, всички ли деца на родените с дарбата я наследяват?

— О, не. Говори се, че преди много хиляди години, преди да се разделят Новият и Старият свят, мнозина са притежавали дарбата. Но с течение на времето силните на деня започнали да избиват младежите, родени с дарба, за да не застрашават управлението им. Властниците освен това, лишавали бъдещите магьосници от необходимото обучение. Било време, когато бащите сами обучавали синовете си, но тъй като родените с дарба значително намалели и започнали да се появяват през няколко поколения, онези, които знаели как да ги обучават, също намалели и ревностно пазели познанията си. Точно затова е създаден Дворецът на пророците — за да помага на родените с

дарбата, за които нямало повече учители. С течение на времето дарбата се превърнала в истинска рядкост за човешката раса. Това осигурило на магьосниците, които държат властта, липса на опозиция. Сега, когато дарбата вече не е отличителна черта на нашата раса, роденият с нея се счита за изключение. Може би едно дете на хиляда, чийто баща е магьосник, се ражда с нея. Ние сме изчезващ вид.

Ричард отново погледна града, след това пак обърна очи към Двореца и се изправи на крака.

— Те не се грижат за нашите „нужди“ — прошепна той. — Използват ни като животни за разплод.

Уорън също се изправи и повдигна вежди.

— Какво?

— Те използват Двореца и младите мъже в него, за да създават магьосници.

Уорън смръщи чело.

— Но защо?

Ричард стисна зъби и мускулите на лицето му потръпнаха.

— Не знам, но възнамерявам да разбера.

— Добре — каза Уорън и се усмихна. — А сега имам нужда от приключение.

Ричард го погледна хладно.

— Знаеш ли какво е приключение, Уорън?

Магьосникът кимна, все още усмихнат.

— Вълнуващ опит.

— Приключение е да бъдеш изплашен до смърт и да не знаеш дали ще оживееш или не, дали хората, които обичаш, ще оживеят. Приключение е да попаднеш в ситуация, от която не знаеш как да се измъкнеш.

Пръстите на Уорън мачкаха бродерията на ръкавите му.

— Никога не съм възприемал това от подобна гледна точка.

— Е, сега ще имаш възможност — каза Ричард. — Защото съм на път да започна приключение.

— Какво ще правиш?

— Колкото по-малко знаеш, толкова по-далеч ще си от приключението, толкова по-малко главоболия ще имаш. Ти току-що откри неща, които трябваше да знам. Ако воалът на отвъдния свят е разкъсан, ние всички ще станем герои в едно безкрайно приключение.

— Добре — каза Уорън и в погледа му блесна искрица, — тогава значи съм намерил поне едно полезно нещо.

— Камъкът на сълзите?

Уорън кимна с усмивка.

— Поразрових се и установих, че е невъзможно да си го видял. Той е заключен зад воала. По някакъв начин е част от него.

— Сигурен ли си? Сигурен ли си, че е невъзможно да съм го видял?

— Напълно. Камъкът на сълзите е ключът, който държи Безименния в неговия затвор на смъртта, в отвъдния свят. Безименният може да управлява душите на мъртвите, но не може да дойде в този свят. Камъкът на сълзите го държи заключен в отвъдния.

— Добре — каза Ричард и въздъхна с облекчение. — Това е чудесно, Уорън. — Той хвана Уорън за робата и приятелски го дръпна към себе си. — Значи си сигурен. Няма начин Камъкът на сълзите да попадне в този свят.

Уорън поклати глава.

— Никакъв начин. Невъзможно е. Освен ако не премине през портата.

Ричард усети как настръхва.

— Порта ли? Каква порта?

— Е, добре де, това е условно казано. Проход. В случая между света на живите и света на мъртвите. Този проход е направен с магия и от двата свята. И може да бъде отворен единствено с помощта на Адитивна и Субстрактивна магия. Безименният владее само Субстрактивната, защото живее в отвъдния свят, следователно няма как да отвори тази порта. Също както не може да го направи и някой, който живее в света на живите, защото той ще притежава само Адитивна магия.

По ръцете на Ричард се посипаха иглички.

— Но някой, който живее в този свят и владее и двете форми на магията, може да отвори прохода, така ли?

— Е, тогава, да! — заекна Уорън. — Ако знае къде се намира проходът. Но той е загубен преди повече от три хиляди години. Няма го. — Той се усмихна на Ричард успокоително. — Ние сме в безопасност.

Ричард не отвърна на усмивката му. Хвана Уорън за робата с две ръце и приближи лицето му до своето.

— Уорън, кажи ми, че проходът не се нарича „Магията на Орден“, кажи ми, че това не са трите кутии на Орден.

Очите на Уорън бавно се разшириха, докато станаха големи колкото жълтици.

— Къде си чувал тези имена за него? — прошепна той притеснено. — Аз съм единственият в Двореца, освен Прелата и още две Сестри, на когото се разрешава да чете книгите, в които проходът е назован с древното му име.

Ричард стисна зъби.

— Какво ще стане, ако една от кутиите бъде отворена?

— Това не може да стане — каза Уорън. — Невъзможно е. Нали ти казах, че се изисква владееене и на двете форми на магията.

Ричард го раздруса.

— Какво ще стане?

Уорън преглътна.

— Тогава проходът между двата свята ще бъде свободен. Портата ще се отвори. Ключът няма да държи Безименния в неговия затвор.

— И Камъкът на сълзите ще се окаже в този свят?

Уорън кимна, но чак след като Ричард го дръпна още по-силно за робата.

— А ако кутията бъде затворена, ще се затвори ли и проходът? Ще се възстанови ли цепнатината?

— Не. Всъщност, да! Но това може да бъде направено само от роден с дарбата. Проходът може да бъде затворен единствено с докосването на магия. Но ако някой с дарба затвори кутията, тоест портата, ще се наруши балансът, защото той може да притежава само Адитивна магия. Тогава Безименният ще избяга от отвъдния свят. Поточно този свят ще бъде погълнат от света на мъртвите.

— Тогава как трябва да се затвори кутията, за да останат двата свята разделени?

— По същия начин, по който е била отворена портата — чрез Адитивна и Субстративна магия.

— А какво ще стане с Камъка на сълзите?

— Не знам. Ще трябва да се поровя в книгите.

— Тогава по-добре го направи незабавно.



— Моля те — проплака Уорън. — кажи ми, че не твърдиш, че знаеш къде са кутиите! Не си ги открил, нали?

— Дали съм ги открил? Последния път, когато ги видях, едната от тях беше отворена. И запрати кучия ми баща в отвъдния свят.

Уорън припадна.

## ПЕТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Под студените лъчи на следобедното слънце една старица хвърляше пепел върху широките заледени стълбища. Калан мина покрай нея и въздъхна облекчено, когато тя не вдигна очи да види, че жената, наметната с бяла вълча пелерина, с раница, лък и колчан със стрели на гърба, е завърналата се в Ейдиндрил Майка Изповедник.

Нямаше настроение за празненства тази нощ. Беше на ръба на силите си. Вече бе успяла да се изкачи до Магьосническата кула на хълма, но там бе студено и тъмно като в гроб. Въздушните щитове си бяха на мястото, но като Изповедник за нея те не бяха пречка. Вътре обаче не намери никого.

Зед не беше там.

Кулата се издигаше такава, каквато я бе оставила преди месеци, когато тръгна да търси Великия магьосник. Намери го и така помогна да се избегне заплахата на Мрачния Рал. Но сега отново имаше нужда от него.

Веднага щом напусна Галеанската армия преди около месец, тя се насочи към Ейдиндрил, за да търси Зед. Пребори се с бури и виелици. Неведнъж се наложи да заобикаля проходи, станали непреодолими поради времето и снега. Беше ужасно и дълго пътуване, но отчаянието от това да достигне до крайната точка и да не намери Зед бе още по-ужасно.

Мина по страничните улици, избягвайки главната, наречена Кралска. Там се намираха дворците и къщите за персонала и охраната на страните, които имаха представители в Ейдиндрил. Когато трябваше да се изправят пред Съвета, Крале, Кралици и владетели отсядаха в пищните си палати, гордост за всяка страна. Те бяха наистина разкошни, но никой от тях не можеше да се сравнява с Двореца на Изповедниците.

Калан не мина по Кралската улица, защото там всеки би я разпознал. А точно сега не ѝ се искаше да среща когото и да било. Единственото, което желаше, бе да намери Зед. И след като не успя да

го направи, да говори със Съвета. Така че се насочи към един от задните входи на Двореца, близо до кухните.

Чандален бе останал в гората. Не пожела да слезе в Ейдиндрил. Огромният град и многото хора в него го караха да се чувства неловко, макар да не си го признаваше и да твърдеше, че просто обича да спи на открито. Калан не го обвиняваше. След като прекара толкова дълго време в планината, тя също като че ли бе започнала да се чувства неуютно сред хора, пък било то и в родния си град, където познаваше всяка улица и сграда така добре, както Чандален тревистите полета около селото на Калните. Хората я караха да се затваря в себе си както никога преди.

Чандален бе изпълнил задачата си да я придружи до Ейдиндрил и вече искаше да се прибира у дома. Тя разбираше желанието му, но го помоли да остане още една нощ и да се сбогуват на сутринта.

Накара Орск да остане при Чандален. Неговото присъствие беше доста уморително. Единственото му око я следеше навсякъде, той се хвърляше да ѝ помага във всичко и тичаше по петите ѝ като куче. Имаше нужда поне една нощ да си почине от него. Чандален, изглежда, я разбра. Тя не беше решила какво точно ще прави с Орск.

Когато пристъпи през кухненския праг, я лъхна вълна топъл въздух. Щом вратата изскърца, пред нея застана слаба жена с колосана бяла престилка.

— Какво правиш тук? Махай се, просякиньо!

Жената вдигна заплашително над главата си огромната дървена лъжица и Калан отметна назад качулката на пелерината си. Жената ахна. Калан се усмихна.

— Госпожо Сандерхолт. Толкова се радвам да те видя отново.

— Майко Изповедник! — Жената падна на колене и събра молитвено ръце. — О, Майко Изповедник, прости ми! Не можах да те позная. О, добри духове, нима наистина си ти?

Калан накара жената да се изправи.

— Толкова ми липсваше, госпожо Сандерхолт! — Калан протегна ръце. — Прегърни ме!

Възрастната жена потъна в прегръдката ѝ.

— О, дете, толкова е хубаво, че те виждам отново! — Тя изтри сълзите от лицето си. — Никой не знаеше какво се е случило с теб. Толкова се тревожихме. Мислех, че вече никога няма да те видя.

— Бяха трудни времена, не можеш да си представиш колко е хубаво, че те виждам отново.

Госпожа Сандерхолт поведе Калан към стълбите.

— Ела. Имаш нужда от топла супа. Тъкмо я приготвих, дано само тези празноглави готвачки не са я развалили с прекалено много пипер.

— Сега нямам време за ядене, госпожо Сандерхолт.

— Но аз трябва да ти разкажа толкова много неща. Важни неща!

— Знам, и аз имам да ти разказвам много. Но точно сега трябва да отида в Съвета. Спешно е. Пътуването беше дълго и съм напълно изтощена, но преди да си почина, трябва да говоря с тях. Утре ще се видим.

Госпожа Сандерхолт не можа да се сдържи и я прегърна още веднъж.

— Разбира се, дете. Почини си добре. Утре ще си приказваме.

Калан избра най-краткия път през залата за официални церемонии и тържества. Между богато украсените колони имаше камини, в които горяха огънове. Докато минаваше забързано по зеления мраморен под, сянката ѝ, хвърляна от тях, танцуваше около нея. Помещението беше празно и стъпките ѝ отекваха под сводестия таван. Някога по гладкия под на тази зала баща ѝ подреждаше хиляди орехи и бадеми, представляващи армии, и ѝ обясняваше различни бойни тактики.

Сви по коридора в дъното и тръгна към кантората на Съвета. Мина през изложбената зала, чийто изящно изработен таван бе поддържан от четири блестящи мраморни колони. В дъното, точно преди кантората на Съвета, имаше кръгъл пантеон, издигнат в памет на героините — първите Майки Изповедници. Техните портрети, подредени между седем масивни колони, бяха двойно по-големи от човешки ръст. Стойки пред суровите лица на тези седем жени, Калан винаги се бе чувствала като самозванец. Сякаш ѝ нашепваха: „Коя си ти, Калан Амнел, да си мислиш, че можеш да бъдеш Майка Изповедник?“ Познаваше живота на всяка една от тях и това я караше да се чувства още по-неудобно.

Хвана бронзовите дръжки на високата махагонова врата и влезе в кантората на Съвета. Представляваше огромна зала с висок таван. В далечния ѝ край имаше арка, под която се виждаше фреска на Магда

Сеарус — първата Майка Изповедник. Пръстите ѝ леко докосваха opakото на ръката на нейния магьосник — Мерит, който ѝ беше посветил живота си. На същата фреска се виждаха и следващите две Майки Изповедници с техните магьосници.

Между пищните златни капители на колоните имаше изящни балкони, до които водеха вити стълби с богато украсени махагонови перила. Отвъд балконите се виждаха прозорци, обърнати към двора. Светлина влизаше и през кръглия прозорец на тавана в центъра на залата. В дъното на просторното помещение имаше полукръгъл подиум, на който зад изискана овална маса седяха съветниците. В центъра на масата се издигаше най-високият стол, наречен Столт на първия. Около него се бяха събрали група мъже — доколкото Калан можеше да прецени, около половината съветници. Тя тръгна по обления в слънчева светлина мраморен под и главите една по една започнаха да се извързват към нея. На Стола на първия седеше някой — нещо, което отдавна не се беше случвало. Сядането на обикновен съветник на този стол се считаше за огромно нарушение, равносилно на обявяване на революция. Когато Калан приближи до подиума, разговорите стихнаха.

На Стола на първия седеше Великият принц Фирен, владетел на Келтон. Беше вдигнал краката си на масата и я гледаше, без да помръдне. Лицето му бе извърнато към нея, но вниманието му бе насочено към мъж с прилежно вчесана тъмна коса и прошарена брада, който се бе навел и шепнеше нещо в ухото му. Ръцете на мъжа бяха пъхнати в противоположните ръкави на робата. „Странно, помисли си Калан, един съветник да бъде облечен като магьосник.“

Принц Фирен повдигна вежди от удоволствие.

— Майко Изповедник! — Той преднамерено бавно свали излъсканите си до блясък ботуши на земята и се изправи. Подпря се с ръце на масата и се наведе напред. — Толкова се радвам да те видя!

Калан винаги бе имала магьосник до себе си. Не и сега. Вече нямаше кой да я защитава. Затова не можеше да си позволи да се държи стеснително или плахо. Тя стрелна с гневен поглед Принца.

— Ако още веднъж те сваря да седиш на стола на Майката Изповедник, ще те убия!

Той се изправи и се прокашля.

— Ще използваш силата си върху един съветник?

— Ако трябва, ще ти прережа гърлото с ножа си.

Мъжът с робата я гледаше с неподвижен мрачен поглед. Останалите съветници бяха пребледнели.

Принц Фирен разкопча дългото си тъмносиньо сако и отпусна ръка на хълбока си.

— Майко Изповедник, нямах намерение да те обидя. Нямахте те толкова време. Всички мислехме, че си загинала. В Двореца нямаше Изповедник от... от колко? — Той изгледа другите мъже. — От четири, пет, шест месеца? — Без да сваля ръка от хълбока си, той вдигна другата към гърдите си и се поклони. — Не съм искал да те обидя, Майко Изповедник. Този стол, разбира се, принадлежи на теб.

Калан огледа мъжете.

— Вече е късно. Съветът ще се събере на пълна сесия утре рано сутринта. Присъствието на всички съветници е задължително. Средната земя е във война.

Принц Фирен повдигна вежда.

— Война ли? Кой е обявил война? Не сме обсъждали толкова сериозен въпрос.

Калан изгледа съветниците един по един и накрая спря поглед върху принц Фирен.

— Аз я обявих в качеството си на Майка Изповедник.

Мъжете зашушукаха помежду си. Принц Фирен не отделяше очи от нея. Калан стрелна с поглед мъжете и в залата настъпи тишина.

— Искам всички да се съберат тук утре рано сутринта. Сега сте свободни, господа.

Тя се обърна и тръгна да излиза от залата. Не познаваше нито един от гвардейците, които охраняваха Двореца. Спомни си, че Зед й бе казал, че повечето войници са били избити при нападението на Ейдиндрил от страна на Д'Хара. Липсваха й познатите лица.

В центъра на Двореца на Изповедниците в Ейдиндрил се издигаше монументална стълба, разклоняваща се в осем посоки и осветена от естествената светлина, нахлуваща през стъкления покрив. На всеки етаж имаше площадка, просторна колкото цял градски площад, от която тръгваха високи коридори. В коридорите се влизаше през сводести врати, поддържани от полирани колони от златист и зеленикав мрамор. Върху колоните бяха изобразени знаците на всяка от страните, образуващи Средната земя. Перилата бяха изработени от

жълт камък, от който сякаш струеше светлина. Всяка подпора вътре в тях бе във формата на ваза. Централните колони на всяка от осемте стълби бяха от пясъчнокафяв гранит, високи почти колкото Калан. Всяка завършваше с по една лампа, оформена като златно листо. В осемте краища на централната площадка имаше по една статуя на някоя от Майките Изповедници. Калан бе виждала по-скромни дворци, които спокойно можеха да се поберат на тази площадка.

Стълбището и пространството около него бе построено за четиридесет години. Разноските бяха поети почти изцяло от Келтон като компенсация за това, че се бяха възпротивили относно обединението на Средната земя. Като допълнително наказание бе постановено никога владетел на Келтон да няма правото да сложи своя знак върху някоя от колоните. Стълбището бе посветено на народа на Средната земя и изразяваше почит към него, а не към онези, които го бяха построили за наказание. Сега Келтон се бе превърнала в могъща държава и Калан считаше, че не е справедливо потомците да страдат заради нещо, извършено преди векове от техните предци.

Когато стигна до централната площадка и се изкачи на втория етаж към стаята си, тя забеляза кордон от прислужници, които я чакаха горе. Когато погледът ѝ се спря върху тях, всички се поклониха. Видя ѝ се абсурдно тридесетина души, чистички и спретнати, облечени в изрядни, блестящи от чистота униформи, да се кланят на мърлява жена, загърната с вълча кожа, метнала през рамо раница и лък. Е, това можеше да означава едно-единствено нещо — новината за нейното завръщане светкавично се бе разнесла из Двореца. Едва ли имаше градинар, дори от най-отдалечения край на Двореца, който вече да не беше чул, че Майката Изповедник си е у дома.

— Станете, деца мои — каза Калан, когато се изкачи до горе.

Всички се отдръпнаха назад, за да ѝ сторят път.

И се започна.

Дали Майката Изповедник би искала да си вземе баня, а може би желае масаж, какво би казала Майката Изповедник да измият и срещат косата ѝ, вероятно не би възразила да оправят маникюра ѝ, не би ли приела Майката Изповедник неколцина молители, желае ли Майката Изповедник да се срещне с някои от съветниците си, дали не би искала да изпрати писма, дали Майката Изповедник иска, желае, възнамерява, нуждае се, заповядва...

Калан се обърна към главната камериерка.

— Бернадет, искам само баня. Нищо друго. Само баня.

Две жени незабавно се втурнаха да приготвят ваната ѝ. Очите на госпожа Бернадет неволно отскочиха надолу по дрехите на Калан.

— Би ли искала Майката Изповедник да поправят или почистят някои от дрехите ѝ?

Калан помисли за синята рокля в раницата си.

— Мисля, че малко от дрехите ми се нуждаят от почистване. — Тя помисли за другите, пропити с кръв от битките. — Повечето имат нужда от основно изпиране.

— Да, Майко Изповедник, би ли желала да приготвя бялата ти рокля за тази вечер?

— За тази вечер ли?

Госпожа Бернадет се изчерви.

— До Кралската улица вече са изпратени вестоносци, Майко Изповедник. Всеки би искал да приветства Майката Изповедник с добре дошла.

Калан простена. Беше смъртно изморена. Не искаше да се поздравява с никого, не ѝ се щеше да прави комплименти на жените за това колко прекрасна прическа имат, да хвали мъжете, че са облечени с вкус, да слуша търпеливо оплаквания, които неизбежно опират до разпределението на средства, въпреки че просителите винаги се кълнат, че не търсят облаги за себе си, а само облекчение от непоносимата ситуация, в която са изпаднали.

Госпожа Бернадет я погледна укорително, както я гледаше някога, когато бе малко момиченце. Погледът ѝ означаваше: „Виж какво, млада госпожице, имаш си задължения и не искам да ми създаваш неприятности.“ Но от устата ѝ излезе:

— Всички се тревожеха до смърт за благополучното завръщане на Майката Изповедник. Ще бъде радост за сърцата им да видят, че си добре, че отново си сред тях.

Калан се съмняваше, че наистина е така. Госпожа Бернадет имаше предвид, че ще бъде добре за Калан да напомни на хората, че Майката Изповедник все още е жива и стои начело на Средната земя. Тя въздъхна.

— Разбира се, Бернадет. Благодаря ти, че ми напомни, че хората непрекъснато са мислили за мен и са се тревожили.



Госпожа Бернадет се усмихна и наведе глава.

— Да, Майко Изповедник.

Щом другите прислужници се разпръснаха, Калан се наведе към Бернадет.

— Помня времето, когато към напомнянето си прибавяше и по някой шамар зад врата. За убедителност.

Усмивката на госпожа Бернадет грейна на лицето ѝ.

— Мисля, че вече си прекалено умна за това, Майко Изповедник. — Тя изтри невидимо петънце от опакото на ръката си. — Майко Изповедник... водиш ли със себе си у дома някоя от другите Изповедници? Ще се върнат ли скоро и те?

На лицето на Калан застина маската на Изповедник, както я бе учила майка ѝ.

— Съжалявам, Бернадет, мислех, че знаете. Всички са мъртви. Аз съм последният жив Изповедник.

Очите на госпожа Бернадет се напълниха със сълзи, устните ѝ зашепнаха молитва.

— Дано добрите духове бъдат завинаги с тях.

— Де да бяха с тях, когато имаше нужда. Защо изоставиха Дени, когато я залови четворката?! — каза горчиво Калан.

В покоите ѝ бяха запалени всички камини, както и бе предполагала и както бе всеки ден, откакто напусна Двореца, месец след месец. Огньовете не угасваха нито за миг през зимата, защото никой не знаеше кога ще се върне Майката Изповедник. На масата имаше сребърен поднос с комат пресен хляб, кана горещ чай и паница димяща зеленчукова супа — госпожа Сандерхолт знаеше, че ѝ е любимата.

Зеленчуковата супа ѝ напомни за Ричард. Спомни си как понякога тя му приготвяше такава супа вечер на огъня, а друг път той на нея.

След като хвърли на земята лъка и раницата си, Калан мина по плюшения килим и влезе в другата стая. Изправи се до леглото, и тайничко погали с ръка една от красивите, полирани подпори. Стоеше неподвижна, без да отделя поглед от леглото и си мислеше как бе обещала на Ричард да го доведе тук. До деня, в който щяха да са стигнали в Ейдиндрил, двамата би трябвало да са се оженили. Тя му бе обещала огромното си легло.

Спомни си как сърцето ѝ преливаше от щастие, когато си говореха как ще пристигнат в Ейдиндрил като съпруг и съпруга. По бузата ѝ се изтърколи сълза. Пое си дълбоко въздух, за да прогони парещата болка, и избърса сълзата с пръсти.

Отиде до стъклените врати на просторния балкон и ги отвори. Докосна с треперещи пръсти широкото, заледено перило и постоя на студен въздух, загледана към хълма, където на фона на последните златисти слънчеви лъчи се издигаше Магьосническата кула.

— Къде си, Зед? — прошепна тя. — Толкова много се нуждая от теб.

\* \* \*

Той се събуди с вик, удряйки главата си в нещо. Седна и примигна няколко пъти. Срещу него, свита в ъгъла, седеше някаква старица с права прошарена коса над раменете. Двата бяха в карета, която явно се движеше по стръмен склон, защото той се плъзгаше надолу към жената. Тя го гледаше. Той примигна изненадано срещу нея. Очите ѝ бяха съвсем бели.

— Коя си ти? — попита той.

— Кой бъдеш ти? — попита тя на свой ред.

— Аз попитах пръв.

— Аз... — Тя придърпа пелерината около красивата си зелена рокля. — Не знам коя бъда. Кой бъдеш ти?

Той посочи с пръст нагоре.

— Аз съм... аз съм... — Той въздъхна тихичко. — Страхувам се, че аз също не знам кой съм. Не ти ли приличам на някого, когото познаваш? — Тя се загърна по-плътно в пелерината си.

— Не знам. Аз бъда сляпа. Не мога да видя как изглеждаш.

— Сляпа ли? О, много съжалявам.

Той почеса главата си там, където се бе ударил. Огледа се и видя, че е облечен в хубави дрехи — кафява роба с черни ръкави, обшити с по три брокатени ивици. „Е, помисли си, поне съм богат, както изглежда.“

Вдигна някакъв черен бастун от пода на каретата и го огледа внимателно. Обърна се и удари с него стената, зад която би трябвало да

седи кочияшът. Старицата подскочи уплашено.

— Какъв бъде тоя шум?

— О, съжалявам, просто исках да привлека вниманието на кочияша.

Той сигурно го беше чул, защото каретата изведнъж спря. Някой скочи на земята. Когато вратата се отвори и в рамката застана огромен мъж с дълго палто и зачервено от студа лице, той стисна бастуна и се дръпна назад.

— Кой си ти?

— Аз ли? Само един голям глупак — изръмжа мъжagата. По набръчканото му лице се появи нещо като усмивка. — Казвам се Ахерн.

— Добре, Ахерн, какво правиш с нас? Да не сме отвлечени? Да не искаш откуп от нас?

Ахерн се изкикоти.

— По-скоро обратното, бих казал.

— Какво искаш да кажеш? Колко време сме спали? И кои сме?

Ахерн обърна очи към небето.

— Велики духове, как можах да се забъркам в това? — Той въздъхна дълбоко. — Вие двамата заспахте вчера следобед. Спахте цяла нощ и половината от днешния ден. Ти се казваш Рубен, Рубен Рибник.

— Рубен — измърмори той. — Добре, Рубен, хубаво име.

— Ами аз коя бъда? — попита жената.

— Ти си Елда Рибник.

— Ама и тя ли се казва Рибник? — попита Рубен. — Ние да не сме роднини?

— И да, и не. Мъж и жена сте.

Рубен се наведе към огромния мъж.

— Мисля, че всичко това има нужда от повече обяснение.

Ахерн го погледна и кимна.

— Ти се казваш Рубен, а тя Елда. Но това не са истинските ви имена. Каза ми, че засега е по-добре да не знам истинските ви имена.

— Ти си ни отвлякъл? Фраснал си ни по главите и си ни помъкнал нанякъде?

— Само се успокой и ще се опитам да ти обясня.

— Тогава говори по-бързо, преди да си опитал бастуна ми.

— Направо ме изплаши — измърмори на себе си Ахерн. — Как можах да се забъркам в това? Ама че начин да си печеля парите!

Ахерн влезе в каретата и седна до Рубен. Затвори вратата, за да не влиза сняг.

— Е, след като се самопокани, седни — каза Рубен.

Ахерн се прокашля.

— Добре, слушайте ме. Вие и двамата сте болни. Казахте, че трябва да ви заведе при някакви три жени. — Той се наведе настрани към Рубен и събра вежди. — Три чародейки.

— Чародейки! — извика Рубен. — Не се учудвам, че не знаем кои сме. Заведе ни при чародейките и те ни направиха заклинание, така ли?

Ахерн сложи ръка на коляното му.

— Млъкни и ме чуй. Ти си магьосник. — Той се обърна към Елда: — А ти — чародейка!

Рубен размаха ръце.

— Не, аз не съм. Иначе досега да съм те превърнал в крастава жаба!

Ахерн поклати глава.

— Не можеш. Вече нямаш сила.

— Добре. — Рубен изправи гръб. — Поне бях ли талантлив магьосник?

— Беше достатъчно добър, за да сложиш проклетите си пръсти върху челото ми и да ми внушиш да ви помогна. Каза ми, че магьосниците понякога използват хората, за да стане онова, което са решили, че трябва да стане. Нарече го „бремето на магьосниците“. Каза, че ще ти помогна така или иначе, но че разчиташ на „добрата ми воля“, за да ускорим нещата. Както и да е, това, а също и количеството злато, каквото не бях виждал през живота си, ме убедиха да направя нещо, с което не би трябвало да се захващам за нищо на света. Никога не съм си падал по магии и магьосници.

— Аз бъда чародейка, така ли? — попита Елда. — Сляпа чародейка?

— Ами, не, госпожо. Вие бяхте сляпа, но можехте да виждате чрез дарбата си. И то по-добре, отколкото аз виждам с очите си.

— Тогава защо бъда сляпа сега?

— И двамата сте болни. Болни от някаква зла магия. Трите чародейки се съгласиха да ви излекуват, но трябваше... ами наложи се да ви дадат нещо, което да прогони магията ви, дарбата ви. Накарайте ме да чакам отвън, така че не знам какво са ви направили. Знам само онова, което ми казахте, преди да влезете при тях последния път.

Рубен се облегна назад.

— Измисляш си го.

Ахерн не му обърна никакво внимание и продължи.

— Болестта, от която и двамата боледувахте, се подхранваше от добрата магия, която притежавяхте. Не знам как действа магията, духовете са ми свидетели, че наистина нямам представа, знам само това, което ти ми каза, когато излезе навън и ме убеди да ви помогна. Каза, че за да ви излекуват, трите чародейки щели да ви дадат нещо, което щяло да прогони дарбата ви. Само така сте щели да оздравеете. Злата магия нямало да може да бъде изгонена или унищожена, нито пък раните ви да зараснат, докато у вас имало добра магия, която подхранва злата.

— Значи вече не притежаваме никаква магия?

— Е, не знам как става всичко това, но доколкото разбрах, в действителност не е възможно да се отървете от магията си. Онова, което направиха трите чародейки, беше да забравите всичко за себе си, за да не знаете, че сте притежавали магия. По този начин злата магия също нямало да знае. Точно затова и двамата не знаете кои сте, нито как да използвате магията си. Затова и Елда е сляпа.

Рубен примигна.

— Защо тези чародейки се съгласиха да ни помогнат?

— Най-вече заради Елда. Казаха, че тя била легенда сред чародейките в Никобарезе. Нещо свързано с младостта ѝ, когато тя живяла тук.

Рубен се вгледа в огромния мъж.

— Май не лъже. — Той се обърна към Елда. — Сигурно е истина. Никой не би могъл да измисли толкова абсурдна история. Ти как мислиш?

— Бъда съгласна с теб. Струва ми се, че казва истината.

— Добре — каза Ахерн. — А сега идва неприятната част.

— Ами нашата магия? Кога ще се върне? Кога ще си спомним кои сме?

Ахерн прокара месестите си пръсти през мърлявата си коса.

— Точно това имах предвид. Трите чародейки казаха, че се съмняват, че ще си я върнете някога. Може никога да не си спомните. Може никога да не си възвърнете магията.

В каретата настъпи мъртва тишина. Накрая Рубен проговори:

— Защо сме се съгласили на такова нещо?

Ахерн изпука с пръсти.

— Защото нямахте избор. И двамата бяхте болни. Много болни. Елда беше по-зле от теб. Тя вече щеше да е мъртва, а и ти щеше да я последваш утре или най-късно вдругиден. Нямахте избор. Това беше единствената ви възможност.

Рубен събра ръце върху сребърната дръжка на бастуна.

— Добре, щом е така, значи правилно сме постъпили. Ако никога нищо не си спомним, просто ще трябва да приемем, че сме Рубен и Елда, и да започнем живота си наново.

Ахерн поклати глава.

— Има малък проблем. Ти ми каза, че според трите чародейки, ако злата магия в крайна сметка ви напусне, ще можете да си върнете паметта и магията. Убеждаваше ме, че е задължително, абсолютно задължително отново да станеш магьосник. Имало огромен проблем, касаещ всички хора, и ти трябвало да помогнеш за разрешаването му. Ставало въпрос за всяко едно живо същество. Трябвало да направиш нещо на всяка цена.

— Какъв проблем? Какво е трябвало да направя?

— Това не ми каза. Нямало да те разбере.

— Е, добре, а как ще си върнем паметта и магията?

Ахерн ги изгледа.

— Може и да не си ги върнете. Трите жени не твърдяха, че ще стане със сигурност, но ако все пак успеете, щяло да стане след шок. След силно емоционално разтърсване или шок.

— Емоционален шок ли? Какъв например?

— Ами, да речем, силен гняв. Може би ако се разгневиш достатъчно...

Рубен се намръщи.

— Ами... ако ме удариш...

— А, не. Обясни ми, че не знаеш защо, но подобно нещо нямало да помогне. Бил необходим силен емоционален шок, но не знаеше

какъв, нито пък как да го предизвикаш. Освен това каза, че ако нещо предизвика такъв гняв у теб, той ще бъде жесток и ужасен заради магията. Но въпреки това нямало да имаш избор, трябвало да го направиш, за да се спасиш.

Рубен и Елда седяха мълчаливо, потънали в размисъл, Ахерн ги наблюдаваше.

— А къде ни водиш? Защо сме в тази карета?

— В Ейдиндрил.

— В Ейдиндрил ли? Никога не съм чувал за подобно място. Къде се намира? Колко път има още?

— Ейдиндрил е градът на Изповедниците, от другата страна на планините Ранг'Шада. Пътуването е много дълго, седмици, може би месец. Ще пристигнем някъде около зимното слънцестоене, най-дългата нощ в годината.

— Май наистина доста ще попътуваме — каза Рубен. — Но защо съм поискал да ни закараш там?

— Защото трябвало да отидеш в Магьосническата кула. Каза, че за да влезе човек там, му е необходима магия, но тъй като ти вече не притежаваш магия, ми обясни как да те вкарам вътре. Май си бил доста палаво дете и си намерил начин да се промъкваш в Кулата, без да си хабиш магията.

Рубен потърка с пръсти голобрадото си лице.

— Та значи казваш, съм ти казал, че било спешно?

Ахерн кимна мрачно.

— Тогава по-добре да тръгваме.

\* \* \*

Точно както се усмихваше на всички цяла вечер, Калан се усмихна и на жената в елегантна тъмносиня мантия, която застана пред нея. Жената беше олицетворение на всеобщата загриженост за Майката Изповедник. Неискреността бе изписана на лицето ѝ, както от лицата на всички останали се излъчваше притворство. Калан бе прекарала целия си живот в слушане излиянията на двулични хора, опитващи се да прикрият истинската си същност зад думи за приятелство и човеколюбие. Повдигаше ѝ се от всичко това. Мечтаеше

си поне веднъж някой от тези хора, с които живееше и работеше, да има доблестта да се изправи пред нея и да ѝ каже колко много я ненавиждат всички и как ги вбесява фактът, че тя не им позволява да ограбят Средната земя и хората ѝ за свое собствено благо. Опитваше се да се убеди, че все пак не всички са такива.

Докато слушаше разсеяно излиянието на жената пред себе си, Калан се питаше какво ли би си помислила тази достопочтена съпруга на посланик, ако вместо Майката Изповедник, облечена в блестящата си бяла рокля и с накити, струващи колкото половин кралство, види онази Калан, яхнала гола коня си, боядисана с вар и плувнала в кръв, да разсича с меча си главите на мъжете, които се опитват да я убият. Калан реши, че крехката дама най-вероятно би припаднала.

Когато събеседничката ѝ най-после направи кратка пауза, за да си поеме дъх, Калан ѝ благодари за загрижеността и отмина. Ставаше късно и беше смъртно изморена. А рано сутринта я чакаше сесия на Съвета. Пътном мярна отражението си в едно огледало и за миг си помисли, че всичко е било само дълъг сън, от който вече се е събудила, за да бъде пак същата Майка Изповедник, в своята бяла рокля, в Двореца на Изповедниците в Ейдиндрил.

Но не, вече не беше същата. Чувстваше се със сто години по-стара. Тя се усмихна. Поне банята беше приказна. Не си спомняше откога не се бе къпала истински. Почти бе забравила усещането да си чист.

Близо до вратата я пресрещна друга изящно облечена дама. На лицето на Калан се появи лека бръчица. Пясъчнорусата коса на жената бе прекалено къса, за разлика от косите на останалите жени в залата, но дрехите ѝ определено не се различаваха — скъпа на вид дълга черна рокля, разкриваща раменете ѝ, и ослепително колие с брилянт.

Жената застана на вратата точно преди Калан да прекрачи прага. Поклони се припряно и сините ѝ очи заиграха нервно наоколо.

— Майко Изповедник, трябва да говоря с теб, спешно е.

— Съжалявам, но не мисля, че се познаваме.

Сините очи на жената не се вдигнаха да срещнат тези на Калан, сякаш непрекъснато оглеждаха хората наоколо.

— Ти не ме познаваш. Но ние имаме общ приятел... — Жената забеляза, че една по-възрастна дама с кисело изражение на лицето я



гледа и се обърна с гръб към нея. — Майко Изповедник, сама ли дойде в Ейдиндрил или доведе някого със себе си?

— С мен е един приятел, Чандален, но той остана да прекара нощта навън. Защо питаш?

— Не това е името, което се надявах да чуя. — Тя погледна Калан в очите. — Ти трябва... — Думите ѝ увиснаха във въздуха. Сините ѝ очи се разшириха бавно. Тя изведнъж се вкамени.

— Какво има? — попита Калан.

Жената като че ли виждаше нещо невидимо за останалите.

— Ти... ти...

Лицето ѝ бе станало бяло като платно. Тя отстъпи назад. Внезапно побелелите ѝ рамене изглеждаха призрачно на фона на черната ѝ рокля. Устните ѝ трепереха и от тях не излизаше никакъв звук, макар тя отчаяно да се опитваше да каже нещо. На лицето ѝ бе изписан ужас. Сините ѝ очи сякаш потънаха навътре в орбитите си. Калан посегна да я прихване, но късно. Жената се строполи на пода. Хората наблизко ахнаха. Калан се наведе над нея заедно с останалите. Дамата с киселото изражение на лицето си проправи път през насъбралите се хора.

— Джебра! Така си и помислих, че е Джебра!

Калан я изгледа.

— Познавате ли тази жена? А вие коя сте?

Жената изведнъж осъзна с кого говори. Лицето ѝ мигновено грейна в усмивка и тя се поклони непохватно.

— Аз съм лейди Ордит Кондейтит де Дакидвич, Майко Изповедник. Толкова се радвам да ви видя най-сетне. Искан да поговорим...

Калан я прекъсна.

— Коя е тази жена? Познавате ли я?

— Дали я познавам? — Киселото изражение отново се върна на лицето ѝ. — Тя е моята прислужница. Казва се Джебра Бивинвиър. Ще уволня тази никаквица!

— Прислужница ли? — каза един мъж. — Не мисля. Аз вечерях с лейди Джебра и мога да ви уверя, че е истинска дама.

Лейди Ордит направи презрителна гримаса.

— Тя е измамница.

— Тогава сигурно ѝ плащате много добре — каза същият мъж. — Защото отсяда в най-скъпите странноприемници и плаща със злато.

В очите на лейди Ордит засвяткаха мълнии, тя се обърна към един от пазачите.

— Ти! Отведи тази никаквица в покоите ми! Отседнала съм в двореца на Келтон. Смятам да разнищя всичко това!

Калан се изправи и хвърли на лейди Ордит унищожителен поглед.

— Нищо подобно няма да правиш. Освен ако не смяташ да нареждаш на Майката Изповедник какво да прави в собствения си Дворец!

Лейди Ордит измрънка някакво извинение. Калан задържа погледа си върху нея и в същото време щракна с пръсти. Към нея се спуснаха войниците от охраната. Калан се обърна към тях:

— Занесете лейди Джебра в стаята за гости. Нека прислугата ѝ направи чай, да сложат компреси на главата ѝ и да изпълнят всяко нейно желание. Не искам никой да я безпокои, включително и лейди Ордит. Отивам да почивам и също не искам да бъда обезпокоявана. Утре рано сутринта има сесия на Съвета. След това ще се срещна с лейди Джебра.

Войниците отдадоха почит и се наведоха над падналата жена.

Когато приближи до стаята си, от мислите ѝ я изтръгнаха двама Келтонски гвардейци, застанали пред прага. Щом я видяха, единият почука с копие то си по вратата. В покоите ѝ имаше някой. Калан изгледа гвардейците и влезе вътре.

Преддверието беше празно. Тя се втурна към спалнята. Когато го видя, се вкамени. На леглото ѝ, с гръб към нея, седеше принц Фирен. Щом я чу да влиза, се изпика по средата на леглото и с глупава усмивка я изгледа през рамо. Когато свърши, се извърна към нея и започна да закопчава панталона си.

— Какво, в името на всички духове, си мислиш, че правиш? — прошепна тя.

Той повдигна вежда и тръгна към нея.

— Просто исках да покажа на Майката Изповедник колко щастливи са всички, че се е върнала у дома. — Сакото му беше разкопчано. Той се спря на вратата и приглади бялото си жабо с ръка. — Приятни сънища, Майко Изповедник.

Калан дръпна шест пъти ширита на звънеца. В коридора я пресрещнаха шест задъхани камериерки.

— Имаш ли нужда от нещо, Майко Изповедник?

Калан стисна зъби.

— Вземете дюшека и завивките от леглото ми и ги изгорете на двора.

Момичето примигна.

— Майко Изповедник?

— Вземете дюшека заедно с всичките завивки и ги изгорете на двора под балкона ми. — Калан стисна юмруци. — Кое точно не ти е ясно?

И шестте камериерки отстъпиха назад.

— Да, Майко Изповедник. — Те трепереха и я гледаха с широко отворени очи. — Веднага ли, Майко Изповедник?

— Ако исках да го направите утре, щях да ви извикам утре!

Калан стигна до стълбите над главния вход точно навреме, за да види как принц Фирен се среща с мъжа с робата, когото бе видяла да шепне нещо в ухото му, и двамата тръгват нанякъде. Тъмните му очи се спряха върху нея.

— Стража! — изкрещя тя към входа.

Войниците се появиха тичешком и вдигнаха глави към нея.

— Дипломатическите привилегии са премахнати! Ако видя още веднъж тази келтонска свиня или някой от неговите гвардейци в този Дворец преди сесията на Съвета утре сутрин, ще ви одера живи, след като го убия със собствените си ръце.

Войниците вдигнаха ръка за поздрав и излязоха. Във фойето Калан мерна лейди Ордит, която наблюдаваше с интерес току-що случилото се.

— Лейди Ордит!

Тя вече бе вдигнала очи към нея.

— Доколкото си спомням, споменахте, че сте отседнала в двореца на Келтон. Тогава да не съм ви видяла повече в моя Дворец!

Калан се извърна на пети и чу зад себе си нещо за довиждане, което промърмори лейди Ордит. Тръгна към стаята си. По пътя събра няколко от стражите, които стояха на пост в коридорите. Изчака пред вратата, докато направят шпалир.

— Ако някой влезе в стаята ми тази нощ, най-добре ще е да бъде само през трупове ви! Разбрахте ли ме?

Всички я поздравиха в знак, че разбират. Вътре Калан се наметна с пелерината си и излезе на балкона. Нощта беше леденостудена. Тя застана до перилото и погледна към двора под себе си. Искеше ѝ се да избяга, но не можеше. Беше Майката Изповедник. Трябваше да направи онова, което бяха правили всички Майки Изповедници преди нея — да защитава Средната земя. Беше съвсем сама. Нямахте кой да ѝ помогне да изпълни задължението си.

Докато гледаше как пламъците се издигат и поглъщат леглото ѝ, по бузите ѝ закапаха сълзи. Леглото, което беше обещала на Ричард.

## ПЕТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Отражението на Майката Изповедник, облечена в бялата рокля, танцуваше върху всяка от полираните черни мраморни колони, докато тя прекосяваше изложбената зала, за да влезе в залата на Съвета през личния си вход. Беше подранила с един час. Искаше да седне на стола си и да наблюдава пристигането на всеки от съветниците. За да не им оставя време за разговори, докато я чакат.

Отвори вратата и замръзна на мястото си. Залата беше претъпкана. Всички съветници бяха по местата си. Балконите бяха пълни с хора — не само официални лица, чиновници, персонал и благородници, но и обикновени хора — фермери, търговци, готвачи, каруцари, занаятчии. Мъже и жени от всички съсловия. Щом се показа на вратата, хиляди очи се впиха в нея. Възцари се пълна тишина. На Стола на първия седеше някой. Не го виждаше от вратата, но знаеше кой е.

Вдигна пръсти към костената си огърлица и се помоли на добрите духове за сила и защита. Тръгна през обляната в светлина зала и стъпките ѝ отекнаха в просторното помещение. На пода пред подиума имаше нещо, но тя не можеше да разбере какво е.

Когато се приближи до овалната маса, видя, че мъжът, който седи на Стола на първия, не е онзи, когото очакваше да види. Нещото на пода, което до преди малко не можеше да различи, бе тялото на принц Фирен. Кожата му беше пепелява, ръцете — скръстени върху пропитата с кръв риза. Мечът бе върху тялото му. Гърлото му — прерязано почти до началото на гръбначния стълб.

Калан вдигна глава към сериозните тъмни очи, които я наблюдаваха. Той се наведе напред на стола и се подпря върху масата пред себе си. Един бърз поглед ѝ разкри нещо, което не бе забелязала досега — цялата зала бе обградена от стражи. Тя стрелна с яден поглед мъжа с тъмната коса и брада:

— Махай се от стола ми или ще те убия със собствените си ръце!

Въздухът в залата зазвънтя от изтеглените мечове. Без да свали очи от нея, мъжът направи жест с ръка и всички мечове се прибраха в ножниците.

— Няма повече да убиваш хора, Майко Изповедник — каза той с равен глас. — Принц Фирен беше последната ти жертва.

Калан се намръщи.

— Кой си ти?

— Невил Рансън. — Без да я изпуска от очи, той протегна напред ръка и обърна длан. Появи се малко огнено кълбо. — Магьосник Невил Рансън. — Продължи да я гледа, а огненото кълбо бавно се издигна към красивия купол на залата и се разпръсна с гръм на хиляди искри.

Залата ахна. Магьосник Рансън отвори един свитък пред нея.

— Има много обвинения срещу теб, Майко Изповедник, откъде искаш да започнем?

Без да обръща глава, Калан опита да се ориентира в обстановката. Нямаше начин да избяга. Никакъв. Дори и мъжът пред нея да не беше истински магьосник.

— След като всички обвинения явно са скалъпени, все едно откъде ще започнеш. Защо не прекратим този фарс и не преминем направо към екзекуцията.

В залата настъпи мъртва тишина. Магьосник Рансън не се усмихна. Само повдигна вежди.

— О, не става въпрос за фарс, Майко Изповедник, а за сериозна работа. Ние сме тук, за да помогнем на истината. За разлика от Изповедниците, аз отказвам да налагам смъртно наказание на невинни хора. Преди да свършим работата си днес, всеки един тук ще знае истината за твоето предателство. Искам хората да научат цялата истина за твоята отвратителна тирания.

Калан склочи ръце пред себе си и изправи гръб. На лицето ѝ бе застинала маската на Изповедник. Всички в залата леко се наклониха напред.

— Тъй като списъкът е доста дълъг — каза Рансън, — ще започнем с най-сериозното обвинение. — Той сведе поглед. — Предателството.

— И откога това да защитаващ народа на Средната земя се счита за предателство?

Магьосник Рансън удари с юмрук по масата и скочи на крака.

— Да защитаваш народа на Средната земя! Никога през живота си не съм чувал толкова неприлични думи от устата на жена. — Той приглади жълтеникавата си роба и отново седна. — Твоята „защита“ се изразяваше в това да въвлечеш народа на Средната земя във война. Ти обрече хиляди хора на смърт, за да не може никой да ти попречи да управляваш. Да управляваш с единодушното съгласие на Съвета, бих добавил.

— Едва ли е „единодушно“, щом Майката Изповедник е против...

— Тя е против, подбуждана от свои собствени егоистични мотиви.

— И кой предлагаш да управлява Средната земя? Келтон? Ти самият?

— Спасителят на всички народи. Императорският орден.

По тялото ѝ преминаха ледени тръпки. Тя почувства как огромният купол над нея се сгромолясва върху плещите ѝ. Зави ѝ се свят. Помисли си, че ще повърне тук, пред всички. Стегна се, за да не позволи на буцата в стомаха си да тръгне нагоре.

— Императорският орден! Императорският орден изкла народа на Ебинисия. Те смазват всеки свой противник, за да управляват безнаказано и еднолично.

— Лъжи! Императорският орден управлява с любов към хората. Те просто искат да сложат край на кръвожадните ти намерения!

— С любов към хората! Те изнасилиха и изклаха народа на Ебинисия.

Рансън се изсмя подигравателно.

— Хайде, хайде, Майко Изповедник, Императорският орден не е убивал никого. — Той се обърна към един мъж, когото Калан не познаваше. — Съветнико Търстан, да си чувал за някакво нападение над вашия престолен град?

Младият мъж изглеждаше искрено изненадан.

— Преди два дни пристигнах от красивия град Ебинисия. Там никой не е чувал, че е бил заклан.

Тълпата се изкикоти заедно с него. Рансън се усмихна победоносно.

— Не си очаквала, Майко Изповедник, че ще имаме свидетели срещу твоите измислени истории. Това са само измислици, с които целиш да създадеш страх у хората и да ги подтикнеш към война. — Рансън щракна с пръсти. Към него се приближи жена с раздърпани дрехи. Магьосникът много внимателно ѝ каза да не се страхува и да разкаже историята си. Жената заплака. Децата ѝ умирали от глад, защото нямала пари. Била принудена да проституира, за да ги изхранва.

Калан знаеше, че това е лъжа. Винаги се намираха такива хора, които за няколко гроша бяха готови да разкажат какво ли не. През следващия час един след друг се нижеха „свидетели“ и всички разказваха покъртителни истории за глад и мизерия, за това как Дворецът не се грижел за тях и как децата им умирали от глад. Хората се бяха навели над балконите, за да чуват по-добре, някои дори плачеха заедно със свидетелите. Калан разпозна някои от тях. Спомни си физиономиите им. Госпожа Сандерхолт неведнъж им беше предлагала работа. Но те обикновено идваха, открадваха, каквото могат, и изчезваха. Сега госпожа Сандерхолт предпочиташе да им дава пари и да не ги допуска в Двореца.

Когато и последният свидетел разказа покъртителната си история, магьосник Рансън стана на крака и след като извърна глава във всички посоки, каза:

— Майката Изповедник разполага с несметни богатства, които смята да използва, за да финансира войната срещу народа на Средната земя, който с удоволствие би се отървал от нейната тирания. Тя най-напред краде вашата храна и храната на децата ви, а след това, за да отвлече вниманието ви от стържещия глад в stomасите ви, си измисля някакъв въображаем враг, с когото да започне война. Средствата за тази война са вашите с пот на челото изкарани пари. Които тя е откраднала за и бездруго богатите си приятели! Докато вие умирате от глад, тя се храни добре! Докато вие нямате дрехи на гърба си, тя купува оръжие! Докато вашите синове проливат кръвта си в битките, тя се къпе в разкош! Докато вашите близки са несправедливо обвинявани в престъпления, тя използва магията си, за да ги накара да признаят нещо, което не са извършили. И по този начин потушава протеста им срещу тиранията си!



Хората ридаеха. Чувайки последните му думи, мнозина изпаднаха в истерия. Извисиха се гневни гласове, искащи справедливост. Калан се усъмни, че ще я обезглавят. Тази тълпа щеше да я разкъса на парчета, преди да има време да преброи до три.

Рансън вдигна ръце към насъбралото се множество.

— Като представител на Императорския орден заповядвам хората да получат онова, което им се полага по право. Съкровищата на Ейдиндрил ще бъдат използвани по най-разумния начин. Ще бъдат върнати на потиснатите и онеправданите. Нарещдам на всяко семейство да се дава по една златна монета месечно, за да се обличате и да изхранвате децата си. Под управлението на Императорския орден няма повече да умираете от глад.

Залата се ободри. Всички започнаха неистово да ръкопляскат и възгласите им не стихнаха цели пет минути. Рансън седеше отпред и потропваше с пръсти по масата, докато чакаше оваците да стихнат. Не сваляше очите си от Калан, нито пък тя от него. Тя беше наясно, че житейските трудности не се решават толкова лесно. Знаеше, че привидната доброта може да се окаже по-страшна от всяка жестокост. Изчисли наум, че ако бъдат раздавани по този начин, парите в хазната ще стигнат за пет, най-много шест месеца. Запита се какво ще стане на седмия месец, когато парите ще свършат, а дотогава хората ще са спрели да работят, да сеят нивите си, да произвеждат. Тогава със сигурност щеше да настъпи глад. Това щеше да е истинският резултат от подобна щедрост.

Залата най-после утихна. Рансън се наведе напред.

— Никой не може да каже колко хора са загинали от глад или в битка по време на твоето управление, Майко Изповедник. Обвинявам те в предателство срещу народа на Средната земя. Не виждам причина да излагаме още доказателства, които са толкова много, че ще отнеме седмици.

Съветниците закимаха одобрително. Рансън удари с юмрук по масата:

— В такъв случай, виновна по първото обвинение: предателство!

Залата отново се ободри. Калан стоеше неподвижно, сложила маската на Изповедник на лицето си. Рансън продължи да чете обвиненията, за някои от които тя дори не можеше да повярва, че могат да бъдат произнесени със сериозно лице. Появяваха се и

изчезваха свидетели, които даваха показания за жестокости, които Калан си мислеше, че всеки здравомислещ човек би приел със смях. Никой не се засмя. Хора, които не беше срещала никога през живота си, споделяха личните си впечатления от неща, за които единствено Изповедниците би трябвало да знаят. Докато слушаше какво си мислят хората за нея, в гърлото ѝ се надигна буца. Хората споделяха невероятни страхове и всякакви клюки за престъпления, извършени от Изповедниците и конкретно от Майката Изповедник.

Тя, както и другите Изповедници, бе посветила целия си живот на тези хора, а те през цялото време са вярвали на тези ужасии. Докато слушаше показанията на един свидетел, в които се казваше, че за да запазят магическата си сила, Изповедниците трябвало редовно да се хранят с човешка плът, Калан си помисли, че в залата ще избухне смях. Вместо това видя ужасени погледи и чу как всички ахнаха едновременно. Трябваше да се ухапе отвътре по бузата, за да не избухне в сълзи. Не защото я обвиняваха в подобни неща, а защото виждаше, че хората искрено им вярват.

Накрая престана да слуша. Докато Рансън продължаваше да чете обвиненията и да извиква свидетелите, а Съветът я обявяваше за виновна за престъпление след престъпление, тя си мислеше за Ричард. Опита се да си припомни всички мигове, които бяха прекарвали заедно, всички случаи, когато се бе усмихвал, всички пъти, в които го бе докосвала. Всяка целувка.

— Смяташ всичко това за забавно! — изкрещя Рансън.

Калан вдигна поглед. Установи, че на лицето ѝ грее усмивка.

— Моля?

Близо до нея една жена хлипаше в кърпичката си. Калан примигна и отново погледна Рансън.

— Съжалявам, май изпуснах част от представлението.

Тълпата изръмжа нервнo. Рансън се облегна назад и отвратен поклати глава.

— Виновна за упражняване на Изповедническа магия върху деца!

— Какво? Ти да не си луд? Деца?

Рансън посочи плачещата жена.

— Тази жена се закле, че детето ѝ е изчезнало, както и много други деца. И че е публична тайна, че Изповедниците отвличат деца, за

да се упражняват върху тях. Като магьосник мога да потвърдя верността на думите й.

Тълпата виеше от гняв. Калан го погледна.

— Боли ме главата. Би ли ми направил една услуга — защо не я отсечеш?

— Неловко ти е, а, Майко Изповедник? Неловко ти е да се изправиш срещу всички тези хора, които за пръв път имат възможност да застанат лице в лице със своя потисник, да чуят за нечувани престъпления!

Калан отново сложи маската си на Изповедник, за да не заплаче.

— Единственото, за което съжалявам е, че отдадох целия си живот на народа на Средната земя. Ако знаех, че ще са толкова неблагоприятни и ще повярват на тези гадости след всичко, което съм направила за тях, щях да бъда по-голяма егоистка и да ги оставя да разберат наистина какво значи тирания.

Рансън се намръщи.

— Ти си работила за Пазителя през целия си живот.

Тълпата отново се разшумя.

— И продължаваш да му служиш. Ти продаде душата на народа си на своя господар — Пазителя на отвъдния свят.

Хората крещяха от истеричен ужас. Под високия купол отекнаха викове за отмъщение. Размахвайки юмруци, тълпата напираше напред. Стражите задържаха хората с копията си. Рансън вдигна ръце и призова за ред и тишина. Калан се огледа.

— Предавам ви в ръцете на Императорския орден! — извика тя високо. — От доста време се боря, за да ви спася. Вие ще бъдете наказани за това, че повярвахте на лъжите. Наказани заради егоистичните желания, които този човек събуди във вас. Аз вече знам, че ще умра и никога повече няма да мога да ви помагам. Съжалявам само за сълзите, пролени заради вашите страдания. Вие всички ще отидете при Пазителя. — Калан гледаше магьосник Рансън. — Хайде, да приключваме. Отсечете главата ми! Прилоша ми от това нечувано изопачаване на истината. Ти и твоят Императорски орден победихте. Убий ме, за да се отърва от този живот и да отида в света на духовете, където няма да страдам заради това, че се опитвам да помагам на някого. Признавам всичко. Екзекутирайте ме. Виновна съм за всичко! — Тя погледна към тялото в краката си. — Освен за убийството на тази

келтонска свиня. Сега ми се иска да го бях направила, но за съжаление не мога да се похваля с това.

Рансън повдигна вежда.

— Лъжеш до последния си миг, Майко Изповедник. Не искаш да си признаеш дори това.

В залата влезе лейди Ордит и се приближи до овалната маса с вирнат във въздуха нос. Тя заяви, че предишната нощ е чула Майката Изповедник да заплашва принц Фирен. Съветниците също потвърдиха, че са я чули да казва, че ще му пререже гърлото.

— Това ли са ти доказателствата? — попита Калан.

Рансън махна с ръка.

— Доведете свидетеля. Виждаш, Майко Изповедник, че знаем истината. Една от твоите бивши приятелки изяви желание да скрие истината от нас. Наложих се да приложим извънредни мерки, за да я накараме да ни сътрудничи. Но накрая успяхме.

В залата въведоха треперещата госпожа Сандерхолт. От двете страни на прегърбената ѝ, слабовата фигура стоеше по един войник. Лицето ѝ бе изнурено, под зачервените ѝ очи зееха тъмни сенки. Нямаше и следа от привичната ѝ жизненост. Когато спряха, те се залюля, очевидно не можеше да стои на крака без чужда помощ. Госпожа Сандерхолт държеше ръцете си отпред, страхувайки се да не докосне нещо с тях. Всичките ѝ нокти бяха изтръгнати. В гърлото на Калан отново заседна горчивата буца.

Рансън погледна жената строго.

— Кажеш какво знаеш за това убийство!

Госпожа Сандерхолт го погледна, без да примигва с очи. Прехапа долната си устна. От очите ѝ потекоха сълзи. Беше ясно, че не иска да говори. Рансън удари с юмрук по масата.

— Говори! Или ще намерим доказателства, че си съучастница в убийството.

— Госпожо Сандерхолт — каза Калан нежно и жената я погледна. — Госпожо Сандерхолт, аз знам истината и ти я знаеш, това е най-важното. Тези хора ще направят, каквото са решили, със или без твоята помощ. Не искам да страдаш заради мен. Моля те, кажи им това, което искат да чуят.

По лицето на жената потекоха сълзи.

— Но...

Калан настръхна.

— Госпожо Сандерхолт, аз, Майката Изповедник, ти заповядвам да свидетелстваш срещу мен.

Госпожа Сандерхолт се опита да ѝ се усмихне. След това извърна лице към Съвета.

— Видях Майката Изповедник да се промъква зад принц Фирен. Тя му преряза гърлото. Не му даде никаква възможност да се защити.

Рансън се усмихна и кимна.

— Благодаря ти, госпожо Сандерхолт. Въпреки че беше нейна приятелка, ти застана срещу нея и прие да свидетелстваш, защото искаш Съветът и хората да научат истината?

По лицето ѝ продължаваха да текат сълзи.

— Да. Макар да я обичах, трябваше да кажа на хората каква убийца е.

Изведоха я навън. Съветът единодушно обяви Калан за виновна. Рансън вдигна ръка за тишина, преди да се обърне към залата.

— Майката Изповедник е виновна по всички обвинения!

Хората в залата се разкрещяха, чуваха се викове за незабавна екзекуция. Той отново вдигна ръка, за да спре виковете.

— Тя е обвинена в престъпления срещу народа на Средната земя. Хората трябва да получат справедливо възмездие за страданията си. Ще им бъде дадена възможност да присъстват на обезглавяването. То ще стане след няколко дни, за да могат всички, които са страдали от нейните престъпления, да присъстват на екзекуцията. — Рансън се обърна към нея: — Мислиш, че можеш да използваш магията си върху мен, нали, Майко Изповедник?

Тя наистина си го бе помислила, след като разбра, че ще умре. Но не каза нищо. Усмивката на Рансън беше студена и жестока.

— Няма да успееш. Ще те лиша от три неща. Първо, от твоята сила и нейния символ. Второ, от достойнството ти. И, трето, от живота ти.

Стояха един срещу друг. Калан разбра, че не може да направи нищо срещу силата, която се движеше във въздуха около нея.

Магьосникът вдигна ръце. Калан видя светкавицата. Изкрещя, щом тя се заби в тялото ѝ. Все едно бе скочила в ледена река. В очите ѝ се появиха сълзи. Никога не бе предполагала, че студът може да причинява толкова силна болка. Но сега вече го знаеше.

Нещо отвътре се опитваше да разкъса гърдите ѝ. Изкрещя. Изведнъж осъзна, че е паднала на колене. Рансън държеше ръце над главата ѝ. Когато болката отмина, тя изпадна в паника.

От силата ѝ не бе останала и следа. Чувстваше се съвсем празна. Толкова пъти беше искала да се освободи от силата си, но никога не беше и помисляла как би се чувствала без нея. Отново извика. Лицето ѝ бе обляно в сълзи. Сякаш се бе изправила гола пред погледите на всички тези хора. Наложил си да не плаче. Той я сграбчи за косата и я повлече по студения под. Взе меча на принц Фирен и отсече косата ѝ почти до основата на врата. Косата, която Ричард толкова харесваше. Тя преглътна сълзите, напираси отново в очите ѝ.

Невил Рансън хвърли няколко шепи от косата ѝ на подивялата тълпа. Калан, паднала на колене, гледаше в нищото, докато войниците завързаха китките ѝ зад гърба. Рансън я хвана под мишниците и я изправи на крака.

— Първото е изпълнено, Майко Изповедник. Лиших те от силата ти и от нейния символ. Както обещах. Сега ще се погрижа и за останалото.

Калан мълчеше. Нямаше какво да каже. Войниците я помъкнаха нанякъде. Не обръщаше внимание къде я водят. Мислеше си за Ричард и се надяваше, че той ще си спомни колко много го е обичала. Потъна в спомени. Издигна се над Съвета. Добрите духове я бяха изоставили.

Това, което ставаше с нея, не можеше да я изкара от вцепенението ѝ. Празнотата от загубата на силата беше равна на половин смърт. Никога не беше предполагала, че силата означава толкова много за нея, че съставлява огромна част от съществуването ѝ. Сега, когато я изгуби, си даде сметка. Не можеше да си представи живота си без магията.

Помисли си, че Ричард беше единственият, който я възприе такава, каквато е — с нейната сила. Самата тя така и не успя да го направи напълно, но не и Ричард. Сега го направи, но беше твърде късно. Страдаше за загубата на магията си повече, отколкото за загубата на живота си. Вече знаеше как се чувстват другите същества, когато загубят магията си. Страдаше и за тях.

Ръката на Рансън я блъсна към една желязна врата в тесния коридор. Един от войниците отключи. Калан познаваше тази врата. Тук приемаше изповедите.

— А сега второто ми обещание, Майко Изповедник, ще те лиша от достойнство.

Калан изохка, когато той я сграбчи за остатъка от косата ѝ и дръпна главата ѝ назад. Докато стоеше така безпомощна, с болезнено вързани зад гърба китки, Рансън я целуна по врата.

Точно там, където я беше целунал Мрачният Рал.

През тялото ѝ премина същият вледеняващ ужас. Потръпна от отвращение при този спомен. В съзнанието ѝ отново изплуваха младите жени от Ебинисия, но този път се видя като една от тях.

— Сам бих те изнасилил — прошепна в ухото ѝ Рансън, — но намирам чувството ти за достойнство за отвратително.

Вратата пред тях се отвори и без да каже нищо повече, той я блъсна вътре.

## ПЕТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Усещайки как пада в празното пространство, Калан отвори уста да изкрещи, но преди да има време да осъзнае какво ще стане, когато се удари в пода, нечии груби ръце се вкопчиха в нея и я повалиха върху ледените каменни плочи. На светлината на единствената факла, която мъждукаше в помещението, видя няколко ухилени мъжки лица.

Въжето се впиваше в китките ѝ. Ужасът и чувството за безпомощност я подтикнаха към отчаяни действия. Изрита един в слабините. Беше повалена по гръб на пода, но можеше свободно да движи краката си. Заби тока на ботуша си в лицето на друг, който се навеждаше над нея. Той изкрещя и политна назад. Калан продължаваше да раздава яростно ритници. В глезените ѝ се вкопчиха две ръце. Опита се да се измъкне от хватката им, но бяха твърде силни. Извъртя се настрани, разби обръча от мъже около себе си и стигна до ъгъла. Спечели миг свобода, след което ръцете отново докопаха краката ѝ.

Докато се бореше отчаяно, се опитваше да мисли. В дълбините на съзнанието ѝ проблесна искрица мисъл и тя се постара да се съсредоточи върху нея. Беше нещо, свързано със Зед, но не можеше да разбере точно какво.

Мъжете, които драпаха към нея, успяха да разголят краката ѝ. Жадни ръце се впиха в бедрата ѝ. Огромни, месести пръсти се закачиха за бельото ѝ и го разкъсаха. Усещаше върху плътта си груби ръце и студен въздух. Опитваше се да се пребори както с мъжете, така и със собствената си паника.

На пода лежаха двама мъже. Единият се държеше за слабините, другият бе проснат по гръб, а от разбития му нос течеше кръв. Останалите десет се опитваха едновременно да се нахвърлят върху нея. Блъскаха се един друг, като всеки искаше да е пръв. Най-едрият успя да си пробие път. Калан не можеше да си поеме въздух.

С отчаяно усилие успя да накара искрицата мисъл да изплува понагоре в съзнанието ѝ. Спомни си, че някога бе попитала Зед дали е



възможно да ѝ отнеме силата. Искаше да се освободи от нея, за да може да бъде с Ричард. Зед ѝ бе обяснил, че е невъзможно един Изповедник да бъде лишен от силата си, че тя е родена с магията и не може да бъде разделена от нея, докато е жива.

Как тогава го направи Рансън? Зед беше магьосник от Първия орден. Нямаше по-могъщ от магьосник от Първия орден. Защо Рансън не поиска да я изнасили пръв? Каза, че тя го отвращавала. Но твърдеше, че иска да я лиши от достойнството ѝ. Защо не поиска да го направи сам?

Защото се е страхувал.

Страхувал се е, че тя ще разбере. Ще разбере какво?

Сети се. Първото правило на магьосника.

Хората могат да повярват на всичко. Стига да поискат. Или ако се страхуват, че може да бъде истина. Тя се страхуваше, че наистина е лишена от силата си. Може би той беше използвал магия, за да ѝ причини болка и да притъпи усещането за собствената ѝ магия. За да я накара да повярва в онова, от което се страхува.

Докато мъжете се опитваха да се доберат до нея, тя се опитваше да се добере до силата си. Да усети спокойствието, мястото, където се помещаваше магията ѝ. Не успя. Там нямаше нищо. Единственото, което усещаше, бе празнота. Там, където винаги досега бе чувствала силата си, имаше безжизнена, празна дупка.

Прииска ѝ се да креци, усещайки всички тези ръце по краката си, между тях. Но не можеше да си позволи да загуби самообладание — това беше единственият ѝ шанс. Колкото и да се опитваше, не можеше да открие магията си, не можеше да я извика. Нея просто я нямаше. Отчаяно копнееше ръцете ѝ да са свободни.

— Чакайте! — изкрещя тя.

Мъжете спряха за миг и отдръпнаха лицата си, за да я погледнат. Тя с мъка си пое въздух. „Говори, заповяда си, говори, докато имаш тази възможност!“

— Не се прави така!

Те се изсмяха.

— Все ще му намерим колая — каза един.

Калан с мъка успяваше да овладее страха си и да мисли. Те щяха да направят онова, което искаха, и тя не можеше да ги спре. Съпротивата ѝ нямаше да постигне нищо. Така само подхранваше

паниката си. Оставаше ѝ един-единствен шанс и той беше да използва главата си. Трябваше да забави нещата и да си даде време да помисли.

— Ако продължавате така, само ще се лишите от пълното удоволствие.

Те се намръщиха.

— Какво искаш да кажеш?

— Ако се борите помежду си и с мен самата, няма да имате възможност да ми се насладите като на жена. Няма ли да ви е по-приятно, ако и аз участвам?

Те се спогледаха. Един в края проговори:

— Тя е права. С Кралицата не се получи кой знае колко хубаво точно защото стоеше като дърво.

— Кралица ли? — попита Калан. — Каква Кралица? Вие нещо ме пързаяте. Никаква Кралица не е имало при вас.

— Кралица Сирила — каза друг. — Първо припадна, след това изперка. През цялото време лежеше като умряла риба. Но така или иначе, ние си получихме нашето — бяхме с Кралица. Обаче...

Калан с усилие преглътна вика си и потисна порива си да започне да рита отново заради чутото току-що. Знаеше, че ако го направи, ще я постигне съдбата на Сирила.

Единственият ѝ шанс бе да използва главата си. Имаше нужда от време, през което да може спокойно да потърси магията си. И ако по някакъв начин успееше да я намери, трябваше да раздели мъжете. В противен случай единият, когото щеше да докосне, нямаше да може да се справи с останалите девет. Първо трябваше да организира нещата, в случай че магията ѝ действа. Онзи, когото щеше да докосне, трябваше да е най-силният от тях.

За миг идеята ѝ се стори абсурдна и тя си помисли, че това само би влошило положението ѝ. След това обаче осъзна, че дори да не се получи, все едно. Поне щеше да опита. Нямаше какво да губи.

— Точно това имам предвид. Не бихте ли искали и аз да участвам? Ще бъда тук при вас доста време. Всеки от вас ще си получи своето. Не ви ли се ще удоволствието да е по-голямо? Така всеки ще получи, каквото иска. — Помисли си, че ще повърне.

— Продължавай — каза най-едрият.

Нямаше връщане назад.

— Никога... никога преди не съм била с мъж!

Всички подсвирнаха, радвайки се на късмета си. Тя изчака, докато похотливите им погледи отново се спрат на нея. Потисна желанието да потръпне.

— Както ви казах, никога преди не съм била с мъж. Знам, че ще си получите своето, и не мога да направя нищо, за да променя нещата. Щом така или иначе ще стане, по-добре... да ми достави удоволствие.

Стръвнишките им усмивки станаха още по-огромни.

— Брей, мамка му, и какво, малка госпожичке, си мислиш, че ще ти направи най-голям кеф?

— Да го правите един по един. Не мислите ли, че и за вас ще е по-добре така? Ако изчаквате реда си един по един, ще можете да се насладите изцяло на онова, което може да ви даде една истинска жена.

Двама-трима от мъжете я сграбчиха за краката и ги разтвориха. Изръмжаха, че ще си вземат онова, което искат, както те си знаят. Най-едрият им скръцна със зъби и ги бутна назад, при което единият отхвъркна към стената. Главата му се удари в камъка.

— Оставете я да говори. Има смисъл в това, което казва. — Той обърна кръвясалите си очи към нея. — И какво предлагаш?

Калан се опита в гласа ѝ да прозвучи интерес към онова, което говори.

— Ако го направите така, както ви казвам, ще направя всичко, което пожелаете. Ще направя така, че да изпитате истинско удоволствие.

Някой се изхили нетърпеливо. В очите на огромния мъж се четеше подозрение.

— Защо ще го правиш? И как ще сме сигурни, че наистина го мислиш?

— Защото по този начин аз също ще изпитам удоволствие. — Тя преглътна страха си. — Отвържете ми ръцете и ще ви покажа, че наистина го мисля.

Тя се наведе напред, а той я развърза. През това време един от другите използва възможността да я опипа по гърдите. Тя остана спокойна. Ръцете ѝ най-последно бяха свободни. Разтърка парещите си китки и се усмихна на едрия мъж, като същевременно го погали по бузата. Той я перна през пръстите.

— Времето ти тече. По-добре побързай да ни покажеш, че наистина мислиш онова, което говориш.

Калан се стегна и опря гръб в стената. Подви роклята си нагоре, над кръста, вдигна колене и разтвори крака. Погледна го.

— Докосни ме!

Трима от мъжете посегнаха към нея. Тя ги плесна през ръцете.

— Нали се разбрахме, един по един! — Погледна едрият мъж в очите. Той се изправи срещу другите и те отстъпиха назад. — Как се казваш?

— Тайлър.

— Един по един. Хайде, Тайлър. Докосни ме.

Между каменните стени отекна звукът от тежко дишане. Едрият мъж посегна и я погали. Струваше ѝ огромни усилия да държи краката си разтворени. Едва си поемаше дъх. Молеше се той да не забележи, че цялата трепери. Ръката му се плъзна по тялото ѝ и на лицето му грейна похотлива усмивка. Тя игриво го бутна по ръката и събра колене.

— Виждаш ли? Не е ли по-приятно, отколкото с някоя глезла, която припада при първото докосване и след това лежи на пода като умряла риба?

Другите мъже се развикаха, че е така. Тайлър отново я погледна с подозрение.

— Нещо ми приличаш на Изповедник.

Калан се изсмя.

— На Изповедник ли? — Тя му показва късата си коса. Усещането едва не я накара да закрепси. — Така ли изглеждат Изповедниците?

— Не... но тая рокля...

— Ами — каза Калан, — една не я искаше и аз я взех на заем.

— За пръв път чувам, че ще обезглавяват някого, задето откраднал кат дрехи. Какво си направила, че те хвърлиха тук при нас?

Тя вирна брадичката си.

— Нищо не съм направила! Невинна съм!

Мъжете се захилиха. Един през друг започнаха да крещят, че и те са съвсем невинни. Тайлър не се смееше с тях. Гледаше я лошо. Тя знаеше, че трябва да направи нещо, и то много бързо. Сърцето ѝ биеше така, че си помисли, че може да изскочи от гърдите ѝ. Но все пак успя да си наложи да хване ръката му и да я сложи отново между краката си, след това стисна бедра. Похотливата усмивка се върна на лицето му и приспа бдителността му.

— И какво искаш да правим? — попита той.

— Аз ще се разположа тук, а вие ще идвате при мен. Един по един. Така ще се чувствам достатъчно сигурна, за да изпитам удоволствие от всеки един от вас. Вие също. — Тя погледна едрия мъж, облиза устните си и му се усмихна. — Имам само още едно условие. Винаги съм мечтала да го направя с едър мъжага като теб. Искам ти да си пръв.

Погледът му я накара да изтръпне. Каза си, че тя е Майката Изповедник и че не трябва да губи присъствие на духа. Отново облиза устните си и придърпа ръката му по-нагоре. Тайлър избухна в смях. Другите също се изсмяха нервно.

— Всички вие, изискани госпожички, можете да се правите на каквито си поискате, но стигне ли се до това, се превръщате в едно — в курви. Всичките сте еднакви. — Усмивката му изчезна и той я погледна така, че сърцето ѝ прескочи. — Извих врата на последната курва, дето се правеше на нещо повече от мен, и реших, че ще я накарам да промени мнението си. Оня магьосник ни каза какво ще стане с нас, ако те убием, но това не значи, че няма да те накараме да съжالياваш, ако не удържиш на думата си.

Калан едва успя да кимне с глава и да му се усмихне.

— Хайде, да започваме!

Той замахна с ръка и запрати всички останали в другия край на дупката, докато тя отчаяно се опитваше да извика силата си. Мъжът им изръмжа да се споразумеят кой ще е следващият.

И се обърна към нея.

Започна да разкопчава панталона си.

Калан неистово се опитваше да измисли нещо, което да забави нещата. Имаше нужда от време, за да разбере как може да си върне силата.

— Искаш ли първо целувка?

— Не ми трябва никакви целувки — избоботи той. — Разтвори си краката, както преди малко. Беше гот.

— Е, аз... само защото целувка от такъв едър, красив мъж би накарала всяка жена да направи всичко, което той пожелае.

Той спря за миг, след това я сграбчи за рамото и я блъсна в пода.

— Ти по-добре се залавяй за работа, защото започвам да губя търпение.

— Нали ти обещах, но първо ме целуни.

Тайлър притисна устни до нейните. Дъхът ѝ секна, когато ръката му грубо се плъзна между краката ѝ. Този път движението беше категорично и настойчиво, не като преди. Той взе задъхването ѝ за съпричастие и притисна устните си още по-силно. Тя обви ръце около врата му. От миризмата му ѝ се повдигаше.

Опита се да намери онова място на покой и тишина, както правеше винаги когато се готвеше да използва силата си. Не успя. Нямаше го. Отчаяно търсеше магията си, но не я намираще.

От мисълта, че е загубила, очите ѝ се напълниха със сълзи. Тайлър беше започнал да диша тежко. Притискаше устните си в нейните толкова силно, че зъбите ѝ болезнено се врязваха в плътта ѝ. Преструваше се, че ѝ доставя удоволствие.

Беше почти невъзможно да се съсредоточи при ужаса, който изпитваше от ръката му между краката си. Но не посмя да го прекъсне. Докато си налагаше да държи краката си разтворени, в гърлото ѝ се надигна паника. Токовете ѝ се притискаха до земята и краката трепереха в ботушите ѝ.

Започна да се укорява. Та тя беше Майката Изповедник. Беше използвала силата си толкова пъти. Опита отново.

Нищо.

Споменът за момичетата в двореца на Ебинисия ѝ пречеше да се съсредоточи.

В същия миг си помисли за Ричард. Почти извика от копнеж по него. Ако искаше да го види някога отново, трябваше да използва магията си. Трябваше да е силна. Трябваше да го направи заради него.

Нищо.

Осъзна, че стене от болка. Тайлър го прие за изблик на страст. Отлепи за миг лицето си от нейното.

— Разтвори си повече краката, нека другите момчета видят колко много си пада по Тайлър засуканата мацка.

Почти без да мисли, тя събра пети и разтвори колене. Мъжете изреваха одобрително. Усещаше как ушите ѝ горят. Спомни си думите на Рансън, че ще я лиши от достойнството ѝ. Тайлър отново притисна устните си в нейните. От очите ѝ потекоха сълзи.

Не се получаваше. Не можеше да намери силата си, ако изобщо беше у нея. Нямаше избор. Щеше да се наложи да направи онова,

което сама бе предложила на мъжете. Отказът ѝ би прибавил към другото и бой. Нямаше спасение.

Помисли си за бедните жени от Ебинисия. Точно това щеше да се случи и с нея. Положението беше безнадеждно. Мислено се предаде. Остави се на онова, което знаеше, че ще последва.

Изведнъж в съзнанието ѝ изплува нещо, което ѝ бе казал баща ѝ: „Ако някога се предадеш, Калан, си загубена. Бори се с всички сили. До последен дъх, ако се наложи, но не се предавай. Никога. Не им подарявай победата. Бори се с каквото можеш до последния си дъх.“

Тя не правеше това. Беше се предала.

Тайлър се изправи.

— Достатъчно с целувките. Вече си готова.

Времето ѝ беше изтекло. Запита се дали Ричард ще я намрази заради това. Не. Щеше да разбере, че не е имала избор. Щеше да бъде разочарован само ако тя се срамува от това, че е станала жертва. Той беше страдал неописуемо, преди Дена да получи онова, което иска. Знаеше какво е да си безпомощен. Тя не го упрекна за онова, което е бил принуден да направи. И той нямаше да я упрекне. Щеше да я утеши.

Ако не стане с този, щеше да опита със следващия. Може би с него щеше да се получи. Щеше да опита с всеки от тях. Нямаше да се предаде. Трябваше да си върне силата.

— Дръж си краката разтворени — изръмжа Тайлър и смъкна панталона си.

Тя установи, че без да иска, е събрала коленете си. Безропотно ги разтвори отново. По лицето ѝ се изтърколи една сълза.

„Добри духове, започна да се моли тя, помогнете ми.“

Нищо.

Добрите духове никога не ѝ бяха помагали. Независимо че правеше всичко, за да им угоди. Независимо от горещите ѝ молитви. И сега нямаше да ѝ се притекат на помощ.

Да вървят при Пазителя всички безполезни добри духове.

„Не плачи, момиче, каза си тя, трябва да победиш. Бори се до последния си дъх, ако се наложи.“

— Моля те — каза на глас, — само още една целувка?

— Достатъчно се целувахме. Време е да изпълниш обещанието си. Време е за мен.

Калан придърпа пети колкото се може по-нагоре, разтвори коленете си възможно най-широко и размърда дупето си.

— Моля те, ти целуваш по-добре от всеки друг мъж на света. Само още една? Моля те? — Тя гледаше как гърдите му се движат учестено. — След това ще ти доставя удоволствие, което не си изпитвал с никоя друга жена. Само още една целувка.

Той се отпусна върху нея, между краката ѝ. Тежестта му изкара въздуха от дробовете ѝ.

— Още една, след това е твой ред.

Той долепи отвратителното си лице до нейното. Беше престанал да се владее. Хапеше устните ѝ със зъби. Тя се опита да не обръща внимание на парещата болка, която ѝ причиняваше. Обви с ръце мускулестия му врат. Дробовете ѝ изгаряха за въздух. Това беше последната ѝ възможност. Последният ѝ дъх. „Бори се до последен дъх, повтаряше си наум, бори се!“

За Ричард.

Както беше правила безброй пъти преди това, освободи ограничителите си, макар да не почувства сила, която да напирва в нея.

Беше все едно да скачаш в бездънна черна дупка.

Гръмотевица без гръм.

Страхотният удар във въздуха разтресе помещението, от стените се посипаха каменни отломки.

Всички мъже изкрещяха от болка поради близостта си до нея в момента, в който освободи силата си.

Калан почти изкрещя от щастие. Отново усети магията в себе си. Беше слаба, тъй като току-що я бе изразходвала, но се усещаше. Беше се върнала. Никога не я бе напускала. Рансът си бе послужил с магия, за да я накара да му повярва. Да повярва на една лъжа.

Челюстта на Тайлър се отпусна и той се дръпна назад, загледан в очите ѝ.

— Господарке! — прошепна той. — Заповядай ми нещо.

Другите мъже настъпваха към тях.

— Защиатавай ме!

В стените се удряха глави и по камъните потече мозък и кръв. Тайлър чупеше ръце и крака. Свирепата битка продължи няколко минути, докато Калан успее да обуздае Тайлър и да го накара да направи, каквото тя искаше — примирие. Не ѝ се щеше той да се бие с



всичките мъже. Успееха ли да го омаломощят, с нея е свършено. Искаше да раздели двата лагера — Тайлър и тя да са в единия ъгъл, като той се грижи за безопасността ѝ, а останалите — в другия. Това ѝ даваше най-много шансове за оцеляване, докато възвърне силата си.

Тя крещеше заповеди както на Тайлър, така и на другите мъже. Само шест от тях бяха на крака, готови да продължават да се бият яростно. Един се валяше на земята и виеше от болка, а от ръката му стърчеше счупена кост. Други четирима, включително онзи, когото бе изритала в лицето, не помръдваха.

Калан им каза, че ще държи Тайлър при себе си, ако те се оттеглят в другия ъгъл и си траят. Те с неохота изпълниха желанието ѝ, като издърпаха при себе си и ранените си другари. Болезнените им стенания ги убедиха да не правят глупости. Калан ги накара да ѝ хвърлят бельото, за да не се налага да праща Тайлър да го вземе. След това седна в ъгъла и опря гръб в стената. Тайлър застана пред нея леко наведен, готов да изпълни мигновено всяка нейна заповед. Останалите наблюдаваха мълчаливо от другия ъгъл.

Тя беше наясно, че това примирие няма да продължи дълго. Рано или късно енергията на Тайлър щеше да се изчерпи. Тогава другите щяха да го хванат. Те също го знаеха.

## ШЕСТДЕСЕТА ГЛАВА

Ноцта напредваше. Мъжете не откъсваха очи от нея, Тайлър я пазеше. От време на време Калан се унасяше в неспокойна дрямка. Нямахше представа колко е часът, но реши, че сигурно скоро ще съмне.

Макар да се страхуваше, защото знаеше, че рано или късно ще дойдат, за да я обезглавят, изпита радост, че е успяла да си върне силата. Че поне в това се е оказала победител. Не добрите духове ѝ бяха помогнали. Помогна си сама. Беше доволна от себе си. Не се предаде.

Добрите духове, както винаги, я бяха оставили сама да се оправя. Изпита гняв към тях. Бе им посветила целия си живот, а те не ѝ бяха помогнали нито веднъж.

Край. Повече не искаше да има нищо общо с тях, нито с неблагоприятния народ на Средната земя. Какво ѝ донесе нейната загриженост? Пред Съвета получи възможност да си отговори на този въпрос. Донесе ѝ смъртната омраза на собствения ѝ народ. Същият народ, за когото се бе борила през целия си живот, я мислеше за убийца на деца. Хората не обичаха Изповедниците и се страхуваха от тях по най-различни причини, но тя беше смаяна да разбере какво наистина мислят за нея.

Отсега нататък щеше да се грижи само за себе си и за своите приятели, за Ричард. Всички останали да вървят при Пазителя. Ако иска, да ги прибере всичките! Тя беше дотук. Доскоро беше Майката Изповедник, от днес нататък ще е просто Калан.

Факлите припукаха и помещението потъна в пълна тъмнина.

— Още веднъж ви благодаря, добри духове! — изкрещя тя с пълно гърло. Думите ѝ отекнаха в дупката. — Дано всички отидете при Пазителя!

В тъмнината мъжете започнаха да се приближават към Тайлър. Калан не знаеше какво става. Чуваше само викове, ръмжене и шум. След това нещо издрънча. Не можа да разбере какво. И тогава чу

приглушен глас, крещящ името ѝ. Познатият глас идваше някъде отгоре.

— Чандален! Чандален! Аз съм тук, долу, отвори вратата!

— Майко Изповедник! — чу се отново гласът му. — Как да я отворя?

Калан изпищя, когато една ръка се протегна към глезена ѝ. Чул писъка ѝ, Чандален отново я повика. Тайлър се вкопчи в пръстите, стегнали глезена ѝ, и започна да ги извива, докато се чу пукане. В тъмнината отекна мъжки крясък.

— Чандален, трябва ти ключ! Използвай ключа!

— Ключ ли? Какво е това ключ?

— Чандален! — извика тя и блъсна нечия глава, промъкнала се край нея. — Чандален, помниш ли, когато бяхме в града с мъртвите хора? Помниш ли, че стаята на Кралицата беше заключена? И тогава ти показах ключ, с който може да се отвори. Чандален, един от стражите горе трябва да има на колана си метален обръч. Ключът е там. Побързай!

Калан разпозна тежкото дишане на Тайлър, който беше притиснат до стената. Чуваше как яростно раздава юмруци. Отгоре нещо издрънча.

— Майко Изповедник, не се превърта!

— Значи не е истинският ключ! Търси друг!

Някой се хвърли върху нея и я повали на земята. Тя заби нокти в очите му. Мъжът я стисна през кръста. Изведнъж в дупката стана светло. Тайлър видя, че върху Калан има мъж и моментално се хвърли към нея. Отгоре се спусна стълба.

— Тайлър, дръж ги настрани от стълбата!

Тя с един скок се озова до стълбата и се вкопчи в нея. Мъжете едновременно се нахвърлиха върху Тайлър. Калан го чу да изръмжава, след което вратът му изпука. Успя да вкара крака си в едното стъпало, но нечия здрава ръка се вкопчи в глезена ѝ. Тя изрита мъжа в лицето с всички сили и продължи нагоре. Той политна назад и повлече със себе си останалите. Само след секунда всички отново се хвърлиха към стълбата. Тя се протегна да хване ръката, подала се през дупката. Чандален я хвана за китката и я изтегли. Веднага след нея се появи мъж, когото Чандален успя да промуши с ножа си. Докато той политаше обратно надолу, Чандален успя да затвори вратата.

— Ела, Майко Изповедник, да се махаме оттук!

Навсякъде беше пълно с мъртви стражи. По вратовете им личаха следите от трогата на Чандален. Той хвана Калан за ръката и двамата хукнаха нагоре по стълбите. Тя се чудеше как Чандален е успял да я намери в подземиято. Някой трябва да му е показал пътя.

Стигнаха до един коридор и свиха зад ъгъла. Пред тях се разкри страшна гледка. Навсякъде бяха проснати мъртви тела. Имаше само един мъж, изправен на крака. Орск. Щом я видя, той засия от щастие. Този път и тя се радваше да види обезобразеното му лице.

— Казах му да чака — обясни Чандален. — Казах му, че ще отида да те измъкна, а той да стои и да пази тук.

Чандален се намръщи. Калан разбра, че гледа косата ѝ или по-скоро онова, което беше останало от нея. Той не каза нищо, за което тя му бе благодарна. Усещането да не чувства тежестта на косата си бе повече от странно. Беше ужасяващо. Толкова обичаше косата си. Ричард също винаги ѝ бе казвал, че има прекрасна коса.

Калан се наведе и взе бойната брадва на един от войниците. Тъй като още не бе възстановила напълно силата си, се чувстваше по-добре с оръжие в ръка.

Чандален, почти влачейки я за ръката, се втурна към една врата. Орск им пазеше гърба. Вътре видяха командира на дворцовата охрана да притиска до стената една жена. Тя го целуваше, обвила ръце около врата му. Той ѝ беше бръкнал под полата. Когато влетяха в стаята, изненаданият капитан вдигна глава и Чандален заби дългия си нож между ребрата му.

— Хайде! — каза той на жената. — Намерихме я!

Тя блъсна мъртвия войник настрани и четиримата хукнаха през Двореца. Изненадана, Калан се обърна. Под черната качулка разпозна лицето на жената, която бе припаднала предишната вечер — Джебра Бивинвиър.

— Какво става тук? — попита я Калан.

— Прости ми, Майко Изповедник, задето припаднах снощи. Имах видение за теб, видях как те обезглавяват. Бях толкова ужасена, че припаднах. Знаех, че трябва да ти помогна, за да не се сбъдне видението ми. Ти ми каза, че в гората е останал твой приятел. Отидох и го намерих.

Четиримата се долепиха до стената и изчакаха да мине един патрул. Когато стъпките на войниците заглъхнаха, Чандален се обърна с яростен поглед към Джеббра.

— Какво правеше с онзи мъж?

Тя го погледна изненадано.

— Това беше командирът на дворецовата охрана. От него зависи всичко. Убедих го да отпрати за малко войниците си. Направих единственото, което можах да измисля, за да попреча на петдесет мъже да те заловят там, долу!

Чандален промърмори, че сигурно е права. Докато вървяха, Калан каза на Джеббра, че е постъпила много храбро и че разбира каква смелост се изисква, за да направи човек подобно нещо. Джеббра възрази, казвайки, че не е направила нищо и че не иска да я смятат за героиня.

В края на един дълъг коридор ги чакаше госпожа Сандерхолт. Калан извика и се спусна да я прегърне. Госпожа Сандерхолт вдигна превързаните си ръце.

— Не сега, Майко Изповедник, трябва да бягаш! Насам е чисто!

Калан хукна в обратната посока.

— Какво правиш? — изкрещя Чандален. — Трябва да се махаме оттук.

— Искам да взема нещо от стаята си.

— Има ли нещо по-важно от това да се спасим?

— Ножът на твоя дядо — каза му тя на езика на Калните и хукна презглава.

Другите разбраха, че няма да успеят да я разубедят, и я последваха през лабиринта от малки и по-слабо охранявани зали. Няколко пъти се сблъскваха с патрули. Орск ги насичаше на парчета още преди да са разбрали за какво става въпрос. Зад един ъгъл изненадаха войник, който се опита да намушка Калан с меч си. Тя вдигна брадвата над главата си и го удари с всичка сила в гърдите. Докато той падаше по гръб, мечът му издрънча на пода. Тя постави ботуша си върху стомаха му, който се повдигаше учестено, и се опита да изтегли брадвата си. Разхвърчаха се мехурчета кръв и въздух, но острието остана в тялото му, здраво заседнало между ребрата. Без да губи повече време, тя грабна келтонския му меч. Чандален повдигна

вежда. Преди да стигнат до стаята ѝ, се наложи да използва новото си оръжие. И то със същия кървав успех.

Калан се втурна в спалнята, а другите останаха да чакат в преддверието, опитвайки се да си поемат дъх. Видя сватбената си рокля и замръзна на място. Грабна я и я притисна до гърдите си. Ето защо се бе върнала. Не искаше да я остави тук. Никога повече нямаше да се върне на това място. Една сълза се отрони и падна върху синия плат. Калан сгъна роклята и я пхна в раницата си.

Останалите дрехи от багажа ѝ също бяха изпрани и сгънати. Прибра ги раницата си и върза костения нож под лявата си мишница. Метна пелерината на раменете си. Взе и лъка. Изтича обратно в преддверието, метнала колчана през рамо. Беше взела всичко необходимо. Всичко, което беше ценно за нея. Спря се за миг и хвърли последен поглед на стаята си, вдигайки тайничко ръка към огърлицата на врата си. След това поведе приятелите си навън по коридорите към изхода на Двореца.

Вече не броеше жертвите, които Чандален поваляше пътьом с ножа или с трогата си. От един страничен коридор се зададе доста едричък войник. Калан го прониза с меча си. Четиримата бяха олицетворение на самата смърт, носеща се из Двореца. Камбаните в кулата биеха яростно за тревога.

На площадката, водеща към централното стълбище, Орск обезглави друг войник. Тялото се изтърколи надолу по стълбите, оставяйки след себе си кървави следи. Сякаш се бе разгънала червена пътека. Обезглавеният труп спря под статуята на Магда Сеарус, първата Майка Изповедник.

Четиримата изтичаха надолу по кървавата пътека и стъпките им отекнаха в просторното помещение. Преди да стигнат до долу, Калан усети как я прерязва неопикуема болка. Краката се изплъзнаха изпод тялото ѝ. Изтърколи се по последните няколко стъпала до долната площадка. Другите трима изкрещяха и се спуснаха към нея, опитвайки се да разберат дали се е ударила лошо. Каза им, че просто се е подхлъзнала.

Не беше се подхлъзнала.

— Натам, по онзи коридор, тръгвайте! В края завийте надясно! Ще ви настигна. Вървете!

— Няма да те оставим — настоя Чандален.

— Казах да тръгвате! — изкрещя му тя. Болката в краката ѝ беше непоносима. — Орск, накарай ги да тръгнат! Аз ще ви настигна. Много ще ме разочароваш, ако не успеете да се измъкнете живи и здрави оттук.

Орск вдигна брадвата си и изръмжа. Другите двама отстъпиха назад по коридора, като не преставаха да я молят да им позволи да ѝ помогнат. Роптаеха, че са рискували живота си, за да я спасят, и не желаят да я изоставят сега.

— Орск! Изкарай ги от тук!

— Защо? — извикаха Джебра и Чандален в един глас.

Калан посочи с лъка си. От другата страна на огромното фойе между колоните в дъното стоеше неясна фигура.

— Защото иначе той ще ви убие.

— Трябва да избягаме! Иначе ще убие и теб!

— Ако оживее, ще ни преследва с магията си и ще убие всички ни.

Из фойето се понесе жълтеникава светкавица. Започнаха да падат камъни, които без малко да пресекат пътя им за бягство.

Калан измъкна от колчана си една от стрелите на Чандален — от онези с плоските остриета, предназначени да убиват хора.

— Майко Изповедник! — извика Чандален. — Няма да уцелиш! Дори аз не бих уцелил от това разстояние! Бягай!

Тя не му каза, че магьосникът изпраща към нея залпове от непоносима болка, която почти я бе парализирала. Беше невъзможно да тича. Едва успя да се изправи на крака.

— Орск, накарай ги да се махат от тук! Веднага! Ще ви настигна!

Следващата светкавица причини порой от камъни. Тримата нямаха друг избор и тръгнаха по коридора, изблъскани от Орск.

Калан застана на едно коляно, за да е по-стабилна, и зареди стрелата в лъка. Издърпа тетивата към бузата си. Острието бе хоризонтално. Едва виждаше силуета на Рансън, застанал далеч пред нея. Погледът ѝ допълнително се замъгляваше от болката.

Чу смеха му и долови силата на магията му около себе си. Смехът звучеше като този на Мрачния Рал. Тя ухапа бузата си от вътрешната страна, за да притъпи болката, да потуши напирания в гърлото ѝ вик. Не успя напълно и от гърдите ѝ се изтръгна сподавен стон.

— Нима стреляш с лък, Майко Изповедник? — извика той от далечината и смехът му отново отекна под високите тавани. — Свободата ти беше кратка, Майко Изповедник. Надявам се, че си е струвало. Защото скоро отново ще бъдеш долу в дупката, където ще имаш доста време за размисъл.

Той беше твърде далеч. Тя никога не беше стреляла от такова разстояние. Но Ричард го бе правил. Тя го видя с очите си. „Моля те, Ричард, помогни ми. Каж ми как да го направя, както тогава, както през онзи ден. Помогни ми.“

Едно от каменните растения, украсяващи близката стена, се откъсна и светкавично се уви около кръста ѝ. Тя изкрещя от болка.

Отново вдигна лъка. „До последен дъх, каза си, ако се наложи.“ Ръцете ѝ трепереха. Едва виждаше магьосника. Беше твърде далеч. Растението я стягаше около кръста. Дори да искаше, нямаше да може да избяга.

„Помогни ми, Ричард!“

Нов залп от болка, още по-силен, се вряза в тялото ѝ. От очите ѝ потекоха парещи сълзи. Цялата трепереше. Нямаше сила да държи лъка. Из цялото стълбище вилнееха светкавици. Трясъкът им бе оглушителен. Наоколо свистяха отломки от камъни. Една колона се срина и във въздуха се вдигна облак прах.

В съзнанието ѝ прозвуча гласът на Ричард: „Трябва да можеш да стреляш, каквото и да става. Само ти и мишената. Всичко друго е без значение. Трябва да умееш да изгониш от съзнанието си всичко останало. Не трябва да мислиш колко си изплашена или какво ще се случи, ако не улучиш. Трябва да можеш да стреляш, когато си принудена да го правиш.“

Спомни си как той ѝ бе прошепнал в ухото да призове към себе си мишената.

И мишената изведнъж тръгна към нея. Сякаш магьосникът стоеше на една ръка разстояние. Виждаше как от пръстите му струи огън. Всичко бе съвсем ясно, забеляза дори адамовата му ябълка, която се движеше нагоре-надолу, докато той се тресеше от смях. Забави дишането си, както я бе учил Ричард.

Лека като дъх на новородено, стрелата се плъзна във въздуха.

Калан видя как перата се отделят от лъка. Видя как тетивата отскача към китката ѝ. Каменното растение бе започнало да пристяга



врата ѝ. Тя не отделяше очи от мишената. Гледаше перата на летящата стрела. Чу смеха му, който сякаш усили болката ѝ.

Изведнъж настъпи тишина. Калан чу как острието се врязва във врата на магьосника. Каменното растение внезапно отпусна хватката си и тя политна напред. От очите ѝ закапаха сълзи. Изчака болката да утихне, след това се изправи на крака.

— Върви при Пазителя, магьоснико Невил Рансън!

Чу се оглушителен трясък, сякаш бе ударила светкавица, но вместо светлина в залата настъпи пълен мрак. По ръцете ѝ пробягаха иглички. След миг лампите отново светнаха.

Тя разбра — Пазителят бе прибрал магьосника Невил Рансън при себе си.

Чу дишане и се обърна тъкмо навреме, за да види как един войник се хвърля към нея. Наведе се и той прелетя отгоре ѝ. Използва мига на замайването му и го преметна през перилата. В последния момент той посегна към нея, но пръстите му закачиха само кокалената огърлица на врата ѝ. Тя се скъса и полетя надолу заедно с войника. Калан се наведе над перилата и видя как тялото му се размазва на каменния под три етажа по-долу. Мярна огърлицата си, която отскочи от ръката му и се плъзна встрани.

— Вървете при Пазителя, добри духове! — изръмжа тя.

Понечи да изтича надолу по стълбите, за да си вземе огърлицата, но в същия миг под високите куполи на Двореца отекнаха стъпките на цял отряд гвардейци. Поколеба се за миг, взирайки се надолу, след което се втурна обратно нагоре. Духовете не ѝ бяха помогнали. Нима огърлицата щеше? Не струваше колкото живота ѝ.

Откри другите близо до изхода. Те въздъхнаха с облекчение, когато я видяха да идва сама, без магьосника по петите си. Хукнаха по стъпалата надолу, под оглушителния звън на камбаните. Калан посочи на юг, към най-краткия път до гората. Дишайки тежко, Джебра я хвана за ръката.

— Майко Изповедник...

— Вече не съм Майка Изповедник. Сега съм просто Калан.

— Добре, Калан, трябва да ме изслушаш. Не можеш да избягаш. Тя се обърна и погледна към Двореца.

— Тук вече нищо не ме задържа.

— Зед има нужда от теб.

Калан спря и се обърна към нея.

— Зед ли? Ти познаваш Зед? Къде е той?

Джебра жадно си пое глътка въздух.

— Дойдох в Ейдиндрил по негова заръка. Тръгнах в деня след заминаването ви от Д'Хара. Той ми каза, че трябва да намери някаква жена на име Ейди и да я заведе в Магьосническата кула. Изпрати ме тук, за да помогна на теб и Ричард и да ви кажа да го чакате. Той има нужда от вас.

Калан стисна Джебра за раменете.

— Аз също имам нужда от него. И то огромна!

— Тогава ми позволи да ти помогна. Не трябва да заминаваш. Те ще очакват, че ще направиш точно това и ще претърсват околностите на града. Никой няма и да предположи, че може да останеш в Ейдиндрил.

— Да остана в Ейдиндрил? — Калан помисли за миг.

Тук всички я познаваха. Всъщност не съвсем. Познаваха дългата ѝ коса. Никой друг освен посланиците, благородниците и прислугата не я беше виждал отблизо. Познаваха Майката Изповедник само по дългата ѝ коса. Тя едва сега започваше да осъзнава колко много е означавала за нея косата ѝ, колко много е означавал за нея народът ѝ. Още не беше свикнала с тази мисъл. Сърцето я заболя.

— Добре, Джебра, но къде бихме могли да се скрием?

— Зед ми даде злато, никой не знае, че съм замесена в твоето бягство. Ще наема стаи и ще те скрия, ще ви скрия всичките.

Калан помисли за миг и после се усмихна.

— Можем да станем твои слуги. Дама като теб е нормално да пътува с прислугата си.

Джебра извърна поглед встрани.

— Майко Изповедник, не мога да направя това, аз самата съм прислужница. Зед ме накара да се преоблека като дама. Но аз не съм. Истинската лейди си ти.

— Това, че си била прислужница, не означава, че си нещо по-малко от мен. Всички ние сме единствено това, което сме, нито повече, нито по-малко. — Калан ги поведе обратно към града, към един квартал със спокойни, изискани, скъпи странноприемници. — Човек понякога се изненадва от собствените си способности. Длъжни сме да правим онова, което е необходимо. Но ако продължаваш да ме

наричаш „Майко Изповедник“, може да ни докараш големи неприятности.

— Ще направя всичко, което мога... Калан. Засега знам само, че Зед иска да го чакаме в Ейдиндрил. — Тя дръпна настойчиво Калан за ръкава. — Майко Изповедник, а къде е Ричард? Това е много важно! — Гласът ѝ изведнъж утихна, тя погледна Калан с неудобство. — Не искам да те обиждам, дано не ме разбереш погрешно, но... всъщност важният в случая е Ричард. Зед искаше да се види с него!

— Точно затова търся Зед — каза Калан.

## ШЕСТДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Ричард сграбчи двете момчета за ръцете.

— По-бавно — каза той тихо, — нали ви казах, че трябва аз да вървя пръв.

Кип и Хърш въздъхнаха нетърпеливо. Ричард надникна зад ъгъла и огледа коридора, след това притисна двете момчета до стената. В джобовете им изквакаха жаби.

— Работата е сериозна. Избрах вас, защото знам, че сте най-добрите. А сега трябва да направите каквото ви казах, според плана ни. Стойте тук с гръб към стената и бройте до петдесет. Не поглеждайте зад ъгъла, преди да сте преброили до петдесет. Успехът ми зависи от вас.

На лицата им цъфнаха широки усмивки.

— Нали сме твои хора — каза Кип, — ще ги изкараме от леговището им.

Ричард се наведе и размаха пръст пред лицето на всеки от тях.

— Работата е сериозна. Не е просто някаква игра. Този път може да си имате истински неприятности. Сигурни ли сте, че искате да го направите?

Кип пхна ръце в джобовете си и опипа жабите.

— Попаднал си точно на когото трябва. Можем и искаме да го направим, Ричард!

Момчетата бяха силно възбудени, защото никога преди не бяха минавали отвъд стражите. Навлизаха в територия, където не бяха прилагали номерата си. Ричард знаеше, че не си дават сметка за опасността, и не му харесваше да ги използва по този начин. Но не можа да измисли нищо друго.

— Добре тогава, започвайте да броят.

Той сви зад ъгъла и се промъкна по коридора. Беше наметнал пелерината на сбърза, но без да я закопчава. Когато стигна до стаята, която го интересуваше, застана до бялата мраморна стена срещу двойната врата и вдигна качулката на главата си. Загърна плътно

пелерината и се съсредоточи върху мрамора зад себе си. Застана напълно неподвижно. Изведнъж от ъгъла изхвърчаха двете момчета и започнаха да крещят, надбягвайки се по коридора. Спряха пред двойната врата и се огледаха в двете посоки. Не го забелязаха, макар че стоеше точно зад тях. Той знаеше, че се чудят къде ли се е скрил.

Както се бяха разбрали, двамата отвориха вратата и заливайки се от смях, започнаха да изваждат от джобовете си жаби и да ги хвърлят из стаята. Двете Сестри се вцепениха от изненада само за миг. Ричард видя как едновременно скочиха от писалищата си, едната с пръчка в ръка. Момчетата изхвърлиха и последната жаба от джобовете си и побягнаха в различни посоки, крещейки: „Не могат да ни хванат! Не могат да ни хванат!“

Сестра Улиция и Сестра Финела спряха пред вратата в мраморния коридор. Бяха на сантиметри от него. Той притаи дъх.

Двете видяха, че момчетата изчезват зад противоположни ъгли на коридора, и разпериха ръце. От пръстите им изскочиха светкавици. Някои от картините, увесени по стените, се разбиха с трясък в пода. Момчетата обаче останаха невредими. Преливащи от гняв, Сестрите се разделиха и всяка хукна след едно момче.

Ричард изчака да завият зад двата противоположни ъгъла и направи крачка напред. Отпусна се и пелерината отново стана черна. Зачуди се какво ли ще стане, ако някой го види да се материализира от нищото.

Вътре нямаше никой. Пред вратата в дъното на стаята между писалищата нещо свистеше и искреше. Ричард протегна ръка, за да види какво ще стане. Въздухът бе плътен на пипане, но явно не предизвикваше болка. Натисна с тежестта на тялото си и мина. Отвори вратата.

Помещението бе не по-голямо от преддверието на неговата стая, слабо осветено и облицовано в тъмно дърво. В средата имаше тежка орехова маса, отрупана с книги и листа. Осветяваха я три лампи. Двете странични стени бяха изцяло покрити с етажерки, претъпкани със стари книги. Тук-там се виждаше и по някой друг странен предмет.

В стаята имаше възрастна жена, явно от персонала на Двореца, облечена в дебела тъмносива работна престилка. Беше се качила на висок стол и бършеше праха от най-горните етажерки. Когато той

влезе, тя изненадано се обърна. Хвърли поглед към вратата, после отново спря очи върху него.

— Как...?

— Съжалявам, госпожо. Не исках да ви стряскам. Дойдох да се видя с Прелата. Тя тук ли е някъде?

Жената протегна крак надолу и потърси пода. Ричард ѝ подаде ръка. Тя му се усмихна с благодарност и отметна един прошарен кичур коса от лицето си. Останалата част от косата ѝ бе вързана хлабаво на опашка отзад на тила. Когато стъпи на земята, главата ѝ стигна едва до гърдите на Ричард. Като я гледаше, той си помисли, че като млада сигурно е била по-висока, но после като че ли нечия магическа ръка я бе натиснала по главата ѝ я бе скъсила, разширявайки я настрани.

Тя вдигна очи и го изгледа любопитно, смръщила чело.

— Сестра Улиция и Сестра Финела ли те пуснаха да влезеш?

— Не — каза Ричард и огледа удобно мебелираната стая. — Те излязоха за малко.

— Но би трябвало да са оставили въздушен щит...

— Госпожо, трябва да говоря с Прелата. — Ричард видя, че в другия край на стаята има отворена врата, водеща към двора. — Тя тук някъде ли е?

— Имаш ли определена среща? — попита тя с тих и учтив глас.

— Не — призна той. — От дни се опитвам да си уговоря час. Онези две Сестри явно нямат намерение да направят каквото и да било по въпроса. Така че сам си определих ден и час.

Тя докосна с пръст долната си устна.

— Разбирам. Но все пак трябва да имаш уговорена среща. Такива са правилата. Съжалявам.

Ричард тръгна към отворената врата. Започваше да губи търпение, но запази гласа си спокоен, тъй като не искаше да плаши възрастната прислужница.

— Вижте, госпожо, наистина трябва да говоря с Прелата. Иначе всички ние ще имаме уговорена среща с Пазителя!

Тя повдигна учудено вежди.

— Нииима? — цъкна с език жената. — Със самия Пазител? Виж ти, виж ти!

Изведнъж Ричард спря. Примигна, след това изстена. Обърна се на пети.

— Ти си Прелатът, нали?

На лицето ѝ се разля дяволита усмивка. Очите ѝ заблестяха.

— Да, Ричард, струва ми се, че съм аз.

— Нима ме познаваш?

Тя се изкикоти.

— О, да, познавам те!

Ричард въздъхна.

— Значи ти управляваш това място?

Тя се изсмя по-силно.

— Както чувам, сега май ти го управляваш! За няма и месец въртиш половината Дворец на пръста си. Нищо чудно скоро да се наложи аз да моля за среща с теб.

Ричард ѝ се усмихна приятелски.

— С удоволствие бих удовлетворил молбата ти.

— Очаквах с нетърпение да се видя с теб. — Тя го потупа по ръката. — Отсега нататък можеш да се отбиваш при мен, когато пожелаеш.

— Тогава защо досега не разрешаваше да ме пускат при теб?

Тя скръсти ръце пред налетите си, плътни гърди.

— Изпитвах те, моето момче. Изпитвах те. — Устните ѝ отново се разшириха в усмивка. — Впечатлена съм. Мислех, че ще ти отнеме поне още шест, осем месеца.

Вратата рязко се отвори. Нещо дръпна Ричард за яката, краката му се отлепиха от земята и той бе запратен към стената. Не можеше да помръдне, не можеше да си поеме въздух. Двете Сестри стояха на прага и го гледаха яростно, оперели юмруци в хълбоците си.

— Хайде, хайде — каза Прелатът. — Престанете, вие двете. Пуснете момчето.

Ричард тупна на земята и изгледа гневно Сестрите.

— Аз накарах двете момчета да направят това. Те не са виновни. Ако ще наказвате някого, трябва да съм аз. Те нямат нищо общо. Направите ли им нещо, ще отговаряте пред мен!

Едната Сестра направи крачка към него.

— Вече се разпоредихме за тяхното наказание. Те ще си получат заслуженото. — Тя вдигна пръчката си към него. — А за своето наказание не се тревожи. Ще си го получиш отделно.

— Да, Сестро Улиция — каза Прелатът. — Смятам, че е редно да има наказание.

Сестрата хвърли на Ричард победоносен поглед.

— За вас — допълни Прелатът.

Сестра Улиция зяпна.

— Прелат Аналина?

— Нима не ви заповядах изрично да не пускате Ричард тук?

Двете Сестри изправиха гръб.

— Да, Прелат Аналина!

— Но той е тук. В моя кабинет.

Сестра Улиция посочи към вратата.

— Но... ние оставихме въздушен щит! Не е възможно...

— О, не е възможно, значи?

Сестрата отпусна ръка, виждайки смръщеното чело на Прелата.

— Но защо ми се струва, че го виждам пред себе си. Така ли е, Сестри?

— Да, Прелат Аналина! — казаха двете в един глас.

— И какво сега, доколкото разбирам, вие двете възнамерявате да отбележите провала си, като се върнете на работните си места, сякаш нищо не се е случило. И да накажете тях, задето успяха, така ли? — Прелатът цъкна с език. — Вие двете ще понесете наказанието, което сте отредили за момчетата.

Сестрите пребледнях.

— Но, Прелат Аналина — прошепна втората. — Не можете да направите това с една Сестра.

— Не мога, значи, така ли, Сестро Финела? И какво е това, което не мога да направя? Какво е наказанието?

— Да ги напердашат по дупетата... утре сутринта след закуска... пред всички.

— Звучи справедливо. Вие двете ще заемете местата им.

— Но, Прелат Аналина — изумено прошепна Сестра Улиция, — ние сме Сестри на светлината. Това ще бъде унизително.

— Един урок по смирение няма да ви дойде зле. Не съм чула някой да е пострадал от подобно нещо. Ние всички сме смирени слуги на нашия Създател. Задето се провалихте, ще бъдете публично напердашени вместо двете момчета.

Сестра Улиция настръхна.



— А ако откажем да се подчиним, Прелат Аналина?

Прелатът се усмихна.

— Тогава ще знам, че на вас повече не мога да разчитам. И че вече не желаете да бъдете Сестри на светлината.

Двете се поклониха. Когато вратата се затвори зад тях, Ричард повдигна вежда към Прелата.

— Надявам се никога да не се окажем от двете страни на барикадата, Прелат Аналина!

Тя се изкикоти.

— Моля те, наричай ме Ан. Така се обръщат към мен старите ми познати.

— За мен ще е голяма чест да те наричам Ан, Прелате, но не мисля, че се числя към старите ти познати.

— Нима? — Тя се усмихна. — Виж ти, виж какво наперено момче. Е, все едно. Въпреки това можеш да ме наричаш Ан. Знаеш ли защо ги наказах? Защото ти пое отговорността за действията си. А те не оцениха важността на постъпката ти. Започваш да се научаваш да бъдеш магьосник.

— Какво искаш да кажеш?

— Знаеше, че е опасно да се изправиш срещу тях двете, нали?

Ричард кимна.

— И въпреки това използва двете момчета. Макар да си бил убеден, че ще бъдат наказани.

— Да, но трябваше да го направя. Наистина е много важно да те видя, а това беше единственото, което успях да измисля.

— Бремето на магьосника. Така се нарича. Да използва хората. Мъдрият магьосник разбира, че е невъзможно да свърши всичко сам и че ако работата е достатъчно важна, трябва да използва други хора, за да му помогнат да я свърши. Дори това да коства живота на онези, които са му помогнали. Това качество е много рядко и жизнено необходимо за един добър магьосник. А вероятно и за един Прелат.

— Ан, много е спешно. Трябва да говоря с теб.

— Спешно, значи? Е, щом е така, защо не се поразходим из градината ми и да поговорим за това спешно нещо.

Тя го хвана под ръка и двамата тръгнаха през вратата. Отвън, облян в лунна светлина, се простираше огромен двор, обсипан с дървета, пътеки, саксии с цветя, храсти и прекрасно езеро. Ричард

обаче не забелязваше красотата на градината. Откакто бе говорил с Уорън, не можеше нито да яде, нито да спи. Ако Пазителят избягаше, щеше да вземе при себе си всички, в това число и Калан. Ричард трябваше да направи нещо.

— Ан, светът е изправен пред страшна катастрофа. Нужна ми е твоята помощ. Трябва да сваля тази яка от врата си, за да мога да се притека на помощ.

— Точно за това съм тук, Ричард, за да помагам. Каква е тази катастрофа?

— Пазителят...

— Безименният — поправи го тя.

— Какво значение има?

— Споменаването на името му привлича неговото внимание.

— Ан, това е само дума. Важна е не думата, а нейното значение. Нима мислиш, че като наричаш Пазителя „Безименния“, го заблуждаваш, че не говориш за него? Грешно е човек да счита враговете си за глупаци, а себе си за умник.

От гърдите ѝ се надигна сърдечен смях.

— Толкова отдавна чакам някой да го проумее. — Тя спря пред езерото и той я попита:

— Какво означава „камъкът в езерото“?

Тя плъзна поглед по гладката повърхност на водата.

— Ти си сам, Ричард.

— Да не искаш да кажеш, че има повече от един?

Във въздуха се вдигна камъче и се настани леко в ръката ѝ.

— Всеки човек въздейства върху останалите. Има хора, които вдъхновяват другите да вършат велики неща. Има и такива, които въвличат себеподобните си в престъпления. Родените с дарбата влияят на околните още повече. Колкото по-силен е Ханът на определен човек, толкова по-голямо е въздействието му.

— Какво общо има това с мен? Какво общо има с камъка в езерото?

— Виждаш ли тези растения, които се носят по повърхността на водата? Да приемем, че това са другите, светът на живите. А ти си камъкът. — Тя хвърли камъка в езерото. — Виждаш ли? Вълничките, които ти създаде, влияят на всички останали. Без теб всички тези вълнички не би ги имало.

— Значи всички се носят нагоре-надолу с вълните. А камъкът потъва.

Тя му се усмихна тъжно.

— Никога не забравяй това.

Отговорът ѝ го накара да се замисли.

— Мисля, че ми възлагаш прекалено големи надежди. Не знаеш нищо за мен. Не ме познаваш.

— Мисля, че те познавам повече, отколкото предполагаш, дете. А какво толкова те притеснява Пазителят?

— Трябва да се направи нещо. Той се кани да избяга. Една от кутиите на Орден беше отворена, следователно портата също. Камъкът на сълзите е пренесен в нашия свят. Аз трябва да направя нещо.

— Аха — усмихна се тя и спря. — Значи ти, който беше прикован за стената от една обикновена Сестра, възнамеряваш да се изправиш срещу самия Пазител?

— Случиха се много неща. Трябва да се действа!

— Виждам, че си говорил с Уорън. Той е изключително умен младеж. Но още е много зелен. Понякога има нужда от напътствия. От помощ.

Докато я наблюдаваше, Ричард си помисли, че сигурно е трябвало да действа по-обмислено. Уорън също.

— Та какво казваш за Пазителя? И за Камъка на сълзите? — Тя отново го хвана под ръка и го поведе нататък. — Щом портата е отворена и Камъкът на сълзите е тук, Ричард, защо Пазителят още не ни е погълнал? А?

— Може би се готви да го направи всеки момент.

— Аха. Значи мислиш, че той сигурно не желае да прекъсва вечерята си и затова отлага. Но щом приключи и си избърше устата, ще дойде тук и ще погълне света на живите. И затова възнамеряваш да отидеш и да му затвориш портата под носа, преди да е успял да си изтрие устата след вечеря? Нима си мислиш, че световите отвъд този действат по нашите закони? Че са като света на живите?

Ричард нервно прокара пръсти през косата си.

— Не знам. Нямам представа как става всичко това, но Уорън каза...

— Уорън не може да знае всичко. Той е само ученик. Притежава талант за пророчества, но има още много да учи. Знаеш ли защо пазим

пророчествата долу, в подземията, и не позволяваме на всеки да ги чете? Поради същата причина, поради която ти и аз разговаряме сега: защото пророчествата могат да се окажат пагубни за необучения ум. А понякога дори и за обучения. Нещата са много по-сложни, отколкото си мислиш. Иначе Пазителят вече да ни е погълнал.

— Да не би да се опитваш да ме убедиш, че сме във от опасност?

Тя се усмихна.

— Ние винаги сме в опасност, Ричард. Докато съществува светът на живите, той винаги ще бъде под някаква заплаха. Всяко живо същество е смъртно. — Тя го докосна по ръката. — Ти си много важен човек. Човек, за когото се говори в пророчествата. Но ако действаш необмислено, може да причиниш повече вреда, отколкото полза. Сам по себе си Камъкът на сълзите, дори и да е попаднал в нашия свят, не може да позволи на Пазителя да избяга през портата.

— Дано да си права — каза той и двамата отново тръгнаха.

Тя го погледна.

— Как е майка ти?

Ричард се загледа в тъмнината.

— Тя почина, когато бях малък. При пожар.

— Съжалявам, Ричард. А баща ти?

— Кой от двамата? — измърмори той.

— Твоят втори баща, Джордж.

Ричард се прокашля.

— Мрачният Рал го уби. — Той я погледна косо. — Откъде познаваш втория ми баща?

Тя го изгледа с онзи поглед, в който се четеше безвремие. Погледа, който бе виждал в очите на Ейди, Шота, Сестра Вирна, Ду Чайлу. И на Калан.

— Съжалявам, Ричард, не знаех, че е умрял. Джордж Сайфър беше страхотен човек.

Той се закова на място. Бе настръхнал целият.

— Чрез теб — прошепна той. — Ето как баща ми се е сдобил с онази книга — Ричард остави изречението си достатъчно неясно, за да може тя да го запълни с необходимите детайли и да потвърди впечатлението му.

Усмивката ѝ едва забележимо разтегли крайчетата на устните ѝ.

— Страх те е да го кажеш на глас ли? Книгата на преброените сенки. Нали за нея говориш? — Тя посочи една каменна пейка. — Седни, Ричард, преди да си паднал.

Той се отпусна тежко. Вдигна очи и я погледна.

— Ти? Ти си дала тази книга на баща ми, нали?

— Всъщност само му помогнах да я вземе. Виждаш ли, Ричард, както вече ти казах, ти наистина си сред старите ми познати. Е, последния път, когато те видях, не можеше да си държиш главата изправена. Беше едва на няколко месеца. — Тя се усмихна като на себе си. — Ако можеше майка ти да те види сега. Толкова се гордееше с теб. Казваше, че ти си онова благословение, което уравновесява проклятието. Нали виждаш, Ричард, светът на живите се стреми единствено към равновесие. Ти си детето, което трябва да постигне това равновесие. Доста съм вложила в теб.

Ричард едва помръдна езика от небцето си.

— Защо?

— Защото ти си камъкът в езерото. — Очите ѝ сякаш се замъглиха. — Преди повече от три хиляди години магьосниците владееха Субстрактивната магия. Оттогава насам не се е родил никой, който да я притежава. Не преставахме да се надяваме, но до този момент не се появи нито един. Имаше няколко, които имаха желанието да я овладеят, но не притежаваха дарбата. А ти я притежаваш. Ти имаш дарбата и за Адитивната, и за Субстрактивната магия.

Ричард скочи на крака.

— Какво? Ти да не си се побъркала?

— Седни, Ричард.

Спокойната сила на гласа ѝ, пронизващият ѝ поглед, присъствието ѝ го накараха да седне на мястото си. По някаква причина тя му се стори огромна. На вид си беше същата, но сякаш се извисяваше над него. Гласът ѝ също стана по-внушителен.

— А сега ме чуй. Ти ми създаваш доста главоболия. Ти си като див бик, който непрекъснато събаря оградите и тъпче посевите. Залогът е твърде голям, за да ти позволя за вършееш наоколо, без да знаеш какво правиш. Знаем, че си мислиш, че правиш каквото е необходимо. Но и бикът си мисли същото. Проблемът ти е в липсата на познания. Смятам да те образовам. Въпреки че няма да повярваш на част от нещата, които ще ти кажа, по-добре гледай да ги приемеш, в

противен случай тази яка ще остане на врата ти доста дълго, защото не може да бъде свалена, преди да приемеш истината.

— Доколкото разбрах, Сестрите са тези, които свалят яката.

Погледът в очите ѝ го накара да разбере, че щеше да е по-добре, ако си бе мълчал. Особено ако не иска да заеме местата на двете Сестри утре.

— Чак след като приемеш себе си, способностите си, истинската си сила, ще се освободиш от яката. Ти сам сложи Рада'Хан около врата си. Ние нямаме силата да я свалим, докато не ни помогнеш със своята. А единственият начин да го направиш е, като трупаш познания. И като свикнеш да се приемаш такъв, какъвто си.

Преди всичко трябва да научиш някои неща за Пазителя и Създателя и за същността на този свят. Твоят проблем, проблемът, който имат повечето хора, е същият като на Уорън: опитваш се да разбереш отвъдния свят чрез измеренията на този.

Доброто и злото, Създателят и Пазителят, са хаосът, разделен на две противостоящи сили. Макар всеки да ненавижда другия, те са взаимнозависими и не могат да съществуват един без друг. Те се определят един чрез друг. Борбата, нашата борба в този свят е да се поддържа равновесието.

Макар да успя да си наложи да не каже нищо, Ричард я гледаше с намръщено лице.

— От Създателя извира живот, душата на живота. Той разцъфва в този свят. Без Пазителя, без смъртта не може да има живот. Без смърт животът никога няма да свършва.

Можеш ли да си представиш свят, в който никой никога не умира? Където всяко дете се ражда и остава живо? Завинаги. Където всяко растение цъфти? Където всяко дърво живее вечно и всяко зрънце покълва? Какво ще стане тогава? Как ще се храним, ако не убиваме животни, ако не жънем нивите си, ако всичко живее вечно и не може да умре? Един безкраен живот, изпълнен с ненаситен, разяждащ глад. Светът на живите ще бъде погълнат от хаоса и ще се самоунищожи завинаги.

Смъртта, отвъдният свят, както я наричат някои, е вечна. Ти мислиш за нея с понятията на този свят. Във вечността времето няма значение, не може да бъде измерено. За Пазителя секундата, годината нямат значение. Той получава представа за времето чрез слугите си в

този свят. Те имат понятие за време и затова го подтикват да действа. За да успее, той има нужда от живите. Обещанията му към онези, които му помагат, са изкусителни. И затова те се борят с всички сили за неговата победа.

— И каква е ролята на живите във всичко това?

— Ние слагаме чертата между хаоса и космоса и ги държим разделени. Светлина и тъмнина, любов и омраза, добро и зло. Ние сме равновесието. Ние сме като растенията, които се носят по повърхността на езерото. Въздухът отгоре е Създателят, дълбочините са Пазителят. Душите на живите, които идват от Създателя, разцъфтяват в живота на този свят, но когато умрат, слизат в света на мъртвите.

Но това не е злото. Ние го наричаме така. Пазителят е като тинята на дъното на езерото. Духовете на мъртвите живеят някъде под дълбочините на този хаос, на тази омраза, близо до Пазителя, близо до живите и до Светлината на Създателя. Това е надеждата на живите — да преживеят вечността в топлината на тази светлина.

Ние, живите, разделяме и определяме света от тази страна на живота. Нашият свят черпи силата си от магията. Магията е точката на равновесието.

Пазителят би искал да погълне света на живите, да тържествува над него. За да го направи, той трябва да отстрани магията. Но в същото време, за да победи, се нуждае от магия, иначе няма да може да унищожи равновесието.

Ричард с усилие успяваше да държи главата си над мътните води на обзелото го объркване.

— Значи магьосниците имат силата да въздействат върху това равновесие, така ли?

Тя все още стоеше надвесена над него. Вдигна пръст във въздуха.

— Да. Ти притежаваш и двете страни на магията. — Усмивката ѝ изчезна и лицето ѝ мигом придоби изражение, от което дъхът му секна. — Това те прави изключително опасен човек, Ричард. Ти притежаваш и двете страни на дарбата, ти имаш силата да разкъсаш или съшиеш воала. Има добри хора, които, ако знаеха това, биха те убили, преди да си успял да мигнеш, от страх, че може да унищожиш всички ни, и то може би не нарочно, а без да искаш.

— А ти? Ти сред тях ли си?

— Ако бях, нямаше да помогна на баща ти да вземе Книгата на преброените сенки. Твоята намеса спря непосредствената заплаха, но в същото време подхрани магията на портата и благоприятства за развитието на по-голяма опасност в бъдеще. Това беше риск, който трябваше да поема, защото последствията от бездействието ми щяха да бъдат пагубни. Но ако започнатото не бъде довършено, катастрофата ще е наистина унищожителна.

— Какво представлява воалът? Къде се намира?

Тя протегна ръка и го тупна по челото.

— Воалът се намира вътре в онези от нас, които притежават магията. Ние сме неговите пазачи. Ето защо равновесието означава толкова много за родените с дарбата. Когато воалът е разкъсан, равновесието е нарушено. Колкото повече се нарушава равновесието, толкова повече се разкъсва воалът.

Както Създателят управлява царството си, така и Пазителят царува в своето. Пазителят се нуждае от Създателя, за да подхранва живота си, Създателят се нуждае от Пазителя поради същата причина. Воалът пази равновесието. — Лицето ѝ бе придобило мрачно изражение. — Подобни разбирания могат да бъдат определени като богохулство. Хората виждат в Пазителя олицетворение на злото, което искат да унищожат. Но ако го направят, ще постигнат нещо съвсем различно — целият живот ще бъде погълнат, както реката изчезва в плаващите пясъци.

— Не че вярвам, но за да продължим спора — какво ще стане, ако наистина притежавам и двете страни на магията? Какво може да прави моята сила?

— Повечето магьосници имат талант, който може да се развие в определена посока. Някои са лечители, други правят магически предмети, трети, много рядко срещани, са пророците. Най-редки са магьосниците-воини. През последните три хиляди години не се появи нито един. Докато не се роди ти.

Ричард изтри потните си длани в панталоните.

— Това никак не ми харесва.

— В магьосниците-воини има две същности, които се уравновесяват една друга, както всички магически неща. Първата е, че могат да разкъсат воала, да донесат унищожение и смърт — война. Втората е, че притежават магията, с която да се изправят срещу силите



на Пазителя. Да си магьосник-воин не означава да си зъл, Ричард. Мнозина от онези, които се бият, го правят, за да защитят слабите и безпомощните. Това означава, че ти имаш способността да си загрижен за останалите толкова, че да си готов да се биеш, за да защитиш невинните и беззащитните.

— „...Ако не дойде онзи мъж, на Истината верен. Той — камък в езерото — ще те освободи“ — изрецитира Ричард.

Тя повдигна вежда.

— За човек, който твърди, че се надсмива над пророчествата, знаеш някои от най-ключовите пасажки. Ако не бъркам, ти би трябвало вече да си белязан.

Ричард усети белега на гърдите си и кимна.

— Да не искаш да кажеш, че животът ми вече е предопределен? Че трябва да го изживея така, както е предначертано?

— Не, Ричард, животът ти не е предначертан. Пророчествата казват само, че ти криеш определен потенциал. Притежаваш способността да влияеш на събитията. Точно затова за теб е толкова важно да учиш. А най-важно е да се научиш да приемаш себе си. Не го ли направиш, ще нараниш най-жизнената част от същността си — свободната си воля. Ако действаш, без да осъзнаваш какво правиш, ще захвърлиш себе си в хаоса.

Когато се роди, аз те оставих да живееш, защото видях в теб потенциала да вършиш добро. Вътре в теб се крие надеждата за живота. Но докато не приемеш и двете страни на своята магия, ти представляваш сериозна опасност за всяко живо същество.

Ричард отчаяно искаше да смени темата на разговора. Имаше чувството, че цялата земя се е стоварила върху гърдите му.

— Какво представлява Камъкът на сълзите?

Тя сви рамене.

— В света на мъртвите той съществува под формата на енергия. В този свят е като предмет, който притежава сила, възплаваща тази енергия. Камъкът на сълзите е като тежест, която държи Пазителя в безконечния край на неговия свят, където въздействието му върху света на живите се ограничава до поддържане на равновесието.

— Значи ако Камъкът е пренесен в този свят, Пазителят ще е свободен от своя затвор?

— Ако беше така, досега всички да сме мъртви. Не мислиш ли?  
— Тя го погледна въпросително, но Ричард не каза нищо. — Този камък е една от веригите, които държат Пазителя вързан. Но има и други, които все още са там и действат. Магията помага той да остане затворен. Засега.

Въпреки това Камъкът на сълзите притежава силата да унищожи равновесието, да разкъса воала и да освободи Пазителя. Това може да стане, ако бъде използван в този свят от човек като теб по неправилен начин. Разбираш ли, Камъкът притежава силата да запрати всяка душа в необятните дълбини на отвъдния свят. Но ако бъде използван по този начин, чрез омраза и себелюбие, ще подхранва силата от тази страна на воала и ще го унищожи.

Воалът може да бъде възстановен единствено от човек, роден с дарбата на двете магии. Камъкът трябва да бъде върнат на мястото му.

Трябва да се борим с всички сили да опазим останалите вериги, които задържат Пазителя. До деня, когато някой като теб възстанови стореното. Докато още има време. Междувременно Пазителят набира сила в нашия свят. Неговите пратеници се опитват да го освободят от останалите вериги. Защото има и други начини да бъде освободен Пазителят.

— Ан... сигурна ли си за мен? Може би...

— Ти го доказа току-що, като мина през въздушния щит. Нашите щитове са изградени чрез Адитивна магия. Единственият начин да преминеш през тях е, ако твоят Хан използва Субстрактивната.

— Може би моят Хан, моята Адитивна магия са по-силни?

— Докато прекосяваше Долината на изгубените, беше привлечен от Кулите. И от двата вида. Права ли съм?

— Може да е станало случайно.

Тя въздъхна уморено.

— Кулите са създадени от магьосници, които са притежавали и двата вида магия. В бялата Кула има бял пясък. Магьоснически пясък. Съмнявам се, че си взел от него.

— Това не доказва нищо. И какъв е този магьоснически пясък?

— Това е изключително ценен, всъщност бих казала безценен пясък. Той представлява кристализирал прах от костите на магьосниците, които са оставили живота си в Кулите. Един вид дестилирана магия. Тя дава сила на заклинанията, които се правят с

него — добри или зли. Правилното заклинание, направено с бял магьоснически пясък, може да извика Пазителя. От черния пясък обаче взе, нали?

— Ами... да. Съвсем малко, просто ей така.

Тя кимна.

— Съвсем малко. Ричард, никой магьосник, откакто са построени Кулите, не е успял да вземе от този пясък. Никой магьосник освен онзи, който притежава Субстрактивна магия, не може да го направи. Пази този черен пясък като зеницата на очите си. Той е по-ценен, отколкото можеш да си представиш.

— Защо? Какво може да прави?

— Черният магьоснически пясък е противоположен на белия. Те се неутрализират взаимно. Черният, дори едно зрънце от него, може да развали заклинание, предназначено да призове Пазителя. Може да унищожи такова заклинание. Шепя такъв пясък е оръжие, струващо много кралства.

— И все пак — каза той — може просто...

— Последните магьосници, родени с двете магии, населиха Двореца на пророците със своята магия. Пророците от онова време знаеха, че един ден отново ще се роди някой, който притежава и двете магии, магьосник-воин. Затова магьосниците създадоха Блатистите гори и сбързовете. Роденият със Субстрактивна магия би изпитал влечение към това място. Би изпитал необходимост да се бие там. Яката пречи на Адитивната ти дарба да те убие. Блатистите гори отварят път за другата страна на твоята сила. Това е нещо, което Сестрите не могат да ти осигурят.

— Но аз се бих с Меча на истината — Гласът му прозвуча почти като плач. — Мечът го направи.

— Мечът на истината също е създаден от магьосници с дарба за двете страни на магията. Само онзи, който е роден със същата дарба, може да използва всички възможности на магията на меча. Само ти можеш да извлечеш всичко от меча. Но все още не си го направил.

Мечът ти помогна, но всъщност и без него щеше да убиеш сбърза. Дарбата ти е достатъчна. Ако не ми вярваш, остави меча тук и отиди в Блатистите гори само с ножа си. Пак ще можеш да убиеш сбърз.

И други са използвали това острие. Някои от тях дори не са притежавали дарбата, да не говорим за Субстрактивна магия.

Те не са използвали пълноценно магията на меча. Това острие е направено за теб. То, също както пророчествата и сбързовете, е изпратено, за да ти помогне.

— Не мисля, че съм магьосник-войн.

— Ядеш ли месо?

— Какво общо има това?

— Ти си дете на равновесието. Магьосниците трябва сами да установяват равновесието в себе си, нещата, които правят, силата си. Рядко някой магьосник-войн яде месо. Това въздържание им осигурява равновесието за убийствата, които са принудени да правят.

— Съжалявам, Ан, но просто не мога да повярвам, че притежавам Субстрактивна магия.

— Точно затова си толкова опасен. Всеки път, когато се сблъскаш с магия, твоят Хан научава нещо повече за това как да те пази, как да ти служи. Макар ти да не можеш да усетиш това. Рада'Хан ускорява този процес, но ти не можеш да усетиш и това. Ти правиш неща, без да осъзнаваш колко са важни, нито пък причината, поради която ги правиш. Както когато си бил заведен в черната Кула и си взел от черния магьоснически пясък. Или облата кост на скрина от Ейди.

Ричард повдигна вежди.

— Ти и Ейди ли познаваш?

— Да, тя помогна на баща ти и на мен да преминем през просеката, за да можем да вземем Книгата на преброените сенки.

— За каква кръгла кост говориш?

Ричард видя как в очите ѝ проблесна тревога.

— Ейди имаше една кръгла кост, гравирана отгоре със зверове. Това е изключително опасна вещ. Твоята Субстрактивна магия би трябвало да те е привлякла към нея.

Ричард си припомни, че бе мярнал тази кост на една полица.

— Видях нещо подобно в къщата ѝ, но не го взех. Не бих взел нещо, което не ми принадлежи. Може би това означава, че не притежавам Субстрактивна магия.

Тя се изправи.

— Не, нали си забелязал костта. Фактът, че не си я взел, означава само, че преди да сложиш Рада'Хан, твоята сила не е била развита

достатъчно, за да те привлече към костта на скрина, както те е привлякла към черния пясък.

Ричард се поколеба.

— Това създадо ли е някакъв проблем?

Тя се усмихна. Той си помисли, че го направи насила.

— Не. Ейди би пазила тази кост с цената на живота си. Тя знае колко е важна. Някой ден сам ще се убедиш.

— За какво служи?

— Тя помага да се защити воалът. Когато се използва от магьосник-воин като теб, който притежава и двете сили, тя призовава скрина. Скринът е сила, която помага да се държат световите разделени един от друг. Може да се каже, че скриновете са пазители на границата между двата свята.

— А какво ще стане, ако попадне в ръцете не на когото трябва? На някой, който иска да помогне на Пазителя?

Тя го дръпна за ризата.

— Прекалено много се тревожиш, Ричард. Имам работа. Вече трябва да вървиш. Положи всички усилия, дете, и учи. Научи се да докосваш своя Хан, да го контролираш. Ако искаш да бъдеш полезен на Създателя, трябва да учиш упорито.

Ричард се обърна към нея. Тя гледаше някъде в далечината.

— Ан, защо Пазителят иска света на живите? Какво би спечелил от него? Каква е причината?

Тя му отговори с мек, далечен глас.

— Смъртта е антитеза на живота. Пазителят съществува, за да поглъща живите. Ненавистта му към живота няма граници. Омразата му е вечна, както е вечен неговият затвор на смъртта.

## ШЕСТДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Когато тръгна към каменния мост, Ричард беше потънал в себе си. От известно време не излизаше от стаята, отдаден на мислите си. Когато Сестрите идваха да провеждат заниманията си, се стараеше едва-едва. Вече се страхуваше от момента, в който щеше да се научи да докосва своя Хан. Уорън не излизаше от подземията, търсейки усилено информацията, за която бяха говорили. В онова, което Прелатът сподели с Ричард, не можеше да няма частица истина. Защо иначе Пазителят още не е минал през портата? Ако е могъл, е щял да го направи.

Нуждаеше се от разходка. Имаше чувството, че главата му ще се пръсне. Просто искаше да се махне за малко от Двореца. Изведнъж пред него изникна Паша.

— Търсих те.

Той не я погледна, а просто продължи напред.

— Защо?

— Исках да бъда с теб.

— Е, аз отивам да се поразходя на чист въздух.

Тя сви рамене.

— Нямам нищо против една разходка. Може ли да дойда?

Ричард я погледна. Беше с ефирната си кафява рокля с остро деколте. А навън бе кучешки студ. Добре че поне бе взела практична наглед виолетова пелерина. На ушите ѝ се люлееха големи златни обеци. Коланът пасваше на огърлицата ѝ — и двете украшения имаха еднакви златни медальони по средата. Изглеждаше наистина добре, но не бе подходящо облечена за разходка из гората.

— Да не си обула онези безполезни чепици?

Тя вдигна крак да му покаже високите си кожени ботуши.

— Поръчах ги специално, за да мога да се разхождам с теб извън града.

„Специално“, каза си под мустак Ричард. След това си спомни колко я бе засегнал, когато ѝ каза, че синята рокля не ѝ отива. Не

искаше да накърнява чувствата ѝ, като я отпрати. Та тя просто се опитваше да му се хареса. Пък и може би едно усмихнато лице наоколо щеше да му се отрази добре.

— Е, хубаво, нямам нищо против да дойдеш с мен, стига само да не си мислиш, че ще те забавлявам с разговор.

Тя се усмихна и го хвана за ръката.

— Ще се радвам просто да повървя до теб.

Ако не друго, присъствието на Паша поне бързо охлади интереса на градските жени към него. По-смелите, които си позволяваха да се приближат прекалено много, си спечелваха гневния ѝ поглед. Онези, които не разбираха от погледи, имаха удоволствието да опитат нещо друго: нейния Хан. Те подскачаха, сякаш прободени от невидима сила, и бързо се изпаряваха.

Ричард вече бе разбрал защо Дворецът произвежда магьосници. Защото се надяваха един ден да се роди някой, който притежава и Субстрактивна, и Адитивна магия.

Вече имаха един.

Двамата вървяха мълчаливо нагоре по хълма, окъпан в златистата светлина на късното следобедно слънце. Сред скалистия пейзаж, обърнат към града, Ричард се почувства по-добре. И макар да знаеше, че това е илюзия, изпита усещане за свобода. Изведнъж му се прииска да не бе взимал Паша със себе си. Не беше виждал Грач от дни. Малкото зверче сигурно вече е пощуряло от притеснение.

Нямаше представа какво ще прави оттук нататък. Не знаеше дали всичко, което му каза Прелатът, е истина и не беше наясно от кое се страхува повече — че е истина, или че е не е.

Паша стисна ръката му така, че го изтръгна от хаотичните му мисли и го накара да спре. Погледът ѝ шареше нервно наоколо. По учестеното ѝ дишане разбра, че е изплашена от нещо.

— Какво има? — попита той.

Погледът ѝ се плъзгаше по околните скали.

— Ричард, там има нещо. Моля те, нека да се връщаме!

Ричард изтегли меча си. Характерният му звън изпълни притихналия следобеден въздух. Не чувстваше никаква опасност, но нейният Хан явно бе усетил нещо, което я беше изплашило.

Паша извика леко. Ричард се извъртя. Иззад една скала се подаде главата на Грач. Паша отстъпи назад.

— Не се плаши, той няма да те нарани!

Грач му се усмихна радостно, показвайки острите си зъби, и се изправи в цял ръст. Беше внушителен.

— Убий го! — изкрещя тя. — Това е див звяр! Убий го!

— Паша, успокой се. Той няма да ти направи нищо.

Тя продължи да отстъпва назад. Грач гледаше ту Ричард, ту нея и не знаеше какво да прави. Ричард се сети, че тя може да реши да използва силата си, за да нарани змея и застана между двамата.

— Ричард, махни се, трябва да го убием! Та това е звяр!

— Той няма да те нарани, Паша. Аз го познавам. Паша...

Тя се обърна и хукна, а виолетовата пелерина се развя зад гърба ѝ. Ричард изохка, гледайки я как лети надолу по хълма. Обърна се към Грач и го сгълча.

— Какво ти става? Защо трябваше да я плашиш така? Защо реши да се показваш пред хората?

Грач увеси уши. Раменете му се отпуснаха виновно, започна да скимти. Когато крилата му затрепериха, Ричард се доближи до него.

— Е, вече е късно да съжаляваш. Ела и ме прегърни.

Грач стоеше, забил поглед в земята.

— Хайде, всичко е наред.

Ричард обви с ръце огромното космато същество. Грач най-сетне се отзова. Разпери криле и обви с тях Ричард, гъргорейки от щастие. В следващия миг събори приятеля си на земята и започна да се боричка с него. Ричард го гъделичка, докато Грач не се разсмя щастливо.

Когато се успокоиха, змеят доближи нокът до джоба, в който Ричард държеше кичура от косата на Калан. Погледна го изпод веждите си, големи колкото остриета на брадви. Ричард изведнъж разбра какво иска да го пита зверчето.

— Не, не, това не е същата жена. Съвсем различна е.

Грач се намръщи. Явно не разбираше. На Ричард не му се обясняваше. Вместо това се отзова на поканата на косматия си приятел да се поборичкат още малко.

Когато се върна в Двореца, вече се смрачаваше. Трябваше да намери Паша и да ѝ обясни, че Грач му е приятел, а не е опасен звяр. Но преди да е открил Паша, Сестра Вирна откри него.

— Да не би да става въпрос за онова бебе, за малкото на змея, което ти казах да убиеш? Да не би да си му позволил да ни последва?



Ричард я изгледа.

— Той беше толкова безпомощен, Сестро. Не мога да убия нещо, което не представлява заплаха за мен. Двамата се сприятелихме.

Тя измърмори нещо и избърса с ръка челото си.

— Звучи толкова абсурдно, че сигурно е вярно. Имал си нужда от приятел, но не си пожелал това да съм аз.

— Сестро Вирна...

— Но защо остави Паша да го види?

— Не съм. Той просто си показва главата иззад една скала. Дори не знаех, че е там. Паша го видя, преди да разбере, че се е появил.

Сестрата въздъхна отчаяно.

— Хората тук се страхуват от дивите зверове. Убиват ги. Паша опищя Двореца, че на хълма има див звяр.

— Ще им обясня. Те ще разберат, че...

— Ричард! Чуй ме!

Той отстъпи крачка назад и зачака тя да продължи.

— В Двореца мислят, че животните, отглеждани като домашни любимци, са пречка за това човек да се научи да използва своя Хан. Смята се, че това отклонява чувствата от човека и ги насочва към съществуването, което той отглежда. Според мен е нелепо, но това е друг въпрос.

— И сега какво? Мислиш, че ще ми забранят да го виждам?

Тя сложи ръка на рамото му.

— Не, Ричард, те смятат, че това е див звяр, който може да те нападне. Според тях ти си в опасност. Докато ние с теб седим и си приказваме, Сестрите организират хайка. Възнамеряват да го издебнат и убият. За твое добро.

Ричард хвърли бърз поглед към загриженото ѝ лице и само секунда по-късно вече тичаше през глава. Прекоси светкавично моста и града. Хората изумени го гледаха как лети по улиците. Прескачаше колички, които не се отместваха навреме от пътя му, блъсна една сергия, на която се продаваха амулети. Хората крещяха след него, но той не спираше.

Когато стигна до хълмовете, сърцето му биеше бясно в ушите. На няколко пъти се спъва в камъни и корени, но ставаше веднага и продължаваше напред. Едва си поемаше дъх. Напредваше в тъмнината, скачайки от камък на камък.

Стигна до мястото, където се бяха борили следобедата и едва поемайки си дъх, започна да крещи. Стиснал юмруци, вдигнал нагоре глава, неистово повтаряше името на Грач. Околните скали отнасяха гласа му надалеч. Отговори му единствено тишината.

Изтощен до крайност, Ричард падна на колене. Те скоро щяха да са тук. Сестрите щяха да открият змея със своите Ханове. Грач нямаше да знае намеренията им. Дори да не ги приближи, магията им можеше да го достигне и убие. Те можеха да го повалят от разстояние и да го подпалят.

— Грааач! Грааач!

По небето прелетя тъмна сянка и закри част от звездите. Змеят тупна на земята и прибрав криле. Изви глава на една страна и изгъркори нещо.

Ричард го сграбчи за козината.

— Грач, чуй ме, трябва да се махнеш оттук. Не можеш да останеш повече. Те идват да те убият. Трябва да се махнеш!

Грач изскимтя въпросително. Ушите му щръкнаха нагоре. Опита се да прегърне Ричард, но той го отблъсна.

— Бягай! Разбра ме, знам, че ме разбра! Тръгвай! Искам да си вървиш. Те ще се опитат да те убият! Върви си и никога не се връщай.

Ушите на Грач клюмнаха. Той килна главата си на другата страна. Ричард го удари по гърдите и му посочи на север.

— Тръгвай! — отново посочи с ръка. — Върви и никога повече не се връщай по тези места!

Грач отново се опита да го прегърне и Ричард отново го отблъсна. Ушите на Грач клюмнаха още повече.

— Граач оиича Раач аард.

Ричард искаше повече от всичко друго на света да прегърне приятеля си и да му каже, че също го обича. Но не можеше. За да спаси живота му, трябваше да го накара да си отиде завинаги.

— Е, добре, аз пък не те обичам. Върви си и никога не се връщай!

Грач погледна надолу по хълма, по който бе побягнала Паша. После отново се извърна към Ричард. Зелените му очи се навлажниха. Протегна ръка. Ричард отново го отблъсна. Грач остана с вдигнати във въздуха ръце. Ричард си спомни първия път, когато бе прегърнал косматото зверче. Тогава Грач бе съвсем мъничък. А сега вече беше

толкова голям. Заедно с него бе пораснала и дружбата, и любовта между двамата.

Той беше единственият му приятел и само Ричард можеше да го спаси. Ако наистина го обичаше, той трябваше да го направи.

— Махни се! Не те искам повече! Не искам никога повече да се връщаш! Ти си само огромна топка косми. Махай се! Ако наистина ме обичаш, ще направиш каквото те помолих!

Ричард искаше да продължи да крещи, но буцата в гърлото заглуши думите му. Той отстъпи назад. Грач сякаш изчезна в студения нощен въздух. Ръцете му за последен път се протегнаха напред. Чу се болезнен, молещ стон.

Ричард направи още една стъпка назад. Грач го последва. Ричард взе един камък от земята и го запрати по зверчето. Камъкът отскочи от широката му гръд.

— Махай се! — изкрещя отново и хвърли още един камък. — Не те искам повече. Махай се! Дори не искам да те виждам!

От зелените очи на Грач потекоха сълзи и покапаха по гърдите му.

— Граач оиича Раач аард!

— Ако наистина ме обичаш, ще го направиш! Бягай!

Звярът погледна надолу по хълма, накъдето бе избягала Паша, обърна се и разпери криле. Хвърли последен поглед през рамо към Ричард и отлетя в нощта.

Когато вече не виждаше тъмната сянка на фона на звездите, нито чуваше пляска на криле, Ричард се строполи на земята. Единственият му приятел си беше отишъл.

— И аз те обичам, Грач!

Той се отдаде на неудържимия си плач.

— Добри духове, защо ми причинихте това? Той беше всичко за мен. Мразя ви! Всичките ви мразя!

\* \* \*

Беше изминал половината път, когато го озари внезапна мисъл. Замръзна на място. Челюстта му се отпусна надолу. В спокойствието на нощта плъзна треперещи пръсти към джоба си.

Недалеч под него проблясваха светлините на града. Покривите лъщяха, облени от лунна светлина. До слуха му достигаха звуците на града.

Извади от джоба си кичура на Калан.

„Ако наистина ме обичаш, беше казала тя, ще го направиш.“ Точно това каза той на Грач преди малко. Изведнъж разбра всичко. Прозрението дойде толкова внезапно, че дъхът му секна.

Калан не го бе пропъдила. Беше спасила живота му. Беше направила за него онова, което той току-що направи за Грач.

При мисълта, че се е съмнявал в нея, го прониза болка, която го повали на колене. Това сигурно е разбило сърцето ѝ. Как е могъл да се съмнява в нея?

Яката. Толкова се страхуваше от яката, че се бе оставил да бъде заслепен от нея. Калан го обича. Не е искала да се отърве от него, а да спаси живота му. Тя го обича.

Той разтвори ръце и извърна лице към небето.

„Тя ме обича!“

Стоеше на колене, загледан в кичура коса, която тя му бе подарила, за да му напомня за любовта ѝ. Никога, през целия си живот, не бе изпитвал такова облекчение. Светът отново оживя за него. Мисълта му трескаво се мятеше от едно нещо към друго. Току-що бе пропъдил Грач и косматият му приятел сигурно си мислеше, че Ричард просто не го иска вече. Това го натъжаваше, но в същото време именно тази случка му помогна да разбере, че Калан го обича. Това го изпълваше с неописуема радост. Накрая той се отдаде на тази радост.

Реши, че един ден Грач щеше да го разбере. Един ден, когато свали яката от врата си, Ричард щеше да намери приятеля си и да го върне при себе си. А дори това да не станеше, утешаваше го мисълта, че на свобода змеят щеше да е много по-щастлив. Той трябваше сам да намери своя път в живота, както бе направил Ричард.

В този момент най-много от всичко на света искаше да прегърне Калан и да ѝ каже колко много я обича. Но не можеше. Беше затворник на Сестрите и трябваше да учи, за да може да свали яката. Да я свали, за да се върне при Калан. Вече не се съмняваше, че тя ще го чака. Беше му казала, че винаги ще го обича.

\* \* \*

Когато срещна хайката на Сестрите, Ричард се опита да им обясни, че няма смисъл да продължават и че звярът си е отишъл. Но те не му повярваха и продължиха нагоре по хълма. Все едно. Нали Грач вече го нямаше. Приятелят му бе спасен.

Когато влезе в града, купи от първия уличен търговец една златна огърлица, без изобщо да провери дали е истинска. Не го интересуваше, нали изглеждаше красива. Взе почти на бегом останалата част от пътя до Двореца. Паша го чакаше в коридора пред стаята му.

— Ричард, Ричард! Толкова се тревожех. Знам, че си ми сърдит, но разбери, че...

Той ѝ се усмихна.

— Не съм ти сърдит, Паша. Наистина. Купил съм ти подарък в знак на благодарност!

Тя едва не извика от изненада, когато видя огърлицата.

— За мен ли е! Но защо?

— Защото ми помогна да разбере жената, която ме обича и винаги ме е обичала. Какъв сляп глупак съм бил! Ти ми отвори очите.

Тя го погледна студено.

— Но сега си тук, Ричард. С времето ще я забравиш. Ще разбереш, че аз съм създадена за теб.

Той се усмихна щастливо.

— Паша, съжалявам, нямам нищо против теб. Ти си прекрасна млада жена. Един ден и ти ще си намериш някого. Би могла да имаш всеки мъж, когото пожелаеш. Всички те харесват. Но аз не съм за теб. Може би ако доживея до сто, но не и преди това...

Усмивката се върна на лицето ѝ.

— Тогава ще чакам.

Ричард я целуна по челото и влезе в стаята си. Не мислеше, че ще може да заспи от превъзбуда и щастие, но бе толкова изтощен от цялото тичане, че едва стоеше на краката си. Последната му мисъл, преди да потъне в прегръдките на съня, бе за Калан. Представяше си я толкова ясно, че все едно стоеше пред него. Виждаше особената ѝ

усмивка, дълбоките зелени очи, блестящата дълга коса. Заспа най-щастливия си сън от месеци насам.

През следващите няколко дни се чувстваше така, сякаш краката му не докосваха земята. Всички бяха изненадани от доброто му настроение. Отначало го поглеждаха изпод вежди, но постепенно се заразяваха от веселостта му. Някои от Сестрите се заливаха в непринуден смях, когато им казваше, че са красиви като слънчев ден.

Подтикваше Сестрите, които идваха да го обучават, да полагат още повече усилия, за да му помогнат да открие своя Хан. Караше ги да остават с него повече от обикновено. Сестрите Тови и Сесилия преливаха от ентузиазъм, Мериса и Ничи си позволиха по една доволна, но сдържана усмивка, Армина бе предпазлива, но също се радваше, а Лилиана направо сияеше от щастие. Ричард искаше да свали яката и разбра, че това няма да стане, преди да е направил онова, което те искат от него.

Тъй като отдавна не беше виждал Уорън, един ден реши да слезе в подземие и да провери докъде са стигнали проучванията му. Сестра Беки вече я нямаше, а Сестрата, която я заместваше, се изкикоти, когато той ѝ смигна.

Уорън беше приятно изненадан да го види и въодушевен от някои неща, които бе открил. Нямаше търпение да му ги разкаже. Когато вратата на една от вътрешните стаи се затвори плътно зад тях, започна да разгръща трескаво книгите, натрупани на масата.

— Онова, което ми каза, много ми помогна. Ето, виж тук — Уорън посочи някакви думи, които Ричард не можеше да прочете. — Точно както ми каза. Тук се споменава, че дори Камъкът на сълзите да е пренесен в този свят, сам по себе си той не може да освободи Пазителя.

— И какво толкова му е важното?

— Ами това означава, че той е заключен с няколко ключалки. И това, че една от тях е превъртяна, не означава, че той е на свобода. Съществуват редица начини да му се помогне да избяга, редица магически предмети. Но Камъкът на сълзите трябва да бъде използван от някой от този свят, от някой, който притежава едновременно Адитивна и Субстрактивна магия. Само така може да бъде освободен Пазителят. Онези, които притежават само Адитивна магия, могат да причинят вреда, да разкъсат още повече воала. Но не и да го освободят.

— Мисля — продължи Уорън бодро, — че ако сме достатъчно внимателни, дори този черен камък да е пренесен в нашия свят, не ни грози опасност.

— Камъкът не е черен. Никога не съм ти казвал такова нещо. Описах ти само формата и големината му.

Уорън докосна с пръсти горната си устна.

— Не е черен ли? Тогава какъв е на цвят?

— Кехлибарен.

Уорън кръстоса ръце пред гърдите си и въздъхна с облекчение.

— Благодаря на Създателя! — Той подсвирна от щастие. — Това е новината на годината. Кехлибарен означава, че е докоснат от магьосническа сълза. Това отблъсква Пазителя. Това е все едно ние да ядем червясало развалено месо. Неговите пратеници няма да го докоснат!

Усмивката на Ричард се разшири. Сигурно Зед го е направил. Ето защо нещо в Камъка му напомняше за Зед. Това, след вчерашното му откритие за Калан, му дойде твърде много. Не можеше да задържи толкова много щастие в себе си.

— Уорън, имам и друга добра новина. Влюбен съм. Ще се женя.

Уорън отново подсвирна и го погледна с грейнало лице, но изведнъж усмивката му се стопи.

— Не е Паша, нали? Ако е тя, ще те разбере, вие двамата сте прекрасна...

Ричард го бутна по рамото.

— Не, не е Паша. Ще ти разкажа за нея някой друг път. Не исках да те прекъсвам. Какво още имаш да ми казваш?

— Е, добре. — Уорън придърпа друга книга към себе си. — Има няколко ценни сведения за кръглата кост, за която ми говори, и за скрина. Едното е в разклонено пророчество, свързано със зимното слънцестоене, което ще настъпи след няколко седмици. Пророчеството е доста объркано, с много разклонения. Едва напоследък научихме, че пророчеството за онази жена и нейния народ произтича от вярното разклонение...

Уорън продължи да говори за разклонения и пророчества, в които Ричард постепенно се изгуби напълно. Почти единственото нещо, което запомни, бе зимното слънцестоене.

— Какво общо има всичко това със зимното слънцестоене?

Уорън вдигна глава.

— Зимното слънцестоене. Най-краткият ден в годината. Най-краткият ден и най-дългата нощ. Схващаш ли накъде бия?

— Не. Какво общо има това със скрина?

— Най-дългата нощ в годината. Най-дълга нощ, най-много мрак. Нали разбираш, има определени моменти в годината, когато влиянието на Пазителя върху нашия свят е най-силно. Нему принадлежи светът на мрака и когато ние сме в период на най-много тъмнина, воалът е най-уязвим. Тогава той може да причини най-много злини.

— Значи след няколко седмици, в деня на зимното слънцестоене, ще сме в голяма опасност.

Уорън повдигна доволно вежди.

— Да. Но ти ми даде информация за разрешаването на едно предстоящо пророчество, към което можем да прибавим и това, че знаем кое е вярното разклонение. Нали разбираш, с това зимно слънцестоене е свързано едно пророчество за опасността, грозяща света на живите. Пазителят трябва да разполага с много и правилно подредени елементи, за да бъде това вярно разклонение. Като например с отворена порта. Но за това му е необходим агент в този свят. — Уорън се наведе напред със сияещо лице. — А освен това и скрин. Ако разполага с тази кост от скрин, за която ми каза, той може да призове пазача и да го унищожи. И след това да премине през портата.

— Уорън, това звучи доста страховито!

Уорън махна небрежно с ръка.

— О, няма такова нещо. Има много пророчества, които звучат ужасно като това. Но много рядко може да се случи всички елементи да са си по местата. Така че обикновено страховитите пророчества се оказват произтичащи от грешни разклонения, защото...

— Уорън, не се отклонявай!

— А, да. Ами, нали разбираш, ти ми каза, че костената фигурка, която може да извика скрина, е у твоята приятелка. От друга страна, Пазителят се нуждае от агент в този свят, с какъвто не разполага. При положение, че костта на скрина не е у него и че това разклонение, както знаем, е вярното, значи другото е грешно. Така че сме в безопасност!



Някакъв импулс дълбоко в съзнанието на Ричард се опитваше да му каже нещо, но той скоро бе удавен в увереността на Уорън. Ричард се остави да бъде завладян от ентусиазма на приятеля си. Тупна го по гърба.

— Добра работа си свършил, Уорън. Сега вече мога да се съсредоточа върху това да се науча да използвам своя Хан.

Уорън засия.

— Благодаря ти, Ричард. Толкова се радвам, че успя да ми помогнеш! Откакто те познавам, напреднах повече, отколкото изобщо си мислех, че е възможно.

Все още усмихнат, Ричард удивено поклати глава.

— Уорън, никога не съм срещал толкова умен човек, при това толкова млад!

Уорън започна да се смее, сякаш Ричард бе казал най-смешното нещо на света.

— Какво е толкова смешно?

— Ами шегата ти — успя да вметне Уорън през смях, бършейки сълзите от очите си.

— Каква шега?

Смехът на Уорън утихна до приглушено кикотене.

— Ами за мен, дете съм бил млад. Видя ми се страшно смешно.

Ричард задържа любезната усмивка на лицето си.

— Уорън, защо ти се видя толкова смешно?

От смеха на Уорън остана само широка усмивка.

— Защото съм на сто петдесет и седем години.

Ричард настръхна.

— Сега пък ти се шегуваш, нали? Това е шега, Уорън, кажи ми, че е шега!?

Доброто настроение на Уорън се изпари. Той примигна.

— Ричард... ти знаеш, нали? Те би трябвало да са ти казали. Бях сигурен, че са ти казали досега...

Ричард блъсна книгата настрана. Приблужи стола си до този на Уорън.

— Какво да са ми казали? Уорън, не ми казвай нещата наполовина. Ти си ми приятел, ако има нещо, трябва да го науча от теб.

Уорън се покашля, след това навлажни устните си с език. Наведе се напред.

— Ричард, съжалявам. Мислех, че знаеш, иначе отдавна да съм ти го казал сам. Наистина.

— Какво да ми кажеш, Уорън?

— За магията. Магията на Двореца на пророците. В нея има елементи както от Адитивната, така и от Субстрактивната магия, които се отнасят по странен начин към външния свят. Това прави времето тук вътре да тече по различен начин.

— Уорън — каза Ричард дрезгаво, — да не би да искаш да ми кажеш, че това се отразява на всички нас? На всички, които носят яка?

— Не... На всички, които живеят в Двореца. Включително и на Сестрите. Върху това място е направено заклинание. Докато Сестрите живеят в Двореца, те остаряват също като нас. Благодарение на това заклинание това става много по-бавно. Времето тук тече по-различно.

— Какво искаш да кажеш с това „по-различно“?

— Заклинанието забавя процесите. За всяка година от нашия живот навън са изминали между десет и петнадесет години.

Ричард завъртя глава.

— Уорън, това не може да бъде истина. Не може!

Той се опитваше да намери някакво доказателство.

— Паша, Паша може би ще...

— Ричард, аз познавам Паша отпреди повече от сто години.

Ричард дръпна назад стола и заби пръсти в косата си.

— Но това е абсурдно. Това е нещо като... Но защо?

Уорън го хвана за ръката и седна до него. Придърпа стола си поблизо до неговия. И заговори с глас, с който обикновено се съобщават лоши новини.

— Обучението на магьосниците продължава много дълго. Според хода на времето на външния свят аз например съм се учил да докосвам своя Хан повече от двадесет години. Но тъй като през това време съм бил тук, в Двореца, ми е отнело две години. Навън са изминали двадесет, а аз съм пораснал само с две. Ако в Двореца не забавят времето, ние всички ще умрем като престарели дядовци още преди да сме се научили как се палят лампите с помощта на Хан. Не съм чувал обучение на магьосник да е продължило по-малко от двеста години. Обикновено отнема около триста, а понякога и повече, близо четиристотин. Магьосниците, които са създали Двореца, са знаели това

и така са го отделили от външния свят, където времето има друг ход. Не знам как точно става, знам само, че е истина.

Ричард поклати глава.

— Но... аз искам да махна тази яка. Трябва да отида при Калан. Не мога да чакам толкова дълго, Уорън, помогни ми. Не мога да чакам толкова години.

Уорън заби поглед в пода.

— Съжалявам, Ричард, но не знам как да сваля яката ти, нито пък как могат да се преодолеят бариерите, които ни държат тук. Знам как се чувстваш, въпреки че съм прекарал последните петдесет години почти без да излизам от подземията. Някои от другите момчета не се вълнуват чак толкова от това и казват, че така имат възможност по-дълго да се наслаждават на женска компания.

Ричард бавно се изправи.

— Не мога да повярвам.

Уорън се обърна към него.

— Ричард, моля те, прости ми, че ти казах. Съжалявам. Причиних ти болка. А ти винаги...

Ричард сложи ръка върху рамото на Уорън.

— Ти нямаш вина. Не си го измислил. Само ми каза истината.

Гласът му звучеше, като че ли идваше от дъното на отвъдния свят.

— Благодаря, че ми каза, приятелю.

Когато излезе през вратата, всичките му мечти бяха рухнали. Ако не свалеше веднага яката, всичко щеше да бъде загубено.

Сестра Улиция и Сестра Финела се изправиха веднага щом той влезе в стаята им. Те, както и войниците от охраната пред вратата, се дръпнаха моментално встрани, когато видяха изражението на лицето му. Той премина, без да забави ход, през святкащия въздушен щит. Вратата се отвори пред него, без дори да я е докоснал.

Прелатът седеше на стола си, облегла ръце върху отрупаната с книги маса. Щом той влезе, очите ѝ се вдигнаха към него. Ричард застана до масата и се наведе напред.

— Трябва да отбележа, Ричард — каза тя с тих глас, — че не съм предупредена за това посещение.

— Защо Сестра Вирна не ми каза?

— Аз ѝ заповядах да не ти казва!

— А защо ти не го направи?

— Защото исках първо да научиш важни за теб неща, за да разбереш по-добре своето значение. Това е основната задача на магьосниците, а и на Прелата също.

Ричард се свлече на колене пред писалището ѝ.

— Ан — прошепна той, — моля те, помогни ми. Трябва да сваля Рада'Хан от врата си. Аз обичам Калан. Имам нужда от нея. Трябва да се върна. Бяхме разделени много дълго. Моля те, Ан, помогни ми.

Тя остана известно време със затворени очи. Когато ги отвори, бяха пълни със съчувствие.

— Казах ти истината, Ричард. Ние не можем да свалим Рада'Хан, докато не се научиш как да си помогнеш сам. А това ще отнеме време.

— Моля те, Ан, помогни ми, няма ли някакъв друг начин?

Тя бавно поклати глава.

— Не, Ричард. С времето ще свикнеш. Всички свикват. За останалите е по-лесно, защото идват тук като момчета и нищо не разбират. Никога не сме го казвали на възрастен човек като теб, който може да направи разликата.

Мислите на Ричард се замъглиха. Сякаш бе попаднал в ужасен сън.

— Но ние ще загубим толкова много време. Тя ще е остаряла. Всички, които познавам, ще са остарели.

Ан приглади назад сивите си коси.

— Ричард, за времето, през което ти живееш тук и те обучават, пра-пра-правнуците на всеки от хората, които познаваш, вече ще са умрели като старци и ще са погребани под земята от десетки години.

Той примигна срещу нея, опитвайки се да проумее думите ѝ, но всичко в главата му се беше объркало. Изведнъж си спомни предупреждението на Шота — капана на времето. Точно този капан е имала предвид.

Почувства се напълно ограбен. Тези хора му бяха отнели всичко, което обичаше. Никога повече нямаше да види Зед, нито Чейс, нито когото и да било друг. Никога повече нямаше да държи Калан в прегръдките си. Никога нямаше да може да ѝ каже, че я обича и че е разбрал жертвата, която тя е направила за него.

## ШЕСТДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

Ричард вдигна глава от пода, където седеше, и в рамката на вратата видя Уорън. Не го беше чул да почука. След като приятелят му не каза нищо, Уорън влезе и седна до него.

— Слушай, Ричард, нещо, което ми каза онзи ден, ме накара да се замисля. Нали спомена, че ще се жениш за Майката Изповедник.

Мисълта на Ричард изплува от замъгленото му съзнание и очите му изведнъж се вдигнаха.

— Пророчеството е за нея, нали? Пророчеството, което ти каза, че ще се сбъдне в деня на зимното слънцестоене.

— Може да се окаже точно така. Но не знам достатъчно за нея, пък и изобщо за Изповедниците, за да мога да кажа със сигурност. Майката Изповедник в бяло ли се облича?

— Да. Изповедниците се раждат, за да се борят за истината. Тя е последната от тях.

— Ричард, мисля, че това е добра новина. Мисля, че тя ще открие щастието и ще го занесе на своя народ. И това ще стане в деня на зимното слънцестоене.

Ричард си спомни видението, което му се бе явило в Кулата. Спомни си ужаса на това, което видя. Думите, които бе изрекла Калан, се бяха запечатали в съзнанието му. Той ги повтори пред Уорън:

— „Сред всички само един, роден с дарбата да носи Истината, ще остане жив, след като се вдигне заплахата на сянката. Тогава ще дойде още по-непрогледната тъмнина на мъртвите. За да остане поне искрица надежда за живот, родената в бяло трябва да бъде принесена в жертва на народа си, за да го дари с радост и щастие.“

— Да, точно това е! Мисля, че „още по-непрогледната тъмнина“ означава едновременно Пазителя и зимното слънцестоене. Предполагам, че това... Ричард, къде си прочел това пророчество?

— Не съм го чел. Научих го в едно видение, което имах, свързано с нея.

Очите на Уорън се разшириха от изненада.

— Имал си видение за пророчество?

— Да, тя ми каза думите, а също така ми показва какво означават.

— И какво е то?

Ричард изтупа някаква прашинка от крачола си.

— Не мога да ти кажа. Тя каза, че мога да повтора думите, но не и да описвам видението си. Съжалявам, Уорън, но не смея да нарушавам това предупреждение, преди да разбере какви могат да бъдат последствията. Но мога да ти кажа, че ако то се изпълни, резултатите няма да са радостни нито за нея, нито за мен.

Уорън се замисли за миг.

— Да, прав си. — Той го погледна с крайчеца на окото си. — Ричард, има нещо, свързано с пророчествата, което мисля, че трябва да знаеш. Едва ли някой може да каже точно какво означават думите, но те не винаги отразяват истинското намерение.

— Какво имаш предвид?

— Ами няколко пъти, докато съм чел пророчества, съм получавал видения. Видението, както и пророчеството, може да са истински, но да се различават от онова, което си мислел, че означават, докато си го четял. Струва ми се, истинският начин, по който едно пророчество би трябвало да бъде разгадано, е чрез дарбата, чрез виденията.

— Сестрите знаят ли го?

— Не. Мисля, че точно това означава да си Пророк. Ричард, щом си имал такова видение, щом си чул думите и си видял значението им, може би това означава, че си Пророк.

— Според Прелата моят талант е по-различен. Ако тя е права, тогава способността да имам видения е просто част от онова, което наистина съм.

— Което е?

— Прелатът каза, че съм магьосник-воин.

Уорън отново ококори очи.

— Ричард, магьосниците-воини имат дарбата на двете магии. През последните... няколко хиляди години не се е раждал нито един магьосник, който притежава Субстративна магия. Може би Прелатът греши.

— Надявам се да е така, но ако е права, това би обяснило доста неща. От онова, което знам от един приятел, Адитивната магия

използва съществуващото, като прибавя към него, умножава го, променя го. Тя създава нещата. Субстрактивната магия прави обратното — унищожава ги.

Всички въздушни щитове в Двореца са издигнати от Сестрите, които притежават само Адитивна магия. Дори родените с дарбата не могат безпрепятствено да преминават през техните щитове, нито да ги развалят, понеже тяхната магия също е Адитивна. Сила срещу сила.

По някакъв начин обаче аз мога да минавам през всички въздушни щитове в Двореца, без дори да полагам усилия.

Наличието на Субстрактивна магия у мен би обяснило нещата. Субстрактивната магия би се явила противоположността на Адитивната в щитовете. И би я разрушила.

— Но нали каза, че не можеш да преминеш през бариерите, които ни държат в Двореца. Те също са някакъв вид въздушни щитове. Ако наистина притежаваш Субстрактивна магия, защо не можеш да го направиш?

Ричард повдигна вежда и се наведе към него.

— Уорън, кой е поставил тези щитове?

— Ами онези, които са направили цялата магия в Двореца, магьосниците от старите...

— Които, както сам ми каза, са притежавали Субстрактивна магия. Тези щитове са единствените, сложени от тях. И единствените, през които не мога да минавам. Единствените, на които моята Субстрактивна магия, ако наистина притежавам такава, не може да противодейства. Разбираш ли какво имам предвид?

Уорън се облегна назад.

— Да... — Той потърка замислено брадата си. — Добре, това звучи логично. И пасва на някои от пророчествата, свързани с теб. Ако ти наистина си магьосник-воин и роденият за Истината.

— В тези пророчества казва ли се, че ще победя?

Уорън се поколеба. Хвърли поглед към Меча на истината, който лежеше на земята до тях.

— Ако ти кажа „бяло острие“, това би ли ти подсказало нещо?

Ричард въздъхна дълбоко при спомена.

— Аз мога да нажежавам острието на меча до бяло. Чрез магията.

Уорън избърса лицето си с ръка.

— Тогава мисля, че сме загазили. Има едно пророчество, в което се казва така: „Ако той загуби, светът ще потъне в още по-дълбокия мрак на долните страсти, които ще нахлуят през дупката. Надеждата за спасение ще бъде тънка като бялото острие на родения за Истината.“

— „Ще нахлуят през дупката.“ Това е портата — каза Ричард.

— А „по-дълбокия мрак на долните страсти“ е Пазителят.

— Уорън, трябва да направя нещо за онова пророчество. За онова, в което се споменава за жената в бяло. Важно е. Имаш ли идея?

Уорън го погледна, сякаш се опитваше да вземе някакво решение.

— Имам. Макар да не знам дали ще помогне. — Той подпря ръце в бедрата си и се отпусна на тях. — В Двореца има един Пророк. Никога не съм го виждал. Искрах, но не ми позволиха. Казаха, че било много опасно за мен да говоря с него, преди да съм научил достатъчно. Обещаха, че когато това стане, ще ми разрешат да го видя.

— Тук в Двореца ли? Къде?

Уорън измъкна част от робата си изпод коленете.

— Не знам. Сигурно е някъде в забранените зони, но не знам в коя, пък и нямам представа как можем да разберем.

Ричард се изправи.

— Аз обаче имам.

\* \* \*

Ричард разбра, че е попаднал точно на когото трябва, когато при споменаването на думата „пророк“ боец Кевин Анделмиър пребледня като платно. Отначало се отдръпна, твърдейки, че нищо не знае. Но след като Ричард деликатно му припомни за всички услуги, които му бе правил, Кевин му прошепна мястото.

Тази част от Двореца, към която го препрати, бе една от най-строго охраняваните. Ричард познаваше разпределението на всички постове, защото бе идвал да бере бели рози за Сестрите и се бе качвал горе на стената „да погледа морето“. Освен това познаваше и всички стражи. Те бяха чести посетители на проститутките, които Ричард осигуряваше на Дворцовата охрана.



Когато наближи външната порта, дори не забави крачка, а само кимна в отговор на смигването на стражите. Онези горе на стената бяха значително по-строги. И двамата му извикаха нещо, а единият дори се опита да го спре. Ричард пое ръката му и я разтърси сърдечно, сякаш си е помислил, че затова му е протегната. Двамата въздъхнаха и го пуснаха, след това продължиха обиколката си. Ричард отмина с бърза крачка, а незакопчаната пелерина на сбърза се развя на гърба му.

В края на крепостната стена започваше малка колонада, в дъното на която надолу тръгваше вита стълба, отвеждаща към покоите на Пророка. Стражите пред вратата долу бяха същите двама, с които в началото трудно се сприятели. И първите, на които осигури женска компания като подарък. Когато го видяха, те настръхнаха.

Ричард небрежно се насочи към вратата между тях.

— Уолш, Болесдън, как сте?

Двамата кръстосаха копията си пред вратата.

— Ричард, какво правиш долу? Розите ти растат далеч от тук.

— Виж, Уолш, трябва да се видя с Пророка.

— Ричард, не ни забърквай в такива неща. Знаеш, че не можем да те пуснем. Сестрите живи ще ни одерат.

Ричард сви рамене.

— Аз няма да им кажа, че сте ме пуснали. Ще им кажа, че съм ви измамил. Ако някой разбере, което не ми се вярва да стане, ще кажете, че съм се промъкнал незабелязано покрай вас. Аз ще го потвърдя.

— Ричард, ти наистина...

— Кажете, някога да съм създавал на някого от вас неприятности? Никога с нищо не съм навредил на когото и да било от стражите, момчета, напротив, винаги съм искал да ви помогна и съм го правил! Черпя ви в кръчмата, заемам ви пари, когато имате нужда, вода ви момичета и за нищо никога не ви искам нито грош. Нещо да съм ви искал в замяна?

Ричард държеше ръката си върху дръжката на меча. Нищо нямаше да го спре да влезе през тази врата.

Уолш ритна едно камъче с ботуша си. С тежка въздишка първо той, а след това и другарят му отместиха копията си.

— Болесдън, направи една обиколка, аз ще отида да почина в караулното.

Ричард махна ръката си от дръжката на меча и потупа мъжа по рамото.

— Благодаря ти, Уолш, няма да го забравя.

Някъде към средата на вътрешния коридор Ричард усети съпротива, щитове като онези пред вратата на Прелата. Но това само леко го забави. Стаята в края на коридора беше просторна почти колкото неговата, но може би по-елегантно обзаведена. На една от стените бяха окачени огромни гоблени, другата беше покрита от горе до долу с изящни етажерки за книги. При все това повечето от книгите бяха разхвърляни из цялата стая, върху столове и канапета, дори по жълто-синия килим на пода.

С гръб към него, на един стол край студеното огнище седеше мъж.

— Трябва да ми кажеш как го правиш — чу се дълбокият му, властен глас. — Много ще ми е интересно да науча този номер.

— Как правя какво? — попита Ричард.

— Как минаваш през въздушните щитове, все едно че изобщо не съществуват. Всеки път, когато опитвам, направо ми прогарят плътта.

— Ако някога разбере, обещавам веднага да ти кажа. Казвам се Ричард. Ако не си много зает, бих искал да си поговорим.

— Зает! — Раменете му се разтърсиха от сърдечен смях. Когато се изправи, Ричард малко се изненада от огромната му осанка. Дългата му бяла коса отначало го бе накарала да мисли, че е стар и съсухрен. Наистина бе стар, но в никакъв случай не съсухрен. Изглеждаше силен и изпълнен с енергия. Усмивката му бе дружелюбна и в същото време заплашителна. На врата му, също както на врата на Ричард, имаше Рада'Хан.

— А моето име е Натан, Ричард. С нетърпение очаквах да се запозная с теб. Не предполагах, че сам ще ме намериш.

— Искях да дойда сам, за да можем да поговорим на спокойствие.

— Знаеш ли, че аз съм Пророк?

— Не съм дошъл тук да ме учиш да пека хляб.

Усмивката на Натан стана още по-широка, но този път не се засмя. Веждите му се надвесиха над очите. Гласът изсъска.

— Искаш ли да ти кажа нещо за твоята смърт, Ричард? За това как ще умреш?

Ричард се отпусна на близкото канапе и вдигна краката си на масата пред него. След това на свой ред погледна Натан смръщено и му върна заплашителната усмивка.

— Разбира се. С удоволствие ще те изслушам. А след това, когато свършиш, ще ти разкажа за твоята смърт.

Натан повдигна вежда.

— Нима и ти си Пророк?

— Достатъчно, за да ти кажа как ще умреш.

Лицето му придоби любопитно изражение.

— Така ли? Разкажи ми тогава.

Ричард си взе една круша от купата, оставена на масата. Избърса я в крачола си и отхапа. Дъвчейки, каза:

— Ще умреш тук, в тези стаи, от старост, без никога отново да видиш света навън.

Бръчките по лицето на Натан станаха по-дълбоки, изражението му помръкна.

— Изглежда, наистина си Пророк, моето момче!

— Освен ако не ми помогнеш. Може би ако ми помогнеш, ще мога да се върна тук и да намеря начин да те измъкна.

— И какво искаш от мен?

— Да махна тази яка от врата си.

По лицето на Натан се разля хитра усмивка.

— Изглежда, двамата с теб имаме общи интереси, Ричард.

— Сестрите ми казаха, че без нея ще умра.

Усмивката му се разшири още повече.

— Сестрите изискват от другите да говорят истината, но рядко си създават неудобството самите те да го правят. Те имат свой собствен график, Ричард. През гората има повече от една пътека.

— Сестрите казаха, че трябва да се науча да използвам своя Хан, за да се освободя от яката. Но както изглежда, не се стараят да ми помогнат особено.

— По-лесно ще стане пън да пропее, отколкото някоя Сестра да те научи да използваш своя Хан. В теб има Субстрактивна магия. Те не могат с нищо да ти помогнат.

— А ти можеш ли, Натан?

— Може би. — Натан се отпусна на стола и се наведе напред. — Кажи ми Ричард, чел ли си някога „Приключенията на Бони Дей“?

— Да съм я чел ли? Та това е любимата ми книга. Чел съм я толкова пъти, че знам всяка дума наизуст. Много бих искал да срещна човека, който я е написал, и да му кажа колко харесвам книгата му.

По лицето на Натан се разля момчешка усмивка.

— Току-що го срещна, момчето ми, току-що го срещна!

Ричард се изправи на канапето.

— Ти! Ти си написал „Приключенията на Бони Дей“?

Натан изрецитира няколко пасажа, за да му докаже, че познава книгата съвсем отблизо.

— Аз я дадох на баща ти, за да ти я даде, когато си достатъчно голям, за да можеш да четеш. По това време ти току-що се беше родил.

— Бил си там с Прелата? Тя не ми каза нищо за теб.

— Не се учудвам. Нали разбираш, Ан не притежава достатъчно сила, за да може да влезе в Магьосническата кула в Ейдиндрил. Аз помогнах на Джордж да го направи, за да може да вземе Книгата на преброените сенки. В тази Кула има доста любопитни книги с пророчества.

Ричард го гледаше изумен.

— Както изглежда, с теб сме стари познати.

— Повече от познати, Ричард Рал. — Натан го погледна многозначително. — Аз се казвам Натан Рал.

Ричард зяпна.

— Ти си ми... някакъв пра-прароднина?

— Още доста „пра“ трябва да прибавиш. Аз съм на близо хиляда години, моето момче. — Той размаха пръст във въздуха. — Отдавна се интересувам от твоята персона. За теб се говори в пророчествата. Написах „Приключенията на Бони Дей“ за онези, в които има потенциал. Това също е един вид книга с пророчества. Буквар с пророчества, ако мога така да се изразя, нещо, което да можеш да разбереш и да ти бъде от полза. И наистина ти помогна, нали, Ричард?

— И то неведнъж! — каза Ричард, все още зяпнал.

— Добре! Това ме радва. Дадохме книгите на няколко специално подбрани момчета. Единствен ти от всички тях си все още жив. Останалите загинаха при „необясними“ обстоятелства.

Потънал в мисли, Ричард дояде крушата си. Тази работа със Субстративната магия определено не му харесваше.

— Можеш ли да ми помогнеш да се науча да използвам силата си?

— Помисли, Ричард, Сестрите не са ти причинявали болка с яката, нали?

— Не, но ще го направят.

— Предишната битка, Ричард. Какво каза Бони Дей на Уоруикските войници, които охраняваха тресавищата? Че врагът няма да ги нападне оттам, откъдето ги е нападнал преди. Че хабят енергията си по най-глупашкия начин, опитвайки се да победят в битка, която вече е свършила. В предишната битка. — Натан повдигна вежда. — Явно си пропуснал този урок. Това, че нещо ти се е случило преди, не означава, че ще ти се случи отново. Мисли за бъдещето, Ричард, не за миналото.

Ричард се поколеба.

— Имах... видение, когато бях в Кулата в Долината на изгубените. В него Сестра Вирна използва яката, за да ми причини болка.

— И това събуди гнева ти.

Ричард кимна.

— Призовах магията и я убих.

Натан се усмихна и поклати разочаровано глава.

— Видението е било твоето собствено мислене, което е искало да ти каже нещо. Опитвало се е да ти внуши, че ако се опитат да направят това, ти ще можеш да се защитиш, ще можеш да ги победиш. Дарбата и мисълта ти са действали заедно, опитвайки се да ти помогнат. Бил си прекалено зает с предишната битка, за да обърнеш внимание на посланието.

Огорчен, Ричард не каза нищо. Толкова се бе страхувал да не му причинят болка, че не бе мислил за нищо друго. Беше пропуснал истинското значение на стореното от Калан, защото се бе отдал на страха си, че миналото може да оживее отново. „Мисли за разрешението, не за проблема!“, това му бе повтарял Зед непрекъснато. Беше се оставил да бъде заслепен за бъдещето от миналото.

— Разбрах те, Натан — призна той. — Какво искаше да ми кажеш с това, че Сестрите не са ми причинявали болка с яката?

— Ан знае, че ти си магьосник-воин. Казах ѝ го още преди да се родиш. Преди около петстотин години. Сигурно тя е дала нареждания

на Сестрите. Да причиняваш болка на магьосник-воин е все едно да риташ борсук по гърба.

— Искаш да кажеш, че тайната на моята сила по някакъв начин е свързана с болката?

— Не. С резултата от болката. С гнева. — Той посочи с ръка меча на хълбока на Ричард. — Ти използваш меча по този начин. Гневът призовава магията. Всъщност ти я призоваваш, тя събужда гнева ти и така започва да действа. Искаш ли да те науча как да докосваш своя Хан?

Ричард се наведе напред.

— Да. Никога не съм предполагал, че ще го кажа, но да, искам. Трябва да намеря начин да изляза от тук.

— Протегни дланта си напред. Така.

Натан като че ли бе издигнал около себе си някаква властна аура.

— А сега потъни в очите ми!

Ричард се загледа в огромните, дълбоки, лазурни очи. Погледът на магьосника го привличаше неудържимо към себе си. Сякаш потъваше в кристалносиньо небе. Дъхът му започна да излиза на пресекулки, без той да го желае. Властните думи на Натан дойдоха до него по-скоро като усещане, отколкото като звук.

— Призови своя гняв, Ричард! Призови яростта! Призови омразата и жестокостта!

Ричард го почувства, сякаш бе извадил меча си. Сякаш някой изтръгна дъха му. Гневът го облада.

— А сега почувствай горещината на яростта! Почувствай пламъците й! Така. Сега съсредоточи тези усещания в дланта си.

Ричард събра гнева на магията в ръката си, насочи го, почувства силата му. Мощта на всичко това го накара да стисне зъби.

— Погледни в ръката си, Ричард. Виж го. Виж онова, което чувстваш.

Очите на Ричард бавно се спуснаха към ръката му. В разтворената му длан трептеше леко топка синьо-жълт огън. Усети енергията, струяща от тялото му, изливаща се в огъня. Увеличи струята гняв и пламъците станаха по-големи.

— Сега захвърли гнева, омразата, яростта и огъня в камината.

Ричард протегна ръка напред. Въртящата се огнена топка остана да се носи над дланта му. Той погледна към огнището и насочи гнева

си навън. Изхвърли го от себе си.

Течната светлина се устреми към камината със свистене и избухна в огнището с трясък като светкавица.

Натан се усмихна гордо.

— Ето така се прави, момчето ми. Съмнявам се, че Сестрите могат да те научат на това и за сто години. Ти го носиш в себе си. Без съмнение. Ти си истински магьосник-воин.

— Но, Натан, аз не почувствах своя Хан. Не почувствах нищо по-различно. Само ярост, както когато използвам меча. И малко ме заболя, все едно съм преципал пръста си на вратата.

Натан кимна с разбиране.

— Разбира се, че няма да почувстваш нищо. Ти си магьосник-воин. Другите магьосници притежават само едната страна на дарбата. Те използват онова, което ги заобикаля: въздух, топлина, студ, огън, вода. Каквото им трябва. Магьосниците-воини не са като останалите. Вместо да правят това, те изтеглят същността на силата от самите себе си. Ти не направляваш своя Хан, ти направляваш чувствата си. Сестрите винаги се опитват да научат някого на начина, по който стават нещата. Но това е неприложимо към сила като твоята. За теб единственото важно нещо са резултатите. Защото ти извличаш силата от самия себе си. Затова те не могат да те обучават.

— Какво по-точно имаш предвид? Как така не могат да ме обучават?

— Виждал ли си някога шивачка, която не може да улучи игленика? Сестрите искат да гледаш ръката си, карфицата и игленика. По този начин използват магията си другите магьосници. Магьосниците-воини не гледат. Те просто правят нещата. Техният Хан действа инстинктивно.

— Това... магьоснически огън ли беше?

Натан се изкиска.

— Разликата между това и магьосническият огън е като между отегчен молец и разярен бик.

Ричард опита отново, но не можа да направи огнено кълбо. Не успя да предизвика гнева си. Гневът на меча се появи без проблеми, но той не беше същият като онзи, който дойде, когато Натан му помагаше. Не извираше от същността му.

— Не се получава. Защо не мога да го направя отново?

— Защото аз ти помагах, показах ти го чрез моята собствена сила, ти още не можеш да го постигнеш само с своята.

— Защо?

Натан протегна ръка и тупна Ричард по главата.

— Защото всичко идва от тук. Първо трябва да възприемеш себе си такъв, какъвто си. Ти все още не вярваш и се бориш срещу онова, което си. Докато не приемеш себе си и не повярваш, няма да можеш да извикваш своя Хан, своята сила. А само гнева.

— А какво стана с главоболието, което извираше от дарбата ми? Сестрите казаха, че без яката то ще ме убие.

— Сестрите ровичкат в истината като червей в парче месо. Хапват само ако умират от глад. Искат да сме техни затворници, за да играем по свирката им. Резултатът от тяхното безкрайно обучение ще бъде това, което ти показах. Главоболието е опасно, но само ако си млад магьосник, оставен сам със силата си. Докато имаше главоболия, не успяваше ли сам да се справиш с тях?

— Да. Понякога, когато се съсредоточавах върху стрелбата с лък или когато нещо в мен ме предупреждаваше за опасност, или когато изпадах в ярост и извиквах магията на меча. Тогава главоболията спираха за известно време.

— Получавало се е, защото си постигал хармония между дарбата и мисълта си. Единственото, което се изисква, за да не те нарани дарбата ти, е да получиш малко обяснения, каквито ти дадох току-що.

Обучението на магьосниците трябва да се извършва от други магьосници. За един магьосник е проста работа да те научи да постигаш хармония между дарбата и мисълта ти. Защото в този случай мъжката дарба помага на друга мъжка дарба. Това, което току-що направих с теб, е достатъчно, за да попречи на дарбата да ти причинява болка за доста дълго време напред. И то без Рада'Хан.

Ако за в бъдеще се свържеш с някой магьосник и той ти покаже следващата стъпка, това ще те пази до другия път, когато ще изпиташ болка. Важното е обаче в момента, в който имаш нужда от помощ, да можеш да си я осигуриш. На Сестрите щяха да са им необходими сто години, за да те научат на това, което аз току-що ти показах.

Те използват яката като извинение, задето ни държат за затворници. Те имат своя представа как трябва да се обучава един магьосник. И тя се състои в това да го държат в ръцете си.



— Защо?

— Мислят си, че магьосниците са отговорни за всичкото зло, което е сполетявало човечеството. И че ако овладеят силата с яка, ако я управляват и поучават, ще дарят хората със светлината на своята теология. Те са фанатички, изпълнени с вяра, че са единствените, които знаят истинския път към вечната награда в светлината на Създателя. Те се чувстват в правото си да използват всички сили и средства, за да стигнат до този край.

— Искаш да кажеш, че онова, което току-що ми показва с моята сила, е достатъчно, за да попречи на дарбата да ме убие? Без яката?

— Достатъчно е да попречи на дарбата ти да те убие, но ще са нужни още много уроци, за да те науча да бъдеш истински магьосник. Това, което направих сега, бе да задържа юздата на коня, за да не може той да те свали от седлото. Нужна е още много работа, за да се научиш да яздиш с лекота.

Ричард усети напрежение в лицето си.

— Ако това е истина, значи те просто ритат борсука по гърба. Благодаря ти за помощта. — Той склочи ръце. — Натан, предстои ужасна катастрофа. Много скоро. Трябва да разбере няколко неща. Знаеш ли Второто правило на магьосника?

— Разбира се, че го знам. Но преди да го използваш, трябва да научиш Първото.

— Вече го знам. Благодарение на него убих Мрачния Рал. То казва, че хората могат да бъдат накарани да повярват на всяка лъжа или защото го искат, или защото се страхуват, че може да е истина.

— И какво е противодействието му?

— Тайната се крие в това, че няма противодействие. Трябва винаги да съм нащрек, знаейки, че аз също съм уязвим, да не допускам да повярвам, че съм недосегаем. Да внимавам да не стана нечия жертва.

— Много добре.

— А Второто?

Белите вежди на Натан надвиснаха над лазурните му очи.

— Второто правило касае неочакваните резултати.

— Тоест?

— То гласи, че най-добрите намерения могат да причинят най-големи вреди. Звучи като парадокс, но доброжелателността и добрите

намерения могат да бъдат коварни пътеки към разрушението. Понякога онова, което смятаме за правилно, се оказва погрешно и може да причини вреда. Единственото противодействие е познанието, мъдростта, предвидливостта и разбирането на Първото правило. Но дори и това не винаги се оказва достатъчно.

— Добрите намерения и вършенето на добро могат да причинят вреда ли? Как?

Натан сви рамене.

— На пръв поглед е добро дело да дадеш бонбони на дете, защото децата обичат сладко. Познанието, мъдростта и предвидливостта ни казват, че ако прекаляваме с „добротата си“, вместо да му осигурим необходимата храна, на детето ще му прилошее.

— Това е очевидно, всеки знае, че е така.

— Да кажем, че даден човек си е счупил крака. В началото ти му носиш храна, но минава известно време и той все още отказва да става от леглото. Казва, че го боли. Ти продължаваш да бъдеш добър с него и да му носиш храна. След още известно време кракът му закрънява и става още по-трудно да се изправи от леглото. Така в края на краищата се оказва какво? Че човекът е прикован към леглото за цял живот, че никога повече няма да може да ходи. И то заради твоята доброта. Твоите добри намерения са причинили вреда.

— Не мисля, че това се случва толкова често, че да го смятаме за проблем.

— Само се опитвам да ти дам ясни примери, Ричард, за да можеш да ги пренесеш към по-сложни неща и да изведеш общия принцип. Добрите намерения, проявената към някого доброта може да насърчи мързела, да накарат разума да бездейства. Колкото повече даваш, толкова повече хората се нуждаят от помощта ти. Докато продължаваш да го правиш, те никога няма да се научат на дисциплина и достойнство, никога няма да повярват в себе си. Твоята добронамереност разяжда човешката им същност.

Ако дадеш монета на просяк, защото те е убедил, че семейството му гладува, а той я използва, за да се напие и после убие някого, това твоя грешка ли ще бъде? Не. Защото убийството е извършил той. Но ако вместо монета му беше дал нещо за ядене или беше отишъл да

нахраниш семейството му, до убийство нямаше да се стигне. Ето ти отново добри намерения, причинили вреда.

Второто правило на магьосника: най-добрите намерения могат да причинят най-големи вреди. Нарушаването му може да причини всичко, от неудобство до катастрофа и смърт.

Съществуват управници, които проповядват мир, казвайки, че човек не бива да използва оръжие дори при самозащита. Това звучи като прекрасно намерение, имащо за цел да избегне всяко насилие. Но в края на краищата не рядко води до истинско клане. И ако в самото начало тези проповедници се бяха постарали да отвърнат нападението, нямаше да се стигне до насилие и смърт в края. В този случай имаме издигане на добрите намерения над реалния живот. Някои биха обвинили в кръвожадност войните. Но всъщност именно войните са тези, които предотвратяват кръвопролитията.

— Да не би да се опитваш да ми кажеш, че не бива да се срамувам от това, че съм магьосник-воин?

— С нищо няма да помогнеш на агнетата, убеждавайки ги колко е здравословно да се яде трева, ако вълците са на друго мнение.

Ричард се почувства така, сякаш разговаря със Зед.

— Но не е възможно добрите намерения винаги да свършват по този начин, нали?

— Разбира се, че не. Точно затова е мъдростта. Трябва да си достатъчно мъдър, за да можеш да предвидиш последствията от действията си.

Проблемът с Второто правило е, че човек не винаги може да прецени дали го нарушава или просто върши добро. Още по-лошо, магията е опасно нещо. Когато към добрите си намерения прибавиш и магия, нарушаването на Второто правило може да доведе до катастрофа.

Да се използва магията е лесно. Трудното е да разбереш кога е необходимо. Всеки път, когато прибегваш към нея, можеш да причиниш неочаквани разрушения.

Знаеш ли, Ричард, че понякога тежестта на една снежинка е достатъчна, за да срути лавината? Без тази единствена последна снежинка до катастрофа няма да се стигне. Когато използваш магията, трябва да знаеш коя е тази последна снежинка, която ще се окаже в повече.

Ричард прокара пръст по дръжката на меча си.

— Натан, мисля, че може да съм разкъсал воала на отвъдния свят, нарушавайки Второто правило на магьосника.

— Да, разкъсал си го.

— Какво точно съм направил?

— Използва магията си, като приложи Първото правило на магьосника, за да победиш. По този начин подхрани магията на кутиите, портата, и разкъса воала. Направи го поради невежеството си. Не можеше да знаеш, че неочакваният резултат от онова, което ти се струваше правилно, ще се окаже унищожението на целия живот. Наистина една снежинка. Магията е опасна.

— Как мога да оправя нещата?

— Камъкът на сълзите трябва да бъде върнат при Пазителя. Веригата трябва да бъде заключена отново. Камъкът на сълзите трябва отново да заеме мястото си в отвъдния свят, където ще изпълнява функцията — да пречи на силата на Пазителя да прониква в този свят. За да се направи това, са необходими и двете магии.

Ключът, така да се каже, трябва да бъде върнат в ключалката, като се затвори портата. За това също са необходими двете магии. Ако всичко това бъде направено чрез една от тях, ще се стигне до разкъсване на воала. Тоест магьосник като мен, чиято дарба е само за Адитивната магия, не може да помогне. Може да го направи само някой като теб.

Докато това не стане, ние сме в голяма опасност. Ако сбъркаш и използваш Камъка за свои собствени цели, може да унищожис равновесието и да доразкъсаш воала, изпращайки ни във вечния мрак.

Ричард се замисли, без да вдига очи от масата.

— Знаеш ли какво е „агент“?

— Аха, вероятно говориш за проблема с пророчеството, което би трябвало да се изпълни в деня на зимното слънцестоене. Агентът е човек, който търгува с Пазителя. Продава му например душите на невинни деца, в замяна на което получава познание за това как да използва Субстрактивната магия.

Той погледна Ричард мрачно.

— Но това не би трябвало да е проблем, тъй като ти изпрати Мрачния Рал в отвъдния свят, откъдето той не може да действа в нашия. Мрачният Рал е в отвъдния свят, нали?

Ричард усети разяждаща болка в стомаха си. Той не само беше разкъсал воала, но нарушавайки отново Второто правило, чрез Съвещанието на духовете на предците в селото на Калните беше извикал агента, Мрачния Рал, отново в този свят. Където той щеше да направи всичко възможно, за да разкъса докрай воала. И за всичко това вината бе негова. Обля го гореща пот, главата му се замая. Стори му се, че всеки момент ще припадне.

— Натан, трябва да сваля тази яка от врата си.

Натан сви рамене.

— Виж, в това не мога да ти помогна.

Ричард бе дошъл при Пророка с конкретен въпрос. Реши, че е дошло време да получи отговор. Прокашля се.

— Натан, има един човек, който е много важен за мен. Една жена, която е в опасност. Трябва да ѝ помогна. За нея има пророчество, което е записано, но което в същото време ми се яви като видение.

— Кое е то?

— „Сред всички само един, роден с дарбата да носи Истината, ще остане жив, след като се вдигне заплахата на сянката...“

С дълбокия си властен глас Натан продължи:

— „Тогаваше дойде още по-непрогледната тъмнина на мъртвите. За да остане поне искрица надежда за живот, родената в бяло трябва да бъде принесена в жертва на народа си, за да го дари с радост и щастие.“

— Значи знаеш за него. Натан, видях значението на това пророчество. Беше ми казано да не говоря за видението си, но доколкото можах да разбера, развързката не е особено радостна.

— Тя ще бъде обезглавена — каза спокойно Натан. — Това означава пророчеството.

Ричард притисна с ръце къркорешия си стомах. Точно това бе видял във видението си. Светът отново се завъртя пред очите му.

— Натан, трябва да се махна оттук. Не мога да допусна това да се случи.

— Ричард, погледни ме!

Ричард вдигна очи към него, като едва успя да преглътне сълзите си.

— Ричард, трябва да ти кажа истината. Ако това пророчество не се изпълни, ще последва краят. Всички ще умрем. Ще дойде краят на

всичко живо. Пазителят ще погълне всички ни. Ако използваш силата си, за да му попречиш да се осъществи, ще разкъсаш воала докрай и ще позволиш на Пазителя да погълне света на живите.

Ричард скочи на крака.

— Защо! Защо тя трябва да загине, за да спаси живота на всички? Не разбирам! — Пръстите му се свиха около дръжката на меч. — Не мога да допусна да се случи. Това е само една глупава гатанка. Няма да позволя тя да умре заради една гатанка.

— Ричард, ще дойде ден, когато трябва да направиш своя избор. Отдавна се моля, когато това стане, да си натрупал достатъчно мъдрост, за да избереш правилното решение. В противен случай целият живот ще загине.

— Няма да стоя тук и да слушам как ми говориш, че трябва да я оставя да умре. Добрите духове не направиха нищо, за да помогнат. Аз трябва да го направя. И ще го направя.

Ричард се втурна към вратата. Докато се носеше като буреносен облак по коридора, факлите по стените запращяха. Зад него се посипа мазилка. Той едва го забеляза, но това напълно пасваше на настроението му. Когато мина през щита, боята по стените се напука и отлепи.

Мислите му препускаха във всички посоки едновременно. Вече знаеше, че видението му е показало какво ще се случи, ако не направи нещо, за да го предотврати. Ако не успееше да се измъкне от Двореца, пророчеството щеше да се сбъдне. Може би точно това беше неговият смисъл: че той ще бъде държан като затворник тук и няма да може да помогне. И Калан ще умре.

В двора цареше смут. Отвсякъде прииждаха стражи. Когато се приближи, Ричард видя един от бойците на Бака Бан Мана, обграден от стотина гвардейци. Това явно не притесняваше особено мъжа, облечен в широки дрехи.

Ричард разблъска тълпата.

— Какво става тук?

Мъжът се поклони дълбоко пред него.

— Кахарин, аз съм Джиаан. Твоята съпруга, Ду Чайлу, ме изпраща със съобщение за теб.

Ричард реши да не спори с него за термина „съпруга“.

— Какво съобщение?

— Тя каза да ти предам, че е изпълнила нарежданията на съпруга си. Ние сключихме мир с Мадженди. Вече не воюваме с тях, нито с тези хора тук.

— Това е чудесна новина, Джиаан. Кажй й, че се гордея с нея и с нейния народ.

— Твоя народ — поправи го Джиаан. — Каза да ти предам още, че е решила да роди детето. И че сме готови да се върнем в земите на дедите си. Иска да знае кога ще си готов да ни заведеш там.

Ричард се огледа. Не само гвардейците, но и повечето от Сестрите се бяха струпали около тях. Видя някои от Сестрите, които го обучаваха: Тови, Ничи и Армина. Паша също беше тук. В дъното на тълпата мярна и Сестра Вирна. На един балкон в далечината, скрита зад една колона, надзърташе Прелатът. Ричард се обърна към Джиаан.

— Кажй й да бъде готова, ще дойда скоро.

Джиаан се поклони.

— Благодаря ти, Кахарин. Ще бъдем готови.

Ричард се обърна към гвардейците.

— Този човек дойде с мир. Нека си отиде с мир.

Джиаан тръгна, все така спокоен, сякаш бе излязъл на разходка сред природата. Но войниците го последваха. Ричард така и предполагаше — че ще го съпроводят до края на града. Тълпата се разпръсна.

Главата му щеше да се пръсне. Беше извикал баща си от отвъдния свят, нарушавайки Второто правило на магьосника за втори път. Бе опитал да направи нещо добро, но вместо това бе причинил вреда. Уорън му каза, че Пазителят се нуждае от агент, за да избяга, и Ричард му беше осигурил такъв.

Мисълта му се рееше като в сън. Едва бе открил, че Калан го обича, животът тъкмо бе започнал да възвръща красотата си и изведнъж се оказа, че е затворен на това място за стотици години. И че ако не успее да избяга, в деня на зимното слънцестоене Калан ще умре. Мислите му се въртяха в безнадежден кръг.

Трябваше да направи нещо. Времето изтичаше. Реши да намери единствения човек, който можеше да му помогне.

## ШЕСТДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

В другия кабинет се чуха гласове и тя се надяваше при нея всеки момент да влезе онази, която очаква. Не че изгаряше от желание, но времето течеше. Ричард сигурно вече бе намерил начин да се види с Натан и Пророкът би трябвало да си е свършил работата. Беше време тя да свърши своята.

Не можеше напълно да се довери на Натан, но в този случай знаеше, че той ще направи необходимото. Пророкът бе наясно с последствията от евентуален провал. Не би искала да е на негово място. Той трябваше да прибави последната снежинка.

Щракна с пръсти и вратата се отвори. Беше се наложило да вика дърводелец да я оправи, след като Ричард я бе потрошил със своя Хан, без дори да знае какво прави. И това беше станало още преди да се е видял с Натан.

Гласовете изведнъж стихнаха и три лица застинаха в очакване на инструкциите на Прелата.

— Сестро Улиция и Сестро Финела, става късно. Защо не се заемете с работата си. Аз ще се видя с нея. Сестро Вирна, заповядай.

Щом поканената Сестра влезе в кабинета ѝ, Ан стана. Харесваше Сестра Вирна. Не ѝ се нравеше онова, което трябваше да стори с нея, но нямаше начин. Беше се готвила за това стотици години, а сега времето се изплъзваше между пръстите ѝ.

Светът бе спрял на ръба на пропастта.

Вирна се поклони.

— Прелат Аналина.

— Заповядай, Вирна, седни. Доста време мина.

Вирна придърпа един стол и се настани от другата страна на писалището. Седеше с изправен гръб и ръце, скръстени в скута.

— Колко мило от твоя страна, че отдели от ценното си време за мен.

Ан почти се усмихна. Почти.



„Велики Създателю, благодаря ти, че ми я изпрати спривава. Макар това да не прави задачата по-малко тежка, поне ще ми бъде полесно да я изпълня.“

— Бях заета.

— Аз също — озъби й се Вирна. — През последните двадесет и няколко години.

— Очевидно не си била достатъчно заета. Струва ми се, че имаме известни трудности с момчето, което доведе. С които би трябвало да си се справила, преди да дойдете в Двореца.

Лицето на Вирна стана пурпурночервено.

— Ако не ми беше забранила да изпълня дълга си и да използвам уменията си, щях да го направя.

— О, нима? Толкова ли си лишена от изобретателност, Вирна, че не можеш да действаш с малки ограничения? Паша, която е обикновена послушница, явно постига по-големи успехи. А и тя действа при същите ограничения.

— Така ли мислиш? Нима смяташ, че тя го държи под контрол?

— Откакто Паша се зае с него, той не е убил никого.

Вирна настръхна.

— Мисля, че познавам Ричард донякъде. Бих посъветвала Прелата да се отнася с известни резерви към успехите на Паша.

Ан сведе поглед към масата си и размести книжата по нея.

— Ще имам предвид съвета ти. Благодаря, че дойде, Вирна.

— Не съм свършила! По-точно още не съм започнала!

Ан бавно повдигна очи.

— Ако още веднъж ми повишиш тон, Вирна, може и да свършиш!

— Прелат Аналина, моля те, прости ми за тона, но има толкова важни въпроси, които трябва да повдигна пред теб.

Ан въздъхна, опитвайки се да изглежда нетърпелива.

— Добре, добре, тогава давай по-бързо. Имам доста работа. — Тя сложи ръце върху писалището си и погледна Вирна с празен поглед. — Слушам те!

— Ричард е израснал при дядо си...

— Чудесно!

Вирна направи нервна пауза, показвайки, че не й е приятно да я прекъсват.

— Дядо му е магьосник. Магьосник от Първия орден. И е искал да го обучава.

— Е, сега ние ще се заемем с обучението му. Има ли нещо друго? Вирна присви очи.

— Не е необходимо да напомням на Прелата, че да измъкнеш момче от ръцете на магьосник, който иска да го обучава, е откровено нарушаване на договора. Беше ми казано, че в Новия свят не са останали магьосници, които да могат да се заемат с това. Бях излъгана. Бях използвана. Оказа се, че крадем момчета. И вие ме въвлякохте в това.

Ан се усмихна снизходително.

— Сестро, ние служим на Създателя, за да дадем възможност на всички да се научат как да живеят в неговата светлина. В името на дълга ни към Създателя, какво значение има някакъв безсмислен договор с невежи магьосници.

Вирна занемя.

„Велики Създателю, толкова харесвам тази жена. Моля те, дай ми сили, за да я пречупя.“

Натан бе поставил своята снежинка, тя също трябваше да го направи.

— Бях изпратена на двадесетгодишно преследване, чийто смисъл дори не знаех. Бях измамена, двете ми спътнички умряха, едната от собствената ми ръка, беше ми забранено да използвам силата си, за да изпълня дълга си...

— Да не мислиш, че ти забраних да използваш силата си от някакъв каприз? Това ли те тревожи, Вирна? Е, добре тогава. Щом искаш да знаеш причината, ще ти я кажа. Направих го, за да ти спася живота.

Вирна застана нащрек.

— Доколкото си спомням от годините, когато се обучавах, има само една причина подобни ограничения да спасят живота ми.

Ан се усмихна вътрешно. Вирна искаше да го чуе от устата ѝ.

— Наистина е така. Ричард притежава Субстрактивна магия.

— Ти си го знаела? Поставила си яка на врата на човек, който притежава Субстрактивна магия? Поела си този риск? Довела си го в Двореца? — Вирна отпусна ръце и леко се наведе напред. — Но защо?

Ан задържа погледа ѝ.

— Защото в Двореца има Сестри на мрака.

Тя не трепна. Знаеше. Поне подозираше.

„Благословена бъди, Вирна, ти наистина си умница. Прости ми за това, което трябва да направя.“

— Тази стая преградена ли е с въздушни щитове? — попита Вирна с равен глас.

— Разбира се.

Прелатът не допълни, че тези щитове не могат да бъдат пречка за Сестрите на мрака.

— Имаш ли доказателства за подобни обвинения, Прелате?

— Точно сега не са ми нужни доказателства, защото този разговор е поверителен. Ти няма да кажеш на никого за него. Освен ако не искаш да пострадаш. Кажеш ли на някого, аз, естествено, ще отричам. И ще обясня, че една ядосана Сестра се е опитала да обвини Прелата в богохулство за лична изгода. И тогава ще трябва да те обесим. Никой от нас не го иска, нали така?

Вирна остана безмълвна за известно време, след малко проговори:

— Да, Прелате. Но какво общо има това с Ричард, с причината, поради която го доведохме тук?

— Когато една къща е пълна с плъхове, единственото, което може да се направи, е да бъде пусната котка.

— Тази котка мисли всички ни за плъхове. И вероятно с право. Човек би казал, че си довела не котка, а стръв. Ричард е добър човек. И не ми се нрави мисълта, че го превръщаш в жертва.

— Знаеш ли защо беше избрана да отидеш да го търсиш?

— Винаги съм мислила, че е защото имаш доверие в мен.

Ан сви рамене.

— Да, така е, в известен смисъл. Макар да не съм сигурна, че в Двореца има Сестри на мрака и нямам представа кои са те, ако наистина ги има, трябваше да приема, че ако е вярно, то щом Сестра Грейс и Сестра Елизабет са първи в списъка, би било логично те да са Сестри на мрака. От едно пророчество, което са виждали единствено моите очи, знам, че Ричард вероятно владее Субстрактивната магия. И че ще откаже предложенията на първите две Сестри. Знаех, че първите две Сестри ще умрат. Ако и последователите на Безименния го знаеха,

щяха да пожелаят третата Сестра също да е от техните. Аз използвах влиянието си като Прелат и избрах третото име.

— Избрала си ме, защото си знаела, че не съм от тях?

Онова, което Ан искаше да ѝ каже, беше: „Познавам те от дете, Вирна, познавам бързата ти мисъл, сърцето ти, чистата ти душа. Ти сред всички Сестри беше тази, на която вярвах безпрекословно. Знаех, че в твоите ръце Ричард ще бъде на сигурно място.“

Но не можеше да го каже.

— Избрах те, Вирна, защото беше много назад в списъка на Сестрите. И защото си не особено забележителна.

Стаята потъна в тишина за дълго време. Вирна преглътна.

— Разбирам.

Ан се опитваше външно да изглежда напълно непроницаема. Вътре сърцето ѝ се обливаше в сълзи.

— Не ми се вярваше да си от тях. Ти си с нищо незабележима личност. Сигурна съм, че Сестрите Грейс и Елизабет са си прокарали път до първите места в списъка, защото онзи, който стои начело на Сестрите на мрака, е преценил, че може да ги пожертва. Аз стоя начело на Сестрите на светлината. Избрах те поради същата причина.

Има Сестри, които са много ценни за нашата цел. Не бих рискувала някоя от тях за подобна работа. Момчето може да е важно за нас, но не повече от някои други неща в Двореца. Той може да помогне. Това бе една възможност, която не исках да изпускам. Ако се бяха появили проблеми и никой от вас не се бе завърнал... е, смятам, че разбираш, един генерал не би искал да загуби най-добрите си войници в незначителна битка.

Вирна очевидно едва си поемаше дъх. Личеше по гласа ѝ.

— Разбира се, Прелат Аналина.

Ан погледна нетърпеливо към книжата пред себе си.

— Чака ме важна работа. Това ли беше всичко, Сестро?

— Да, Прелате.

Когато вратата се затвори, Ан скри лице в треперещите си ръце. По листата покапаха сълзи.

\* \* \*

Тя го гледа дълго и изпитателно в очите. Ричард нямаше представа дали отговорът ѝ ще бъде да или не. Но за да я накара да се съгласи да изслуша молбата му, трябваше да ѝ каже голяма част от наученото току-що. Нямаше право на провал. Нуждаеше се от помощ. Трябваше да се довери някому.

— Добре, Ричард. Ще ти помогна. Ако и половината от това, което казваш, е истина, съм длъжна да ти помогна.

Ричард въздъхна с облекчение.

— Благодаря ти, Лилиана. Никога няма да забравя жеста ти. Ти си единствената в Двореца, която ме изслуша. Можем ли да го направим сега? Няма никакво време.

— Сега? — прошепна тя дрезгаво. — Тук? Ричард, ако е вярно, че притежаваш Субстративна магия, няма да е лесно да свалим яката от врата ти. Ще ми е необходим един магически предмет, охраняван строго от Сестрите. Това е помощ, която увеличава силата. Може би с него и с твоите усилия ще успеем да свалим яката. Освен това обаче, ако наистина е забъркан Безименният, не знаем чи и уши или Хан могат да слухтят наоколо.

— Тогава кога? Къде? Трябва да стане скоро.

Тя потърка замислено очи.

— Ами, вероятно ще успея да се сдобия с този предмет още днес, така че можем да опитаме през нощта. Но къде? В Двореца е невъзможно. Може да се окаже прекалено опасно.

— В Блатистите гори — каза Ричард. — Там никой не ходи.

Лилиана го погледна.

— Ричард, не говориш сериозно. Там също е много опасно.

— Не и за мен. Вече ти казах как усещам приближаването на сбързовете. Там ще бъдем на сигурно място и няма да се тревожим за никакви Сестри, нито пък за Паша. За никого, който може да ни се натресе, докато се опитваме да махнем това проклето нещо от врата ми.

Тя въздъхна примирено.

— Добре тогава, нека бъде в Блатистите гори. — Тя го хвана за ръкава и го погледна в очите. — Правейки това, нарушавам цял куп правила. Знам, че е важно и че наистина трябва да го направя, но ако ни хванат, преди да сме го направили, можеш да бъдеш сигурен, че ще

се погрижат никога повече да нямам възможност да опитам отново. Нито дори да се приближавам до теб.

— Готов съм. Да действаме.

— Не. Първо трябва да се опитам да взема онзи предмет. — Тя се намръщи и килна глава на една страна. — Току-що ми хрумна нещо. Те продължават да ти повтарят да не допуснеш слънцето да залезе върху теб, докато си там. Защо?

Ричард сви рамене.

— Защото е опасно.

— След всичко, което знаеш, им вярваш? Имаш им доверие? Ами ако го правят, защото не искат да научиш нещо полезно? Нали казваш, че Блатистите гори били създадени от магьосниците от старите времена, за да помагат на такива като теб. Ами ако Сестрите се опитват да ти попречат да стигнеш до тази помощ? Ако искат да те сплашат, за да не я откриеш?

Първото правило на магьосника. Дали го заблуждаваха? Дали не бе повярвал на една лъжа?

— Може би имаш право. Ще отидем, преди слънцето да е залязло.

— Не, не бива да ни виждат заедно. Пък и ще ми е необходимо време, за да намеря предмета. Знаеш ли мястото, където дългата разцепена скала навлиза в потока в югозападния край на Блатистите гори?

— Да.

— Добре. Бъди там преди залез-слънце. Ти си онзи, за когото е създадена магията. Върви в гората и ме чакай при разцепената скала. Завържи парчета плат по клоните, за да мога да те намеря. Аз ще дойда по-късно и ще се срещнем там, когато луната се изкачи две педи в небето. Ричард, не казвай на никого, защото рискуваш не само своя живот, но и този на Калан.

Ричард кимна и ѝ благодари с усмивка.

— Давам ти думата си. Разбрахме се. Тази нощ!

След като тя си тръгна, той закрачи из стаята си. Нямахше търпение да махне яката от врата си и да си върви. Нямахше време. Ако Мрачният Рал е намерил костта, наистина всяка секунда беше ценна. Но това е невъзможно! Как би могъл да я намери? Та нали е само дух!

Може би Уорън наистина имаше право, че е почти невъзможно да се съберат всички елементи.

Тревожеше се за Калан. Трябваше да ѝ помогне.

Някой почука на вратата и го извади от унеса му. Той си помисли, че може би Лилиана се връща за нещо, но когато отвори вратата, в стаята влетя Пери, съвсем обезумял.

— Ричард, имам нужда от помощта ти. — Той разгъна пред очите му една роба. — Погледни! Произведоха ме!

Ричард огледа семплата кафява дреха.

— Поздравления, Пери! Това е чудесно!

— Това е катастрофа! Ричард, трябва да ми помогнеш!

Ричард се намръщи.

— Защо да е катастрофа?

Пери вдигна ръце във въздуха, сякаш бе очевидно за всички.

— Защото вече няма да мога да ходя в града. Тази роба ми поставя ограничения. Няма да ми е позволено да минавам моста!

— Е, съжалявам, Пери, но не виждам как бих могъл да ти помогна?

Пери въздъхна дълбоко.

— В града има... една жена. Имах среща с нея тази вечер. Ричард, аз наистина я харесвам. Ако не отида, тя ще си помисли, че ми е все едно и никога повече няма да я видя.

— Пери, все още не виждам какво мога да направя за теб.

Пери го сграбчи за ризата.

— Те ми взеха всичките дрехи. Ричард, моля те, дай ми някоя от твоите, така никой няма да ме разпознае и ще мога да се промъкна в града и да я видя. Моля те, Ричард, дай ми някоя от твоите дрехи.

Ричард се замисли за миг. Изобщо не го интересуваше дали това е ново нарушение на правилата в Двореца. Мислеше само за онова, което му предстоеше да направи. Но се тревожеше за Пери.

— Но мен ме познават всички гвардейци. Ще разберат, че си се преоблякъл в моите дрехи и ще съобщят на Сестрите. Тогава ще си имаш неприятности.

Пери се огледа.

— През нощта. Когато се стъмни съвсем, тогава ще отида. Те няма да видят съвсем ясно кой е. Моля те, Ричард, моля те!

Ричард кимна.

— На мен ми е все едно, Пери. Щом искаш, рискувай. Но кажи, че сам си ги взел. Не искам дори да си помисля, че съм ти помогнал да попаднеш в беда. — Той посочи към гардероба. — Ето, вземи каквото ти харесва. Почти еднакви сме на ръст.

Пери се усмихна.

— Червеното ти сако? Може ли да го взема? Тя толкова ще ме хареса с него.

— Разбира се! — Ричард гледаше Пери, който се въртеше пред огледалото. — Щом ти харесва, вземи го. Много ще се радвам някой да го носи с удоволствие.

Пери си избра и панталон и риза.

— Като идвах, видях Сестра Лилиана да излиза от стаята ти. — Той нахлузи през глава фината бяла риза. — Тя от учителките ти ли е?

— Да. И то любимата.

Пери приглади ризата върху гърдите си.

— Как ми стои?

— Много по-добре, отколкото на мен. Ти познаваш ли Лилиана?

— Не съвсем. Понякога ме кара да изтръпвам. Има много особени очи.

Ричард се замисли за очите на Лилиана — много бледосини с лилави искри в тях. Той сви рамене.

— И аз мисля, че са особени. Но усмивката ѝ е толкова топла, че очите ѝ не ми правят впечатление.

\* \* \*

Тя гледаше изпитателно капитана, който стоеше пред писалището ѝ. Беше поискал скандална цена. Но какво значение имаше за нея златото на Двореца! Щеше да е далеч, още преди да разберат, че липсват пари.

Момчето наистина се бе оказало трудно за опитомяване. Точно от това се бе страхувала. Започваше да става важно да си отворят и други вратички. Имаше и други начини да изпълни волята на Пазителя, да спази клетвата си.

— Приемам цената. Всъщност я удвоявам, за да си купя лоялността ти.



Тя плъзна кесията по писалището. Капитан Блейк облиза напуканите си устни и я взе, претегляйки я на ръка. След това я пхна бързо в джоба на горната си дреха.

— Много щедро от твоя страна, Сестро, ясно е, че умееш да печелиш мъжката вяност.

— Няма ли да ги преброиш, капитане?

Устните му се разтеглиха в раболепна усмивка, която не блесна в погледа му.

— Да, Сестро, ще ги преброя, когато се върна на борда на „Лейди Сифа“. Кога искаш да отплаваме?

Имаше още няколко неща, които трябваше да довърши.

— Скоро. Платих ти повече от достатъчно, за да си готов за тръгване, когато поискам.

— Тъй вярно, Сестро! Няма проблеми — Той почеса брадясалото си лице. — И без това не бързам да отида там, където искаш.

Тя се наведе напред.

— Сигурен ли си, че можеш да се справиш с това пътуване?

— Тъй вярно, Сестро! „Лейди Сифа“ го е правила и преди и няма причина да не го направи отново. — Той приглади дрехата си. — Колко дами ще пътуват с нас? — Загорялото му лице светна в извинителна усмивка. — Трябва да знам, за да ги настаня добре.

Тя се отпусна назад и при мисълта за това, как Лилиана ѝ бе дръпнала качулката по време на церемонията, стисна зъби. По този начин Лилиана бе открила самоличността ѝ на всички останали Сестри. Въпреки че бе предупредена. Това беше повече от грешка, беше безочие. Лилиана се бе оказала ненадеждна. Със силата, която беше придобила, не можеше да се каже със сигурност на какво бе способна. Не, нямаше причина да взима Лилиана.

А другите защо да ги взима? Прелатът направи грешка, като разказа на висок глас подозренията си, мислейки, че щитът от Адитивна магия ще я защити. Прелатът имаше причина да подозира шест от Сестрите, но ако Прелатът умре, нямаше никаква причина някой, дори Лилиана, да подозира другите. Защо да ги взима, когато могат да се окажат полезни тук? Тя беше обмислила добре плана си.

— Аз и още пет дами.

— Мога ли да попитам защо тези изискани дами ще пътуват през голямата бариера? Какво не ви харесва в Стария свят?

Тя го изглежда заплашително.

— Наех теб, кораба и екипажа ти за неопределено време и за да изпълните всичко, което поискам. Ако нещо ми подсказе, че не изпълняваш своята част от сделката, ще те намерят все още дишащ, но без нито милиметър кожа по тялото. В сделката не влиза отговарянето на въпроси.

— Да, Сестро, аз само...

Тя го изгаряше с поглед. В юмрука ѝ блесна острието на нож.

— Винаги съм мислила, че смъртта е твърде кратък урок. Привърженик съм на по-дългите. Ти ще изпълниш своята част от сделката, и то така, че и косъм да не падне от главите ни. Ясно ли ти е?

Капитан Блейк заби поглед в синьо-жълтия килим.

— Тъй вярно, Сестро!

— Това е всичко, капитане. До скоро. Бъди готов да отплаваш в мига, в който видиш да се приближават шест Сестри.

След като се разделиха, тя извади втора дакра от едно чекмедже и замислено я повъртя в ръката си. Не обичаше да оставя делата си на случайността. Най-добре беше човек сам да си свърши работата. Някой трябваше да отстрани Ричард Рал. Някой, който нямаше да тръгне с тях. Тя се усмихна. Някой, когото можеше да пожертва.

## ШЕСТДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Ричард чакаше търпеливо, седнал на земята с кръстосани крака и поставил меча напъряко върху коленете си. Беше наметнал пелерината на сбърза, за да не могат Паша или Сестра Вирна да го открият. Не искаше никоя от двете да разбере, че слънцето е залязло върху него в Блатистите гори. И двете със сигурност щяха да тръгнат да го търсят, ако разберат какво се готви да направи.

Беше открил малка полянка, достатъчно висока, за да бъде суха, и бе седнал да чака от момента, в който слънцето бе тръгнало да залязва. През преплетените клони над главата си виждаше кръглата луна и прецени, че вече се е издигнала на две педи в небето. Нямаше представа какво може да се случи на човек, ако слънцето залезе върху му в Блатистите гори, но засега всичко беше както всеки друг път, когато бе идвал по тези места нощем.

Отговори на сигнала на Лилиана и тя се появи иззад един стар дъб. Имаше вид на човек, който познава гората. В погледа ѝ не прочете никакъв страх или колебание. Тя седна до него и кръстоса крака.

— Взех го. Взех предмета, който ще ти помогне.

Ричард се усмихна с облекчение.

— Благодаря ти, Лилиана.

Тя го измъкна от пелерината си. На бледата лунна светлина Ричард видя малка фигурка на мъж, който държи нещо бистро като стъкло.

— Какво е това?

— Кристалът, по-точно бистрата му част ей тук, има силата да увеличава дарбата. Ако ти притежаваш Субстрактивна магия, няма да мога да сваля яката ти, тъй като аз владеея само Адитивна. Ще държиш това в скута си. Когато свържем съзнанията си, ще ти помогне да увеличиш силата си, за да мога да я използвам и да прекъсна енергията, която те държи свързан с яката.

— Добре. Да започваме.

Тя сложи фигурката настрани.

— Не и преди да съм ти казала всичко.

Той се загледа в бледите ѝ сини очи с тъмни лилави пламъчета в тях.

— Добре, слушам те.

— Причината, поради която не можеш да свалиш яката, е, че нямаш достатъчно голям опит в използването на дарбата. Не знаеш как да управляваш силата си. С кристала ще преодолеем този проблем. Надявам се.

— Опитваш се да ме предупредиш за нещо ли?

Тя кимна.

— Не знаеш как да контролираш потока на силата, така че ще бъдеш оставен на милостта на помощта. Но тази помощ не познава болката. Тя прави онова, което трябва. От което имам нужда.

— Тоест искаш да ми кажеш, че може да боли. Аз издържам на болка. Да започваме.

— Не „може“. — Тя вдигна пръст във въздуха. — Ричард, това е опасно. Наистина ще боли. Ще се чувстваш така, сякаш мозъкът ти е разкъсан на парчета. Знам, че искаш да го направиш, но не искам да те заблуждавам. Може дори да си помислиш, че умираш.

По врата му потече струйка пот.

— Трябва да го направя.

— Аз ще управлявам моя Хан, за да се опитам да строша веригата. Фигурката ще започне да извлича сила от теб, осигурявайки ми всичко необходимо, за да преодолеем твоята Рада' Хан. Ще боли.

— Лилиана, ще понеса всичко. Трябва да го направим.

— Чуй ме, Ричард. Знам, че го искаш, но все пак ме чуй. Ще започна да източвам дарбата ти, за да мога да махна яката. Съзнанието ти ще помисли, че се опитвам да изтръгна самия живот от теб. Безсъзнателно може да се опиташ да се възпротивиш, да поискаш да ми попречиш да изтегля дарбата ти, живота ти. Ще трябва да понесеш чувството, че някой те убива. Ще трябва да издържиш дотогава, докато яката не бъде счупена. Ако се опиташ да прекъснеш нещата, докато моята сила е у теб, ще трябва...

— Искаш да кажеш, че ако не мога да издържам повече и поискам да спра, няма да мога. Опитам ли се да го направя, ще умра.

— Да. Не бива да се съпротивляваш. Направиш ли го, ще умреш. — Лицето ѝ бе по-сериозно отвсякога. — Трябва да ми се довериш и

да не се опитваш да спреш онова, което правя, защото в противен случай ще умреш. А това означава, че и Калан ще умре. Сигурен ли си, че можеш да го направиш?

— Лилиана, бих направил всичко, бих изтърпял всичко, за да спася Калан. Имам ти доверие. Оставям живота си в ръцете ти.

Тя кимна и сложи статуйката в скута му. Дълго го гледа в очите, а после целуна върха на пръста си и го допря до бузата му.

— Тогава да вървим заедно към бездната. Благодаря ти, Ричард, за доверието. Никога няма да узнаеш какво означава това за мен.

— Нито пък ти, Лилиана. Какво трябва да направя?

— Същото, което винаги сме правили. Опитай се да докоснеш своя Хан и остави другото на мен. — Тя се раздвижи и опря коленете си в неговите. Хванаха се за ръце и ги отпуснаха върху притиснатите си колене. Поеха въздух и затвориха очи.

Първото усещане беше съвсем познато — дълбоко успокоение, дошло с образа на Меча на истината. Отначало болката бе като неприятно изтръпване. Постепенно започна да дълбае по-надълбоко и се установи в основата на гръбнака му. Усещането бе като от разтегнат мускул. Тръгна нагоре по гръбначния стълб.

Изведнъж избухна и обзе цялото му тяло. Нещо като болката, причинявана от Агиел — изгаряща и проникваща до мозъка на костите. Дена го бе научила да издържа на болка. Мислено ѝ благодари. Може би това щеше да е решаващо, за да понесе изпитанието, да спаси Калан.

Дъхът му спря. Гърбът му се изви. По лицето му изби студена пот. Дробовете му изгаряха за глътка въздух. С неимоверно усилие успя да вдиша.

Разкъсваща болка прониза съзнанието му и го захвърли в лишено от време поле на непоносима, безкрайна агония. С мъка успя да задържи меча в съзнанието си. По лицето му потекоха сълзи. Трябваше да издържи.

Сякаш всеки нерв в тялото му гореше. Имаше чувството, че очите му ще изхвъркнат от орбитите си. Че сърцето му ще се пръсне. Трепереше с всеки нов пристъп на болката. Мъчението беше отвъд всяка поносимост.

Само миг по-късно се убеди, че онова, което е почувствал до момента, е било само началото. Не можеше нито да изкрещи, нито да

си поеме дъх, нито да помръдне. Сякаш изтръгнаха душата му. Беше точно както го бе предупредила Лилиана — като че ли изтръгнаха самия му живот. Обзе го паника, че това ще го убие. Почувства как грозните ръце на смъртта се протягат към празнотата, зейнала на мястото на душата му. Нещо дълбоко в него се опита да му подсказе, че не би трябвало да е така. Обзе го ужас.

Най-много от всичко на света му се прииска да закрепси. Сякаш това щеше да му помогне. Но от устата му не излизаше никакъв звук. Мускулите му бяха започнали да губят жизнеността си заедно с всичко останало в него. Не можеше нито да диша, нито да повдигне глава.

„Моля те, Лилиана, побързай! Моля те!“

Полагаше неимоверни усилия да не се съпротивлява. Молеше се да не се изкуши да ѝ противодейства. Трябваше да стигне до Калан. Тя имаше нужда от него.

Изведнъж установи, че очите му са отворени. Видя статуйката в скута си. Главата му бе увиснала надолу. Кристалът бе започнал да свети в убито оранжево. Нещо се опита да му подсказе, че това сигурно означава, че нещата вървят. Главата му сякаш се разпадаше на парчета. Очакваше да види кръв, но само оранжевата светлина стана по-ярка.

„Моля те, Лилиана, побързай.“

Потъна в тъмнина. Дори непоносимата болка започна да му се струва далечна. Усети как животът се изплъзва от ръцете му. Усети как върху него се излива празнота, каквато никога не си бе представял, че съществува.

Отслабващите му възприятия изведнъж усетиха присъствие.

Сбърз.

Близо. Безпокойството му нарасна. Бяха няколко. Заобикаляха го.

След това, сякаш отдалеч, чу гласа на Лилиана.

— Потърпете, животинките ми. Когато свърша, ще можете да вземете, каквото е останало. Сега потърпете!

Виждаше сбързовете в съзнанието си, както винаги преди. Когато Лилиана им заговори, те се отдръпнаха.

Защо ли тя им говореше така? И защо те се подчиниха на командата ѝ? Какво ли имаше предвид тя? Може би от болката той започваше да губи разсъдъка си и всичко бе просто плод на въображението му?

Усети присъствие зад гърба си. Не беше сбърз. Нещо по-страшно. По-жестоко от десет сбърза. Почувства отворотелния му дъх във врата си.

Лилиана изсъска зловещо:

— Казах да чакате!

Нещото се отдръпна, но не чак дотам, докдето се бяха отдалечили сбързовете.

Какво ли искаше да каже с това, че ще остави и за тях? Той умира — ето какво иска да каже! Усещаше го. Умираще.

Не. Лилиана му каза, че може да си помисли точно това. Ставаше така, както тя бе предвидила, че ще стане. Това е всичко. Трябваше да бъде силен. Заради Калан. Но почти не му бяха останали сили. Умираще. Знаеше го. От статуйката в скута му струеше ярка портокалова светлина.

Отново усети горещия дъх във врата си. Чу дебело ръмжене. Отчаяно копнееше да се отдалечи от това същество. Заплашителният глас на Лилиана отново достигна до него:

— Потърпи още малко! След миг приключвам и тогава трупът му е за теб! Потърпи!

В същия миг нещо дълбоко вътре в него му подсказа, че не се ли опита да се спаси сега, повече възможности няма да има. Трябваше да го направи веднага. Решението да действа бе отчаяно.

Дълбоко отвътре, от дъното на душата си, от дъното на съществото си, събра воля за действие. С невероятно, нечовешко усилие извика обратно силата си, живота си, себе си.

Чу се страхотен трясък и въздухът наоколо завибрира. Ричард и Лилиана отхвъркнаха настрана. Той се приземи по гръб в единия край на поляната, тя в другия. В средата остана Мечът на истината. Сбързовете и другото същество потънаха обратно в тъмнината.

Ричард едва си поемаше дъх. Изправи се и седна. Поклати глава. В средата на поляната, близо до меча, лежеше статуйката. Портокаловата светлина я нямаше.

Лилиана се вдигна без усилие и заплува във въздуха. Сякаш невидима сила я бе изправила на крака. Зад гърба си Ричард усети присъствието на отворотелното същество. Лилиана му се усмихна зловещо. Ричард не можеше да повярва, че тя е способна на толкова жестока усмивка. Целият настръхна.

— О, Ричард, бях толкова близо. Никога досега не ми се бе случвало подобно нещо. Нямах представа какво притежаваш! Невероятно е! Но скоро ще бъде мое.

Ричард хвърли поглед в двете посоки, опитвайки се да прецени накъде да се опита да избяга. Почувства се като истински глупак и в същото време върху плещите му се стовари усещането за огромна загуба.

— Лилиана, аз имах доверие в теб. Мислех, че изпитваш чувства към мен.

Тя повдигна вежда.

— Наистина ли? — Усмивката се върна на устните ѝ. — Може и да изпитвам. Може би точно затова исках да го направим по лесния начин. Сега ще се наложи да пробваме и трудния.

Ричард примигна.

— Какъв труден начин?

— Куилионът беше лесният. Вече съм изсмуквала дарбата на доста мъже. Но ти се възпротиви там, където те не успявах. Сега ще се наложи да те одера жив, за да ти взема дарбата. Първо ще трябва да ти отнема силата. След това, докато те одирам, ще лежиш неподвижен.

Тя протегна ръка. Иззад стария дъб долетя меч, който плавно се отпусна в ръката ѝ. Тя се спусна с крясък към Ричард. Мечът ѝ проблесна на лунната светлина.

Без да се замисли, той също вдигна ръка, призовавайки меча и магията си. Отговорът дойде светкавично. Яростта обзе цялото му тяло. Докато Лилиана замахваше, той усети как Мечът на истината пада в ръката му. Мечът, магията, духовете вече бяха с него. Той вдигна оръжието си и парира удара ѝ.

Като в сън се запита защо ли мечът му не се удря в нейния. Нямахше време за мислене. В следващия момент вече се носеше напред. Започна танцът със смъртта.

Той отблъскваше ударите ѝ, тя неговите. Избягваше атаките, които можеха да го наранят, тя също. Тя се въртеше като вятър, отместваше се в последния миг. Ричард имаше чувството, че се бори със сянка. Някое човешко същество не би могло да се движи по този начин. Дори той самият.

Зад гърба си усети присъствие. Довери се на меча и се обърна, острието се завъртя със скоростта на светлината. За миг видя зъби и



ужасяващи очи, после мечът удари в нещо, което се разпадна.

Усети приближаването на нейното острие, извъртя се отново и посрещна удара ѝ. Ноцта оживяваше отново и отново от звънтенето на стомана върху стомана.

Ричард осъзна, че оръжието ѝ е достоен противник на Меча на истината. Освен това Лилиана можеше да контролира магия, за която той само смътно се досещаше. Не му се наложи да чака дълго, за да се убеди в това.

Докато двамата хвърчаха из поляната, обзети от нечовешка ярост, Лилиана отскочи назад и запрати към него светкавица. Той се наведе в последния момент и светкавицата се вряза в едно дърво. Дънерът се взриви. Заваля дъжд от трески. Някои от по-големите клони се стовариха върху Ричард. Той залитна и падна на земята.

Лилиана разсече с лекота клони, дебели колкото ръката му, и си проправи път към него. Той успя да се изправи. Продължиха битката сред дърветата.

Без да спират да си нанасят удари, започнаха да се спускат по стръмен хълм. Тя се биеше бясно, но без стил. Той нямаше представа защо му хрумна това. Сигурно духовете му го бяха подсказали.

Начинът, по който използваше меча си — като се завърташе и нанасяше удари, — я оставяше незащитена за част от секундата, през което време той можеше да контраатакува. Възползва се от това и проби защитата ѝ, но тъкмо преди да нанесе решаващия удар, тя се изплъзна от острието му. Нещо я защитаваше. Използваше магия, която той не разбираше.

Ричард беше изтощен и единствено магията на меча го караше да продължава. Лилиана дори не се бе задъхала.

— Не можеш да ме победиш, Ричард. Мой си.

— Защо го правиш? Последната битка няма да е ваша!

— Аз ще си получа наградата!

Той се пхна зад едно дърво миг преди острието ѝ да се стовари върху него. Разхвърчаха се трески.

— Ако помогнете на Пазителя да избяга, той ще погълне целия живот.

— Така ли мислиш? Грещиш. Той ще възнагради онези, които му служат. Ще ми даде неща, които Създателят никога не би ми дал.

Ричард се опита да я намушка, но острието му се плъзна встрани.

— Той ви лъже!

Нейното острие профуча покрай лицето му. Спокойните ѝ, премерени атаки бяха безмилостни.

— Ние имаме споразумение. Скрепено с моята клетва.

— И ти вярваш, че той ще удържи на думата си?

— Тръгни с нас, Ричард, и ще ти покажа славата, очакваща онези, които му служат. Можеш да живееш вечно!

Ричард скочи върху един камък.

— Никога!

Тя го погледна хладно.

— Мислех, че ще ми достави удоволствие, но започвам да губя търпение. — Лилиана вдигна ръка. От пръстите ѝ изскочиха виещи се светкавици, които не приличаха на нищо, което той бе виждал до момента.

Бяха черни.

Вместо сноп светлина и топлина видя пред себе си неописуема празнота, черна като нощния камък, като кутиите на Орден, като вечната смърт. Мъглявата, осветена от луната гора изглеждаше като слънчев ден в сравнение с тази светкавица.

Ричард разбра — това бе Субтрактивна магия.

Лилиана запрати светкавицата към камъка, на който бе стъпил Ричард. Тя с лекота разряза масивната структура на две, като по средата се образува празно пространство. Горната половина, върху която бе стъпил Ричард, се стовари върху долната.

Дърветата зад него, дори някои от доста отдалечените, бяха повалени по същия начин. Ричард загуби равновесие и падна, затъркаля се надолу по хълма, но успя да се задържи и се обърна по гръб.

Лилиана беше до него и държеше меча си с две ръце. По погледа ѝ разбра, че се готви да отсече краката му. Вцепени се, когато видя, че мечът ѝ се спуска надолу. Това, което беше използвал досега в боя, се бе оказало недостатъчно. Трябваше да направи нещо друго, иначе щеше да умре. Острието на меча проблесна на лунната светлина. Той освободи онова, което беше вътре в него, дарбата си. Трябваше да

измисли нещо. Това беше единствената му възможност. Откри центъра на равновесието в себе си и го призова.

Видя Меча на истината да се издига нагоре, стискайки го здраво с ръце. От усилието кокалчетата му побеляха. Мечът засия с матова бяла светлина.

С всички сили насочи острието към Лилиана. Мечът я разсече, тя се подпря на своето оръжие и това я задържа изправена още миг. Устата ѝ увисна, мечът падна настрани в тревата. Бледосините ѝ очи се вдигнаха към него.

— Прощавам ти, Лилиана — прошепна Ричард.

Ръцете ѝ започнаха да треперят, очите ѝ се изпълниха с ужас. Опита се да каже нещо, но от устата ѝ излезе само кърваво балонче.

Чу се ужасен трясък, но вместо светкавици всичко потъна в непрогледен черен мрак. Някаква сила във въздуха накара сърцето му да спре. Когато мракът се вдигна, лунната светлина му се видя ослепителна. Лилиана беше мъртва. Ричард знаеше, че Пазителят я е прибрал при себе си.

Преди беше призовавал бялата магия на меча, знаейки добре какво означава тя. Сега послуша Натан и позволи на инстинкта и дарбата си да я повикат. Изненада се, че не го направи съзнателно. Нещо вътре в него му подсказа, че трябва да направи точно това, за да се пребори с омразата, изпълваща сърцето на Лилиана. Остана изумен от случилото се. Погледна тялото на Лилиана и издърпа меча си от него.

Беше ѝ повярвал. Беше ѝ се доверил почти изцяло.

Изведнъж осъзна, че се бе върнал на изходна позиция — яката все още бе около врата му и той нямаше никаква представа как да я махне от там. С яката или без нея, трябваше да преодолее бариерата, която го задържаше тук. Реши да отиде до Двореца да си прибере нещата и след това да търси начин да премине през невидимите стени.

Докато избърсваше меча си в дрехите ѝ, си припомни как го бе видял в средата на поляната, на доста голямо разстояние от себе си. И как бе успял да го извика при себе си заедно с магията. Нямаше представа как го направи. Мечът се бе издигнал във въздуха и бе паднал в ръката му.

Остави го на земята и опита да го направи отново. Гневът и яростта изпълниха тялото му както винаги. Протегна ръка и пожела

острието да дойде при него. То не помръдна от земята. Колкото и да опитваше, нищо не се получаваше.

Озадачен, върна меча в ножницата. Вдигна от земята меча на Лиλιана и строши острието в коляното си. Когато го захвърли встрани, нещо бяло в края на поляната привлече вниманието му.

Беше горната половина на разложен труп, от който бяха останали единствено бели кости. Помисли си, че е възможно животните да са изяли останалото, но скоро откри и краката, захвърлени на известно разстояние. Около тях се виждаха останки от рокля, същата като тази върху горната половина на трупа.

Ричард коленичи и огледа горната част на разложеното тяло. Не беше докосвано от животни. Не се виждаше никаква следа от зъб. Беше си така, както бе паднало.

Смръщи чело. След малко установи, че краката са били отсечени. Никога не бе виждал натрошени по този начин кости. Като че ли жената е била все още жива, когато е станало всичко.

Отново коленичи. Гледаше и се чудеше. Явно не бе умряла от естествена смърт. Някой я беше убил. Някой, когото той познаваше. Магия.

— Кой направи това с теб? — прошепна Ричард към тялото.

Изведнъж костта на едната ръка бавно се вдигна във въздуха. Пръстите се разтвориха. На земята падна фина верижка.

Ричард замръзна на място с настръхнала коса. Внимателно вдигна верижката. На нея бе окачено нещо. Вдигна го към себе си и на лунната светлина видя златен символ — „Дж“.

— Джедидайа — прошепна той, без да знае какво му подсказа да го направи.

## ШЕСТДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Когато наближи двореца, Ричард забеляза голямо оживление върху каменния мост. Тълпата се беше насъбрала и гледаше надолу към ледените води на реката. Продължи напред и видя Паша, наведена над каменния парапет, да се взира във водата.

— Какво става? — попита я Ричард, когато се доближи до нея. Тя се обърна, щом чу гласа му, и започна да трепери.

— Ричард! Помислих... — Тя погледна пак през парапета и после пак към него.

— Какво помисли?

Тя го прегърна с две ръце през кръста.

— О, Ричард! Помислих, че си мъртъв! Благодаря на Създателя!

Ричард се освободи от ръцете ѝ, наведе се напред и се взря в тъмната вода под себе си. Долу плуваха няколко лодки с по една лампа на носа. Бяха заобиколили някакво тяло и се опитваха да го извадят. Ричард разпозна червеното си сако.

Изтича надолу по моста и стигна до реката тъкмо когато мъжете изваждаха тялото на брега. На гърба имаше малка кръгла дупка. Когато го обърнаха, в Ричард се втренчиха мъртвите очи на Пери. Той простена.

Второто правило на магьосника.

Пери беше мъртъв, защото Ричард го бе нарушил. Беше се опитал да направи нещо добро, воден от най-добри намерения, но всъщност то се оказа непоправимо лошо. Тази дакра е била предназначена за Ричард, вярвали са, че убиват него.

Паша стоеше до рамото му.

— Ричард, толкова се изплаших. Помислих, че си ти. — Тя започна неудържимо да плаче. — Защо е облякъл твоето червено сако?

— Дадох му го на заем. — Ричард я прегърна. — Трябва да се махна от тук, Паша.

— От Двореца ли? Ричард, нямаш представа какво ще стане, ако го направиш. Сигурна съм, че нямаш ни най-малка представа. Не

можеш да напуснеш Двореца, Ричард!

— Знам, Паша. Лека нощ!

Той остави мъжете да се занимават с тялото и тръгна нагоре към Двореца. Някой се беше опитал да го убие. При това не Лилиана. Някой друг искаше смъртта му.

Докато събираше вещите си в раницата, се почука на вратата му. Той замръзна с полусгънатата риза в ръце. После чу гласа на Сестра Вирна. Извика, че вратата е отворена, и се подготви да слуша отново дълга тирада. Но когато видя лицето ѝ, думите замръзнаха в гърлото му. Тя стоеше неподвижно и гледаше в нищото.

— Сестро Вирна, какво става? — Той я хвана за ръката и я поведе към стаята. — Седни.

Тя се стовари върху един стол като мъртва. Ричард застана на коляно пред нея и хвана ръцете ѝ.

— Сестро Вирна, какво ти е?

— Чаках да се върнеш. — Подпухналите ѝ зачервени очи най-накрая се съживиха. — Наистина в момента имам нужда от приятел. Ти си единственият, за когото се сетих.

Ричард се поколеба — тя знаеше условието му. Макар той вече да беше наясно, че тя не би могла да махне яката от врата му.

— Ричард, когато Сестрите Грейс и Елизабет умряха, тяхната сила премина в мен. Аз имам повече сила от която и да било Сестра в Двореца, от всяка нормална Сестра. Сигурно не ми вярваш, но аз наистина се съмнявам, че дори това ще е достатъчно, за да махнем яката ти. Но искам да опитам.

Ричард знаеше, че тя не би могла да го направи. Поне така му беше казано. Но може би Натан грешеше.

— Добре, опитай тогава.

— Това ще предизвика болка...

Ричард повдигна вежда и я изгледа подозрително.

— Защо ли не съм изненадан?

— Не за теб, Ричард. За мен.

— Какво искаш да кажеш?

— Разбрах, че ти притежаваш Субстрактивна магия.

— Какво общо има това?

— Ти си заключил Рада'Хан в себе си. Това става с помощта на магията на онзи, към когото е прикрепена. Аз притежавам само

Адитивна магия. Не съм сигурна, че това ще бъде достатъчно, за да счупим веригата. Не мога да се разпореждам с твоята Субстрактивна магия. Тя ще се опита да противодейства на всичко, което правя. Точно това ще ми причини болка. Но не се страхувай. Теб няма да те заболи.

Ричард не знаеше нито какво да прави, нито на какво да вярва. Тя сложи ръце на врата му, от двете страни на яката. Преди да затвори очи, той видя в тях познат поглед. Вирна беше докоснала своя Хан.

Стегна мускули, стисна дръжката на меча и зачака, готов да реагира светкавично, ако тя се опита да го нарани. Не му се искаше да вярва, че може да направи подобно нещо, но нали в крайна сметка и за Лиλιана не можеше да си го помисли.

Челото ѝ се сгърчи. Ричард почувства само приятно топло гъделичкане. Стаята се изпълни с приглушено жужене. Краищата на килимите се извиха нагоре. Прозорците зазвъняха. Сестра Вирна трепереше цялата. Голямото огледало в спалнята издрънча. Вратата на балкона се отвори и от рамките се посипаха стъкла. Завесите се развяха, като че бе духнал вятър. От тавана се посипа мазилка. Високият гардероб се сгромоляса с трясък на пода.

Лицето ѝ потръпна и от устните ѝ се изтръгна болезнен стон.

Ричард я сграбчи за ръцете и ги отлепи от яката си. Тя политна напред.

— О, Ричард — каза тя едва. — Толкова съжалявам, не мога да го направя.

Ричард я прегърна.

— Няма нищо, вярвам ти, Сестро Вирна, знам, че направи всичко, което бе по силите ти. Вече сме приятели.

Тя също го прегърна.

— Ричард, трябва веднага да напуснеш Двореца.

Той я накара да седне на един стол.

— Тук има Сестри на мрака.

— Сестри на мрака ли? Какви са те?

— Сестрите на светлината работят, за да достигне светлината от славата на Създателя при живите. Сестрите на мрака служат на Пазителя. Никой никога не е успял да докаже, че те съществуват. Подобно обвинение се счита за сериозно престъпление. Ричард, знам, че няма да ми повярваш. Знам, че това ти звучи... че сигурно си мислиш, че съм...

— Тази нощ убих Сестра Лилиана, вярвам ти.

Тя го погледна.

— Какво си направил?

— Тя ми обеща, че ще свали яката от врата ми. Накара ме да се срещнем в Блатистите гори. Сестро Вирна, тя се опита да изтегли дарбата от мен и да я присвои.

— Не би могла да направи подобно нещо. Като жена не би могла да приеме мъжка дарба в себе си, това е невъзможно.

— Каза, че го е правила много пъти, с други мъже. Трябва да ти кажа, че ми се стори съвсем възможно. Почти беше изтеглила и дарбата, и магията, и живота ми. Почти беше успяла. Бях на косъм от смъртта.

Сестра Вирна отметна назад къдравите си коси.

— Но не мога да разбера как...

Ричард извади статуйката.

— Използва това нещо. Кристалът започва да свети с портокалова светлина, когато отнема дарбата ми. Знаеш ли какво е?

Сестра Вирна поклати глава.

— Мисля, че съм го виждала някъде и преди, но много отдавна. Още преди да напусна Двореца. А какво стана после?

— Кристалът не можа да довърши работата си, защото аз използвах магията, за да прекъсна процеса. Лилиана призова от мрака своя меч. Искаше да ме нарани. Каза, че трябва да ме одере жив, за да може да вземе дарбата ми за себе си. Опита се да отреже краката ми. Не мога точно да си обясня как стана, но успях да я изпреваря. Сестро Вирна, тя притежаваше Субстрактивна магия. Видях как я използва. Но не е само това. Някой се опита да ме убие. Дадох червеното си сако на Пери. След това откриха тялото му в реката. Пронизано в гърба с дакра.

Сестра Вирна склочи молитвено ръце.

— Велики Създателю! — проплака тя. — Ричард, в Двореца знаят, че ти притежаваш Субстрактивна магия. Използват те, за да прогониш оттук последователите на Пазителя. — Тя го хвана за ръката. — Ричард, аз самата бях част от всичко това. Още преди доста време трябваше да проуча някои въпроси, които ми се струваха съмнителни. Но не го направих. Вместо това постъпвах така, както считах за правилно.



— Какви въпроси е трябвало да проучиш?

— Прости ми, Ричард. Изобщо не е било необходимо да носиш Рада'Хан около врата си. Беше ми казано, че в Новия свят няма магьосници, които да се заемат с обучението на момчетата. Мислех, че без нашата помощ ти ще умреш. Твоят приятел Зед е можел да те научи да владееш дарбата си, без тя да ти причинява болка. Прелатът е знаела, че има оцелели магьосници. Предпочела е да бъдеш откраднат от приятелите и любимата си, за да постигне собствените си цели. Рада'Хан не ти е била необходима.

— Знам, говорих с Натан. Той ми каза.

— Ходил си при Пророка? Какво друго ти каза той?

— Че имам повече сила от всеки магьосник от три хиляди години насам. Но не знам как да я използвам. И че притежавам Субстрактивна магия. Той ми каза, че Сестрите не могат да свалят яката от врата ми.

— О, колко съжалявам, аз съм виновна за всичко това, Ричард.

— Сестро Вирна, и теб те използваха, както и мен. Ти също си жертва. Използвали са и двамата ни. Но не това е най-лошото. Има едно пророчество, което казва, че в деня на зимното слънцестоене Калан ще умре. Трябва да попреча това да се случи. Мрачният Рал, моят баща, е агент на Пазителя в този свят. Ти видя белега на гърдите ми. Той е агент, който може да разкъса воала, ако намери всички необходими елементи. И знам, че няма да се замисли нито за миг, преди да го направи. Сестро Вирна, трябва да се махна оттук. Трябва да мина през бариерите.

— Ще ти помогна. С това все някак ще се справим. Но как ще се справиш в Долината на изгубените и дали изобщо ще успееш, това не знам. Не мисля, че можеш да я прекосиш още веднъж. Яката е увеличила силата на Субстрактивната ти магия. Този път заклинанията ще се стоварят върху теб. Магията ще те намери.

— Сигурно има някакъв начин. Трябва да опитам.

Сестра Вирна се замисли за миг.

— Пазителят сигурно ще поиска да те спре, ако има вероятност да се изпълни пророчеството за неговия агент. Сестрите на мрака ще поискат да те спрат. Сигурна съм, че Лилиана не е била единствената.

— Кой я изпрати за моя учителка?

— Кабинетът на Прелата се занимава с разпределението на учителките. Но мисля, че Прелатът не ги избира лично. С подобни неща обикновено се занимават администраторките й.

— Администраторки ли, кои са те?

— Сестрите Улиция и Финела.

— Мислех, че те са просто пазачи.

— Пазачи ли? Не. Всъщност в бюрократичния смисъл може да се приеме и така. Но Прелатът притежава много повече сила от тях. Тя няма нужда от пазачи. Някои от момчетата възприемат двете Сестри като пазачи, защото именно те ги връщат всеки път, когато се опитат да се срещнат с Прелата. Някои от задълженията си изпълняват в офиса на Прелата, но иначе си имат свои собствени кабинети, където вършат по-голяма част от административната си работа.

— Може би Сестрите на мрака са решили да ме нападнат, защото са разбрали, че са разконспирирани.

— Не. Прелатът ми каза, че никой освен нея не знае.

— Възможно ли е някой да е чул разговора ви?

— Не. Тя огради стаята с въздушни щитове.

Ричард се наведе напред.

— Сестро Вирна, Лилиана притежаваше Субстрактивна магия. Щитовете на Прелата не действат срещу нея. Една от двете й администраторки е назначила Сестра Лилиана за моя учителка.

Сестра Вирна си пое дълбоко въздух.

— Както и останалите пет. Ако една от тях или и двете са чули какво ми каза Прелатът, тогава Прелатът... Кабинетът на Сестра Улиция — ето къде съм виждала тази статуйка.

Ричард я сграбчи за ръката и я дръпна от стола.

— Хайде! Щом се опитаха да ме убият, може да се опитат да убият и Прелата, преди да е предупредила някой друг.

Двамата хукнаха по стълбите през дългите коридори и напуснаха „Гийом Хол“. Прекосиха тъмните градини, втурнаха се в други дълги коридори и просторни фойета. Кевин не беше на пост, но другият войник също познаваше Ричард и не го спря, а за Сестрите не беше забранено да влизат.

Когато видя вратата, водеща към преддверието на кабинета на Прелата, изкъртена от пантите си, Ричард разбра, че са закъснели. Спря на прага. Навсякъде бяха разхвърляни книги и листа. Влезе вътре

с изваден меч, а Сестра Вирна влетя след него. Там сякаш бе вилняла гръмотевична буря. Останките от Сестра Финела се валяха на пода пред писалището ѝ, част от тялото ѝ бе размазано на стената. Сърцето на Сестра Вирна заудря лудо. Ричард държеше меча с две ръце. В кабинета на Прелата цареше още по-голям хаос. Книги бяха на земята, сякаш взривени от незнайна сила. Страниците им покриваха всичко наоколо. Тежкото писалище бе преобърнато. Всичко тънеше в мрак. Навън в градината също бе тъмно, само луната хвърляше бледа светлина.

Сестра Вирна запали малко огнено кълбо в дланта си. Когато то освети помещението, в мрака се очерта тъмен силует, надвесен над обърнатото писалище. Главата бавно се вдигна. Очите се втренчиха в неговите. Беше Сестра Улиция.

Ричард отскочи встрани и в същия миг в стената, пред която бе стоял, се вряза синя светкавица. Сестра Вирна отвърна на атаката с жълти пламъци. Сестра Улиция се втурна през вратата към градината, за да ги избегне. Ричард се спусна след нея. Сестра Вирна тръгна към преобърнатото писалище.

— Наведи се! — изкрещя ѝ Ричард и самият той се метна на земята, а над него изфуча черна светкавица, която се заби в етажерките и ги разряза като с нож. Образува се черна ивица празнота, през която се виждаше не само в другата стая, но и в следващата. Посипа се мазилка, каменни отломки и дърво. Гърмът бе оглушителен.

Щом заглъхна, Ричард скочи на крака. Беше бесен. Изтича навън. Видя една тъмна фигура да тича надолу по пътеката.

От сенките в далечината изскочи нова черна светкавица. Виещата се празна ивица профуча през градината. Дърветата, разсечени през средата, започнаха да падат едно след друго. Чупеха се клони. Една каменна стена, пресечена през средата, също падна с трясък. Шумът бе оглушителен.

Когато отново настъпи тишина, Ричард се изправи. Тъкмо се канеше да хукне надолу по пътеката след Сестра Улиция, когато невидима сила го дръпна назад.

— Ричард! — извика Сестра Вирна с глас, какъвто Ричард никога не бе чувал да излиза от нейната уста. — Влизай вътре!

Той се върна в кабинета на Прелата и спря задъхан пред Сестра Вирна.

— Трябва да отида...

Тя скочи на крака и го сграбчи за ризата.

— Да отидеш къде! Да те убият? Това ще помогне ли на Калан? Сестра Улиция владее сили, каквито дори не подозираш, че съществуват!

— Но тя може да се измъкне!

— Ако го направи, поне ти ще си жив. А сега ела да ми помогнеш с това писалище. Мисля, че Прелатът е още жива.

В очите му блесна надежда.

— Сигурна ли си?

Ричард започна да разравя изпочупените парчета и да ги хвърля настрана. Най-отдолу на тежката купчина откри тялото. Сестра Вирна беше права. Прелатът бе жива, но явно бе сериозно наранена.

Сестра Вирна използва силата си, за да отмести по-тежките парчета, докато Ричард внимателно отстраняваше малките отломки, затрупали дребната жена. Беше притисната към най-долната етажерка на стената. Навсякъде по нея имаше кръв.

Когато Ричард нежно я повдигна, тя простена. Едва ли ѝ оставаше много.

— Трябва да намерим помощ — каза той.

Сестра Вирна простря ръце над тялото.

— Ричард, тя е много зле. Чувствам някои от раните ѝ. Повече са, отколкото мога да поема. Пък и се съмнявам, че изобщо някой ще може.

Ричард я повдигна на ръце.

— Не мога да я оставя да умре. Ако някой може да ѝ помогне, това е Натан. Да вървим!

Около тях се разтичаха Сестри и стражи, чули оглушителния шум от силата на Сестра Улиция. Ричард не губи нито миг в обяснения. Беше се устремил към покоите на Натан и нищо не можеше да го спре. Опитваше се да държи Ан колкото се може по-нежно, докато тича, но по стоновете ѝ можеше да разбере, че ѝ причинява болка.

Натан ги чу да го викат и дойде откъм градината си.

— Какъв е този шум? Какво става?

— Ан. Ранена е много тежко.

Натан ги въведе в спалнята си.

— Знаех си, че тази твърдоглава жена ще си намери майстора.

Ричард внимателно положи Прелата на леглото и застана наблизко, докато Натан разпери пръсти над тялото ѝ, за да види какви са пораженията. Сестра Вирна стоеше на прага и наблюдаваше.

Натан нави ръкавите си.

— Много е сериозно. Не знам дали ще мога да ѝ помогна.

— Натан, трябва да опиташ!

— Разбира се, че ще опитам, момчето ми. Вие двамата чакайте отвън. Ще отнеме известно време. Поне час-два, преди да разбере дали онова, което ще направя, ще е достатъчно. Оставете на мен. Няма с какво да ми помогнете.

Сестра Вирна стоеше неподвижно, изправила гръб, докато Ричард кръстосваше напред-назад.

— Ричард, защо се тревожиш толкова за Прелата? Тя се разпореди за залавянето ти, при положение, че можеше да не слага яка на врата ти.

Ричард прокара пръсти през косата си.

— Може би защото е имала възможност да ме прибере още докато съм бил малък, но не го е направила. Оставила ме е да отрасна с родителите си. Да се радвам на любовта им. Какво по-ценно може да има в този живот, от това да бъдеш отгледан с любов? Тя би могла да ми отнеме и това. Но не го е направила.

— В такъв случай се радвам, че не си ѝ сърдит.

Ричард продължаваше да крачи напред-назад, потънал в размисъл. След малко спря.

— Сестро, не мога да стоя тук и да не правя нищо. Ще говоря със стражите. Трябва да разберем къде са тези мои учителки и какво правят. Сигурен съм, че войниците ще го направят за мен.

— Това вероятно не би навредило. Върви да говориш с тях. Така времето ще мине по-бързо.

Ричард тръгна по мрачните дълги коридори, потънал в мисли. Трябваше да намери Сестрите Тови, Сесилия, Мериса, Ничи и Армина. Всяка от тях, ако не всичките, можеше да се окаже Сестра на мрака. Никой не знаеше каква ще бъде следващата им стъпка. Може би всички те вече го търсеха. Може би всички те...

Пронизваща болка го повали на земята. Сякаш го бяха ударили с копие през лицето. С мъка се изправи на крака. Всичко пред очите му

танцуваше и се въртеше. Вдигна ръка към лицето си да провери за кръв, но не напипа нищо мокро.

Следващият удар го улучи в тила. Той залитна напред и падна, като в последния момент успя да се подпре на ръцете си. Отново се изправи, този път още по-трудно. Вече не знаеше къде е. Мислите му течаха бавно като мътна кал. Опитваше се да разбере какво става.

Над него се бе надвесила тъмна сянка. След известно време, полагайки неимоверни усилия, Ричард успя да се изправи. Искаше да вземе меча си, но не можеше да си спомни с коя ръка трябваше да го направи. Движеше се като на забавен каданс.

— На разходка ли си тръгнал, селяко?

Ричард вдигна очи и видя Джелидайка, застанал над него с пъхнати в противоположните ръкави на робата си ръце. На лицето му грееше мазна усмивка. Най-сетне успя да намери дръжката на меча си. С усилие го изтегли от ножницата. Опита се да се съсредоточи и да извика яростта.

Докато тя постепенно изпълваше замъгленото му съзнание, Джелидайка извади ръцете си от ръкавите. В тях проблесна дакра. Ричард се запита какво ли трябва да направи, дали не сънува. Може би всеки миг щеше да се събуди и да разбере, че е било само кошмар.

Когато Джелидайка замахна, от очите му заструи светлина. Отначало бавно, а след това с все по-нарастваща бързина магьосникът политна напред и се строполи по лице на каменния под.

Коридорът потъна в страховита тъмнина. Когато факлите отново светнаха, Ричард видя Сестра Вирна да стои там, където допреди миг беше стоял магьосникът. В ръката ѝ имаше дакра. Ричард се свлече на колене. Все още не можеше да дойде на себе си.

Сестра Вирна се втурна към него и обгърна лицето му с ръце. Мисълта му изведнъж се проясни. Той успя да се изправи на крака и погледна тялото на земята, в което зееше малка кръгла дупка.

— Реших, че ще е по-добре да поговоря с някои от Сестрите — обясни тя появяването си. — Разбрах, че колкото повече хора знаят за Сестрите на мрака, толкова по-добре.

— Той беше, нали? Той беше онзи, когото си обичала.

Тя плъзна дакра в ръкава си.

— Това не е онзи Джелидайка, когото познавах. Онзи Джелидайка беше добър човек.

— Съжалявам, Сестро Вирна.

Тя кимна разсеяно.

— Ти иди да говориш със стражите. Аз ще се видя със Сестрите. Ще се срещнем при Натан. Струва ми се, че ще е добре да поспим малко долу при него, вместо да се прибираме в стаите си.

— Мисля, че си права. Можем да си съберем нещата, като съмне, и да изчезваме.

\* \* \*

Когато чу Натан да влиза, Ричард се изправи на стола и разтърка очи. Сестра Вирна скочи от кушетката. Ричард примигна, опитвайки се да прогони съня от очите си.

Двамата се бяха успали. Целият Дворец вече беше на крак. Случилото се с Прелата бе доказателство за съществуването на митичните Сестри на мрака. Който не вярваше, бе достатъчно само да погледне черните ивици празно пространство в стените и предметите, или гладко срязаните дървета в градината на Прелата, за да се убеди, че това не би могло да бъде причинено от друго освен от Субстрактивна магия.

Ричард бе изпратил стражи да потърсят дискретно шестте Сестри: Улиция и петте му учителки. Самите Сестри също ги търсеха. Освен това бе отишъл да се види и с Уорън, за да му разкаже за случилото се. Ричард протегна крака и се изправи.

— Как е тя? Ще се оправи ли?

Натан изглеждаше смъртно изтощен.

— Вече се позакрепи, но още е твърде рано да се каже. Трябва да почина малко и тогава ще продължа.

— Благодаря ти, Натан. Знам, че Ан не би могла да бъде в по-добри ръце от твоите.

Към киселото си изражение Натан прибави и сърдито грухтене:

— Караш ме да лекувам тъмничарката си.

— Ан ще го оцени. Може би ще преосмисли отношението си към теб. Ако не го направи, обещавам да се върна и тогава ще видим какво може да се направи.

— Да се върнеш ли? Отиваш ли някъде, момчето ми?

— Да, Натан, и имам нужда от твоята помощ.

— Ако ти помогна, може да ти дойде наум да отидеш да разрушиш света.

— В пророчеството казва ли се, че ти си изпратен, за да ме спреш?

Натан въздъхна.

— Какво искаш да направя?

— Как мога да мина през бариерите? Яката ме спира.

— Какво те кара да мислиш, че знам?

Ричард направи няколко стъпки към стария магьосник.

— Натан, не си играй игрички с мен. Не съм в настроение, това, което ти казвам, е много важно. Не може да не знаеш някакъв начин. Ти си ходил с Ан в Ейдиндрил, за да вземете една книга от Магьосническата кула, помниш ли?

Натан смъкна навитите си ръкави.

— Проста работа. Сестра Вирна също би могла да го направи. Ще ѝ обясня как.

— Ами Долината на изгубените? Ще мога ли да мина оттам?

Очите на Натан потъмняха и той поклати глава.

— Вече имаш прекалено много сила в себе си. Благодарение на яката. Ще предизвикаш заклинанията. Сестра Вирна не може да мине отново, тя вече го е правила два пъти. Освен това притежава силата на други две Сестри. Значи за нея е невъзможно.

— Тогава ти как си минал три пъти? Ти си от Д'Хара, за да дойдеш тук, си минал през Долината веднъж. После си ходил в Новия свят с Ан и си се върнал обратно тук. Това прави три пъти. Щом ти си го направил, значи е възможно.

На устните му се появи хитра усмивка.

— Не съм минавал три пъти през Долината, а само веднъж. — Той вдигна ръка, за да спре възражението на Ричард. — Двамата с Ан не минахме през Долината. Заобиколихме я. По вода. Покрай полето на действие на заклинанията, много навътре в морето. Така стигнахме до Западната земя. Пътуването беше доста дълго и не съвсем леко, но успяхме. Малцина са го правили.

— По море? — Ричард погледна Сестра Вирна. — Нямам толкова време. Зимното слънцестоене е само след седмица. Ще трябва да мина през Долината.



— Ричард — каза Сестра Вирна, — разбирам чувствата ти, но ще ти е нужна една седмица само за да стигнеш до Долината. Дори и да намериш начин да я прекосиш, няма как да отидеш където трябва за толкова кратко време.

Ричард едва овладя гнева си.

— Нямам опит като магьосник, не мога да разчитам на дарбата си, дори не ме интересува дали някога изобщо ще се науча да я използвам. Но аз съм и Търсач. И като такъв, Сестро Вирна, не съм чак толкова неопитен. Нищо няма да може да ме спре. Нищо! След като съм обещал на Калан да я защитавам, ще го направя, пък дори ако трябва да отида в отвъдния свят и да се бия с Пазителя.

Лицето на Натан помръкна.

— Предупредих те, Ричард. Ако това пророчество се сбъдне, Пазителят ще погълне нашия свят. Не се опитвай да променяш нещата. Ако сбъркаш, ще дадеш на Пазителя света на живите.

— Това е само поредната гатанка — каза Ричард разочаровано.

Натан го погледна с типичен за един Рал поглед, какъвто понякога се виждаше и в очите на Ричард.

— Ричард, смъртта е свързана с живота. Създателят е направил нещата така. Ако сбъркаш, живите ще платят цената на твоето упорство. Не забравяй и онова, което ти казах за Камъка на сълзите.

— Камъкът на сълзите ли? — Гласът на Сестра Вирна беше изпълнен с подозрение. — Какво общо има Ричард с Камъка на сълзите?

Ричард й обърна гръб.

— Само си губим времето. Отивам да си събера багажа. Трябва да тръгваме, и то веднага.

— Ричард! — спря го Натан. — Ан е заложила всичко на теб. Остави те да получиш любовта на семейството си, за да можеш по-добре да разбереш истинските стойности на живота. Не забравяй това, когато дойде моментът да направиш своя избор.

Ричард го погледна.

— Благодаря ти за помощта, Натан, но няма да оставя жената, която обичам, да умре само заради някакви си гатанки от стара книга. Надявам се пак да се видим. Имаме да си говорим за толкова много неща.

\* \* \*

Преди да прибере другите си вещи, Ричард изсипа купата със златни монети на дъното на раницата си. Оправда постъпката си с мисълта, че ако златото може да му помогне да спаси Калан, това би било най-малкото, с което Дворецът да компенсира всичкото зло, което му бе причинил. Досега златните монети винаги бяха успявали да приспят вниманието и бдителността на хората в Двореца и да ги направят мързеливи. Златото наранява човечността на човека, както се изрази Натан. Може би именно за злато се бе продал Джелидайка на Пазителя.

Ричард се съмняваше, че сред младите магьосници съществува поне един — освен Уорън, — който да се е залавял с някаква работа от пристигането си в Двореца насам. Тоест откакто е получил достъп до неограничени количества злато. Още един начин, по който Дворецът на пророците унищожавя живота. Запита се колко ли деца на магьосници са се пръкнали благодарение на това злато.

Преди да тръгне, излезе на балкона да огледа двора. Навсякъде обикаляха стражи. Виждаха се и много Сестри, които внимателно претърсваха всяко кътче. Те трябваше да намерят някакъв начин да се справят с онези шест. Макар Ричард да не можеше да си представи как точно ще стане това.

Когато чу да се отваря вратата в преддверието, си помисли, че е Сестра Вирна. Беше време да тръгват. Обърна се и погледна, но не му остана време да отреагира.

Към него като буреносен облак се носеше Паша. Вдигна ръце и балконската врата изхвъркна от пантите си и след малко се разби в каменната настилка на десет метра по-надолу.

Мощната въздушна струя отмести Ричард назад. Ако не беше парапетът на балкона, щеше да последва полета на вратата. Дробовете му останаха без въздух. Почувства остра болка, която не му позволяваше да диша. Докато се опитваше да мине по-навътре на балкона, последва втори удар, който прасна главата му в каменния парапет. Преди да се строполи на пода, видя как по камъка потича кръв.

Паша крещеше от ярост. Отначало думите ѝ достигаха до него като някакво неясно жужене. Успя да се понадигне, подпирайки се на ръце. От главата му течеше кръв. На пода се бе образувала цяла локвичка. Облегна се на една страна. След това успя да се повдигне още малко и да опре гръб в перилото.

— Паша, какво...

— Затвори си гадната уста! Не искам да чуя нито дума от теб!

Тя стоеше до вратата и притискаше с юмруци роклята си. Ричард видя познатия блясък на сребърната дакра в ръката ѝ. По бузите ѝ течеха сълзи.

— Ти си изчадие на Пазителя! Ти си един от неговите най-поқварени ученици! Единственото, което умееш, е да убиваш.

— Кой ти е наговорил такива неща?

— Сестра Улиция ми каза. Каза ми, че служиш на Пазителя. Че си убил Сестра Лилиана!

— Паша, Сестра Улиция е Сестра на мрака...

— Тя ми каза, че ще отговориш точно така. Каза как си използвал магията си, за да убиеш Сестра Финела и Прелата. Ето защо толкова искаше да влезеш в нейния кабинет. Ти уби човека, който ни водеше към светлината. Ти си едно нищожество! — Думите ѝ кръжаха във въздуха около него.

— Паша... това не е истина!

— Само хитрините на Пазителя те спасиха вчера. Ти си дал сакото, което толкова обичах, на друг, за да ме унижиш. Сестра Улиция ми каза как Пазителят ти го е прошепнал в ухото! Трябваше да те убия още когато те видях на моста и всичко това нямаше да се случи! Но аз, глупачката, си помислих, че ще мога да те измъкна от ноктите на Пазителя! Сестрите и Прелатът щяха да бъдат живи, ако си бях свършила работата. Не успях да направя нищо в името на Създателя, ти отново ме излъга и уби Пери, но сега вече нищо няма да те спаси. Твоите отвратителни номера от отвъдния свят няма да могат да ти помагат.

— Паша, моля те, само ме чуй. Заблудили са те. Моля те, чуй ме. Прелатът не е мъртва. Мога да те заведа при нея.

— Ти искаш да убиеш и мен. Това е всичко, за което говориш — за убийства! Ти ни оскверни! Как съм могла да те обичам? — Тя стисна дакра и с крясък се хвърли срещу него. Ричард някак си успя да

изтегли меча, замъгленото му съзнание се запита коя от двете Паши пред него е истинската. Гневът, магията дадоха сила на ръката му. Той вдигна оръжието си срещу насочената към него дакра. Образите на Паша се сляха в един.

Мечът не я докосна. Миг по-късно тя с крясък се преметна през парапета. Паша продължаваше да пици, докато летеше надолу. Ричард затвори очи, когато чу удара на тялото върху каменните плочи.

Отвори очи. В рамката на вратата стоеше смаяният Уорън. Ричард си припомни как Джелидайка беше полетял по стълбите.

— О, духове, не! — прошепна той. С едно око погледна надолу. От всички страни заприиждаха хора. Уорън също искаше да се наведе над парапета, но Ричард го спря.

— Не, Уорън, не гледай.

От очите на магьосника потекоха сълзи. Ричард го прегърна през раменете. „Защо го направи, мислеше си той, можех да се справя и сам. Щях да го направя. Но ти не трябваше.“

Над рамото на Уорън Ричард видя Сестра Вирна.

— Тя уби Пери — каза Уорън. — Чух я да си признава. Щеше да убие и теб.

„Аз трябваше да го направя, продължаваше да мисли Ричард, не ти.“

— Благодаря ти, Уорън. Ти ми спаси живота.

— Паша щеше да те убие — проплака той, заровил глава в рамото на Ричард. — Защо искаше да го направи?

Сестра Вирна сложи ръка върху рамото на Уорън.

— Подлъгаха я Сестрите на мрака. Пазителят може да накара и най-добрите да се вслушат в шепота му. Ти направи нещо много смело, Уорън!

— Тогава защо се срамувам толкова? Аз я обичах и я убих!

Уорън заплака неудържимо, Ричард само го държеше в прегръдката си, без да каже нито дума. Сестра Вирна ги накара да влязат в стаята. Каза на Ричард да се наведе, за да може да види раната на главата му. По пода закапа кръв.

— Някой трябва да се погрижи за това. Не е в моите възможности.

— Аз ще се заема — каза Уорън. — Мога да се справя.

Когато Уорън свърши, Сестра Вирна накара Ричард да отидат в банята, където го изми с гореща вода. Уорън седеше на един стол, подпрял главата си с ръце. Ричард си помисли, че приятелят му ще повърне всеки момент.

Когато Сестрата приключи, Уорън вдигна глава.

— Разбрах онова правило, за което ми говори. Хората биха повярвали на лъжа, защото искат тя да е истина или защото се страхуват, че може да е така. Точно както Паша повярва в лъжата. Нали?

Ричард се усмихна.

— Точно така, Уорън.

Уорън опита да му върне усмивката.

— Сестро Вирна, можеш ли да свалиш яката от врата ми?

Сестра Вирна се колебаеше.

— Ще трябва да преминеш през изпитанието за понасяне на болка, Уорън?

— Сестро — каза Ричард, — какво мислиш, че направи Уорън току-що?

— Какво искаш да кажеш?

— Младите магьосници, които преминават обратно през Долината, успяват, защото нямат достатъчно сила, за да привлекат заклинанията върху себе си. Защото не са завършени магьосници. Зед ми е казал, че магьосникът трябва да е преминал изпитанието за болка. Сестрите от хилядолетия подлагат магьосниците на изпитание за физическа болка. Мисля, че грешат. Мисля, че изпитанието, през което Уорън току-що премина, му причини много повече болка, отколкото която и да е Сестра би могла за му причини. Така ли е, Уорън?

Той кимна, лицето му отново стана бяло като платно.

— Нищо не би могло да ми причини по-голяма болка.

— Сестро, помниш ли, че веднъж ти разказвах за това как успях да нажежа до бяло острието на Меча и да убия онази жена. Успях да го направя, защото я обичах. Може би това също е било изпитание за понасяне на болка. Знам какво е.

Тя разтвори невярващо ръце.

— Нима мислиш, че човек с дарба трябва да убие своето любимо същество, за да премине изпитанието за болка? Ричард, това е

невъзможно.

— Не, Сестро, не е нужно да убива любим човек. Трябва да може да докаже, че е способен да взема правилно решение. Ще бъде ли роденият с дарба верен слуга на този ваш Създател, на надеждата за живот, ако живее единствено за себе си? Да причиняваш някому болка, както правят Сестрите, не доказва нищо друго, освен че жертвата им не умира. Не би ли трябвало служенето на светлината на живота, на любовта към живота да изисква човек да може да избира, воден от свободната си воля. Да избере тази светлина на живота и любовта към хората?

— Велики Създателю! — прошепна тя. — Нима сме грешали през цялото това време? — Ръката ѝ се вдигна към устата. — И сме си мислили, че даряваме тези момчета със светлината на Създателя.

Сестра Вирна застана пред Уорън и сложи ръцете си върху яката му. Въздухът започна да вибрира, Рада'Хан издаде странен звук и се разтвори.

— Какво ще правиш сега, Уорън? — попита Ричард. — Ще напуснеш ли Двореца?

— Може би. Но бих останал още известно време долу, имам да прегледам още някои книги. Ако Сестрите ми позволят, разбира се.

— Ще ти позволят — каза Сестра Вирна. — Аз ще се погрижа за това.

— След това може би ще отида до Ейдиндрил, за да потърся в Магьосническата кула други книги. Да видя пророчествата, за които си ми говорил.

— Звучи доста мъдро, Уорън. Сестро, време е да вървим.

— Уорън — каза тя. — Защо не дойдеш с нас до Долината? Сега си свободен. — Тя погледна към балкона. — Мисля, че за теб ще е добре да се махнеш оттук за известно време и да мислиш за други неща. А и може би ще сме от помощ на Ричард.

— Наистина ли? Колко бих искал!

Докато тримата вървяха към конюшните, видяха, че към тях тичат трима войници — Кевин, Уолш и Болесдън.

— Струва ми се, че ги открихме, Ричард — каза задъхано Кевин.

— Струва ти се? Какво имаш предвид? Къде са?

— Ами, снощи „Лейди Сифа“ е отплавала. Разбрахме, че хората на пристанището са видели няколко жени, по всяка вероятност Сестри,

да се качват на борда. Повечето потвърдиха, че жените са били шест и че са се качили на борда по тъмно, точно преди „Лейди Сифа“ да отплава.

— Да отплава! — изръмжа Ричард. — Какво е „Лейди Сифа“?

— Кораб. Голям кораб. Вдигнал е котва късно снощи. Вече имат голяма преднина. Чувал съм, че в пристанището няма кораб, който да може да настигне „Лейди Сифа“ или да отплава толкова надълбоко в морето.

— Не можем да тръгнем след тях, имаме по-важна работа — каза Сестра Вирна.

Ричард премести раницата на другото си рамо.

— Права си. Ако наистина са те, засега ги изпуснахме. Но знам накъде са тръгнали. Поне Дворецът на пророците е спасен. Точно сега ни чакат по-важни дела. Да вземем конете и да тръгваме.

## ШЕСТДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Калан тичаше през тъмните каменни коридори и мъртвите зали. Докато се изкачваше по една от източните стълби, по тъмносивата гранитна стена срещу прозорците се плъзнаха първите слънчеви лъчи. Сърцето ѝ биеше бясно. Спусна се насам като вятър в мига, в който Джебра ѝ каза, че е мярнала светлинка в един от прозорците на Магьосническата кула. Което означаваше, че Зед се е върнал.

Припомни си усещането да тичаш с дълга коса: да усещаш тежестта ѝ, начина, по който се развява зад теб в ритъма на стъпките ти. Сега не изпита нищо подобно. Но все едно. Сърцето ѝ бе изпълнено единствено с невероятно щастие от мисълта, че Зед се е завърнал. Чакаше го толкова отдавна. Тичаше нагоре и крещеше името му.

Втурна се в читалнята и задъхано спря. Зед стоеше пред маса, отрупана с книги и ръкописи. Тя бе видяла същите книги, разхвърляни по същия начин на масата, когато бе идвала в Кулата преди няколко месеца. Малката стая бе слабо осветена от няколко свещи. Имаше един-единствен прозорец, гледащ към мрачното небе на запад.

Едър мъжага с гъсти вежди, прошарена коса и обветрено, набръчкано лице вдигна поглед от един бастун, който внимателно оглеждаше. На един стол встрани седеше Ейди. Тя извърна глава по посока на шума. Зед погледна Калан с любопитство.

— Зед! — извика тя. — О, Зед, толкова се радвам да те видя.

— Зед ли? — Той се обърна към едрия мъж. — Зед?

Мъжагата кимна.

— Повече ми харесва Рубен.

— Зед, толкова ми е нужна помощта ти!

— Кой е тук? — Ейди стана от стола си.

— Ейди, аз съм, Калан.

— Калан ли? — Тя обърна глава към Зед. — Коя е тази Калан?

Зед сви рамене.

— Симпатично момиче с къса коса. Изглежда, ни познава.



— Какви ги говориш! Зед, имам нужда от помощта ти! Ричард е в голяма беда. Имам нужда от теб!

Зед озадачено сбърчи чело.

— Ричард... като че ли съм чувал това име. Струва ми се...

Калан побесня.

— Зед, какво ти става? Не ме ли познаваш? Моля те, Зед, имам нужда от теб! Ричард има нужда от теб!

— Ричард... — Той потърка голобрадото си лице. — Ричард...

— Твоят внук! Велики духове, нима не познаваш собствения си внук!

Той гледаше масата втренчено.

— Внук... нещо май си спомням... не, не мога да кажа, че наистина си спомням.

— Зед! Слушай ме! Сестрите на светлината го хванаха. Отведоха го!

Калан млъкна за миг, опитвайки се да си поеме дъх. Мътните очи на Зед бавно се вдигнаха към нейните. Лицето му изгуби любопитното си изражение, а веждите се надвесиха ниско над очите му.

— Сестрите на светлината са хванали Ричард?

Калан беше виждала разгневени магьосници, но никога досега в очите на никой магьосник не бе виждала изражение като това в очите на Зед.

— Да — каза тя и изтри потните си длани в дрехите, гледайки как стената зад него се разцепва. — Дойдоха и го отведоха със себе си.

Зед сложи ръце на масата и се наведе към Калан.

— Това е невъзможно. Не могат да го отведат, докато не му сложат на врата онази проклета яка. Ричард за нищо на света не би я сложил.

Коленете на Калан се разтрепериха.

— Той я сложи.

Зед изглеждаше така, сякаш всеки миг щеше да възпламени всичко около себе си.

— И защо го е направил, Изповедник?

— Защото — каза тя тихо — аз го накарах.

Свещите върху масата изведнъж се разтопиха и восъкът се събра на локвички на пода. Железните свещници увиснаха надолу като цветя, които имат нужда от вода. Едрият мъжага отстъпи към стената.

Гласът на Зед прозвуча като зловец шепот.

— Какво си направила, Изповедник?

За миг стаята потъна в тишина. След това Калан каза с треперещ глас.

— Той не искаше. Но аз трябваше да го накарам. Казах му, че трябва да го направи, за да докаже любовта си към мен.

Калан усети как нещо я блъсна към стената. Малко след това осъзна, че лежи на пода, без да знае как се е озовала там. Повдигна се на треперещите си ръце. Простена, когато нещо изведнъж отново я вдигна нагоре и я запрати към стената.

Дивият поглед на Зед бе на милиметри от лицето ѝ.

— Причинила си това на Ричард?

Главата на Калан се завъртя. Едва чуваше собствения си глас.

— Ти не разбираш. Трябваше да го направя. Зед, имам нужда от помощта ти. Ричард каза да те намеря и да ти кажа какво съм направила. Моля те, Зед, помогни му.

Зед яростно я зашлеви през лицето. Тя се строполи на каменния под, но веднага след това той отново я изправи на крака и я зашлеви още веднъж.

— Не мога да му помогна! Никой не може! Глупачка такава!

От очите ѝ потекоха сълзи.

— Но защо? Зед, ние трябва да му помогнем!

Тя прикри лицето си с ръце, когато видя, че той отново замахва да я удари. Не ѝ помогна особено. Главата ѝ отново се удари в стената. Стаята се завъртя. Калан започна да се тресе. Никога не бе виждала толкова побеснял магьосник. Разбра, че той ще я убие заради онова, което бе причинила на Ричард.

— Глупачка такава! Долна глупачка! Никой не може да му помогне!

— Моля те, Зед. Ти можеш. Моля те, помогни му!

— Дори и аз не мога. Никой не може да стигне до него. Не мога да мина през Кулите. Ричард е загубен завинаги за нас. Всичко, което имах на този свят, е загубено.

— Какво искаш да кажеш, как така е загубен за нас? — С треперещи пръсти тя изтри кръвта от ъгъла на устата си. — Той ще се върне. Той трябва да се върне.

Зед повече не я погледна, само клатеше безнадеждно глава.

— Може и да се върне, но тогава никой от нас няма да е жив. Дворецът на пророците е обгърнат от заклинание за времето. Ричард ще остане там през следващите триста години, докато го обучават. Ние никога повече няма да го видим. Той е загубен за този свят.

Калан поклати глава.

— Не! Велики духове, не. Това не може да бъде. Ние ще го видим. Това не може да е истина.

— Истина е, Майко Изповедник! Ти го изпрати там, където никой не може да му помогне. Никога повече няма да видя внука си. Ти никога повече няма да го видиш. Ричард няма да се върне в този свят през следващите триста години. Заради теб. Защото си го накарала да докаже любовта си към теб с тази яка. — Той се обърна с гръб към нея.

Калан се свлече на колене.

— Нееее! — Тя заудря с юмруци по земята. — Велики духове, защо ми причинявате това? Ричард, моят Ричард!

— Какво е станало с косата ти, Майко Изповедник? — попита Зед със заплашителен глас.

Калан се сви на земята. Какво значение имаше сега косата ѝ.

— Съветът ме осъди за предателство. Трябваше да ме екзекутират. Да ме обезглавят. Всички бяха съгласни с присъдата. Искаха да гледат изпълнението ѝ. Но аз успях да избягам.

Зед кимна.

— Народът ще получи онова, което е поискал. — Той я хвана за косата и я помъкна из стаята. — Ще бъдеш обезглавена за това, което си направила.

— Зед — изкрещя тя. — Зед, моля те, не прави това!

Той използва магията си и я помъкна надолу като торба с перушина.

— Утре, в деня на зимното слънцестоене, народът ще види желанието си изпълнено. Всички ще видят как пада главата на Майката Изповедник. Като Главен магьосник ще се разпоредя за това. Ще се погрижа за всичко!

Калан се отпусна в ръцете му. Какво значение имаше вече? Добрите духове я бяха изоставили. Бяха ѝ отнели всичко. Още по-лошо — тя сама беше осъдила Ричард на триста години изгнание,

прекарано по начин, от който той се страхуваше най-много от всичко на света.

Искаше да умре. С нетърпение очакваше този миг.

\* \* \*

Ричард стоеше с ръце на хълбоците и гледаше тъмните облаци на заклинанията, които плуваха над Долината на изгубените. Те изглеждаха красиви на първите лъчи на изгряващото слънце с позлатените си краища. Той обаче добре знаеше, че в тях се крие смъртта.

Ду Чайлу го хвана за ръката.

— Моят съпруг ме кара да се гордея с него. Днес той ще върне земята на своя народ, така, както бяха предсказали старите думи.

— Обясних ти вече сто пъти, Ду Чайлу, не съм твой съпруг. Ти просто лошо тълкуваш старите думи. Те означават само, че ние двамата трябва заедно да направим това. Но още не сме. Искам да дойдеш с мен сама, без другите. Не мога да кажа със сигурност, че ще успеем. Може да умрем.

Тя го потупа успокоително по ръката.

— Кахарин дойде. Той може всичко. Той ще ни върне земите. — Тя го остави насаме с мислите му и тръгна обратно към лагера. — Всички ще дойдат с нас. Това е тяхно право. — Тя спря и се обърна. — Скоро ли ще тръгнем, Кахарин?

— Скоро — каза Ричард разсеяно.

Тя пак тръгна.

— Когато дойде времето, ние ще сме готови да те последваме.

Зад тях се виждаше лагерът на Бака Бан Мана. Бяха дошли всички, целият народ. По хълмовете бяха опънати хиляди палатки, като гъби след проливен дъжд. Ричард не можеше да ги убеди да не идват с него, да почакат. Всички се бяха вдигнали и бяха тръгнали.

Ричард въздъхна. Какво значение имаше? Ако грешеше и планът му пропаднеше, нямаше защо да се притеснява, че ще разочарова хората от Бака Бан Мана. Защото щеше да е мъртъв.

Уорън и Сестра Вирна го следваха мълчаливо.

— Ричард — каза Уорън. — Може ли да поговорим?

Ричард продължаваше да гледа облаците.

— Разбира се, Уорън — той го погледна през рамо, — какво има?

Уорън пхна ръце в противоположните ръкави на робата си. Ричард си помисли, че така приятелят му наистина прилича на магьосник. Един ден Уорън щеше да се превърне в осъществената представа на Ричард за магьосник: мъдър, състрадателен, знаещ неща, които винаги удивляваха Ричард. Щеше, ако не загинат всички.

— Ами, двамата със Сестра Вирна си говорихме. За това, което ще стане, след като преминеш през Долината. Ричард, знам какво трябва да направиш, но нямаме време. Още от самото начало нямаме никакво време. Зимното слънцестоене е утре. Пророчеството ще се сбъдне.

— Само защото не знаеш как да направиш нещо, не означава, че няма начин да се направи.

— Не те разбирам.

Ричард се усмихна.

— Ще разбереш. Ще разбереш след няколко часа.

Уорън погледна към Долината. Тайничко се почеса по носа.

— Щом така казваш, Ричард.

Сестра Вирна не се обади. Ричард все още се мъчеше да я научи да не спори с него, когато той каже нещо такова — с не особено ясен смисъл.

— Уорън, а онова пророчество, за портата и зимното слънцестоене, сигурен ли си, че се отнася за тази зима?

Уорън кимна.

— И ако има агент, отворена кутия и кост от скрин, това ли са всички елементи, необходими, за да се отвори портата, да се разкъса воалът?

Лек ветреца развя косите на Уорън.

— Да... но нали ми каза, че Мрачният Рал е мъртъв. Агент няма.

Думите му прозвучаха повече като тревожен въпрос, отколкото като твърдение.

— Трябва ли агентът да е жив? — попита Сестрата.

Уорън премести тежестта си на другия крак.

— Ами, като цяло не, предполагам. Ако някак е извикан обратно в света на живите, макар да не виждам как може да стане това, но ако стане, ще бъде достатъчно.

Ричард въздъхна мрачно.

— И тогава този дух-агент може да направи всичко, което един жив агент би направил, така ли?

В очите на Уорън се появи подозрение.

— Е, и да, и не. Нужен е още един елемент. Духът не може да изпълни физическите изисквания. Ще му трябва помощник.

— Искаш да кажеш, че духът не може да изпълни някои от необходимите задачи и ще има нужда от ръце, които да свършат работата в този свят.

— Да, с помощник духът може да направи онова, което е необходимо. Но как е възможно агентът да бъде призован на този свят? Не мога да си представя как може да стане това?

Сестра Вирна погледна настрани.

— По-добре му кажи!

Ричард вдигна ризата си и показа на Уорън белега.

— Мрачният Рал ме прогори с ръката си, когато аз, без да искам, го извиках обратно в този свят. Каза ми, че е дошъл, за да разкъса воала.

Очите на Уорън станаха огромни. Гледаше ту Сестра Вирна, ту Ричард.

— Ако Мрачният Рал е агент, както твърдиш, и намери някой, който да му помогне, тогава от унищожението ни дели само още един елемент — кръглата кост. Трябва да разберем дали се е сдобил и с него.

Ричард наметна пелерината на сбърза.

— Сестро Вирна, ще ми помогнеш ли?

— Какво искаш да направя?

— Когато за първи път ми каза как да се опитам да докосна своя Хан, реших да се съсредоточа върху мисления образ на меча си. Тогава, този първи път, използвах фон, върху който да поставя меча. Беше нещо от онази магическа книга, за която ти говорих — Книгата на преброените сенки. Когато се опитах да докосна своя Хан, поставяйки меча на този фон, нещо се случи. По някакъв начин се озовах в Д'Хара, в Народния дворец, където се намират кутиите. Видях Мрачния Рал. Той също ме видя и ми каза нещо. Каза, че ме чака...

Сестра Вирна повдигна вежда.

— Това повтори ли се някога отново?

— Не. Изплаши ме до смърт. Никога повече не използвах този фон. Мисля, че ако го направя сега, може би ще успея да видя какво става там.

Тя скръсти ръце пред себе си.

— Никога не съм чувала подобно нещо. Но може да има някаква връзка с магията на Орден. Пък и няма да е първото нещо, с което ме изненадваш. Може да е истина, но може да някакъв твой страх или сън.

— Трябва да опитам отново. Ще седнеш ли с мен? Страхувам се, че сам няма да мога да се върна обратно.

— Разбира се, Ричард. — Тя седна на земята и протегна ръка. — Хайде, ще бъда с теб.

Ричард се загърна плътно с пелерината на сбърза.

— Това нещо скрива моя Хан. Може би ще успее да ме предпази и от очите на Мрачния Рал.

Ричард се успокои, отпуснал ръце в дланите на Сестра Вирна. Съсредоточи се върху мисления образ на меча, поставен на черен квадрат с бял кант, както първия път. Щом откри в себе си центъра на хармонията, усети, че нещо започва да става. Мечът, черният квадрат и белият кант започнаха да трептят, сякаш ги гледаше през нагорещен въздух, точно както първия път. Плътните очертания на меча постепенно започнаха да стават прозрачни и накрая изчезнаха. Фонът се разтопи. Ричард отново видя Градината на живота в Народния дворец.

Огледа картината пред себе си и на мястото на мъртвите тела, които бе видял преди, забеляза бели кости. Спомни си, че преди телата бяха проснати по ниските парапети, в храстите и по земята. Бяха много, доколкото си спомняше. Сега се бяха превърнали в скелети.

Видя бялата, искряща фигура на Мрачния Рал, но този път той не стоеше пред каменния олтар с трите кутии. Беше застанал край един кръг, запълнен с бял пясък. Предишния път този пясък го нямаше.

В краката на Мрачния Рал бе коленичила жена, облечена с дълга кафява пола и бяла блуза. Тя се навеждаше над белия пясък. Ричард се промъкна по-наблизо. Жената чертаеше някакви линии в белия магьоснически пясък. Ричард позна някои от символите, които тя

рисуваше. Мрачният Рал беше рисувал същите, преди да отвори кутията.

Ричард следеше бавните движения на ръката ѝ, които изписваха заклинания. Кутрето на дясната ѝ ръка липсваше.

В центъра на кръга, в центъра на магьосническия пясък, беше поставен кръгъл предмет. Ричард се приближи още повече. Навсякъде върху кръглия предмет бяха издълбани зверове. Точно както бе казала Прелатът.

Прииска му се да изкрещи от ярост.

В същия миг Мрачният Рал вдигна глава и се вгледа в очите му. По устните му бавно се разля усмивка. Ричард не знаеше дали той наистина го вижда или не, но нямаше да чака, за да се увери. С отчаяно усилие върна в съзнанието си образа на меча и в същото време успя да прогони черния фон. Отвори очи с вик. Гърдите му се издуваха. Сестра Вирна също отвори очи.

— Ричард, добре ли си? Остана там повече от час. Усетих, че се опитваш да се върнеш, така че също започнах да те дърпам навън. Какво стана? Какво видя?

— Цял час ли? — Ричард още не бе възстановил дишането си. — Видях Мрачния Рал. И костта на скрина. Имаше и една жена, която му помагаше да рисува заклинания в магьосническия пясък.

Уорън се надвеси над рамото му.

— Може да е само визуализиране на страховете ти. Да не е било наистина.

— Уорън може би е прав — каза Сестра Вирна и прехапа горната си устна, докато размишляваше. — Как изглеждаше жената?

— С чуплива кестенява коса до раменете, може би не по-висока от теб. Беше се навела над пясъка и рисуваше, така че не видях очите ѝ. — Ричард потърка челото си с ръце. — Ръката ѝ. Липсваше кутрето на дясната ѝ ръка.

Уорън простена. Сестра Вирна затвори очи.

— Какво? Какво има?

— Сестра Одет — каза тя. — Видял си Сестра Одет.

Уорън кимна в потвърждение на думите ѝ.

— Тя изчезна преди шест месеца, мислех, че е отишла да доведе ново момче.



— Проклятие — каза Ричард и скочи на крака. — Уорън, тичай да намериш Ду Чайлу. Кажи ѝ, че трябва да тръгваме веднага. — Той отчаяно изскърца със зъби. Може би ако побързаше, времето щеше да му стигне.

\* \* \*

Ду Чайлу сякаш бе изпаднала в транс, докато Ричард я дърпаше напред. Стиснал меча в другата си ръка, той също бе в някакъв свой свят. Гръмотевичната му ярост пасваше идеално на черните облаци горе. Заклинанията кръжаха около тях като глутница кучета около глиган — бяха разярени и настойчиви, но стояха на разстояние и търсеха пролука, през която да се промушат.

От мрака се появиха ивици светлина, които започнаха да кръжат около тях, докато накрая се превърнаха в аура около Ду Чайлу. Тя очевидно поглъщаше магията в себе си, както Сестра Вирна му бе казала, че е правила и друг път. Двамата представляваха завършената връзка, която Уорън твърдеше, че била спомената в старите книги и която щяла да притежава силата да събори Кулите.

През вълните горещина и връщата мъгла Ричард видя първата Кула. Продължи да дърпа Ду Чайлу напред към блестящата черна стена, която чезнеше в тъмнината над тях. Когато се пъкнаха в сводестата врата, около тях се завихриха облаци от прах и мръсотия. Заклинанията се протягаха да ги хванат, но светлината им потъваше в Ду Чайлу.

Ричард действаше, без да се замисля, без да знае какво го кара да се движи напред, без да се противи. Ако искаше да успее, ако искаше да спаси Калан, трябваше да се остави на онова нещо вътре в него да го води. Надяваше се, че ако наистина притежава дарбата, тя ще се довери на инстинкта му, както му бе казал Натан, и ще направи каквото е необходимо.

Ду Чайлу явно не забелязваше искрящия черен пясък в центъра на Кулата, върху който стояха. Сякаш бе потънала в някакво свое заклинание, в силата, преминала в нея от хората, които бяха построили Кулите и бяха отнели земята на народа ѝ. Засега тя изпълняваше

всичко, което се изискваше от нея. Защи́таваше Ричард. Дойде времето и той да изпълни своите задължения.

Нещо го накара да вдигне високо ръката, в която държеше нейната. В другата вдигна меча си и го насочи право нагоре. Загуби се в яростта на магията, която го облада. Почувства топлината ѝ в центъра на спокойствието, който винаги намираше. Остави яростта да запълни празнотата.

От меча избухна светкавица, която се изви като дъга в тъмата над тях, след което започна да се мятта между стените на Кулата, като ги обливаше с течна светлина. Шумът беше оглушителен.

Черните стени започнаха да се обливат в огън, докато цялата Кула засия. Камъните се нажежиха до бяло.

Ричард имаше чувството, че светкавицата преминава и през него. Тя го разтърси със силата си и излезе през меча. Помисли си, че това му помогна да издържи на стихията, която напираше вътре в него.

Блестящи каскади от светлина се мятаха между стените и по пясъка. Всичко оживя. Черният пясък стана бял, както и стените, всичко пламтеше в пулсиращ огън и светлина.

Изведнъж угасна. Светкавиците изчезнаха, огънят също. Шумът спря, настъпи тишина, която зазвънтя в ушите му. Полираният черен камък на Кулата светеше с ослепителна белота.

Ду Чайлу все още не забелязваше нищо около себе си и Ричард я дръпна напред, за да довършат онова, за което бяха създадени.

В бялата Кула, докато държеше меча вдигнат високо горе, очакваше отново вълна от топлина и светлина. Но нищо подобно не се появи. Вместо това дойде тяхната противоположност, балансиращата ги сила. Появи се черна светкавица, празна чернота в светлината, която разтърси въздуха с такава сила, че сякаш можеше да отдели плът от кост. Както и при предишната светкавица, Ричард усети как мощта на силата изригва някъде дълбоко от същността му, сякаш самата му душа се откъсва от него. Виещата се ивица празна чернота обиколи стените и със страхотен трясък се връза в тъмнината горе, оставяйки процеп тъмнина.

Щом черната светкавица потъна в мрака отгоре, по белите стени запълзяха сенки и двамата сякаш започнаха да потъват във вечната нощ. Мракът докосна земята и се понесе към тях, попивайки в белия пясък, превръщайки го в черен.

Ричард дори не си и помисли да се опита да избяга от всепоглъщащата тъмнина. Когато тя ги застигна, той се почувства така, сякаш двамата бяха захвърлени в ледена вода. Ду Чайлу, затворила очи, потръпна при докосването. Ричард също го забеляза, но благодарение на магията, то му се стори като далечно усещане, което само подхранваше яростта.

Сякаш целият свят потъна завинаги в непрогледната тъма. Светлината остана полузабравен, далечен спомен.

Ричард усети как нещо прекъсва виещото се въже на черните светкавици, разкъсва ивицата празнота в света на живите. Невъобразимият шум изведнъж бе заменен от тишина. Чуваше собственото си тежко дишане. Чуваше тежкото дишане на Ду Чайлу. От ледената празнота постепенно изплуваха светлина, живот и топлина.

През сводестите врати, врязани в каменните стени — сега блестящо черни, някога бели, — Ричард видя как през все позтъняващата мъгла се прокрадва светлина. Земята, до преди миг обгоряла и пуста, бе зелена и тучна. Все още хванати за ръце, двамата с Ду Чайлу стояха на прага и гледаха как мъглата се вдига, за да се открие под нея свят, който никой не бе виждал хиляди години.

Ръка за ръка двамата тръгнаха в хладния въздух, по тучните ливади, облени от слънчева светлина. Бурите и заклинанията ги нямаше. Тъмните облаци, в които се бяха вселили, също. Въздухът ухаеше на зеленина и свежест. Около тях всичко изглеждаше изпълнено с енергия за живот.

Долината, разположена в подножието на синеещи в далечината планини, бе зелена и тучна. Тук-там имаше дървета, скупчили се в малки горички, между тях се гонеха виещи се поточета. Плавните хълмове бяха оцветени в различни нюанси на зеленото.

Сега Ричард разбра защо Бака Бан Мана толкова отчаяно искаха земята си обратно. Това бе място, което наистина изглеждаше като роден дом. Място на светлина и надежда, което не би могло да бъде изтръгнато от сърцата на хората дори за хиляди мрачни години. Не мястото им принадлежеше. Те принадлежаха на него.

— Ти успя, Кахарин — каза Ду Чайлу. — Ти върна нашия дом от мъглата.

В далечината Ричард видя хора — онези, които заклинанията бяха уловили в капана си и които бяха бродили без посока незнайно колко време. Те продължаваха да се движат насам-натам безцелно, очевидно объркани от промяната. Трябваше да намери двама от тях, които познаваше.

Сестра Вирна и Уорън препускаха в галоп към тях. С тях беше и Бони. Още преди да са спрели напълно, Ричард се метна на гърба ѝ.

Ду Чайлу протегна ръка. Искаше да тръгне с него. Той я издърпа с неохота на седлото.

— Ричард! — каза Уорън. — Това е удивително! Как го направи?

— Нямам и най-малка представа, Уорън. Надявах се, че ти ще можеш да ми обясниш.

Ричард пришпори Бони към мястото, където си спомняше, че срещна Чейс и Рейчъл, когато прекосяваше Долината първия път. Уорън и Сестра Вирна го последваха. Не след дълго той ги откри на брега на един ручей. Чейс, обгърнал раменете на Рейчъл, с обичайното си страховито изражение на лицето, изглеждаше объркан.

Ричард праметна крак през седлото на Бони и скочи на земята.

— Чейс, добре ли си?

— Ричард? Какво става? Къде сме? Идвахме за теб. Не бива... — Той се огледа. — Не бива да влизаш в Долината. Зед има нужда от теб. Воалът е разкъсан.

— Знам. — Ричард подаде юздата на Сестра Вирна и бързо ги представи един на друг. — Моите приятели ще ти обяснят всичко. — Той застана на коляно пред Рейчъл. Тъмнокехлибареният Камък на сълзите висеше на верижка около врата ѝ, точно както си го спомняше от видението. — Рейчъл, добре ли си? Как се чувстваш?

Тя го погледна.

— Мястото беше чудесно, Ричард.

— Тук също не е лошо. Ще ти хареса. Рейчъл, Зед ли ти даде този камък?

Тя кимна.

— Каза, че ти може да го поискаш. Затова да го пазя, докато дойдеш и си го вземеш.

— Затова съм тук, Рейчъл. Ще ми го дадеш ли?

Тя се усмихна и наведе напред главица. Ричард разкопча верижката и взе камъка. Върху дланта си почувства неговата топлина и

присъствието на Зед. Верижката беше къса за врата му. Той я върна на Рейчъл, а Камъка окачи на своя кожен ремък заедно с Агиел и драконовия зъб. С крайчеца на окото си забеляза в небето мъничка точица, която постепенно се уголемяваше.

— Ричард — каза Уорън, — след онова, което току-що видях, имам предвид с Кулите, не се съмнявам, че наумиш ли си нещо, винаги го правиш. Но нямаш време да стигнеш там, където искаш. Ако утре не се окажеш на правилното място, светът ще свърши. Какво смяташ да предприемеш?

— Къде отиваме, съпруге мой? — попита Ду Чайлу.

— „Ние“ никъде, Ду Чайлу. Ти оставаш тук, при твоя народ.

— Съпруге? — погледна го подозрително Чейс и сбърчи чело.

— Не съм ѝ съпруг. Това просто е глупост, която си е вгълпила.

— Ричард мярна уголемяващата се фигура високо в небето. — Чейс, нямам време да ти обяснявам. Сестра Вирна и Уорън ще ти разкажат всичко.

Сестра Вирна пристъпи към него и го изгледа подозрително.

— Какво смяташ да правиш? Уорън е прав, нямаш никакво време.

Високо горе се разпериха червени криле и драконът започна да се спуска. Ричард откачи раницата от седлото на Бони и я метна на гърба си. Прегърна главата на кобилата си за довиждане. Взе и колчана и лъка си. С крайчеца на окото си продължаваше да следи спускането на дракона.

— Ще имам време, Сестро. А сега трябва да тръгвам.

— Това пък какво означава? Как ще го направиш?

В последния миг, преди да докосне земята, драконът вдигна нагоре шията си и застана хоризонтално. С широко разперени криле се понесе към тях с невъобразима скорост, почти докосвайки земята.

— Имам само една възможност да стигна навреме. По въздуха!

— По въздуха! — извикаха едновременно Уорън и Сестра Вирна.

Скарлет подскочи и изръмжа. Никой освен Ричард не я беше виждал. Огромните ѝ криле убиха скоростта. Дрехите им се развяха от внезапно появилия се вятър. Тревата наоколо се наклони на една страна и прилепна до земята. Уорън, Сестра Вирна и Ду Чайлу отстъпиха назад поразени. Скарлет побърза да прибере крилата си.

— Ричард — каза Сестра Вирна, — ти имаш най-странните домашни любимци, които някога съм виждала.

— Червените дракони не са домашни любимци на никого, Сестро. Скарлет е моя скъпа приятелка. — Ричард направи няколко стъпки към огромния червен дракон, който блестеше на слънчевите лъчи. Скарлет пусна радостно сиво облаче дим.

— Ричард, много се радвам, че те виждам отново. След като ме извика толкова спешно, мисля, че отново си загазил. Както обикновено всъщност.

— Наистина съм загазил, приятелко. — Ричард погали червените люспи по гърдите ѝ. — Липсваше ми, Скарлет.

— Добре, закусвала съм, можем да тръгваме, но докато летим, сигурно ще огладнея и тогава ще те изям с апетит, и то на чист въздух.

Ричард се засмя.

— Как е малкото?

Тя размаха гордо уши.

— Сега е на лов. Грегъри вече не е толкова малък. Липсваш му. Той също би искал да те види.

— И аз ще се радвам да го видя. Но сега ужасно много бързам. Нямам почти никакво време.

— Ричард! — Ду Чайлу изтича към него. — Тръгвам с теб. Аз трябва да бъда там, където е моят съпруг.

Ричард се наведе към ухото на Скарлет, а тя наведе глава и го изгледа с жълтото си око.

— Пусни мъничко огън, Скарлет, просто така, за ефект, не я плаши много.

Ду Чайлу побягна с писък назад, когато един огнен език близна тревата пред краката ѝ.

— Ду Чайлу, твоят народ получи земята на дедите си. Трябва да останеш с него. Ти си тяхната жена-дух. Имат нужда от теб. Имат нужда да ги ръководиш. Искам да те помоля само едно — пази Кулите, които са в твоята земя. Не знам дали те могат да причинят някакви злини, но като Кахарин заповядвам никой да не влиза в тях. Пази ги и се грижи за своя народ! Живейте в мир с другите народи, но продължавайте да се обучавате с оръжията си, за да можете да се защитавате сами.

Ду Чайлу направи една крачка напред. Малките пъстри парцалчета по молитвената ѝ рокля се развяха от вятъра заедно с гъстата ѝ черна коса.

— Ти си мъдър, Кахарин, ще направя всичко, което каза, докато се върнеш при своята жена и при своя народ.

— Ричард — каза Сестра Вирна, — имаш ли представа къде е Калан?

— В Ейдиндрил. Сигурно е отишла там. Събитията в пророчеството се развиват пред Двореца на Изповедниците. Сигурен съм, че е тя е там.

— Дойде време да решаваш, Ричард. Къде ще отидеш?

Той я изгледа продължително. Очите ѝ не трепваха.

— В Д'Хара.

След като продължи да го гледа още миг, Сестрата протегна ръце и го прегърна топло. Целуна го по бузата.

— А после?

Ричард прокара пръсти през гъстата си коса.

— Ще намеря начин да предотвратя онова, което ще се случи в Д'Хара, а след това ще бързам към Ейдиндрил, за да стигна, преди да е станало прекалено късно. Пази се, приятелко.

Тя кимна.

— Двамата с Уорън ще се погрижим за хората, които ти освободи от заклинанията. Те ще имат нужда от помощ. Аз съм Сестра на светлината от около двеста години. Всичко, което някога съм искала, е било да помагам на онези, които имат нужда от помощ. Но на теб е имало кой да помогне. Нямах право да те вземам, нито теб, нито другите момчета. Ще ми се да компенсирам, доколкото мога, грешките си.

Уорън прегърна Ричард.

— Благодаря ти, Ричард. За всичко. Надявам се, че ще се видим отново.

Ричард му намигна.

— Постарай се да не си намираш приключения.

— Идвам с теб — каза Чейс.

— Не — Ричард изтри лице с опакото на ръката си. — Прибери се в къщи, Чейс. Заведи Рейчъл при новата ѝ майка, при нейните братя и сестри. Ема сигурно е ужасно притеснена, не те е виждала от години.

Върви в къщи при семейството си. Аз също скоро ще се върна — Ричард се обърна към Сестра Вирна. — Трябва да направим нещо с онези шест Сестри. Те са тръгнали към Западната земя. Там хората нямат никаква защита срещу магиите. Там тези Сестри ще бъдат като ястреби в кокошарник.

— Мисля, че пътуването ще им отнеме известно време. За тях не се тревожи, Ричард.

— Добре. Калан иска сватбата ни да е в селото на Калните. След това може би ще ми трябва помощ, за да мога да се справя с онези шестте. Говори с Натан и с Ан. Трябва да решим какво ще правим с тях.

— Внимавай! — каза Уорън, застанал достолепно с ръце в противоположните ръкави на робата си. — Имам предвид не само за себе си. Не забравяй нещата, които ти казахме Натан и аз. Не забравяй, че оцеляването на всички зависи от онова, което ще направиш с Камъка на сълзите. Но мисля, че е дошъл моментът да направиш своя избор.

— Ще направя всичко, което е по-силите ми.

Скарлет наведе глава, за да може Ричард да се качи на раменете й.

— Към Д'Хара, приятелко. Връщаме се там.

След като изпусна един огнен език, Скарлет се издигна в небето.



## ШЕСТДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

В сумрака преди зазоряване Ричард видя в далечината зелена светлина, която се издигаше над Двореца през стъкления покрив на Градината на живота. Той знаеше едно-единствено място, от което можеше да струи такава зелена светлина. Отвъдния свят.

Леденият вятър се блъскаше в лицето му и развяваше краищата на дрехите му, докато Скарлет ритмично движеше огромните си криле. Тя беше положила неимоверни усилия, за да стигне по-бързо до Д'Хара. Драконът разбра опасността, която грози хората заради Пазителя. Отвъдният свят щеше да погълне и нея самата. Освен това тя мразеше Мрачния Рал. Той беше откраднал яйцето ѝ, за да я превърне в свой роб.

Когато започна да се спуска, Скарлет се обърна назад към него.

— Ще имаш достатъчно време, Ричард. Все още можем да успеем да стигнем навреме в Ейдиндрил. Сега едва се зазорява.

— Знаех, че ще успееш, Скарлет, а сега ще имаш малко време за почивка.

Скарлет свърна наляво и се спусна към двора, където бяха идвали и преди. Мястото бе достатъчно голямо, за да може да побере дракон с нейните размери и дори да остане свободно пространство. Дворецът се приближаваше към тях с ужасяваща скорост.

Изведнъж от тъмнината под тях изникна светкавица, която прелетя току до главите им и остави пред очите им ослепителна жълта следа. Преди Ричард да осъзнае какво става, се появи втора. Скарлет изрева от болка и се наклони наляво. Спуснаха се към земята по гигантска спирала. Ричард се опитваше да запази равновесие върху гърба на дракона. Долу мярна фигурата на жена, от чиито пръсти излитаха светкавиците. Скарлет отново изрева от болка. Ричард виждаше жената само когато светкавиците я осветяваха в мрака.

Скарлет измина последните метри почти без да може да управлява полета си. Ричард вече знаеше, че следващата светкавица ще я довърши. Обърна лъка пред себе си и изтегли през рамо една стрела.

— Скарлет, хвърли огън, за да мога да я видя.

Докато Ричард опъваше до бузата си тетивата, Скарлет изрева от болка и гняв. В червената светлина той видя жената с вдигнати ръце. Този път светкавицата не ги улучи. Преди да успее да извика мишената, Скарлет политна и Ричард изгуби жената от погледа си.

— Скарлет! Внимавай! — изкрещя ѝ той.

Тя замахна с дясното си крило и възстанови равновесието. В същия миг отляво профуча друга светкавица, но пак не ги улучи. Земята се приближаваше със светкавична бързина.

В трепкащата червена светлина на драконовия огън Ричард видя как жената отново издига ръце. Той опъна тетивата, опитвайки да се движи с ритъма на Скарлет. Преди жената отново да се изгуби от погледа му, призова мишената. В мига, в който го направи, стрелата вече летеше.

— Завий!

Скарлет замахна с дясното си крило и преди да ги застигне следващата светкавица, те се отместиха встрани. Секунда след това светкавицата бе прерязана като с нож.

Изведнъж всичко потъна в непрогледна тъмнина. Стрелата беше намерила целта си. Пазителят бе прибрал Сестра Одет при себе си.

Те се приземиха с тежък удар. Ричард се подхлъзна на гърба ѝ и се свлече на земята. Веднага скочи на крака и разтърси глава.

— Скарлет, лошо ли си ранена? Как си?

— Върви! — изръмжа тя с дълбокия си глас. — Бързай, намери го, преди да е погълнал всички ни.

Ричард я погледна.

— Ще се върна. Дръж се!

Той изтегли меча и стисна здраво дръжката му. Нямахше нужда да призовава гнева — беше го обзел още преди да посегне към ножницата. Тичаше ослепял от ярост към вратата, скрита между огромните колони.

От мрака точно срещу него изскочиха неколцина войници. Острието на меча просветна на светлината на факлите, които горяха в коридора. Ричард започна своя танц с духовете. Мечът му се движеше като въздух между войниците. Първият беше разсечен на две почти равни половини. Всяка следваща атака срещаше звънтящата стомана

на меча. За няколко минути подът се покри с локви кръв и паднали в тях войници. Около петдесет на брой.

Добро посрещане след толкова време. Той си припомни как армията на Д'Хара му се закле във вечна вярност, когато беше тук предишния път. В деня, когато уби Мрачния Рал. Може би те просто не го бяха познали. Тръгна по коридора, водещ към Градината на живота. Повечето от факлите, забити по стените, бяха угаснали. Нямаше никакви хора. По една извита стълба встрани към него изведнъж се спуснаха шест Морещици, всяка в червена кожена туника и с Агиел в ръката. През замъгленото си от гняв съзнание той си спомни, че не може да използва меча срещу тях, защото така могат да го уловят в капана на собствената му магия. Беше бесен. Трябваше да стигне до Мрачния Рал. Нямаше никакво намерение да се занимава с тези отвратителни жени.

Ричард неохотно прибра меча в ножницата и извади ножа си. Дена му беше казала веднъж, че ако вместо меча е използвал ножа си, тя е нямало да го хване. Нямаше да може да им избяга. Трябваше да ги убие.

Една русокоса жена, най-едрата, простря напред ръце, когато той тръгна към тях.

— Господарю Рал, не!

Другите пет спряха зад нея. Ричард замахна, но тя избегна удара му.

— Господарю Рал, спри! Тук сме, за да ти помогнем.

Макар да бе прибрал меча в ножницата, не му липсваше ярост. Ако искаше да спаси Калан, трябваше по-напред да се справи с Мрачния Рал.

— Ще ми помагате в отвъдния свят, много скоро ще бъдете там!

— Не, Господарю Рал! Аз съм Кара. Тук сме, за да ти помогнем. Не минавай по този коридор. Не е безопасен.

Ричард дишаше тежко, стиснал ножа в ръката си.

— Не ти вярвам, искаш да ме плениш. Много добре знам какво правят Морещиците с пленниците си.

— Познавах Дена, твоята господарка, ти носиш нейния Агиел. Морещиците вече не измъчват своите пленници. Ти ни освободи. Ние никога не бихме наранили освободителя си. Ние те уважаваме.

— Когато си тръгнах оттук, наредих на войниците да изгорят вашите ужасни дрехи и да ви дадат нови. Наредих да вземат и Агиелите ви. Ако толкова ме уважавате, защо не сте изпълнили заповедите ми?

По устните ѝ се разля хитра усмивка. Повдигна вежда над синьото си око.

— Защото не можеш да ни освободиш, за да ни заробиш отново с живот, който ти ни избереш. Ние сме свободни да избираме сами. Ти го направи възможно. Ние избрахме да се бием в защита на нашия Господар Рал. Ние сме дали клетва да умрем за теб, ако е необходимо. Дори Дворцовата стража не смее да се изпречи на пътя ни. Ние изпълняваме заповедите единствено на Господаря Рал.

— Тогава ви заповядвам да ме оставите на мира.

— Съжалявам, Господарю Рал, но не можем да изпълним такава заповед.

Ричард не знаеше дали да им вярва. Това можеше да бъде капан.

— Аз съм тук, за да спра Мрачния Рал. Трябва да стигна до Градината на живота. Ако не се махнете от пътя ми, ще ви убия.

— Знаем къде отиваш — каза Кара. — Ние ще те заведем. Но не по този път, той не е сигурен. Не целият Дворец е в наши ръце. Тази част е под управата на метежниците. Дворцовата стража би загубила хиляда мъже, за да дойде дотук. Ние ги убедихме, че можем да се справим, че така рискът за теб ще е по-малък. Те се съгласиха единствено поради тази причина.

Ричард гледеше жените.

— Не ви вярвам. И не мога да рискувам. Може да ме лъжете. А става въпрос за нещо изключително важно. Ако се опитате да ме спрете, ще ви убия.

— Ако тръгнеш оттук, Господарю, със сигурност ще умреш. Разреши ми да ти прошепна едно тайно съобщение. — Кара даде своя Агиел на жената зад нея. — Можеш да насочиш ножа си срещу мен. Аз нямам оръжие.

Ричард сграбчи косата ѝ в юмрук и допря острието до шията ѝ. Достатъчно бе жената само леко да потръпне и острието щеше да потъне в плътта ѝ. Кара приближи уста до ухото му.

— Ние сме тук, за да ти помогнем, Господарю Рал — прошепна тя. — Вярно е... като крастава жаба.

Ричард настръхна.

— Къде си чула тези думи?

— Знаеш ли какво означават? Командващият генерал Тримак ми каза, че това е кодирано съобщение от Първия магьосник Зорандер, от което ще разбереш, че сме на твоя страна. Каза ми да го предам само на теб.

— Кой е командващият генерал Тримак?

— Той стои начело на Дворцовата стража, която е изцяло на твоя страна. Стоманеният обръч около Господаря Рал. Магьосникът Зорандер нареди на генерала да пази Градината на живота с цената на всичко. Преди два дни дойде една магическа жена. Уби около триста мъже в Градината на живота. Опитвахме се да я спрем, но без особен успех. Нашата магия е безсилна срещу нея. Проследихме я и наблюдавахме от балконите на третия етаж на Двореца. Видяхме как тя изпрати светкавиците в небето и как след това умря. Знаем, че това може да направи само истинският Господар Рал. Моля те, Господарю Рал, в Градината на живота стават ужасни неща. Нека те заведем дотам, за да можем да спрем духовете на злото.

Ричард нямаше повече време за губене. Все пак те знаеха паролата на Зед. Трябваше да им се довери.

— Добре, да вървим! Всяка секунда е ценна!

Жените се намръщиха. Кара взе Агиела си и го сграбчи за ръкава на ризата. Друга от Морещиците го стисна за другия ръкав. Двете го повлякоха напред. Кара му прошепна, че трябва да се движат възможно най-безшумно. Другите четири тичаха пред тях и оглеждаха пътя.

Когато чуха стъпки на войници, те го прилепиха до стената и притиснаха пръсти до устните му. Кратко изсвирване и отново тръгнаха напред.

Когато се изкачиха на площадката, видяха тялото на една от четирите Морещици, разсечено на две с меч. Край нея лежаха окървавените трупове на осмина войници от армията на Д'Хара. Ричард познаваше смъртта, причинена от Агиел. В дъното на коридора една от жените в червени туники им посочи мълчаливо накъде да тръгнат. Кара го поведе към ъгъла, зад който имаше друга стълба. Така, както го влачеха насам-натам по коридорите, Ричард се чувстваше като кош с пране. Едва успяваше да ги настига. Загуби ориентация в лабиринта от стълбища и коридори. Тук-там през прозорците на някои

от стаите мярваше слънцето и разбра, че денят е дошъл. Беше почти капнал, когато стигнаха до коридор, който му беше познат. Стотици мъже в ризници и блестящи метални нагръдници паднаха на едно коляно, когато го видяха да влиза. Всеки удари с юмрук в гърдите си за поздрав. Когато се изправиха, един от тях тръгна към него.

— Господарю Рал, аз съм командващият генерал Тримак. Намираме се близо до Градината на живота. Ще те заведе там.

— Знам пътя.

— Господарю Рал, трябва да побързаш. Отстъпниците подготвят атака. Не съм сигурен, че ще удържим позициите си, но ще се бием до последния човек, докато си вътре.

— Благодаря, генерале. Постарайте се да ги задържите, докато пратя онова копеле Мрачния Рал обратно в отвъдния свят.

Генералът го поздрави с юмрук върху сърцето.

Ричард тръгна по познатите коридори от полиран мрамор. Скоро се озова пред огромната позлатена врата на Градината на живота. Побеснял от гняв, се втурна вътре. Слънцето вече беше изгряло. Първите му лъчи галеха върховете на дърветата в Градината. Ричард тръгна по алеята покрай ниските, обрасли в растителност стени и излезе на една поляна. В средата на Градината имаше кръг, запълнен с бял пясък. В центъра му бе поставена кръглата кост на скрина. Около нея върху пясъка бяха изрисувани символи. Отвъд пясъчния кръг се намираше олтарът с трите кутии — портата към друг свят. Всяка от тях бе повече от черна, сякаш всяка можеше да попие в себе си цялата светлина, изпълваща помещението. От отворената кутия струеше зелена светлина, която излизаше през стъкления покрив и се връзваше в небето. Мрачният Рал бе започнал да отваря портата. Около зеленото сияние танцуваха сини, жълти и червени искри.

Ричард усети погледа на Мрачния Рал върху себе си. Видя искрящо белия му силует. Стигна до кръга с магьоснически пясък и спря пред него. Устните на Мрачния Рал се разтегнаха в тънка усмивка.

— Добре дошъл, сине — гласът му прозвуча повече като съсък.

Ричард усети как белегът на гърдите му се нажежава. Не обърна внимание на болката. Сините очи на Мрачния Рал се впиха в Камъка на сълзите, който висеше на врата на Ричард. Погледите на двамата се срещнаха.

— Създал съм велик магьосник. Голяма е радостта ни, че ще се присъединиш към нас, Ричард.

Ричард не каза нищо. В яростта и гнева си потърси центъра на своето равновесие.

— Ние можем да ти предложим онова, което никой друг не би могъл. Дори самият Създател. Ние сме по-велики от него. Ще се радваме, ако се присъединиш към нас.

— Какво си мислиш, че ми предлагаш?

Мрачният Рал повдигна изящните си ръце нагоре.

— Безсмъртие!

Ричард беше прекалено разгневен, за да се засмее.

— Няма ли най-после да разбереш, че не вярвам на нито дума от онова, което казваш?

— Само защото някои от Сестрите са ти наговорили купища лъжи, напълно лишени от смисъл. Ние сме пазителите на отвъдния свят. Ние контролираме живота и смъртта. Имаме голяма власт, особено над онези, които притежават магията. Можем да бъдем господари на света на живите. Вече щях да съм, ако ти не се беше... намесил.

— Не ме интересува. Имаш ли друго предложение?

Жестоката усмивка на Мрачния Рал се разшири. Той повдигна вежди.

— О, да, сине мой, разбира се!

Той протегна ръце над пясъчния кръг. Появи се трепкаща светлина, която оформи коленичил силует. Силует, който Ричард познаваше.

Калан!

Беше паднала на колене, облечена в бялата си изповедническа рокля. Косите ѝ бяха отрязани съвсем късо, точно както във видението в Кулата. От затворените ѝ очи капеха сълзи. Тя шепнеше името му и непрекъснато повтаряше колко го обича. Сърцето на Ричард щеше да се пръсне.

— Драконът ти е ранен, Ричард. Скарлет не може да те отведе до Ейдиндрил, времето ти изтича. Нищо друго не ти остава, освен да ни молиш за помощ.

— Каква помощ?

По устните на Мрачния Рал се появи характерната за един Рал усмивка.

— Казах ти, че имаме власт над живите и мъртвите. Днес следобед, пред очите на всички, твоето видение ще се сбъдне.

Той отново простря ръце. Ричард видя как над главата на Калан се издига брадва и след удара плисва фонтан от кръв. Разтрепери се.

Калан падна настрани. Кръвта течеше върху пясъка, върху бялата рокля, върху обезобразеното тяло.

— Нееее! — изкрещя Ричард със свити юмруци. — Не!

Мрачният Рал протегна ръка над тялото и то изчезна сред искрящите песъчинки.

— Както вече ти казах, това видение ще се сбъдне днес. Ако се присъединиш към нас, можем да предложим безсмъртие не само на теб, а и на нея.

Ричард не можеше да стои на крака. Свлече се на пода. Скарлет беше ранена. Нямаше да може да прелети разстоянието до Ейдиндрил. Днес беше денят на зимното слънцестоене. Днес Калан щеше да умре. А той нямаше да може с нищо да ѝ помогне. Светът свършваше за него.

Пророчеството беше истина. Ако приемеше предложението да я спаси от смърт, щеше да дойде краят на живота за всички останали.

Мислеше за Чейс и за Рейчъл, която щеше да види за пръв път своята нова майка. За щастието, което я чакаше в този живот, за любовта на хората около нея. После се замисли и за своя собствен живот, за своите родители, за щастливите времена, дори и за миговете, когато не се бе чувствал толкова щастлив... Мислеше и за времето, прекарано с Калан, и за радостта от това да бъде влюбен в нея, за всички хора, които имат право да изпитат подобно щастие и които могат да го изпитат за в бъдеще. Ако има бъдеще.

— Ще можете да вървите ръка за ръка за вечни времена, Ричард! Завинаги!

Очите на Ричард се вдигнаха от белия пясък.

— Ръка за ръка сред пепелищата на смъртта. Завинаги!

Какво ли би причинил на Калан, на любовта ѝ към него, ако ѝ предложи подобна егоистична съдба. Тя щеше да бъде ужасена. И всеки път, когато го погледнеше, щеше да вижда в очите му чудовище. Завинаги. Щеше да живее завинаги с нейното отвращение, не с



нейната любов. По този начин, опитвайки се да я спаси, щеше да унищожи не само всички останали, но и нейното сърце.

Цената бе прекалено висока дори за любовта му към нея.

Но това щеше да сложи край на неговия живот, на любовта му.

Ричард бе обладан от ярост и спокойствие едновременно. Взираше се в искрящите очи на злото.

— Ти ще отровиш любовта ни с покварата на твоята омраза. Ти дори не познаваш смисъла на любовта.

В гърдите му се надигаше буря, неговата цена щеше да бъде отмъщението. Ричард вдигна в ръка Камъка на сълзите. Мрачният Рал залитна назад.

— Ричард, помисли какво правиш!

— Ти ще си платиш за всичко!

Ричард извади шепя от черния магьоснически пясък от джоба си и го хвърли в центъра на белия пясък. Мрачният Рал протегна ръка към него.

— Недей, глупако!

Белият пясък започна да се гърчи като жив, все едно изпитваше болка. Символите, начертани върху него, се разкривиха. Земята се разтърси. Отвори се димящи пукнатини. Разнесе се оглушителен гръм и всичко потъна в ослепителна светлина. Магьосническият пясък се разтопи и се превърна в син огън. Въздухът се разтресе. Мрачният Рал размаха юмруци във въздуха.

— Не! — Главата му клюмна, когато видя, че Ричард се приближава бавно с Камъка на сълзите в юмрука си. Ричард спря, болката в гърдите му беше толкова силна, че едва дишаше. Всяка следваща стъпка увеличаваше силата на страданието му. Тялото му гореше, нещо вътре в костите му вреше, но в центъра на спокойствието, в центъра на бурята от ярост той успя да преодолее болката.

Вдигна Камъка на сълзите над главата си. Стискаше кожения ремък в ръце, Камъкът беше точно пред лицето на Мрачния Рал, който се дръпна назад.

— Това ще те отнесе в най-дълбоките бездни на смъртта. Завинаги! — Ричард пристъпи още по-близо. — На колене!

Бялата фигура се свлече на земята. Святкащите очи не се отделяха от Камъка. Ричард държеше кожения ремък над главата на

духа на своя баща. Зад него мярна олтара с кутиите. Отворената беше в средата, от нея продължаваше да струи зелена светлина. Ричард си припомни думите на Ан, Натан и Уорън. Те му бяха казали, че ако използва Камъка за свои егоистични цели, подтикван от омраза, ще разкъса воала. Повече от всичко на света му се искаше да изпрати Мрачния Рал в дълбините на отвъдния свят, да го накаже завинаги, за всичко. Но така само щеше да причини онова, което бе решил, че не си струва. Още повече, че сам бе причината за него. Нямаше значение, че не го бе направил нарочно. Животът не беше честен, той просто съществуваше. Ако човек случайно настъпи отровна змия, тя го ухапва. Намеренията тук са без значение.

Ричард окачи Камъка обратно на шията си. Мрачният Рал се изправи в паника.

— Ричард... ти не знаеш какво говориш. Накажи ме! Окачи Камъка на шията ми! Отмъсти ми!

Ричард извърна глава към центъра на Градината на живота и вдигна ръка. Кръглата кост на скрина се издигна във въздуха и се намести в ръката му. Магията му го пазеше.

Вдигна костта високо горе. В хватката на яростта, в хватката на спокойствието предизвика силата. Тя изригна от дланта му.

Светкавица — жълта и нажежена — се вряза в Мрачния Рал.

Светкавица — черна и ледена — се вряза в Мрачния Рал.

Двете се увиха една в друга в неудържимата ярост на скрина.

Стаята потъна в непрогледна тъмнина, а когато на нейно място всичко потъна в светлина, двойната светкавица и Мрачният Рал ги нямаше. Костта на скрина бе студена в ръката му.

Зелената светлина от кутията стана още по-ярка, въздухът в стаята затрептя. Ричард свали Камъка на сълзите от врата си. Той стана черен в дланта му. Простря ръка напред. Камъкът полетя към зелената светлина, за миг остана да се носи свободно във въздуха, въртейки се в светлия сноп. Миг по-късно зелената светлина избледня и Камъкът започна да пада към кутията и да променя цвета си, стана прозрачен, докато накрая се стопи. Светлината угасна, Градината на живота потъна в тишина.

Ричард вдигна костта на скрина в ръката си и двойната светкавица се появи още веднъж, насочвайки се с гръм и трясък някъде пред него. Наоколо се разхвърчаха искри от горещо-бяла и

леденостудена светлина. Когато всичко свърши, тишината още веднъж отекна в ушите му. Трите кутии стояха върху олтара.

Бяха затворени.

Ричард знаеше, че не могат да бъдат отворени отново без Книгата, а тя съществуваше единствено в главата му. Кутиите на Орден и портата, която те представляваха, щяха да останат затворени за вечни времена.

Чу се металическо прещракване. Той усети как нещо се плъзва по врата му и пада в краката му. Сведе поглед и видя яката, Рада'Хан, на земята. Беше се освободил от нея. Нямахше представа как, но го бе направил.

Всичко свърши.

За него всичко свърши.

Днес Калан щеше да умре.

Изведнъж се впусна в луд бяг. Денят все още не бе свършил.

Щом се показа от вратата на Градината на живота, петте Морещици го наобиколиха. Не им обърна никакво внимание. В задния коридор го чакаше генерал Тримак, мръсен и окъсан, заедно с още стотина войници в същото състояние. Повечето бяха омазани с кръв.

През шумотевицата от звън на оръжие мъжете, докъдето поглед стигаше, паднаха на коляно и го поздравиха с ръка до сърцето. Генерал Тримак се изправи на крака. Щом направи три крачки напред, Кара се изпречи на пътя му и застана пред Ричард.

— Махай се от пътя ми, жено!

Кара не помръдна.

— Никой няма да пипне с пръст Господаря Рал.

— Аз съм негова защита и...

— Престанете и двамата!

Кара се отпусна и отстъпи встрани. Генерал Тримак сграбчи Ричард за раменете.

— Господарю Рал, ти успя! Отне ти доста време, но успя!

— Какво? Как така ми е отнело доста време?

Генералът повдигна вежди.

— Ти бе вътре почти цял ден!

Ричард се вцепени.

— Не може да бъде!

— С часове се бихме яростно, но те ни притискаха все повече. Бяха значително по-многобройни. Около петнайсет към един. Тогава ти изпрати светкавицата. Никога през живота си не бях виждал подобно нещо. Магьосникът Зорандер ми каза, че Дворецът представлява мощно заклинание, обвинящо цялото плато. Заклинание, което осигурява сила и защита на Господаря Рал. Никога не бих повярвал, ако не го бях видял със собствените си очи. Целият Дворец оживя от светкавици. Пронизваха буквално всичко. Всеки от онези проклетите генерали, които следваха заповедите на Мрачния Рал, бе покосен от светкавицата. Както и техните войници. Онези, които сложиха оръжие и преминаха на наша страна, останаха невредими.

Ричард не знаеше какво да каже.

— Радвам се, генерале, макар да не съм сигурен какъв е моят дял във всичко това. През цялото време бях вътре и въпреки това не разбрах как стана.

— Ние сме стомана срещу стомана и действаме според задълженията си. Ти пое своята част — магия срещу магия. Ти си истинският Господар Рал. Всички се гордеем с теб! — Генерал Тримак потупа Ричард по рамото. — Каквото и да си сторил, направи верния избор.

Ричард допря пръсти до челото си и се опита да мисли.

— Колко е часът?

— Както вече ти казах, беше вътре почти цял ден, докато ние тук се сражавахме. Вече е късен следобед.

Ричард се сепна.

— Трябва да тръгвам.

Без повече приказки той хукна да бяга. Всички се втурнаха след него. Не след дълго се загуби в огромния лабиринт. Спря и се обърна към Кара, която го следваше по петите.

— Накъде?

— Къде искаш да отидеш, Господарю Рал?

— Там, откъдето дойдох. Кажи ми най-бързия начин!

— Последвай ни, Господарю Рал.

Ричард хукна след петте Морещици. Зад него се чуваше тропотът на много крака, сякаш цялата останала армия на Двореца го следваше. Дрънчаха оръжия и ризници. Покрай него бързо изчезваха колони, арки, стълбища, площадки, площади за отдавания. Прелитаха през

коридори и слизаха по стълби. Ричард едва си поемаше дъх, когато близо час по-късно излезе през огромната порта между колоните и се озова на чист въздух. Войниците и Морещиците се изсипаха след него. Той продължи надолу, прескачайки по четири стъпала наведнъж.

Скарлет лежеше на една страна в снега. Лъскавите ѝ червени люспи се повдигаха в такт с тежкото ѝ дишане.

— Скарлет, ти си още жива! — Ричард я погали по муцуната. — Толкова се тревожех за теб.

— Ричард, както виждам, и този път си оцелял. Сигурно не е било чак толкова трудно, колкото си мислеше. — Тя се опита да му се усмихне по драконски. — Съжалявам, приятелю, но не мога да летя. Крилото ми е ранено. Опитах, но не се получава, не мога да се повдигна от земята.

Ричард видя сълзи в жълтото ѝ око.

— Разбирам те, приятелко, ти ме доведе до тук. Спаси света на живите. Ти си героиня, много по-благородна от всички в неговата история. Дали ще се справиш? Ще можеш ли да летиш отново?

Тя леко кимна.

— Пак ще летя. Но след не по-рано от месец. Ще трябва да се лекувам. Не е толкова страшно, колкото изглежда.

Ричард се обърна към войниците.

— Скарлет е моя приятелка. Тя спаси всички нас. Искам да ѝ носите храна. И всичко, от каквото се нуждае, за да оздравее. Защиатавайте я, както бихте защитавали мен.

Юмруците отново удариха сърцата. Ричард стисна ръката на генерал Тримак.

— Трябва ми кон, силен кон, веднага. Трябва да стигна до Ейдиндрил.

Генералът се обърна.

— Доведете веднага най-добрия кон. Също и карта на пътя до Ейдиндрил за Господаря Рал.

Няколко от мъжете се втурнаха да изпълняват нарежданията на генерала. Ричард се обърна към червения дракон.

— Толкова съжалявам, че страдаш, Скарлет.

— Раните ми не са толкова болезнени. Я виж какво има ей там, отзад. — Тя му посочи нещо с глава.

Той проследи движението ѝ с поглед и с изненада установи, че в една извивка на опашката ѝ се е сгушило яйце.

Голямото жълто око го погледна.

— Току-що родих. Затова съм толкова отпаднала. И без това трябва да остана на земята за известно време. — Тя обля яйцето с огън. След това нежно го погали с крило.

Ричард я наблюдаваше и си мислеше за красотата на живота, за това колко е щастлив, че той ще продължи за всички същества по земята.

Но в главата му непрекъснато изплуваше образът на падащата брадва. Не можеше да преодолее ужаса от тази картина. Ръцете му затрепераха. Може би точно в този момент... Почувства как се задушаваше.

Към него се приближиха тичешком няколко войници. Един от тях протегна карта и му показа с пръст.

— Тук, Господарю Рал, това е Ейдиндрил. Най-краткият път е оттук. Но ще ти трябват няколко седмици.

Ричард сгъна картата. Един войник дърпаше след себе си кон. Ричард взе раницата си, лъка и колчана от гърба на Скарлет. Генерал Тримак хвана юздите на мускулестия кон, докато Ричард бързо закачи нещата си на седлото.

— В раницата има храна. Кога ще се върнеш, Господарю Рал?

В главата на Ричард всичко беше като в мъгла. Единственото ясно нещо беше бравата, проблясваща във въздуха. Той се метна на седлото.

— Не знам, когато мога. Продължавайте по същия начин, докато се върна. Продължавайте да охранявате Градината на живота. Не пускайте никого в нея.

— Щастливо завръщане, Господарю Рал. Нашите сърца са с теб!

Юмруците удариха сърцата. Ричард пришпори коня и препусна през широко отворената за него порта.

## ШЕСТДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Ричард изруга, когато конят се отпусна мъртъв под него. Претърколи се в снега, изправи се и започна да събира нещата си от седлото на безжизненото животно. Заболя го — то беше дало всичко от себе си. Отдавна беше загубил сметка на конете, които издъгнаха под него. Някои просто спираха и отказваха да направят и една крачка повече. Други вървяха, докато паднат, а трети правеха всичко, което можеха, докато сърцата им се пръснеха. Ричард знаеше, че ги измъчва до смърт, но не можеше да си позволи да язди по-бавно. Когато поредният кон умираше, той вадеше от златните монети и купуваше друг. Самият той бе изтощен до смърт. Почти не ядеше и нямаше никакво време за сън. Но в планината нямаше как да намери кон и трябваше да продължи пеш.

Преметна раницата и лъка си през рамо и тръгна. Беше напуснал Д'Хара преди две седмици и знаеше, че вече е близо до Ейдиндрил. Зимното слънцестоене бе минало, но сега това не му изглеждаше толкова важно. Беше тръгнал да търси Калан. Струваше му се, че ако бърза достатъчно, ще я спаси, че ако направи всичко възможно, ще накара времето да го изчака. Не можеше да приеме, че е вече късно.

Изкачи се на върха на един стръмен хълм и пое въздух с последни усилия. В далечината видя Ейдиндрил и сивите стени на Магьосническата кула. Събра сили и отново тръгна в снега.

Улиците бяха пълни с тълпи от хора, които бързаха в студения следобед. Ричард минаваше покрай тях, без дори да ги забележи. После осъзна, че всички го гледат заради Меча на истината и се загърна плътно с пелерината на сбърза.

Изведнъж пред очите му се изпречи греда, от която висеше нещо. Един опърпан ловец на соколи стоеше отстрани и крещеше към тълпата, за да привлече вниманието ѝ. Ричард осъзна думите му в последния момент.

— Коса на Изповедник! Елате да видите косата на Майката Изповедник! Отрязана от собствената ѝ глава! Не пропускайте да я

видите! Покажете на децата си косата на последната Майка Изповедник!

Едва сега Ричард разбра, че странното нещо на гредата е коса, дълга коса. Косата на Калан. Разбута тълпата, грабна я и я натъпка в ризата си. Мъжът се опита да се бие с него, но Ричард го залепи с един удар за стената отзад. Сграбчи в юмрук ризата му и го вдигна във въздуха.

— Откъде си взел това?

— От... Съвета. Те я продават. Продават я, след като я отрязаха от главата ѝ. Тя си е моя. — Продавачът се разkreщя за помощ: — Крадец! Крадец!

Щом тълпата се втурна на помощ, мечът излезе от ножницата. Хората се разпръснаха. Ловецът предпочете да спаси живота си и също изчезна като дим.

Гневът на Ричард започна да се надига в него, трябваше да продължи пътя си към Двореца на Изповедниците. Кой знае защо си спомни разказа на Калан за една от жените в Двореца — готвачката. Но как ли се казваше тя? Нещо като Сандерхолт. Точно така! Госпожа Сандерхолт. Отнякъде му замириса на храна и той тръгна по следата, която го отведе до вратата на кухнята. Цяла орда готвачки, които се потяха над тенджерите и тиганите, вдигнаха очи към него и го погледнаха с любопитство.

— Сандерхолт — извика той. — Търся госпожа Сандерхолт, къде е тя?

Някой нервно му посочи към коридора. Изкачи се по стълба, прескачайки по няколко стъпала наведнъж, и затича по дългия коридор. Пред него се появи една жена.

— Какво става? Кой ме търси?

— Аз — каза Ричард.

Тя го изгледа изпод вежди.

— Какво мога да направя за теб, млади човече? — каза му с дрезгав, измъчен глас.

Не искаше в гласа му да звучи заплаха, но явно не можа да постигне голям успех.

— Къде е Калан? Къде да я намеря?

Лицето ѝ стана бяло като престилката ѝ.



— Ти сигурно си Ричард. Тя ми разказа за теб. Изглеждаш точно така, както те описа.

— Да! Къде е тя?

Госпожа Сандерхолт преглътна.

— Съжалявам, Ричард — въздъхна тя, — Съветът я осъди на смърт. Присъдата беше изпълнена в деня на зимното слънцестоене.

Ричард стоеше пред дребничката жена и не можеше да повярва, че двамата говорят за един и същи човек.

— Мисля, че нещо не си разбрала — каза той, — аз търся Майката Изповедник, Калан Амнел. Сигурно ми говориш за друг човек. Моята Калан не може да умре. Дойдох възможно най-бързо, кълна се, че направих всичко възможно и невъзможно.

От очите на госпожа Сандерхолт потекоха сълзи. Тя бавно поклати глава. После сложи превързаната си ръка върху рамото му.

— Ела, Ричард, блед си като платно, нека да ти дам малко топла супа.

Ричард вдигна от земята раницата, лъка и колчана си.

— Съветът я е осъдил на смърт, така ли?

Тя кимна.

— Успя да избяга, но я хванаха. Съветът потвърди присъдата и я обезглавиха публично. Всички съветници стояха и се усмихваха, докато тълпата ликуваше.

— Може би тя все пак е успяла да се спаси. Тя е изключително находчива жена...

— Аз бях там — каза тя с пречупен глас и по лицето ѝ отново потекоха сълзи. — Моля те, не ме мъчи, не ме карай да го преживявам отново. Аз познавам Калан от деня на нейното раждане. Обичах я като собствена дъщеря.

Може би имаше някакъв начин да върне времето назад. Трябваше да има.

Не, беше пристигнал много късно. Калан беше мъртва. Той я остави да умре, за да спре Пазителя. Пророчеството го беше победило. Ричард стисна зъби.

— Къде се събира Съветът?

Дребничката възрастна жена посочи с превързаната си ръка надолу по коридора. Той се обърна натам.

— Моля те, Ричард, аз също я обичах. Нищо повече не може да се направи. Наистина.

Ричард вече тичаше, без да вижда нищо около себе си.

Навсякъде бе пълно с войници, но той не им обърна никакво внимание. Нямаше представа дали те искат да го спрат, но и не го интересуваха. Носеше се напред, устремен към своята цел. До слуха му достигаше дрънчене на оръжие, но то му се струваше далечно като в сън. Летеше към заседателната зала като стрела, изпратена от ръката му към призованата мишена.

В дъното на една безкрайна колонада стигна до вратата на голямата зала на съветниците. Щом го видяха да приближава към нея, няколко войници застанаха пред вратата. Той почти не ги забеляза. Виждаше само вратата.

Мечът все още беше в ножницата, но яростта вече изпълваше цялото му тяло. Войниците застанаха плътно пред вратата. Той дори не забави крачка. Пелерината на сбърза се развяваше на гърба му, веждите му бяха склучени застрашително над очите. Нищо не можеше да му попречи. Войниците направиха опит да го спрат. Той продължи напред. Искаше да разчистят пътя му. Силата му изригна инстинктивно, без да я е викал съзнателно. Почувства удар. С периферното си зрение видя пръски кръв по белия мрамор.

Без да забавя ход, той изникна от кълбото огън и дим, което запълваше зейналата дупка на мястото на вратата, два пъти по-голяма от нея. Във въздуха се разхвърчаха каменни отломки. Заваля дъжд от трески. Едното крило на вратата прелетя във въздуха, описвайки дъга. Другото се завъртя като пумпал и се разби с трясък в мраморния под. Върху него се стовариха остатъци от мечове и друго оръжие.

В далечния край на залата мъже, насядали зад голяма овална маса, скочиха гневно на крака. Докато продължаваше яростно напред, Ричард изтегли меча. Залата се изпълни с характерния звън на металното острие.

— Аз съм Главен съветник Търстан — каза мъжът, който до преди миг седеше в средата на масата, на най-високия стол. — Искам да знам причината за това нахлуване.

Ричард продължи напред.

— Има ли тук някой, който да не е гласувал за смъртната присъда на Майката Изповедник?

— Тя беше осъдена на смърт заради предателство. Съвсем законно и единодушно от нашия Съвет. Стража, хванете този мъж!

Войниците се втурнаха през огромната зала, но Ричард вече беше скочил на подиума. Съветниците извадиха ножовете си. Ричард се покачи върху масата с гневен вик. Острието на меча разсече Търстан на две. Две движения встрани посякоха още няколко глави. Двама-трима от съветниците се опитаха да го прободат с ножовете си. Не бяха достатъчно бързи. Мечът застигна всички, които се изпречиха на пътя му, включително и онези, които се опитаха да избягат. Всичко свърши за секунди, преди стражите да са изминали и половината от разстоянието. Ричард стоеше върху масата. Беше на ръба на неконтролируемия гняв. Държеше меча с две ръце и ги чакаше. Искеше да го нападнат.

— Аз съм Търсачът! Тези мъже взеха главата на Майката Изповедник. Те платиха цената, която се полага за убийство. Решавайте на коя страна искате да бъдете — на главорезите или на справедливостта.

Войниците забавиха ход и се спогледаха. Накрая спряха. Ричард едва си поемаше дъх.

Един мъж погледна обгорената стена около рамката на вратата.

— Ти магьосник ли си?

Ричард срещна погледа му.

— Да. Предполагам, че съм!

Мъжът прибра меча в ножницата.

— Тогава нека магьосниците да се разправят с теб. Това не е работа за простосмъртни. Не искам да загубя главата си за нещо, в което не е трябвало да си навирам носа.

Още един последва примера му. След малко в залата се разнесе дрънчене на метал — войниците започнаха един по един да прибират мечовете си. Тръгнаха към изхода. Под високия таван отекна шум от много стъпки. За няколко минути огромната зала се изпразни.

Ричард скочи от масата и погледна високия стол в средата. Този стол бе почти единственото нещо в залата, не оцапано с кръв. Сигурно на него е седяла Майката Изповедник. Калан.

С вдървени движения Ричард също прибра Меча си в ножницата. Всичко свърши. Той бе направил всичко възможно. Добрите духове го

бяха изоставили. Бяха изоставили и Калан. Пожертва всичко, което имаше на този свят, но те не пожелаха да му помогнат.

Да вървят при Пазителя всички добри духове!

Ричард падна на колене. Помисли си за Меча на истината. В него имаше магия. Реши, че не би му свършил работа за онова, което иска да направи.

Вместо него извади ножа от колана си.

Беше направил всичко възможно.

Допря острието до гърдите си.

Наведе очи, за да провери дали е насочено към сърцето му. От ризата му се подаде косата на Калан. Ричард бръкна в джоба си и извади кичура, подарен му от нея в знак на любовта ѝ. Единственото, което искаше, бе да сложи край на тази неконтролируема агония.

\* \* \*

— Тя се събуди — каза принц Харолд. — Пита за теб.

Калан най-последно отмести очи от пламъците в камината. Хвърли хладен поглед на магьосника, седнал на дървена пейка до Ейди. Макар Зед да беше възвърнал паметта си, Ейди не успя. Тя все още мислеше, че е Елда и беше сляпа.

Калан прекоси трапезарията. Когато пристигнаха, странноприемницата беше празна, както и целият град, защото хората се страхуваха от нападение на Келтонските войски. Изоставеният град беше чудесно място за почивка в бягството им от Ейдиндрил. След двете седмици път всички имаха нужда от възстановяване и топлина.

Седмица след тръгването си от Ейдиндрил малката компания, състояща се от Зед, Ейди, Ахерн, Джебра, Чандален, Орск и Калан, беше пресрещната от отряд, воден от принц Харолд. Принцът и шепа от неговите войници бяха успели да се спасят от клането в Ейдиндрил и да се скрият. Когато Кралица Сирила бе изведена на ешафода, за да бъде обезглавена, принцът се бе врязал като светкавица сред тълпата, наблюдаваща кървавото представление, и бе измъкнал сестра си изпод брадвата на палача.

Четири дни след срещата с принц Харолд попаднаха на капитан Райан и неговите деветстотин оцелели войника. Младите мъже бяха

избили до човек Императорския орден. Победата им бе струвала скъпо, но те бяха изпълнили мисията си.

Колкото и да се гордееше с тях, Калан не можеше да се зарадва истински. Макар да се опитваше да не издава чувствата си пред останалите.

След като изстиска кърпата в легена, тя седна на леглото на своята полусестра. От време на време Сирила идваше на себе си, но през по-голямата част от времето потъваше дълбоко в ужаса на преживяното преди време. И тогава не виждаше и не чуваше нищо около себе си. Не говореше. Просто стоеше и гледаше.

Калан с надежда видя сълзите в очите ѝ, защото това означаваше, че сестра ѝ е излязла от вцепенението си. В моментите на просветление единствено Калан можеше да разговаря с нея. Видеше ли мъж, Сирила или започваше да креци неконтролируемо, или отново изпаднаше във вцепенение.

Калан обърса челото ѝ с влажната кърпа и усети ръката ѝ върху своята.

— Калан, помисли ли за онова, което ти казах?

Калан я зави грижливо.

— Не искам да бъда Кралица на Галеа, Кралицата си ти, сестро.

— Моля те, Калан, нашият народ има нужда от водач. Аз вече не мога да го управлявам. — Тя стисна още по-силно ръката на Калан. По лицето ѝ потекоха сълзи. — Калан, трябва да направиш това заради мен, заради тях!

Калан избърса сълзите от очите ѝ.

— Сирила, нека да говорим за това, когато се справиш.

Сирила притисна ръка в корема си.

— Сега не мога да управлявам.

— Сирила, разбирам те. Наистина. Макар те да не направиха с мен онова, което са направили с теб, аз също бях в онази дупка. Разбирам те. Но ти ще се справиш. Обещавам ти.

— И ти ще станеш Кралица? На нашия народ?

— Ако се съглася, ще е само за кратко. Само докато отново си възвърнеш силите.

— Не...! — простена тя. Зарови лице в ръцете си и се затресе цялата. — Недей, моля те. Добри духове, помогнете ми. Не...!

Сирила отново потъна в бездната на своите кошмари. Тялото ѝ се отпусна, погледът ѝ угасна и се заби в тавана. Калан я целуна по бузата. Принц Харолд чакаше в тъмнината пред прага.

— Как е сестра ми?

— Страхувам се, че няма промяна. Но ще се борим, тя ще се оправя.

— Калан, трябва да направиш онова, за което те моли. Тя е Кралицата.

— Защо ти не станеш Крал? Много по-разумно е.

— Аз трябва да се боря за нашия народ, за всички хора от Средната земя. Нямам време. Аз съм войник и искам да служа на народа си така, както умея. Ти си Амнел, дъщеря на Крал Уиборн, ти трябва да бъдеш Кралица на Галеа.

Калан понечи да отметне дългата коса зад раменете си, но не я намери. Сети се, че тя отдавна не е там. Не можеше лесно да отвикне — та косата ѝ бе с нея през целия ѝ живот. Не можеше да приеме мисълта, че е отсечена до корен.

— Ще помисля — каза тя и отмина.

Отново седна пред камината и се загледа в пламъците — единствения източник на светлина в трапезарията. Гледаше ги и си мислеше за живите неща, които постепенно се превръщат в пепел. Всички я отбягваха, гледаха да я оставят сама.

След известно време усети, че Зед стои зад нея. Още не можеше да свикне да го гледа с тези изискани дрехи. Той ѝ подаде една чаша.

— Защо не пийнеш малко чай.

Тя не отмести очите си от камината.

— Не, благодаря.

Той завъртя чашата между дланите си.

— Калан, не можеш да продължаваш да се обвиняваш. Нямаш вина.

— А ти не можеш да лъжеш, магьоснико. Видях погледа в очите ти, когато ти казах какво съм направила. Помниш ли?

— Обясних ти вече. Знаеш, че бях под въздействието на заклинанията на три чародейки, които само силен емоционален шок можеше да развали. Гневът също би могъл да свърши работа, но за да стане това, бе необходимо да бъде оставен да вилнее на воля. Повторих

ти го вече толкова пъти — наистина съжалявам за онова, което ти причиних.

— Видях погледа в очите ти. Ти искаше да ме убиеш!

Зед я погледна изпод вежди.

— Трябваше да го направя, Майко Изповедник...

— Калан. Казах ти вече — не съм Майката Изповедник.

— Наричай се както ти харесва, но си оставаш това, което си. Отричането от името не променя същността ти. И както вече ти казах, аз трябваше да свърша и това. За да направиш заклинание за смърт, трябва да убедиш човека, на когото го правиш, че наистина ще умре. В противен случай нищо няма да стане. След като гневът ми възвърна разсъдъка, вече знаех, че трябва да направя заклинание за смърт, така че просто използвах онова, което ставаше, за да направя онова, което трябваше да бъде направено. Това бе отчаяна стъпка. Но не го ли бях направил, хората нямаше да повярват, че са те видели обезглавена.

При мисълта за тази магия Калан потръпна. До края на дните си нямаше да забрави леденото докосване на заклинанието за смърт.

— Ти трябваше да използваш магия, за да разрушиш онзи Съвет на злото. Трябваше да ме спасиш, като избиеш онези мъже.

— И тогава всички щяха да знаят, че си жива. Там всички бяха обзети от лудостта на омразата. Ако го бях направил, щяха да ни преследват хиляди войници, цяла армия мъже. А сега не сме преследвани от никого. Вече можем да се заемем със задълженията си.

— Ти се заеми. Аз нямам нищо общо с добрите духове.

— Калан, знаеш какво ще се случи, ако се откажем. Нали именно ти дойде в Западната земя миналата есен, за да ме намериш и да ми кажеш същото това нещо. Ти ме убеди, че ако изоставим магията, справедливостта, ако не помагаме на безпомощните и беззащитните, това означава да оставим доброволно победата в ръцете на врага.

— Духовете са счели за правилно да не ми помагат повече. Те не направиха нищо, когато оставих Ричард в ръцете на Сестрите на светлината, позволиха ми да го нараня. Допуснаха да ми бъде отнет завинаги. Добрите духове избраха другата страна.

— Не е работа на добрите духове да управляват света на живите. Това е наше задължение. Именно ние трябва да се грижим за собствения си свят.

— Кажи го на някой, който се интересува.

— Ти се интересуваш. Просто в момента не го осъзнаваш. И аз загубих Ричард, но знам, че това не бива да ме отклонява от правилния път. Мислиш ли, че Ричард би те обичал, ако откажеш да помогнеш на човек, който има нужда?

Тя не каза нищо, Зед продължи да я атакува.

— Ричард те обича и заради това, че имаш отношение към живота. Обича те, защото умееш да се бориш със същата страст като него. Винаги си го доказвала.

— Той беше единственото нещо, което исках от живота. Единственото, което поисках от добрите духове. И виж какво му причиних. Той мисли, че съм го предала. Накарах го да сложи яката, а той я мразеше повече от смъртта. Аз не мога да помагам на хората. Мога само да причинявам болка.

— Калан, ти притежаваш магията. Казах ти, не бива да допуснем магията да умре. Светът на живите се нуждае от нея. Ако тя изчезне, целият живот ще бъде скучен и дори разрушен. Никой не знае какви възможности имаме. Ще отидем в Ебинисия, където никой не ни очаква, и ще обединим войските на Средната земя, за да нападнем отново. Никой няма да знае, че сме възродили Ебинисия от пепелището на смъртта.

— Добре. Ако това ще те накара да млъкнеш, съм готова да стана Кралица на Галеа, докато Сирила се възстанови.

Огънят изпука. Зед изсъска тихо.

— Знаеш, че не това искам да кажа, Майко Изповедник.

Калан не му отговори. Тя хапеше вътрешната страна на бузата си, за да не заплаче. Нямаше да му позволи да види сълзите ѝ.

— Магьосниците от старите времена създадоха Изповедниците. Ти притежаваш единствена по рода си магия. Тя има елементи, които не съществуват в нито една друга магия. Дори и в моята. Калан, ти си последната Майка Изповедник. Твоята магия не бива да умре заедно с теб. Ричард е загубен за нас. Но ние трябва да вървим напред. Животът и магията трябва да вървят напред. Ти трябва да си избереш другар и да дадеш на света тази магия за бъдещето.

Тя продължаваше да гледа в пламъците.

— Калан — прошепна той, — ти трябва да го направиш, за да докажеш любовта си към Ричард. Трябва да се бориш за себе си.



Тя бавно извърна глава и погледна в другата стая. Орск седеше с кръстосани крака на пода до Чандален. Единствен той я погледна с единственото си око. Белегът през другото проблесна зловещо на светлината на огъня. Той следеше всяко нейно движение. Другите в стаята се постараха да изглеждат страшно заети с работата си.

— Орск — каза тя.

Огромният мъж скочи на крака и бързо се приближи. Застана пред нея в очакване на заповедите ѝ — все едно какви са те: да ѝ донесе чаша чай или да убие някого.

— Орск, качи се в стаята ми и ме чакай!

— Да, господарке.

След като той се качи на горния етаж, Калан бавно прекоси стаята. Чу как леглото изскърца под тежестта му, когато той седна да я чака. Когато постави ръка на парапета на стълбата, Зед я спря.

— Майко Изповедник, не е задължително да е той. Със сигурност ще си намериш някой, който да отговаря на вкуса ти.

— Няма никакво значение, него вече съм докоснала със силата си. Защо да наранявам друг?

— Калан, не съм казал, че трябва да стане веднага. Не е нужно да е толкова скоро. Казах само, че трябва да свикнеш с тази мисъл и в един момент да го направиш.

— Днес, утре, следващата година, какво значение има. И след десет години ще бъде същото като сега. Магьосниците използват Изповедниците от хиляди години. Защо точно с мен трябва да бъде различно? Искам да свърши по-бързо, за да си доволен.

Зед не сваляше очи от нея. В тях като че ли проблесна сълза.

— Калан, не е така. Това е надеждата за живот.

Тя видя болката в очите му, но не ѝ дожаля за него.

— Както искаш го наречи. Наименованието не променя същността. Това е изнасилване. Моите врагове не можаха да го направят, нека тогава го сторят приятелите ми.

— Знам, скъпа моя, колко добре го знам.

Тя отново понечи да тръгне по стълбите, но ръката му отново я спря.

— Калан, моля те, направи първо едно нещо заради мен. Иди и се разходи, премисли нещата още веднъж. Помоли духовете за помощ, за напътствие. Помоли ги да ти покажат правилния път.

— Нямам какво да кажа на добрите духове. Нали те го искат, нали те са те изпратили, за да ме „напътстваш“.

Кокалестата му ръка погали късите ѝ коси.

— Тогава направи го заради Ричард.

Тя стоеше и го гледаше. Накрая отмести поглед към вратата, към малката замръзнала градинка зад странноприемницата, потънала в мрак. Тръгна към нея.

— Заради Ричард.

## СЕДЕМДЕСЕТА ГЛАВА

Ричард стоеше във високия стол на Калан и галеше къдриците ѝ. Беше ги измъкнал от ризата си, тъй като не искаше да забие ножа в сърцето си през тях. Нямаше представа колко дълго е стоял така, потънал в спомени, но когато вдигна глава, забеляза, че прозорците се потъмнели.

Внимателно сложи косите върху дръжката на стола и отново извади ножа си. Смазан от болка, допря острието до сърцето си. Кокалчетата на пръстите му побеляха около дръжката.

Беше време.

Най-последно всичко щеше да свърши. Страданието щеше да спре.

Сбърчи чело. Какво му каза госпожа Сандерхолт? Калан ѝ била разказвала за него? Запита се дали не ѝ е споменала още нещо. Може би му бе оставила някакво последно съобщение! Защо пък да не я попита? И след това можеше да умре.

Намери я в кухнята.

— Какво си направил, Ричард?

— Убих нейните убийци!

— Е, не мога да кажа, че ми е мъчно за тях. Тези хора не бяха истинските съветници. Нека ти приготвя нещо за ядене.

— Не, благодаря. Не съм гладен. Госпожо Сандерхолт, нали каза, че Калан ти е говорила за мен?

Явно не ѝ се щеше да потъва отново в спомени, но все пак въздъхна дълбоко и кимна.

— Тя се върна у дома, но намери всичко променено. Келтон...

— Не ме интересува какво е ставало тук, кажи ми само за Калан.

— Принц Фирен беше убит. Тя беше несправедливо обвинена в цял списък от престъпления, включително и предателство. Магьосникът произнесе смъртна присъда, тя трябваше да бъде... екзекутирана.

— Обезглавена — уточни Ричард.

Възрастната жена кимна.

— Избяга с помощта на нейни приятели, уби магьосника и се скри. Изпрати ми бележка и аз я посетих. При това посещение ми каза много неща. Разказа ми всичко за теб. Не искаше да говори за нищо друго.

— Защо след като се е спасила, не е избягала оттук?

— Каза, че чака някакъв магьосник на име Зед, който трябвало да ѝ помогне.

Ричард затвори очи, а болката отново разкъса гърдите му.

— Значи са я заловили, докато го е чакала.

— Не, не стана точно така.

Ричард заби поглед в дървения под и я изчака да продължи.

— Магьосникът, когото чакаше, пристигна. Именно той бе онзи, който я върна на Съвета.

Ричард вдигна глава.

— Какво? Зед е идвал тук? Зед е завел Калан пред Съвета, за да бъде екзекутирана!

Тя изправи гръб.

— Точно така. Той стоеше край ешафода срещу крещящата тълпа и даваше нареждания. Видях с очите си как този отвратителен човек дава заповеди на палача с брадвата.

Ричард съвсем се обърка.

— Зед, слаб възрастен мъж, с дълги, чупливи бели коси, които хвърчат във всички посоки.

— Точно той. Пръв магьосник Зедикус Зу'л Зорандер.

За пръв път в сърцето на Ричард припламна плаха искрица надежда. Не знаеше на какво е способен Зед, но предполагаше, че не би могъл да направи нещо подобно. Можеше ли да е истина?

Той я хвана за раменете.

— Къде е погребана?

Госпожа Сандерхолт го поведе към двора, където погребваха всички Изповедници. Каза му, че тялото на Калан е било изгорено на погребална клада под ръководството на Първия магьосник. След това го остави пред огромния надгробен камък. Ричард погали с пръсти буквите, изсечени в черния гранит. „Калан Амнел, Майка Изповедник, тя не е тук, а в сърцата на онези, които я обичат.“

— Тя не е тук — повтори Ричард на глас. След това прочете още веднъж написаното. Дали не беше някакво послание? Можеше ли тя да

е жива? Може би Зед бе измислил нещо, за да спаси живота ѝ. Но защо е трябвало да го прави? Може би... може би за да я спаси от преследване. Ричард падна на колене в снега пред надгробния камък. Защо ли отново в сърцето му се зароди надежда, точно когато всички надежди бяха рухнали? Вдигна треперещи ръце и стисна главата си.

— Добри духове, знам, че ви казах доста груби неща, но знаете, че винаги съм се борил да върша само онова, което е правилно. Да помагам на хората. И винаги съм се държал здраво за честта и правдата. Добри духове, моля ви, помогнете ми. Никога не съм ви молил за нищо. Не както сега. Никога не съм мислил нещо подобно. Моля ви, ако сте решили някога да ми помогнете, нека бъде сега. Добри духове, не бих могъл да живея, ако не го знам. Бих дал всичко на света, за да я видя. Моля ви, направете така, че поне да знам дали е жива.

Главата му клюмна, по бузите му потекоха сълзи. Изведнъж видя искрици светлина по земята пред себе си.

Вдигна очи. Пред него стоеше един блестящ дух.

Когато го разпозна, той се вцепени.

\* \* \*

Калан дълго се разхожда из градината. Колебанието ѝ отчасти се дължеше на това, че може страховете ѝ да се окажат истина. Накрая падна на колене и събра молитвено ръце върху един камък. Наведе глава.

— Добри духове, знам, че не съм достойна, но моля ви, кажете ми само дали Ричард е добре. И дали още ме обича. — Тя преглътна, но буцата в гърлото ѝ пречеше да продължи. — Трябва да знам дали някога ще мога да го видя отново. Понякога съм била дръзка с вас, знам, моля за извинение, но мисля, че съм добър човек. Ако направите това за мен, ще изпълня всичко, което добрите духове поискат. Но, моля те, дух на доброто, трябва да знам дали отново ще видя моя Ричард. Главата ѝ клюмна и тя заплака. Лицето ѝ се обля в сълзи. На земята пред нея се появиха искрящи светлинки, които затанцуваха.

Калан вдигна очи и в лицето на бледия дух видя топлата усмивка на познато лице. Бавно се изправи на крака.

— Това... ти ли си?

— Да, Калан, аз съм, Дена.

— Но... ти отиде при Пазителя. Ти взе знака на Мрачния Рал от гърдите на Ричард. Кой е сега на мястото на Ричард при Пазителя?

Бледата усмивка на привидението изпълни душата на Калан с радост.

— Пазителят беше отблъснат обратно в неговия свят. Той ме освободи. Сега вече ще бъда с тези, които ти наричаш добри духове. Аз ще получа вечното спокойствие, което никога не съм очаквала. Но след жертвата, която ти и Ричард направихте за другите, то стана възможно. Това ще бъде моята награда. Тъй като вие и двамата сте свързани с мен по някакъв начин, преди да премина през воала, имам задължението да ви събера. За кратко. На едно място между световете.

Дена, облечена в ефирни широки дрехи, разтвори ръце.

— Ела, дете, ела в прегръдката ми и аз ще те заведа при Ричард.

Трепереща, Калан пристъпи напред към разтворените обятия на Дена.

\* \* \*

Ричард стоеше под сияещите ръце на Дена, които нежно го обгърнаха. Светът изчезна в сияние. Той не знаеше какво може да очаква, но искаше да види Калан повече от самия живот.

Изведнъж тя изникна пред него. Извика и се отпусна в ръцете му. Шепнеше името му, прегръщаше го. Дълго останаха така, притиснати един до друг, отдадени единствено на присъствието на другия. Ричард искаше ръцете му да останат така, около нея, завинаги. Тя спря да плаче и сложи глава на рамото му, Ричард я притисна още по-силно. Накрая Калан го погледна в лицето. Прекрасните ѝ зелени очи се впиха в неговите.

— Ричард, толкова съжалявам, че те накарах да сложиш яката около...

Той докосна с пръсти устните ѝ.

— Имала си причина. Имах достатъчно време за размисъл и разбрах колко съм бил глупав и колко смелост си проявила ти. Само

това е важното. Моята любов стана още по-силна, защото разбрах, че си се пожертвала, за да ме спасиш.

Тя поклати глава.

— О, Ричард, как се озова тук?

— Молих се на добрите духове и Дена дойде.

— И аз. Дена се пожертва заради теб. Отне силата на знака и така ти остана жив. Дена те върна обратно, а сега намери вечния покой.

— Знам — той погали късата ѝ коса. — Какво се е случило с косата ти?

— Магьосникът я отсече.

— Магьосник. Тогава мисля, че един магьосник би могъл да я възстанови още сега.

Ричард си припомни как Зед веднъж накара брадата си да порасте. Щом Зед можеше да го прави, значи и той би могъл. Доближи ръце до главата ѝ, с всяко движение косите ѝ ставаха все по-дълги, силата в ръцете му идваше от центъра на спокойствието, скрит дълбоко в него. Косите ѝ продължаваха да растат. Когато станаха същите, както преди, той спря.

Калан гледаше и не можеше да повярва.

— Ричард, как го направи?

— Не помниш ли, че притежавам дарбата?

Тя се усмихна, никой друг на света не се усмихваше така. Погали го по бузата.

— Съжалявам, Ричард, но не те харесвам с брада. Искам да си бъдеш както преди.

Той повдигна вежда.

— Така ли? Е, щом е така, тогава ще направим нещо и за мен.

Той отпусна ръце и отново потърси в себе си центъра на спокойствието. Калан ахна от изненада.

— Ричард, брадата ти я няма. Няма я! Изчезна! Как го правиш?

— Имам дарба за двете страни на магията.

Тя примигна от изненада.

— За Субстрактивната? Ричард, това истина ли е, или сънувам?

Вместо отговор той я целуна.

— Какво забравено чувство — каза задъхано.

— Ричард, страхувам се. Ти си при Сестрите. Никога повече няма да бъдем заедно. Не мога да дойда с теб, ако те отново...

— Не съм със Сестрите. В Ейдиндрил съм.

— В Ейдиндрил ли?

Той кимна.

— Напуснах Двореца на пророците. Сестра Вирна ми помогна. След това отидох в Д'Хара — Ричард й разказа всичко, което се беше случило от деня на тъжната раздяла.

Калан дълго слуша, а после се опита да събере безбройните събития в няколко думи. Ричард просто не можеше да повярва на разказа й.

— Толкова се гордея с теб. Ти наистина си Майката Изповедник. Ти си най-великата от всички Изповедници.

— Върни се пред голямата зала на Съвета и ще видиш портретите на великите Изповедници. Никога няма да стана като тях.

— В това, моя любов, искрено се съмнявам. — Той отново я целуна. Гореща чувствена целувка.

Тя го целуваше в отговор и не искаше нищо повече от живота, освен да чувства устните му върху своите и ръцете му около тялото си. Той продължи да я целува по бузите, по ушите, по врата. Тя само тихичко простенваше.

— Ричард, белегът, знакът на Мрачния Рал, наистина ли изчезна?

Той разтвори ризата си, за да й покаже. Ръцете й погалиха гърдите му.

— Истина е — прошепна тя.

С цялата си любов Калан нежно целуна гърдите му, погали го и отново целуна мястото, където преди беше белегът. След това се плъзна надолу към пъпа му.

— Не е честно — каза той, останал без дъх. — Искам да целувам по теб всичко, което ти целуваш по мен.

Калан го погледна в очите и започна да разкопчава ризата си.

— Договорихме се.

Тя събличаше дрехите му, докато той я обсипваше с влажни целувки по цялото тяло. С всяка следваща дишането й се учествяваше все повече.

— Калан — едва прошепна той и се дръпна малко назад. — Добрите духове може да ни гледат!



Тя го повали по гръб и го целуна.

— Ако наистина са добри духове, ще се обърнат с гръб.

Свят му се зави от топлината на тялото ѝ. Усещането, че я докосва, го накара да стене от желание. Сиянието около тях запулсира в ритъма на дишането им. Сякаш бе продължение на собствените им тела.

Ричард се извъртя и се отпусна върху нея. Потъна в зелените ѝ очи.

— Обичам те, Калан Амнел, сега и завинаги.

— И аз те обичам, мой Ричард.

Двамата впиха устни един в друг, той обви ръце около шията ѝ, а тя го обгърна с крака.

В празнотата между световете, в мекото сияние на лишеното от време място те се сляха в едно.

## СЕДЕМДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Калан се върна в странноприемницата. Потъна в мрака в дъното на коридора, който водеше към трапезарията. Все още усещаше топлината, нежността, радостта и задоволството. Когато тръгна към трапезарията, стъпките ѝ отекнаха бодро в цялата странноприемница.

Зед скочи на крака.

— Калан! Проклето момиче, къде беше цяла нощ! Обърнахме града да те търсим. Цяла нощ сме обикаляли. Къде беше?

Тя се обърна и посочи с ръка.

— В малката градина отзад.

Зед фучеше из стаята.

— Изобщо не е вярно!

Тя му се усмихна замечтано.

— Е, бях отначало, но после отидох при Ричард. Зед, той е избягал от Сестрите. Сега е в Ейдиндрил.

Зед се вцепени.

— Калан, знам, че ти се събра много, сигурно ти се привиждат неща, които силно желаш.

— Не, Зед, молих се на добрите духове. Тя дойде и ме заведе при Ричард. Ние бяхме заедно, някъде... между световите.

— Калан, това просто е...

Калан излезе от сянката, в която се криеше до този момент. На светлината очите на Зед се разшириха.

— Какво... какво се е случило с косата ти? — прошепна магьосникът. — Тя... отново е дълга!

Калан се засмя.

— Ричард го направи. Има дарбата, нали знаеш. — Тя свали Агиел от врата си. — Даде ми това. Каза, че не му трябва повече.

— Но... може би има някакво друго обяснение...

— Каза ми да ти предам нещо — да ти благодаря за затварянето на кутиите. Щастлив е, че дядо му е достатъчно мъдър, за да не нарушава Второто правило на магьосника.

— Дядо му... — От очите му потекоха сълзи. — Ти си го видяла! Наистина си го видяла! Ричард е спасен!

Тя го прегърна.

— Да, Зед, вече всичко ще бъде наред. Той е върнал Камъка на сълзите където трябва и кутиите на Орден са затворени. Каза, че притежава и Адитивна, и Субстрактивна магия, с които би могъл да разполага както поиска.

Той я хвана за раменете и я разтърси.

— Ричард притежава Субстрактивна магия? Не е възможно!

— Имаше брада, която изчезна пред очите ми. Каза да ти напомня за твоя урок — казал си, че само Субстрактивната магия може да го направи.

— Чудо на чудесата! — Зед доближи лицето си до нейното. — Ти имаш треска. Цялата си изпотена.

— Беше... горещо, там, в онзи свят. Много горещо.

Той погали косата ѝ.

— Косата ти е отново дълга. — Веднага след това смръщи чело. — Но това момче има още много да учи! Не го е направил както трябва.

Очите на Калан се спряха върху него.

— Повярвай ми, че го направи точно както трябва.

Той я погледна.

— Какво правихте там цяла нощ? Нямахте те цяла нощ? Какво правихте?

Калан усети, че ушите ѝ почервеняват. Беше щастлива, че косата ѝ ги закрива.

— Ами, не знам. Какво правите вие с Ейди, когато сте сами цяла нощ?

Зед се изправи.

— Е — той се прокашля. — Ами, приказваме си. — Зед повдигна вежда и погледна към небето. — Приказваме си, това е всичко.

Калан сви рамене.

— И ние това правихме. Приказвахме си цяла нощ. Точно като вие с Ейди.

По лицето му се разля хитра усмивка. Той я прегърна здраво с тънките си ръце.

— Толкова се радвам за теб, скъпа моя. — Зед я хвана за ръцете и затанцува с нея.

Ахерн се засмя и извади малката флейта от джоба си.

— Моят внук е магьосник! Моят внук ще бъде велик магьосник! Точно като дядо си!

Веселието избухна неудържимо, всички се смееха и радваха. Пляскаха с ръце, докато Зед танцуваше с Калан из стаята.

Тогава тя видя един човек, който не можеше да се присъедини към веселбата. Ейди стоеше на своя стол в ъгъла и се усмихваше. Калан се приближи до възрастната жена, застана на едно коляно пред нея и хвана малките ѝ ръце.

— Щастлива съм за теб, дете.

— Ейди — каза Калан с нежен глас, — духовете изпратиха съобщение за теб.

Тя поклати глава.

— Съжалявам, дете, но това име нищо не ми говори. Не си спомням жена на име Ейди.

— Аз обещах да ти предам съобщението им. То е важно за някой, който е там, в другия свят. Искаш ли да го чуеш?

— Каж ми го, но съжалявам, сигурно няма да разбере какво означава.

— Това е съобщение от Пел.

В стаята изведнъж настъпи тишина. Ейди стана рязко от стола. От очите ѝ потекоха сълзи. Ръцете ѝ затрепериха в ръцете на Калан.

— От Пел? Съобщение от моя Пел?

— Да, Ейди, той иска да знаеш, че те обича и че се намира на едно спокойно място. Знае, че ти никога не си го предала, знае колко много го обичаш. Съжалява за страданията ти. Каза да бъдеш в мир с душата си и че той е добре там при духовете.

Ейди се обърна и погледна Калан с белите си очи. По бузите ѝ капеха сълзи.

— Моят Пел знае, че не съм го предала?

Калан кимна.

— Да, Ейди, той знае и винаги ще те обича.

Ейди я прегърна.

— Благодаря ти, Калан. Никога няма да разбереш колко много означава това за мен. Ти ми върна всичко на този свят. Върна ми

смисъла на живота.

— Знам какво означава, Ейди!

Ейди прегърна Калан още по-силно.

— Да, дете, може би знаеш!

Джебра и Чандален приготвиха закуската, докато другите разговаряха. Калан им разказа, че Ричард ще се опита да ги пресрещне в престолния град на Галеа и че трябва да заведе Зед в Западната земя, за да види какво ще правят със Сестрите на мрака. Засега те още плавали по море.

След като си похапнаха добре, сред радостни възгласи и весели разговори, които от толкова време им липсваха, всички се втурнаха да събират нещата си. Чандален с особено изражение на лицето дръпна Калан настрана и заговори бързо на своя роден език.

— Майко Изповедник, искам нещо да те попитам, но не знам как да го кажа.

— Какво има Чандален?

— Как да кажа на твоя език „гърди“?

— Какво?

— Как е думата за „гърди“? Просто искам да кажа на Джебра, че има много хубави гърди!

Калан сви рамене.

— Чандален, съжалявам, но мисля, че не бива да говориш с нея за това.

— Ти само ми кажи. Искам да ѝ обясня колко много харесвам нейните хубави гърди.

— Чандален, при Калните е съвсем нормално да се говори така на една жена, но на други места не е прието, това вече не е комплимент, а обида. Не е прието дори между хора, които много добре се познават.

— Аз я познавам добре.

— Все още не е достатъчно. Повярвай ми. Ако наистина я харесваш, не ѝ говори такива неща, няма да ѝ хареса.

— Нима жените тук не обичат да чуват истината?

— Не е толкова просто. Ако ти видиш в твоето село жена, която няма кал по косата и ѝ го кажеш, това няма да ѝ хареса, нали? Въпреки че е самата истина, въпреки че казваш онова, което виждаш!

Той повдигна вежда.

— Разбирам.

— Нищо друго ли не харесваш в нея?

Той кимна ентузиазирано.

— Харесвам всичко в нея.

— Тогава кажи ѝ, че харесваш усмивката, косата, очите ѝ.

— Как да разбере кои неща са комплимент и кои не?

Калан го погледна.

— Е, засега говори само за онова, което не е покрито с дрехи, и няма да сбъркаш!

Той кимна с благодарност.

— Ти си много мъдра, Майко Изповедник, радвам се, че Ричард се върна като твой съпруг, защото иначе сигурно щеше да избереш Чандален.

Калан се засмя и го прегърна, а той топло отвърна на прегръдката ѝ.

Изведнъж пред нея изскочиха цял куп познати лица — капитан Райан, лейтенант Хобсон, Брин, Питър и още много други. Те всички се бяха заразили от нейната усмивка и също сияеха.

Тя отиде в конюшната и изведе Ник. Чандален бе успял да го вземе, докато бягаха от Ейдиндрил. Едрият боен кон изцвили нежно, още щом я видя. Калан го погали по сивия нос и той потърка глава в нея.

— Как си, Ник? — Той изцвили. — Какво ще кажеш да отведеш Кралицата на Галеа до двореца в Ебинисия?

Ник кимна с глава, доволен да напусне конюшната и да потича на воля в слънчевия ден.

От покрива на конюшната капеше вода. Калан погледна нагоре и видя ледените висулки да се топят. Плъзна поглед по хълмовете наоколо. Очакваше ги един рядко топъл зимен ден. Идеше пролет.

\* \* \*

Госпожа Сандерхолт се изненада, когато Ричард поиска още една супа и още едно парче хляб.

— Госпожо Сандерхолт, ти правиш най-вкусната супа на този свят. След моята.

От кухнята се чуваше звън на порцелан, скърцане на колосани престилки, съскане на пара.

— Ричард, много се радвам да те видя толкова весел. Вчера изглеждаше ужасно, но явно всичко се е променило. Сигурно се е случило нещо много важно, щом изглеждаш като прегърнат от добрите духове.

Той я погледна и продължи да дъвче.

— Искам да ти кажа нещо, но ако ми обещаеш, че ще го пазиш в тайна. Може да стане много лошо, ако някой разбере.

— Тогава обещавам.

— Калан не е мъртва.

Тя едва го погледна.

— Ричард, не предполагам, че си толкова зле. Аз самата...

— Знам, знам. Магьосникът, когото си видяла, е моят дядо. Използвал е заклинание, за да мислят всички, че Калан е обезглавена, за да не я преследват повече и да избяга. Тя е спасена.

Възрастната жена го прегърна.

— Мили духове, благословени да сте!

— Такива са — каза Ричард с усмивка и загреба от супата си. За пръв път очите му се въртяха любопитно наоколо и се вглеждаха във великолепие то на Двореца.

Вече привършваше с яденето, когато чу някакво драскане по каменната стена. Погледна през прозореца и му се стори, че зад ъгъла вижда някаква странно позната, необичайно едра фигура. Скочи на крака и се спусна навън към тъмната сянка. Тя трепна почти незабележимо.

— Грач! Грач! Ти ли си?

Сянката не се раздвижи. Може би бе само въображение. Ричард протегна ръка.

— Грач, моля те, ако си ти, прости ми! Грач, толкова ми липсваше!

Само след миг пред очите му се стрелнаха същите драскащи нокти. Грач изскочи иззад ъгъла и се хвърли върху него. Ричард отскочи настрани, защото приятелят му беше станал доста едричък.

— Грач, о, Грач, толкова ми липсваше.

Грач го гледаше с огромните си зелени очи.

— Не знам дали можеш да ме разбереш, но аз не мислех онова, което говорех. Опитвах се само да спася живота ти. Моля те, прости ми! Ричард обича Грач!

Крилата му се разпериха, устата се отвори и той показва дългите си зъби. Ушите му се свиха назад.

— Грааач оиича Рааач аард! — Змеят се хвърли към него. Двамата се прегърнаха с ръце и криле. Всеки изразяваше по свой начин радостта си от срещата.

Когато се пуснаха един друг, Грач погледна Ричард и леко го драсна с нокът по брадата. Ричард потърка гладкото си лице и се засмя.

— Нямам вече брада. Никога повече няма да нося брада.

Грач намръщи носа си в отвращение и за да го подчертае, изръмжа доста сърдито.

Ричард се засмя.

— Ще свикнеш да ме гледаш и така.

После двамата седнаха един до друг.

— Грач, знаеш ли, че аз съм магьосник?

Грач се засмя, а Ричард се учуди откъде един звяр може да знае какво е магьосник. Грач никога нямаше да престане да го удивлява с нещата, които знае или разбира.

— Наистина. Аз съм магьосник. Ето, сега ще ти покажа как се прави огън.

Ричард протегна напред дланта си. Призова силата от центъра на спокойствието. Нищо не се получи. Не можеше да направи нещо толкова обикновено! Погледна Грач, който се заливаше от смях, а крилата му потрепваха от радост.

Изведнъж в паметта му се появиха думите на Дена. Беше я попитал как да се справя с магията. Тя го беше погледнала с всезнаещата си усмивка. И бе казала, че трябва да се гордее с решението си да се научи да използва дарбата си, но никога да не се поддава на високомерното чувство, че е в основата на събитията. Ричард не можеше да разбере къде е границата. Разбра само, че има още много да учи, преди да стане истински магьосник. Дори не беше сигурен дали иска да е магьосник, но започна да се възприема такъв, какъвто е — човек, роден с дарбата, роден да бъде камъкът в езерото, син на Мрачния Рал, но заобиколен от хора, които обича. Докосна дръжката на меча. Беше направена точно за неговата ръка.



Той беше Търсачът. Истинският Търсач.

Замисли се за духовете, донесли му много повече щастие в сравнение с болката, която му причини животът. Беше много доволен, че Дена намери най-накрая покой за душата си. Не можеше да иска за нея, за човек, когото беше обичал, повече от това.

Отърси се от мислите си и потупа косматия си приятел.

— Почакай ме тук за малко, Грач. Ще ти донеса нещо.

Ричард изтича в кухнята и грабна един овнешки бут. Когато го видя да се връща, Грач затанцува от щастие, пристъпвайки от крак на крак. Двата седнаха на стъпалата. Ричард довърши последната лъжица супа, а Грач — вкусния кокал. Когато свършиха, Ричард извади от джоба си кичура коса на Калан.

— Това е на жената, която обичам.

Грач го изгледа с разбиране и посегна към къдрицата.

— Вземи я, аз ѝ разказах за теб и какво означаваш за мен. Тя те обича така, както те обичам аз. Никога няма да те пропъди. Можеш да идваш при нас винаги когато поискаш и да стоиш толкова дълго, колкото ти харесва.

Грач хвана косата на Калан. Ричард свали зъба на Скарлет, завърза го заедно с къдрицата и после ги закачи на врата на Грач. Те вече нямаше да му трябват. С нокти Грач пипна дългата коса.

— Сега отивам при нея. Искаш ли да дойдеш с мен?

Грач кимна с въодушевление, главата му се заклати, а крилете се разпериха.

Ричард погледна надолу към града. Навсякъде се виждаха войници. Много войници. Императорският орден. Щеше да мине много време, преди да се осмелят да разследват смъртта на съветниците, причинена от ръката на магьосник. Ричард се усмихна.

— Май е по-добре да си намеря кон и да тръгваме. Да се махаме оттук.

Той погледна към ясното слънчево небе. Лекият вятър развя с топлатата си ръка пелерината на сбърза. Идеше пролет.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.